

Giới thiệu Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!

Truyện online hay Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!! Của tác giả sumonster098 là một trong những truyện ngôn tình sắc nói về không ngờ vì Ái Nhi chỉ vì một bát canh qua trượt chân mà xuyên qua cuốn tiểu thuyết mà cháu đã đọc lúc trước. Nhưng mọi người xuyên qua đều là nữ chính còn cô thì xuyên không thành nữ phụ. Không sao hết, miễn sao cô được tiêu tiền thỏa thích... truyện chỉ điều tiền nhiều nhưng thực sự mờ cũng không hề ít... thế này cô phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Tôi 24 tuổi, đang sống một mình ở một khu ổ chuột và điên cuồng đi làm thêm kiếm tiền.

Tại sao phải điên cuồng ấy à?

Thứ nhất, vì tôi cần tiền đi sửa sắc đẹp!

Thứ hai, tiền là tiên là phạt là sức bật của lò xo! Thứ hai xem trên đời này ai không yêu tiền chứ hả?

Thứ ba, có tiền là có tất cả! Hạnh phúc không mua được bằng tiền á? Đừng có đùa! Với tôi đây thì tiền với hạnh phúc xấp xỉ nhau rồi đấy!!

Nếu như nhà tôi có tiền thì chắc chắn bố mẹ tôi sẽ không bỏ rơi tôi trong thùng rác từ khi tôi mới được mấy tháng tuổi!

Nếu như cô nhi viện chỗ chúng tôi ở có tiền thì sẽ không phải dùng bếp củi mà đun, dẫn đến hỏa hoạn bỏng rụi một bên mặt của tôi thế này!

Nếu như tôi có tiền cũng đi chữa sẹo thì chắc chắn sẽ có người nhận nuôi chứ không phải chịu khổ ở cô nhi viện đến 18 tuổi sau đó phải tự ra ngoài kiếm sống!

Còn vô vàn những cái nếu như khác nữa mà tôi không tiện kể tên. Nhưng cuộc đời này là như vậy đấy, xã hội vận hành bởi sức mạnh của đồng tiền. Không có nó, đi một bước cũng khó khăn...

Sao tự dưng tôi lại nghĩ đến vấn đề nghiêm trọng này ấy hả?

Thứ nghĩ coi.. Căn nhà ổ chuột lợp mái tôn bị cắt điện giữa mùa hè trong khi bạn đang lúi húi trong bếp bóc mai cua nấu canh. Đã đói còn nóng, không những thế còn bị cua cắn.. Ui da! Nhắc cái bị nó cắn luôn!!!

“Á! Con cua chết tiệt!! Mau thả ra!!!! Ói!! Óái!!!!!!”

RẦM!!!

.

.

.

Không khí đã dễ chịu hơn nhiều, cái oi nóng khi nãy biến mất không còn dấu tích. Đây chính là suy nghĩ đầu tiên ập đến với tôi sau khi lơ mơ mở mắt.

Đúng đấy, các bạn đoán không nhầm đâu, trong lúc hất văng em cua kia tôi đã vô tình kích hoạt tính năng hậu đậu không giới hạn của bản thân, trượt chân ngã ngửa ra phía sau, đập gáy vào cạnh bàn ăn trước khi hoàn toàn hôn đất.

Đau ê ẩm luôn!

Cảm giác chẳng tốt tí nào.. Cũng may là có điện rồi, quạt tôi đang bật nên mới thấy mát thế này. Chắc, chắc mình ngất xỉu lâu lắm rồi mới vậy. Kiểu này thì còn canh cua canh cá gì nữa, ăn đại mì rồi đi cà truyện cho xong!!

Quá mệt!

Ồ.. Hình như tôi quá mệt nên hoa mắt hay sao ấy..

Cái trần nhà này đâu phải trần nhà tôi đang thuê đâu??? Nói đúng hơn là cái nhà tôi đang ở làm quái gì có trần nhà, chỉ có tấm tôn lợp lên thôi.. Còn đây,

đây là cái gì???

Trần nhà cao vút treo một chùm đèn lớn cực kì xa hoa, trắng lẹ. Màu sơn trắng được tô điểm những bông hoa Anh Đào hồng nhạt bay phất phơ khắp chốn...

Mẹ ơi, cái đèn kia mà rơi xuống thì chết là cái chắc!

Ày, giờ không phải lúc nghĩ chuyện này!

Đây là đâu??

Ai đã đưa tôi đến đây? Với mục đích gì???Lẽ nào là bố mẹ ruột của tôi sau khi giàu có đã quay lại đón tôi về. Và lúc tìm thấy tôi thì tôi đang ngất xỉu nên đã đưa tôi đến đây luôn??

Có phải không?

Nhờ là đám bắt cóc hay mua bán nội tạng thì sao nhỉ? Hmm, nhưng tôi xấu xí thế này bắt để bán sức lao động chắc? Còn nữa, nếu là để dùng tôi vào mục đích xấu xa thì làm gì có chuyện cho tôi vào căn phòng trắng lẹ thế này..

Phải, nói không sai đâu! Căn phòng này không chỉ có cái trần xa hoa, mà mọi thứ đều cực kì hoành tráng!

Nếu căn nhà ở khu ổ chuột của tôi là địa ngục thì đây chính xác là thiên đường!

Căn phòng rộng rãi với nhiều cửa sổ với tầm nhìn hướng ra vườn hoa lớp sắc sỡ. Giấy dán tường trang nhã hợp tông với thảm trải sàn, rèm cửa và bộ chăn ga trên chiếc giường lớn tôi đang nằm. Một bộ bàn ghế gỗ kê giữa căn phòng, mấy tủ quần áo được sắp sát góc tường, lại thêm mấy cây cảnh, vài món đồ trang trí. Tất cả đều hài hòa tinh mỹ, thêm một vật hay bớt một vật cũng đều làm giảm giá trị của căn phòng..

Với con mắt của một kẻ 24 năm sống trong nghèo đói tôi hoàn toàn có thể nhận xét: Chủ chỗ này vô cùng giàu!!

Nhưng người ở giai cấp tư sản này sao tự dung quan tâm đến kẻ lao động như tôi vậy?! Còn đưa tôi đến đây, cho nằm giường tử tế.. Lẽ nào tôi đoán đúng, là bố mẹ ruột của tôi thật??

Nằm mãi cũng không phải cách, tôi uể oải ngồi dậy, dụi dụi mắt, xoa xoa mặt cho tỉnh hẳn..

Á Á Á Á Á.....

CHUYỆN GÌ THẾ NÀY???

Sờ lại mặt lần nữa xem..

Á Á Á Á Á Á....

KHÔNG ĐƯỢC!

Tôi phải bình tĩnh!!

Nhưng ai đó nói cho tôi biết được không??

Vết sẹo bông trên mặt tôi ĐI ĐÂU MẤT RỒI???

BIẾN MẤT RỒI Ủ???

Tôi điên cuồng xoa xoa hai bên má của mình, xác thực là nó vô cùng mịn màng. Hahaha phép lạ gì đây? Vết sẹo trên mặt tôi đã hoàn toàn biến mất mà không cần phẫu thuật!!

Vậy là xong rồi, tiết kiệm được một khoản tiền lớn rồi! Có thể mua nhà riêng được rồi!!!!

Ông trời đúng là tốt với tôi quá mà, tự dung cho tôi một phần thưởng quá lớn như thế.. Đúng là các cụ nói cấm có sai đâu: ở hiền thì gặp lành!!

Mà nữa này.. Hình như tôi gặp cái lành hơi bị lớn hay sao ấy.. Ông trời đã cho tôi lành sẹo, còn khuyến mại thêm cho tôi vài tấn mỡ trên người là thế nào???

Đúng đó, tay này, chân này, bụng này... Trời! Sao béo thế này??

Tôi đã ngất bao lâu rồi mà có thể béo thành thế này hà giời????

Chẳng lẽ không mất tiền phẫu thuật nhưng lại phải chi tiền hút mỡ???

Không!

Cái đấy không phải trọng điểm. Ai nói cho tôi biết, tôi đang ở trong cái tình huống quái quỷ gì đây được không????

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Không cần chờ đợi quá lâu, cuối cùng cũng có người tiến vào căn phòng lớn.

Nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang cùng tiếng cửa mở, tôi dừng bàn tay đang xoa nắn đồng hồ tự động mọc ra khắp người lại, nuốt nước bọt hồi hộp nhìn qua.

Người vừa đến là một cô gái cực kì xinh đẹp, nói theo kiểu ngôn tình thì đây đích thị là nữ chính điển hình! Tóc đen dài thẳng đến thắt lưng, mềm mại như thác nước, khuôn mặt trái xoan thanh tú với những đường nét hài hòa hội tụ trên làn da trắng sứ. Đôi mắt to tròn như phủ một tầng hơi nước long lanh đang ẩn hiện sau hàng lông mi cong dài tựa cánh bướm chớp động. Hàng lông mày đoan chính, sóng mũi cao thẳng nhỏ xinh, một đôi môi anh đào ngọt ngào sâu lắng.

Và yêu nghiệt hơn, con người có khuôn mặt thuần khiết thánh thiện như thiên sứ ấy lại có một thân hình vô cùng bốc lửa! Bộ ngực no tròn đầy đặn, vòng eo nhỏ xíu và một bờ mông cong quyến rũ.

Má!

Tự động bị thần Ngôn Tình nhập hay sao mà tôi lại dùng thứ ngôn ngữ kiểu kia để tả người vậy??

Nói chung cô gái tầm 15-16 tuổi này vô cùng đẹp, nhưng đẹp thì đẹp, trong trí nhớ của tôi chẳng có tí tí cảm giác quen thuộc nào với cô ấy cả.

Là ai đây??

Hay bố mẹ ruột tôi đẻ thêm em gái..

Nếu thế thì ghen tị quá đấy! Nó ăn sung mặc sướng để rồi xinh đẹp thế kia.. Chà bù cho tôi..

“Tịnh Nhi, chị tỉnh rồi đấy à??” Gọi tôi bằng chị.. đoán đúng đến 90% rồi!! Ừm ừm.. Em gái xinh đẹp, giọng nói cũng thật dễ nghe! “Hay lắm, vừa lúc bố trở về!”

“Tôi là Ái Nhi!” Không phải Tịnh Nhi đâu, đừng có gọi bừa lên thế “Em là ai? Đây là đâu??”

“Tôi là ai á?? Đây là đâu á???” Em gái xinh đẹp phá ra cười, nụ cười khoái trá xen lẫn giễu cợt. Quái, con quỷ nhỏ này.. Ai làm gì nó mà nó lại cười kiểu xúc phạm tôi vậy? Hay nó khinh tôi nghèo?? “Mới đây bà ngã có mấy chục bậc cầu thang mà đã mất trí nhớ rồi à?? Đồng hồ trên người bà đúng là vô giá trị!”

“Cái gì??” Ngã cầu thang đâu? Tôi bị đập đầu vào bàn khi đang bóc cua mà!

Tôi nhớ rõ ràng, không thể nào là mất trí được! Phía sau gáy vẫn còn đau đây này..

“Hừ, đừng có vờ vịt nữa bà béo!” Cô ta cười khẩy “Bố về rồi muốn cả nhà cùng ăn cơm, tôi bị ông ta sai lên gọi chị đấy! Khôn hồn thì mau xuống nhà đi!”

Ồ.. Dù gì tôi cũng lớn hơn nó, sao con bé này ăn nói chẳng nề nang ai thế nhỉ? Mất dạy quá thể!

Thôi.. hai mấy tuổi đầu chả lẽ đi chấp đứa trẻ con..

Tôi ngán ngẩm lắc đầu quay đi sờ sờ mỡ bụng của mình, đúng lúc con bé như sực nhớ ra cái gì, hung hăng quay mặt lại. Đôi mắt hạnh ngọt ngào ánh lên mấy tia đe dọa sắc lém: “Chị dám để lộ chuyện chị ngã cầu thang với bố thì đừng có trách tôi!”

Sau đó quay người đi, phong thái hiền dịu lại khôi phục như lúc nó mới bước vào phòng.. Mẹ! Đây là trẻ con 15 tuổi hay diễn viên chuyên nghiệp vậy? Lật mặt còn nhanh hơn bàn tay nữa...

Không khai thác được chút thông tin nào có ích, tôi đành uể oải lê thân hình to quá khổ của mình xuống giường. Hi vọng khi xuống dưới nhà, “người cha” kia có thể giải thích mọi chuyện cho tôi biết.

Gần cửa phòng có một cái gương lớn được viền gỗ và trạm trổ cầu kì. Nó thì có gì lạ để tôi để ý ấy à? Không! Nó không có gì lạ cả, thứ lạ lùng là cái bóng của tôi trong gương kia kia!!!!

Cái bóng đó..

Mẹ ơi..

Á Á Á Á Á....

.
.
.

Vuốt ngực lại cho xuôi, tôi cố gắng hít thở vô cùng bình tĩnh..

NGƯỜI TRONG GƯƠNG KHÔNG PHẢI LÀ TÔI!!!!

Chính xác trăm phần trăm luôn!

Dù khuôn mặt có béo lên gấp 10 lần thì mặt mình vẫn là mặt mình làm sao mà lẫn được chứ.. Có điều,cái bản mặt thịt này chính xác không phải mặt tôi đâu..

Đôi mắt xanh nhạt này là của ai ai ai???

Tôi là người châu Á đó! Chúng tộc người da vàng thuần, tóc đen mắt cũng đen nốt! Vậy thì cặp mắt xanh này là của ai??

Còn cái mũi nữa! Mũi tôi tẹt dẹt, đây lại vừa cao vừa thẳng thế này là gì??

Trời ơi.. Bối rối quá đi!

Với một cô gái thời đại mới đọc truyện nhiều thành quen, trong đầu tôi tự nhiên nảy ra một tình huống: Mình ngã mạnh quá là linh hồn văng ra, đúng lúc hồn phách của cô bạn này cũng bị em gái xinh đẹp làm bay ra lúc ngã cầu thang..

Chính vì sự việc xảy ra cùng lúc nên mới có chuyện tôi bị nhập nhầm xác!!

Làm thế nào đây??

Tôi có thể trở về thân thể của mình nữa hay không??

Ngày mai.. Ngày mai nhất định phải qua nhà mình xem mới được!

Hừm, mà cái cô nàng này béo gì mà béo quá thế vậy? Béo lấp hết cả đẹp luôn!

Chắc tại thế nên mới đâm ra tự ti rồi sợ cô em gái xinh đẹp khi này, nó đẩy ngã cầu thang rồi còn không dám ho he gì.. Chẹp, thôi đây là chuyện của nhà người ta, không liên quan gì mà xen vào coi chừng bị chửi là lăm chuyện!!Tôi lê lét tẩm thân mỡ màng của mình ra khỏi phòng, cảm giác mỗi lần bước chân là một lần xảy ra động đất chục độ richter chứ chẳng ít..

Ra khỏi cửa lại tiếp tục choáng váng vì độ xa hoa của căn nhà. Hành lang dài tít tắp được trải thảm lông sạch sẽ, hai bên tường được trang trí nhả nhện, thi thoảng lại điểm xuyết vài bức tranh tường cỡ lớn tinh tế.

Cầu thang nằm ở cuối hành lang, nó cực kì rộng rãi và xa hoa. Những thanh chắn bằng gỗ bản được trạm trổ cầu kì đủ hình dáng nằm uốn lượn từ tầng hai xuống tầng một. Tôi run rẩy chạm vào nó, xúc cảm trơn nhẵn mát lạnh từ từ truyền đến cực kì dễ chịu.

Đúng là đồ của nhà giàu có khác!

Chắc ông trời thấy tôi chịu cảnh cực khổ nhiều quá rồi nên bù đắp cho tôi bằng cách để tôi du lịch vào thân thể người khác xong trải nghiệm chuyện này đây mà..

Haha, cô nàng béo à.. Tôi trải nghiệm xong nhất định sẽ trả cô thân thể! Tôi không ác độc đến nỗi chiếm luôn cái thân mỡ của cô đâu! Yên tâm ở trong người tôi đi!!

Tầng một như bình thường là phòng khách, nó được bày trí tráng lệ hết như cung điện hoàng gia tôi hay thấy trong phim cổ của Phương Tây. Đẹp đến hoa mắt và rộng đến hoang mang!

Hoang mang thật ý.. Đi mãi không hết, hay tại tôi đang béo quá nên mới cảm thấy đường dài, mỗi bước là một khó khăn??

“Cô chủ! Mọi người đang đợi ở phòng ăn!” Một cô hầu gái xinh đẹp dịu dàng chạy đến hướng dẫn, chẹp, đúng là nhà giàu có khác đến cả giúp việc trông cũng có-điều-kiện thể này!

Chắc làm ở đây lương cao lắm, sau này tôi phải bảo nàng béo cho xin một chân giúp việc mới được! Rửa bát hay quét vườn hoặc cọ nhà vệ sinh gì gì đó chị đây cân hết!

“Sao cô chủ ăn mặc kiểu này? Hôm nay cậu Đạt cũng đến ăn cơm đấy, không ai nói gì với cô ư?” Cô hầu gái xinh đẹp thân thiết kéo tay cô-chủ đi đến một căn phòng nhỏ, vừa đi vừa hỏi không ngớt lời như kiểu thân thiết lắm.

Đùa chắc, mọi thứ đều rộng, mỗi cái bếp là bé à?? Nhà này cũng kì quái quá đi! Mà không phải mọi người ở đây à? Sao chẳng thấy ai thế này??

Nhân vật mới lên sân nữa rồi!

Cậu Đạt này có vẻ vô phúc lọt vào tầm ngắm của nàng béo rồi! Nhưng sao mọi người đều biết chuyện này vậy? Hay nàng béo của chúng ta yêu đến mờ mắt, si tình đến mức ai nhìn qua cũng biết??

Chắc, nói thật nhé, nhan sắc này mà đứng cùng một chỗ với em gái xinh đẹp lúc nãy ấy có cho thêm tiền cũng chẳng thẳng đàn ông nào thích!

Trừ khi thẳng đó bị mù mắt hoặc có sở thích quái dị! Tôi đây thâm niên làm gái xấu 24 năm nên biết rõ lắm mà..

“Thay đồ đã cô chủ!” Cô hầu gái cười tươi như hoa kéo tôi vào. Thì ra không phải phòng ăn.. Nhưng đi ăn ở nhà mình thôi mà, có cần thay đồ cầu kì vậy không? Hừm, quan trọng là với cái thân hình này, có thay đồ hay không thì cũng thế mà thôi..

“Không cần..” Tôi thấy bộ đồ ngủ xám này cũng được lắm mà, thanh nhả ra phết! Chắc nàng béo cũng tự biết mình béo nên chọn quần áo đơn giản đây mà.

“Cô chủ! Bộ này thế nào??” cô hầu gái chẳng kịp nghe tôi từ chối đã vội kéo một bộ váy dạ tiệc từ trong đám quần áo ra, hớn hờ hời.

Hự!

Chọc mù mắt tôi đi!!

Thảm mỹ của cô ta có vấn đề hay xu hướng thời trang thế giới đang thay đổi mà tôi không hay biết thế??

Một chiếc váy bó sát màu đỏ tươi được pha ren và viền nhún quanh ngực cực kì lộng lẫy được đưa ra. Tôi mà mặc vào thì thành cái dạng gì? Con sâu không lộ chắc??

Có điên mới mặc!

Cho tôi thêm 10 lá gan tôi cũng không dám phi nhỏ mắt người nhìn bằng cách này!!

“Không cần!” Tôi kiên định nói làm người đẹp đang ôm váy xụ xuống buồn bã “Đưa tôi đến phòng ăn!”

“Cô chủ ra khỏi phòng đi thẳng!” cô hầu gái đau lòng vì bị từ chối chậm chạp hướng dẫn “Em phải dọn phòng thay đồ!”

Dọn thì dọn!

Tôi tự đi cũng được!

Bầu môi một cái khinh bỉ mắt thảm mỹ của ai-đó, tôi lục tục lê thân ra khỏi phòng. Đi qua phòng khách lớn và bị giữ chân bởi mấy bức ảnh cực bự trên tường.

Bức ảnh đầu tiên chụp một gia đình có 5 người, bức tiếp theo là anh trai Tuấn Anh, sau đó là nàng béo Tịnh Nhi và cuối cùng là cô em gái Ngọc Nhi..

Ế, mấy cái tên này quen ghê đó!!

Tôi đứng trầm ngâm vắt óc suy nghĩ.. Tuấn Anh, Tịnh Nhi thì không ấn tượng mấy.. Nhưng mà Ngọc Nhi và cậu Đạt thì đặc biệt quen!!

Đúng rồi!

Chính là hai nhân vật nam nữ chính trong cuốn tiểu thuyết nào tàn tôi mới đọc hôm trước!

Trời ơi, sao tôi có thể quên được chứ??

Trọng sinh, hoán đổi thân xác, xuyên không.. gì gì đó bây giờ đều đã lỗi thời rồi! Xuyên thư đang lên ngôi!! Xuyên thư là mốt mới!!

Nhà nhà xuyên thư..

Người người xuyên thư...

Tôi cũng Đã xuyên thư rồi!!!

Mẹ ơi!!!

XUYÊN THƯ RỒI I I I I!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Mẹ ơi..

Hoán xác còn có cơ hội về, chứ giờ xuyên thư rồi tôi phải làm sao??

Tiện lợi cho mấy ông chủ của tôi quá mà! Mai đến ngày trả lương rồi thì đưa nhân viên chăm chỉ nhất là tôi đây lại nghỉ mát! Hức, mình còn vừa đóng một loạt các thứ tiền thuê nhà rồi điện nước các thứ các thứ...

Biết thế...

Còn cái tài khoản ngân hàng của tôi nữa chứ...

Trời ơi! Bao nhiêu điều tôi còn lưu luyến ở thế giới thực! Mặc dù tôi đây hơi xấu xí cũng không thông minh lắm, nhưng mà cuộc sống một mình cực kì thoải mái.

Làm thế nào để trở về?

Với kinh nghiệm đọc xuyên thư n cuốn thì đa phần đều là chết thêm lần nữa, sau đó có một ông thần nào đó hiện hồn cho tôi chọn ở thế giới xuyên hay thế giới thực.. Nhưng mà đây là sách viết vậy chứ đã có ai chứng thực đâu!

Tôi không thông minh cũng không có nghĩa là tôi ngu ngốc đâu nhé! Bảo tôi lấy mạng mình ra mà thử nghiệm cái đấy á? Đùa à? Chị đây còn chưa bị điên!!!

Nghĩ xem, thân thể này béo tỹ thôi, nhưng ở trong cái nhà bự chà bá kiểu này là biết bố mẹ giàu cỡ nào rồi! Tôi đây từ bé đến giờ chưa được trải nghiệm tiêu tiền của bố mẹ bao giờ, nay phải tận lực thử mới được!

Chắc, nhưng cũng tủi thân ghê gớm cơ.. Người ta xuyên qua không xinh đẹp thì cũng nghiêng thùng đồ chậu, còn tôi đây thì thế nào? Đã béo ú còn không có tiền đồ, để một đứa con gái 15-16 tuổi nạt nộ! Mình cũng đã 24 tuổi rồi đấy! Nhìn cái thân thể này chắc cũng tầm tuổi tôi ở hiện thực..

Chep, gì thì gì cũng phải giảm béo mới được!

Giảm béo rồi mới tha hồ ăn tàn phá hoại, làm phá gia chi nữ thử xem cảm giác có phê không!!

“Xin lỗi, có thể tránh ra không?” Giọng nam trầm bói rồi vang lên ngay bên tai làm tôi đang suy nghĩ xấu xa phải giật mình quay sang.

Ồ, rõ ràng mình đang tiến thẳng vào phòng ăn mà, loằng ngoằng lại đi lạc đến đâu thế này?? Nhà gì mà rộng quá thế quá đáng! Đúng là ngôn tình nào tàn có khác, tác giả vung tay viết là biệt thự tha hồ to lớn tráng lệ rồi..

Người đó đứng vịn vào cửa nhìn tôi, anh ta hiển nhiên đang áy náy không biết nên đi ra ngoài kiểu gì vì cửa đã bị thân hình béo núc của tôi chặn kín. Hự, béo thật đó! Sắp che lấp luôn cái cửa rồi!

Tôi xấu hổ di chuyển, vừa lúng túng lui hai bước vừa lên nhìn trộm anh ta...

Mẹ ơi.. lại là câu cảm thán khi này: Đúng là ngôn tình nào tàn có khác, người này quá đẹp trai đẹp trai đẹp trai!! Haha, học theo các đồng chí đi trước ấy mà, chuyện quan trọng phải nói ba lần cho nhớ!

Anh ta tầm 25 tuổi, khuôn mặt đẹp giao hòa các đường nét vừa thanh tú của thiếu niên lại vừa có chút trưởng thành của đàn ông thực thụ. Gò má góc cạnh, cằm vuông và khuôn mặt vô cùng men! Ấy thế nhưng tọa lạc trên đó lại là một đôi mắt đen ướt át, cái mũi thanh nhỏ và một khuôn miệng hồng hào xinh đẹp!!

Yêu nghiệt quá thể đáng!

Mẹ nó, truyện có khác! Thẻ loại đẹp nào cũng về ra được! Đến cả vừa ngây thơ vừa trưởng thành thế này cũng có luôn!!!

“Em nhích ra chút nữa được không?” Anh ta trầm ồm lên tiếng lần thứ hai. Tôi tiếp tục trở mắt nhìn người này, thắc mắc không hiểu anh ta có bị giảm thị lực không mà không thấy tôi mới vừa lui lại hẳn hai bước “Chưa đủ chỗ cho tôi đi qua!”

“Hả??” Tôi đã quá coi thường mỡ bụng rồi!!

Nhìn lại mình vẫn chần quá nửa cái cửa, tôi đau đớn tự véo mỡ sườn quyết tâm giảm béo lại tăng thêm hai phân, lui hẳn về phía sau để thoát khỏi cái cửa chết tiệt..

“Nhìn gì kì vậy??” Anh ta bước ra khỏi cửa, quay sang hỏi tôi một câu trúng tim đen! Má, chị đây chỉ nhìn lên, sao nhà người lại biết?? “Hâm mộ thân hình hoàn mỹ của tôi quá hả??”

“Cái gì??” Chị đây mặt xấu thôi chứ người cũng.. Quên mất.. Tôi vẫn còn nghĩ mình gầy như ngày xưa...

Nhưng nhìn cái mặt đẹp kia vênh lên kìa, thật đáng ghét!

“Anh có gì hay mà tôi phải hâm mộ?? Đồng cơ bắp kia chắc??”

“Đã nhìn lên đến cơ bắp của người ta rồi??” Anh ta cười cợt nhả, giọng nói ra chiều yếu ớt như gặp phải dâm tặc mà anh ta thì không có khả năng chống cự “Bao lâu không gặp mà vẫn đáng ghét như vậy ~”

“Nói chuyện buồn nôn vừa thôi!” Tôi xì một tiếng, anh đẹp trai, nào anh không có vấn đề chứ?? Một tên bình thường làm gì có chuyện đi trêu gái xấu, đã thế còn béo núc ních nữa chứ.. Chắc hẳn nào bị ung nước, hoặc anh ta biến thái...

Mà khoan!

Bao lâu không gặp?

Ai đây??

Nhân vật nào đây???

“Bị nói trúng tim đen rồi hả?” Anh ta khoanh tay cười khẩy “Tỷ nữa ngủ đừng có mơ tưởng đến thân thể của tôi đấy!”

“Thèm vào!”

“Ừ, có thấy ai thèm ra bao giờ đâu??”

Hơ..

Mặt dày quá thể!

Cuốn truyện tôi xuyên có nhân vật nào mặt dày như tường thành thế này không nhỉ? Đã thế còn là kẻ trêu đùa không trừ một ai, miễn đó là con gái nữa chứ..

Nghĩ không ra đây..

“Thôi tôi đi trước, bái bai!”

Tất nhiên, có cho tôi tiền tôi cũng chẳng thèm từ biệt tên biến thái đó. Trừ khi là rất nhiều tiền..

.

.

.

Tôi liếc qua cánh cửa khi này, phía trên nó treo cái mỹ danh “nhà vệ sinh” to không tưởng. Mẹ ơi, mình đi nhà ăn mà! Ăn chưa được miếng nào đã đi vệ sinh cái gì??

Ông trời!

Ông dùng tiết canh chó xong muốn đi nhà vệ sinh là chuyện của ông, không liên quan gì tôi mà lôi tôi vào!!!!

Đau đớn nguyên rủa hết những thứ tôi nhìn thấy, tâm trạng mãi mới khá hơn một chút tự đứng lại chùng xuống.

Cuốn tiểu thuyết tôi vừa xuyên vào là một cuốn nảo tàn chính hiệu!

Đầu tiên phải kể đến, nó là sách in lậu!

In lậu nghĩa là thế nào? Nghĩa là nó chẳng được cơ quan nào kiểm duyệt hay chấp nhận cho phát hành ra thị trường cả. Nhà in thấy lướt đọc trên mạng cao thì vui tay in vài chục ngàn cuốn tung tóe ra cho người đọc thôi.

Tiếp theo, tôi đọc cuốn này chẳng phải vì nó hay hoặc có giá trị nhân văn cao cả vân vân mây mây gì sất! Đơn giản vì thấy trên mạng các anh chị em bàn phím nói nhiều đến nó quá mức.

Tại sao họ nhắc đến cuốn sách này?

Vì nội dung của nó cực kì nhạy cảm, 90% sách nói về vấn đề xxx, đã thế còn SM, NP rồi hấp diêm, ấu dâm, gian thi... đủ cả!

Khủng khiếp như vậy mà nó lại được gắn mác 12+!!

Các em nhỏ thi nhau vào đọc khen tôi tấp, còn đám trâu già lão luyện nhìn thấy ảnh hưởng của nó thì chỉ trích, chê bai đủ điều.

Tự đứng lại thành làn sóng tăng bốc bộ truyện dờ hơi ăn cảm lộn này lên cao, đi đâu cũng thấy nhắc đến tên nó!

Và lí do tôi đọc chính là tò mò...

Cuối cùng, phải nhắc đến chuyện tác giả!

Người viết càng chín chắn thì mức độ viết ra tác phẩm có giá trị càng cao. Sự chín chắn không phải thể hiện ở tuổi tác mà là do trải nghiệm hình thành. Thế nhưng, độ tuổi cũng có một tỉ lệ thuận nhất định với sự trưởng thành của con người..

Và em gái xinh đẹp viết ra bộ truyện đó mới có mười mấy tuổi..

Tôi thở dài, đau lòng vô hạn vịn vào một cánh cửa kính mờ ảo... Đây hẳn là phòng ăn đi, cuộc bộ cả ngàn km rồi mà chưa tìm thấy phòng ăn chắc tôi bỏ cuộc đi về căn phòng trên tầng hai nằm mất. Chứ con đường tìm kiếm thức ăn gian nan kiểu này tôi không muốn đi đâu.

Dù sao béo thể này nhịn chục bữa cũng không chết.. Ừm, nhưng tôi không chắc mình đủ khả năng tìm thấy cái phòng lúc trước...

Thôi cứ vào đại vậy..

Đẩy cánh cửa ra thành một khe hở lớn thật lớn tôi chậm chạp tiến vào. Phòng ăn cũng giống như bao căn phòng khác trong ngôi biệt thự ngàn mét này, nó rộng thênh thang và được bao phủ trên mình thứ kiến trúc dát vàng dát bạc, xa xỉ kinh hoàng.

Những cửa sổ chạm kính lớn hướng tầm nhìn ra hoa viên mênh mông, sắc sỡ những sắc hoa. Vài tấm rèm cửa được cuốn gọn hai bên cửa sổ tạo thành kiểu kiến trúc Gothic đặc trưng. Bàn bếp dài, sạch sẽ với những dụng cụ làm sáng bóng được kê trong góc phòng. Và ở giữa là bộ bàn ghế dài xa hoa như dành cho một đại gia đình 30 người..

Thứ lộng lẫy nhất trong phòng ăn không phải đèn chùm siêu lớn đang tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh mà là con người.

Không, phải nói là những con người mới đúng!

Trong phòng đã có sáu người ngồi sẵn. Ghế chủ tọa và bên phải là hai người tầm tuổi trung niên, đây chắc chắn là bố mẹ của Tịnh Nhi. Ồ, không theo tiểu thuyết thì mẹ Tịnh Nhi đã chết rồi, người này là mẹ kế của cô ấy, là mẹ ruột của Ngọc Nhi!

Muốn nhỏ nước bọt cho loãng đông cầu huyết này quá! Lúc nào cũng kiểu mẹ kế con chồng đầu đá nhau không thấy mệt à? Sao không ai nghĩ ra tình tiết mới vậy?? Kiểu như.. Ài, thôi, tôi không thông minh, tạm thời không nghĩ ra được..

Kế bên người phụ nữ chính là cô em gái xinh đẹp vừa dọa dẫm tôi khi nãy. Đây là nhân vật nữ chính tính cách không bình thường Ngọc Nhi rồi.

Còn ở cạnh người đàn ông là ba tên con trai độ tuổi từ 23-27. Một người chắc là “anh trai” tôi, vì nhìn mặt anh ta giống hệt cái ảnh lớn treo trong phòng khách. Một người khác là tên biến thái khi nãy tôi gặp ở nhà vệ sinh.. Mẹ nó, cười với tôi à? Cười cái khi ấy!

Tôi quay đi không thèm để ý tên đó, nhìn lướt sang người con trai thứ ba và bất ngờ nhận ra rằng tất cả những người này đều chỉ là lá xanh làm nền cho anh ta mà thôi!!!

Trời ơi!!

Tìm tôi ngừng đập mắt!!

Đây mới là cái đẹp chân chính của ngôn tình tiểu thuyết này!!

Soái ca đến rồi!!!!

Nam chính lên sàn rồi làng nước ơi!!!!

Phần này là của tác giả:))

Vì là truyện tự st nên k tránh khỏi sai sót, mong mng bỏ qua cho:))

Nếu thích truyện của mình, đừng quên nhấn nút sao nhỏ phía dưới và comt nhiệt tình để mh có động lực.

Lời cuối: chân thành cảm ơn, love all:“

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Tôi phải dùng định lực của hai mươi bốn năm để trấn tĩnh lại sau khi bị chìm trong cái nhìn của người đó. Khoảnh khắc anh ta liếc qua thế giới gần như vụn vỡ dưới chân tôi..

Ôi trời, đây là người đàn ông kiều ngạo này mới chỉ liếc qua rồi không thèm để ý quay người đi luôn thôi nhớ! Anh ta mà nhìn tôi chăm chăm thì không biết tôi còn thể nào nữa.. Chắc tan hết mỡ mắt.. Nóng bỏng quá mà!

Khuôn mặt này chính là tỉ lệ vàng đấy nhá! Hoàn hảo ở mọi chi tiết, mọi góc độ!!

Đôi mắt sắc sảo, lông mày cương nghị, đôi môi... F*ck!!! Cái này là gì hả?? Sao gặp nhân vật nào trong não tôi cũng tự động nhảy ra cái đoạn miêu tả vậy?? Là tác giả đúng không?? Nhất định là tác giả mê mồi quá nên mượn miệng tôi để thông báo cho độc giả đây mà.. Đừng hòng! Muốn mượn thì phải trả tiền, đồ chùa đây à mà cho bà thích dùng lúc nào thì dùng?

Nói chung là anh ta vô cùng đẹp! Cực kì đẹp! Siêu cấp đẹp! Đẹp hơn tên biến thái kia cả ngàn lần! Đúng kiểu mẫu con trai tôi thích, hí hí ~

“Đến đây Tịnh Nhi, con chậm chạp quá!” Ông bố không khách khí mà cau mày trách cứ tôi. Điều này làm anh trai Tuấn Anh không vui chút nào, anh ta e hèm một tiếng rồi liếc qua tôi bằng ánh mắt cung chiêu.

Bất bình đây mà!

Đứa thiếu năng cũng hiểu tại sao ông bố lại có thái độ lỗi lồm như thế với con gái mình. Có mẹ kế thì có luôn bố dượng, câu châm ngôn này ông bà nhà mình nói thì cấm có sai bao giờ!

Nhưng nếu để đứa con gái nhút nhát và xấu xí của mình cạnh cô công chúa như nữ chính chắc tôi cũng sẽ có thái độ này thôi. Không trách được, người ta đều có thiện cảm nhiều hơn với cái đẹp mà..

“Có lẽ chị còn mê!” Em gái xinh đẹp Ngọc Nhi cười dịu dàng, ánh mắt sắc lạnh bắn về phía tôi như không ngừng nhắc nhở chuyện khi nãy. Hừm, trẻ con!

“Ừm.” Tôi gật đầu “Con mê quá muốn ngủ mà chó cứ sủa inh ỏi không tài nào ngủ được..”

“Đi bị dị ứng lông thú nên nhà mình có nuôi chó đâu con?” Mẹ kế cười tươi, hiền dịu hỏi tôi một câu vô cùng ngây thơ.

Tôi chỉ đang xía xói thôi chứ làm sao biết được chuyện nhà này vì bà mà không nuôi chó..

Chắc, đang mượn câu nói của chính tôi để thị uy với tôi đây mà. Kiểu: xem đi cưng, bố cưng chiều chuy chưa? Vì nghĩ cho chuy mà cả cái biệt thự to tổ bố này không có bóng dáng của loài nào có lông đâu nhé!

“Vậy ạ?” Tôi bịu mồi, nhún vai ngồi xuống cạnh em nữ chính xinh đẹp “Chắc con mơ ngủ!”

Ngọc Nhi biết chắc chắn tôi không mơ ngủ mà là đang hướng mũi nhọn vào cô nàng. Thế nhưng đứng trước bố tôi và một đàn trai đẹp thế này thì làm sao cô nàng dám tỏ thái độ, nhìn kiểu cười tươi tinh và cái xiết tay cầu kinh đối lập nhau kia.. trêu trẻ con cũng có cái hay đấy chứ.

Tôi suýt bị đám đồ ăn trên bàn dọa cho nhảy dựng lên. Đùa chứ, từ bé đến giờ ăn sang nhất là đi ăn cỗ đám cưới, bình thường ở cô nhi viện hoặc khi đã ra ở riêng tôi đều giản tiện việc ăn uống hết mức. Nhìn thấy nhiều món ăn, màu sắc đặc biệt và thơm nức mũi thế này vẫn là lần đầu tiên!

Bình tĩnh!

Bình tĩnh!!

Mình đang là tiểu thư nhà giàu đó!

Mặc dù mình đang béo ú, nhưng cũng không thể tỏ ra quá thèm thuồng đồ ăn được!

Nghèo nhưng đây cũng phải có tự trọng, không bao giờ bán nhân phẩm cho đồ ăn đâu!

Không bao giờ!!

Không bao giờ.

Không..

“Giới thiệu với con...” Bố bất chợt lên tiếng, giọng nói tự dưng trở nên ôn hòa hơn rất nhiều “Đây là cậu Kiên, thiếu gia của tập đoàn S! Còn đây là hai cô con gái nhà chú, Tịnh Nhi thì khỏi nói rồi, đây là Ngọc Nhi!”

“Chào em!” Tên biến thái hoang tưởng cấp độ cao ở cửa nhà vệ sinh lên tiếng, đôi mắt đẹp không hiểu sao lại dừng ở chỗ tôi lâu hơn vài giây.

Chắc anh ta sốc khi gặp nữ chính xinh đẹp đây mà! Theo tôi nhớ, tên Kiên này chính là một trong số n tên nam phụ lót đường cho con đường hạnh-phịch của anh chị nam nữ chính...

“Cậu Đạt thì chắc không phải giới thiệu lại nữa chứ?” Tuấn Anh thấy không khí hơi trầm, liền chỉ vào anh đẹp trai Nam Chính ngồi gần đó mà pha trò. Hừ, đùa quá kém! Làm tôi đây nhếch môi cười cũng không buồn! “Này, cậu đạo này đến ăn chùa ở chùa nhà tôi hơi bị nhiều! Tính cura em gái tôi hả???”

“Em gái anh có hai người, anh nói tôi định cura ai?” Đạt lãnh đạm, nhếch môi mòng lịch sự hỏi lại. Ánh mắt dĩ nhiên không nhìn cũng biết, đang dán chặt vào Ngọc Nhi xinh đẹp với cái nhìn cực kì ái muội.

“Hahahaha ~” Tuấn Anh chưa kịp trả lời, phía bên cạnh Kiên Vô Duyên rất vô ý phá ra cười. Mặc dù điệu cười của anh ta vô cùng dễ nghe, nhìn thôi cũng đủ đẹp mắt làm người ta vui lây.. Thế nhưng, sao tôi lại không vui nổi thế này?? Tên kia, tôi chỉ chặn anh có một tí ở cửa nhà vệ sinh, sao anh lại cứ hướng mắt lườm tôi là thế nào??

Cả đời tôi đây ngoan ngoãn hiền lành, ăn ở phúc đức, chưa làm gì có lỗi với ai bao giờ.. Thế mà sao vừa xuyên sang đây đã vấp phải đá vậy???

“Anh cười cái gì?” Tôi cau có vì biết thừa nụ cười đều cang này thế nào cũng có dính dáng đến mình. Bố có vẻ không vừa lòng vì thái độ bất lịch sự và sự khó chịu tôi thể hiện ra mặt, nhưng mà kệ ông ta, ai thèm quan tâm chứ?

“Có gì vui sao anh Kiên?” Ngọc Nhi ngọt lịm lên tiếng, giọng nói thanh nhã đối lập hoàn toàn với giọng nói tôi đang sở hữu.

Mẹ nó!

Đây là bất công tuyệt đối có được không??

Vì sao nhân vật chính có thể có được mọi loại đãi ngộ tốt đẹp, lương cao, phúc lợi lớn, muốn cũng có thể khuyến mại thêm; mà chúng tôi, đám nhân vật phụ lại làm việc vất vả mà chỉ có thể bị trừ lương chứ chẳng thể tăng??

Xem đi, người ta đẹp, giọng nói cũng hay, cử chỉ thì thanh thoát các thứ các thứ... Mình đây..

“Sao cháu cười, nói ra cho mọi người cùng vui nào!”

“Phải đó! Chuyện vui phải chia sẻ chứ!!”

“Nói đi!”

“Cháu sợ mình nói ra, có người sẽ giận!” Anh ta cười đến suýt chảy nước mắt, vừa cố gắng nín nhịn vừa liếc qua tôi một cách bí mật.

“Ai giận chứ? Đều là người nhà!” Bố vui vẻ lên tiếng, cực kì xuề xòa. Người nhà cái gì? Ông này mâu thuẫn quá đi mất. Không phải 5 phút trước ông mới giới thiệu anh ta cho chúng tôi quen à? Giờ đã coi là người nhà ngay được?? Tò mò nó vừa chứ, nhận họ nhanh thế làm gì?

“Đừng đấy! Ai lại đi giận vì một câu đùa!” Mẹ kế thấy bố nói vậy cũng phụ họa theo, vẻ mặt tươi cười vạ năm không đời “Cháu cứ nói đi!”

Sao lại không giận? Nếu câu đùa đó mang ác ý, và cái ác ý này hướng về mấy người thì xem các người có bình tĩnh được không??

Tôi đây hai mấy năm trời lớn lên cùng với sự trêu chọc dè bêu của đám con trai xấu tính lúc bị lấy ra làm trò đùa còn không tỏ ra bình thường nổi, nói gì..

“Hai em Ngọc và Tịnh nhà mình..” Anh ta chậm rãi lên tiếng, hừ, cái gì đây? Anh ngại tên dài à mà gọi mỗi hai chữ cái đầu vậy?? “.. Nói sợ mất lòng chứ, người sao tên y như vậy!”

“Hahahaha!”

“Đừng lảm! Đừng lảm!”

“Anh cứ đùa hoài!”

“....”

F*ck!

Tên chết tiệt!!

Tò ra thông minh hay sao mà chơi chữ quá đáng vậy???

Hừ, bà tác giả đặt tên cũng có tâm quá đi! Nữ chính thì như Ngọc, còn nữ phụ thì như con Tịnh???

M* nó! Đúng là to béo thật, nhưng cũng có cần miệt thị người ta đến thế không hả? Hả? HẢ????

Tôi hung hăng ném cái lườm về phía anh ta, trên con đường làm việc đó, vô tình vấp phải cái liếc thoáng qua của nam chính Đạt.

Đôi mắt đen thăm thẳm ẩn chứa sự miệt thị và khinh thường không hề giấu giếm. Cái nhìn ấy làm tôi có cảm giác mình như thể thứ sinh vật bẩn thỉu không đáng nhắc tên, còn anh ta là kẻ cao quý lãnh diêm vậy..

Gi chứ?

Làm như tôi đây không xứng ngồi chung bàn ăn với mấy người vậy! Mặc dù tôi nghèo nhưng tôi cũng là con người, cũng có tự trọng biết chưa?

Đợi tôi giàu xem... Rồi sẽ có ngày anh phải quỳ gối dưới chân tôi!!

Dường như ngại bản mặt, Đạt chỉ nhìn thoáng qua tôi một giây rồi lập tức quay đi tiếp tục dùng bữa và đàm thoại vài vấn đề kinh tế với những người đàn ông còn lại. Hoặc thỉnh thoảng bọn họ cùng nhau hòa hợp trêu đùa hai mỹ nữ ngồi cạnh tôi trên bàn ăn.

Riêng một mình một thế giới, tôi gần như đắm chìm trong đồng đồ ăn ngon lành và phong phú.

Không ỏn!

Tôi bị sự xa hoa làm mờ mắt rồi!!

Tôi là nữ phụ!

Tôi đang xuyên thư đấy!!!!

Tĩnh dậy mau VI ÁI NHI!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5

Tôi dừng đùa lại một chút sau khi đã ăn cả tấn đồ ăn mà thấy bụng vẫn như chưa có gì hết. Mắt vô thức liếc qua phía đối diện, người ngồi đó chính là anh trai của thân thể này: Vi Tuấn Anh, bên cạnh là nam chính Ngô Đạt, kế đến là nam phụ Trung Kiên.

Ba người con trai có những mối quan hệ dây dưa không dứt với nữ chính, hay nói đúng hơn là em Ngọc Nhi xinh đẹp của chúng ta.

Như tôi đã cảnh báo, bộ ngôn tình tôi xuyên qua là một bộ cao H, NP, ấu dâm, hấp diêm rồi đủ thể loại cả.. Nhân vật nữ chính là Ngọc Nhi, thời điểm tác giả viết em gái này mới hơn 15 tuổi một chút.

Xem lại thì đây là lần đầu gặp nam phụ Trung Kiên.. Câu chuyện có vẻ chỉ là mới bắt đầu không lâu, và lúc này hai nhân vật chính mới chỉ tiếp xúc qua loa, cọ xát không nhiều, cả cái nhà này vẫn chưa đến nỗi bị biến thành giường cho hai người bọn họ.

Ngọc Nhi là cô gái không có cha. Mẹ cô thời trẻ yêu bố của Tịnh Nhi, nhưng vì gia tộc ngăn cản nên hai người không đến được với nhau. Bố Tịnh Nhi phải cưới người khác, sau khi sinh được hai người con thì mẹ qua đời và bố Tịnh Nhi đón hai mẹ con Ngọc Nhi về sống.

Đón về là một chuyện, Ngọc Nhi không phải con ông lại là chuyện khác. Mẹ Ngọc Nhi nghèo khổ, đi đến đường cùng phải bán thân nuôi miệng, ngờ đâu lại mang thai, vậy là đành phải sinh ra.

Sinh con xong nghèo càng nghèo nên bà oán hận, trút hết tức giận lên đầu Ngọc Nhi. Ngọc Nhi từ bé sống trong sự ngược đãi của mẹ, lại phải trốn tránh những kẻ thô thiển chơi mẹ cô xong còn muốn chơi cô nên học được đủ mảnh khảnh từ bé. Thế nhưng trốn được một vài lần sao trốn được mãi, đến năm 10 tuổi cô đã bị một anh trai thần bí đè giường!

Chuyện học tập trẻ nài, chuyện đời thì rành rề. Cô gái Ngọc Nhi với một tâm hồn bị bóp méo mó đã lớn lên như thế, cõi lòng thương tổn và luôn sợ rằng một ngày nào đó mình cũng phải giống như mẹ, bản như vậy cô không muốn!!

Cũng may đúng lúc này mẹ cô nói lại được tình xưa, về sống trong một ngôi biệt thự lớn cực lớn. Nơi đó ngoài ông bố hờ còn có một người anh trai hơn cô 10tuổi và một bà chị gái bằng tuổi cô.

Hai người này Ngọc Nhi không hề kiêng dè vì Tuấn Anh thì thích cô ra mặt, còn lợn béo Tịnh Nhi vô cùng hâm mộ, sùng bái cô vì vẻ đẹp tuyệt mỹ của cô nên chẳng bao giờ dám gây khó dễ gì.

Nói chung, cuộc sống của Ngọc Nhi từ đây bước sang trang mới, chỉ toàn màu hồng và ánh sáng chói lọi của ông hoàng 3X!

Cậu Đạt là bạn Tuấn Anh thường xuyên đến nhà chơi, anh ta là chủ một dãy tập đoàn nổi tiếng, giàu có.. các kiểu. Không những thế còn đẹp trai tiêu sái ngọc thụ lâm phong... Không từ Hán Việt nào lọt tả được vẻ đẹp kinh thiên động địa ấy cả. Đạt này vốn là người ưa sạch sẽ, lãnh khốc vô tình, mặt lạnh cool ngầu.. Nhưng cũng như bao nam chính khác, anh ta vừa gặp đã yêu, trúng tiếng sét ái tình cháy đen thui lụi với nữ chính!!

Nữ chính lúc này được đi học trở lại, bạn học nữ ghen tị vì cô xinh đẹp dịu dàng, nhiều anh mê nên quyết định rủ cô đi karaoke, sau đó bỏ thuốc rồi cho cô ở cùng với một đám con trai nhăm nhệch cô. Không hiểu Đạt làm thế nào đánh-hoại được liền có mặt cho bọn kia một trận rồi lôi cô đi làm việc Người-Lớn!!

Đại chiến trên giường xong xuôi nhưng lại nhìn không có dấu dỏ. Anh thấy Ngọc Nhi thật bản, dám làm ô uế thân xử nam của anh nên quyết tuyệt ra đi, lần sau đến nhà có gặp cũng chỉ liếc qua cô bằng con mắt khinh thường.

Ngọc Nhi đau khổ dằn vặt các kiểu, chạy đến hỏi anh ta tại sao giúp mình xong thì lại như vậy? Đạt thấy cô khóc, trong lòng đau nhói, nhận ra mình yêu cô nhưng sự tổn thương vì bị mất thân xử nam vào tay cô nàng không sạch sẽ vẫn làm anh cực kì bức bối.

Hai người nói này kia một hồi, cuối cùng lẩn giường!

Lăn ở nhà Ngọc Nhi một lần thành quen, từ đó cứ lần nào đến chơi với thằng anh thì cũng tìm cô em lăn một lần cho thỏa!

Vô lý hết sức, N lần mà không ai biết! Chẳng phải nhà giàu này nhiều người hầu lắm sao??

Mối quan hệ của nam nữ chính gần như rơi vào hố sâu bế tắc, Ngọc Nhi vì chuyện này mà sầu não không thôi. Thế là với tư thái của một con người không bao giờ chịu thua nghịch cảnh, nữ chính của chúng ta phải tìm cách giải khuây!

Làm gì có chuyện một đứa bé sống dưới đáy xã hội mười mấy năm trời hiền lành? Chỉ có những người sung sướng, được bao bọc trong nhung gấm mới thuần khiết, thiện lương được thôi. Và kẻ ấy không ai khác chính là cô chị xấu xí Tịnh Nhi.

Tịnh Nhi hồi nhỏ rất đẹp, nhưng từ lúc mẹ mất thì tâm tình suy sụp cả ngày chỉ nghĩ ăn và ngồi ngốc một góc. Mãi cho đến khi gặp nam chính liền yêu, đáng tiếc lúc này Tịnh Nhi xinh đẹp đã biến mất và thay vào đó là một nàng béo vô hạn!

Có một chị gái ngốc lại xấu xí làm nền cho mình cũng tốt, nhưng dám giành trai với nữ chính lại là chuyện khác! Làm gì có ai gây chuyện với cô nàng xong còn sống được yên ổn, cứ nhìn đám bạn học chúc thuốc cô kia thì biết kia!

Vậy là Ngọc Nhi rất khách sáo bày trò với Tịnh Nhi, bắt nạt cô gái béo của chúng ta ở khắp nơi. Đẩy ngã xuống cầu thang, nhốt trong buồng vệ sinh, khóa cửa ngoài, cho đi bộ từ trường về... Rất nhiều thể loại!

Đỉnh điểm hơn, Ngọc Nhi còn sắp xếp cho Tịnh Nhi thấy mình cùng Đạt lên giường! Cô gái lớn của chúng ta ngây ngốc đau đớn, sau còn bị lừa uống tình dược và lên giường cùng Trung Kiên. Kiên sau khi tỉnh dậy thấy tấm thân xử nam của mình bị vấy bẩn bởi lợn ỉn thì tức giận đá bay cô xuống đất, đi tìm Ngọc Nhi- người anh ta yêu để rửa sạch thân thể.

Gõ cửa đúng lúc Ngọc Nhi vừa tắm, Trung Kiên nổi thú tính liền đè cô ra làm chuyện này nọ, xong vừa tắm Tuấn Anh đến bảo vệ em gái hờ - kiêm người anh ta thâm mến. Và hai người đàn ông vốn là bạn thân lại đi đánh nhau toi bởi khói lửa vì một cô gái.

Lại nói đến nam chính, anh ta cho người điều tra xem ai là kẻ đã này nọ đầu tiên với nữ chính. Số phận kì diệu thế nào lại chính là anh ta 5 năm trước, lúc đó mới 20 tuổi trúng xuân dược và rơi vào ổ gái. Tất nhiên với bản tính ưa sạch sẽ của mình Đạt đã tìm một cô gái nhỏ - chính là nữ chính bây giờ!!

Mẹ nó!

Cầu huyết quá mức!!

Không phải anh nói anh là xử nam sao hả???

Xử cái khi gì mà trẻ con 10 tuổi cũng ăn??

Có phải là tự do chán rồi bây giờ muốn nếm thử cơm tù không hả???

Sau đó thì sao? Hay rồi, anh ta nhào đến ngay với nữ chính!! Bốn người bọn họ ở lâu rồi đây đưa rồi xoắn xuýt rồi chịch qua chịch lại xã giao các kiểu.. Cuối cùng kết thúc nam chính về với nữ chính, còn các nam phụ ở bên cạnh tuy xơ mũi nữ chính được vài lần nhưng cũng đành ngậm ngùi đứng sang!

Quý đồng chí hỏi tại sao không NP?

Thắc mắc chung này được em tác giả của truyện thổ lộ: Là do em ấy chưa viết H NP bao giờ nên không dám trải qua thử thách..

Tất nhiên con đường hạnh phúc ấy còn được lót đá bằng N nhân vật phụ khác tôi không tiện kể tên, bởi vì tôi còn bận nhớ đến số phận của Tịnh Nhi này đây này!!

Tịnh Nhi bị người ta lấy thân trong sạch xong còn bị đá một chường cả người đầy máu chát vật vô cùng. Đã vậy còn bị một tên người hầu trong nhà quay được, hất ta cực kì biến thái, lấy đoạn băng đó uy hiếp Tịnh Nhi, chơi SM với cô, còn gọi cả một đoàn người đến chà đạp cô. Sau đó, Ngọc Nhi lại “vô tình” giúp bỏ ruột cô nhìn thấy cảnh con gái béo ú của mình phóng đăng giữa một đám đàn ông ghê tởm. Ông ta tức tối đuổi Tịnh Nhi ra khỏi nhà, anh trai Tuấn Anh cũng không thêm bên cô vì lúc này còn bận chìm trong tình yêu với nữ chính...

Vậy là trái với con đường hạnh phúc Ngọc Nhi bước đi, Tịnh Nhi phải đắm mình trên con đường địa ngục. Một cô gái 16 tuổi không tiền không quyền không học vấn cũng chẳng xinh đẹp phải bán thân nuôi miệng.. Dần dần trở nên ác độc cực kì, sau này quay lại trả thù Ngọc Nhi vì biết ai là tác giả của xuân dược năm đó thì lại bị chính những người thân của mình loại bỏ..

Nói chung nhân vật phụ độc ác làm đá lót đường là đúng!

Với thâm niên đọc Ngôn Tình ngàn năm nay của tôi thì số phận Tịnh Nhi thế vẫn chưa có gì gọi là thảm lắm. Thế nhưng mà khi Tịnh Nhi này lại biến thành mình thì lại khác!!

Tôi không muốn dính vào nam nữ chính ưa thích SM!

Tôi không muốn dính vào nam phụ ngu si điên loạn!

Tôi không muốn dính xuân dược và phải bán thân!

Tôi càng KHÔNG MUỐN chết!!!

Làm gì có ai muốn chết cơ chứ, lại ngay khi biết mình đột ngột biến thành con nhà giàu nữa!

Tôi còn phải hưởng thụ cuộc sống tươi đẹp này! Còn phải hàng ngày ăn ngon mặc đẹp, đi xe hơi và đến một ngôi trường siêu VIP!!

Vậy là, giống như bao nữ phụ xuyên thư khác, tôi thậm vạch ra cho mình một mục tiêu phải hoàn thành: KEME NAM NỮ CHÍNH!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Bữa ăn kéo dài lê thê làm tôi uể oải không chịu nổi.

Lấy cớ mệt mỏi tôi đứng dậy xin phép về phòng trước, không hiểu sao tất cả bọn họ đều nhìn tôi như thể yêu quái.

Có gì lạ sao??

Vì giả làm Tịnh Nhi mà tôi đã cố hết sức ăn rồi đấy! Phải phải, tuyệt đối là do tôi nhập vai Tịnh Nhi chứ không phải vì thức ăn quá ngon mà tôi ăn nhiều thế đâu!

Ừc.. Nói ra.. mất mặt quá. Dù sao làm người nghèo hai mấy năm rồi, làm sao một phát có luôn được khí chất hay phong thái gì gì đó của nhà giàu..

Ấy kia, nhắc mới nhớ, tôi 24, Tịnh Nhi này mới 15!! Hahaha lãi quá rồi! Lãi gần chục tuổi luôn kia!!!

Nhưng sao không có cảm giác thành tựu mấy nhì, chắc tại gương mặt bạn Tịnh Nhi này lai tây nên trường thành trước tuổi. Đã vậy vóc dáng còn không đẹp nên nhìn càng già hơn, kiểu như quá 20 từ lâu rồi ý..

“Em về phòng luôn sao?” Tuấn Anh liếc qua Đạt một cái, anh ta hiển nhiên không thèm để ý đến tôi, vẫn vừa ăn vừa liếc mắt đưa tình với Ngọc Nhi xinh đẹp “Mệt hả?”

Đúng!

Tốt nhất đừng bao giờ để ý đến tôi!

Đàn bà đẹp có gai, đàn ông đẹp chẳng lẽ không có?

Anh chàng Đạt này là kẻ biến thái chính hiệu! Anh ta lấn lộn xã hội từ nhỏ, trong lòng lại có tâm ma vì mẹ ngoại tình nên rất coi khinh phụ nữ. Xem, mỗi lần anh ta và nữ chính lấn giường là đủ kiểu hành hạ nhé!

Tôi tuyệt đối không muốn dính vào tầm mắt anh ta đâu!

Và cách tốt nhất là cứ béo và xấu thế này, vốn Đạt ghét Tịnh Nhi chính là vì ngoại hình của cô nàng mà lại..

“À.. “

“Hay giận vì câu đùa khi nãy của tôi??” Trung Kiên cười ý nhị. Đôi mắt ranh ma nhìn qua tôi một lượt làm tôi nổi da gà.

Cười cười cái gì?

Đúng là đồ nam phụ không biết xấu hổ, chính vì cái bản mặt đó nên anh mới vĩnh viễn phải làm nam phụ đấy biết chưa??

Hừ, theo kịch bản thì tôi đây phải lên giường cùng với anh ta?

Đùa à? Có cho thêm tiền chị cũng chẳng thèm đi con đường kịch bản ngu ngốc ấy đâu!!

Tĩnh mà xem, trao thân ngàn vàng cho kẻ mà mình không yêu còn bị nghi ngờ là lợi dụng anh ta. Đã thế còn bị tấn, bị quay clip, rồi bị đá ra khỏi nhà.. Thảm như thế còn không phải nhờ anh ta một phần??

Cũng may, Ngọc Nhi gặp nam phụ này lần đầu là khi câu chuyện mới được một vài chương, còn chưa có biến động gì lớn. Nam nữ chính cũng chỉ mới thà thính nhau chứ chưa bên nào cần câu bên nào.

Chep, Ngọc Nhi bé cung, chị sẽ không xem vào việc của cung nữa, hi vọng cung cũng như vậy không động đến chị. Chúng ta cứ việc hưởng hạnh phúc của mình trong thế giới này thôi..

Nhưng có điều, theo hiểu biết của tôi về nhân vật nữ chính tâm cơ, gặp mạnh củi đầu gặp yếu bất nạt này.. thì chắc là cô nàng sẽ chẳng tha cho cái bao cát-mỡ Tịnh Nhi tôi đâu!

.
.
.

Tôi mất hơn nửa tiếng đồng hồ để tìm căn phòng của mình trên tầng hai. Đó là căn phòng ở lưng chừng nên chẳng biết thế nào mà đoán biết, kiểu này lần sau thế nào cũng lại đi nhầm. Có lẽ phải viết cái bảng tên thật lớn gắn ngoài cửa phòng cho đỡ nhầm mất!

Chuẩn đây!

Kế sách hay thế mà tôi cũng nghĩ ra nữa!!

Nằm dài trên chiếc giường công chúa to lớn và xinh đẹp, chùm đèn trần vĩ đại treo lơ lửng trên đầu vẫn làm tôi có ảo giác mình có thể tử nạn vì nó bất cứ lúc nào.. Nhưng phải công nhận là nó đẹp thật, nếu bật sáng lên không biết còn lung linh đến đâu nữa..

Phía ngoài sắc trời đã dần chuyển tối, ráng mây đỏ rực chìm nổi trên nền trời xanh thẫm u ám, những tán lá rêu phong xào xạc phía ngoài cửa kính và xa xa, từng hàng cây, luống hoa ẩn nấp dưới ánh sáng mờ ảo cuối ngày..

Dựa vào thời tiết nóng nực và kết hợp nhìn lịch treo tường, có thể kết luận đây là giữa tháng 9!

Giữa tháng 9, và thân thể này mới chỉ học lớp 10.. Vậy thì có phải hay không ngày mai tôi sẽ được đến trường???

Đến trường!

Là đến trường đó!!

Đi học ở một ngôi trường chính quy và có thầy cô giáo dạy dỗ đàng hoàng!

Trước đến nay tôi làm gì có được đến trường đâu chứ, việc học hành ở một cô nhi viện không có nguồn tài trợ cực kì có lệ. Nghĩa là cả nhóm chúng tôi, không kể lớn bé già trẻ được gom hết vào một lớp. Ở đó giáo viên chính là những người nuôi chúng tôi lớn, bọn họ dạy thay phiên nhau, khi thì Tiếng Việt, lúc thì Toán... Mãi sau này khi tôi đã lớn tướng rồi mới được học thêm vài môn xã hội và cái quan trọng nhất với chúng tôi là học nghề!

Trong từ điển của tôi thì đi học chính là như vậy..

Nhưng từ mai sẽ khác!

Trường-học sẽ được thay thế bằng một khái niệm mới thú vị hơn nhiều! Ông trời, lỡ làm đổ huyết cầu cũng được! Dù sao cũng phải thánh kiu vì ông đã cho tôi được trải nghiệm việc đi học tuyệt vời như trong tiểu thuyết này!!

Không biết ngôi trường đó thế nào.. Vì đây là tiểu thuyết cao H, toàn H là chính nên tác giả cũng không miêu tả quá kĩ về nó. Chỉ biết đó là một trường quý sò tộc đứng chuẩn Ngôn Tinh và cực kì xa hoa. Nơi mà tôi biết rõ nhất trong ngôi trường chưa từng đến ấy chắc là nhà vệ sinh.. Vì không dưới 2 lần tác giả đại nhân cho nam chính Đạt đến trường tìm Ngọc Nhi, sau đó này kia qua lại bọn họ kéo nhau vào nhà vệ sinh làm bậy là kết quả tất yếu..

Chắc, tự dung lại nhớ đến đôi cầu nam nữ.. À lộn, kim đồng ngọc nữ đó làm chi cho đau đầu!

Tôi nhất định kệ bọn họ, tập trung trải nghiệm thanh xuân thứ hai của mình mới là công đạo!!!

Mà quái ghê, sao Tịnh Nhi này đang đi học mà trong phòng chẳng thấy bóng dáng quyển sách cái bút nào vậy??

Lẽ nào cái nhà rộng như má bố thằng ăn mày này thật sự có căn phòng mang mỹ danh “thư phòng” và chúng tôi chuyên đến đó để học???

Kì cục thật..

Chắc, thôi gác thắc mắc lại, tôi nghĩ mình nên đi tắm đã thì hơn. Người này béo nên đổ rất nhiều mồ hôi, cũng may là tuy đổ mồ hôi nhưng không bị viêm cánh các thứ nên không bốc mùi lắm.

Mấy tú quần áo thật lớn được sắp gọn vào góc tường, tôi hớn hờ tiến lại gần trong lòng không nhận được tò mò về gu thời trang của cô nàng con nhà giàu Tịnh Nhi.

Đúng là có đồ đẹp diện cũng chẳng đẹp với thân thể này, nhưng con gái mà, ai chẳng thích tú đồ của mình thật lớn! Nhất là với đũa cả năm đến tết mới được mua quần áo mới như tôi đây...

Nhìn bộ đồ ngủ thanh nhã trên người, tôi hùng hực khí thế mở tủ, trong đầu ảo tưởng ra N mẫu quần áo thanh nhã, cao quý. Ấy nhưng cửa tủ vừa mở, suy nghĩ đã bị đánh tan!

Tủ đồ đầy ních quần áo đẹp, cái nào cái nấy màu sắc sặc sỡ cực kì, đã vậy còn toàn là đồ không dành cho người béo!!

Trời ơi!

Đẹp mà không hợp với mình thì có ích gì chứ??

Kiểu này không khéo tôi chỉ cả ngày diện đồng phục với đồ ngủ rồi.. Còn đồng quần áo siêu đẹp này dành để dành sau này gầy đi thì mặc vậy. Nhưng size bự thế này thì gầy mặc kiểu gì?? Chả lẽ vứt đi??? Quá lãng phí!!!!

“Tịnh Nhi, em đang làm gì vậy???”

Đang thăm dè biau mắt thẩm mỹ của chính chủ và tiếc nuối quần áo trong tủ, đột ngột có tiếng gọi cửa bên ngoài. Tôi nhui mày, có chút cảm giác không quen, sau đó chậm chạp đóng tủ rồi lê thân ra mở cửa.

Cánh cửa lớn vừa mở ra, đập vào mắt tôi là ánh sáng chân lý chói lòa từ cái đẹp.

Bốn người trẻ tuổi bọn họ đều đứng trước cửa phòng tôi, vui vẻ nói những chuyện không tên gì đó, nhìn qua cực kì hòa hợp!

Mẹ ơi, tôi còn chưa bao giờ thấy cái tổ hợp nhiều người đẹp thế này đâu!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Mắt mấy giây để mắt tôi quen với ánh sáng chân lý của cái đẹp, tôi hơi ngẩn người nhìn cả đám bọn họ lơ nhô đứng trước cửa phòng mình. Mẹ ơi, lẽ nào tôi nhớ nhầm tình tiết truyện? Xem đi, cô nàng Tịnh Nhi này cũng được bọn họ quan tâm quá đi, vừa kêu một lên nhà nằm cái là có cả đồng người chạy đến hỏi thăm kìa!

“Ra ngoài chơi không?” Tuấn Anh vui vẻ nói, nhưng trong sự vui vẻ có chút thắc mắc về việc tôi đứng chắn cái cửa, che sạch tầm nhìn bên ngoài.

Ông anh trai này là một trong những nam phụ của Ngọc Nhi, và theo như tác giả đại nhân viết thì anh ta không bị chứng cuồng em gái, chỉ là có phần thương em gái hơi quá mức thôi. Nhưng tất nhiên, cái việc thương ấy phải dừng lại khi nữ chính xuất hiện!

Đúng kiểu có gái quên anh em! Ngọc Nhi đến một phát anh ta đã quên luôn phải bảo vệ em gái ruột của mình khỏi nanh vuốt bà mẹ kế thế nào. Thậm chí Tịnh Nhi bị thuốc cũng không thèm quan tâm, khi em gái rơi vào ma đạo cũng không cứu. Đỉnh điểm là sau này khi em gái quay lại trả thù anh ta còn gián tiếp hại chết em mình..

Chắc, cũng không phải chuyện xảy ra với tôi, hơn nữa nó cũng chưa đến nên chẳng thể trách được anh ta. Có lẽ Tuấn Anh bị tác giả khoét mắt não nên mới hành cử kiểu đó!

Không!

Phải nói là toàn bộ người trong thế giới này đều bị khoét mắt não mới đúng!

Vậy thì có khi nào tôi sẽ trở thành người có chỉ số thông minh cao nhất truyện hay không trời????

“Bọn em đang định đi uống nước!” Ngọc Nhi thấy tôi chưa lên tiếng thì nhẹ nhàng nói. Bọn-em, bọn-em cơ đấy? Không phải mới từ chiều cô nàng còn đây thân chủ đây ngã chết và vào phòng giờ nanh vuốt đe dọa tôi à? Bây giờ ở giữa đám nam chính phụ lại ngọt nhạt thế?

Thôi khỏi diễn bé cưng à, dù gì thì bọn họ cũng về tay em hết thôi!

“Ở nhà thiếu gì nước!” Tôi buột miệng nói, không ngờ lời vừa ra miệng đã làm cả bốn người họ ngớ cả ra.

Ấy chết, thất thố rồi! Tịnh Nhi này được miêu tả là ngoan ngoãn hiền lành, đã vậy còn rất ngây thơ trong sáng.. Tập hợp đủ nhân cách đẹp trong một con người xấu xí nên mới bị nữ chính ghét bỏ.. Tôi phải học theo mới được, khác biệt quá lớn sẽ làm người khác nghi ngờ.

Mà nghi ngờ thì sao?

Hừ hừ..

“Hihi, mọi người cứ đi trước tý em qua sau nha ~” Tôi ngọt ngào sửa lại. Câu nói này và hành động này nếu để người đẹp làm thì hay rồi, ai cũng thích. Thế nhưng qua miệng tôi không hiểu sao cả bốn người họ đều vô ý thức nhăn nhu mặt mày, suýt quay đi nôn ói “Em còn bận tắm nữa! Mà gọi em đi uống nước anh.. Đạt lên là được rồi, cần gì cả bốn người thế này?”

“Trung Kiên muốn đi thăm quan nhà mình!” Tuấn Anh giải thích, thoáng thấy anh ta thở phào một cái.. Hình như đây mới đúng là hình tượng của bạn gái nhỏ Tịnh Nhi hay sao ấy...

Mẹ ơi, nếu thật sự lúc nào cũng bắt tôi ăn nói kiểu điệu chảy rớt, nhây nhua thế này.. chắc tôi chót!!

“Phải đó chị! Anh Kiên sẽ ở nhờ nhà mình một tháng!” Ngọc Nhi vui vẻ giải thích, hai người bọn họ còn coi nam chính Đạt như người-vô-hình mà khề liếc qua nhau một cái “Bố nói để anh ấy đi thăm quan nhà, thích phòng nào sẽ ở phòng đó!”

“Thôi, đi đi không muộn!”

“Ừm!”

“Chút nữa bảo tài xế đưa em tới Club Hương Đêm nhé!”

“Dạ.. “

Tôi đóng sầm cửa, ngồi phịch xuống sàn.

Thế là thế nào?

Nam Phụ Trung Kiên sẽ ở lại đây một thời gian?

Không đúng!

Trong truyện không hề có chuyện này!!

Anh ta chính là con trai một của chủ tịch tập đoàn A B S nào đó, sau thời gian dài đi du học, lần này trở về để tiếp quản tập đoàn của cha mình. Tôi nhớ là tác giả còn tả cách anh ta thanh trừng cả công ti oai phong lắm mà.. Làm gì có chuyện ở lại cùng một chỗ với Ngọc Nhi đâu???

Lẽ nào tôi vừa xuất hiện đã có cái hiện tượng mà các nữ phụ vẫn đi trước hay nhắc đến: Hiệu ứng bướm bướm???

Nhưng mà tôi đây đã làm gì đâu mà chuyện có thể thay đổi được???

Hay do tôi không đi uống nước cùng bọn họ nên thế?

Phải rồi, vụ uống nước này Tịnh Nhi chính là một con cờ thúc đẩy nam phụ Tuấn Anh theo đuổi nữ chính Ngọc Nhi.. Bọn họ cùng nhau đi uống nước rồi sau đó Tịnh Nhi bị đổ rượu lên áo nên phải về thay đồ. Tuấn Anh sau khi đưa Tịnh Nhi về tiếp tục quay lại uống với hai ông bạn nhưng lúc quay lại thì Trung Kiên đã say gục còn Ngọc Nhi thì đang nằm gối đầu lên chân Đạt ngủ ngon lành.

Chính vì nhìn thấy một cảnh này nên anh ta mới phát hiện ra mình thích nữ chính, từ đó ra sức giúp đỡ nữ chính ở mọi mặt..

Giờ tôi không đi, cũng không bị đổ rượu và phải về thay đồ thì nam nữ chính có cho thêm kẹo cũng không dám gối đầu lên chân nhau mà ngủ. Tuấn Anh đương nhiên cũng không thể vì ghen tị mà phát hiện ra sự thật là mình bị khuyết não và thích Ngọc Nhi điên đảo..

Thay đổi thì thay đổi!

Trung Kiên đáng chết, miễn là anh ta không ngứa người mà động đến tôi để gọi đòn thì tôi cũng sẽ không thèm để tâm đến anh ta!

Muốn ở thì ở!

Dù sao cái nhà to tướng thế này tôi cực kì có lòng tin tưởng rằng: Chúng tôi sẽ không phải chạm mặt nhau!!

.
.
.

Tắm xong phát hiện bản thân mệt mỏi, cộng thêm phía sau đầu đau nhói từng cơn nên tôi quyết định đi ngủ. Vừa đặt lưng nhắm mắt vừa chửi thầm, chửi từ con của chết tiệt làm tôi ngã chết cho đến em Ngọc Nhi đáng ghét làm Tịnh Nhi này ngã chết.. Sau đó chuyển sang than thân trách phận chửi đời, chửi trời, chửi người qua đường ABCD.. Thật đúng chẳng khác gì Chí Phèo thời đại mới!

Nửa đêm, chẳng con ác mộng nào đáng sợ bằng cơn đói.. Ai chưa từng béo sẽ không thể biết nỗi khổ cực mà những người béo phải trải qua. Và đêm đó, lần đầu tiên tôi phải mất ngủ vì bị cơn đói hành hạ. Thế mới biết những năm 45 của thế kỉ trước con người khổ sở như thế nào, chịu đói từng ngày từng ngày, đến tận lúc chết.

Hồi còn bé, khi ở trong cô nhi viện cũng có không ít lần tôi ăn không no. Nhưng vì gầy gò ham chơi nên hay xao nhãng, chơi một lúc xong ngủ thiếp đi là quên cả đói. Bây giờ thì khác, nửa đêm và cái bụng to như cái trống cứ kêu òng ọc òng ọc hành hạ tôi khổ vô cùng.

Uống nước không đỡ khát, bản đồ ngôi biệt thự này thì tôi nắm không rõ, ngủ cũng không nổi.. Vậy là nguyên một nửa đêm tôi nằm trên giường xót thương suy nghĩ cho những kiếp người nghèo đói ở Châu Phi, ở những vùng chiến tranh, những người dân tị nạn Siria..

Đêm dài đến đâu thì cuối cùng cũng hết, bình minh lên chiếu những tia nắng đầu tiên xuyên qua rèm cửa khép hờ tiến vào phòng.

Còn chưa đến 5h sáng tôi đã tỉnh như sáo, chắc, đây là thói quen từ ngày xưa rồi.. Hôm nào tôi cũng đứng 5h15 phải có mặt ở quán ăn sáng để làm phục vụ và một số việc vặt linh tinh, sau đó đến 10h thì nghỉ ăn uống và chuẩn bị phục vụ khách ăn trưa. Công việc ở quán ăn kết thúc lúc 2h chiều, tôi sẽ có vài tiếng để nghỉ ngơi và chuẩn bị đến quán cafe gần nhà phục vụ ca tối từ 7 đến 10h.

Thật ra khi còn trong cô nhi viện nghề mà tôi học là nghề may.. Nhưng cũng chỉ là học cắt may sơ sơ nên không dám nhận vái về hoặc mở tiệm lớn, tôi chỉ nhận làm thêm một chút việc vặt như sửa gấu, khuy cúc, sửa khóa.. linh tinh mà thôi.

Đó, chuyện gì cũng làm phụ nên ngày ba bốn ca mà chẳng giàu được. Tích lũy mấy năm trời còn chưa đủ tiền đi thay da cho đẹp còn yêu đương lấy chồng các thứ nữa.. Số khổ quá mà!

Tôi thờ dài bật người dậy lục tủ đồ và tìm đồng phục đi học, sau đó uể oải vào phòng tắm vừa làm vệ sinh vừa thay đồ. Nhìn mình trong gương đúng là thảm không còn từ nào để nói! Mất thì thảm, da thì xạm, đã thế cả người có mỗi đôi mắt xanh là đặc biệt thì giờ u ám không có tí sức sống nào hết..

Quá chán!

Thôi, kệ vậy, xấu thế này miễn bị đôi cậu nam nữ mê SM kia để ý!

Mất ngủ một đêm làm toàn thân không có sức lực, tôi lảo lảo đi ra đến cửa, ai ngờ cửa vừa bật mở đã đụng phải một người không nên đụng phải ngoài.

Anh ta vui vẻ nói: “Hi Tịnh Nhi, em học được thói quen dậy sớm từ bao giờ thế?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 8

Khỏi nói cũng biết người đó là ai..

Trung Kiên nở nụ cười tươi tiêu chuẩn, khuôn mặt hoàn mỹ góc cạnh tựa như búp măng sáng vì nụ cười đáng ghét đó. Anh ta dường như vừa đi tập thể dục về, chiếc áo thể thao ướt đầm mồ hôi bị vắt trên vai, cơ bụng cơ ngực săn chắc lộ ra bên ngoài như muốn đập thẳng vào cái mặt mờ của tôi vậy.

“Sao thế, chảy nước miếng kìa!” Trung Kiên hốt hoảng nhắc nhở làm tôi đưa tay lên miệng theo thói quen. Vừa đưa lên một cái anh ta đã cười phá ra, má, mình đúng là bị trai đẹp làm tàn não rồi!

Tin người vãi cả các thứ!

Chảy nước miếng cái gì? Ý anh là tôi thèm thường thân thể hoàn mỹ của anh chứ gì? ĐỒ HOANG TUỞNG!! HOANG TUỞNG NẶNG KHÔNG THỂ CHỮA NỖI!!!

“Haha, để tôi đoán nhé!” Anh ta đến gần, tỳ tay vào cửa tạo ra một bức tranh quái dị ở hành lang.

Bức tranh ấy có nội dung thế này: Dưới ánh nắng ban mai lấp lánh, hành lang dài thật dài vô cùng xa hoa đẹp đẽ với thảm trải lông trắng, những gốc cây cảnh tuyệt đẹp và vài bức tranh treo tường to lớn... Một anh chàng đẹp trai, hoàn mỹ cực kì đang ép sát một cô gái béo tròn tròn trĩnh trạch, béo tựa lu nước, béo như người béo nhất hành tinh...

“Không phải là em học được cách dậy sớm.. “ Anh ta nheo mắt, cười gian tà nói tiếp “Mà là đêm qua trần trọc vì nhớ đến thân hình bốc lửa của tôi!”

“Anh.. “

“Hư quá, đã dặn rồi mà không nghe lời gì cả!” Anh ta xua tay không để tôi giải thích, má ơi, sao cái người này mặt dày quá vậy?

Tường đẹp trai rồi thì không cần dùng đến skin chai mặt chứ.. Ngờ đâu cái người này vừa đẹp trai lại vừa chai mặt! Thế mà sao vẫn phải làm nam phụ nhi? Đúng là tiểu thuyết có khác.. tác giả tư duy không giống người thường, chúng ta không thể đoán được!

“Ảo tưởng sức mạnh nó vừa thôi!” Tôi hừ mũi, khinh thường quay mặt về hướng khác tỏ ý không thèm để ý đến anh ta.

Người này cũng rất phối hợp, thấy tôi như vậy thì lùi xa khỏi cái cửa, vắt áo lên vai rồi phớt phơ bước tiếp. Trước khi đi khuất còn bỏ lại một câu gọi đòn lever max: “Nói đúng tim đen nên tức đây mà! Em trẻ con, anh không chấp!!”

OMG!!

Nào anh ta có vấn đề hay sao vậy??

Thế giới này thật đáng sợ, ai đó hãy trả phi thuyền cho tôi về ề ề!!!

.

.

.

Có vài việc sáng sớm đã làm tôi bận lòng không thôi..

Đầu tiên không nói cũng hiểu, đó là vấn đề về trai đẹp kiêm nam phụ Trung Kiên. Anh ta không hiểu ăn nhằm cái gì, chọn phòng ngay cạnh phòng tôi!!

Còn nghĩ với cái nhà rộng quá thể đáng thế này thì sẽ không phải ngày ngày đụng mặt với anh ta. Ai dè ghét của nào trời trao của ấy, không muốn cái sáng sớm vừa mở cửa đã đụng mặt ngay!

Kiểu này ngày hôm nay của tôi thế nào cũng gặp chuyện đen đủi cho xem..

Nhưng mà.. Trung Kiên đó hình như cũng có quan tâm đến Tịnh Nhi này.. Cái cách anh ta hỏi “em học được thói quen dậy sớm từ bao giờ?” ấy.. Thế như hai người vô cùng quen thuộc, vô cùng thân thiết. Đến nỗi những thói quen nhỏ nhặt của nhau cũng nhớ vô cùng rõ!

Chết thật!

Nói chuyện với người bị ảo tưởng có 5s mà đã lây nhiễm rồi!

Lý nào nam phụ có khả năng lăn giường với nữ chính như anh ta lại để ý đến nữ phụ như Tịnh Nhi này??

Xem kia, không phải giữa truyện, lúc biết mình lỡ mất tờ rình với Tịnh Nhi còn chê cô bản, đá cô ấy một phát đến mức máu chảy đầu rơi sao?

Hừ, vậy cũng dám mang tiếng bạn tốt của anh trai, thường xuyên đến nhà chơi và coi Tịnh Nhi như em gái!

Gật bỏ mấy cái suy nghĩ đầu đầu ấy sang bên cạnh, tôi thò mặt xuống bếp dưới sự ngạc nhiên của những người có mặt trong bếp bây giờ. Trong lòng không nhịn được mà nhủ thầm: trai đẹp khỏi bận tâm, thứ làm mình xao xuyến giờ là đồ ăn ngon kia kia!!

“Cô chủ??” Đầu bếp và mấy người khác đang chuẩn bị đồ ăn đều đồng loạt nhìn tôi, mắt như thể sắp rơi ra ngoài.

Đừng nhìn nữa! Tôi sắp đói chết rồi đây này!!

“Trời! Cô chủ dậy sớm quá!”

“Cô chủ mặc đồng phục? Là muốn đi học sao???”

“Trời ơi!! Hôm nay nhất định có bão!!!!”

“Á á á!!!”

Náo loạn gì vậy?? =”

Đây có còn là nhà bếp không trời?

Tại sao Tịnh Nhi đây mặc đồng phục và muốn đi học lại làm họ ngạc nhiên gớm thế? Trong tiểu thuyết cũng chỉ nói qua loa về cuộc sống của nữ phụ này nên bây giờ hại tôi xuyên qua có đọc truyện rồi mà cũng vẫn mù mờ như không!

Đúng là không nên đọc truyện của trẻ trâu mà!!Tui hậnnnnnnn!!!!

“Tôi giúp được gì không??” Tôi nặn ra nụ cười méo mó, rụt rè phát biểu một câu sau khi bọn họ đã bình tĩnh trở lại.

“Không cần! Cô chủ cứ ngồi đi đồ ăn xong ngay đây!”

Chep, phong cách bóc lột của nhà tư bản có khác.. Ngồi là đồ ăn dâng đến tận miệng!

Tôi là người lao động chân tay thâm niên hai mấy năm đấy, làm sao thay đổi quan niệm trong một ngày một đêm thế được?

Vậy là mặc kệ bọn họ ngăn cản hô hoán, tôi vẫn dán thân vào chiến-trường bếp. Thế nhưng, vào rồi lập tức hối hận, đồ ăn trên bàn đúng là không thuộc đẳng cấp bình dân như tôi rồi.. Toàn những thứ đồ lạ mắt kì quái gì đó tôi không nhận biết được, bao năm nay ăn uống giản tiện, bữa sáng mì úp là xong.. Giờ đâu đến đây trải nghiệm một cuộc sống hoàn toàn khác thế này???

“Đây.. đây là cái gì??”

“Thưa cô đây là bskiw&444 ạ!” Mẹ ơi, đầu bếp đang nói tiếng của người ngoài hành tinh đúng không?? Sao tôi chẳng hiểu gì vậy?? “Chỉ cần cho vào lò nướng qua nữa là xong rồi!”

“Để làm món gì vậy ạ?” Tôi lăm lăm, toàn thân rụng rời đi ra ghé ngồi xuống. Cảm giác mình vô dụng đúng là chẳng vui chút nào “Chế biến có dễ không?”

“Nói dễ không dễ mà khó cũng không khó!” Đầu bếp ngoài bốn mươi tuổi, người ngoại quốc, ông ta để đồ ăn vào lò sau đó kéo cái mũ đầu bếp của mình xuống xoắn nó lại để giết thời gian “Nếu cô muốn học thì tôi có thể dạy!”

“Thật sao?” Tôi gật đầu, cũng tốt, biết nấu đồ ăn ngon sau này mở quán cũng được. Trước đây đi làm ở tiệm cơm, mấy ông đầu bếp đáng ghét toàn giấu nghề nên vạn năm tôi chỉ có thể làm phụ bếp.. Khốn khổ! “Cháu muốn học ạ!”

“Nhưng tôi rất khó tính, làm học trò không dễ đâu!” Ông ta tự tin bỏ đồ ra khỏi lò, mùi thơm dễ chịu khơi dậy vị giác tràn khắp không gian. Tôi chưa được thử đồ ăn cao cấp bao giờ nên không biết đánh giá, nhưng vị này được mời về nhà giàu làm đầu bếp chắc chắn lai lịch không đơn giản đâu.

Không dễ?

Ý là vất vả ăy hả?

Đùa à? Tôi đây vào cô nhi viện ra cuộc đời.. Vả vấp bao nhiêu thứ, khổ cực gì chưa thử nếm qua? Tỳ vất vả ăy có là gì?

Vất một tí mà học thêm tí võ vẽ phòng thân ai mà không muốn?

“Vậy phải thế nào ạ?” Tôi nhìn đĩa đồ ăn nóng hổi đặt trước mặt mình, ngửi một hơi dài mới bắt đầu cầm thìa lên.

“Thế này đi..” Đầu bếp hơi nhăn trán suy nghĩ một lúc mới quyết định “..Ba tháng sau tôi phải về Pháp, muốn học thì học luôn từ bây giờ. Sáng mai dậy sớm một chút, chúng ta sẽ đi chợ!”

“Sớm hơn là mấy giờ hả chú?”

“Tầm 3h sáng!”

“Vâng!”

Này, nhìn tôi thế làm gì?

Các người không tin tôi dậy được lúc 3h sáng để đi chợ chứ gì? Hừ, coi thường nhau quá đáng nhé! Chị đây tầm đây còn chưa ngủ được đâu, xem đêm qua thì biết, ăn như nhện ấy mà trụ được đến 12h đã đói không ngủ nổi rồi, nói gì đến tận 3h?

Quá muồi!

Đầu bếp đến từ Pháp nữa, đúng là xịn rồi! Quả này tôi trúng mảnh lớn rồi!!

.

.

Tôi ăn sáng được quá nửa thì mọi người cũng lục đục đi chuyển từ trên phòng xuống. Ban đầu là bố và dì, tiếp đến là Tuấn Anh và cuối cùng là Ngọc Nhi và Trung Kiên. Tất cả bọn họ, trừ người lạ Trung Kiên ra, đều nhìn tôi bằng ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn tò mò.

Mẹ ơi, ăn đồ tây chỉ bằng thìa nó kì dị đến thế sao?

Nhưng tôi là con người bình dân có được không? Cả đời chưa đi ăn đồ tây bao giờ thì làm sao dùng được cả thìa và nĩa? Đúng là làm khó người ta quá mức mà!

“Tĩnh Nhi, chị muốn đi học lại sao?” Nữ chính của chúng ta phản ứng vô cùng khoa trương, Ngọc Nhi gần như lao bổ vào tôi, nhưng có lẽ sợ đồng môn trên người tôi sẽ đẩy bật cô nàng ra nên đành dừng lại nắm tay tôi vô cùng thân thiết, đúng chuẩn chị em tốt!

“Con đi học?” Bố bình thường lãnh đạm tự dung cũng vui mừng hỏi, trong khi đó anh trai Tuấn Anh thì đứng sững ra không thốt lên lời “Con thật sự muốn đi học à?”

“Đi học thì sao ạ?” Cả tôi và Trung Kiên đều có chung thắc mắc, cả hai đều quay ra hỏi cùng một câu.

“Không sao, không sao hết!!” Tuấn Anh vui vẻ xoa xoa mái tóc của tôi, hào hứng ngồi vào bàn ăn “Tuổi trẻ phải thử thách nhiều một chút mới trưởng thành được!! Mau ăn sáng, anh sẽ đưa hai đứa đến trường!”

Thử thách nhiều mới trưởng thành là thế nào hả?

Sao tôi cứ thấy mùi nguy hiểm lờn vờn quanh đây thế nhỉ???

Vậy là, mặc kệ trong lòng ngổn ngang thắc mắc, chúng tôi cùng nhau ăn nốt bữa sáng một cách nhanh chóng sau đó bị ông anh trai lôi tuột lên ô tô thẳng tiến đến trường.

Trong lòng roi đầy nước mắt: Ai đó cho tôi hỏi, ở thế giới này đi học không cần sách vở gì đó có đúng không????

*Quý độc giả xin yên tâm, đây đảm bảo không phải truyện về ẩm thực, vì tác giả vô cùng ghét nấu ăn và chỉ muốn viết một thiên tình cảm ngọt ngào lãng mạn.. mà thôi:)))

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Xe dừng lại trước một cánh cổng to lớn hết sức, to cực kì, to dã man, to tàn bạo.. Tôi thật sự chưa thấy cái cổng trường nào to đến mức này hết.

Điều này chứng tỏ cái gì?

Hiển nhiên là gián tiếp nói cho tôi biết: Cổng trường lớn đường này, phía trong còn kì vĩ và đồ sộ hơn gấp bội phần!!!

Trời ơi, tưởng tượng về một ngôi trường cấp ba sạch sẽ đẹp đẽ và đầy đủ tiện nghi của tôi đã bị phá vỡ hoàn toàn! Tôi tự xấu hổ vì khả năng mơ mộng của mình còn chẳng bằng em tác giả chưa quá 18 tuổi kia..

Ba dãy nhà lớn quay mặt vào một phần sân rộng trồng đầy cây cối, giữa sân có một đài phun nước thật lớn và một tượng đài khắc một nhân vật như thể một vị thần La Mã nào đó. Mỗi dãy nhà là một khối học biệt lập, trong đó có đầy đủ lớp học, các phòng ban, phòng sinh hoạt, phòng giáo vụ, căn tin... Như thể một thế giới thu nhỏ. Phía sau các dãy nhà là một sân vận động siêu lớn hệt như sân bóng đá tôi hay thấy trên tivi, nó trông đầy cỏ xanh nhìn mát mắt vô cùng.

Thật sự bối rối quá mức, không ngờ lần đầu tiên được đến trường lại là một ngôi trường điều kiện vô cùng tốt thế này đây.

Thảm cảm ơn ông trời n lần nữa, tôi hùng hục khí thế theo Ngọc Nhi vào lớp học. Ai ngờ, chân chưa chạm cửa, toàn thân đã thấy mát như được tắm!

Mà.. CMN!! Đích thị là tắm còn gì nữa!!!

Đứa nào?

Đứa nào dám tạt nước vào mặt bà đây???

“Chào mừng Tịnh Nhi trở lại bằng cách đây à??” Ngọc Nhi che miệng cười, chân bước nhanh vào hòa nhập cộng đồng lớp mất dạy kia.

“Hừ, xấu xí!”

“Sao không nghỉ luôn đi tới đây làm gì cho ô nhiễm!”

“Cút về nhà đi!!”

“Cút đi!!!”

Sốc luôn!!

Tôi vuốt nước trên mặt xuống, đứng nhích về phía sau cho điều hòa ở hành lang thổi vào người cho bay bớt nước trên đồng phục. Nhìn quanh khắp nơi một lượt, toàn đám trẻ con miệng còn hơi sữa thế nhưng đứa nào đứa nấy treo trên mặt thái độ coi thường và khinh bỉ Tịnh Nhi đây đến cùng cực!

Vừa tới nơi đã bị tạt nước, còn bị tẩy chay tập thể thế này nữa.. bảo sao Tịnh Nhi không muốn đến trường. Còn cô em gái hờ kia nữa chứ, hùa với bọn nhóc này để bắt nạt chị mình. Trách sao được, người ta có gan đẩy Tịnh Nhi ngã cầu thang chết, mấy trò đùa vĩnh viễn này có tính là gì?

Lúc đọc truyện thấy tính cách Ngọc Nhi vụn vặt là do số phận đưa đẩy, tôi còn cảm thương cho cô nàng nữa chứ.. Hừ hừ, đến giờ mới thấy, chẳng có số phận nào đẩy hết! Toàn là do cô ta thích trở nên như thế mà thôi!

Đáng ghét!

Chắc, nhưng đám trẻ con này tẩy chay cũng đúng người đúng tội quá cơ.. Sao khắp cả hành lang này và cả trong lớp kia, lớp kia nữa.. đều toàn là người đẹp thế này??

Đời kiếm đâu ra lắm hàng ngon lành thế? Tôi nghe nói đề không đủ nhu cầu dùng của anh chị em cơ mà? Sao giờ vợ đại cũng được nam thanh nữ tú thế này???

Trời ơi, đúng là ngôn tình có khác, tổng giám đốc còn nhiều như củ cải chứ nói gì đến người đẹp..

“Chị vào lớp đi!” Ngọc Nhi tươi cười chỉ chỗ cách mình không xa, nụ cười như ẩn chứa ngàn vạn con dao găm làm tôi lạnh gáy.

Con nhóc này đúng là không đơn giản, cảm giác nó còn trưởng thành hơn cả tôi quá..

“Sao thế? Hối hận rồi à?” Ngọc Nhi khoanh tay tiếp tục công kích “Lần nào đến trường chẳng như vậy, nếu sợ còn đi làm gì??”

“Xi..”

Chị đây mà sợ?

Chắc chắn đây mới chỉ là mở đầu thôi, tôi mà vào đó bây giờ thế nào cũng gặp rắc rối lớn! Những lúc thế này phải làm sao??

Tất nhiên chuyện mình không thể tự giải quyết thì phải nhờ vả người khác có quyền lực cao hơn! Và người đó không ai khác, chính là giáo viên chủ nhiệm!!!

.Khó khăn lắm mới mò được xuống phòng giáo vụ, tìm thấy giáo viên chủ nhiệm của lớp mình. Tôi mới đến thế giới này và vừa ngộ ra được chân lý: Đẹp có quyền! Thật ra ở thế giới cũ thì đẹp cũng vẫn có quyền, nhưng quyền ý phải xếp sau người giỏi, còn ở đây thì chắc ngược lại quá..

Có lẽ, giáo viên quả thật vẫn tốt đẹp như người ta vẫn ngợi ca.. Chỉ có điều trong sự tốt đẹp ấy lại bị lẫn vào một vài con sâu hại.

Gặp sâu thì phải trừ!

Trong đầu tự dưng nảy ra một ý nghĩ liều lĩnh!

Tôi có nên làm không đây??

Nhưng nhờ mình phán đoán sai thì mất mặt lắm..

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

Chúng tôi thay đồ xong xuôi cũng là lúc chuông reo vào lớp kêu inh ỏi phía ngoài. Cô giáo trẻ kéo lại mép áo thể dục cho tôi, béo quá mà, đồng phục chật ních một tay tôi lòi xương không nổi nên đành phải nhờ giúp sức của người khác.

“Ok rồi! Em về lớp đi!” Cô giáo trẻ búng tay thỏa mãn như thể vừa hoàn thành một công việc to lớn, sau đó đưa tay lau mồ hôi đã chảy đầy trên trán vui vẻ nói với tôi.

Đùa gì vậy?

Trong này có điều hòa đó!!

Đừng như kiểu giúp tôi mặc đồ là vất vả lắm thế chứ...

“Chắc giáo viên chủ nhiệm của em cũng sắp lên lớp rồi đấy!” Cô ấy tiếp tục, đáy mắt nhìn tôi vô cùng thật lòng, không có lấy một tia ghét bỏ “Có chuyện gì ẩn khuất thì cứ thưa thầy, nhất định thầy cô sẽ giúp em giải quyết!”

“Sao cô biết tiết sau là của thầy chủ nhiệm lớp em?” Tôi cười cười, tiện miệng hỏi. Trong đầu đang cố gắng vận hành toàn bộ nơ ron thần kinh của mình để nhớ xem trong truyện có nhắc đến em nữ phụ nào là giáo viên không.

Có không nhỉ?

Tai hại thật, đọc lướt lướt lướt nên bây giờ mới khổ thế này đấy!

Nhưng theo tôi suy đoán thì chắc không có đâu, vì em tác giả này nâng chính đim phụ lắm. Nữ phụ trong truyện không ngây ngốc như Tịnh Nhi này thì cũng là xấu xa, độc ác, gian manh.. Đủ loại! Lấy đâu ra kiểu nữ phụ vừa nhiệt thành lại vừa tốt bụng như cô giáo trẻ này chứ.

Người này chắc mới ra trường nên lòng yêu nghề và nhiệt huyết vẫn còn dâng cao và hùng hực khí thế lắm. Nhất định thầy cô sẽ giải quyết giúp em? Cũng đúng, nhưng phải xem đó là thầy nào cô nào đã.

Tôi dám chắc chắn 100% rằng ông chủ nhiệm mất ti hí lười biếng uể oải kia sẽ không bao giờ giúp tôi cái gì hết!

“Lâu không đi học nên quên hả?” Cô ấy cười tươi tỉnh “Tiết đầu tiên của thứ hai luôn là tiết của giáo viên chủ nhiệm!”

“Dạ..”

“Thôi, cô cũng phải lên lớp đây! Em mau đi đi không muộn!”

“Cô cũng là giáo viên chủ nhiệm ạ?”

“Ừm, cô chủ nhiệm A9!”

Bỏ lại câu cuối, cô giáo trẻ mở cửa phòng thay đồ rồi đi ra ngoài, tiếng giày cao gót lộp cộp xa dần. Tôi hơi thần người, A9 à?

Liệu...

.

.

Tôi lê thân lên đến lớp thì mọi người đều đã yên vị ở chỗ của mình. Thầy chủ nhiệm vốn uể oải thì khi đứng lớp như đeo trên mặt một tầng mặt nạ, vui vẻ và đầy sức sống. Thật là khác hẳn lúc nói chuyện cùng với tôi.

Đám trẻ con xinh đẹp thanh nhàn ngồi ngoan ngoãn cực kì, nhưng khi nhìn thấy tôi thập thò ở cửa lớp thì đứa nào đứa nấy nhú mồm, ánh mắt không hề thiện cảm.

Hừ, chúng nó tẩy chay tôi xấu đấy mà.. Đúng là ấu trĩ!

Tĩnh Nhi này mà giảm béo thì mười Ngọc Nhi cũng không cưỡng lại được sức hút của đôi mắt xanh này đâu nhé!

Chả qua chị đây muốn giữ mạng nên không thêm giảm béo thôi.. Đợi lúc Ngọc Nhi về với nam chính rồi thì tha hồ làm đẹp. Nhưng từ giờ tới lúc đó tôi cũng không thể ở yên chờ người ta đến bắt nạt mình được! Tôi đây hiền, nhưng tùy đối tượng nhé! Đứa nào dại dột vào là biết ngay tay cung Bọ Cạp!!

Haha đùa đấy, đây không phải cung Bọ Cạp đâu.

“Thưa thầy cho em vào lớp!” Tôi nói nhỏ, cắt ngang lời giảng và không khí vô cùng hòa hợp trong lớp.

“Được rồi!” Thầy chủ nhiệm nhú mồm, một lúc sau mới đáp lại lời nói của tôi, giọng khó chịu không thêm che giấu “Vào đi!”

Nhìn quanh lớp thấy có duy nhất cái bàn gần cuối là còn trống, tôi cứ thế cặp sách chả buồn mang hùng dũng lấn đến đích.

Đám người trong lớp rất vô công rồi nhè, từ lúc tôi vào không ai là người ngồi yên được nữa. Bọn họ thì nhau liếc về phía tôi, Ngọc Nhi còn quay sang gật đầu một cái rất nhẹ nhàng cao quý đúng kiểu nữ vương.

Hừ, chắc chắn cái bàn này có vấn đề!

Chuông báo động trong đầu vang vọng cảnh báo: ngồi xuống tôi nhất định sẽ thảm!!

“Thưa thầy!!”

“Sao? Lại có chuyện gì?” Tôi đứng giữa chỗ trống của hai dãy bàn ngập ngừng thưa. Hiển nhiên chuyện này làm ánh mắt muốn xem trò vui của mấy người trong lớp tung hứng và thầy chủ nhiệm không vui “Em còn không ngồi đi? Đừng gây phiền phức cho người khác!”

“Đứng đây!”

“Lại định đổ vạ cho bọn này à?”

“Đứng là xấu thân thể, biến thái tâm hồn!”

“Dạ.. “Tôi cúi mặt, cố gắng bỏ ngoài tai mấy câu nói khó nghe kia mà diễn tiếp vai Tĩnh Nhi ngây ngốc của mình “Chỗ em có cái gì ấy ạ...”

“Cái gì là cái gì?”

“Nói vớ vẩn!!!”

“Thầy giảng bài tiếp đi thầy!!!”

Tôi chưa nói hết câu đã bị đám trẻ trong lớp nhao nhao lên lần ắt. Kiểu giấu đầu hở đuôi này mới đáng nghi đấy!!

“Cái gì là sao?” Thầy chủ nhiệm dừng tay viết, vút phần vào hộp rồi chậm chạp tiến xuống gần chỗ tôi đứng “Em chê bàn ghế trường này không sạch sẽ à? Không muốn ngồi thì có thể ra ngoài đứng!”

“Thật mà thầy!! Em cam đoan!!”

“...”

“Thầy... thầy giúp em xem đi! Nếu không có gì thật em tình nguyện chịu phạt!!” Tôi ngẩng mặt lên dùng ánh mắt mãnh liệt nhìn thẳng vào ông ta. Mấy em gái xinh đẹp dùng chiêu này đảm bảo trăm phần trăm các anh bị mềm lòng, thế nhưng vào tay tôi tự dưng nó bị biến tướng thành một thứ đáng buồn nôn. Chắc, nhìn mặt đám người trong lớp đơ ra là biết kia.

Đúng là vẻ mặt dễ thương abc gì gì đó chỉ dành cho mấy người xinh đẹp điển!

“Được rồi!” Ông ta xua tay, ý nói tôi đứng nhích ra để ông đi xuống.

Tôi hiển nhiên rất biết điều đứng đẹp hẳn xuống gần cuối lớp để chừa ra khoảng trống đi vào bàn mình. Từ góc này có thể nhìn thấy 1/2 ngăn bàn của

tôi, rõ ràng tôi đây chưa vào lớp, cũng không mang sách vở gì theo tại sao ngăn bàn lại có cái gì đen đen thế kia?

Chả lẽ sách vở Tịnh Nhi để lại trước đây?

Có lẽ không phải, cô nàng muốn bỏ học mà...để sách vở lại làm chi?

“Em nói cái gì? Tôi chẳng thấy gì lạ hết!” Ông thầy giáo ngó vào ngăn bàn rồi nhìn quanh một lượt khắp chỗ ngồi của tôi rồi kết luận “Hay việc em giấu sách-đen trong ngăn bàn được coi là lạ?”

“Sách đen gì?” Tôi ngó người cúi xuống ngó vào. Quả nhiên trong ngăn bàn là một cuốn sách người-lớn chính hiệu đang gấp đôi vào!

Má ơi!

Tịnh Nhi này xem sách đen à?

Hay đứa nào đặt vào gài cô nàng?

Nhìn xem, cái lớp này ngoài ông thầy thì chưa có nhóc nào đủ tuổi xem cái này đâu!!!

Ồ.. Nhưng mà nữ chính không phải 15 tuổi đã chịch xã giao toàn bộ nam chính nam phụ sao? Hừm, nói chuyện độ tuổi với đám nhà giàu thật vô dụng..

“Thế nào? Em ra hành lang đứng ngay cho tôi!!!”

“Khoan đã thầy!!” Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, tôi đưa tay kéo giạt áo thầy chủ nhiệm lại.

Tịnh Nhi này béo và hình như do bị hành nhiều nên khá là khỏe, thế nên ông thầy bị cú này làm cho cả người khựng lại, mắt thẳng bằng nên phải bám vào cạnh bàn để đứng vững.

Và số phận đưa đẩy thế nào ông ta lại bám ngay vào bàn của tôi, hai bàn tay lập tức dính cứng lại. Người này tái mặt luống cuống ngồi xuống ghế, tựa như ngồi xuống là việc bất công tắc một quy trình nào đó, mông thầy vừa đặt xuống, cuốn sách đen trong ngăn bàn bị bật tung ra đâm thẳng bụng ông ta như thể có gấn lò xo..

Tiếp đó là liên hoàn những trò vặt nho nhỏ mà đám người trong lớp tí mĩ thiết kế chào mừng Tịnh Nhi trở lại lớp. Có điều, người hứng chịu những trò này bây giờ không phải Tịnh Nhi đây mà chính là thầy chủ nhiệm đáng kính của chúng ta..

Đáng lẽ đám người trong lớp thấy trò đùa mình bày ra rơi trên người thầy giáo thì phải thấy sợ hãi mới đúng chứ? Sao đứa nào đứa nấy lại đứng đưng như xem kịch vui thế kia?

Chúng không sợ ông ta phát hiện rồi cho đúp cả lớp hả??

Chắc.. Cũng may mình đoán đúng, nếu giờ mình mà ngồi đó thì thảm rồi..

“TỊNH NHIIIIIII.... “ Ông thầy gằn giọng, cả người ông ta nhóp nhép chặt vật vô cùng “EM DÁM BÀY TRÒ CẢ VỚI TÔI?? XUỐNG VĂN PHÒNG!! NGAYYYYYYYYYY!!!! “

Làm gì la lớn vậy??

Đi thi đi!!

Mà này.. Thầy có dám chắc mình gỡ được tay với mông khỏi đóng keo dính trên bộ bàn ghế đó không thế hả??

.

.

.

Tôi xuống văn phòng khi này, tùy tiện ngồi ở bàn uống nước chờ đợi. Vì là đang trong giờ học nên chẳng thấy thầy cô nào ở đây cả thế nên đành tự mình tiếp mình thôi!

“Này!” Ngọc Nhi à? Đang giờ học đấy, sao con bé ra ngoài được??

Ừm hừm.. thầy giáo thăm như vậy chắc là chẳng còn tâm trí nào mà dạy dỗ học sinh đâu. Thế nhưng em gái này ra ngoài gặp riêng tôi làm gì? Lẽ nào cũng bị phạt do chủ mưu??

Dễ thế lắm!!

“Chuyện gì vậy?” Tốt nhất là nên trung lập, dù sao đối đầu với nữ chính cũng không phải chuyện hay ho!

“Sao chị dám làm thế hả?” Ngọc Nhi bực bội chất vấn “Đã thỏa thuận rồi giờ muốn phá sao??”

“Thỏa thuận??” Tôi tựa người vào ghế, cảm giác được ghế đang lung lay và tiếng kêu răng rắc kì quái “Ngã cầu thang xong nhiều chuyện không nhớ được!”

“Chị..” Cô nàng nghiêng răng, bặm môi lườm tôi. Cái này qua mắt người ngoài xem, thế nào cũng nhìn thành tôi đang bắt nạt em gái xinh đẹp ấy! “Hừ, chị được lắm! Hôm qua xia xối tôi trước mặt Đạt và Kiên, hôm nay lại dám phá thỏa thuận với lớp!! Chán sống rồi phải không??”

“Sống vui về thế tại sao phải chán??” Tôi về ra khuôn mặt cười ngây ngô giả tạo, hỏi câu ngốc thế không biết!

“Làm trò giải trí của bọn này thì mới được ở lại lớp!” Ngọc Nhi nhếch mép, nụ cười khinh thường đẹp mắt cực kì “Bây giờ chị đã không chịu được thì chuẩn bị cuốn gói đi!!”

Thì ra là vậy!!

Bảo sao tập thể lớp ưu tú thanh nhã như vậy tự dung xuất hiện một kẻ như Tịnh Nhi đây! Ra là để làm trò chơi cho chúng nó, để chúng nó tùy tiện sỉ nhục!!

Tôi nhớ trong truyện có chi tiết, trường này coi trọng bề ngoài, lớp chọn thì có tiền cũng không thể xin được vào, chỉ có những ai vừa đẹp vừa giỏi lại có gia thế mới được học. Và nam chính Đạt kia trước đây chính là học trong lớp chọn này!

Hắn là Tịnh Nhi biết điều đó, sự mơ mộng thiếu nữ mong muốn mình cũng có thể giống người mình yêu nên chấp nhận mọi thứ để được học lớp chọn.

Ai ngờ cái “mọi thứ” ấy nó lại đáng sợ tựa địa ngục thế kia nên cô nàng hải quá đòi nghỉ học luôn..

Đúng là đồ ngốc mà!

Quá ngốc luôn ấy!!

Tôi vừa tự si và nguyên chủ vừa uống trà mà không hề để ý rằng, Ngọc Nhi đã đi nhưng vừa lúc lại có người khác tiến vào.

Từng bước chân mạnh mẽ bước dồn dập trên nền đá hoa cương xanh biếc..

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11

Nghe tiếng động, tôi lập tức quay mặt về phía cửa. Thầy chủ nhiệm nhìn mặt bưng bưng kiểu kia hiển nhiên là không vui rồi.. Ông ta còn đá thủng đựng nia, đập cửa đập bàn các kiểu trước khi tiến gần đến chỗ tôi ngồi nữa chứ, chắc hẳn là đang bực mình lắm đây!

Thầy chủ nhiệm đã thay bộ đồ thể dục giống hệt của tôi, có lẽ là mượn tạm của em nam sinh tốt-bụng nào đó trong lớp. Mái tóc nửa xanh nửa bạc khi này bóng mượt thì giờ rối bung lên, mỗi sợi chia về một hướng cực kì lộn xộn..

Chẳng có chút phong phạm nào hết!

“Em còn gì để nói?” Ông ta ngồi phịch xuống đối diện tôi, gằn giọng nói, nước bọt văng tứ tung và ánh mắt thì sắc lẹm cũng bắn tia nhìn ra khắp phía.

“Thầy thấy cả rồi, em còn nói gì được nữa!” Đó, đám người trong lớp “chơi” Tịnh Nhi đây như thế, thầy ném trái xong rồi tự nhận xét đi!

“Được lắm!” Ông ta nhếch mép “Dám bầy cả tôi! Chuyện này không phạt em nhất định sẽ làm gương xấu cho học sinh khác! Em cũng nên biết điều tự gọi điện báo cho bố mẹ mình đi!”

“Cái gì ạ??” Tôi bầy!! Ông ta có mắt không thế? Hay bị con tức làm cho lú lẫn rồi??

“Cái gì? Em còn dám hỏi lại tôi cái gì à??” Thầy chủ nhiệm vẫn bực bội gằn giọng “Bố mẹ em không dạy em nói chuyện với người lớn ra sao à? “

“...”

“À.. Tôi suýt quên mất.. Mẹ em mất sớm, còn bố em bận kinh doanh thế thì lấy đâu thời gian.. Bảo sao lại giáo dục ra loại con gái xấu xí cả tâm hồn lẫn thân thể như em!”

“Thầy đừng sĩ nhục người khác như vậy!” Giây phút ngỡ ngàng qua đi, không có máu nóng lên não hay bức bối như tôi tưởng tượng.

Tôi vô cảm à?

Có lẽ chỉ là do từ nhỏ đã quen với việc bị đám trẻ con ngoài cô nhi viện chửi thề rồi.. nên giờ nghe lại câu này từ một nhà tri thức, chỉ thấy ông ta thật nông cạn mà thôi.

“Sĩ nhục em còn là may cho em đấy!” Ông ta vẫn tiếp tục công kích, tựa như dùng ngôn ngữ đâm một cô bé mới 15 tuổi là việc làm vui vẻ lắm vậy “Em tưởng tôi không biết gì thật à? Chuyện em cố gắng trụ lại lớp này vì một thằng con trai ấy...”

“...” Ấy, tôi đoán bừa cái đó, hóa ra lại đúng thật à??

“Nói cho em hay...” Ông ta cười khinh thường, người nhào lên dí sát mặt vào mặt tôi, giọng nói không hề giấu giếm sự mỉa mai “.. Ông bố giàu có của em có các thêm vàng.. Cũng chẳng có thằng nào ngu mà nhảy vào yêu đứa hư hỏng như em đâu!”

“Á á á... Thầy làm gì vậy??” “Tôi để mặc ông ta nói xong câu, sau đó lấy tay túm quần túm áo như thể chuẩn bị bị ‘hấp diêm’” “Thầy.. Thầy không thể làm thế!! Á á á.. Cứu...”

“Em làm trò gì vậy??” Ông ta ngẩn ra nhìn tôi, sau đó tái mặt nhào lên bịt miệng tôi lại “Câm miệng, em gào cái gì hả??”

“Ồi á á á...”

“Câm ngay!!!”

Rất nhanh, ngoài hành lang truyền đến tiếng bước chân rầm rập, tôi cúi đầu nở nụ cười mãn nguyện. Camera ở ngay sau lưng ông, dù có xem lại cũng chỉ thấy ông đang “đề” tôi mà thôi!

Loại con gái không ai thèm cũng có sao?

Tôi đây sống hai mấy năm trời đều là như vậy đấy!!

Loại đàn ông đáng chết!

.
.
.

Mặc dù cố gắng hết sức nhưng tôi cũng không thể hoàn thành buổi học đầu tiên của mình.

Đúng là thế giới cầu huyết mà, ở đây có một thời gian thôi tôi đã phải vận dụng toàn bộ nơ ron thần kinh để cải thiện cuộc sống của mình rồi. Tồn sức lực, tồn thời gian, tồn cả mấy chương sách vô nghĩa nữa..

Tưởng rằng không có tiền là khổ, bây giờ xuyên qua thân thể con nhà giàu này rồi mới biết, ra là không có địa vị còn khổ hơn nữa!

“Suy nghĩ cái gì mà ngẩn người ra thế??” Chiếc xe ô tô sang chảnh đậu ngay trước mũi giày của tôi.

Mẹ nó!

Tôi nên cảm ơn người này điều khiển xe siêu đẳng hay chửi hấn ta ngu ngốc đây? Đường rộng và dài thế kia cơ mà? Cứ bâu vào tôi làm gì vậy???

Người vừa đến là đàn ông, anh ta mở cửa xe một cách hào sảng làm tôi đang đứng đó phải nhảy lùi lại nếu không muốn hôn cửa xe. Khổ thân chỗ tôi đang đứng, lúc tôi nhảy lại, cảm giác như nền đá bị sụt xuống mất cm rồi ý..

Anh ta bước xuống xe với phong cách đúng chuẩn quý ông, hệt như mấy người mẫu quảng cáo xe hơi nước ngoài. Dáng người hoàn mỹ được khoác lên mình bộ vest đen lịch thiệp lại thêm một đôi giày da sáng bóng, mái tóc ngắn bay bay trong gió và khuôn mặt nửa nam tính nửa thanh thuần ngẩng cao kiêu hãnh.

Nam phụ yêu nghiệt!

Anh ta đến đây làm gì? Nghe nói nhà trường gọi cho phụ huynh của Tịnh Nhi cơ mà, sao tự dưng anh ta xuất hiện?? Không phải theo tình tiết truyện thì giờ này anh ta đang bận thanh trừng tập đoàn của mình đến sứt đầu mẻ trán à???

Không!

Đó không phải trọng điểm, thứ tôi muốn thắc mắc chính là: Anh ta xứng làm phụ huynh sao hả?

“Nhớ tôi à?” Trung Kiên không biết xấu hổ vừa đưa tay tháo cặp kính râm xuống khỏi mắt vừa cúi đầu dí sát mặt tôi mà hỏi mấy câu buồn nôn “Phải không? Ngần cả người luôn!”

“Anh..” Chết tiệt! Sao người đẹp nói mấy câu buồn nôn này lại có lực sát thương lớn quá vậy??

Nhìn anh ta cười mà tôi suýt chút nữa quên đây là nam phụ, đây là tiểu thuyết, đây là thế giới hoàn toàn khác rồi!!!

Thật nguy hiểm!

Sây chân là đi bán muối như chơi đấy!

“Sao? Thấy tôi đến nên mừng tới nỗi không nói lên lời hả?” Trung Kiên dương dương tự đắc đứng tạo dáng, tiếp tục nói mấy câu thoai buồn nôn không thể tả “Kìa, sao lại đàn ra ngăm tôi vậy? Chảy nước bọt nữa bây giờ!”

“...” Đồ hoang tưởng, anh nghĩ tôi sẽ bị lừa lần nữa hả??

“A! Chị Tịnh Nhi!!” Ngọc Nhi từ đâu chạy đến khuôn mặt xinh đẹp treo một nụ cười dịu dàng tiêu chuẩn. Đã thế tác giả còn rất phóng khoáng trợ lực cho sự xuất hiện long lanh lấp lánh của cô nàng bằng cách kích hoạt phong nền siêu đẹp.

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi làm khuôn mặt mịn hoặc sáng bừng lên, gió thổi nhẹ nhàng làm bay tà váy đồng phục khiến cho dáng người nhỏ xinh hoàn mỹ hiện lộ trước mắt người xem. Từng đọt cánh hoa hồng đỏ rực bay loạn không gian, vô tình đậu nhẹ lên mái tóc dài đen nhánh của cô nàng.

Quái, sao đứng gần nhau thế mà chẳng có cọng cánh nào bay ra chỗ tôi vậy?? Mặc dù nó có bay thì tôi cũng chả đẹp thêm được phân nào, nhưng cả hoa cũng kì thị người xấu thế này thật sự là không chấp nhận được!!!

“Ai vật cánh hoa bừa bãi vậy?”

“Trời! Đạo cụ của CLB kịch đó, sao cậu lại làm bay hết ra thế này??”

“Thầy giám thị biết thì quét sân một nghì!!”

“Chạy mau!!”

Sau đó, mọi thứ biến mất như chưa từng xuất hiện, bỏ ba chúng tôi và chiếc ô tô sang chảnh ở lại giữa sân trường to lớn vắng vẻ.

“Thầy nói chị đợi ở văn phòng chờ bố đến giải quyết mà.. sao tự dưng lại chạy ra đây thế này?” Ngọc Nhi nắm tay tôi, nũng nịu hỏi. Đúng kiểu em gái ngoan nhé! Mà cô nàng này mặt dày ghê cơ, gọi “bố” ngọt xớt, chị em cũng ngọt như đường!

Diễn cho trai coi hả?

Có một không vậy em gái?

“Làm em mất công tìm mãi, nắng muốn chết!”

“Có ai bắt em đi tìm đâu?” Tôi cười khẩy đáp lời, chợt thấy sắc mặt Ngọc Nhi chuyển xám. Thôi chết, đã nói không đắc tội với nữ chính rồi mà! Đúng kiểu cái miệng hại cái thân, sửa lời! Sửa lời ngay!! “À.. trong đó nóng quá nên chị ra đây..”

“Trường mình lấp điều hòa toàn bộ mà!” Con bé thấy tôi hòa hoãn thì dịu lại. Đùa chứ tôi không hòa thì nó cũng phải dịu, ai bảo nam phụ đang ở đây “Anh Kiên, anh tới lâu chưa?”

“Ừm, vừa tới!” Trung Kiên gài kính vào túi ngực áo sơ mi, lơ đãng lên tiếng “Vào trong đi thôi!”

“Ừm..” Tôi hơi ngập ngừng nhưng cuối cùng cũng hạ quyết tâm hỏi “Nhà trường nói sẽ gọi cho phụ huynh của tôi cơ mà?”

“Này, đừng xưng tôi với anh nhé nhóc con!” Trung Kiên không vừa ý cùng vào đầu tôi một cái rồ đau. Mẹ ơi, ảo giác sao! Nam phụ anh lại để ý đến một câu nói của nữ phụ xấu xí như tôi? “Em kém anh tới 10 tuổi đấy! Thế đã đủ làm phụ huynh hoặc người giám hộ cho em chưa?”

“10 tuổi..” Tôi cười khẩy, thế là 25 chứ gì? Oai ve con gà tre, chị đây cũng 24 rồi đó! “Nhưng tôi có bố và anh trai, cần gì anh?”

“Vào trong rồi hãy nói..” Ngọc Nhi cười gượng xen vào, nãy giờ chúng tôi mãi tranh luận đã quên luôn mất nhân vật nữ chính này rồi “Ngoài này nắng sẽ ốm đó, sức khỏe chị đâu có tốt!”

“Hừ, bố và anh trai em đều đang hợp!” Anh ta cười khẩy có vẻ rất không vừa ý với câu vặn lại của tôi “Trước sau gì cũng là tôi chịu trách nhiệm, bây giờ đến gặp giáo viên của em trước cũng chẳng sai!”

What??

Thế là thế nào??

Không đợi tôi thắc mắc, hai người bọn họ đã cùng nhau đi về phía khu lớp học gần đó.

Biết là có hiệu ứng cánh bướm khi tôi xuyên qua đây.. Thế nhưng, cũng đâu thể sai khác quá nhiều như vậy được chứ??

Đúng đấy...

Ồ đây có gì đó sai sai...

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Ngơ ngác đứng nằng nãi để chịu khổ cũng không phải cách hay, nhất là với một thân thể to lớn lực lưỡng hay đồ mồ hôi thể này.. Tôi gạt thắc mắc về thái độ kì lạ của nam phụ sang một bên, chạy theo họ vào khu lớp học chuẩn bị xem kịch.

Thầy chủ nhiệm đã bị triệu tập đến phòng hiệu trưởng nên chúng tôi theo đúng chỉ thị cũng tiến đến căn phòng cao cấp ở cuối dãy.

Cửa vừa mở, không khí lạnh băng trong phòng đã tràn ra ngoài hành lang làm Ngọc Nhi không kìm được mà nép vào người Trung Kiên một chút. Anh ta thấy vậy, hơi nhúu mày rồi nhích ra xa, bỏ nữ chính hệt hăng.

Tôi đứng sau họ nên nhìn thấy toàn bộ quá trình này, thắc mắc bị gạt đi lúc nãy lại cuộn cuộn trở về. Thế là thế nào? Tại sao anh ta lại có kiểu thái độ này với nữ chính hả???

Kì lạ quá! Quá kì lạ!! Không thể hiểu nổi!!!

Hay.. Anh ta cũng xuyên thư giống tôi??

Có khi nào...???

Tôi xuyên được chẳng lẽ người khác lại không??

Đúng đấy.. Nhưng cái nghi ngờ này phải hỏi thẳng anh ta mới biết chắc được. Chắc, chuyện khó nói này nên mở miệng kiểu gì? Chả lẽ: 'Hey đồng chí, đồng chí từ thế giới khác đến đây đúng không?..' Má ơi, tôi mà hỏi vậy có khi anh ta nói với mọi người cho họ tống tôi vào viện quá!

Hức, mà hiệu trưởng này cũng quái quá đi, điều hòa ngoài hành lang đã thuộc dạng hơi se se, vậy mà trong phòng còn bật lạnh đến vậy? Chẳng lẽ hiệu trưởng là người đến từ mấy nước hàn đới, chỉ quen lạnh không chịu nóng??

“Mời anh ngồi!” Cô hiệu trưởng thấy chúng tôi tiến đến thì dừng công việc đang làm dở lại, đứng dậy lịch sự mời.

Tôi liếc qua phía thầy chủ nhiệm một cái, sắc mặt xanh mét vì lo sợ kết hợp với kiểu lườm cháy mặt kia của ông ta thật đáng sợ..

Lườm gì?

Mình nhà ông biết lườm chắc??

“Cô gọi tôi đến trường làm gì vậy?” Trung Kiên ngồi xuống ghế dài, Ngọc Nhi tự giác ngồi xuống bên cạnh, còn tôi dù muốn hay không cũng phải tự tìm một cái ghế khác để ngồi.

Béo mà, ngồi chung với người khác đâu có tiện.

Nghĩ đến đây lại thấy thương thay cho mình, rót nước mắt mắt.

“Chuyện của em Nhi..” Cô hiệu trưởng mỉm cười, ý nhị nhìn Trung Kiên một cái. Nhìn xong một cái lại khuyến mại nhìn cái nữa, cái nữa và cái nữa.. Đến nỗi quên cả nói về sau luôn.

Tôi công nhận anh ta đẹp, nhưng cũng đâu đẹp đến mức làm người ta á khẩu thế được?? Kịch hết sức! Đúng là chỉ có trong ngôn tình!

“Tĩnh Nhi gây chuyện gì vậy?” Anh ta cười cười, rất thoải mái mà bản sức hút của mình ra bốn phía “Lỗi có nặng lắm không?”

“Em ấy dám bắt giáo viên!” Thầy chủ nhiệm hùng hổ lên tiếng “Anh nói như vậy là nặng hay nhẹ? Gia đình không sát sao với em ấy, để em ấy đến trường làm loạn như vậy! Thanh danh nhà giáo của tôi còn để ở đâu được???”

“E hèm..”

“Ồ, vậy à?” Anh ta lười biếng liếc qua đúng lúc tôi đang lườm đám nước bọt văng tứ tung của ông thầy. Trung Kiên hiển nhiên thấy được tôi đang hành hạ đôi mắt xanh xinh đẹp này thế nào, anh ta nín cười, quay đi tiếp tục câu chuyện với cô hiệu trưởng “Đầu đuôi như thế nào?”

.

.

.

Dù muốn hay không tôi cũng phải lên xe Trung Kiên để về nhà trong khi Ngọc Nhi ở lại tiếp tục học. Thôi, dù sao mục đích chuyển sang A9 cũng đã được thực hiện, hi vọng cô chủ nhiệm trẻ đó không làm tôi thất vọng.

“Sự thật là thế nào hả?” Trung Kiên hỏi mà không thèm nhìn tôi lấy nửa cái.

Haha, anh ta đang lái xe đấy, nếu dám nhìn sang đây tôi nhất định sẽ vả lật mặt anh ta ra!

Chắc, sao tự dưng mình nổi tính bạo lực thế nhỉ? Không được! Con gái phải hiền lương! Con gái phải dịu dàng!!

“Sự thật cái gì cơ à?” Trong lòng vừa niệm kinh, ngoài mặt phải mỉm cười. Tôi cố gắng tỏ ra ngây thơ đúng tuổi 15 vừa nói, f*ck! Hai mấy tuổi đầu còn cáo già nai, buồn nôn chết mất!

“Chuyện lão ta dám có ý đồ với em ày!” Anh ta bữu môi hỏi với giọng thân thiện “Chắc chắn là do em bày trò đúng không? Em học được cái này từ ai vậy?”

“Sao anh nghĩ tôi bày trò?” Tôi cũng học theo anh ta, khoanh tay trước ngực, bữu dài môi ra “Tôi là bên bị hại đấy! Làm gì có đứa con gái nào ngu đến mức lấy sự trong trắng của mình ra làm trò?”

“Em nghĩ ai cũng ngu ngốc hả?” Anh ta đột ngột dừng xe làm tôi đang oai ve ngồi đó cũng bị quán tính làm cho chật vật lao về phía trước. Cũng may mình coi trọng sinh mệnh, tâm niệm an toàn là bạn.. nếu không giờ này chắc chắn hôn cửa kính xe rồi!

“Ý anh là gì?”

“Thứ nhất, đó là ban ngày! Thứ hai, đó là chỗ đông người! Thứ ba, cửa văn phòng còn không có đóng...” Anh ta nói một cách danh thép, sau mỗi câu mặt lại dí sát mặt tôi hơn một chút.

Gì kì vậy?

Tôi cũng không bị điếc mà anh phải làm thế!

Phản đối khủng bố tinh thần bằng vẻ bề ngoài!!!

“Dù em có nóng bỏng đến mức ông ta nổi thú tính, ông ta cũng không dám làm gì em ở đó.. Đúng không?”

“Anh..” Tôi nghiêng răng quay mặt về phía khác, có cần nhấn mạnh hai chữ đó không?? Rồi! Tôi đây biết thân biết phận, hiểu mình không bằng nữ chính nhà anh rồi! Anh khỏi cần nói!

Ai ngờ, mặt chưa quay được nửa vòng đã bị một bàn tay thon dài giữ lại. Trung Kiên chế trụ cằm núc ních mỡ của tôi, nhếch mép vẽ ra một nụ cười ngọt ngào quái dị, đôi mắt đẹp thanh tú nhìn thẳng làm tôi không biết trốn đi đâu..

Quả thật, mì là một người con gái yếu đuối, nói là đã quá 24 nhưng cả đời chỉ biết sống và làm việc theo đường lối của Đảng và Nhà nước, còn chưa có người gần tên con trai nào đâu, nói gì là tiếp-xúc thân thể trong cự li gần thế này..

Thật là bối rối quá đi!!!

Nam phụ đẹp trai, không phải anh giống như bao nhân vật nam trong tiểu thuyết nữ phụ xuyên khác.. đã phải lòng và bắt chấp yêu thân thể mỡ màng này của tôi rồi đây chứ hả???

“Phi.. “Chưa nói được câu gì, Trung Kiên đã thả tự do cho mặt mỡ của tôi và phá ra cười.

Anh ta cười sặc sụa, cười vui vẻ, cười hớn hở, cười vô duyên, cười như chưa bao giờ được cười... Nói thật, nụ cười này làm tôi thấy lạnh gáy không thể tả. Tên này..

“Em nhắm mắt làm gì? Muốn tôi hôn em đấy à???”

“Cái gì???”

Gấp lửa bỏ tay người!

Anh hoang tưởng hà đồ chết tiệt!

.
.
.

Cả quãng đường về nhà chúng tôi không nói với nhau câu nào nữa. Hiển nhiên là tôi bức bối rồi, bị chụp mũ thế ai mà không cău? Mặc dù được trai đẹp hôn đúng là mơ ước của cô nàng mê ngôn tình như tôi, nhưng điều kiện tiên quyết là tên trai đẹp đó tâm lý phải bình thường! Không thể vừa nhìn đến tôi là đã phì ra cười kiêu đó!!!!

Bữa trưa chỉ có mình tôi ăn cơm, Ngọc Nhi thì ăn ở trường, bố cùng với anh trai Tuấn Anh ở công ty, Trung Kiên từ lúc đưa tôi về đến giờ đã biến mất không dấu vết, còn mẹ kế.. nghe nói đi sờ pa sờ pò gì đó, chồng giàu mà, phải hưởng thụ chứ!

Nói thật, tôi mà lấy được anh chồng giàu cũng chẳng tiếc tiền ăn chơi trác táng đâu! Có điều nhìn mình kiêu này.. ở thế giới trước dù đi sửa mặt cũng chỉ tạm coi là ổn, mơ lấy chồng giàu? Đừng mơ!!

Tôi dùng cả buổi chiều để thăm thú ngôi nhà và sân vườn.

Đúng là ác mộng!

Kiểu này mà nhờ để quên đồ vài ba lần chạy lên chạy xuống cũng đủ tắt thở đột tử tại chỗ!

Em tác giả à, em khỏe chứ chúng tôi đâu có khỏe, phóng bút là vẽ ra cả tòa lâu đài nghìn mét thế này.. Định giết người có đúng không?? Hừ, xa hoa cho lắm vào, chỉ khổ nhân vật sống trong đó.. Bảo sao nam nữ chính mấy lần làm này nọ trong nhà mà không ai biết, hoặc có đi đến chỗ bọn họ đang xxx thì đôi câu nam nữ đó cũng làm xong rồi.. Chính là do nhà rộng quá chứ sao nữa!!

Bắt đầu thấy truyện em ấy viết có tý hợp lý rồi đấy..

“Tịnh Nhi! Tịnh Nhi đâu rồi?” Đang mãi miết ngắm hoa ngắm cỏ tự dung có người gọi giật lại. Tên không phải của mình, cũng có chút không quen..

“A.. Anh trai..” Tôi ngáp ngừng nhìn người đàn ông đang đứng trước mặt. Đầu tóc anh ta rối bù, quần áo trên người cũng xộc xệch không chỉnh chu, chẳng ra dáng người thừa kế tập đoàn abc xyz nào cả.

“Em đây rồi!” Tuấn Anh lao đến ôm chầm lấy tôi, hai bàn tay cố gắng ôm xiết thân thể to lớn mỡ màng của tôi nhưng không tài nào ôm hết được. Thế nhưng, người anh trai đáng mến ấy vẫn không buông ra mà cứ gắng xiết chặt lại..

Cảm giác ấm áp vô cùng, ngọt ngào vô cùng..

Vòng tay của người thân là thế này ư?

“Tịnh Nhi.. “ Anh ta nghẹn ngào mãi mới nói xong câu, chuyện gì vậy? Làm như Tịnh Nhi này sắp chết không bằng “Anh xin lỗi! Đều là do anh không tốt, không quan tâm đến em! Em đã lớn thế này rồi mà còn không đưa người bảo vệ, để hôm nay em bị người ta hại như thế..”

“Hại gì cơ a..?” Tôi vỗ vỗ để anh ta bớt xúc động và nói lỏng tay cho tôi thở. Chắc, tình cảm cũng được, nhưng nên đứng nơi đúng lúc chứ nóng thế này cứ ôm kiểu đó không sớm thì muộn tôi cũng chảy mồ!

“Chính là.. “ Tuấn Anh ngáp ngừng quanh co mãi không nói hết được câu, hai má còn đỏ hồng như gái mới yêu lần đầu.

Đúng chuẩn phụ huynh Việt Nam luôn, là nhắc chuyện thầy chủ nhiệm chứ gì? Mới vậy đã đỏ mặt thì làm sao giáo dục giới tính được cho con em đây????

Mà ông anh này cũng kì ghê ha, hai mươi mấy tuổi đầu rồi mà nhắc chuyện này còn bẽn lẽn thế.. Chả bù cho hai ông bạn vàng của anh ta, một tên thì biến thái mê SM, một tên lại mặt dày tựa tường thành..

Nhân vật tính cách trầm lặng kiêu này, bảo sao chỉ được xuất hiện chớp nhoáng trong ngôn tình cao H. Nếu tôi mà là tác giả ấy à, nhất định sẽ ném anh ta vào đăm mỷ!

Kiểu người đẹp dễ dãi dàng yêu thương em gái... này chỉ hợp làm thụ! THỤ!! SIÊU THỤ!!!

“Lão thầy giáo đó anh đã giải quyết xong rồi!” Tự thấy mình không đủ dũng khí nói ra chuyện-kia nên Tuấn Anh đành phải chuyển chủ đề. Tôi tất nhiên cũng rất bao dung, không hề nhắc đến nữa “Xin lỗi em gái, anh hứa, chuyện này sẽ không có lần hai!!”

“Hahah..” Tôi xấu hổ đến nỗi không dám nhìn anh ấy..

Có phải người anh nào cũng coi em gái mình như báu vật mà vạn tên trai trẻ trong cuộc đời thèm muốn giành giật không?

Và anh ta thật sự không thấy tôi béo đến mức chẳng tên nào dám dây vào à?

Chỉ sợ chưa kịp đến đã bị tôi đè cho từ nạn ấy chứ!!

Chắc, người này..

“Đề phòng trừ hậu họa... “ anh ta giữ hai vai tôi, cười dịu dàng “Anh đã thuê vệ sĩ cho em rồi!”

“A.. Há???”

“Đại Việt! Mau đến đây!!!”

Câu nói của Tuấn Anh còn chưa dứt, từ phía xa đã thấy một bóng dáng cao lớn chậm rãi đi đến. Nhìn cách di chuyển không tiếng động của anh ta là đủ biết dân chuyên nghiệp rồi..

Đã thế..

Trời ơi!!

LẠI TRAI ĐẸP NỮA!!!

TÔI ĐI TRÉT ĐÂY!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Xin thế có trời đất chứng giám, tôi không phải sắc nữ!

Thế nhưng đảm bảo ở lâu trong cái thế giới toàn trai đẹp, nhìn đâu cũng thấy trai đẹp, nhan nhân trai đẹp.. kiểu này, muốn không nổi sắc tâm cũng khó!

Đại Việt cao đến 1m9, dáng người chuẩn đét đèn đẹt, đã thế anh ta còn khoác lên mình bộ đồ đúng chất vệ sĩ: tóc ngắn đen, bộ vest đen và một đôi giày tây cũng đen nốt! Từ đầu tới chân luôn!

Đã thế người này còn có làn da rám nắng nữa chứ.. Đảm bảo anh ta mà đứng trong bóng tối không ai nhìn ra đâu là người đâu là màn đêm luôn!

“Chào hỏi chút đi!” Tuấn Anh tiểu thụ chỉ đứng thấp đến tai Đại Việt, nhìn qua xúng đôi võ cùng.. khụ khụ, lộn! Lại bắt đầu ship cặp đam mỹ đấy! Tôi phải tỉnh lại ngay thôi!! Đây là Ngôn Tinh! Ngôn Tinh H vẫn 100%!! “Em gái tôi, Tinh Nhi!!”

“Đã biết!” Đại Việt có vẻ vô cùng không thích khi bị người khác chạm vào người, anh ta lạnh lùng gạt tay Tuấn Anh sau đó liếc một cái sắc lẹm về phía tôi.

Khiếp!

Lạnh gáy!

Vốn tôi không tin vào mấy thứ kiểu như mắt sắc như dao hay cái nhìn mang sát khí.. vân vân gì đó mà mấy truyện kiếm hiệp hay miêu tả. Nhưng đến giờ tôi biết tôi sai rồi!! Quá sai luôn!!!

“Chào.. “Tôi nhưn mày, ngáp ngừng lên tiếng. Người đàn ông xuất sắc thế này nhìn kiểu gì cũng hơn nam chính Đạt mê SM kia.. không hiểu anh ta có nằm trong hậu cung nam phụ của nữ chính không ta??

Tạm thời nhớ không ra..

Một chút nữa về phòng tôi nhất định ngoan ngoãn ôn lại tình tiết truyện! Cam đoan luôn!!

“Cô đảm bảo mình cần vệ sĩ chứ?” Anh ta mặt không đổi sắc hỏi tôi một câu vô cùng đúng trọng tâm.

“Sao lại không?” Tuấn Anh không nể mặt cát ngang “Nhìn em gái tôi đi! Nó yếu ớt thế này làm sao tự bảo vệ mình được?? Không nói nhiều nữa!! Mau

vào nhà!!!”

“Anh trai à.. “Tôi nhắn mày muốn phản bác nhưng người anh trai đáng kính kia không cho tôi lấy nửa phần cơ hội, đã quay người đi thẳng “Em không nghĩ mình cần vệ sĩ đâu.. “

“Đúng ý tôi đây!” Đại Việt nhún vai bỏ lại một câu sau đó cũng quay người nổi gót theo Tuấn Anh.

Má...

Cạn lời với các anh main nam...

.
.
.

Không giống như tôi đoán là mình sẽ có một cái đuôi theo 24/7, Tuấn Anh nói Đại Việt sẽ quay trở lại làm vệ sĩ chính thức cho tôi sau vài ngày nữa vì bây giờ anh ta đang bận làm một phi vụ gì đó. Bây giờ chỉ là chào hỏi làm quen trước..

Được thôi, vậy là tạm thời tự do thêm được vài ngày, đến khi anh ta quay lại tôi sẽ từ từ nghĩ cách để chuyện vệ sĩ vệ siếc này chấm dứt trong im lặng.

Trừ Tuấn Anh lo cho tôi, phản ứng của mọi người trong nhà cực kì lạnh nhạt. Ngoại trừ bố có hỏi thăm qua một chút thì tuyệt nhiên không ai còn nhắc hay đề tâm đến nữa. Vậy cũng tốt, dù sao cũng là chuyện lừa người, chẳng hay ho gì nếu cứ bị nhắc đi nhắc lại..

Thế nhưng, ai nói cho tôi biết lão Trung Kiên kia là mắc chứng gì được không??? Từ lúc vạch trần tôi đến giờ, anh ta thấy ai nhắc động đến vụ đó là lại nhìn tôi tím tím cười là ý gì??

Ý Gì ỉ ỉ???

.
.
.

Tôi thích nghi khá tốt, chỉ vài ngày mà gần như đã quen hẳn với nơi đây. Nói thật chứ, từ sướng thành khổ thì mới khó chịu, chứ từ khổ thành sướng như kiểu của tôi đây không quen mới lạ!

Có điều, thân thể và tâm hồn này có vẻ vẫn chưa dung hòa được hoàn toàn với nhau. Tôi vẫn mắc chứng đôi lúc nửa đêm và cộng thêm khó chịu khi về sáng.

Thế cũng tốt, vừa tắm dậy được lúc 3h theo ý chỉ của sư phụ đầu bếp.

Đúng đây, thế giới này không khó sống, chỉ cần bạn né hết nam nữ chính phụ trong truyện ra là được rồi!

Từ lúc tôi chuyển lớp đến giờ, tần suất gặp bọn họ ít hẳn đi, đúng là may mắn vô hạn..

“Nghe nói con học nấu ăn?” Bàn ăn tối nay chỉ có tôi và bố, nghe nói mọi người hôm nay cùng nhau đi dự một bữa tiệc xã giao nào đó của giới thượng lưu.. Ông ấy vì đau chân mà phải ở nhà và để con trai cùng vợ hai của mình đi thay.

Nếu tôi nhớ không nhầm thì dạ tiệc tối nay chính là một dạ tiệc đấu giá trang sức để làm từ thiện. Nam phụ Trung Kiên của chúng ta chuyên tâm đấu giá cho được đôi hoa tai ngọc lục bảo mà nữ chính vừa nhìn đã thích, nhằm mục đích tặng cho Ngọc Nhi để tăng độ hảo cảm.

Và cũng chính trong vụ dạ tiệc tối nay Trung Kiên sẽ thấy ông bạn quý nam chính của mình chơi quy tắc ngầm với nữ chính! Chẳng cần quà cáp hay nói lời yêu đương gì hết, Đạt sama nhà chúng ta cường hôn nữ chính, sau đó còn lôi kéo Ngọc Nhi vào nhà vệ sinh hòng làm trò đồi bại mà hai bên đều thích..

Trung Kiên đau lòng vô hạn khó chịu đứng qua một bên mà nhìn nhận Ngọc Nhi là người phụ nữ của bạn thân mình.

Ai ngờ Ngọc Nhi chống cự theo kiểu lạt mềm buộc chặt, chạy khỏi nhà vệ sinh và va phải Trung Kiên. Anh ta thấy vậy thì khí thế lại hùng hực và lao vào yêu nữ chính điên cuồng..

Cũng coi như một bước tiến lớn trong truyện đi!

Và.. nếu tôi nhớ không nhầm, thì cũng chính dạ tiệc này Ngọc Nhi đã gặp và ghi hận với vài ba nữ phụ khác nữa. Chắc, kệ họ đi, ai rảnh mà quan tâm nhiều đến thế chứ?

“Vâng.” Tôi ngẩng đầu nhìn ông ta, nhưng người bố này vô cùng lãnh đạm không liếc con gái ruột của mình lấy một cái.

Hừ, có cũng như không thế này á??

Đã vậy tôi việc gì phải kể cho ông ta chuyện của tôi???

“Cũng được.. Đầu bếp sắp về Pháp rồi, con cố gắng học một chút!” Ông ấy thở dài, đôi mắt tự dưng nhuốm hơi buồn man mác “Trước đây, cũng vì mẹ con mà ông ấy mới chịu ở lại cùng chúng ta.. Bây giờ thì khác rồi, không ai có thể giữ người đàn ông ấy lại..”

“Là thế nào ạ??” Áy! Tình tiết này mới nha!!

Thì ra là có gian-tình với bà chủ nhà à??

Bao sao mà chủ động nhận tôi làm đồ đệ, chứ xem, bình thường người nào có công thức chế biến đặc biệt mà không giữ riêng cho mình?

Đây ông ấy lại tận tình chỉ bảo tôi từng li từng tý một, mặc dù phải dậy từ 3 giờ sáng đi chợ mua đồ, nhưng chính việc mua đồ ấy cũng là tình hoa phải học! Chọn cái gì tươi ngon, cái gì phù hợp cho món nào.. đủ cả!

Hơn nữa, đám người giúp việc trong nhà thấy tôi đi theo sư phụ học nghề còn ghen tị không thôi. Nói cái gì mà: Ông ấy chưa bao giờ nhận đồ đệ, rồi thì đồ đệ đầu tiên và duy nhất của ông ấy là một phế nhân, sư phụ đầu bếp thật đáng thương...

“Con còn nhỏ.. “Bố lắc đầu thần bí “.. Không thể hiểu được đâu!”

Sau đó chậm rãi đứng dậy rời khỏi bàn ăn, mặc kệ tôi ở lại ngẩn người.

Muốn chửi bây!!!!

Nếu biết tôi đây chưa đủ khả năng hiểu thì còn nói ra làm gì??

Khỏi dậy sự tò mò của tôi chắc???

Hừ! Hừ!! Hừ!!!

Đáng ghét!!!!!!

.
.
.

Ôm nỗi uất hận mà đi về phòng, tôi quyết định giải quyết xong đồng bài tập rồi mới đi ngủ!

Tịnh Nhi này cũng bê bối lắm cơ, quyết định bỏ học nên toàn bộ sách vở đều đem đốt hết sạch không chừa lại cái gì. Hại tôi phải mặt dày xin xỏ Tuấn Anh đưa đi mua lại toàn bộ sách vở. Cũng may anh ta hào phóng, không chỉ sách mà bàn ghế rồi tủ kệ các kiểu đều mua cho tôi đủ cả!!

Mới vào năm học chưa lâu, Tịnh Nhi của chúng ta thì không thể giống nữ chính. Chẳng cần học, chỉ cần yêu mà chuyện điểm số cũng tự động Max! Cô nàng học hành vô cùng ẹ, và muốn ở lớp chọn thì phải làm đồ tiêu khiển cho người ta..

Cũng may là mình xuyên vào nhân vật này chứ không với cái bộ não đã chục năm rồi không động đến sách vở mà xuyên qua nữ chính học giỏi thì tôi tiêu là cái chắc!

*Cốc cốc cốc!

“Ai đó??” đang hăng say chiến-đấu trên mặt trận sách vở, tự dưng phía ngoài vang lên một trận gõ cửa.

Ai vậy?

Ai đến giờ này?

Mọi người đều đi dạ tiệc, chẳng lẽ bố Tịnh Nhi khi này đang kể dở chuyện xong bỏ đi, giờ hồi hận nên tìm tôi hàn huyên tiếp?

*Cốc cốc cốc!

“Ai đó hả??” Tôi hơi sốt ruột, quái, gõ cái gì mà gõ? Hỏi thì không nói, lẽ nào tình tiết truyện lại thay đổi nên giờ em Ngọc Nhi về sớm đang tức tối và muốn trút giận lên đầu tôi?

Hừ, đâu có dễ thế?

Không lên tiếng thì ở ngoài!!

Chị đây còn không muốn bị ma bắt đâu!!!

Ung dung tiếp tục học tập theo tư duy và đường lối của Đảng và nhà nước, tôi bỏ ngoài tai hoàn toàn tiếng gõ cửa bất lịch sự đáng ghét kia.

Mãi một lúc thật lâu sau đó, phía ngoài mới vang lên tiếng nói trầm ổn của một người đàn ông đáng ghét, có làn da mặt dày hơn tường thành: “Tĩnh Nhi, em bị táo bón đấy à?? Mở cửa cho anh mau!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Sét đánh giữa trời quang!!

Là Trung Kiên!!!

Nam phụ này giờ phải ở dạ tiệc sau đó nhìn nam nữ chính mà đau lòng chứ? Sao tự dung anh ta xuất hiện ở đây? Đã vậy còn gõ cửa phòng tôi như điên nữa??

Hay anh ta đau lòng quá nên bỏ về giữa chừng, không kịp xem Ngọc Nhi đẩy Đạt ra và chạy ra ngoài? Cũng chẳng kịp tự sốc lại tinh thần để tiếp tục theo đuổi em ý..

Nhưng dù đau lòng cũng không nên tìm tôi chứ.. Chả lẽ Tĩnh Nhi đây là bao cát cho toàn bộ nhân vật trong truyện hay sao? Ai buồn bã cũng có thể trút lên đâu???

Đừng có hòng!!

“Này, anh biết em ở trong phòng.. “ Áo giác đúng không? Hình như tôi nghe thấy cả tiếng cười của anh ta lẫn trong giọng nói.

Ừ hây, nhất định là điên tình rồi!!

“.. và anh cũng biết là em chưa ngủ.. Thế nên, mở cửa mau!!!”

“Có việc gì thì anh nói luôn đi!” Tôi rụt rè lên tiếng, hừ, làm sao anh ta biết được? Nhất định là đoán mò!! “Đêm rồi nam nữ ở chung không tiện!”

“Em đã nghĩ đến đoạn ở chung rồi à??” Anh ta cười nhỏ, giọng nói như phát hiện ra điều gì thú vị lắm “Anh chỉ định đưa cho em cái này rồi đi ngay!”

“Cái gì??” Trung Kiên có đồ đưa cho tôi?? Hay là của Tuấn Anh gửi? Có thể lắm.. vì bọn họ cùng nhau đến dạ tiệc mà, Tuấn Anh vì bố tôi không thể đi nên bận bù đầu, còn Trung Kiên, theo như tiểu thuyết thì lúc này đã hoàn thành xong việc thanh trừng tập đoàn nên tiêu dao tự tại đi dạo đến cả nhà vệ sinh cơ mà...

Ừm, nhắc mới nhớ, dạo này chắc anh ta bận việc công ty nên ít xuất hiện thật. Nói là ở nhờ nhà tôi, còn ở ngay cạnh phòng tôi nữa, vậy mà thời gian chúng tôi đụng mặt nhau ít đến thảm thương.. Nếu có gặp thì anh ta cũng chỉ mặt dày đùa tôi vài câu sau đó lại đi thẳng..

“Em có lấy không??” Anh ta thiếu kiên nhẫn, tay gõ nhịp lên cửa một cách dồn dập “Đồ quan trọng lắm, không ra tôi vứt đi đấy!”

Vứt đi thì vứt đi!

Anh dọa tôi à?? Đây thêm vào!! Ỉ* vào nhé!!!

Nhưng.. Anh ta vừa đi dạ tiệc đấu giá trang sức về đó, còn là đồ quan trọng nữa kia....

“Anh để ở cửa, chút nữa tôi lấy!!”

“Không được! Thứ này mong manh dễ vỡ lắm..” Trung Kiên nhỏ giọng, cái gì vậy? Dạo này mọi người chuộng một thách thức sự tò mò của người khác ghê ta.. “Vội lại, anh phải đưa tận tay cho em mới yên tâm được!”

Thôi được rồi!

Tôi thua anh!!

Chậm chạp lê thân ra khỏi bàn học, tôi đứng trước gương chỉnh lại tóc tai chút cho chỉnh tề. Nói gì thì nói, người ta là trai đẹp đó, tiếp xúc với trai đẹp thì mình cũng phải ổn ổn tý coi như nể mặt người ta chứ!

“Cái gì.. O..”

Chưa nói hết câu, toàn bộ thân thể đã bị bao bọc bởi mùi nước hoa nam tính kết hợp với hương rượu tây nồng nàn. Tất cả hòa quyện vào với nhau tạo thành thứ mùi vị ngọt ngào quấn quanh đầu mũi.

Tôi chết sững giữa vòng ôm to lớn và mạnh mẽ của anh ta, bất ngờ đến nỗi thân thể bị người đàn ông này lôi kéo vào tận chiếc giường lớn giữa phòng lúc nào chẳng hay..

“Tránh ra!!!” Bị đè nặng, muốn chìm trong lãng mạn cũng không được! Tôi đưa tay nghiêng răng nghiêng lợi muốn đẩy anh chàng đẹp trai này khỏi người mình “Anh say à?? Đừng có tùy tiện ôm người khác!!!”

“Anh đâu có say.. “ Trung Kiên cười tà, cố gắng rúc đầu vào mái tóc của tôi. Mẹ ơi, anh tỉnh táo lại đi! Tôi chưa có tắm rửa gì hết đâu.. “Thật đó..”

“Anh bị làm sao thế hả??” Tôi quát, quái, sao quát lớn thế mà chẳng thấy ai đến??

Không phải nhà này nhiều người làm lắm hay sao???

Hừ, lại lệch trọng tâm rồi.. Trung Kiên này tự xưng nổi con gì vậy?? Anh ta đau lòng đến mức điên thật rồi à?? Đến mức muốn tìm người an ủi mà không cần biết người đó là ai??

“Em đúng là vô tâm!” Anh ta chống ta nhào người dậy nhưng vẫn quyết tử không chịu rời đi. Cả căn phòng lúc này tràn ngập không khí ái muội lạ thường..

Trời ơi!!

Ai đó làm ơn lôi bà tác giả chết tiệt vào đây cho tôi hỏi được không?? Con trai của bà đó, tại sao hắn ta không chịu ngoan ngoãn đi con đường nam phụ mà lại rẽ lối lung tung thế này???

Tại sao??

Là tại sao????

“Anh.. anh biết tôi là ai không đấy??” chết tiệt thật, nhìn anh ta từ góc độ này quá đẹp! Quá bá!! Biết làm sao giờ, trái tim thiếu nữ của tôi bối rối quá..

“Tĩnh Nhi..” Anh ta cười gian tà, đưa mặt gần sát với mặt tôi mà nói. Hương rượu tây nồng nồng ảm áp phả ra làm người bị động là tôi như nửa say nửa tỉnh “Em nghĩ anh nhầm em được với ai??”

“Hahah..” Ai mà biết được mấy người say nghĩ gì chứ, tôi còn chưa say bao giờ đâu!

Mà này.. có phải tôi quá chủ quan rồi hay không??

Mình phải bình tĩnh phân tích tình hình mới được! Không thể vì bị trai đẹp đè ép xuống giường một cái là thần hồn nát thần tính tự động dâng hiến thể này được!! Truyện này nam phụ nam chính vân vân gì đó đều là cảm thụ tùy thời động dục hết! Tên Trung Kiên này cũng không ngoại lệ đâu!

Bây giờ cả nhà gần như đi vắng hết, mặc dù cửa mở và có người làm nhưng chắc chắn bọn họ không ở quanh đây, vì này giờ tôi gào khản tiếng cũng đâu thấy ai tới..

Anh ta thì uống say, mặc dù gọi tên tôi nhưng biết sao được trong đầu đang nhớ đến ai? Nhờ kịch tình thay đổi anh ta bị bỏ thuốc rồi đè tôi ra này nọ thì sao??

Không được!!

Tôi không muốn đi theo kịch bản đâu!!!

“Em làm gì đó??” Trung Kiên ngã sang bên cạnh chỗ tôi nằm, nhủu mày giữ chân tôi lại “Muốn triệt sản anh đấy à?”

“Ra khỏi phòng tôi ngay!!” Tôi quát lớn, dù gì thì mạng sống mới đáng quý! Giữ được mạng ngại gì không có trai theo??

“Em lại không nghe lời rồi!” Tên mặt dày không quan tâm tôi đang cáu và cũng quên luôn tôi vừa cố đá vào chỗ-nào-đó của anh ta. Trung Kiên vẫn giữ nụ cười tà mị, đưa một ngón tay chặn môi tôi lại “Anh nói.. Không được xưng tôi với anh!”

“Anh mắc chứng gì vậy??” Bối rối bối rối bối rối quá!!! Thế này là thế nào trời ơi??? “Tôi thích xưng hô thế nào là chuyện của tôi!!”

“Hừ quá!” Trung Kiên giữ lấy cằm tôi, khề khề xiết lại. Cảm xúc ầm nóng từ tay anh ta truyền qua như thể điện giật “Phải phạt em mới được!”

“Anh điên à??” Tôi vùng thoát khỏi bàn tay ác ma của tên Trung Kiên nửa rồ nửa dại, ngồi nhích hẳn ra mép chiếc giường king size.

Cảm giác toàn thân đều nóng rẫy, tưởng như sắp bị nướng cháy đến nơi...

“Hahah ~ “ Anh ta không khách khí, buông lỏng bàn tay bị tôi hất ra, nằm trên giường ôm bụng cười vật vã.

Lại dám lấy tôi ra làm trò đùa?!

Không biết nói gì hơn với độ điên rồ hâm dờ.. của anh ta nữa!! Và, càng không biết nói gì hơn với sự tương bờ của mình! Vì Ái Nhi!! Mày đang mong chờ nam phụ đẹp trai này phản bội tác giả để đến với mày đấy à???

TỈNH LẠI ĐI CÙNG!!

HAY CÙNG CẦN UỐNG WAKE UP MỚI CHỊU??

“Em dạo này rất kì quái!” Anh ta đưa tay lau lau nước mắt “Có phải đến giai đoạn đó không??”

“Giai đoạn gì?”

“Dậy thì!” Trung Kiên mặt không đổi sắc mà phun ra một câu.

Cái này anh cũng nói ra được?? Tôi đến cạn lời với anh..

“Mà này, sao dạo này em gầy quá vậy??” Trung Kiên nhàu nhàu mày, vờn tay kéo cổ tay tôi qua xem xét. Tất nhiên kẻ say rượu như anh ta không thể thắng nổi tôi rồi, tay người chửi tay lợn đầu mà anh thích thì nắm?? “Em giảm béo cấp tốc à??”

“Thế thì sao??” Tôi bĩu môi văng lại.

Vô thức liếc qua gương một cái, nói thật là tôi không chủ đích giảm béo hay gì cả, chẳng qua là do linh hồn chưa hòa hợp được với thân xác nên bị sút cân nhanh chóng. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà đã giảm đến 12-13kg. Mặc dù vẫn còn khá đầy đặn nhưng nếu cứ tiếp diễn tình trạng này thì chắc chỉ vài tuần nữa tôi sẽ biến thành cái xác khô!

Quần áo đã có phần rộng rãi.. Nhưng nói thật với cái thân thể gần trăm kí lô này thì giảm ngần đó cũng chỉ như muối bỏ bể mà thôi.

Bằng chứng là Ngọc Nhi của chúng ta kia, em ấy còn không thể nhìn ra tôi đã gầy bớt! Nếu nữ chính mà biết tôi giảm béo nhất định sẽ không để tôi yên thân đâu!!

Dám át bớt hào quang của nữ chính?? Tôi còn chưa đủ dũng khí!!!

“Không ổn tí nào!” Anh ta nằm úp người xuống, chống tay lên cằm ngược mắt nhìn tôi “Giảm béo quá nhanh da sẽ bị nhăn, xấu xí lắm!!”

Gớm, béo thế này còn không phải là xấu kịch kim hay sao? Còn nói cái gì mà da nhăn.. Vớ vẩn!!

“Mặc kệ tôi!” Tôi quay đi, đứng dậy ý đuổi khách “Rốt cuộc là anh muốn đưa cho tôi thứ gì??”

“Ê này!!!”

“Trung Kiên!!!”

“Tên say kia!!! Ai cho anh ngủ ở đây?????”

“Dậy mau!!! Dậy....”

Tên chết tiệt mặc kệ tôi lay đủ kiểu cũng không xê xích một li. Ngủ dễ thế sao?? Anh ta giả bộ hay do tác dụng của rượu đây???

Bực bội nhất là tên này lại nằm trên giường của tôi mà ngủ.. Phòng anh ta ngay bên cạnh kia, sao không nhấc mông về đó đi?? Chả lẽ đau lòng đến nỗi sợ ở một mình???

Nếu anh đến mà thấy cảnh này thì tôi tiêu chắc! Còn gì gọi là thanh danh nữa.. Mà bố của Tịnh Nhi này đặc biệt coi trọng danh tiếng đấy, không đùa được đâu!!

Không còn lựa chọn nào khác, tôi tiến lại gần tính lôi Trung Kiên trả về phòng anh ta. Nào ngờ tay vừa đưa đến đã bị một bàn tay khác bắt lấy, gạt mình nhìn qua, Trung Kiên vẫn ngủ say... Thế nhưng tay anh ta nắm chặt vô cùng.

“Tịnh Nhi, xin lỗi em...”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15

Anh ta đang mê sảng đấy à??

Có phải không vậy??

Nhưng mê sảng thì liên quan gì đến Tịnh Nhi này mà anh ta phải nói xin lỗi??

Trong truyện không hề thấy nhắc đến vương mắc gì to lớn trước khi Trung Kiên và Tịnh Nhi bị bỏ thuốc phải lên giường với nhau hết. Nói chung là trước khi gặp nữ chính thì quan hệ giữa hai người này hầu như không có gì cả..

Chẳng lẽ lại có ân tình gì mà tôi chưa biết??

Trung Kiên.. Rốt cuộc anh ta đã làm gì có lỗi, và lỗi đó lớn đến mức nào mà cả trong cơn say anh ta cũng vẫn nhắc đến như vậy???

Thật khó hiểu!!!

“Trời đất! Chị làm gì anh Kiên thế này??” Ngọc Nhi đứng sững ngoài cửa, hỏi lớn.

Hay rồi!

Hay rồi!!

Sớm không về muộn không về.. Tới đúng lúc tôi đụng vào “hàng” kiểu này là toi rồi!!

“Anh ta say rượu..” Tôi giật mình giật khỏi bàn tay vẫn đang nắm tay mình của Trung Kiên, lúng túng giải thích.

Chết thật, sao mình cứ như bị bắt gian tại trận vậy?? Bị một đứa con gái 15 tuổi nhìn thôi mà cũng lúng túng như gà mắc tóc??? Diên mắt thôi!!

“Rồi sao??” Ngọc Nhi khoanh tay trước ngực, nhướn mày nhìn tôi.

Thôi được em gái!

Tôi chịu thua khí chất nữ vương của cô rồi!!!

Quả thật Ngọc Nhi này rất xinh đẹp, bảo sao mà các anh trai trong truyện đều điên đảo vì cô nàng.

Lúc mặc đồng phục nữ sinh thì thanh thuần ngây thơ, khi khoác lên mình đồ dạ hội lại cao quý, thanh khiết. Như bây giờ đây chẳng hạn.. Bộ lễ phục đồ sộ ôm sát người tôn lên những đường nét mới chớm nở ngây ngô trên thân thể thiếu nữ, mái tóc dài đen nhánh được búi cao để lộ phần cổ trắng ngần. Và một bộ trang sức quý giá lấp lánh trên cổ và tai của cô nàng càng tôn lên sự sang trọng cho người mang..

Nói thật, cho dù thân thể Tịnh Nhi này thật sự giảm cân, tôi cũng không dám chắc là có thể đẹp hơn Ngọc Nhi kia mấy phần. Nếu hơn, chắc cũng chỉ hơn ở đôi mắt xanh và làn da trắng muốt..

“Đi nhảm phòng! Ngủ gục!!” Tôi nhún vai, bĩu môi trả lời “Chị đang tính lời anh ta về phòng anh ta!!”

“Vậy ư?” Ngọc Nhi cười khinh thường “Tôi còn tưởng anh ấy vì đau lòng mà chạy đến đây để chộc tức tôi cơ..”

“Cái gì?”

“Ai nha~” Cô nàng kéo dài giọng, trên mặt mang chút đắc ý của trẻ con “Chị đâu có được mời đến dạ tiệc, không biết cũng đúng!!”

“...”

“Này, để tôi nói cho mà nghe!” Cô nàng cười cười, chỉ vào bộ trang sức quý giá trên người “Anh ấy bỏ về trước và uống say thế này.. Là do thấy Đạt tặng tôi thứ này đấy!!”

“Vậy thì sao??” Ấy.. Thế là không phải cưỡng hôn rồi vào nhà vệ sinh à??? Chắc, sao tự dưng truyện trở nên trong sáng lạ thường vậy??

H đâu??

Cao H của tôi đâu rồi???

“Hừ...” Ngọc Nhi ngạc nhiên trước thái độ của tôi, cô nàng đứng ngẩn ra một chút cố gắng nhìn xoáy vào mắt tôi, cố gắng tìm tòi xem tôi có che giấu cảm xúc gì không.

Biết trước rồi thì phản ứng kiểu đó cũng là bình thường mà... Sao phải ngạc nhiên dữ dội vậy??

“Chị không thấy gì ư?” Nữ chính đáng yêu ngây ngô hỏi lại lần nữa. Thấy gì là thấy gì??

Nam chính Đạt tặng cô em cái đó, nam phụ thấy và đau lòng uống say là điều quá bình thường luôn!! Ngôn Tình cuốn nào chả có mấy cảnh này để ngược nam phụ, đọc nhiều nhảm rồi!!

Á!

Khoan!!

Tôi đang là Tịnh Nhi!!

Và Tịnh Nhi này thì đang say-mê nam chính đấy!!

Không thể phản ứng kiểu vô cảm thế được.. Ồ mà vô cảm thế thì đã sao??

“Anh Đạt mua cho tôi đó!” Ngọc Nhi nhấn mạnh lại “Đêm nay là dạ hội từ thiện..”

“Ừ đẹp lắm!!” Tôi gật đầu khen rồi rút. Rồi xa nam chính thì mình sẽ được an toàn một phần, chỉ bằng bây giờ thể hiện rõ quyết tâm luôn cho em Ngọc Nhi này thấy “Rất hợp, vô cùng hợp, siêu hợp!!!”

“Chị.. “Ngọc Nhi không quan tâm đến mấy câu nịnh hót của tôi, nhú mày hỏi “Chị thích anh ấy lắm cơ mà??”

“Bây giờ không thích nữa!” Tôi thành thật lắc đầu, không quên tiếp tục sự nghiệp làm nịnh thần “Anh tài phải sánh cùng mỹ nhân!!!”

“Hừ.. Tôi hiểu rồi!” Ngọc Nhi nhếch môi, đưa mắt liếc về phía Trung Kiên đang ngủ say như lợn trét “Chị có đối tượng mới.. Định cưa cẩm anh Kiên chứ gì??”

“Hả??” Tên điên này à?? Cho tôi xin đi!!

“Còn không biết tự soi gương mà xem lấy mình! Thân thể khác nào con lợn không mà đòi yêu người khác?? “ Cô nàng nghiêng răng phun ra từng chữ “Xấu xí! Kinh tởm!!!”

“Ảnh hưởng gì đến em không hà nhóc con??” Tôi cười cười, giọng gao hỏi lại.

Nữ chính, tôi đây là đang nể mặt tác giả lắm đó nha, nếu không thì đũa nhãi như em mà dám lên mặt sỉ nhục chị thì đừng có hòng đứng đó mà vênh được!!

Chị đây không còn là Tịnh Nhi yếu đuối kia đâu! Cô nàng đó đã ngã chết lâu rồi!!

“Còn dám bật lại tôi cơ à??” Ngọc Nhi chậm rãi thả từng bước đến gần chiếc giường lớn, thân thể ngọc ngà ẩn hiện sau lớp vải đỏ mê hoặc lòng người “Chị đó, đừng tưởng ra khỏi lớp là thoát được khỏi tay tôi! Người như chị đừng mơ có thể đi học!!!”

“...”

“Tôi sẽ khiến chị sống không bằng chết!” Nữ chính dịu dàng tuyên chiến, tựa như đang nói chuyện với một vật vô tri không bằng “Đầu tiên sẽ là thất học, sau đó thì bị người yêu ghê tởm, rồi gia đình ruồng rẫy.. cuối cùng là một cái chết đau đớn và uất hận.. Kịch bản hay đấy chứ, Tịnh Nhi??”

Nói dứt câu, Ngọc Nhi phá ra cười. Giọng cười lãnh lút vang vọng làm tôi thật sự lo lắng thay cho đôi tai của đồng chí say rượu Trung Kiên. Liệu đồng chí ấy có bị tiếng cười kinh dị này gọi tỉnh, sau đó sợ hãi mà né xa nữ chính hay không đây???

Thì ra, mọi thứ về tương lai của Tịnh Nhi đều do một tay Ngọc Nhi góp sức hoàn thiện. Có gì mà cô nàng này lại hận Tịnh Nhi đến vậy?? Là tại sao?? Do Tịnh Nhi được sống trong cảnh giàu sang ư? Thế thì Tuấn Anh hoặc bao người khác cũng vậy, chẳng lẽ cô ta đi hận cả thế giới??

“Tất cả là do mẹ của chị!” Em gái xinh đẹp gần giọng “Kẻ thứ ba xen vào làm bố không thể cưới mẹ tôi!”

Cái gì vậy?

Nói qua vấn đề gì rồi??

Chuyện này tôi cũng chỉ biết lơ mơ rằng: bố Tịnh Nhi yêu mẹ Ngọc Nhi nhưng gia đình phản đối nên không đến được với nhau. Sau đó, bố Tịnh Nhi lấy người khác còn mẹ Ngọc Nhi thì bị dồn vào đường cùng phải bán thân..

Vậy thì mẹ Tịnh Nhi có thể coi là kẻ thứ ba không??

“Chị cũng thế thôi! Vĩnh viễn cũng chỉ có thể làm kẻ thứ ba ghê tởm cạnh chuyện tình cảm của chúng tôi..” Cô ta cười nhếch “..Không bao giờ có thể xen vào được!!”

“Tôi cũng không có ý định xen vào!” Chán nản buông một câu, dù gì cũng chẳng phải đang chửi mình, muốn tức giận hay gì gì đó cũng khó.. “Các người muốn yêu đương, muốn diễn trò, cứ việc!”

“Chị cao thượng thế từ bao giờ vậy??” Ngọc Nhi tiến đến gần tôi, mắt phượng nheo lại thăm dò “Này, muốn vui vẻ không? Chúng ta chơi lại trò mấy hôm trước của chị nhé!!”

“Cái gì??”

Tôi chưa kịp nói dứt câu, Ngọc Nhi đã tự lúi búi lễ phục trên người mình cho nhăn nhúm, rũ tung mái tóc đen dài mềm mại, tháo đồ trang sức ném vương vãi trên sàn.. và ngồi thụp xuống vô cùng yếu ớt.

Làm gì đấy??

Định chơi kiểu Xúy Vân giả dại à? Tôi không có nhu cầu xem kịch đâu!!!

“A! CHỊ À! EM XIN LỖI!! CHỊ THA CHO EM ĐI!!!!”

“ĐỪNG MÀ!! ĐỪNG ĐÁNH EM NỮA!!! EM SAI RỒI!!!!!!”

“A! CHỊ.. CHỊ OI, XIN ĐỪNG!!!!”

“...”

“...”

Cảm ơn mng đã đi cùng mình đến tận chương này:))

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

FUCK!!!

CHẾT TIỆT!!!!

CÂY MUỐN LẶNG MÀ GIÓ KHÔNG DỪNG À????

Sau một hồi ngẩn người thì tôi cũng hiểu mục đích của con nhóc này rồi! Nó tính gọi mọi người lên để hủy hoại thanh danh của tôi đây mà.. Nhẹ thì gắn cho tôi cái mác độc ác, ghen tị với em gái, nặng hơn thì bôi nhọ danh tiết của tôi khi mọi người đều thấy Trung Kiên đang nằm chềnh ềnh trên giường của tôi mà ngáy..

Xong rồi!

Thâm quá em gái oi!

Dùng gậy của chị mà đập vào lưng chị thế này, đau đốn ghê!!!

Nhưng phải công nhận nữ chính của chúng ta diễn khá thật.. Tôi lúc đó làm liều, chỉ gào thét vớ vẩn với cái máy quay thôi, còn cô nàng thì yêu kiều kêu ba câu nước mắt đã chảy tràn làm hai gò má đỏ ửng..

Chắc chắn, đúng là mình nhìn người cảm có sai! Lần đầu xuyên qua gặp em ấy đã nhận định em ấy chính là diễn viên chuyên nghiệp! Cờ ảnh hậu chứ chả đùa!

“Có chuyện gì vậy??”

“Sao thế con gái??”

“Ôi Ngọc Nhi đáng thương của mẹ!! Huhuh.. con sao thế này???”

“...”

Nhất thời trong phòng nhốn nháo cả lên, Trung Kiên đang say ngủ trên giường hết như nàng công chúa cổ tích cũng uể oải ngồi dậy.

Đúng là cái số mà!

Sao tôi gào mãi không ai hay còn nữ chính tùy tiện hô vài tiếng đã có cả đoàn người phụ trợ thế này?? Thiên vị nó vừa thôi!!!!

“Con đã làm gì em hả??” Ông bố lạnh lùng đỡ đưa con gái hờ và cô vợ kẻ xinh đẹp đang khóc sụt sùi đứng dậy, nghiêm túc chất vấn tôi.

Tuấn Anh chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra nên vẫn đứng đó, khó hiểu liếc qua tôi một cái.

Thôi thôi, đừng có nhìn nữa!

Tôi cũng đâu phải khi trong sở thú đâu mà ai cũng xúm vào xem thế này?!

“Mấy người về nghỉ đi!” Tuấn Anh xua tay đuổi hết người làm đang lơ nhơ hóng chuyện xuống. Bọn họ dù muốn ở lại xem náo nhiệt nhưng nhìn mặt Tuấn Anh hung thần ác sát thế kia thì đành thoái lui.

Hóng chuyện thị phi rất vui vẻ, nhưng bị đuổi việc thì ngược lại hoàn toàn! Tốt nhất không tò mò, thâm niên đi làm hai mấy năm rồi nên điều này tôi nắm rõ lắm!!

“Đừng khóc nữa con gái!” Mẹ Ngọc Nhi dịu dàng lau nước mắt cho cô nàng “Nói đi, tại sao? Rồi bố sẽ đòi lại công bằng cho con!!”

“Không..” Ngọc Nhi lau vội nước mắt, thế nhưng càng lau thì từng giọt châu lại thi nhau rớt xuống thánh thót. Đúng là người đẹp, khóc cũng đẹp nữa.. Nhìn kia, cả đám người có ai là không bị vẻ ngoài của em ý làm mê mẩn?? “Không có gì đâu ạ.. Con.. Con làm phiền mọi người rồi!”

“Còn nói không có gì?” Mẹ kẻ thâm tình nheo con gái một cái, vẻ mặt thương xót vô hạn “Con xem con đi, cả người bầm dập rồi!!”

Ồ.. Gì kì vậy??

Tôi còn chưa động vào một nửa sợi lông của em ấy đâu nhé!!

“Mẹ à..”

“Không sợ! Bố con ở đây, ông ấy sẽ công bằng!! Có gì con cứ nói đi!!!”

“Rốt cuộc là thế nào?” Ông bố thiếu kiên nhẫn, khẽ xoa xoa thái dương gần giọng nhìn tôi mà hỏi “Nói đi!”

“Chị ấy..” Ngọc Nhi sợ hãi nép vào lòng mẹ mình, tôi thì mãi xem diễn kịch nên cứ đứng ngơ ra, mặc cho mấy người còn lại cứ đổ dồn vào nhìn mình chăm chăm “.. Chị là.. Con lần đầu tiên được tặng quà quý giá, vì quá vui nên muốn chia sẻ cho chị biết.. Ai ngờ..”

Tiếp theo lại là một tràng đổ dành, khóc lóc các kiểu tôi không tiện tả lại. Chẹp, nghĩ ra cốt truyện nhanh ghê cơ! Để xem tiếp theo em ấy nói gì nào?

“Như thế nào nữa?”

“Món quà.. Là bộ trang sức này sao??” Mẹ kẻ đau lòng nhất nheo mắt nhìn bộ trang sức đắt tiền vương vãi dưới sàn lên khẽ hỏi “Con gái đáng thương..”

“Nếu chỉ có thế thì làm sao có chuyện tiếp theo?” Tuấn Anh nheo mắt, ý hỏi là nếu cô nàng chỉ khoe thì sao Tịnh Nhi này lao vào đánh người được? Vốn là thế mà, Tịnh Nhi nguyên bản ngoan nhưng không điên mà thì thoảng lên con được!

“Có lẽ.. “Ngọc Nhi ngập ngừng “..Có lẽ do em buột miệng nói.. Cái này.. Do anh Đạt mua tặng em..”

Trong phòng tự dưng im lặng bất thường, ai nấy nín thở nhìn qua tôi một cách ái ngại. Chắc hẳn bọn họ nghĩ Tịnh Nhi này vẫn đang mê đắm nam chính, và khi biết nam chính mua quà cho nữ chính thì ghen tị đến điên luôn!

“Em.. Chị Tịnh Nhi! Em sai rồi!! Em không nên làm thế, biết chị thích anh ấy mà còn nhận quà của anh ấy.. Chị là... Chị là... Em tưởng chị đã đổi mục tiêu nên...”

“Đủ rồi!”

“Con đã làm gì em hả Tịnh Nhi??” Ông bố khẽ khàng lau nước mắt cho vợ kẻ đang khóc ngất vì xót con. Mây vẫn nhăn như chưa bao giờ được nhăn và hỏi tôi bằng thứ giọng khó chịu cực độ “Con lớn rồi mà không biết thế nào là khoan dung và nhường nhịn hả???”

“Vâng!” Tôi gật đầu cười cười “Con đánh em ấy đấy bố!”

“Cái gì???” Ông ta thấy tôi mặt dày khẳng định thì câu lên, đẩy mẹ kế ra muốn nhào đến cho tôi một trận hay sao ấy. Cũng may Tuấn Anh đã nhanh tay cản lại.

Phía xa, hai người phụ nữ hết như hai con rắn độc trong bóng đêm, giờ nanh vuốt của mình hướng về tôi mà cười nhạo.

Trung Kiên vẫn luôn tự coi mình như đồ trang trí trong phòng, im hơi lặng tiếng không để ai biết sự tồn tại của mình.

“Bố bình tĩnh lại đi!” Tôi khoanh tay đứng ra xa hơn một chút. Tuấn Anh có vẻ không tin nổi sự thật, cứ nhìn tôi đăm đăm “Con làm thế là có lý do!”

“Lý do gì? Đã đánh người còn xảo biện??” Mẹ kế tiếp tục công kích, thổi gió bên tai làm bố bức bối.

Chep, mặt không đẹp vênh lên đứng là ngửa mắt người nhìn thật..

Nhưng mà không vênh thì thiếu khí thế lắm nha~~

“Em ấy cũng thích anh Đạt thì mặc kệ em ấy! Chuyện tình cảm chẳng ai quản được!” Tôi hừ mũi, nặn ra mấy câu sến súa “Thế nhưng, em ấy còn dám sỉ nhục người đã khuất, sỉ nhục mẹ con!!”

“Cái gì??” Tôi vừa dứt lời tất cả mấy cái miệng trong phòng đều đồng thanh hỏi.

Nữ chính, em nhìn chị ai oán thế làm gì?

Chị đây chỉ nói sự thật, mặc dù sự thật ấy hơi hơi méo mó.. Haha~

“Chị.. Sao chị nỡ vu oan cho em..??” Ngọc Nhi biến hóa vô cùng nhanh, sừng sờ một chút rồi nước mắt lại tuôn ào ào như đập thủy điện tràn “Em đâu có nói gì??”

“Là thế nào?” Tuấn Anh nhú mày ném cái nhìn sắc lẹm về phía nữ chính.

Xem, ít ra nam phụ anh trai này còn tý tính người.. Cũng hiểu được sự thâm thúy trong mấy câu các cụ đúc kết và hiểu: Gái gú là phù du, thầy u mới là tất cả!

Có lẽ chuyện này sẽ làm Tuấn Anh ác cảm không ít với Ngọc Nhi đây..

“Em ấy nói..” Tôi cũng học Ngọc Nhi, ngập ngừng cho gay cấn “.. Cái gì mà.. chị và mẹ chị vĩnh viễn cũng chỉ là tiểu tam thôi!!”

“Tiểu tam..” Tuấn Anh nghiêng răng, vẻ mặt hung hãn khác hẳn kiểu mẫu tiểu thụ thường ngày.

“Em không có nói!!” Ngọc Nhi tái mặt, vừa xua tay vừa khóc lóc “Chị, sao chị lại tự hạ thấp mẹ mình như thế chứ?? Bố, bố tin con đi, con không có nói!!”

“...”

“Nếu con nói.. chẳng phải anh Trung Kiên sẽ nghe thấy hết hay sao??” Nữ chính có vẻ bí kịch bản nên nhanh chóng chuyển chủ đề sang hướng khác hòng gây bất lợi cho thanh danh của tôi “Bố, khi này con vào đã thấy anh Kiên nằm trong phòng, chắc chắn anh ấy đã chứng kiến tất cả! Bố.. chỉ cần bố hỏi anh ấy là biết hết!!”

“Hả???”

“Trung Kiên???”

“Cậu.. “

“Cậu làm gì trong phòng em gái tôi vậy HẢ Ặ Ặ?????”

*Chương này hơi ngắn xịu:))

Mà có ai thấy mẹ con nhà bạn Ngọc hồ mầu sinh hồ tử không ta?:)))

Tks các nàng vì đã comt nhiệt tình, yêu các nàng vô hạn:“

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Tôi ưỡ ể oải lê bước vào nhà tắm sau khi mọi chuyện được giải quyết xong xuôi, bên tai dường như vẫn còn vang vọng tiếng gào thét của Tuấn Anh cuồng em gái.

Mặc dù nguyên tác tác giả đại nhân không có nói cái này, thế nhưng khi tiếp xúc thì bản chất của anh ta đã lộ ra rồi! Đây rõ ràng là một tên yêu thương em gái đến mức điên cuồng!!

Người như vậy thật sự có thể vì gái mà gián tiếp giết hại em mình ư?

Tôi bắt đầu thấy nghi ngờ tính lô gic của sự việc này rồi đấy.. Cơ mà nhiều khi không thể nói trước được điều gì hết, nhất là trong cái thế giới cầu huyết nhiều như không khí này!

Quay lại mấy chục phút trước, mọi việc được giải quyết nhanh gọn lẹ và lẫm xệt hơn tôi tưởng nhiều..

“Cháu làm gì trong phòng Tịnh Nhi??” Đến lượt Tuấn Anh nổi khùng muốn lao vào túm cổ anh bạn quý của mình và bóp phải giữ lại. Ông vừa dùng sức túm cổ Tuấn Anh vừa nheo đôi mắt sâu thẳm thâm thúy kia lại “Giờ này đáng lẽ cháu vẫn đang nên ở dạ tiệc mới phải?”

“Bố à.. Chính là con thấy anh ấy ngủ trong phòng chị..” Ngọc Nhi tiếp tục tung chiêu gây nhiễu sóng “Con nghĩ chị đã đổi đổi trọng yêu thích rồi nên mới chia sẻ thông tin..”

“Được rồi!” Bố không liếc qua Ngọc Nhi mà vẫn chăm chú quan sát phản ứng của Trung Kiên “Đề yên ta nói chuyện!”

Trung Kiên đứng là rất trung thành và kiên quyết với đường lối tính cách bản thân. Anh ta vẫn mặt dày tựa tường thành ngồi trên giường, giờ này mới nhếch mép vẽ ra một nụ cười gian tà xảo trá hết sức sau đó vô liêm sỉ ném nó cho tôi.

Tựa như muốn hỏi: Ê, Tịnh Nhi! Em nghĩ tôi nên trả lời thế nào?

Chết tiệt!!

Giờ phút nào rồi mà anh còn cười? Có tin tôi xé miệng anh ra cho hết đẹp trai không hả???

“Nói mau tên kia??” Tuấn Anh gấp sắp bùng nổ đến nơi “Hai tên bạn thân chơi với tôi chỉ để cưa em gái tôi, thì ra tôi.. tôi nhìn nhầm các cậu rồi!!!

Khóc đi!!

Khóc đi tiểu thụ à!!

Chắc, bây giờ anh mới biết mình nhìn nhầm sao?

Đúng là anh trai ngốc!

Kiểu này tập đoàn mà rơi vào tay anh quản lý, không lung lay mới là lạ đấy!

“Cậu bình tĩnh lại coi!” Trung Kiên phì cười, có lẽ vì chơi với nhau lâu nên cảnh Tuấn Anh cuồng cuồng lên gặp quá nhiều, đến mức miễn dịch luôn hay sao ấy “Tôi say rượu!”

“Say rượu sao lại ở đây???”

“Bác, phòng cháu và phòng Tịnh Nhi sát nhau nên cháu nhầm lẫn!” Trung Kiên nhìn bố tôi, ánh mắt thành thật “Khi nãy mọi người vào đây tranh cãi cháu mới biết cháu vào nhầm phòng đấy!”

“Nghĩa là thế nào???”

“Chắc khi nãy Tịnh Nhi đi tắm, cháu vào phòng không thấy ai thì tưởng đây là phòng mình.. say quá nên ngủ mất!” Trung Kiên chậm rãi vẽ chuyện, nói y như thật. Mẹ nó! Tôi còn chưa tắm đâu, đừng có nói bừa! “Sau đó khi tỉnh dậy thì thấy mọi người ở đây, đã thế còn thấy em Ngọc chỉ mình mà nói cái gì đó.. Nhìn thấy ấy..”

“Chuyện trước đó cháu không nghe thấy sao???” Dù gì thì chuyện nội bộ trong nhà bị truyền ra ngoài cũng chẳng phải điều hay ho. Nhất là với một gia đình thế gia có ông chủ nhà trọng sĩ diện và gia trưởng như ông bố này.

Câu trả lời này của Trung Kiên có vẻ đánh đúng trọng tâm đấy chứ, mặc dù nó không giúp ích cho vấn đề đang vướng mắc của chúng tôi tý nào hết!

“Là chuyện gì vậy ạ?” Anh ta cười cười, giả ngây ngô hỏi.

“Không có gì!”

“Vây thôi, cháu xin phép về phòng mình trước!”

“Đi mau!” Tuấn Anh vượt qua nỗi đau lòng, chạy theo bắt nạt bạn mình “Lần sau còn thấy cậu trong phòng em gái tôi thì đừng trách!!!”

Con sói nào đó chậm chạp nghĩ ừ, cô ấy qua phòng tôi là được rồi!!!

“Bố...”

“Đừng nói nữa!” Bố quát một tiếng, hiển nhiên là chuyện này ông ta không muốn làm rõ ràng. Một bên là con gái ruột, một bên là con gái vợ mới.. Mỗi quan hệ dẫn đến nhiều thứ lằng nhằng như vậy tốt nhất là không đụng đến vẫn hơn “Chuyện ngày hôm nay ai sai ai đúng ta không muốn nhắc lại nữa!”

“Mình à..” Mẹ kể lại bắt đầu rơi nước mắt, uất ức thay cô con gái yêu-quý của mình.

“Con gái lại đi đánh nhau vì mấy thứ vớ vẩn!” Ông ta không quan tâm đến mẹ kể, tiếp tục dạy dỗ “Tịnh Nhi, có thời gian nghỉ linh tinh thì lo học đi! Còn con, Ngọc Nhi, cái nhà này để con thiếu thốn cái gì hay sao? Chỉ món đồ trang sức nhỏ đã làm con mừng đến thế??? Đứng là mất mặt!!”

“Bố..”

“Chuyện lần này bỏ qua! Cấm không được nhắc đến nữa! Người ngoài mà biết ta có hai cô con gái thế này chắc đào hố mà chui xuống mất!!” Sau đó ông ta phát tay, bực bội đi khỏi. Mẹ kể biết chồng mình đang giận dữ nên nhanh chóng chạy theo xoa dịu.

Đảm bảo thế nào bà ý cũng thổi gió bên tai ông bố cho xem! Rồi ông ấy sẽ càng ngày càng ghét mấy đứa con của vợ trước này.. Không biết sự tình sẽ đi đến đâu, có giống như nguyên tác rằng sau khi đuổi Tịnh Nhi đi, ông ấy sẽ chia cho Tuấn Anh và Ngọc Nhi mỗi người một nửa cổ phần không ta??

Nhưng.. Tôi ở đây rồi.. Nhất định không thể đi vào vết xe đổ của tình tiết truyện được!! Có thể Tịnh Nhi này không có phần trong tập đoàn nhưng nhất định không thể bị đuổi khỏi hũ gạo này được!

Thôi chết rồi, càng nghĩ càng loạn!

Tôi mới sống sung sướng có và ba ngày mà tinh thần tự lập đã bay biến sạch sẽ rồi!!!

“Sao? Chị vui chưa??” Ngọc Nhi hừ mũi, kéo cổ áo tôi xuống nói kiểu đe dọa “Dám đối đầu với tôi à?! Chị không cười được mãi đâu!!!”

“Ừ!” Tôi gạt bàn tay nhỏ xíu đó ra khỏi cổ áo mình. Đúng là nữ chính H vẫn có khác, mềm mại dễ thương dữ dội ta.. “Cười mãi làm sao được? Sái quai hàm, vào trại chữa như chơi đấy!”

“Chị.. Chị.. “Ngọc Nhi đơ người, chỉ tay vào mặt tôi hồi lâu mà không biết nên nói tiếp thế nào. Cuối cùng, để giải quyết vấn đề không thốt lên lời đó, cô nàng phát tay bỏ ra cửa.

“Haha, phí sức nhì? Tôn công diễn chẳng ai muốn xem!” Tôi cười khẩy nói với theo bóng lưng cao ngạo của cô nàng.

Nữ chính bực bội liếc nhìn tôi bằng con mắt sắc như dao lam, nhưng cũng không tranh cãi gì mà bỏ đi thẳng.

Chắc, tính hiếu thắng trẻ trâu của mình lại nổi lên rồi! Chắc tại thân thể này đang trong thời gian dậy thì nên hoocmore mới bị loạn, ảnh hưởng đến tâm lý...

Hihi mình nói cứ như chuyên gia ấy, nghe oai ghê gớm!

.
.
.

Soạn sách vở, chuẩn bị đồng phục xong xuôi tôi lê thân lên giường.

Cái ga trải giường vốn đẹp dễ phẳng phiu, thế nhưng sau khi bị ai-đó ra sức quần thảo đã biến thành một đồng nhẵn nhúm xấu xí. Đưa tay trải lại ga giường một chút, tôi kéo cái chăn mỏng mùa hè khê ôm lấy.

Mùi hương nước hoa và rượu vẫn còn quần quanh đầu mũi. Thứ hương thơm rất đặc trưng, rất nam tính.. Cái ôm xiết dịu dàng và ngọt ngào, khuôn mặt đẹp đẽ với những đường nét hài hòa hiển hiện rõ rệt trong tâm trí.

Trung Kiên..

Tên nam phụ này.. Anh ta và cả cái thế giới này nữa đều đang vận hành theo chiều hướng khác biệt so với những gì tác giả viết ra.

Khó hiểu và ẩn tàng nhiều chi tiết mà tôi chưa bao giờ được đọc tới..

Giấc ngủ chập chờn như cánh bướm dưới mưa..

Những cơn mơ đan xen nhau tựa mắt lưới..

Giương mặt của một chàng trai đẹp đẽ và những hành động ngọt ngào trở đi trở lại làm tôi vui vẻ cả tâm trí lẫn thân thể.

*Cạch!!

“Oa!!!” Chết tiệt!!

Mới bị sờ-sờ tý mà đã mộng xuân ngay được! Cái cô Tịnh Nhi này, cô có thể trong sáng tý cho tôi nhờ được không???

Đúng là ngôn tình H vẫn có khác, nhân vật nào cũng nhạy cảm thế này thì làm sao mà sống đây hả giờ??

Tôi nóng nảy tự vỗ vỗ khuôn mặt đã đỏ như máu của mình, thậm chí không biết khi này mơ giấc mơ quái quỷ đó có nói mộng gì không.. Nếu nói ra mà bị tên tường thành phòng bên nghe thấy chắc chắn đời này tôi không thể ngẩng mặt lên nhìn người mất!

Cũng tại từ bé đến giờ chưa gần con trai bao giờ nên bây giờ bị trai đẹp sàm sờ thân thể mới có phản ứng đó!

Tịnh Nhi!!

Mày thật vô dụng!!!

Phải tăng cường tìm zai và chạm cho đỡ thiếu thốn mới được:))

Liếc qua đồng hồ, vừa tầm 3h sáng, cũng nên dậy đi chợ cùng sư phụ đầu bếp thôi.

Dạo này thân thể và linh hồn có vẻ hòa hợp hơn rồi đấy, tôi đã có thể ngủ những giấc dài và cơn đói cũng không quá tệ khi đêm xuống nữa. Nhưng mới giảm được có 12-13kg, nếu hòa hợp rồi thì có khi nào lại tăng cân trở lại không ta???

Mẹ ơi!

Tôi không muốn đâu!

Béo rất nóng! Vô cùng nóng đó!!!

Bước khỏi giường lớn, chẳng may dẫm phải thứ gì đó dưới sàn. Tôi xoay đèn ngủ qua, thì ra là một chiếc hộp đựng đồ trang sức, màu đen và được bọc nhung ở ngoài.

Đây là cái gì?

Khi này nó rơi nên mình mới tỉnh mộng phải không?

Nhưng tại sao nó lại xuất hiện ở đây?

Tò mò mở ra, bên trong là một chiếc lắc chân tinh xảo được điểm xuyết mấy viên ngọc gì đó lấp lánh đen nhánh và một chiếc nhẫn cũng khảm ngọc đen rất đẹp. Có lẽ đây là một bộ trang sức, người làm rơi nó ở đây chỉ có Trung Kiên thôi. Vì trong phòng Tịnh Nhi này không thấy có đồ trang sức bao giờ, mọi người hôm qua cũng chỉ đứng ngoài cửa nói chuyện.. Duy nhất Trung Kiên mới lần lộn trên giường của tôi mà ngáy..

Hừ, tôi nghèo nhưng không tham!

Mai sẽ trả anh cái thứ này!!

*Mng đoán xem anh ý làm rơi thật hay giả vờ nào:)))

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Như thường lệ, làm xong đồ ăn cho mọi người tôi sẽ trở lên nhà tắm rửa thay đồ, chuẩn bị sách vở rồi cùng xuống nhà ăn sáng.

Ngồi đầu vừa làm xong mọi việc, mở cửa phòng bước ra ngoài đã thấy một cây đại thụ đen sì sì, đen từ đầu đến chân, từ trái qua phải từ ngoài vào.. ừm, khụ khụ, thật sự tại hạ chưa kiểm chứng bên trong nên không biết trong đó có đen không nữa..

“Anh.. Anh sao lại đứng đây??”

“Chào!” Người đó là vệ sĩ chuẩn chuyên nghiệp của chúng ta: Đại Việt! Anh ta lạnh mặt nói với tôi một tiếng sau đó đứng dạt sang nhường chỗ cho tôi đi.

“Ừa, Đại Việt??” Trung Kiên cũng vừa tắm xong hay sao đó, mái tóc vẫn còn hơi ẩm ướt và hương sữa tắm thanh thuần nhẹ nhàng. Thật giống mùi nước hoa tôi qua...

Ừc, tối qua.. Chết tiệt!! Tôi lại nhớ đến cái vụ mộng-xuân rồi đấy!!! Đáng ghét! Đáng ghét!! Trung Kiên anh mau biến đi!!

“Sao cậu ở đây? Tịnh Nhi nữa, mặt em đỏ lắm, ồm hả??”

“Cậu biến khỏi đây là mặt cô ta hết đỏ liền!” Đại Việt không khách khí nói thẳng. Trời, sao ông mặt đen này nhìn chuẩn vậy chứ?? Không lẽ có thuật đọc tâm, biết hết suy nghĩ của người khác???

“Hahaha phải không đó!!??” Trung Kiên vô si liếc qua tôi, vẻ mặt hơn hờ ngàn năm không đổi. Anh ta khoác vai Đại Việt sau đó lôi kéo nhau đi xuống dưới nhà “Sao, cậu bạn phi vụ gì bên Châu Phi mà? Tự đứng về xong đứng chờ ở cửa phòng tôi là thế nào?? Nhớ người ta ư??”

Má ơi, cho tui nôn!

Sao tên nam phụ này hoang tưởng quá vậy? Đây là NGÔN TÌNH đó ông nội! Cờ anh mà đòi làm nam chính đam mỹ à? Đừng hòng! Đại Việt đã bị ship với Tuấn Anh tiểu thụ rồi!!

“Cút đi!” Đại Việt hừ mũi phản bác “Về làm vệ sĩ trả nợ cho Tuấn Anh!”

“Vệ sĩ??” Trung Kiên ngạc nhiên hỏi lại “Cho ai? Tại sao lại cần vệ sĩ chứ??”

“Chuyện nhà tôi cậu xen vào làm gì hả??” Tuấn Anh vừa kịp nghe thấy màn đối thoại của hai tình anh nọ, lập tức xen vào phản kích “Làm vệ sĩ cho em gái tôi! Tịnh Nhi hôm trước đã suýt bị người ta hại rồi đó!!”

“Cậu thấy thế nào??” Đại Việt nhún vai quay sang Trung Kiên hỏi.

“Không thể tin nổi!!” Trung Kiên phản ứng dữ dội “Cậu thừa tiền à?? Tịnh Nhi không cần vệ sĩ!!!”

“Có! Em gái tôi cần!!!”

“Sao thế??” Ba người còn lại trong nhà cũng cùng nhau tiến vào phòng ăn, vui vẻ hỏi chuyện “Có gì mà tranh luận khí thế quá vậy?”

“Chào cô chú!”

“Chào bố, dì!”

“Cũng không có gì..” Tuấn Anh cười dàn hòa “Con thuê vệ sĩ cho Tịnh Nhi!”

“Anh này à??” Ngọc Nhi như chưa từng nhớ chuyện tối hôm qua, hào hứng bắt chuyện với Tuấn Anh “Oa, cao quá! Nhìn đã biết là mạnh mẽ rồi!”

“Dân chuyên nghiệp đó!” Tuấn Anh mặc dù vẫn nghi ngờ chuyện nữ chính xúc phạm mẹ mình. Thế nhưng lại không dám thể hiện ra mặt, đành tỏ vẻ bình thường “Cậu ta đi lính, rồi thực chiến, đánh thuê, làm cho mấy tổ chức ngầm.. đủ cả! Vô cùng lợi hại!”

“Tịnh Nhi sao phải thuê vệ sĩ riêng?” Ông bố đem đồ ăn trên đĩa cất nhỏ, nhíu mày hỏi.

“Bố, em đã lớn rồi!” Bản chất cuồng em gái bắt đầu bộc phát! Anh trai à, làm ơn bình tĩnh!! “Vậy mà khả năng tự bảo vệ bản thân cũng không có nữa.. Con không muốn để những chuyện như hôm trước tiếp diễn, con nhất định phải bảo vệ Tịnh Nhi!”

“Cậu có biết xã hội người ta hay nói gì không?”

“...”

“Nhiệt tình cộng với ngu ngốc chính là phá hoại đó!”

“Cậu nói thế là có ý gì?”

Rất nhanh, thế trận bàn ăn bị thay đổi. Tất cả mọi người ngồi dạt về một phía trong khi tôi và Ngọc Nhi ngồi một phía. Trung Kiên kéo Tuấn Anh lại sát với mình sau đó trịnh trọng chỉ trỏ..

Xin phép thờ dài hai cái, tên khốn kia nhất định lại chuẩn bị so sánh tôi đây mà!!!!

“Mọi người xem hai em Ngọc và Tịnh này..” Trung Kiên cười giả lả “Xem kĩ vào! Rồi tôi hỏi gì phải trả lời nấy! Trả lời thật lòng vào!!!”

“Được..”

“Ai nhỏ nhắn hơn?”

Đồng loạt chỉ Ngọc Nhi..

“Ai xinh đẹp, mềm mại động lòng người hơn??”

Ngọc Nhi thắng trận lần hai..

“Nếu là đàn ông, mọi người muốn Ngọc hay Tịnh???”

Tiếp tục là Ngọc Nhi..

“Theo mọi người, nếu muốn cường thì mọi người cường bên nào?”

Ngọc Nhi..

“....”

“....”

“Vậy đó! Vệ sĩ này tốt nhất nên đi theo Ngọc Nhi mới đúng!!”

“Haha, anh Kiên nói gì vậy??” Ngọc Nhi vui vẻ cười, đùa chứ nãy giờ tên khốn nam phụ này đều lấy tôi làm đá kê móng tôn vinh nữ chính. Không cười sung sướng mới là lạ đấy! “Em xấu xí thế này đâu cần ai bảo vệ chứ?”

“Con gái, con mà xấu thì thế gian chẳng có ai đẹp!”

“Phải đó!” Trung Kiên trịnh trọng gật đầu, tên khốn dám phớt lờ cú lườm của tôi à? Để xem tôi xử lí anh thế nào.. Lấy mỡ dè chết anh luôn!! “Đại Việt, cậu theo bảo vệ Ngọc Nhi đi!”

“Tôi không làm thuê cho cậu!” Đại Việt lạnh mặt “Đừng có ra lệnh!” “Không!” Tuấn Anh quát lớn “Em gái tôi cần! Cậu đừng hòng làm lung lay ý chí quyết chiến của tôi!!!!”

.

.

.

Vì là vệ sĩ nên Đại Việt đen thui sẽ kèm luôn tài xế cho tôi..

Thảm cảnh tù nhân có người giám thị 24/7 thế là đã chính thức được xác lập rồi! Đúng là khóc không có ra nước mắt mà ~

“Chị, em đi chung được không??” Ngọc Nhi kéo kéo vạt váy đồng phục của tôi, bẽn lẽn hỏi.

Em gái, em đã quên tôi hôm qua ác-liệt thế nào rồi hả?!

Sao giờ tự dung thân thiết với chị gái hờ này quá vậy??

Tác giả đại biến thái!!!

Cô không thể vì muốn sáng tạo mà đẻ ra loại nữ chính kiểu này được!!!! Trời ơi!!!! Sao tôi lại đi đọc cuốn ngôn tình ngu ngốc ấy chứ hả???????

“Chút nữa mẹ ra ngoài nên tài xế đã đưa mẹ đi rồi!” Nữ chính dùng đôi mắt đẹp câu nhân mà nhìn, ý đồ làm tôi mềm lòng trước cái đẹp “Bố và anh trai hôm nay cũng phải đến công ti sớm...”

“Trung Kiên kia!” Tôi nhú mày không muốn dây dưa “Em đi nhờ anh ta đi!”

“Công ti anh ấy ở hướng ngược lại.” Ngọc Nhi vẫn rung rung nước mắt thôi miên tôi “Chị, chúng ta cùng trường mà.. Em không muốn đi taxi đâu!”

“Có chuyện gì nữa đó??” ông bố thấy chúng tôi đứng một chỗ thì quay sang hỏi thăm. Chắc vẫn nhạy cảm vì nhớ lại chuyện đánh-nhau tối qua đây mà “Còn không đi học là sẽ muộn!”

“Con.. con muốn đi chung với chị!” Ngọc Nhi cúi đầu e lệ “Con chỉ muốn xin lỗi chị ấy về chuyện tối qua...”

“Được rồi..” Ông ta phát tay liếc qua tôi một cái, ánh mắt trách cứ như kiểu tôi là đứa ích kỉ không biết bao dung “..Tien đường thì đi chung đi!”

“Phải đấy, sẵn bồi dưỡng tình cảm luôn!” Mẹ kẻ xách chiếc cặp công sở ra đưa cho bố, dịu dàng chỉnh lại cavat cho ông ta.

Đúng kiểu gia đình hạnh phúc nhé!

Không đọc truyện thì tôi đảm bảo trăm phần trăm không ai nhận ra đây là người phụ nữ đã từng làm gái mướm mấy chục năm và tàn nhẫn vứt bỏ con gái mình cho nó tự sinh tự diệt đâu..

“Thôi, hai đứa đi đi!”

“Nhanh nào!” Đại Việt mở cửa xe, trầm tĩnh lên tiếng.

Đúng là số phận mà!

Nữ phụ mà đòi chạy khỏi kiếp đả lốt chân nữ chính???

Đừng có mơ!!

“Trung Kiên cậu đừng đi theo tôi nữa!!”

“Tôi phải phân tích cho cậu hiểu!”

“Không nói nhiều lời!!! Em gái tôi cần vệ sĩ biết chưa! BIẾT CHƯA A A A A A!!!! “

.
. .
.

Đại Việt ngồi ghế lái phía trên, Ngọc Nhi ngồi ngay bên cạnh và tôi -người thừa ở ghế phía sau!

Cũng chẳng phải vấn đề gì to lớn hết, tôi cũng đâu thân quen lắm với họ mà cảm thấy lạc lõng khi hai người này rôm rả nói chuyện với nhau.

Chắc, đúng là rôm rả đấy!

Bạn Đại Việt nhìn mặt lạnh thế kia mà gặp người hợp gu phát nói liên thanh luôn! Thế mới biết, ánh sáng chân lý của Nữ chính mạnh mẽ đến đâu, chiếu rọi cả bóng đêm đen sì của chúng ta luôn!

Hai người họ buôn chuyện đông tây nam bắc, buôn đủ thứ không dứt chút nào. Đã vậy, Ngọc Nhi còn đủ tài năng làm khuôn mặt than đen nhem kia cười tùm tùm mấy lần. Rõ ràng là bạn Đại Việt có ý với Ngọc Nhi rồi nhé! Đừng hòng qua mắt được tôi!!!

Nhưng mà theo tôi nhớ, trong cái rổ nam phụ đã lẫn giường với nữ chính thì chẳng có ai tên Đại Việt cả! Lại là hiệu ứng bướm bướm nữa hay sao?

Có lẽ tôi đến đây là mối hiểm họa đối với nữ chính nên mới có thêm một nhân vật mạnh mẽ cường đại đến để giúp đỡ cô nàng..

Mẹ ơi.. Có khi nào Đại Việt đang chuyển từ bảo vệ tôi sang truy giết tôi không ta?? Tôi đâu có làm gì anh!! Tuyệt đối đừng có làm bừa đấy Đại Việt đen sì ạ!!!

Nói đến mạnh mẽ mới nhớ... Trong nguyên tác có lần nhắc đến một nhân vật nam thần bí giấu tên. Chuyện là thế này, nữ chính bị chính bạn thân trong lớp bắt cóc, muốn cho người h**p d**m nhằm vấy bẩn Ngọc Nhi, khiến cho nam phụ thầy giáo mới chán ghét cô nàng. Tuấn Anh đến đón cô đi học về đợi mãi không thấy nên lo lắng đi tìm, kéo theo cả đám Đạt, Trung Kiên,.. N nam phụ khác vào cuộc nhưng cũng vẫn không tìm thấy người.

Quá sốt ruột, Tuấn Anh đã phải nhắc máy gọi cho một người thần bí. Cuộc gọi vừa xong chỉ vài tiếng sau người đã được cứu về nguyên vẹn và đám người xấu cũng đã bị xử đẹp.

Anh trai thần bí vừa gặp đã yêu vẻ kiên cường như hoa Sen của nữ chính. Gặp hiểm nguy mà chẳng hề sợ hãi còn có thể tự mình tìm cách trốn, mặc dù không thành nhưng cũng thể hiện được tính tự lập của cô nàng.

Thế nhưng, Ngọc Nhi lúc này đã dây dưa với N nam chính có phụ có.. Và anh trai thần bí siêu cấp mạnh này lại là kẻ ưa sạch sẽ thành bệnh nên không muốn chen chân vào đội ngũ hậu cung của cô nàng.

Cuối cùng thì kẻ không ưa chung vợ ấy biến mất khỏi trang giấy của tác giả, tất nhiên là không hẹn ngày về!

Tôi lén nhìn qua hai người họ, trong lòng thầm nổi từng cơn sóng thức mắc: anh trai thần bí siêu cấp mạnh đó.. Có phải Đại Việt này không ta???

Nếu thế thật thì con đường ra nghĩa địa của tôi ngắn đi vài bước rồi..

* Hôm nay mát giới nên tôi mình sẽ up thêm chương nữa, hi vọng mng ủng hộ:“

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19

Đại Việt làm vệ sĩ rất có phong thái chuyên nghiệp!

Chuyên nghiệp đến mức làm người ta phát điên!!!

Anh ta không đứng ở trong lớp hay ngoài cửa lớp mà luôn cách xa một khoảng nhất định vừa đủ có thể thấy được tôi và cũng đủ để thầy cô có thể tự nhiên giảng bài.

Anh ta không bám tôi kè kè 24/7 mà luôn giảm sự tồn tại của mình xuống mức thấp nhất có thể. Trong lớp tôi vẫn hoàn toàn tự do nói chuyện phiếm với một số cô nàng mới quen hoặc cùng nhau ăn uống gì đó.

Ngoài ra.. còn rất nhiều cái khác mà tôi không kể hết ra được, vì tôi không nhớ!

Thế nhưng.. Thế nhưng cái này đảm bảo không bao giờ tôi quên!!

“Anh.. Anh theo dõi tôi???” Vứt tập giấy và ảnh ghi lại hành trình hàng ngày của tôi qua, Đại Việt phản xạ tốt nhanh chóng bắt được. Quái quỳ, người này sao vẫn thân nhiên như thế? Thần kinh anh ta chế bằng thép à?? “Còn là từ lâu rồi?”

“Không lâu lắm!” Đại Việt bình tĩnh giữ tập tài liệu, tình bơ đáp lời “Từ hôm Tuấn Anh nhờ tôi làm vệ sĩ cho cô!”

“Anh còn gì để nói không?”

“Phục vụ công việc!” Anh ta nhếch mép tỏ ý coi thường “Không có mục đích cá nhân, đừng lo lắng!”

Ý anh là cho cũng không thêm đây chứ gì?? Đồ đáng ghét!!!

Tui hận!

Tui không muốn có cái đuôi này nữa trời ơi!!!!

.

.

.

Nằm bò trên bàn học, tôi đưa tay với lấy cái hộp nhưng đen đưng cái lắc bạc và chiếc nhẫn khảm ngọc đen của Trung Kiên ra xem xét.

Thật đẹp..

Không biết anh ta mua tặng ai nhỉ?

Từ hôm Đại Việt đến đây tới giờ tôi chưa gặp lại anh ta để trả lại món đồ quý giá này. Nghe Tuấn Anh nói, mấy hôm nay anh ta đang phải đàm phán với đối tác ở nước ngoài. Mấy hạng mục quan trọng để vực dậy tập đoàn sau khi thanh lọc không ít nhân vật chủ chốt.

Có lẽ phải vài ba ngày nữa mới trở về được.

Lâu lâu không thấy cũng có chút.. nhớ nhưng??

Phi!

Mình đang nghĩ cái khi gì đấy???

Tôi đóng sập cái hộp trang sức lại, sốc lại tinh thần và bản thân, ngồi thẳng người lên để chuẩn bị học tiếp!

Mình nhất định là chán đến điên rồi nên mới nghĩ thế!!

Phải đó!

Nhất định là do dạo này cuộc sống êm đềm quá nên mới thấy nhớ kẻ hay trêu chọc mình! Chết dớ, không khéo mình M mất!!!

“Tịnh Nhi, mở cửa cho anh!” Tuấn Anh gõ nhẹ cánh cửa bên ngoài, lịch sự hỏi ý kiến tôi.

Đó, người ta có bản chất quý ông thế chứ.. Đầu như cái đồ tường thành mặt dày, gõ cửa không biết tiết chế!

“Anh trai? Có chuyện gì vậy??” Tôi bỏ cái hộp xuống, chạy nhanh ra cửa.

“Em có quà!” Tuấn Anh vui vẻ nói “Ồ nước ngoài gửi về đấy!”

Nước ngoài?

Tôi có quen ai xuất ngoại hả?

A.. không! Là Tịnh Nhi này có người thân xuất ngoại sao?? Huh ~ chưa nghe nhắc đến bao giờ..

“Ừa, Đại Việt không đứng ngoài này nữa ả??” Cửa mở, chỉ có Tuấn Anh ôm quà đứng đó.

Bình thường Đại Việt đều canh-chừng tôi đến tận lúc tôi lên giường đi ngủ mới tha. Sao hôm nay lại bỏ ngang? Dân chuyên nghiệp mà cũng có lúc mắc lỗi thế này à??

“Ừm. “Tuấn Anh vào phòng, tìm vị trí thích hợp mà đặt cái hộp xuống “Em gái, anh hỏi này..”

“Dạ?” Tôi ngồi ở bàn học, chăm chú nhìn qua. chuyện gì mà có vẻ nghiêm trọng dữ vậy ta??

“Anh thuê vệ sĩ cho em.. có phải đã làm khó em rồi không??” Hà? Khó gì? Sao tự dưng hỏi câu này vậy?? “Anh biết, mỗi ngày đến trường Đại Việt đều chỉ nói chuyện với Ngọc Nhi và bỏ rơi em.. Cũng suốt ngày mặt nặng mày nhẹ.. Nhưng tính cậu ta chính là như vậy..”

“Khoan! Khoan!!” Tôi xua tay, loạn hết lên rồi! Anh trai này đang tưởng tượng đến tận phương trời nào rồi vậy??

Làm như tôi thích bạn Đại Việt say đắm và rồi bạn ấy chỉ quan tâm Ngọc Nhi nên làm tôi bị tổn thương vậy áy.. “Anh nói xa chủ đề quá rồi!”

“Dạo này em gầy đi nhanh quá.. Anh sợ...”

Anh sợ tôi mất tự do, lo nghĩ ngày đêm nên suy nhược hả??

Đúng là anh trai ngốc nghếch!

“Em đang giảm béo đó!” Tôi cười cười, nói đùa một câu làm gương mặt Tuấn Anh tươi lên không ít “Con gái phải đẹp một chút mới tốt! Em đã giảm được 20kg rồi!”

“Em nghĩ được vậy thì ổn rồi!!” Tuấn Anh hào hứng “Em gái anh mà làm đẹp thì xinh còn hơn hoa hậu!! Giống như mẹ vậy..”

Nhắc đến người này, Tiểu thụ đa cảm của chúng ta lại trầm xuống. Cũng đúng, mẹ của hai người chết là do hiến nội tạng của mình cho Tuấn Anh khi anh ta bệnh. Thế nhưng cuối cùng, người bệnh thì sống mà người hiến tạng thì lại chết.

Điều này chính là một khúc mắc rất lớn trong lòng Tuấn Anh, vì khi mẹ anh ta chết, đã vô tình đẩy Tịnh Nhi vào bước đường tuyệt vọng.

Tịnh Nhi thiếu tình thương của mẹ nên khép kín, thu mình, tính cách mềm yếu.. anh ta thấy vậy thì luôn tự trách mình, vì mình mà mẹ chết nên em gái mới thế.

Đây cũng chính là một trong số những lí do làm Tuấn Anh có chấp niệm bảo vệ em gái mãnh liệt như vậy.

“Kìa anh! Cái gì kia vậy??” Tôi giả giọng hào hứng, chỉ tay về phía chiếc hộp tinh xảo trên bàn mà hỏi “Của ai cho em vậy??”

“À.. ừ.. Đúng rồi!” Tuấn Anh đưa hộp nhỏ cho tôi “Của Trung Kiên gửi, cậu ta đi chắc mấy ngày nữa mới về. Quái thật, sao chỉ gửi mỗi quà cho em??”

“Trung Kiên gửi quà cho em???” Mẹ ơi, sẽ không phải thứ gì khủng bố tinh thần người ta chứ hả????

Và này.. không nhầm chứ, hay anh ta gửi cho Ngọc Nhi??

“Đúng, cậu ta gọi điện nói đưa thứ này cho em! Đích danh Tịnh Nhi luôn!” Tuấn Anh gật gù “Em với cậu ta có cái gì mờ ám à??”

“Không có!” Tôi phủ định chắc chắn!

Không có thật mà!

Trừ khi chuyện tôi mộng-xuân vì anh ta được coi là mờ ám.

Khụ khụ, việc đáng xấu hổ tuyệt đối không được nói lộ ra ngoài!

“Mờ ra coi đi!” Tuấn Anh bĩu môi không tin tưởng song cũng không hỏi dồn tôi nữa mà tập trung vào hộp quà. Ánh mắt tò mò hết như mấy con mèo vậy đó!

“Quà của em mà!” Tôi cười cười “Không cho anh xem!”

“Không được! Mờ ra ngay!!!” Tuấn Anh lớn giọng “Anh là nhà chức trách, anh phải kiểm duyệt mới được!”

“Ok ok! Thua anh!!”

Lần đầu được trai đẹp tặng quà, cũng có chút hồi hộp.

Thật ra trước đây tôi cũng có không ít lần được nhận quà tặng. Ở cô nhi viện mà lại, thiếu gì nhà hảo tâm thi thoảng cho cái này cái nọ đâu. Thế nhưng chưa bao giờ mở quà lại khiến tôi hồi hộp kiểu này cả.

Trong chiếc hộp nhỏ là một cái di động siêu cấp điệu đà! Mẹ ơi, hồng chóc luôn! Đã vậy còn là đồ công nghệ cao, đời mới nhất chứ! Nhìn thôi đã thấy yêu thương vô hạn rồi!!

Đúng lúc tôi đây không có điện thoại để lên mạng cày truyện! Nhưng mà.. đâu có lý do gì để tôi nhận đồ của anh ta?? Còn là thứ có giá trị kiểu này nữa chứ..

Không!

Tôi quá coi thường nam phụ này rồi!

Nhất định là do anh ta giàu có quá, tiền chất đầy nhà sợ bị nó đè chết nên tìm cách giải ngân đây mà!! Phải đó! Nhất định..

“Ừm.. anh quên mất là Tịnh Nhi mất điện thoại rồi!” Tuấn Anh bật máy, lướt qua lại xem cấu hình “Vây mà cậu ta cũng biết..”

“...”

“Không được! Sao em phải dùng đồ tên đó mua cho!!” Tuấn Anh đặt mạnh chiếc điện thoại hồng chóc mỏng manh xuống bàn làm tim tôi đau nhói “Anh cũng mua được quà cho em! Em không được dùng cái này!”

“Anh bình tĩnh!!” Tôi xua tay, khéo léo lấy lại chiếc điện thoại trên tay Tuấn Anh. Đùa à, không dùng thì cũng phải giữ nó nguyên vẹn về trả cho người ta chứ! “Không dùng! Em không dùng là được rồi!”

“Ừ! Thế mới là em gái của anh!” Tuấn Anh vui vẻ xoa rối mái tóc của tôi “Quần áo của em cũng rộng hết rồi, vừa tầm mai nghỉ chúng ta đi mua luôn thế!”

“.. Vâng!”

“Vây thôi em ngủ sớm đi, thức khuya quá không tốt cho da đâu!”

Tôi đặt điện thoại vào hộp của nó rồi để cạnh hộp trang sức của Trung Kiên. Trong lòng không hiểu sao lại dấy lên mấy cảm giác bất thường nho nhỏ, kiểu như sự hồi hộp của cô gái mới yêu lần đầu..

Và sự hồi hộp ấy chẳng kéo dài được quá lâu, vì ngay sau đó, một hồi chuông nhỏ dịu dàng vang vọng khắp căn phòng.

Luống cuống lấy chiếc điện thoại từ trong hộp ra, trên màn hình hiển hiện một cuộc gọi đến. Người gọi: Đa Linh.

*Đây là câu đố của tác giả: Ai biết Đa Linh là ai không nà:))))

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 20

Đa Linh??

Là ai vậy??

Sao anh ta lại đưa cho tôi cái điện thoại có sim và sim này lại lưu tên của con gái?

Cô gái ấy còn đang gọi đến vào giữa khuya thế này nữa..

Kiểu này là mối quan hệ không đơn giản đâu..

Chả lẽ đây là sim của Trung Kiên và anh ta đang gặp rắc rối với vài cô gái nên muốn mượn tôi làm người cắt đuôi??

Nhưng nếu thế thì bên cạnh anh ta thiếu gì gái có thể nhờ vả, việc gì phải gửi cho tôi?

Và nếu nhờ thì anh ta phải bảo chứ, cứ đưa điện thoại thế này bỏ thẳng tây nào biết được..

Ánh sáng màn hình chớp tắt.

Cái cô Đa Linh này cũng dai quá ta, gọi đến hơn chục cuộc rồi đó!!

Ể, chuyển chế độ rồi à? Không gọi nữa mà nhắn tin sao???

Tò mò gạt thanh công cụ xuống, dòng tin nhắn sắc mùi bá đạo: “Tĩnh Nhi, tôi biết em đang cầm máy. Nhắc máy đi! Ngay và luôn!!!”

“A.. A lô?” Tôi hơi ngáp ngừng, quái quỷ gì đây? “Trung Kiên??”

“Phải gọi là anh Kiên mới đúng!” Trung Kiên đáp lời, trong giọng nói có mấy phần vừa ý “Sao gọi mãi mà em không chịu nhắc máy hả?”

“Tôi làm sao biết được ai là Đa Linh chứ??” Tôi bĩu môi cãi lại, giọng anh ta nghe qua loa điện thoại cũng không tệ “Còn tưởng cô gái nào giữa khuya gọi đến!”

“Cô gái..” Anh ta hắng giọng khề ho mấy tiếng, kiểu như đang uống nước xong bị sặc vậy “Ừm..”

“Biệt danh của anh à?? Hay tên ở nhà!!” Tôi ngã lên chiếc giường lớn, tìm chủ đề để trêu anh ta. Haha, nam nhi đại trượng phu mà có cái tên ngọt-ngào kiểu này chắc vui lắm! Bạn bè cười cho thôi mãi luôn!

“Tên tiếng Trung..”

“Vậy sao??” Tôi cười cười, sau đó tự dưng không biết nói gì khác nữa “Haha, tên hay lắm!”

Chắc, đúng là mình không có tài ăn nói.. Xem nữ chính nhà người ta mà học tập kìa!

Với người mới gặp một lần còn có thể tìm được đủ chủ đề để nói. Đã vậy còn nhất kích tất sát, làm cho đối phương vừa gặp đã yêu rồi!

“Tĩnh Nhi, lâu lắm không gặp!” Trung Kiên không để thời gian chết quá lâu, anh ta thấy tôi cười xong liền im lặng thì tiếp lời “Em có thấy.. nhớ tôi không??”

“Nhớ..” Tên này.. Anh ta lại hỏi mấy thứ kì quái gì vậy?? Lời ngon tiếng ngọt anh đi mà nói với nữ chính -đối tượng yêu đương của anh kia kìa! “Tôi vẫn còn cầm vài thứ của anh, phải nhớ để còn trả chứ!”

“Thứ gì? Đêm đó tôi còn chưa kịp gửi-gắm gì cho em hết!”

“Gửi gì?” Đùng tưởng tôi không hiểu ý đồ đen tối của anh! Hừ, chẳng qua đây không thèm bóc mẽ thôi.. “Anh làm roi hộp trang sức trong phòng tôi!”

“Trang sức hả?” Anh ta giả ngây “Không có, tôi đâu có mua đồ trang sức mà làm roi trong phòng em được!”

“Vậy không lẽ nó mọc cánh bay vào được phòng tôi??” Tôi bĩu môi, nghịch móng tay của chính mình trong lúc nói chuyện “Hình như là một chiếc lắc chân và một chiếc nhẫn khảm ngọc đen!”

“Vậy à??”

“Phải đó.. Anh nói xem viên ngọc đó là gì??” Tôi hỏi lại, hình như ở đầu dây bên kia Trung Kiên đang khẽ cười. Một nụ cười rất nhẹ “Tôi không rành về trang sức lắm. Là ngọc gì mà lại có màu đen??”

“Ngốc!” Anh ta nói nhanh “Kim cương đen! Không phải ngọc!”

“Sao anh biết?” Kim cương cơ?? Mẹ ơi! Là kim cương đấy!!!

Trời đất ơi!

Từ bé đến giờ chỉ được thấy qua vàng bạc các kiểu.. Tưởng kim cương cả đời đừng mơ nhìn tận mắt, nào ngờ giờ đây không những được nhìn mà còn được sờ nữa!!

Đúng là hạnh phúc bất ngờ..

“Anh bảo không làm roi thứ gì trong phòng tôi cơ mà? Sao nghe tà đã biết đó là kim cương đen?”

“Ai biết được!” Trung Kiên cười vui vẻ “Chắc là do tôi giỏi cảm nhận!”

Cảm nhận cái khi gì?

Tôi mới chỉ nói nó là viên ngọc màu đen thôi mà!! Đúng là giấu đầu hở đuôi còn nghĩ ta đây tài giỏi lắm!

Xuy, ta khinh!!

“Chắc là quý giá lắm..” Tôi làm bộ tiếc rẻ “.. Ai đánh roi thứ này chắc tiếc đứt ruột. Mai tôi phải hỏi rồi đem trả mới được!”

“Hà??”

“Anh nói xem nó của ai được??” Hê, còn không chịu thừa nhận, xem anh ta cuống lên rồi kìa!

Nhưng.. Tại sao Trung Kiên lại không công nhận đây là đồ của mình? Anh ta cố ý để lại phòng cho Tịnh Nhi này hay sao? Nhẫn và lắc chân đều là những vật tượng trưng cho sự trói buộc của hôn nhân và đỉnh ước..

Những thứ mang ý nghĩa như vậy nam phụ 25 tuổi như anh ta chắc hẳn phải hiểu rõ chứ! Và nếu muốn để tặng ai đó, thì người ấy hẳn phải là nữ chính chứ không phải tôi đâu!

Hay.. anh ta còn mục đích gì khác?

Ví dụ như gắn camera theo dõi tôi, rồi nghe lén xem tôi có kế hoạch gì, có muốn mưu hại nữ chính không..

Chẹp! Xem nhiều tiểu thuyết quá nên bệnh rồi! Suy nghĩ chẳng lô gic gì hết!!

“Hôm đó có Ngọc Nhi và mọi người vào phòng tôi.. Hay là của Ngọc Nhi ta??”

“...”

“Im lặng quá vậy? Anh đồng ý với suy luận của tôi hả??”

“...”

“Được đó! Mai tôi sẽ đi tìm Ngọc Nhi!!”

“VI TỊNH NHI!!” Trung Kiên gằn giọng “Em đang đùa với tôi đấy hả??” “Đùa cái gì cơ??”

“Em biết thừa nó là của tôi..”

“Ai bảo anh không nhận..”

“Tôi..” Trung Kiên nửa giận dữ nửa cương quyết quát lớn qua điện thoại “Được lắm! Là tôi mua cho em đấy! Nếu em không thích thì đem cho người ta đi!!!”

“Ồ hay..” Mua cho tôi? Cho Tịnh Nhi này á??

“Em cúp máy đi!! Tôi.. Tôi không còn tâm trạng nói chuyện nữa!”

“Muốn thì anh đi mà cúp!!”

“Em.. Vậy thì cứ để đó??đi! Tiền điện thoại tôi không thiếu!!” Ế, sao cứ quát hoài vậy? Anh ta, cái tên mặt tường thành ấy đang xấu hổ đấy à?? “À.. Tôi hiểu rồi!”

“Cái gì hả?”

“Em muốn mở máy để giám thị tôi chứ gì?” Trung Kiên khôi phục dáng vẻ vô liêm sỉ thường ngày rất nhanh “Không yên tâm, sợ rằng tôi sẽ dẫn con gái về phòng làm bậy hả??”

“Chính anh muốn thế đấy chứ!!!!”

“Thanh minh là thú tội...”

Đau đầu thật đó..

Rốt cuộc thì trong quá khứ Tịnh Nhi và Trung Kiên có mối quan hệ thế nào?

Chẳng lẽ không giống như trong tiểu thuyết đã viết: Trung Kiên là bạn thân Tuấn Anh, hay đến nhà chơi nên hai người có quen biết qua loa??

Qua loa là như thế nào mà Trung Kiên lại thường xuyên trêu chọc Tịnh Nhi, quan tâm đặc biệt, ôm ấp tình cảm.. Thậm chí đi nước ngoài cũng chú ý gửi điện thoại về để tiện liên lạc??

Và nữa.. Theo quan sát bao ngày nay của tôi thì anh ta hầu như không có chút hứng thú nào với nữ chính cả!

Chẳng phải nam phụ này là một trong những nam phụ điên cuồng vì Ngọc Nhi nhất hay sao? Giờ này còn chưa có chút biểu hiện nào cả..

Trời ơi!

Mọi chuyện đã bắt đầu xoay chuyển lệch quỹ đạo rồi!

Tôi phải làm sao mới tốt đây???

.
. .
.

Chúng tôi nói chuyện khá muộn mới kết thúc. Đa phần là những câu chuyện nhỏ vụn vặt, lè tẻ.. Tranh cãi vài câu.. Đùa giỡn vài điều.. Ấy thế mà khi cúp máy đã thấy quá giờ đi ngủ hai tiếng đồng hồ! Điện thoại cũng tự động hết pin sập nguồn!!

Giờ này mới nhớ ra, tên đó đang ở nước ngoài đó!! Là nước ngoài mẹ ơi!!!

Gọi điện mấy tiếng liền như thế không hiểu sẽ đốt đi bao nhiêu tiền nữa.. Ôi tiếc quá! Quá tiếc luôn!!!

Tiền ơi là tiền!!

Đúng là người ăn không hết, kẻ lần chẳng ra mà.

Xã hội quá bất công!

“Tịnh Nhi! Tịnh Nhi!!” Hôm nay là ngày nghỉ đó! Mới sáng sớm ai đã gọi rồi? Có biết là đêm qua tôi ngủ muộn, sáng nay ba giờ đã dậy nên giờ buồn ngủ lắm hay không hả???

“Anh trai..” Dụi dụi mắt, tôi ưỡ ỏi nở nụ cười miễn cưỡng “Có chuyện gì vậy ạ?”

“Chút nữa chúng ta đi mua sắm đi!” Tuấn Anh kéo kéo cái áo ngủ đã rộng thùng thình của tôi “Em gầy đi không ít, quần áo này đều rộng quá mức rồi!!”

“Dạ..” Mua sắm? Tôi được đi mua đồ ư??

Haha, cuối cùng cuộc đời cũng được trải nghiệm thử kiểu chọn đồ khỏi cần xem giá rồi!!!! Mần này khi xuyên qua nữ phụ nào cũng được trải nghiệm, tôi đây cũng phải thử qua cho bằng chị em mới được!!!!

Quá sung sướng!!

“Em thay đồ bây giờ!” Tôi cười hớn hở, đảm bảo mắt đang lấp lánh lắm đây “Chúng ta đi luôn nha!”

“Ngốc gì vậy?” Tuấn Anh thấy tôi vui vẻ cũng cười theo, đưa bàn tay to lớn ấm áp khẽ xoa mái tóc của tôi “Còn ăn sáng nữa, anh trai có cả ngày nghỉ cho em cơ mà!”

Vẫn biết là như vậy, nhưng với người lần đầu được trải nghiệm cửa hàng thời trang cao cấp như tôi thì háo hức là chuyện không thể tránh khỏi. Bất chấp hôm nay là ngày nghỉ, tôi dâng cao ý chí quyết tâm, làm mọi việc xong một cách nhanh chóng rồi chạy ngay xuống nhà ăn sáng!

Mọi người đều vẫn còn đang ngủ nên phòng ăn lớn chỉ có tôi và Tuấn Anh. Anh trai thấy tôi mong chờ vụ này thì phấn khích lắm, đưa tay bấm điện thoại gọi một cuộc cho Đại Việt rồi nhanh chóng giải quyết bữa sáng.

Ày, đúng là có trai quên luôn vệ sĩ!

Từ tôi qua đến giờ không thấy Đại Việt đâu nữa. Anh trai thấy tôi không cần bảo vệ nữa ư? Hay là Đại Việt có việc khác nên bỏ ngang việc này??

“Đại Việt đi đâu từ tối qua vậy ạ??” Nuốt xuống toàn bộ đồ ăn, tôi đưa khăn lau qua miệng rồi hỏi “Bình thường em đều thấy anh ta đứng ở cửa..”

“Anh cảm thấy Đại Việt xuất hiện làm em mất tự do hơi nhiều!” Tuấn Anh tao nhã lau miệng, quý ông tiểu thụ có khác.. Chẹp... “Vội lại trong nhà cũng không nguy hiểm gì nên từ giờ cậu ta chỉ cần có mặt lúc em ra ngoài thôi!”

What?

Trong nhà không có nguy hiểm á?

Anh trai.. Anh đúng là ngây thơ quá!

Chính trong cái nhà này em gái thật sự của anh đã bị người ta đẩy ngã chết đấy!!

Haizz, nhưng nói ra có ai tin đây? Hơn nữa không bị anh ta kè kè theo cũng tốt. Tôi không muốn mình có camera theo 24/7 đâu!

“Ra vậy..” Tôi nhún toàn bộ sóng trong lòng xuống, giả gật gù như đã hiểu rõ vấn đề.

“Một chút nữa cậu ta đến chúng ta sẽ đi!!”

“Hi anh chị!!” Ngọc Nhi từ phía ngoài phòng ăn thanh lịch tiến vào, mái tóc đen dài khẽ bay bay làm nổi bật làn da trắng muốt “Hai người định đi đâu chơi sao?? Có thể cho em đi chung không vậy??”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Tất nhiên tôi muốn nói “Không!”, một ngàn lần không luôn ấy chứ! Thế nhưng vì hoàn cảnh không cho phép nên đành phải ngậm ngùi gật đầu đồng ý.

Đúng là có muốn tôi cũng không thể nào phủ nhận được hào quang chói lóa của nữ chính..

Tự hào nhận định mình sống đến 24 năm cuộc đời, còn là kẻ xuyên thư qua hai thế giới, lăn lộn đủ kiểu.. Vậy mà khi giao tiếp với người khác lại tẻ hết cỡ như thế này đây!

Xem.. nữ chính người ta mới có 15 tuổi đầu mà nói câu nào hay câu đấy! Phát ngôn cái gì có sức hút ngay được!!

Đúng là.. Hơn nhau ở cái đầu, kinh nghiệm chỉ chiếm phần nhỏ...

Tôi thật sự muốn khóc quá đi!

Cũng may đoạn đường từ nhà đến trung tâm mua sắm không quá xa nên rất nhanh tôi đã được giải thoát khỏi thảm cảnh người thừa.

Mẹ ơi, thiên đường giữa chốn nhân gian đây rồi!!!

Hahahahah!!!

Shopping thôi!!

Quên đời thôi!!!!

Nhìn qua sơ đồ một chút, trung tâm này gồm có 12 tầng dùng cho việc buôn bán, còn mấy chục tầng phía trên để cho một số công ti thuê làm trụ sở.

12 tầng này chia ra bán đủ thứ, từ đồ điện tử, gia dụng đến quần áo, sách bút... đủ cả!

Tuy rất rộng thế nhưng không phải mặt hàng có xuất xứ tùy tiện thế nào cũng có thể có mặt ở đây mà đều là đồ đã qua kiểm định, những thứ cao cấp, xa xỉ, những thương hiệu nổi tiếng trên thế giới..

Nói cho chuẩn thì đây không chỉ đơn thuần là trung tâm mua sắm bình thường mà là nơi tập trung của giới thượng lưu!

“Bắt đầu từ tầng 4 nha~” Ngọc Nhi ngọt ngào khoác tay hai anh main đẹp trai, và hiển nhiên là chẳng ai trong hai người đó bài xích chuyện được người đẹp thân mật cả.

Hừ, Đảng và Nhà nước thất vọng vì đã đặt niềm tin vào các người!!!

“Ừm, tầng 4 là quần áo mặc hàng ngày..” Tuấn Anh gật gù chấp nhận “Được đấy! Vừa tầm Tịnh Nhi cũng nên thay bộ quần áo rộng thùng thình này đi!”

“Rộng ư?” Ngọc Nhi ngạc nhiên quay lại nhìn tôi, mắt còn lộ chút hốt hoảng kì lạ “Chị Tịnh Nhi, không lẽ chị đang giảm béo?”

“Đâu có!” Tôi cười cười “Tự nó giảm mà!”

“Chị, chị không ăn theo thực đơn của chuyên gia dinh dưỡng sao?” Cô nàng thân thiết nhào đến nắm tay tôi “Phải rồi, dạo này cũng không thấy chuyên gia đến nhà mình nữa.. Chẳng lẽ chị đã cho cô ấy nghỉ việc?”

“Không có..” Chuyên gia dinh dưỡng nữa cơ? Béo thế này còn cần chuyên gia cái gì??

Ừm, mà tôi cũng có thấy cô chuyên gia quái quỷ nào đến gặp mình từ hôm đó đến nay đâu. Hay thân thể này rất yếu và nếu không ăn uống đúng cách sẽ sút cân nhanh ghê gớm thế này??

Nghe cũng có tý hợp lý đấy..

“Chắc do chị đi học nên cô ấy đến nhà không gặp được!” Ngọc Nhi vẫn cười nhưng mắt liếc tôi lại sắc như dao “Một chút nữa em sẽ gọi cô ấy cho chị gặp!”

“Được thôi!” Gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nữ chính nhanh chóng xoay người đi thờ phào một cái rất nhẹ.

Ừm. Tự dung thấy có mùi khả nghi.. Sao nữ chính gấp gấp trong việc tôi giảm béo hoặc không gặp chuyên gia dinh dưỡng thế??

Đã vậy người liên lạc với chuyên-gia đó lại là chính cô em gái hờ quý giá này nữa chứ!

Chắc chắn trong chuyện này có gì đó mờ ám!

Nữ phụ của chúng ta béo bệu và xấu xí kinh niên thế này chắc chắn có bàn tay của người khác nhúng vào!

Được lắm!

Đợi gặp mặt cái kẻ chuyên-gia kia là mọi chuyện sẽ được vạch trần cả thôi!

“Anh này, chị Tịnh Nhi giảm béo đi xinh quá nhỉ!” Ngọc Nhi kéo Tuấn Anh cười tươi mà khen. Dối trá! Chị đây giảm mấy chục cân thật cô còn chả biết, mãi đến khi người ta nói mới nhận ra.. Thế mà giờ dám ngang nhiên khen chị đây với người khác!

Chắc chắn là để vót vát hình tượng xấu xí tối hôm dạ tiệc trước mặt Tuấn Anh đây mà.. Còn biết cả điểm yếu cường em gái của anh ta nữa chứ! Tinh tế phết!

“Ừ, đảm bảo giảm cân xong xinh nhất quả đất luôn!” Tuấn Anh cười dịu dàng đưa tay xoa đầu tôi “Nhưng giảm vừa thôi, anh thấy con gái tròn một chút mới đẹp!”

“Phải không đó?”

“Thôi, đi mua đồ đi!”

Nói là vệ sĩ của tôi, thế mà cái tên mờ mắt vì tình kia chẳng có chút phong thái chuyên nghiệp nào cả, cứ kè kè bên Ngọc Nhi suốt quãng đường!

Hừ, cũng may tôi không bị người ta rình rập ám sát đấy, nếu không rơi vào tay anh vệ sĩ này đảm bảo chết chắc rồi!

Tôi nhất quyết bám rịt lấy Tuấn Anh, chứ còn gì nữa, từ lúc xuyên qua đây tôi làm gì có tiền bạc gì. Công việc để kiếm tiền cũng không có luôn nữa! Lúc sáng thường xuyên đi mua đồ cùng sư phụ đầu bếp thì cũng là ông ấy chi tiền, trong nhà đủ hết các thứ từ A-Z, tới trường thì cơm trưa free.. Chắc, vô sản quá mà!

“Em còn thẻ không?” Tuấn Anh rút ví ra cho tôi xem một cái thẻ vip đen nhánh rất có sức hút “Hay lại làm mất rồi?”

“Dạ..” Ấy, hồi kiểu này chứng tỏ Tịnh Nhi giàu có của chúng ra rất thường xuyên làm mất thẻ đây! Đúng là con nhà giàu từ trong trứng có khác, tiền vứt tứ tung cũng chẳng thấy tiếc!

“Thế mấy ngày nay em tiêu bằng cái gì?” Tuấn Anh nửa trách móc nửa cung chiều cũng nhẹ lên đầu tôi “Ngốc quá, lần sau mất phải báo anh ngay biết chưa??”

“Vâng!” Tựa như tìm thấy kho báu vậy, cảm giác hơi bị sung-sướng nhé! Đừng trách tôi lợi dụng, con người ai chẳng có tâm lý thích hưởng thụ chứ..

“Trung tâm này là của công ty nhà mình mới khai trương..” Anh trai nói nhỏ, giọng nói không giấu được sự tự hào và cảm giác thành tựu “..Em cứ chọn đồ tùy thích rồi quẹt thẻ, sẽ có nhân viên giao hàng đến tận nhà!”

“Thật ă??”

“Ừm. Muốn đi mua gì trước?”

Vậy là với phong cách nhà giàu mới nổi, tôi kéo Tuấn Anh hào hứng đi chọn đồ khắp mọi nơi. Quần áo ngủ, đồ mặc ở nhà, đồ thể thao, váy vóc, giày dép.. Tất cả đều có thể chất thành đồng lớn luôn được, miễn mình vừa mắt là nhân viên sẽ đem size ra theo cân nặng, không cần mặc thử cứ thế gói lại..

Từ bé đến giờ mới được thấy ánh mắt ngưỡng mộ của người khác.. Có tí hạnh phúc hư vinh!

Thế nhưng, khi mua sắm đã tay rồi mới nhận ra, nếu mình gầy nữa thì đồng quần áo này phải thế nào?

Lãng phí quá mức!

Thôi, tốt nhất tôi nên stop việc này ở đây, đợi bao giờ đáng chuẩn hẵn rồi tính tiếp!

Ủa, mà Tuấn Anh đâu ta? Nãy giờ mãi mê mua sắm quá không để ý gì cả..

“Tịnh Nhi?” Một cô gái trẻ ăn mặc thanh lịch dịu dàng dạo bước “Em cũng tới đây hôm nay à?”

“Cô chủ nhiệm!” Trùng hợp quá ta!

“Gọi cô Vân là được rồi!”

“Tịnh Nhi!” Tuấn Anh vừa kịp lúc cũng tới, bàn tay vẫn còn dính chút nước, có lẽ là mới qua nhà vệ sinh.

Phía xa, Đại Việt và Ngọc Nhi cũng cùng nhau vui vẻ tiến đến chỗ tôi. Quái quỷ! Chán thì chẳng có ai, xong đến là đến cả lượt là thế nào??

“Ai vậy?”

“A.. Đây là giáo viên chủ nhiệm mới của chị phải không?!” Ngọc Nhi rất hào hứng đứng chen giữa cô Vân và Tuấn Anh, bỏ rơi Đại Việt một góc.

“Chào mọi người!” Tôi có nhìn nhầm không đây?? Hình như cô Vân vừa liếc qua Tuấn Anh bằng ánh mắt thâm tình cực kì!

“Huyền Vân! Bây giờ cậu làm giáo viên à?” Tuấn Anh như nhận ra bạn cũ, cười tươi hân huyên “Đại Việt, nhớ cô ấy không? Học sinh giỏi nhất lớp mình ngày xưa đó!”

“Không nhớ!” Đại Việt dường như khó chịu vì cánh tay ngọc ngà của Ngọc Nhi đang vô tình, hữu ý khoác lên tay Tuấn Anh, lãnh đạm đáp lời.

“Còn tưởng cậu quên mình rồi!” Cô Vân cúi đầu, hai má đỏ hồng. Quả nhiên tôi nhìn nhầm có sai mà! Xem kìa, cô ấy còn chẳng thèm quan tâm bạn Việt nói gì, chỉ chăm chăm nhìn Tuấn Anh tiểu thụ nhà ta..

“Làm sao quên được chứ! Ngày đó cậu vừa xinh đẹp vừa giỏi giang, đám con trai đứa nào cũng mê mệt!”

“Anh chị là bạn cũ sao?” Ngọc Nhi vẫn giữ nguyên bàn tay khoác trong tay Tuấn Anh. Thẻ như một sự tuyên bố chủ quyền ngầm vậy “Tiện gấp mặt chúng ta đi uống nước đi!”

“Được không?”

“Mình đưa hai đứa em đi mua đồ.. Mọi người cứ tự nhiên thôi!”

“Tiện gấp lại.. Hai người không trao đổi số điện thoại sao??” Tôi nhếch môi gian tà liếc qua nữ chính một cái. Hiên nhiên em ấy quay ngoắt qua, ném cho tôi quả lườm cháy mặt.

Hơ, tự dung thấy mình lớn gan hơn hẳn, dạo này bỏ qua luôn cái ý định ban đầu cứ liều mạng chọc tức nữ chính suốt..

Chắc, Tuấn Anh là anh trai của Tịnh Nhi, anh trai này không yêu nữ chính thì tất nhiên sẽ không cần làm nam phụ, khỏi đau khổ, khỏi hết thương em gái!

“Kìa, anh trai!” Tôi huych tay Tuấn Anh “Chả lẽ anh muốn để con gái chủ động xin số của anh??”

“Tôi và Ngọc Nhi đợi trên quán D tầng 11! “Đại Việt tiến đến bá đạo kéo nữ chính vào lòng mình “Xong việc gặp nhau trên đó!”

Đạo lý gì vậy???

Anh là đồ vệ sĩ không có trách nhiệmmmmmmmmm!!!!

.

.

.

Hai người họ trao đổi số điện thoại xong xuôi thì vừa lúc có một cặp đôi tiền đồng ngọc nữ đi tới. Cả hai người này đều mặc đồng phục học sinh và nhìn mặt thì biết ngay mới chỉ tầm 15 là cùng!

“Ừm, hai đứa em sinh đôi của mình!” Cô Vân nhẹ nhàng giải thích, đứng trước mặt người mình thích có khác, e lệ dịu dàng khác hẳn lúc hô phong hoán vũ trên bục giảng “Hạ Lam, Hạ Vũ đến chào anh Tuấn Anh và bạn Tịnh Nhi đi!”

Ôi, sinh đôi nữa!

Thích quá rồi nhé!

Nữ thì ngọt ngào xinh đẹp, nam thì cao lớn mạnh mẽ.. gia đình nào gen tốt quá thể thể không biết! Ghen tị quá đi!! Sau này tôi mà sinh được mấy đứa kiểu này thì tốt quá..

“Chào anh chị!” Hạ Lam cười tươi như hoa nhiệt tình chào hỏi, Hạ Vũ trái ngược hoàn toàn, chỉ lạnh nhạt đứng xa nhìn qua chúng tôi một cái rồi quay đi luôn.

“Mấy hôm nữa là bọn nhóc này chuyển đến lớp mình, học cùng nhau phải giúp đỡ nhau biết chưa!”

“Vậy nhé!”

“Khi khác liên lạc, tạm biệt!!”

“....”

“Anh trai!” Nhìn ba người bọn họ đi khuất, chúng tôi cũng lò dò tiến về phía thang máy “Em muốn mua một chút sách vở nữa được không??”

Mặc dù bạn Đạt Việt vô si không tận trách nhiệm, nhưng mà người tốt như tôi đây sẽ không thềm chấp nhặt, nhất quyết dành không gian riêng cho hai bạn ấy vậy..

“Được chứ!” Tuấn Anh hào hứng “Em chăm học thể là tốt!”

Chăm học thì chưa đến lượt tôi đâu!

Chẳng qua có cái thẻ vip đen sì này thì phải tận dụng ngay! Kiếp trước có cái điện thoại cùi bắp để cày truyện chứ làm gì đủ tài chính mua sách mà đọc tận mắt.. Kiếp này có khả năng rồi thì đại gì không mua về chất đầy phòng cho oách!

Hahahaha ~ Tiểu thuyết à~ Truyện tranh à~ Hãy ngoan ngoãn về với đội của chị đi!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22

Lúc chúng tôi ăn trưa xong về đến nhà thì cũng đã quá trưa từ lâu. Mọi đồ đạc đều đã được trung tâm mua sắm chuyển đến đầy phòng khách.

Tôi mua những sáu thùng đầy sách và một núi quần áo, vậy mà vẫn không bằng một góc đồ của Ngọc Nhi!

Khùng khiếp luôn ấy, người làm bê đồ lên phòng cho cô nàng phải đi mất mấy chục lượt luôn!

“Chị mua nhiều sách ghê ha?” Ngọc Nhi nhếch môi hỏi, ờ đó, chị đây mua nhiều thì đã sao?

Chẳng qua cô em có bàn tay vàng của tác giả thôi, nếu không cũng đừng có hòng mà lo yêu thôi cũng được mấy chục cái bằng các loại nhé!

Lên mặt gì chứ? Chị đây khinh!!

“Ừm, chị phải học để còn thi đại học!” Tôi lơ đãng trả lời, thật ra nếu em ấy và n người trong nhà biết tất cả đây đều là truyện thì chắc vui lắm “Chị phải thi kinh tế để còn giúp anh Tuấn Anh tiếp quản tập đoàn!!

“Giỏi lắm! Biết nghĩ cho anh trai rồi!” Tuấn Anh vui vẻ nhìn tôi mà bỏ qua vẻ bức bối vừa lướt qua trên mặt Ngọc Nhi.

Phải rồi, còn Đại Việt ngồi đây, làm sao em ấy dám công khai mà bắt mặn với tôi chứ? Haha~~

“Em về phòng đây!” Ngọc Nhi dậm bước đi khỏi, vừa đi vừa liếc qua Đại Việt một cái.

Tên vệ sĩ cún con này rất biết ý, cũng lập tức đứng dậy nới gót nữ chính xinh đẹp. Này, thanh thiên bạch nhật các người muốn làm gì?? Nam chính đâu! Mau đến đây bắt gian đi!!!

Ấy, nhắc mới nhớ, ngàn năm rồi nam chính Đạt còn chưa xuất hiện nữa..

“Chị Tịnh Nhi, em gọi cho chuyên gia rồi, tầm 4h cô ấy sẽ đến đây!”

“Được thôi!”

Thấy tôi mãi miết bỏ mấy cuốn sách trong hộp lên xem, cô nàng cũng không nán lại thêm nữa mà ra cầu thang, đi thẳng lên phòng mình, ngoái nhìn lại cũng không buồn.

“Anh Tuấn Anh, em muốn nhờ anh một việc có được không??”

.
. .

Quá nhiều sách!!!

Hạnh phúc chết mất!!

Chắc tôi chỉ ngồi ngắm cái đồng sách mới cứng thơm nức mũi này cả ngày cũng không thấy đói quá..

Trời oi..

Việc sắp sách lên giá gỗ của tôi một khoảng thời gian khá dài. Kệ sách Tuấn Anh mua không thể đủ với số lượng sách khổng lồ tôi mới “nhập” về nên anh trai yêu quý đành phải gọi trung tâm chuyên đến cho tôi vài cái giá sách khác nữa.

Phòng ngủ vốn rất rộng, tôi lại bỏ hết bộ bàn ghế giữa phòng ra nên thành ra càng rộng rãi. Đặt mấy giá sách lớn vào nhìn rất hợp lý, lại có mùi tri thức ngời ngời nữa chứ!

Đồng quần áo đã quá rộng của Tịnh Nhi trước đây bị tôi nhét hết vào mấy cái thùng sách đã rỗng. Mấy nửa nhất định phải đi làm từ thiện mới được, đem cho đồng đồ cũ này đến mấy cô nhi viện.. Ừm, được đấy, không thể ích ki hưởng thụ một mình được!

Dọn dẹp xong xuôi vẫn chưa đến giờ hẹn buổi chiều, tôi chán nản nằm nhòai trên giường, đưa tay với lấy điện thoại hồng chóc nhanh chóng bật lên.

OMG!!

Trung Kiên anh rảnh quá ta!

Không phải anh đang đi công tác hay sao, có thời gian gọi cho tôi lắm thế này?!!

Mẹ oi, vừa nhắc đã thấy gọi rồi!!!

Tôi còn để im lặng nữa chứ..

“Tịnh Nhi! Em đã đi đâu vậy hả??” Trung Kiên thở phào một cái sau đó quát không thương tiếc “Gọi cho em không được, cả đám Đại Việt và Tuấn Anh cũng mất tích luôn!”

“À, đi mua sắm!” Tôi trả lời “Anh tìm anh trai tôi làm gì?”

“Không có!”

“Vậy anh gọi cho tôi làm gì nhiều vậy??” Định hỏi nhớ tôi hay sao.. Nhưng chợt nhận ra cái kiểu hỏi vô si này là bị nhử từ anh ta nên tôi nhanh chóng gạt nó đi ngay!

“Sắp về nên muốn hỏi xem em thích quà gì..”

“Tôi biết anh đi chỗ nào, có đặc sản gì đâu mà thích với chẳng không..” Ngốc thật. Hỏi nữ chính của anh kìa!! Đừng có quan tâm đến tôi quá thế, tôi sẽ ảo tưởng là anh đang theo đuổi tôi mất!

“Nói chuyện với em chán chết đi được!”

“Vậy thì thôi!”

“Này!”

“....”

.
. .
.

Đang buồn đưa vớ vẩn với Trung Kiên thì phía ngoài có tiếng gõ cửa. Người làm trong nhà lên thông báo với tôi dưới phòng khách có chuyên gia đến gặp. Vợ và từ biệt Trung Kiên, tôi vội vội đi xuống dưới nhà.

Chuyên gia cơ..

Để xem thế nào đây!

Phòng khách xa hoa có hai người con gái đẹp như hoa và một người đàn ông cương nghị chính trực đang cùng nhau ngồi uống trà. Một người là nữ chính Ngọc Nhi thanh tao thoát tục, một người là Đại Việt si tình và người cuối cùng. Chính là cô hầu gái xinh đẹp tôi gặp trong ngày đầu tiên xuyên đến đây!

Chính là cô gái đưa cho tôi bộ váy dạ tiệc đỏ đến lóa mắt và làm tôi hiểu nhầm xu hướng thời trang của nhân loại..

“Cô chủ!” Cô hầu gái rất khách khí, vừa thấy tôi đã lập tức chào “Đạo này liên lạc với cô thật khó!”

“A.. xin chào!” Tôi cười giả là “Tôi mới đi học lại nên hơi bận!”

“Chị..” Ngọc Nhi ngọt ngào “Chị và Tường Vy nói chuyện đi ha, em và Đại Việt ra ngoài cho hai người tự nhiên!”

“Ngọc Nhi à..” Tôi nhũn mày thắc mắc “Sao em lại gọi tên chuyên gia thẳng như vậy? Chị ấy hơn tuổi chúng ta đó!”

“Đâu có sao đâu chị..” Ngọc Nhi giải thích, ánh mắt đã có đôi chút mất kiên nhẫn “Tường Vy là em họ của em!”

“Vậy sao?” Ô hay rồi! Có phải lợi dụng Tịnh Nhi ngốc trước đây tin nhiệm nên gài người của mình vào cạnh Tịnh Nhi hòng hại cô ấy mãi cũng không gây đẹp được không?

Hừ, nữ chính à, coi như cô có mắt thẩm mỹ.. biết được người này gây đi sẽ đẹp hơn mình nên mới phù đầu trước phải không??

“Thôi chúng ta đi!” Ngọc Nhi gạt đầu một cái, ý nhị liếc qua Tường Vy rồi đi khỏi.

Tôi cầm tách trà lên uống, giả như mình không biết gì hết. Trước khi biết sự thật, tốt nhất không nên để cho kẻ địch nắm được thóp của mình!

“Đạo này cô chủ gây quá ha!” Tường Vy liếc qua tôi một cái, vẻ mặt thân mật hỏi han “Câu Đạt có hay đến nhà chơi với cô chủ không??”

Chơi cái khi gì?

Nếu có đến thì cũng tìm nữ chính chứ gặp tôi làm chi? Đang mĩa mai tôi đấy hả?? Hừ, thấy ghét!

“Mà này, sao cô chủ lại ăn mặc thế này??” Cô ấy ngồi nhích lại gần tôi, kéo kéo cái áo tôi đang mặc và dùng giọng coi thường đề hỏi.

Nó làm sao?

Màu sắc thanh nhã lại hợp với người béo nũn chứ! Mắt thẩm mỹ của tôi còn chuẩn hơn con sâu đỏ nhiều!

“Nhìn xấu lắm, không hợp với cô chủ gì cả! Đám quần áo em sắp xếp trong phòng để đồ kia mới hợp kia!”

“Ừm..” Tôi gật gù nhìn về cánh cửa căn phòng nhỏ “Tự dung muốn thay đổi phong cách xem sao, thấy cũng không tệ!”

“Vậy à??” Có lẽ tôi trả lời khác với cách nói chuyện của Tịnh Nhi thật sự hơi nhiều hay sao ấy, Tường Vy nhìn tôi một cái đầu nghi ngờ nhưng rồi cũng không hỏi gì thêm nữa “Cô chủ thay đổi luôn chế độ dinh dưỡng sao? Cô chủ mời chuyên gia khác à?? Cô không cần em nữa ư??”

“Chị Tường Vy khóc đấy à??” Mẹ ơi, thế giới này toàn diễn viên hay sao vậy?? Nói ba câu là khóc ngay được!

Đó, kiểu này làm gì mà Tịnh Nhi không mềm lòng với cô ta! Tôi đây cứng rắn thế này mà còn suýt nữa bị lung lay..

“Có gì mà khóc? Ngọc Nhi giới thiệu chị cho em đúng không nhỉ??”

“O.? Đúng..” Tường Vy lau nước mắt nhưng càng lau thì càng chảy, từng giọt lệ nóng hổi như những viên ngọc bích khẽ khàng lăn xuống hai bên gò má trắng muốt “Sao vậy??”

“Rồi Ngọc Nhi cũng sẽ giới thiệu chị cho người khác thôi!” Tôi cười gian tà “Hoặc là.. Chính em ấy sẽ thuê chị làm chuyên gia dinh dưỡng cho mình cũng nên..”

“O...” Chị ta ngẩn ra nhìn tôi, đôi mắt ẩn chứa vài tia sợ hãi bất thường như không thể tin tôi lại có thái độ và phản ứng như vậy.

“Haha, đùa chút thôi mà!” Phũ đầu thế thôi, chuyện vui phải để đến phút cuối mới được “Chị, thực đơn của em chị lên chưa? Mau đưa em xem nào!”

“A.. Haha, được được!!” Lúc này chị ta mới bình tĩnh lại được, khó khăn nặn ra một nụ cười gượng gạo, lật tập hồ sơ ra rồi đưa cho tôi một tờ giấy mỏng

Thực đơn có ghi là dành cho người ăn kiêng, trên đó viết tỉ mỉ từng bữa một phải ăn món gì, lượng thế nào cho đủ. Những bữa ăn phụ trong ngày được chia cách bao nhiêu giờ, ăn những gì.. Vân vân và mây mây... Nói chung là nhìn qua thì chẳng có điểm gì đáng nghi cả, giống như một thực đơn dinh dưỡng bình thường mà thôi.

Nhưng đó là với con mắt của kẻ như tôi, còn với chuyên gia thật sự trong nghề thì sao??

Liệu Tường Vy này có thật sự phải là nội gián Ngọc Nhi cài vào bên người để hại tôi hay không?

Mọi chuyện, chờ hồi sau sẽ rõ..

Haha, đùa tý, dạo này xem Tam Quốc hơi nhiều nên bị nhiễm đó mà! Nhưng vấn đề xem thực đơn này tôi không phải nữ chính bàn tay vàng cái gì cũng biết nên chẳng thể nào nhìn ra điều gì hết.

Đành phải đợi thôi, cho đến khi Tuấn Anh quay về.. Và mang theo người đó!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Quả nhiên chẳng cần đợi quá lâu, ngay khi tôi vừa đặt tờ thực đơn xuống bàn thì Tuấn Anh đã đi vào từ hướng cửa chính, dẫn theo phía sau là một người đàn ông tuấn tú cực kì.

Người này khoảng tầm ngoài 30, trên người mang đủ nét đàn ông và sự trưởng thành hiển hiện trong phong thái. Khuôn mặt nam tính góc cạnh với những đường nét hoa mỹ mềm mại tựa như con lai Ấn Độ. Đôi mắt đen sâu thẳm thẳm, cánh mũi thẳng tắp và một chút râu quai nón mọc xung quanh xương hàm một cách đầy mỹ quan..

Anh ta khoác trên người bộ đồ công sở đơn giản với quần tây và áo sơ mi trắng kèm cà vạt. Thế nhưng bộ đồ tầm thường ấy không hề làm giảm đi khí thế của người này mà càng tạo cho người nhìn có cảm giác anh ta thanh thuần và dễ gần hơn.

Đây là người Tuấn Anh mang về cho tôi sao hả???

OMG!!

Sao bạn của anh trai thân yêu toàn là zai đẹp vậy??? Một hậu cung zai đẹp luôn!!! Nhìn mà muốn chảy nước miếng!!!!

“Xin chào!” Anh ta lịch sự cười, nụ cười với răng khểnh và lúm đồng tiền làm người ta mê đắm luôn!! Mẹ oiiiiii ~ Sao trên đời có người hoàn hảo quá

mức thế này??? Anh ta là thiên sứ giáng trần có đúng không hả à????

“Tĩnh Nhi, làm quen một chút!” Tuấn Anh ngồi xuống cạnh tôi và đưa tay chỉ cái ghế đối diện cho anh ta ngồi “Đây là Hòa An!”

“Chào anh!” Tôi gật đầu, trong não hình như lóe ra tín hiệu nguy hiểm khi nghe đến cái tên này. Vậy là sao nhỉ?? Tôi nhớ trong tiểu thuyết làm gì có nam phụ nào làm chuyên gia dinh dưỡng đâu.. “Đây là Tường Vy, chuyên gia dinh dưỡng!”

“Chào anh An!” Tường Vy sửa lại đáng ngồi một chút rồi vui vẻ chào hỏi. Chẹp, đúng là số khổ mà! Sao đi đâu tôi cũng chỉ có thể làm lá xanh lót nền cho người ta thế này???

“Chào cô!” Hòa An vẫn giữ nguyên nụ cười ôn hòa “Hay quá, tôi cũng mới tìm hiểu một chút về dinh dưỡng. Ô, đây là thực đơn cô kê cho Tĩnh Nhi à? Không phiền nếu tôi xem qua một chút chứ?”

“Anh mới học sao??” Tường Vy tự dưng trở nên lúng túng khi thấy Hòa An cầm tờ thực đơn trên bàn lên, nhưng sự lúng túng ấy rất nhanh bị dẹp bỏ “Vây anh xem tự nhiên đi!”

.
. .
.

Hòa An cầm tờ thực đơn xem qua vài giây rồi tiếp tục ngồi uống trà đàm đạo với Tường Vy. Nội dung rất đơn thuần chỉ là vài vấn đề bình thường trong cuộc sống, ví như hôm nay thời tiết thế nào, giá cả đồ ăn lên xuống ra sao..

Bởi vì cảm thấy rất nhàm chán nên tôi quyết định mặc kệ bọn họ, đi và bếp nướng cái bánh ngọt Pháp tôi làm lúc sáng. Định bụng khoe khoang tay nghề với anh trai có bạn đẹp, trong lòng thầm hi vọng sau này anh trai sẽ giới thiệu cho mình một anh chồng hoàn hảo để mình tha hồ sung sướng:)))

“Sao? Em thấy cậu ta thế nào?” Tuấn Anh nói gót tôi vào bếp cười tự đắc “Hòa An phải bỏ cả phòng khám để tới đây đó! Xem anh trai em có uy không??”

“Thế nào là thế nào ạ??” Anh ta đã thể hiện cái quái gì đâu ta??? Chưa gì đã bắt tôi nhận xét, tôi nhìn người còn chưa chuẩn đến thế đâu “Vâng, anh ta đẹp trai!!”

“Cái đó đâu phải trọng tâm..” Tuấn Anh bữu môi nhìn tôi lòi cả đồng đồ ra “Em tính làm gì vậy??”

“Làm bánh cho anh!”

Mà khoan!!

Bỏ cả phòng khám??

Phòng khám gì??

Anh ta là bác sĩ???

Phải rồi!

Trong truyện có nhắc đến một vị bác sĩ được xem là thiên tài trong các thiên tài. Người này tuổi ngoài ba mươi, có một phòng khám lớn giữa trung tâm thành phố. Nhà anh ta vô cùng giàu có, nghe nói là làm chủ mấy chục cái công ty lớn bé, lũng đoạn cả thị trường dược của đất nước.. Anh ta thì một mặt mở phòng khám, một mặt làm chủ tập đoàn.. Nói chung là rất oách!

Nhưng oách thì làm gì khi mà vấp phải nữ chính..

Người này chuyên sâu về mặt tâm lý, còn nữ chính của chúng ta thì bệnh tâm lý rõ ràng còn gì!

E hèm.. là thế này.. Khúc cuối truyện, sau khi đã dây dưa với toàn bộ nam phụ trong truyện xong xuôi, nữ chính bắt buộc phải chọn lựa một người duy nhất, thế nhưng trong lòng cô lại áy náy không thôi. Kiểu bỏ ai cũng không nỡ nhưng lại bị tác giả ép dữ quá nên lâm vào đau đớn khiến cả người gầy rộc yếu ớt cực kì.

Mấy anh nam thấy vậy thì đau lòng chạy chữa đủ kiểu, đáng lẽ đau lòng xong phải hòa hợp lập hậu cung cho nữ chính mới đúng. Thế nhưng, lại một lần nữa em tác giả không cho phép vì em ý bài xích cảnh NP! Chính vì vậy mà chữa đông chữa tây chữa đầu cũng không khỏi.. Thế nên bọn họ mới nghĩ đến vấn đề tâm lý của Ngọc Nhi bị chèn ép quá độ và đưa nữ chính đến gặp anh ta..

Chẳng hiểu bác sĩ thiên tài này nói cái gì, chỉ sau vài phút vào phòng Ngọc Nhi đã thông suốt và vui như chưa bao giờ buồn. Càng phấn khích hơn nữa, cô còn lẩn trốn giương với anh bác sĩ này trước khi chọn nam chính của chúng ta..

Đáng tiếc, thiên tài thì thiên tài, anh ta chính là kẻ biến thái chính hiệu! Hệt như bản sao của bác sĩ tâm lý Hanibal vậy đó!!! Mà không, anh ta còn biến

thái hơn ấy chứ! Hơn ở cái ăn tạp..

“Anh ta là bác sĩ tâm lý sao anh?”

“Phải đó! Em thấy hình cậu ta trên tivi à mà biết!??”

“À.. Không có..” Lại nhân vật nguy hiểm nữa xuất hiện! Không sao, không phải sợ! Chỉ cần không gây sự chú ý quá mức cho anh ta thì hẳn là không vấn đề gì “Anh trai, anh đi gọi Ngọc Nhi xuống phòng khách giùm em được không? Em nướng bánh một chút là xong rồi!”

“Ừm.. Được thôi!!”

Đi đi anh trai!

Tôi phải giúp Tuấn Anh cắt đứt mọi mơ mộng về nữ chính mới được!!

.
.
.

Bê một đĩa bánh nướng ra phòng khách, sao thế kia? Chúng tôi chỉ vừa đi khỏi có vài giây mà anh bác sĩ biến.. Hòa An đã làm cho Tường Vy thất sắc như vậy???

“Tôi.. Tôi có việc gấp..” Tường Vy đứng phắt dậy, cảm hồ sơ của mình lên tính đi về “..Xin phép về trước..”

“Chỉ ăn thử bánh đã!” Làm sao đi sớm thế được?? Nhìn Hòa An ung dung nhếch mép uống trà thế kia là đủ hiểu anh ta phát hiện ra vài chuyện hay ho rồi!

Và chuyện hay thì làm sao thiếu nhân vật chính được chứ? Hí hí ~ Tự dung có chút mong chờ nha!

“Em đã học nấu ăn đó!”

“Tôi.. Tôi..”

“Ừa, anh trai, sao mặt anh đỏ vậy??” Vừa đặt đĩa xuống bàn thì phía xa ba người còn lại trong nhà cũng đã tới. Tuấn Anh đi phía trước, khuôn mặt tiểu thụ đồ hồng và ánh mắt có chút gì đó mờ mịt. Đại Việt thì vẫn giữ vẻ mặt than y như cũ, chỉ có nữ chính của chính ta là tệ nhất, khuôn mặt nhỏ nhắn chứa đủ các loại biểu cảm: lúc thì hồng rực, lúc lại tái mét..

Sao vậy ta?

Tôi chỉ đoán là hai người này lên phòng riêng là thế nào cũng có cảnh hot để xem, nhờ Tuấn Anh đi lên đó nhìn thử coi sao.. ai ngờ lại đúng thật à??

Nhưng tôi nhớ không nhầm thì nữ chính đã xxoo với nam chính Đạt năm em ấy 10tuổi rồi, và nam phụ Đại Việt này thì chỉ ưa sạch sẽ nên nếu anh ta phát hiện Ngọc Nhi đã thất thân thì thế nào cũng trở mặt ghét bỏ Ngọc Nhi cho coi..

Với cái thái độ kiêu kia chứng tỏ bọn họ mới chỉ dừng ở việc sờ mó nhau là cùng.. Và chứng tỏ thêm được điều nữa là đám đàn ông này thật ích kỷ quá cỡ!

Ưa sạch sẽ?

Ưa cái của khi gì!

Nói trắng ra là các người chỉ thích gái còn tr*nh chứ gì???

Một đám đáng khinh, giả nhân giả nghĩa!!!

“Không có gì..” Tuấn Anh e hèm một cái rồi ngồi xuống cạnh Hòa An, lấy một chiếc bánh trên bàn đưa lên miệng ăn để trấn tĩnh lại.

“Tường Vy đã muốn về sao??” Ngọc Nhi thấy động tác của chuyên gia liền thắc mắc, trận này để xem nữ chính cứu vớt hình tượng thế nào trước mặt nam phụ anh trai! “Vẫn còn sớm mà!”

“Đã xong việc rồi!” Tường Vy gặp được Ngọc Nhi như thể thấy cọng rom cứu mạng liền liều mình đi ra, ngờ đâu vừa đi được mấy bước đã quỳnh chân vấp ngã, bàn tay ngọc ngà cầm tập hồ sơ quơ lên bàn kéo cả đám cốc chén ly tách trên đó rớt xuống sàn.

OMG!!!

Bánh của tui!!!!

Bánh của tui cũng bị cô nàng hậu đậu siêu cấp này hất đổ rồi!!!!

Đáng ghét!!

Huhu, mị còn chưa có được ăn thử đâu nha!!!

“Này không sao chứ hả???” Tay Tường Vy bị mấy mảnh thủy tinh găm vào chảy máu tứ tung, tôi hốt hoảng nhào đến lấy khăn phủ trên bàn quần lại cho cô nàng mà quên mất rằng ngồi ngay kia là một bác sĩ thiên tài trong những thiên tài.

Mấy người còn lại hoặc ngạc nhiên hoặc hoảng hốt và cũng có kẻ cực kì bình thản tiếp tục uống trà..

“Sao cô phải vội vàng thế?” Hòa Anh đặt tách trà duy nhất còn lành lặn lên bàn, đôi mắt đen thăm, sắc tựa dao cau lưỡi biếng liếc qua “Lo sợ sẽ bị tôi vạch trần sao???”

“Không!!! Tôi không có làm gì hết!!!” Tường Vy sợ hãi run giọng, bàn tay được quấn một lượt khăn trải bàn nhưng vẫn không ăn thua, máu rỉ ra đỏ thẫm.

“Chuyện là thế nào???” Ngọc Nhi luống cuống nhào đến cạnh Tường Vy, bàn tay máu của chuyên gia túm lấy chân váy trắng muốt của nữ chính, làm nó bị in hằn những đường quái dị.

“Có ai đó đi lấy đồ sơ cứu giúp tôi đã!”

“Được rồi, để tôi!” Đại Việt quay người đi tìm người làm lấy đồ. Trong phòng khách lúc này chỉ còn năm người chúng tôi, không khí tự dưng trầm xuống, căng thẳng kì lạ.

“Cậu phát hiện ra cái gì sao?” Tuấn Anh ăn nốt mẩu bánh cuối cùng, đôi mắt hoa đào liếc qua Hòa An một cái đầy ẩn ý “Nói ra xem có vui không nào!!”

“Vui với vài người..” Bác sĩ cười tươi rói. Nụ cười khi nãy tôi thấy đẹp tựa thiên sứ, nhưng giờ khi đã biết rõ anh ta là ai thì tự dưng thấy nó thật đáng sợ “Và buồn với vài người.. Đúng không cô chuyên gia?”

“Không!! Tôi không làm gì hết!!!” Tường Vy thấy nụ cười đó tự dưng phản ứng kịch liệt. Cô nàng buông tay khỏi váy Ngọc Nhi và nhanh chóng lùi lại “Tất cả.. Tất cả hoàn toàn là do cô ấy sai khiến tôi!!! Không phải tôi làm!!!”

“Nói gì vậy???” Ngọc Nhi gạt bàn tay đang chỉ thẳng mặt mình ra, gắt gỏng hỏi “Em bị hoảng loạn do sợ máu đúng không?? Mau, chị đưa em đi bệnh viện!!”

“Không cần đâu, ở đây có bác sĩ mà!” Tuấn Anh lúc này mới đứng dậy, ngăn chặn đường lui của hai người họ “Hay là.. em đã nhờ cô ta làm gì sai trai với gia đình này nên muốn chạy trốn???”

“Trốn gì chứ anh hai???” Nữ chính cười gượng gạo, ánh mắt vẫn giữ được sự bình lặng như hồ thu. Bái phục đó nha! Tôi làm gì mà bị phát hiện đảm bảo sợ run như cây sậy rồi!! “Tường Vy sợ máu từ nhỏ, nếu cô ấy sợ quá sẽ phát bệnh về mặt tâm lý.. Như vậy rất đáng sợ!”

“Không sao!” Hòa An đứng dậy lấy chiều cao áp đảo người khác mà nhìn xuống “Bệnh gì tôi cũng chữa được hết!”

“...”

“Kể cả là khuyết tật nhân phẩm!”

“...”

“Tiểu thư.. Không biết.. Cô có muốn thử hay không???”

*Bánh đậu xanh Hòa An xuất kích:))

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Ngọc Nhi lùi lại một chút và giải thoát cho Tường Vy khỏi bàn tay ma quái của mình. Chuyên gia từ lúc thoát khỏi kìm kẹp thì lúng túng, sợ hãi không biết phải đi về đâu cho đúng..

Nữ chính bị ánh mắt của tên thiên tài kia áp đảo đến mức không còn đường lui. Quả nhiên không hổ danh bác sĩ điên.. Ừm, bác sĩ tâm lý! Chỉ nhìn một cái là đoán biết được hết người ta thế nào rồi, xem kìa, đến cả nữ chính có hào quang vạn trượng mà ở trước mặt anh ta cũng phải nhún nhường.

“Thực đơn này nhìn qua thì có vẻ bình thường...” Hòa An mỉm cười chỉ chỉ tờ giấy mỏng trên bàn “.. Nhưng thực chất lại có vài món khi ăn cùng với nhau sẽ trở thành độc dược!”

“Độc dược?”

“Phải! Thứ độc này không lấy mạng người ta ngay mà là tích lũy dần dần, đến khi đủ rồi thì người ăn theo chế độ này sẽ có đủ bệnh!” Anh ta tiếp tục nói, quái, sao cứ nhìn tôi thế hả??

Làm chị đây lạnh gáy lắm rồi đấy nhé!

Không hiểu nguyên chủ đã ăn bao nhiêu ngày theo cái thực đơn quái quỷ kia rồi?? Mẹ ơi, có khi nào vừa hưởng thụ xong đã chết bất đắc kì tử không ta??

Thế thì thôi đi!

Tôi muốn trở về làm Vi Ái Nhi mặt sẹo trước đây cơ! Tôi nghèo mà tôi có sức khỏe!! Tôi không muốn chết đâu!!

À.. Mà nhờ đâu chết ở đây xong có thể về thế giới cũ thì sao??

“Nam thì sinh lý yếu, sau đó hồng thận hồng gan, cuối cùng suy nhược mà chết. Nữ thì không thể có con, toàn thân rệu rã và cái chết cũng là điều không thể tránh khỏi!” Bác sĩ mỉm cười quay đi “Đặc biệt là.. Chẳng thể sống nổi quá 20 tuổi!!!”

“Nói! Cô đã cho Tịnh Nhi ăn cái này bao lâu rồi??” Tuấn Anh không còn kiên nhẫn, cũng chẳng nề hà bản chất quý ông của mình, lao đến nhấc bổng Tường Vy lên mà hỏi.

Cô nàng chuyên gia đau đến nghiêng răng nghiêng lợi, mồ hôi toát đầy trán. Miệng ú ớ không nói lên lời còn đôi mắt sợ hãi cứ liếc về phía Ngọc Nhi cầu cứu.

Quái thật, sao tôi không có cảm giác tức giận mấy nhỉ?

Cảm xúc toàn thân cứ bình chân như vại vậy đó.. Hay là do chuyện cô ta làm là với Tịnh Nhi nguyên chủ chứ chẳng phải mình nên mới như vậy??

Bất bình vì chuyện xấu xa cô ta làm cũng có, thế nhưng..

“Nói nhanh!” Tuấn Anh vẫn ra sức lắc, bàn tay cô nàng đầy những máu, máu chảy thấm cả xuống sàn nhìn rất đáng sợ..

Đại Việt vô dụng này!

Đi lấy đồ sơ cứu mà sao cũng lâu như vậy??

Ông trời cho anh cái chân dài hơn mét đúng là phí phạm mà!

“Anh bình tĩnh đi, cô ấy đang bị thương đấy!” Tôi giữ tay Tuấn Anh lại, anh trai bực bội liếc cô nàng một cái rồi thả tay cho cô ta tự đứng “Dù gì cũng là chuyện đã rồi..”

“Em..” Tuấn Anh cúi kinh “Em đúng là đồ ngốc!!”

Tôi không ngốc!

Chỉ là không phải cô ta có lỗi với tôi thật thì việc gì tôi phải cáu chứ? Bây giờ trút giận lên Tường Vy không phải thượng sách, bắt thóp nữ chính mới là cách hay, ngăn được cái chết thâm hiểm của tôi sau này..

Ánh mắt Hòa An đang nghiêng cứu về mặt Ngọc Nhi chợt dừng lại, anh ta ý nhị nhìn tôi một cái rồi mỉm cười quay đi. Sợ hãi quá! Thánh thần thiên địa ơi, chưa bao giờ đứng trước mặt trai đẹp hay cười mà tôi lại thấy run thế này hết ráo!

“Cô lấy được thực đơn ở đâu hay vậy??” Hòa An vui vẻ hỏi “Thứ này đâu phải dễ tìm?”

“Không.. Không phải tôi!!!” Tường Vy xua tay sợ hãi “Là Ngọc Nhi đưa cho tôi bảo tôi dùng với cô chủ! Tôi thật sự không biết gì hết!”

“Tường Vy! Em nói gì vậy??” Ngọc Nhi cắn môi, chỉ một lát sau đã lệ nhoe khoé mắt.

“Chị.. Chính chị đưa cho tôi còn gì!!” Cô nàng hoảng loạn nói xiên xẹo “Còn bảo giới thiệu việc làm cực kì tốt cho tôi, chỉ cần làm xong việc đó sẽ giúp tôi thoát khỏi động gai.. Xin cô, cô chủ hãy tin tôi đi!!! Tôi không có, đều là cô ta sai khiến tôi làm!!”

“...”

“Tôi là mờ mắt vì tiền nên mới vậy!! Tôi quá nghèo khổ, tôi không muốn phải bán thân nữa nên mới ngu dại nghe cô ta xúi bẩy!! Xin cô chủ hãy tha cho tôi một mạng!!”

“...”

“Đừng giao tôi cho người kia!! Anh ta sẽ giết tôi mất!!!”

Người kia là Hòa An đó hả??

Mẹ ơi, anh ta đã nói những gì với Tường Vy trong lúc chúng tôi đi khỏi vậy??

Làm người ta sợ được đến mức này, còn tự nguyện khai hết không cần tra hỏi gì nữa chứ.. Đúng là quá lợi hại rồi!!!

“Chị..” Ngọc Nhi đợi Tường Vy kêu gào một lát mới dịu dàng lên tiếng, từng giọt lệ trong suốt chảy trang hai bên má cực kì diễm lệ “Chị nghe em nói được không??”

“...” Khi gì! Cô lại định diễn cho mấy bạn nam xem chứ có phải nói với bà chị hờ này quái đâu mà xin phép?

“Em đang cố gắng cứu cô ấy ra khỏi nơi đó, còn giới thiệu công việc tốt cho cô ấy..” Nữ chính đọc lời thoại cực kỳ chuẩn, vẻ mặt biểu đạt cũng siêu tốt, vô cùng động lòng người.. “Vây mà ngờ đâu lại bị cô ấy phản bội! Đã hại chị gái thân thiết nhất của em còn đồ cho em làm!”

“...” “Tường Vy, tôi đã tin nhầm cô rồi!” Ngọc Nhi quay người, uất ức tiến đến tát cho Tường Vy một cái thật mạnh như để biểu đạt sự oan khuất của mình lớn đến đâu “Không ngờ cô lại dám chia loan rẽ thúi! Không ngờ cô lại dám đầu độc cả chị tôi!! Không ngờ.. Tôi ấy vậy mà nhìn nhầm cô, nuôi ong tay áo!”

“Ngọc Nhi...” Tường Vy sững sờ ôm má “Con kia, mày định phủ hết tội lên đầu tao à?? Cmm, mày muốn diễn vai trong sạch đến bao giờ???” Vừa chửi bới cô nàng vừa lao đến muốn cấu xé Ngọc Nhi. Nhưng, rất đúng lúc Đại Việt quay trở lại. Anh ta giữ lấy Tường Vy rồi hất sang một bên làm cô nàng ngã mạnh xuống đất cơ hồ muốn học máu.

“Việt, em đau lòng quá!”

“Con ch*...” Tường Vy nghiêng răng mà chửi “Mày được lắm! Đã thế mọi chuyện mày làm tao sẽ nói hết cho cô chủ nghe! Xem mày sạch sẽ được đến bao giờ???”

“Việt, ném cô ta ra đi!” Ngọc Nhi không kiêng nể gì nữa, tái mặt ra lệnh “Cô ta ăn cháo đá bát, làm việc xấu bị phát hiện còn muốn đồ lên đầu em!!!”

“Dừng lại đi!” Tuấn Anh nhủu mày ngăn lại, sự sốc vẫn còn đọng lại trong đôi mắt hoa đào đẹp đẽ.

Hiển nhiên là thanh niên trí thức chưa trải sự đời, chưa bao giờ được chứng kiến tận mắt mấy màn chửi nhau của các bà hàng chợ đây mà! Quá kém! May cho anh là có ngày hôm nay để mở mang kiến thức đấy nhé!!

“Tĩnh Nhi mới dùng nó trong thời gian ngắn nên không vấn đề gì, chỉ là khi dùng không dùng nữa sẽ bị giảm cân nhanh thôi..” Hòa An ngồi xuống bàn, vẫn giữ vẻ ung dung tự tại như chuyện khi này không liên quan đến mình “..Cũng may là cân nặng của Tĩnh Nhi không phải bình thường. Tôi nghĩ.. còn cần cảm ơn cái thực đơn ấy mới đúng! Con gái phải eo một chút mới đẹp!”

Vây ra không phải là do linh hồn và thể xác không hòa hợp à??

Quái quỷ!

Sao xuyên qua rồi tôi tự dưng đoán toàn sai thế???

“Chẳng lẽ Tĩnh Nhi cứ sút cân mãi??” Tuấn Anh tiến đến chỗ tôi, lo lắng hỏi.

Hiển nhiên đây cũng là thắc mắc của nữ chính.. Xem Ngọc Nhi kia, chìm nhỏ nép mình vào ngực Đại Việt.. Thế nhưng sao chim nhỏ này chẳng có tí khí chất dịu dàng nào vậy? Cứ hết lùom qua tôi lại liếc Hòa An??

Cung đang sợ chị đây giảm cân thành đẹp sau đó soán ngôi hoa hậu của cung chứ gì? Khò! Nam chính chị không cần đâu mà lo!

Hay cung đang hi vọng chị cứ giữ nguyên thành tích giảm cân này, giảm mãi giảm nữa, giảm đến lúc chết mới thôi??

Dù là cái nào thì cũng thật churong..

“Khỏi lo! Đã có tôi đây rồi!”

“Cô gái này, em muốn xử lý sao hả??” Tuấn Anh nhìn qua Tường Vy, đôi mắt đẹp chứa mấy tia ngoan độc.

“Cũng không chắc là cô ấy làm ra chuyện này..” Tôi nhướn mày nhìn về phía Ngọc Nhi một cách đầy ẩn ý.

Không có bằng chứng thì không thể buộc nữ chính một cách thuyết phục được, nhưng qua chuyện này tin chắc thế nào Tuấn Anh cũng có cái nhìn khác về em ấy!

Chỉ cần thế là cũng đủ đạt được 50% mục đích rồi. Việc sau này thế nào.. Chúng tôi vẫn còn nhiều thời gian lắm!

“Mặc kệ cô ấy đi!”

“Hại người nhà họ Vi làm sao có chuyện thoát đi đơn giản vậy?” Tuấn Anh bỏ ngoài tai lời của tôi, cười tà, đưa mắt ra hiệu cho Đại Việt “Đưa cô ta đi! Tịnh Nhi, em ở yên trong nhà!”

“Anh trai! Anh định làm gì???” Tôi hốt hoảng nhìn Đại Việt buông Ngọc Nhi ra và lời thương-bình Tường Vy theo mình, ánh mắt lạnh băng.

Cái cô Tường Vy này xui xẻo rồi!

Nam chính nam phụ trong truyện này chẳng ai tốt với nữ phụ đâu! Nhất là khi cô dám đụng đến người mà họ muốn bảo vệ!

Đằng này cô lại dám một lúc đắc tội cả hai anh như thế..

Không ổn!

Tôi mới xuyên qua có vài chục ngày, còn chưa đủ dũng khí thấy cảnh máu chảy đầu rơi đâu!

Tốt nhất là tìm cách tích đức cho con cháu, chạy ra ngăn bọn họ vậy.. Biết đâu cứu được chuyên gia một mạng..

.
. .
.

“Tiểu thư, thấy đề nghị của tôi thế nào?” Bác sĩ cười tà, nhẹ nhàng tiến đến chỗ cô gái nhỏ xinh đẹp đang sững sờ đứng đó.

Không cần nói hay hành động quá nhiều, thế nhưng trực giác của cô cũng cảm nhận được người đàn ông này không đơn giản. Anh ta nguy hiểm cực kì! Nếu có thể lấy được thì chính là lưỡi dao sắc bén nhất, nhưng nếu không đủ năng lực xoay anh ta.. tốt nhất tránh thật xa!!

“Tôi không hiểu anh muốn nói gì!” Ngọc Nhi lùi lại nhưng cũng không thể thoát khỏi bàn tay của anh ta. Hòa An dịu dàng nâng cằm cô lên, cúi nhẹ đầu để mũi hai người chạm nhẹ vào nhau.

“Không ư? Tôi không ngại nói cho cô hiểu...”

*Cứ thấy em Ngọc Nhi nhà mình chưa đủ ác, chưa xứng tầm với nhân vật phụ của nhà người ta ==”

Mà thôi kệ, em ý mới có 15 tuổi à =)))

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25

Trung Kiên vẫn gọi điện về cho tôi hàng ngày, đều như vắt chanh vậy đó. Thế nhưng ngày về của anh ta càng hẹn càng xa, cứ nói ngày này ngày kia sau đó lại mất hút vì công việc bề bộn chưa giải quyết xong.

Tôi như thể hòn vọng phu, đợi mãi không thấy anh ta về..

What?

Má ơi, mình đang nói cái quái gì kia?

Vọng phu cơ đấy??

Dạo này hay nói chuyện với anh ta nên bị nhiễm cái kiểu ngôn ngữ tùy tiện mặt dày đó rồi sao??

Mà cái người này cũng lạ lùng.. Không đi theo con đường kịch bản nguyên tác lại chạy xa nữ chính bám lấy nữ phụ như tôi là thế nào?? Có ý đồ gì??

Phải đó, chắc chắn có gì mờ ám, tôi nhất quyết không thể lơ là với anh ta được!

Biết là thế.. Nhưng chẳng hiểu sao, cứ đúng giờ ấy mà Trung Kiên không gọi điện về, không nghe thấy giọng anh ta.. là tôi lại cảm thấy bứt rứt. Tựa như thiếu thốn thứ gì đó vậy..

“Các em thân mến, lớp chúng ta chuẩn bị có học sinh mới!” Cô Vân chủ nhiệm gấp cuốn giáo án lại, mỉm cười gian tà “Một đôi siêu đẹp đề luôn! Thế nào? Thấy phấn khích không???”

“Bao giờ các bạn ấy sẽ đến ạ??”

“Đôi? Có nam có nữ sao cô??”

“Trời ơi!! Học sinh mới!!!”

“Thanh xuân đây rồi!!!”

“...”

“Các em bình tĩnh đi!” Cô Vân xua tay một cái, cả đám đang nhón nháo cũng phải yên vị “Tiết sau các bạn ấy sẽ đến! Cô sắp chỗ luôn được không??”

“Khỏi sắp cô ơi! Còn mỗi chỗ của Tịnh Nhi còn trống!”

“Phải đó! Để bàn ấy ngồi ba luôn đi!”

“Này! Bất công, người đẹp phải phân ra chứ!!!”

“...”

Lớp A9 là một tập thể khá vui nhộn, mặc dù không phải lớp toàn tinh anh đầu ngành cái gì cũng giỏi nhưng lại mang đầy đủ đặc tính của một tập thể cấp ba thanh xuân phơi phới.

Vậy cũng tốt, đây mới chính là cái tôi muốn trải nghiệm chứ không phải là kiểu cố gắng chúi đầu vào học không biết đến ngày mai chỉ để bản thân giống một tên-quá-đường nào đó chẳng buồn nhìn đến mình!

“Ừm, cậu giảm cân chắc cực lắm hả??” Ra chơi rảnh rồi, mấy cô nàng trong lớp tụ tập cùng nhau nói chuyện phiếm và ăn uống linh tinh.

“Cực cũng đáng! Xem đi, Tịnh Nhi giảm cân xong tha hồ đẹp! Thành hoa khôi luôn chứ đùa!!”

“Phải đấy, đáng còn thon, da lại trắng nữa chứ!”

“Năm nay bầu hoa khôi nhất định lớp mình không cho bọn A1 lên mặt nữa!!”

“Ê, có phải sút cân nhanh quá nên da bị nhăn không???”

Do ảnh hưởng của thực đơn dinh dưỡng chết người kia nên tôi vẫn còn đang giảm cân nhanh đến chóng mặt. Thật ra, Hòa An đã giúp tôi kê một đơn thuốc, chỉ cần uống trong vòng 1 tháng là cơ thể sẽ ổn định trở lại và không bị giảm cân nữa. Thế nhưng người vẫn còn chút mỡ thừa, thôi thì giảm nốt để thành người mẫu luôn cho chuẩn!

Xem, Tịnh Nhi này có vốn liếng lắm chứ đùa à?

Khuôn mặt đang dần thon gọn lại trông cực kì ưa nhìn, đôi mắt xanh thăm cuốn hút, sóng mũi cao thẳng và đôi môi đẹp ướm ắt. Dáng người thì càng không cần nói đến, vì là con lai nên cao tới hơn 1m7 mặc dù mới có 15 tuổi thôi!

Béo nên rất có da có thịt, mông và ngực vì vậy mà cũng lớn đến khủng bố.. Chả bù cho thân thể tôi trước đây, nhìn như ti vi LCD màn hình siêu phẳng thế hệ mới vậy..

Làn da cũng theo đúng đặc trưng châu Âu, trắng hồng bắt ngờ! Mỗi tội như bạn nữ kia vừa nói đó: Giảm cân nhanh nên da chưa co lại kịp, thành ra nhăn nheo như bà già!

Trời ơi!

Tôi còn không muốn thành mỹ nhân da nhăn đâu!!

Nghe mấy tư vấn viên chăm sóc da ở spa nói, da co lại nhanh hay chậm là tùy cơ địa mỗi người. Dù chăm sóc thường xuyên mà da dừ thì có khi phải mất vài năm da mới đẹp được..

NOOOOO!!

Sự thật đáng lòng...

Mỹ nhân da nhẵn...

Haha, đùa tí thôi, còn phải giảm cả chục Kg nữa mới xứng là mỹ nhân được! Xem này, bụng vẫn còn mỡ..

“Cậu đi đâu vậy Tịnh Nhi?”

“Đột nhiên muốn đi vệ sinh, các cậu đi chung không?”

“Không được! Học sinh mới sắp đến! Tôi phải xem học sinh mới có đẹp không còn câu-dẫn cậu ta làm bạn trai mình!!!”

“Cậu là sắc nữ!”

“Vậy đó!!”

.
. .
.

Đại Việt vẫn giữ vững chức nghiệp vệ sĩ, khi tôi ra ngoài thì theo tôi kè kè như hình với bóng. Thế nhưng điểm yếu của vệ sĩ khác giới chính là: đi vệ sinh tôi sẽ phải đi một mình!!!

Nhà vệ sinh nằm ở cuối hành lang, cách biệt khỏi hẳn khu lớp học và ở gần nhà để đồ, dụng cụ thể dục. Chỗ này khá vắng vẻ, nếu như không phải mắc đi vệ sinh thì chẳng ai rỗi hơi mà đến đây bao giờ.

Xin mọi người đừng tưởng tượng ra cái gì bần lăm, vì nhà vệ sinh này nằm trong khuôn viên một ngôi trường quý sò tộc đầy đủ điều kiện vật chất nên lúc nào cũng sạch bong sáng bóng!

Chả thế mà nam nữ chính của chúng ta làm chuyện xxoo được trong này cả giờ đồng hồ à??

Cái gì cũng phải có lí của nó chứ bộ!!!

Vừa giải quyết nỗi buồn đau quặn thắt vừa suy nghĩ đến chuyện hòa bình thế giới.. Đột nhiên bên ngoài truyền đến tiếng lạch cạch rất nhẹ, sau đó lớn dần lớn dần, như thể có ai đó đang lôi kéo cái gì đó tiến tới cửa phòng vệ sinh tôi đang tọa-thiền vậy.Quái, bác lao công lại làm việc vào giờ này ư?

Vẫn sớm mà, bình thường không phải công việc của họ là từ 6-7h sáng và 12-13h trưa hay sao??

Chả lẽ sắp có thanh tra về trường nên phải dọn dẹp trước để đón tiếp?? Chắc, ngớ ngẩn thật, thanh tra đến chỗ này làm gì chứ???

“Chết đi! Con béo ngu ngốc!!!”

“Hahahaha!”

“Ồ đó mà sám hối tội lỗi của mình đi!!!”

Mẹ ơi!

Cái gì đây???

Tôi chẳng còn tâm trí đâu mà xử lý nốt đồng nỗi buồn kia nữa, chậm chạp đứng dậy đẩy cửa ra ngoài. Quả nhiên, cửa bị kẹt!!!

Đưa chết tiệt nào lại rảnh rỗi đến mức theo tôi vào tận trong nhà vệ sinh này và nhốt tôi lại thế???

Mình nhớ là lâu lắm rồi còn chưa chọc đến ai đâu, à tất nhiên là trừ em nữ chính ra..

“Ai vậy?” Tôi quát, lớn tiếng một chút thì hẳn là bạn Đại Việt ở ngoài sẽ nghe thấy thôi. Miễn là trường này không thừa tiền đến mức đem tường nhà vệ sinh xây cách âm. “Mau mở cửa ra!”

“Mây mơ à con béo??” Mấy giọng cười cợt lạ hoắc lại vang vọng “Định giảm béo cơ?? Dù giảm thế nào thì bản chất mày vẫn ghê tởm vậy thôi con ạ!”

“Còn định tranh hoa khôi với Ngọc Nhi?? Hảo huyền!”

“Con này, sao tư dung nhắc Ngọc Nhi? Lộ bây giờ!?”

“Tao quên..”

“....” Trời ơi, cho tôi than thở được không???

Biết ngay dính đến em ấy mà..

“Này, biết các người là ai rồi!” Tôi giả cười, lấy giọng nguy hiểm mà dọa nạt “Chắc lúc vào đây cũng nhìn thấy anh đẹp trai cao to đen hời đứng ngoài cửa rồi chứ? Chút nữa anh ta vào cứu tôi sẽ nói anh ta treo ngược các người lên!”

“Haha, nó dọa mình kia!!!”

“Eo ôi sợ thế!”

“Mang đồ qua đây!!”

Má ơi..

Dọa dẫm không ăn thua là thế nào??

Khoan đã!

Cái tôi quan tâm bây giờ không nên là chuyện đó, chúng nó định mang cái “đồ” gì ra đây vậy??

Không phải chứ.. Hay tính học theo mấy phim truyền hình.. Nhốt nữ chính vào nhà vệ sinh rồi dội nước cho ướt sạch sẽ???

Noooooo

Tôi không m..

“ÀO O O O O!!!!!!”

Mẹ kiếp!

Đề yên cho tôi than hết câu có được không hả giòi???

“Sao? Âm áp đấy chứ?”

“Quá âm luôn!!”

“Chịu khó ở đó mà hưởng thụ đi!!!”

Đám nhóc chết tiệt!!

Tôi bực bội nhìn toàn thân mình ướt đẫm những nước, từng giọt từng giọt nhỏ tong tong xuống sàn đá hoa cương sáng bóng.

Thời tiết đang chuyển mùa nên nước có hơi lạnh, nhưng mà cũng vẫn may chán vì đây là nước sạch. Nếu chúng nó mà tìm được xô nước lau sàn dội lên thì mới tính là đáng sợ!

Hừ, dù sao cũng không thể nuốt con tức này đơn giản như thế được!

Đại Việt vẫn còn đứng ngoài cửa, ai ra ai vào chỗ này thế nào anh ta cũng biết, một chút nữa đảm bảo lâu thấy tôi ra kiểu gì anh ta cũng sốt ruột vào cứu. Cùng lắm là bị cảm lạnh thôi..

Nhưng mà.. CMN! Đám nhóc con kia đừng có mà cười nữa!!

Ngửa tai lắng rồi đấy nhé!!

“Làm gì đấy?”

“A, mày là con nào?”

“Nhìn là biết rê tiền, tránh đường cho bọn tao qua!!”

“Hừ, ở đâu cũng gặp lũ cặn bã!!” Giọng nữ lạ hoắc cao ngạo lên tiếng “Bắt nhốt người trái pháp luật có biết là sẽ được ăn com tù không hả??”

“Haha, com tù cơ đấy?”

“Mày biết bọn tao là ai không??”

“Biết!” Giọng nữ cao ngao lại tiếp tục lên tiếng “Là lũ-cặn-bã!!!!”

Sau đó không còn nghe thấy tiếng nói chuyện bình ỏn nữa mà thay bằng những tiếng kêu la, gào thét hoặc chửi rủa thô tục. Từng đợt va chạm phía ngoài vang vọng làm tôi tò mò không thôi. Đám người này.. Đừng nói bọn họ đang đánh nhau đấy nhé??

Trời ơi!

Là nữ hiệp nào xuất hiện thế này???

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Tiếng la hét cuối cùng cũng kết thúc, tôi áp tai vào cửa lắng nghe từng động tĩnh phía ngoài, trong lòng lệ rơi thành hàng tiếc hận không được nhìn thấy cảnh nữ hiệp tả xung hữu đột..

Còn nữa.. Bạn Vệ sĩ thân yêu à.. Giờ này bạn đang phiêu dạt nơi đâu?! Chẳng lẽ không nghe thấy những âm thanh ồn ào ầm ĩ này hay sao??

Cũng có thể là.. Trường này thật sự thừa tiền và đem tường xây cách âm cả lượt???

“Này, cậu có sao không??” Nữ Hiệp kéo đồ chặn cửa ra rồi giúp tôi mở cửa đi ra ngoài.

Trái với tưởng tượng của tôi, Nữ Hiệp võ công cao cường là một cô gái nhỏ nhắn rất thanh tú. Và cô gái ấy lại là người quen của tôi mới hay!! Chính là anh em sinh đôi mang gen tốt mà hôm đó cô Vân chủ nhiệm đã giới thiệu cho tôi ở trung tâm mua sắm!!

Hôm nay hai anh em họ chuyển đến đây... Phải rồi..

Tính ra cũng thật có duyên! Nhưng mà bây giờ tôi giảm kha khá cân thể này chắc gì Nữ Hiệp đã nhận ra.

“Ahaha, cảm ơn cậu!” Chút nước dính vào người giữa mùa đông.. Cậu nghĩ tôi có sao hay không??

“Ra đây coi!” Nữ Hiệp vui vẻ “Nhìn xem tôi bắt được mấy con chuột cho cậu xử lý đó!”

“Vậ à?” Tò mò đi ra phía ngoài, năm cô nàng vốn dĩ xinh đẹp giờ đây đều tàn tạ yếu ớt ngồi dưới sàn đá nhà vệ sinh. Cả năm người thấy chúng tôi ra đều liếc qua bằng ánh mắt căm tức, nhưng tức thì tức cũng đâu làm gì được, vì bạn Nữ Hiệp vô cùng cẩn thận của chúng ta đã dùng ca vat đồng phục trói cả năm người vào với nhau!

E hèm..

Nữ Hiệp à.. Không phải khi này cậu còn hùng hổ nói cái gì mà bắt người sẽ bị đi tù hay sao?? Giờ này chính mình lại đi phạm luật thế này là thế nào??

“Thích không?” Nữ Hiệp hást cảm nhìn qua tôi “Cậu muốn làm gì nào? Cho bọn họ chừa thói ỷ đồng hiệp yếu đi!”

“Cái này..” Tôi nghĩ là cậu đánh bọn họ bầm dập kiểu kia cũng đủ thấm rồi.. “Này, mấy người là ai? Sao tự nhiên gây chuyện với tôi?”

“Mày không nhớ bọn tao?? Mới sang cái lớp hạng bét đó vài ngày đã dám quên bọn này??”

“Lên mặt gì chứ? Con khốn!!”

“Thứ con gái Tiểu Tam chen chân vào hạnh phúc của người khác đáng bị như vậy!!”

“Tôi chen vào hạnh phúc của ai??” O hay, sao bọn này lấy đầu ra lăm chuyện thế nhỉ? Mà dù tôi có là tiểu tam thật thì cũng có ảnh hưởng gì đến kinh tế nhà chúng nó đâu mà phản ứng dữ dội vậy??

“Đại Việt là của Ngọc Nhi!!” Một trong năm đứa nhóc hung hãn nhìn tôi quát lớn “VẬY mà mày dám dùng tiền ép buộc anh ấy đi theo mình??”

“Hừ, mày nghĩ tiền trói được người ta à??” Một đứa khác đắc ý cười “Đừng mơ nữa! Khi này anh Đại Việt đã đi cùng Ngọc Nhi rồi! Sẽ không ai đến cứu mày đâu!!”

“Hình như có gì nhầm lẫn thì phải..” Tôi cười gian tà “Người cần được cứu bây giờ không phải là tôi đâu!!”

Và nữa này, chị đây chẳng thèm tên vệ sĩ nào nữa! Nhất là kẻ mờ mắt vì tình, làm việc không chuyên tôi lại càng không cần!!!

Hừ, hôm nay về nhất định sẽ nói chuyện với Tuấn Anh..

“Cậu tính làm gì?” Nữ Hiệp vẫn đứng đợi tôi này giờ “Nếu không dám xuống tay thì để tôi làm giúp!”

“OA A A A A..”

“MẸ OI LẠNH QUÁ!!!”

“THẦY GIÁM THỊ OIIIIII”

.
.
.

Lại một ngày học gấn bó với đồng phục thể dục, số tôi thiệt là khổ quá đó mà..

Anh em sinh đôi Hạ Lam - Hạ Vũ đẹp như tranh vẽ tọa lạc hai bên cạnh tôi. Sinh đôi gì mà đối lập dữ dội, một bên thì im lặng lạnh lùng, một bên thì ngọt ngào náo nhiệt.. Haha, có bọn họ ngồi chung ao ước sau này lấy chồng và sinh đôi lại càng thôi thúc tôi mãnh liệt hơn nữa. Đúng là gen quá tốt, nhìn yêu chết được!

Anh trai thì đúng chuẩn nam chính ngôn tình, em gái thì nữ chính không lệch đi đâu được! Đã vậy cả hai còn học giỏi, đối đáp thông minh, nói câu nào hay ho câu nấy.. Cưng chết mất thôi!!

“Này, muốn cảm ơn thì dùng hiện vật đi!” Hạ Lam xoa xoa bàn tay đã nổi đầy da gà “Cậu cứ nhìn tôi thế tôi sẽ nghĩ cậu là les!”

“Hihi..” Tôi cười dịu dàng, nhấn chìm ao ước ngốc nghếch của mình xuống tiếp tục cố gắng tập trung vào bài “Sorry bây bì..”

“Mà này, cậu thấy tôi quen không!” Hạ Lam dường như nhầm chán, ghi chép xong lại quay sang bắt chuyện. Cô nàng náo nhiệt này không nói không chịu được hay sao ấy “Tôi thấy cậu cứ quen quen thế nào ấy!”

“À..”

“Gặp qua lần đi trung tâm mua sắm!” Hạ Vũ xoay xoay cái bút lơ đãng nói.

Gớm nha!

Cục cưng này trí nhớ tốt ghê ấy!!

Hôm đó chỉ gặp qua loa, xong bằng đi một thời gian, tôi còn giảm cả vài chục cân nữa.. Vậy mà cậu chàng nhìn qua là nhận ra! Âm lòng quá đi mà~

“Đúng rồi!” Hạ Lam mắt sáng rỡ vui vẻ reo lên “Tôi nghĩ mãi không ra! Thì ra là cậu giảm béo nên mới vậy!!”

“Phải!”

“Này, giảm nhanh quá nên da nhăn đấy!” Hạ Lam nhéo nhéo hai bên má của tôi, bàn tay ngọc mát lạnh nhưng phía trong lòng bàn tay lại ẩn chứa những vết chai sần rõ rệt.

Có lẽ đó là do tập võ.. Cũng đúng thôi, khi này Hạ Lam còn một mình đánh cả năm người! Nếu không tập võ thì sao làm thế được?

“Còn không biết chăm sóc da đi, hay cậu tính cho nó lão hóa??”

“Đâu, tôi có bôi kem dưỡng..”

“Hừ, không ỏn!” Hạ Lam bĩu môi “Khi nào rảnh đi với tôi, qua spa chăm sóc da mới chuẩn!”

“HỌC SINH MỚI! RA NGOÀI ĐÚNG NGAY CHO TÔI!!!!!!”

.
.
.

Cũng may trời đã bắt đầu có xu hướng chuyển rét chứ nếu không mà vẫn giữa tháng 9 nắng như đổ lửa, nhất định tôi sẽ xé xác Đại Việt!!

Tại sao ư??

Chính là vì từ lúc tôi được Hạ Lam cứu từ trong nhà vệ sinh ra đã không thấy mặt mũi anh ta đâu cả!

Vệ sĩ gì vô trách nhiệm quá thế, đã vậy bây giờ còn bắt tôi chờ xe cả tiếng đồng hồ nữa chứ..

Lẽ nào dám con gái trong nhà vệ sinh nói đúng, là Ngọc Nhi đã gọi anh ta đi?

Nhưng đi đâu mới được và bạn nhỏ nữ chính vốn mạng tiếng chăm học của chúng ta lại dám bỏ đi trong giờ sao??

Loạn! Loạn hết cả rồi!

“Xin lỗi!” Đại Việt dừng xích xe cách chân tôi vài cm. Anh ta dường như ý thức việc mình làm là sai, nên nhỏ giọng nói với tôi “Ngọc Nhi nhờ tôi đưa đến một nơi..”

“Đang trong giờ học mà?” Tôi ngồi ghế phía sau, xoay cửa kính xuống nhìn đường và thắc mắc. Quả nhiên là đúng, người đẹp gọi có khác, đi nhanh như gió luôn!

“Ừm..” Đại Việt quay xe, lơ đãng đáp lời “Cô ấy về trước có việc..”

“Này! Anh định tán tỉnh em ấy đấy à? Chiều em ấy đến nỗi bỏ cả việc..” Tôi nhũm mày thắc mắc “Em ấy mới có 15 tuổi thôi đấy!”

“Thế thì sao?” Đại Việt rất coi thường người khác, bừa bãi phản bác “Cô cũng chỉ mới 15 tuổi đấy thôi!”

“Chuyện này thì liên quan gì?” E hèm, chị xin đính chính lần thứ 1000 là chị đây 24 sắp 25 tuổi rồi nhé! Và nữa, có tên quái quỷ nào theo đuổi chị đây đâu mà so sánh như vậy?? Quá khập khiễng! Chắc, tự dưng thấy tội nghiệp giáo viên dạy văn ngày xưa của anh ta quá..

“Có người cũng đang chặn cô đấy thôi!” Anh ta nhếch môi, đánh tay lái vào gara “Đừng bảo không phải!”

“Cái gì?” Chấn á?? Dừng từ góm quá vậy??? “Là ai?? Tôi chẳng có quan hệ mờ ám với ai hết!”

“Vậy.. Cô biết tại sao tôi không kè kè bên cạnh cô 24/7 nữa không?” Anh ta xoay người xuống mở cửa, giọng nói trào phúng cực kì.

Ê, đừng tự tiện đổi chủ đề thế có được không??

Tại sao à?

Tại vì anh trai Tuấn Anh thấy Tịnh Nhi đây mất tự do chứ còn gì nữa.. Nhìn mặt Tuấn Anh tiểu thụ vậy thôi, thật ra cũng tâm lý phết đấy!!

“...”

“Không biết đúng không?” Đại Việt tiếp tục đắc ý, đôi mắt đen thẳm nhìn tôi kiểu châm biếm.

Dạo gần đây ở lại làm vệ sĩ cho tôi anh ta cũng có không ít cái lợi nhỉ? Xem, ban đầu thì lạnh như tảng băng đã vậy sức biểu cảm còn hạn chế hơn cả đũa tre! Dường như cả ngày chỉ treo trên mặt mỗi cái thái độ: đến gần giết ngay! Thế mà bây giờ.. Từ trào phúng đến châm biếm rồi thì các kiểu đều đủ cả!

“Là do.. Có người ngày nào cũng nhằng nhẵng bám theo Tuấn Anh phân tích lợi hại của việc cô có vệ sĩ cho anh trai cô nghe đấy!”

“...”

“Người đó còn nói: Cô chủ yếu vệ sĩ là chuyện rất thường thấy, nên nếu muốn giữ cô nguyên vẹn thì tốt nhất là để tôi tránh xa cô ra một chút!” Đại Việt nghiêng răng nhớ lại “Đánh đúng tâm lý sợ mất em gái của Tuấn Anh chưa?”

“Ahaha..” Cái người đó mà anh ta nói.. Không phải cha già Trung Kiên đấy chứ??

“Tên chết tiệt đó..” Đại Việt tiếp tục, vẻ mặt khôi phục lạnh như băng “Hôm nay đi công tác về nhất định tôi sẽ xử lý!”

Ôi thôi..

Vậy là đúng rồi!

Trung Kiên điên rồ!

Cô chủ yếu vệ sĩ cái quái quỷ gì chứ??

Anh ta rốt cuộc đang nghĩ thứ gì trong đầu vậy trời???

Nam phụ này mà đi làm tác giả ngôn tình, đảm bảo truyện anh ta viết sẽ nổi tiếng khắp năm châu về độ cầu huyết!!

.
.
.

Đại Việt đưa tôi về đến cổng sau đó quay xe đi, anh ta nói có vài vụ việc cần giải quyết gấp nên vài ngày sau mới có thể quay lại, còn dặn tôi tự nên cẩn thận.

Hừ, có vệ sĩ như anh không cần thận thì tôi toi lâu rồi!

Muốn đi đâu thì đi! Dù sao tôi cũng đang chuẩn bị nói với Tuấn Anh để anh ấy sa thải anh rồi!!!

Giật chân hậm hực cuốc bộ vào nhà, trong lòng thầm lời tác giả ra chữ rửa N lần. Sao lúc viết rảnh rồi quá vậy?? Phóng bút một phát là nhà rộng đường dài, hại tôi đây đi bộ cả ngàn năm còn chưa vào đến nhà nữa..

Đáng ghét quá thể!

Vẫn còn sớm nên trong nhà chưa ai về, tôi uể oải ngồi trên ghế ở phòng khách một lúc cho đỡ mỏi chân rồi quyết định đi lên phòng tắm rửa trước khi xuống nấu ăn cùng sư phụ đầu bếp.

Hành lang tối mờ vì thứ ánh sáng yếu ớt cuối ngày hiu hắt in hằn trên tấm thảm trải sàn mượt mà. Từng hàng cây cảnh ử rữ vì tiết trời se se lạnh, và những bức tranh treo tường chẳng hiểu vì sao mà tự dưng trở nên u ám lạ thường.

Quái thật!

Bình thường giờ này người làm trong nhà đều đã lên đây bật đèn sáng trưng rồi cơ mà? Sao hôm nay một mống người tôi cũng không gặp vậy?

Đưa nhau đi trốn tập thể chắc??

Sợ hãi quá đi!

Nhà gì mà như nhà ma vậy..

“Ừ.. A... Đừng mà!!!” Đứng ở đầu cầu thang cũng có thể nghe thấy tiếng rên rì quái dị.

Tôi cố kiềm chế hết sức mới không hét toáng lên vì sợ, chậm một lúc, tiếng rên ấy lớn dần, ngọt lịm.

“Đạt.. Đừng mà.. Chậm thôi, em chịu không nổi!!”

“A.. Ahhhhh.. Khoan..

“Thế nào? Em thấy thích chứ?”

Rồi! Rồi!!

Xong cả rồi!!!!

Trí não vốn đang đình trệ của tôi đã hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi!!!!

TRỜI ƠI!!!!!!

Ư A A A A A A!!!!!!!!!!

AI ĐÓ CHỌC MÙ MẮT CHÓ CỦA TUI ĐIIIIII!!!!!!

* Ahhi mang tiếng xuyên thit văn mà chả có cảnh hót hiếc gì thì vô lý quá:))

Thế nên...

tèn ten

Chương sau sẽ có tý H H H nha

Nhưng ta nói luôn các nàng đừng hi vọng quá vào cái tài năng lần đầu viết H của ta, kéo không lúc đọc lại thất vọng đó:)))

Chương 27

Xin thề với chúa, bạn Tịnh Nhi chính là đang vô cùng sợ hãi nên không thể nhắm mắt chứ không phải do bạn Tịnh Nhi lần đầu thấy cảnh xxoo nên tò mò đứng xem!

Tôi nói thật đó..

Làm ơn hãy tin đi mà...

Tác giả đại nhân! Tôi đã quá coi thường bàn tay của em rồi!!

Nhìn xem kia, nam chính vừa đến các nam phụ chưa lần giường với nữ chính lập tức có việc phải đi để không thể chứng kiến cảnh tượng đau-lòng đến quần thất này!

Trời ơi, em ấy mới có 15 tuổi thôi đấy!

Tiếng rên rỉ ngọt lịm, còn thân hình nóng đến bốc lửa kia nữa chứ.. Không biết đây là đặc thù của nữ chính thật vẫn hay do em ấy học trong JAV nữa??

Phòng của Ngọc Nhi nằm ở ngay đầu hành lang, cách phòng tôi hai phòng nên muốn đi về chỗ của mình nhất định tôi phải đi qua đây. Và không hiểu là tính toán của em ấy hay do sức mạnh của tình tiết truyện mà dù muốn hay không tôi cũng phải chứng kiến cảnh này..

Nhớ lại coi..

Đem nhà này biến thành chiến-trường của hai anh chị thì hẳn là tình cảm cũng khá tiến triển rồi đây.

Chúng tôi là trong lúc tôi làm việc của mình, nữ chính cũng chẳng để thời gian chết, liên tục đi công thành đoạt đất với nam chính!

Tôi đã quá coi trọng mình rồi!

Nghĩ rằng nữ chính rảnh rỗi mà chạy theo nhìn tôi cả ngày à?! Em ấy còn bận bịu đối phó với cả tá nữ phụ khác và giảng co với cả đàn nam chính phụ.. Còn nữa, hình như nữ chính còn được bổ dưỡng đầu tư cho đi học mấy lớp lễ nghi rồi cắm hoa, võ thuật.. Các kiểu nhằm đào tạo cô nàng trở thành đứa con gái xuất sắc nữa..

Đó, bảo sao Tịnh Nhi đây giảm đi mấy chục cân thịt mà nữ chính còn chẳng hay biết.. Ngọc Nhi thân yêu, chị trách nhầm cục cưng rồi!!!!

Nhưng bấy lâu nay tôi đâu có đi theo kịch bản, đâu có tìm cách gặp mặt Cậu-Đạt rồi vo ve trước mặt anh ta đâu mà nữ chính lại cố ý để cửa mở hờ cho tôi thấy cảnh này??

Chắc, nói giờ mới để ý nha.. Sao em ý tính toán hay vậy?? Nhờ lúc này người đến không phải là tôi mà là bố hoặc tên người làm biến thái có sở thích quay phim kia thì sao?

Thế chẳng phải tập xác định là đòi tàn à??

Hay em ấy có bàn tay vàng rồi nên tự tin khoe cá tính? Đảm bảo mình chẳng bao giờ gặp vận xui??

“Khoan.. Ahhhh.. “Đang mải miết suy nghĩ tự dưng bị tiếng rên của Ngọc Nhi làm cho tỉnh hẳn.

Tôi lén lút nhìn qua cánh cửa gỗ nửa đóng nửa mở, Đạt đang dựa dựa phía trên Ngọc Nhi, từng cú thúc mạnh đưa đẩy làm nữ chính như nảy lên khỏi chiếc giường lớn hồng rực.

Ánh sáng cuối chiều xuyên qua cửa kính, chiếu lên từng đường nét khuôn mặt đẹp như điêu khắc của anh ta, làm những giọt mồ hôi do vận động mạnh toát ra chưa kịp chảy xuống trở nên lấp lánh.

Đôi mắt sắc sảo nhuộm màu mê hoặc, thân thể lướt động ra vào không tiết chế, sự thỏa mãn và hài lòng chất chứa khắp không gian.

“Đạt.. Cửa.. Em sợ có người...”

“Tập trung vào việc của em đi!” Đạt cúi xuống tóm lấy gáy Ngọc Nhi, ép cô vào một nụ hôn sâu như biển cả.

Mãi cho đến tận lúc nữ chính xui xẻo vì thiếu khí anh ta mới buông tha cho cô thờ. Nhưng Ngọc Nhi cũng chẳng thể thờ bình tĩnh được lâu, chỉ vài giây sau, Đạt đã lật người cô lên, bắt cô quỳ úp trên chiếc giường nữ tính mà đâm mạnh vào từ phía sau.

Tiếng róc rách va chạm đâm mỷ vang vọng khắp căn phòng, Ngọc Nhi điên cuồng rên rỉ, từng tiếng từng tiếng một.. ngọt ngào như đường mật...

Nóng quá!

Vẫn biết đây là phản ứng rất bình thường khi xem JAV nhưng tôi cũng không nhịn được mà lui lại vài bước. Quái quỷ thật, sao mình không đi??

Mình phải đi khỏi đây mới được!!

Cứ xem xuân cung đồ sống thế này đảm bảo ngày mai báo sẽ đưa tin thiếu nữ chết vì chảy máu mũi!!

Đúng lúc quay người muốn chạy, đôi mắt chim Ưng của nam chính đã đuổi tới. Anh ta không hề kiêng dè, cũng chẳng dừng việc cày cấy mình đang làm lại. Cứ vừa thúc từng cú mạnh mẽ vào tẩm thân kiều mị của Ngọc Nhi vừa nhìn tôi bằng ánh mắt đánh giá và xét đoán.

Tên biến thái!!

Ít ra bị người khác thấy mình trần như nhộng cũng phải biết xấu hổ mà quay đi chứ!!

Trời ơi!

Trung Kiên!!

Tôi chửi nhầm anh rồi!!

Thế giới này toàn bộ đàn ông đều mặt dày! Chỉ có mặt dày hơn, không có mặt dày nhất!!!

Ừm.. Lau máu mũi cái đã..

.
. .
.

Đội cú sốc tinh thần qua đi, tôi tắm rửa thay đồ rồi chuẩn bị xuống nhà làm bữa tối với sự phụ đầu bếp.

Khốn thật, không biết hai người này đã “làm” xong xuôi chưa, nghe tác giả kể mỗi lần anh chị ý đại chiến là mất cả vài tiếng đồng hồ! Rồi thì nam chính sức khỏe hơn người, mỗi khi làm phải vài cái mới đã.. Chắc, phí lí quá mà.. Người chứ trâu bò cần lấy giống đâu mà hùng hục thế được? Chưa kể đây còn là nhà của người khác và anh chị ấy còn không thèm đóng cái cửa chết tiệt kia lại!!!

Nam chính nhìn thấy tôi đang lên xem bọn họ rồi..Kiểu này mà chạm mặt chắc xấu hổ chết mất! Xin lỗi hai người vì tôi đã xem chùa.. Nhưng cũng không thể đổ hết lỗi lên đầu tôi được, ai bảo hai người lười khép cửa cơ!

Có thấy đũa ngọc nào nhìn wifi 5 vạch lại còn free mặt khẩu mà không bắt đề dùng không??

Hiển nhiên là không rồi..

Ai da ~

Khó cực quá.. Quần áo lại rộng thùng ra nữa rồi. Không sao, tôi vẫn còn đang là chủ sở hữu của em thẻ Vip đen sì. Hôm nào rảnh lại đi trung tâm mua sắm một chuyến mới được!

Dạo này ăn chắc nằm chờ nhiều quá, khả năng tự lập của tôi bị hao mòn đi mất rồi! Nguy hiểm quá!!

.
. .
.

Tối nay phòng ăn chỉ có bốn người trẻ tuổi chúng tôi, nghe nói bố và dì đã đi dự tiệc sinh nhật của một ông quan chức cấp cao nào đó ở tỉnh khác, phải đến sáng mai mới quay trở về.

Đấy, thế chứ!

Bảo sao mà em Ngọc Nhi và bạn Đạt dám liều mạng xxoo đề cửa mở và đội tôi về như thế!

“Chúng cuồng em gái của cậu bao lâu nay vẫn không thuyết giảm nhì?” Đạt vừa tao nhả cắt đồ ăn vừa liếc qua tôi và Tuấn Anh một cái.

Hai người bọn họ có vẻ vừa mới “chiến đấu” xong, mái tóc cả hai vẫn còn hơi ẩm ướt và trên khuôn mặt của Ngọc Nhi vẫn còn vương niềm hân hoan chưa tắt hẳn.

Không biết hai người này có chơi trò gì tình thú trong nhà tắm không ta?? Ày, lại tưởng tượng rồi! Tôi phải bình tĩnh! Chú tâm vào bữa ăn mới được!!

Nam chính anh ta vừa nói cái gì vậy ta??

“Sao cơ?” Tuấn Anh mỉm cười hỏi lại, ánh mắt đưa qua phía tôi không giấu được vài phần cung chiêu.

“Thì đó..” Anh ta nhún vai “.. Chọn bạn gái cũng phải giống cô em cậu.. Mắt xanh da trắng, mỗi tội..”

“Anh Đạt.. Đó là chị..”

“Haha, giống Tịnh Nhi không?” Tuấn Anh phá ra cười cắt ngang câu nói của Ngọc Nhi. Hay rồi, tôi giảm béo đến mức nam chính cũng không nhận ra, còn nghĩ tôi là bạn gái mới của Tuấn Anh nữa chứ!

Mà cũng có thể ông anh trai này biến thái đến mức chọn bạn gái phải có đặc điểm giống em mình cho đỡ con cuồng..

“Ủm..” Đạt không kiêng dè, thản nhiên nhìn thẳng vào mặt tôi. Này, tự trọng chút đi! Anh vừa xxoo với một cô xong giờ lại ngắm một cô khác là thế nào?? “Khá giống..”

“Nhưng xinh hơn chứ, đúng không?” Tuấn Anh cười hớn hở “Xinh hơn rất nhiều ấy!”

“Cậu có bệnh à?” Đạt trợn mắt nhìn Tuấn Anh cuồng em gái đang khen một cô gái khác xinh hơn em mình “Hay cậu tính thử tôi?”

“Không phải đâu anh!” Ngọc Nhi nửa hậm hực nửa đắc ý liếc qua tôi “Đây chính là chị Tịnh Nhi đấy!”

“...”

Có gì đáng ngạc nhiên mà anh cứ phải trợn mắt lên mới nhìn được tôi vậy?? Chả lẽ cứ là nữ phụ thì tôi mãi mãi phải giữ cái thân hình ục ịch béo mằm ấy, và khi nhìn thấy nam chính nhà anh thì phải phát cuồng lên mới đúng à??

Đừng có mơ nữa!

Đây là thời đại nữ phụ lên ngôi rồi!

Anh yên tâm mà ở đó chơi bời với nữ chính của anh đi!!

“Xinh đẹp đúng không?” Tuấn Anh cười vui vẻ liếc qua hai chúng tôi một lượt. Anh trai tốt chắc đang nghĩ tôi vẫn thích nam chính điên cuồng và muốn gán ghép đây mà!

Chắc, giá như anh về sớm hơn vài tiếng thì đảm bảo anh sẽ hối hận vì đã quen được ông bạn quý thể này!

“Không tệ..”

“Mà này.. Món đồ mà tôi nhờ cậu sửa giúp thế nào rồi?” Anh trai dừng dao nĩa lại quay qua hỏi Đạt, câu hỏi này hiển nhiên làm dấy lên sự tò mò của cả tôi và Ngọc Nhi. Cả hai đều đồng loạt dừng lại quay ra nghe ngóng cuộc nói chuyện của bọn họ “Đã xong chưa?”

“Xong rồi!” Đạt lấy khăn lau miệng “Chính vì đem nó cho cậu nên mới đến đây hôm nay!”

Ể, thế không phải là vì muốn xxoo với nữ chính nên mới đến hả??

Hình như em Ngọc Nhi cũng có cùng thắc mắc với tôi thì phải, xem cách em ấy nhìn Đạt nam chính bằng ánh mắt ngạc nhiên xen lẫn oán trách kia thì biết..

Hmm, phải chấp nhận thôi em gái à! Đàn ông trong thế giới ngôn tình cầu huyết này thẳng nào chả thế, chỉ biết bản thân và biến thái cực kì!!!

“Thứ gì vậy anh trai?” Ngọc Nhi khôi phục vẻ đăm đăm bình thường rất nhanh, cũng thanh nhả đưa khăn ăn lên lau qua khóe miệng, thản nhiên hỏi Tuấn Anh.

Anh trai tiểu thụ biết bộ mặt của nữ chính nhưng chưa vạch trần được nên cũng ngại trở mặt. Tuấn Anh hơi nhú mị, nhưng cuối cùng vẫn cố tỏ ra bình thường với nữ chính. Thế nhưng thay vì trả lời em ấy anh ta lại quay sang phía tôi. Đôi mắt hoa đào ngập nước của tiểu thụ đọng đầy cảm xúc yêu thương, Tuấn Anh nắm lấy tay tôi, dịu dàng nói: “Anh có quà tặng cho em!”

*H nhẹ nhàng, H dịu dàng, H vội vàng ~

Đừng trách ta ~ Ta không biết viết H a a a a a

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28

Bị phốt lờ thì ai mà chả điên tiết, đảm bảo tôi mà là em nữ chính bây giờ thì trong lòng sẽ thâm hạ quyết tâm không bao giờ thèm nhìn mặt Tuấn Anh tiểu thụ nữa ấy chứ..

Chắc, đó là tôi thôi, một đũa phôi trâu phôi bò ruột để ngoài da mới phản ứng như vậy.. Ngọc Nhi thì khác. Tôi làm sao có thể quên đây là nữ chính được viết theo chiều hướng sáng tạo bệnh hoạn của em tác giả chứ?

Đúng vậy!

Ngọc Nhi không phải thánh nữ, càng không phải Bạch Liên Hoa! Em ấy chính là rắn độc đội lốt thỏ non đấy!!

Ừc, Tuấn Anh phốt lờ cung thì cung đi mà lờm nguýt anh ta, có gì phải bắn ánh mắt sắc như dao ấy về phía chụy??

Có phải đang tính kế gì tôi không vậy??

Tự dưng thấy tình tiết truyện đi đúng hướng ban đầu làm lá gan tôi nhỏ đi không ít đâu..

“Quà.. “Tôi nuốt nước bọt “Cho em á?”

“Đúng đó!” Anh trai vui vẻ đáp lời “Hôm đó đi dạ tiệc ung ý bộ Hoa Đêm nhưng lại bị Trung Kiên cướp mất!”

“Hoa Đêm có phải bộ trang sức gồm một chiếc nhẫn và một chiếc lắc không anh??” Ngọc Nhi nghi ngờ hỏi “Đêm đó em thấy họ để bâng, đó là bộ trang sức được đấu giá với mức giá trên trời kỷ lục!”

“Ừm.. Chính là nó đó!” Tuấn Anh gật đầu xác nhận.

Giá trên trời??

Vậy là tôi chẳng cần làm gì cũng sở hữu trong tay một món đồ giá trị à?? Trời ơi, vẫn biết là trên đó gắn đầy ngọc.. à, kim cương đen, nhưng nào hay nó đắt rẻ thế nào. Kiếp trước tầm hiểu biết của tôi đây mới dừng lại ở giá vàng thôi.

Đúng là nhà tư bản có khác, tặng nhau cả gia tài cũng không thấy tiếc!

“Em chưa được xem tận mắt..” Ngọc Nhi tiếp tục thắc mắc, chắc, xem tận mắt sao được? Theo đúng kịch bản thì hôm đó em bận dây dưa với nam chính trong nhà vệ sinh kia kia! Đến được đại sảnh dự tiệc mới tài! “.. Nhưng sao lại đắt vậy nhỉ? Cô gái nào được anh Kiên tặng cho món quà đó đúng là may mắn!”

“Nghe nói cậu ta mua tặng vị hôn thê!” Đạt lúc này mới chậm rãi lên tiếng “Bộ trang sức đó đính chín viên kim cương đen tượng trưng cho sự vĩnh hằng, đã vậy còn là thiết kế tâm huyết của nhà thiết kế trang sức nổi tiếng thế giới..”

“Tôi còn nghe nói.. Hai người đính ước bằng bộ trang sức này, dù thế nào cũng không thể chia lìa!”

“Bảo sao nó đắt!”

“Anh Kiên đã có hôn thê rồi sao??”

“Cũng không rõ, hôm đó mới thấy cậu ta nhắc lần đầu!”

“Lạ thật đấy..”

“Cậu ta có vẻ mê đắm cô gái này rồi..”

“...”

What??

Hôn thê cái gì??

Không thể chia lia cái gì???

Nghe gớm như kiểu lời nguyên ấy!!!

Trung Kiên, anh có mục đích gì khi ném cái hộp đó ở chỗ tôi?? Còn nói là để tặng cho vị-hôn-thê của mình nữa! Theo tôi nhớ thì Tịnh Nhi này chưa bao giờ là hôn thê của anh ta hết!!

Tình tiết lại loạn như cào cào rồi!!

Chẳng lẽ.. Anh ta mê đắm Tịnh Nhi này thật sao???

Phải rồi!

Từ lần đầu tiên gặp lại ở chỗ nhà vệ sinh đầy thơ mộng ấy đã thấy nam phụ này có cái gì đó khang khác rồi! Đã vậy anh ta còn n lần phá hoại kịch bản, đi theo trêu chọc tôi và phớt lờ nữ chính mãi không thôi..

Thật sự Trung Kiên yêu thích Tịnh Nhi sao??

Trung Kiên anh ta thích Tịnh Nhi???

Có hay không đây???

Không ổn!

Tôi lại bị kích động rồi!

Làm sao chuyện vớ vẩn như vậy có thể xảy ra được chứ?

Mà nếu nó có xảy ra thật thì cũng chẳng liên quan gì đến tôi cả.. Người anh ta thích là Tịnh Nhi nguyên bản, tôi chỉ là kẻ thế hồn trong thân xác cô ấy mà thôi!

Trái tim ngu ngốc này! Mây đập tình thích như vậy để được cái gì chứ???

.
. .
.

Đạt đưa cho tôi một khay đựng đồ trang sức cực kì tinh tế. Phía trên đặt một chiếc vòng cổ lỏng lẫ với những viên đá quý tinh xảo. Đi kèm với nó là một đôi hoa tai cùng tông màu và một chiếc lắc tay nhỏ nhắn xinh đẹp.

Quá đẹp ấy chứ!

Tôi lại chuẩn bị vì tiền mà mờ mắt rồi!!!

“Sapphire Lục Bảo..” Đạt nâng khoe mắt nhìn thái độ sững sờ của tôi, hiển nhiên anh ta vô cùng vừa ý vì dáng vẻ thích thú không giấu giếm này.

Đùa chứ lần đầu nhìn thấy đá quý siêu lỏng lẫ ở cự li gần thế, đứa con gái nào tiết chế được mới là tài đấy! E hèm.. Thôi được, là lần thứ hai rồi..

Nhưng mà mấy viên ngọc đen nhem kia làm tôi liên tưởng đến bạn Đại Việt nên sự thích thú giảm đi mấy phần rồi.. còn bộ trang sức này.. màu sắc tươi tắn điểm lẹ, quá yêu luôn!!“Giống màu mắt của em.” Đạt nhìn xoáy vào mắt tôi, sự vừa ý vẫn còn hiển hiện rõ rệt “Chắc chắn đeo lên sẽ rất đẹp!”

Má ơi!

Đẹp cơ đấy!!!

Nam chính khinh thường Tịnh Nhi này cực kì cơ mà, sao mới có một thời gian không gặp đã quay sang tán thưởng tôi ngay được rồi??

Còn là khen không hề kiêng dè nữa chứ??

Anh ta nhìn thẳng mặt tôi cơ đấy!! Nhìn thẳng mặt người mà trước đây anh ta khinh không thèm liếc mắt lấy nửa cái cơ đấy!!!

Cảm tình với bạn cứu vớt để đến vậy sao nam chính??

Chỉ cần mặt đẹp một chút là lập tức vừa mắt bạn ngay được sao???

Phi!!

Tôi nhỏ vào!!

.
.
.

Ôm hộp trang sức mới được anh trai thân yêu tặng chuẩn về phòng trước. Quả thật tôi thần kinh rất mong manh yếu ớt, còn không chịu nổi không khí căng thẳng dưới đó đâu!

Cũng tại bạn nam chính chết tiệt, rồi hơi thì đi mà khen người bạn ý vừa làm chuyện thân mật ý.. Tự dưng lôi tôi vào đường tên mũi đạn làm chi??

Định khơi dậy thù hận để mọi thứ đi đúng kịch bản hả??

Đừng có mơ!

Một nghìn lần cũng đừng mơ!!

Chị đây không bao giờ dâng hiến tính mạng làm vật tế thần cho cuộc tình của mấy người đâu!!

Thôi.. Rảnh đâu mà nghĩ đến bọn họ cho đau đầu hại não!

Tôi bày hai hộp trang sức ra bàn học sau đó nằm bò ra mà ngắm. Tiền đây, rất nhiều tiền đây!!

Sau này nhờ có bị đá khỏi nhà tùy tiện lấy một vật trong đây đem đi bán là khỏi lo không mở được nhà hàng rồi!! Khi đó thì tôi nhất định sẽ ung dung làm bà chủ, nấu món ăn cao cấp với giá bình dân.. Người dân bây giờ hư vinh lắm, giá rẻ mà được ăn đồ của giới thượng lưu thì thế nào họ cũng bỏ tiền ra thử vài lần!!

Ồ ha.. Mà sao tôi phải đợi đến tận sau này??

Bắt tay vào làm ngay từ bây giờ có phải tốt hơn nhiều không? Ít ra thì lúc này vẫn còn hậu thuẫn từ anh trai, vốn không lo mất lại có người hướng dẫn kinh doanh!!

Quá chuẩn!!

Thế nên, 20 phút sau, trong khi tôi vẫn đang khí thế hùng hục thì bạn Đa Linh nào đó đã gọi điện nói chuyện như thường lệ..

“Em muốn mở hàng ăn?” Trung Kiên ngạc nhiên hỏi tôi, đúng đó, bình thường chúng tôi đều là gọi điện để nói mấy chuyện vớ vẩn như vậy!

Ban đầu còn ngại ngần, nhưng sau đó vì bị bản chất tường thành của anh ta cọ xát liên tục nên tôi cũng lấy dần.. Mấy chuyện thường ngày cũng theo đó mà báo cáo chi tiết cho nam phụ, thi thoảng còn nói luôn cả vài suy nghĩ linh tinh hoặc kể về một bộ tiểu thuyết cầu huyết nào đó tôi vừa mới đọc..

Trung Kiên cực kì kiên nhẫn, anh ta nghe hết những câu chuyện nhảm chán mà tôi nói. Thậm chí còn nghe với thái độ vô cùng chăm chú nữa chứ! Bằng chứng chính là ở chỗ tôi kể lách hoặc lơ đãng sẽ bị anh ta nhắc nhở, hoặc tôi nói đến tên người nào trong lớp anh ta sẽ nhớ ngay ra đặc điểm của người đó.. Trí nhớ quá khủng!

Nam phụ này cũng không để tôi tự bạch một mình, chính anh ta cũng rất chăm chỉ kể lộ trình một ngày cho tôi. Đi với ai, làm những việc gì, vô tình gặp cái gì hay ho.. Và luôn luôn đảm bảo với tôi là anh ta không đi với gái nào hết!!

Má, làm như tôi quan tâm không bằng..

“Phải đó, dù sao em cũng lớn rồi!” Tôi gạt đầu, vừa sàm sỡ mấy viên Sapphire vừa nói “Ăn bám mãi cũng không tốt!”

“Dự định thế nào?” Anh ta nghiêm túc hỏi lại “Tốt nhất em nên lên một kế hoạch chắc chắn trên giấy đã! Khi nào về anh sẽ giúp em xem qua một chút!”

“Thì mở một cửa hàng thôi!” Tôi bĩu môi “Làm gì phải lên kế hoạch rồi giấy tờ phiền phức vậy chứ?”

“Ngốc!” Trung Kiên phá ra cười, hiển nhiên đây không phải kiểu cười tán dương rồi! “Em nghĩ đơn giản quá nhì, tưởng biết nấu ăn là sẽ mở được nhà hàng à??”

“Một cái nhà hàng nho nhỏ..” Tôi nhủ mảy suy tính, cũng đâu phải phức tạp đến thế? Thuê mặt bằng, mua một chút đồ dùng trong bếp, rồi bàn ghế, nhân công hai ba người.. “..Phục vụ tầng lớp bình dân thôi mà!”

“Em đùa chắc? Đã làm thì phải làm hẳn hoi, làm cho lớn! Còn làm để lấy kinh nghiệm thì bỏ qua đi cho đỡ mệt!”

“Hà??”

“Kiểu thế này..”

Và rồi Trung Kiên dùng giọng nói ngọt ngào của mình tẩy trắng não tôi. Từ một kẻ tham vọng nhỏ nhen, chỉ muốn mở một cửa hàng ăn bình dân nơi góc phố đã thay đổi hoàn toàn!

Nhà hàng đẳng cấp nằm ở trung tâm thành phố, mặt bằng từ 7- 10 tầng, hai tầng dưới để phục vụ khách bình dân, hai tầng tiếp theo là khách trung lưu, các tầng còn lại chia thành phòng riêng biệt phục vụ nhu cầu của khách cao cấp. Riêng tầng thượng sẽ được xây sửa theo hướng sân vườn, trồng hoa và cây cảnh nhằm tạo không gian thoáng mát. Không gian này vừa có thể cho thuê làm sảnh cưới, hoặc tổ chức sinh nhật, party.. gì đó. Còn bình thường sẽ để làm quầy Club, phục vụ rượu nhẹ và cafe..

Nghe thôi đã thấy sướng hết tai rồi!!!

Trời ơi!

Tôi mà làm chủ được chỗ đó thì khỏi lo chết đói! Chưa kể Trung Kiên còn nói sẽ dùng các mối quan hệ của anh ta kéo khách đến cho tôi! Và cả Vi gia này nữa chứ.. Lợi dụng Tuấn Anh thì lo gì ể ảm!!!

Thế nhưng, quy mô càng lớn thì quản lý càng khó khăn..

Liệu một đứa xuất thân bản hàn, chẳng có đầu óc kinh doanh lại không có trong mình bàn tay vàng như nữ chính có thể làm được hay không??

Aiiii

~Làm nữ phụ thật khổ quá mà...

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29

Nghe bạn Trung Kiên vẽ tương lai xong cũng đã khá muộn, tôi lê thân đi vào phòng tắm làm vệ sinh cá nhân sau đó chuẩn bị học bài.

Khổ sở quá mà, tôi cần điều chỉnh lại thời gian biểu thôi! Ngày nào anh ta cũng gọi đúng giờ này và hai đứa buồn dưa đến vài tiếng thì khả năng tôi khổ vì thức khuya cũng tăng lên cao chót vót! Không được! Vì một ngày mai ngủ đủ bảy tiếng tôi nhất định phải vùng lên!!

“Tĩnh Nhi, em ngủ chưa?” Tuấn Anh gõ cửa, nhẹ nhàng hỏi. Giờ này hẳn là ông bạn thân dát vàng của anh trai đã về rồi, không hiểu Ngọc Nhi có ra tiễn anh ta tận cửa rồi hai người về ra một màn từ biệt đầy lưu luyến không nhỉ!??

“Em chưa!” Tôi súc miệng qua rồi nói vọng ra “Anh cứ vào phòng đi!!”

“Được rồi, anh mở cửa đây!”

Tiếng cạch cửa rất nhẹ, bước chân Tuấn Anh trầm ổn tiến vào phòng, sau đó là tiếng kéo ghế và thanh âm ngồi xuống.

Cuối cùng tất cả mọi thứ chìm trong tĩnh lặng không ngờ, còn tĩnh lặng hơn cả trước khi Tuấn Anh đến đây nhiều!

Quái nhỉ?

Sao anh ta không nói gì nữa??

Lẽ nào là đang xem sách vở của mình?? Không đúng, tôi vừa mới nói chuyện điện thoại cả Trung Kiên nào đã mở được cuốn sách cuốn vở quái quỷ nào ra bàn đầu mà xem.

Ó..

Thôi rồi!!

“A.. Anh..”

“Tĩnh Nhi!” Tuấn Anh về mặt khó hiểu, hung dữ nhìn hai chiếc hộp sang chảnh trên bàn “Thế này là thế nào????”

“Ahahah ~” Tôi gãi đầu gãi tai đi đến gần chiếc giường lớn của mình “Thế nào là thế nào ạ??”

“Bộ Hoa Đêm của Trung Kiên.. “Anh trai nhìn xoáy vào tôi, ý cảnh cáo cấm nói dối hiển hiện rõ rệt “Tại sao lại ở chỗ của em??”

“Vâng.” Tôi gật đầu thành khẩn “Hôm đó anh ta say rượu, ngã lên giường nên làm rơi. Sau đó anh ta lại đi nước ngoài luôn nên em chưa trả lại được!”

“Em thích nó hay sao?” Tuấn Anh cầm chiếc nhẫn đính viên kim cương đen siêu lớn lên xoay quanh ngắm nhìn “Còn lâu mới đẹp bằng bộ anh mua tặng em!”

“Đúng! Đúng!” Nịnh nọt không thương tiếc luôn! Mà quả thật tôi có mắt như mù nên cũng cảm thấy bộ Hoa Đêm siêu đắt này thật ra cũng bình thường thôi.. “Bộ của anh tinh xảo hơn nhiều, so sánh này giờ mới thấy giá tiền chưa chắc đã nói lên chất lượng!”

“Em gái anh có mắt thường thức lắm!” Anh trai cười tâm đắc, sau đó tuôn ra một tràng thuật ngữ nói về cái lợi hại của Sapphire Lục Bảo làm tôi choáng váng đầu óc luôn.

Phương trời xa thăm, ai đó mà nghe thấy cuộc nói chuyện của hai anh em nhà này.. Chắc hẳn cõi lòng tan nát lắm..

“Anh đến chỉ để nói với em cái này hả??” Vậy thì thôi để mai được không?? Tôi đây còn một núi bài tập chưa xong đâu!!

“Không phải.” Tuấn Anh ngập ngừng “.. Chỉ là muốn hỏi.. Em muốn đi dạ tiệc không thôi..”

“Hả??”

Oimeoi!!

Dạ tiệc ấy hả??

Là kiểu tiệc tùng sang chảnh của các nhà quý tộc tôi hay thấy trong ti vi đó hả?? Là nơi mà các quý ông thì mặc vest lịch lãm, tay cầm ly rượu tao nhã đứng bàn chuyện làm ăn với nhau, còn các quý bà quý cô thì dịu dàng thanh lịch khoác trên mình những bộ váy sang trọng, trang điểm xinh đẹp đứng một bên vừa ăn uống vừa nói xầm.. ừm, nói về vấn đề thời trang, làm đẹp, mai mối... đó hả???

Còn có khiêu vũ, có đấu giá, rồi giới thiệu con ông cháu cha...

Trời ơi!!!

Quá phản kích!

Tôi còn chưa được đi dự tiệc kiểu ấy bao giờ đâu!!

Nếu sau này mở nhà hàng, bây giờ đi tạo dựng mối quan hệ không phải là quá nên hay sao??

Quyết định vậy đi!

Tôi muốn đi! Vì tương lai xây dựng nhà hàng!!!

“À.. Em vẫn không thích đi thì thôi..” Anh ta chán nản quay người muốn rời đi.

Vẫn là thế nào??

Trong truyện chưa bao giờ thấy đề cập đến việc Tịnh Nhi đi dạ tiệc hay đi học thêm mấy môn nữ công gia chánh cả.. Tôi còn tưởng do tác giả không đi sâu đến em ấy nên không nhắc, ra là bản thân Tịnh Nhi này không muốn đi!

Phải rồi.. Đi học chính còn không chịu, nói gì cái khác!

“Đâu có!” Tôi nín tay Tuấn Anh hào hứng nói “Em muốn đi!”

“Thật sao??”

“Nhưng em chẳng biết phải chuẩn bị cái gì cả..”

“Haha~” Tuấn Anh bẹo hai bên má vẫn còn chút thịt của tôi, vui vẻ nói “Em không cần lo, anh sẽ bảo thư kí sắp xếp giúp em!” “Vâng!”

“Nghỉ ngơi sớm một chút! Đừng cố gắng quá hại người, học kém thì sau này anh trai em nuôi!!!”

Hự, cho tôi lớn chút đi!!

Chưa học được chữ nào đã bị phủ đầu thế này thì ai mà chịu nổi???

Mọi việc vẫn diễn ra như thường lệ, tôi vẫn đến trường, vẫn học hành tốt, vẫn điện thoại nói chuyện cùng Trung Kiên hàng tối và cân vẫn giảm đều đều!!

Nếu có gì khác, thì chỉ khác là dạo này tôi hay theo chân Hạ Lam đi hưởng thụ cuộc sống thượng lưu ở các Spa cao cấp..

“Bạn có tiền mà, không tiêu đi để nó mốc đấy!” Hạ Lam quẹt thẻ vàng xoẹt xoẹt, cao ngạo quần khăn tắm rồi lác hồng đi vào phòng tắm hơi.

Đúng là phong cách nhà giàu có khác!

Mỗi lần đi spa là tốn cả núi tiền, vậy mà cô nàng có thể quẹt quẹt quẹt.. Quẹt không ngại ngần, không biết đến ngày mai luôn!!!

Người nghèo như tôi làm sao học nổi cái phong thái tiêu sái ném tiền qua cửa sổ như vậy

“Bạn còn nhìn gì thế?” Hạ Lam cho thêm chút nước vào lò, lập tức hơi trong phòng bốc lên ngùn ngụt, nóng toát mồ hôi luôn “A, tôi biết rồi!”

“Bạn biết cái gì?” Chơi với cô nàng vài ngày thì biết ngay, Hạ Lam chẳng khác gì bầu trời mùa hạ, trong veo luôn! Thăng trầm cực kì, có chuyện gì cũng không giấu giếm được, thắc mắc là phải hỏi ngay.. Đã vậy còn vô cùng bao đồng, chuyện của người khác cô ấy muốn nhất định sẽ nhúng tay xen vào!

Khác hẳn ông anh sinh đôi Hạ Vũ, suốt ngày im im ngồi cạnh tôi chơi điện tử, hết giờ thì vác xác đi đánh nhau làm cho mặt mày bầm tím, khiến bao em gái si mê đau lòng!

Đúng là trẻ trâu!

“Bạn đang nghĩ tôi phá gia chi tử!” Hạ Lam nhào qua néo néo bộ ngực đầy đặn của tôi bằng thái độ ghen tị vô hạn. Chắc, ai bảo cô nàng LCD làm chi.. “Đúng không hả!”

“Đây là cậu tự nói mình!”

“Hừ, nói cho cậu biết, tôi đây 5 tuổi đã bắt đầu kinh doanh, 10 tuổi mở công ty riêng, bây giờ đang phát triển nó thành tập đoàn rồi!” Cô nàng tự đắc, vừa nói vừa vênh mặt.

Mẹ ơi..

Nếu đây không phải ngôn tình cầu huyết chuyện gì cũng có thể xảy ra thì nhất định tôi đã đứng dậy cười vào mặt bạn nhỏ Hạ Lam vì bạn ấy chém bảo rồi!

5 tuổi kinh doanh, 10 tuổi có công ty riêng và bây giờ 15 tuổi thì chuẩn bị làm chủ một tập đoàn??

Đùa tôi chắc??

“Bạn kinh doanh đồ chơi trẻ em à??” Tôi cười cười, nửa đùa nửa thật hỏi lại.

“Đúng!” Ngờ đâu Hạ Lam gật đầu cái rụp, còn khẳng định lại nữa chứ “Cái đó 1 lăi 10, đã vậy còn không bao giờ bị lỗi mốt!!”

“Ahahah”

“Không ngờ chứ gì?” Hạ Lam vẫn còn nguyên vẻ đắc ý vô cùng trẻ con “Tôi kiếm ra tiền, tôi tự tiêu! Sao? Hâm mộ tôi không??”

Quá hâm mộ ấy chứ!

Trời ơi, bảo sao người ta giàu lại càng giàu còn mình thì cứ nghèo mãi.. Đó, hồ phụ sinh hồ tử, đã đẹp còn có chí kinh doanh từ lúc còn trong trứng nước!

Tôi đây thì sao???

Xem đi Tịnh Nhi!

Mày hai mươi tư tuổi và đã sống đến hai kiếp người vậy mà còn không bằng một đứa nhóc con!!

Từ tài sản, trí tuệ, sức khỏe., và cả lá gan nữa!

Chẳng bao giờ dám làm liều, hơi tí là sợ sun vùi mất mặt!

Nữ chính người ta cũng xuất thân bản hàn mà có như tôi không? Câu trả lời là không hề! Ngọc Nhi độc ác, dừ dằn lại hay tính kế người khác tất cả chỉ vì muốn cho mình có cuộc sống tốt đẹp hơn. Đã vậy cô nàng đó còn rất chăm chỉ đến mấy lớp học thêm bên ngoài. Giờ nghĩ lại mới thấy tôi đã quá coi trọng bàn tay vàng mà không hề nghĩ đến sự cố gắng để trở thành người hoàn hảo của nữ chính.

Từ lúc xuyên qua đến giờ, tôi cứ luôn ý y, luôn có ý muốn thử hưởng thụ mà quên luôn mất khả năng tự lập của bản thân..

Tỉnh lại nào Tịnh Nhi!

Tôi đâu phải con người như thế!!

Học hỏi nữ chính kia, học hỏi em Hạ Lam mới 15 tuổi đã sắp làm chủ cả tập đoàn kia!! Tôi nhất định phải xách mông lên và học thêm vài thứ để chuẩn bị mở nhà hàng hoành tráng mới được!!!

“Yo ~ “Quyết tâm đang dâng trào mãnh liệt, Cửa phòng xông hơi đã bị đẩy ra, hai bóng người yêu kiều cực độ tiến vào, vừa trông thấy chúng tôi một trong hai cô gái đã chanh chua lên tiếng “Xem ai đây này!!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30

Tôi ngạc nhiên nhìn qua, trời ạ, nữ chính và bạn của em ấy!!

Sáng sớm ra đường bánh xe ô tô lăn phải phân chó hay sao mà đen đui quá vậy? Đi tắm hơi thư giãn mà cũng không được yên nữa!!

“Cậu là Tịnh Nhi phải không!?” Cô bạn của Ngọc Nhi gần như nhào đến chỗ tôi và Hạ Lam đang ngồi, khuôn mặt trẻ con xinh xắn đáng yêu vô cùng “Gầy đi rồi! Đẹp quá ha!”

“Cậu..” Tôi và Hạ Lam vô thức lùi lại mấy bước “Cậu là ai?”

“Trình Phương!” Ngọc Nhi xoa mái tóc đen dài, xoa xoa thái dương mệt mỏi ngồi xuống “Đừng làm loạn nữa!!!”

Trình Phương..

Trình Phương...

Tôi nhớ ra rồi!

Tôi biết cô ta!!

Nữ phụ mặt trẻ con nhưng cáo già và thâm nhất truyện!!!

Nếu Tịnh Nhi được xem là nữ phụ hạng hai với tính cách ngây thơ ngu ngốc, thì Trình Phương này chính là nữ phụ số một, nữ vương phụ hội tụ đầy đủ đặc điểm của một nhân vật siêu phản diện!

Đầu tiên là vẻ ngoài lừa gạt người khác, Trình Phương sở hữu khuôn mặt xinh đẹp với những đường nét trẻ con ngây thơ vô cùng. Mắt nâu sậm to tròn, mũi nhỏ xinh, môi hồng hào đã thế còn được bonus thêm má lúm đồng tiền yêu kiều dụ hoặc.

Thân hình thì tương đồng với khuôn mặt, phẳng lì từ A đến Z luôn!!

E hèm, nói thế mất phẩm giá quá.. Nhưng chung quy lại, em Trình Phương này đích xác là một tiểu loli đáng yêu!

Tiếp đến phải kể tới tính cách, vẻ ngoài thiên thần nhưng bên trong cũng như bao nữ vương phụ khác, em ấy chính là ác quỷ!

Làm đủ mọi chuyện xấu cần quấy để ngăn cản nữ chính trên con đường đến với nam chính và các nam phụ!

Từ giấu quần áo thể dục, giấu khăn, giấu sách vở.. cho đến mấy việc quá đáng hơn như kiểu đẩy ngã nữ chính từ trên cầu thang, cho người đánh hội đồng, tung tin đồn nữ chính là con hoang, mẹ làm gái,.. Và cuối cùng chính là bỏ thuốc xxx nhằm làm ô uế tâm thân trong sạch của nữ chính..

Chắc, quá đáng nhất là em này làm bao việc xấu xa mà chẳng bao giờ bị nữ chính tâm cơ của chúng ta phát hiện ra sất! Trời ơi, làm việc xấu mãi mà không bị lộ đuôi, cho tôi hỏi não của đám người này làm bằng cái gì mà không nhận ra vậy????

Trình Phương nguyên tác được miêu tả là một cô nàng có vẻ ngoài đáng yêu nhưng thực chất lại không đáng được yêu. Tính cách của nữ phụ này quá tâm cơ, quá lẳng lơ.. lại càng không biết điều và ngang ngược!

Không còn lời nào để nói, mô típ quá bình thường, không có gì sáng tạo hết! Vậy mà lúc đọc truyện này, đến đoạn tả em nữ phụ này không biết có bao nhiêu com mồm chữ nữ phụ tả toi rơi rụng..

“Loạn gì chứ?” Trình Phương bĩu môi, kéo khăn tắm che ngang ngực “Lâu lắm không gặp Tịnh Nhi nên muốn nói chuyện chút thôi mà!!”

“Hừ, có gì đáng để nói?” Ngọc Nhi khinh thường liếc qua chúng tôi sau đó quay người ngồi ở băng ghế đối diện.

Thật sự là phòng tắm hơi này rất nhỏ, cũng rất ngọt ngào em gái à.. Em không cần phải vênh mặt tỏ thái độ để làm nó ngọt ngào hơn đâu!!

“Sao không??” Trình Phương nhìn qua một chút rồi quyết định ngồi xuống gần chỗ giao nhau của hai băng ghế “Tịnh Nhi, dạo này có chuyện gì hay ho không? Kể cho bạn nghe nào!!”

“Ahaha..” Chuyện hay ho gì? Tịnh Nhi này đã chết và một bà cô 24 tuổi mà tôi đây thể thân em ấy có tính là hay ho không??

Hừ, mà nếu có chuyện hay ho thật thì sao tôi phải kể với một người vừa mới gặp mấy phút và người đó còn là nữ phụ lòng lang dạ sói như cô em này chứ!??

“Thế nào?” Trình Phương liếc qua Ngọc Nhi một cái rồi tiếp tục “Cậu với anh Đạt sao rồi?? Giảm béo để cura cảm anh ấy đúng không?? Bây giờ đẹp lên rồi chắc anh Đạt thích lắm hả??”

“Cậu nói gì đấy Phương??” Tôi chưa kịp lên tiếng Ngọc Nhi đã lấy nước trong thùng hát qua chỗ Trình Phương, cô nàng vì bất ngờ nên không tránh được, ăn nguyên gáo nước vào người.

Chậc, từ đầu đến giờ bây giờ mới có chuyện chị em mình hợp ý đấy!

Người gì mà vô duyên hết sức, thế này em nữ chính cũng chịu được thì tôi đến bái phục!

Còn là chịu đến tận cuối truyện mới lật mặt nữa chứ..

“Có gì đâu..” Trình Phương vẫn cười ha hả, lấy khăn lau qua nước trên mặt và chẳng có gì là đang tức giận cả. Đúng là ngu tầm ngu, mã tầm mã, đôi này diễn sâu diễn siêu như vậy làm bạn với nhau là quá hợp! “Cậu xem này, bây giờ Tịnh Nhi đẹp thế nào chứ?”

“Cậu đừng nói quá!” Tôi xua tay, mới giảm về đáng chuẩn thôi, da vẫn còn nhăn lấm, không dám nhận là người đẹp đâu! “Tôi làm sao xinh được như Ngọc Nhi chứ?”

“Hừ, xinh đẹp có ăn được không mà đem ra nói hoài?” Hạ Lam này giờ ngồi nghe, lúc này mới khó chịu lên tiếng. Đây, lại chuẩn bị không chịu được mấy câu ngứa tai sắp nổi xung lên đây mà!

“Sao không??” Trình Phương nhìn móng tay sơn sửa đẹp đẽ của mình vênh mặt “Có những người đem nhan sắc đi bán thì mới có tiền để sống và nuôi con đấy! Ngọc Nhi nhỉ?”

“Nói ít thì không ai bảo cậu câm đâu!” Nữ chính khó chịu thấy rõ, bàn tay nắm cái gáo nước như thể muốn ném luôn nó vào mặt cô bạn thân của mình!

Xia đều mẹ Ngọc Nhi trước đây bán thân nuôi miệng đây mà!

Sóng ngầm dữ dội ghê!

Mà thôi kệ, dù gì cũng chẳng liên quan đến chúng tôi..

“Tôi chỉ nói sự thật thôi mà, giận gì chứ?” Trình Phương bĩu môi nhỏ, nhào qua chỗ tôi. Điều này làm Hạ Lam không vui tý nào, cô nàng nhứ mảy lúi xa Trình Phương một chút “Oa, ngấm kỹ tý nào! Tịnh Nhi cậu thật xinh đẹp!!”

“...”

“Ngọc Nhi cậu xem này! Khác hẳn thứ phế vật ngày xưa!” Trình Phương cười ha hả nói lớn “Mũi nhỏ miệng nhỏ, mắt xanh long lanh, khuôn mặt bầu bĩnh đã vậy số đo ba vòng còn siêu chuẩn chứ!!” E hèm!!

Nữ phụ tôi thật sự không có ý giấu giếm độc giả về chuyện bả thân đã giảm béo thành công.. Chi là muốn đường da cho hết nhăn sau đó mới xuất hiện trở lại cùng hào quang sáng chói giống như tất cả các nữ phụ xuyên không khác: xinh đẹp chết người!

Do ảnh hưởng của chế độ ăn trước đây Tường Vy kê cho nên cả tấm thân mỡ màng của tôi đã bay biến nhanh chóng. Hòa An giúp tôi điều trị, lại tìm chuyên gia chăm sóc sức khỏe nên chỉ trong thời gian ngắn, Tịnh Nhi này coi như đã giảm béo thành công.

Trộm liếc vào gương lấp xung quanh tường một cái, nữ nhân trong gương nhìn lại tôi bằng ánh mắt đắm đuối. Thân thể mỹ miều với ba vòng rõ rệt, chuẩn như người mẫu và chiều cao hơn 1m7. Có lẽ vì Tịnh Nhi này là con lai nên mới có chiều cao khủng như vậy. Khuôn mặt hơi tây với sống mũi cao thẳng

và đôi mắt xanh biếc mị nhân cực kì. Làn da trắng đặc trưng của người châu Âu và một đôi môi dày mọng đỏ ngon lành.

Hoàn hảo quá mức!

Tôi đã đoán biết trước mà.. thân thể này mà gầy thì nữ chính có mà chạy theo xách dép nhé!!

Hahaha!!!!

Chắc, nhưng mà kiểu này lại tốn tiền quần áo rồi.. Cũng được, đồng quần áo cũ đó với đồ trước đây của Tịnh Nhi sẽ đem thanh lý chung một lần luôn vậy!

Trung Kiên à, lần này về nước nhìn thấy tôi, đảm bảo anh sẽ được mở mang tầm mắt!!

“Lần đầu được khen hay sao?” Ngọc Nhi nhún mày đánh gãy suy nghĩ của tôi “Cười không có chút hình tượng!”

“Tất nhiên là lần đầu rồi!” Trình Phương phụ họa theo “Này Ngọc Nhi, Tịnh Nhi xinh đẹp rồi cậu nên cẩn thận đấy!”

“Sao phải cẩn thận?”

“Không có lại giống mẹ cậu ngày xưa!” Trình phương cười tà, má, tôi ngửi thấy mùi gian trá! Con nhóc này thế nào cũng sẽ nói ra mấy câu chia rẽ tình cảm chị em thân thiết của chúng tôi cho coi!! “Bị tiểu tam xen vào cướp đi bố cậu!!”

“Ừ.. Cậu nói tôi mới thấy đúng..”

Ế..

Hai con ranh này!

Thế nào là tiểu tam xen vào cướp người? Ý nói tôi sẽ ra tay cướp nam chính từ tay nữ chính à??

Thôi xin kiêu đi!

Chị đây còn cả tương lai dài ngoằng cần phải đi, còn lo học hành kinh doanh các kiểu.. Phải kiếm tiền tự ăn tự tiêu giống bạn Hạ Lam của chúng ta kia kìa! Không rồi hơi đâu mà học em đi giành trai với bạn!!

Biết rõ vậy mà sao tự đứng trong lòng khó chịu vậy ta?

Lần trước cũng bị bạn Ngọc Nhi si và mẹ là tiểu tam mà đâu có thấy bức như lần này??

Đúng là bố hờ và mẹ Ngọc Nhi đang yêu nhau thì bị chia cắt. Nhưng chuyện mẹ Tịnh Nhi lấy bố hờ đâu phải mình bà ấy có thể quyết định được cơ chứ??

Tội lỗi đổ hết lên đầu bà ấy là sao??

“Đừng kêu nữa, vo ve như muỗi ấy!” Hạ Lam đứng dậy giắt lấy gáo nước trong tay Ngọc Nhi làm nữ chính hắt một cái “Khó chịu!”

“Liên quan gì đến cô?” Ngọc Nhi bức bối đứng dậy quát lớn, bộ dáng xinh đẹp khi cáu cũng động lòng người vô cùng “Đừng xen vào chuyện riêng nhà người khác!”

“Hừ..” Hạ Lam múc nước đổ vào làm hơi nước bốc lên nghi ngút, nhiệt độ phòng cũng tăng thêm mấy phần “..Biết là chuyện riêng sao không để dành về nhà mà nói, đem ra ngoài đường cho người ta xem rồi còn cảm đoán miệng thiên hạ? Đúng là không biết xấu hổ!”

“Ai go~ “Trình Phương xua tay, vẻ mặt giả sợ hãi “Gà mẹ xù lông bảo vệ con đấy à? Ghê quá cơ!”

“Câm mồm!” Hạ Lam quát, tay không khách khí ném cái gáo ra “Suốt này giờ cô phun ra câu nào là không khí ô nhiễm thêm phần ấy!”

“Cái..”

“Thôi đi!” Tôi kéo Hạ Lam ngồi xuống “Bình tĩnh, có gì từ từ nói..”

“Nói cái quái gì với hai con điên này!” Hạ Lam máu dồn lên não, bức bối tiếp “Vào một cái là sữa bậy sữa bạ! Nhìn mặt non choẹt là biết vẫn tiêu tiền của bố mẹ mà oai ve vênh mặt tận trời..”

“A, mà thì ngon chắc??”

“Ngon hơn bọn mày là cái chắc!”

“Mẹ nó! Con vô học!!”

“Chửi bà mày à?? Bà cho mày biết tay!!”

“Ồi á.. Con khôn dám đánh vào mặt bà??”

“Này dừng lại..”

“Mẹ con tiểu tam..”

“F*ck!!!”

“...”

* Có bạn thân cao thủ cũng sưng, ít ra không lo bị đấm nào bất nạt:))

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Ra khỏi phòng tắm hơi nhờ sự cường chế của đội ngũ bảo vệ nhiệt tình với nghề.

Bốn cô gái trẻ xinh đẹp và giàu có chúng tôi đấm nào đấm nấy quần khăn tắm, khuôn mặt có vài vết xước, đầu tóc thì rối tung như thể vừa đi bão về mà quên gội đầu bằng Tré Seme để tóc vào nếp lại..

Nói chung là thê thảm vô cùng..

“Đánh không đã tay gì hết!” Hạ Lam bực bội dấm vào tường than thở. Thôi đi nàng ạ, thế còn không đã gì nữa, mạng tiếng là bốn người đánh nhau mà toàn là nàng đi xử người ta không..

Trình Phương với Ngọc Nhi lôi hai chúng tôi vào cuộc chiến nhưng nào ngờ Hạ Lam này lại biết chút võ vè, ra tay một cái lập tức chiếm thế thượng phong, đánh cho hai người kia tan tác..

“Thế là được rồi!” Tôi xoa mấy vết xước trên trán cười cười, đúng là con gái có khác, vũ khí móng tay được sử dụng cực kì hữu ích! “Dần mặt tí thôi mà!”

“Hừ,nói chuyện ngứa tai chết được!” Hạ Lam bĩu môi “Trai theo bọn chị đây, thêm gì đi dành thắng nào với mấy cung?? Đã vậy lúc nói mặt còn vênh lên tận trời.. Đúng là cặn bã!!”

“Thôi thôi xuôi đi cô ạ!” Tôi vỗ vỗ lưng bạn Hạ Lam để bạn ấy hạ nhiệt, tính ra thanh toán sau đó sẽ về nhà luôn.

Chuyện này to như vậy, đánh nhau ở ngoài còn phá tanh bành Spa của người ta thế nào về cũng bị ông bố hờ sỉ vả cho xem! Ai bảo ông ta là người cực kì trọng sĩ diện chứ?

“Này, xì trét dữ quá!” Hạ Lam đột ngột bám lấy tôi như con sâu do “Đi giải tòa căng thẳng xiu không??”

“Đi đâu??”

“Tất nhiên là mua sắm rồi!” Cô nàng nháy mắt “Xem đi, quần áo của cậu rộng quá rồi đấy! Cái này phải để cho ba người mặc mới vừa!”

“Nói quá lời rồi..”

“Mà này, sao lúc chúng tôi chuyển đến đây cả lớp có mỗi chỗ cậu còn trống thế??”

“Thật ra trước đây nó cũng không trống..” Vì tôi béo ú nên một mình ngồi hết cả băng ghế đó đấy!

Nói ra như vậy liệu cô tiểu thư ngổ ngáo này có giật mình không ta??

.

.

.

Lái xe nhà Hạ Lam đưa chúng tôi đến trung tâm mua sắm lần trước, khác hẳn với con gà như tôi, Hạ Lam của chúng ta chính là dân chuyên nghiệp trong việc chọn đồ!

Đảm bảo chơi ngôi sao thời trang cô nàng phải là stylist giỏi nhất ấy chứ!

Hạ Lam đưa tôi đến tầng 5, ở đó có vài tiệm quần áo quen của cô ấy, đa phần đều là những nhãn hiệu nổi tiếng với cái giá trên trời. Và đồ thì rất hợp phong cách Hạ Lam: trẻ trung và có chút nổi loạn.

“Cậu cứ ngắm đi!” Hạ Lam đẩy mấy cái giá treo đồ sang, mấy cô nhân viên ở đây nhìn thấy cô nàng này mắt sáng hệt như thấy mỏ vàng vậy đó.

Ừm. Nhìn Hạ Lam thế kia cơ mà, lại thêm tính cách hào sảng thoải mái của cô ấy, đảm bảo mua sắm cũng không bao giờ tính toán!

“Nhưng mà tôi nghĩ ở đây chẳng có cái nào phù hợp với cậu đâu!”

“Sao không??” Tôi bĩu môi, tôi đây giờ chính là cái giá treo đồ đấy nhé, đảm bảo 100% cái gì mặc lên cũng hợp!

“Vì đây là đồ dành cho người phẳng!” Cô nàng tự đắc nhấn mạnh, có gì hay chứ? Phẳng cũng khoe làm như oai lắm không bằng..

Kiếp trước tôi phẳng lì, đau đớn làm sao, suốt ngày bị trêu là đồ đàn ông ròm, rồi thì LCD, rồi abc xyz.. nghe mà nhức nhách! Giờ bự rồi thì lại quen một cô bạn kì thị ngực bự và tôn sùng phẳng lì thế này chứ?

Tôi nên khen bạn Hạ Lam tự tin hay nói cô nàng đang ảo tưởng tự an ủi bản thân đây??

“Đừng lo! Chút nữa dẫn cậu đi chọn đồ!”

“Ừm..”

“Này, mấy hôm nữa cậu có đến nhà tôi không??” Hạ Lamướm thử một cái áo, sau đó ném luôn cho nhân viên mà chẳng buồn nhìn giá.

“Đến nhà cậu làm chi?”

“Dạ tiệc!” Hạ Lam đáp gọn “Tôi xem danh sách có mời nhà cậu mà! Đi chứ? Cậu không đi thì buồn chán lắm! Ở đó toàn một đám muỗi, vo ve đến đau cả đầu!!”

“Vậy à??” Trái đất tròn dữ vậy sao? Tưởng đi tiệc tận đâu tận đâu, thì ra là ở ngay nhà cô bạn ngồi chung bàn! “Tôi tưởng tiệc tùng thì phải vui chứ? Tôi còn chưa đi dạ tiệc bao giờ..”

“Thật á??” Hạ Lam tròn mắt ngạc nhiên “Không thể nào! Cậu là con gái nhà họ Vi mà!!!”

“Haha..”

Đúng là con gái nhà họ Vi thì thế nào??

Vốn dĩ ông bố hờ này chỉ coi trọng cô em gái xinh như mộng Ngọc Nhi kia mà thôi. Còn Tịnh Nhi này à.. Hoàn toàn không để vào mắt!

Nói chung cũng không thể trách được, Tịnh Nhi nguyên bản quá ngây thơ, trong sáng, cũng không có ước mơ gì lớn.. tất nhiên không thể lọt vào mắt của một ông bố tham vọng như bố của Tịnh Nhi.

Ngọc Nhi thì ngược lại, muốn tâm cơ có tâm cơ, muốn hoài bão đủ hoài bão, đã vậy còn xinh đẹp động lòng người, đa tài đa nghệ.. Không chuyên tâm bồi dưỡng cô nàng thì đúng là ngu ngốc!

Quả thật, nếu tôi là ông bố kia, tôi cũng sẽ chấp nhận một đứa con xuất sắc nhưng không mang dòng máu của mình..Nghĩ mà thấy rầu hết cả lòng...

.

.

.

Vừa về đến nhà đã ngửi thấy mùi thuốc súng nồng nặc.

Tôi chậm rãi tiến vào phòng ăn, trên người là bộ đồ mới toanh cực kì vừa vặn với thân hình nóng bỏng hiện tại tôi đang sở hữu.

Chắc, nói đến mà muốn rớt nước mắt.. Phải bao nhiêu ngày rồi mới được mặc đồ vừa khít với người, còn là đồ đẹp nữa chứ..

Phòng ăn có đầy đủ cả gia đình, và hiển nhiên là mặt ai nấy đều treo những biểu cảm tiêu cực. Thấy tôi bước đến thì đồng loạt quay ra nhìn sau đó ngáy ra một chút như thể thấy quái.. à, không!! Bây giờ là thấy tiên nữ!!

Ai bảo chụy đẹp làm chi???

“Ừ hừm.” Bố đằng hắng một tiếng làm mọi người giật mình tỉnh lại, sau đó quay sang chỗ tôi, ánh mắt cố tỏ vẻ cáu giận nhưng sự cáu giận ấy đã bị át đi mấy phần do ngạc nhiên và.. cung chiều?? Mẹ nó, tôi nhìn lộn đấy à??? “Tĩnh Nhi, mau vào đây!”

“Cả nhà ăn tối sớm vậy sao ạ?” Tôi đặt cái cặp nặng trĩu xuống ghế và hỏi cho có lệ.

Làm sao đã ăn uống được chứ, đồ ăn còn chưa có dọn lên đâu!

“Cả ngày chỉ biết có ăn!” Mẹ kế nói nhỏ, giọng đầy bất mãn. Haha, chắc em Ngọc Nhi về trước và đã ăn mắng no rồi đây mà! Mẹ kế hẳn đang xót con gái, đã vậy lúc tôi về còn xuất hiện chói lòa như thế bảo sao không cáu “Béo là phải!”

“Hihi-” Tôi cười ngọt ngào “Con béo là có lý do cả thừa di! Không tin di cứ hỏi em Ngọc Nhi là biết ạ!”

“Liên quan gì đến Ngọc Nhi?” Bố ngạc nhiên nhìn qua, trong mắt lóe lên mấy tia sáng kì quái. Đúng là dân lặn lội lâu năm trong thương trường có khác, một câu thôi mà đã đánh hơi được điều kì quái rồi.

“Con không biết..” Ngọc Nhi nặn ra một nụ cười méo mó “Chị, chị đùa gì vậy? “

“Thôi, không nói nữa!” Bố chốt một câu không để tôi nói thêm cái gì “Mau ngồi xuống!”

“Có chuyện gì mà nghiêm trọng vậy ạ?” Tuấn Anh hình như về sau khi bố đã mắng Ngọc Nhi nên không biết chuyện gì xảy ra, anh ta kéo tôi ngồi xuống cạnh mình rồi tò mò hỏi “Đã xảy ra chuyện gì mà con không biết hay sao?”

“Hừ, con cái nhà này không được ai dạy dỗ hết hay sao?” Bố đập bàn một cái để thị uy, mặt kính rung lên một chút rồi rất nhanh bình ổn lại.

Đảm bảo là đầu tay lắm, xem bàn tay đỏ lựng kia là tôi hiểu rồi..

“Ra ngoài cãi lộn, đánh nhau, còn phá tanh bành hàng quán của người ta.. Các con nghĩ mình giống mấy đứa đầu đường xó chợ, không ai quản lý, cả ngày chỉ biết đánh lộn để kiếm con hay sao?”

“Hả???” Anh trai nghe đến đoạn này buột miệng hỏi một câu, mắt không nhịn được trợn lên liếc qua tôi về như sóc lắm “Đánh nhau? Ai với ai?”

“Còn ai với ai nữa! “ Câu hỏi ngờ ngẩn này làm bố tức điên lên, ông ta lườm Tuấn Anh một phát sắc lẹm rồi gằn giọng “Hai cô con gái quý của nhà này đấy!!”

“...”

“Đồn ra ngoài thì nhà họ Vi còn mặt mũi nào?? Ta như thế này mà có hai đứa con gái không phải khuê nữ hay sao?? Nói! Đứa nào gây chuyện trước??”

“Bố bình tĩnh đi ạ!” Tôi chớp chớp đôi mắt xanh biếc xinh đẹp của mình, sát chiều của người đẹp đấy! Tôi phải tập nhìn gương N lần mới học được kiểu chớp mắt lấy lòng này đó!! Xem, có tác dụng rồi! Bố hờ đang ngẩn ra.. “Chuyện này, chi là hiểu lầm thôi!”

“Hiểu lầm thế nào??”

“Con và em Ngọc Nhi chỉ cố gắng can ngăn hai cô gái đánh nhau trong phòng..” Xin lỗi vì đã bán đứng bạn Hạ Lam! Tôi cũng không có ý muốn bảo vệ em gái xinh đẹp Ngọc Nhi làm gì.. Nhưng chuyện này cũng liên quan đến thanh danh của cả tôi nữa!

Nhờ đâu vì chuyện xấu này mà không xin phép làm nhà hàng được thì sao? Tốt nhất không nên đại dột mà đụng chạm vào túi tiền của mình!

Chờ đến khi tôi tự kiếm được tiền xem..

“Ai ngờ lại bị hiểu thành như vậy..”

“....” Ngọc Nhi im lặng nhìn qua tôi, quái quỷ, tôi đang tìm cách giải vây cho cả hai đó, lẽ nào cô em này không muốn làm cho bố hờ có cái nhìn tốt về mình??

“Khi nãy hình như con không có nói thế!” Bố hừ mũi, tia nhìn sắc như dao bắn về phía nữ chính.

Hự, trúng đạn rồi!

Ngọc Nhi à, khi nãy em đã nói cái gì???

Có ai về chuyện lại không khớp như tôi không???

Có đồng chí nào xuyên không thăm như tôi không??

Cả đời không nói dối, đến khi nói một phát lập tức bị vạch trần!!!

“Lừa người cũng không biết đường!” Bó cau mày, ngồi phịch xuống ghế “Thật đáng thất vọng!”

“...”

“Hai con..” Ông ấy thờ dài một hơi sau đó chậm rãi tuyên cáo “Tĩnh Nhi.. Con đi học mấy lớp lễ nghi đi, sau này còn biết cách cư xử! Còn Ngọc Nhi.. Đi học nhiều như vậy mà vẫn không có tiến bộ! Con! Ở nhà suy nghĩ vài ngày đi! Thấu đáo rồi hãy đến lớp tiếp!!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32

Này! Bớt mâu thuẫn tý đi được không hả??

Tại sao hai đứa đều đánh người mà một đứa phải đến lớp còn một đứa phải ở nhà?

Thêm nữa, ông biết đi học mấy cái lễ nghi đó vô ích còn bắt tôi đi là thế nào??

Hèm~ Kêu gào cho có lệ thôi, chứ thật ra tôi cũng đang muốn đi học vài thứ để tự bảo vệ bản thân. Trong cái rủi lại có cái may, xong rồi, giờ thì tha hồ đi học mà không lo bị ai nghi ngờ hay tra hỏi.

“Mình à, sao lại bắt con nghỉ học chứ??” Mẹ kế hiển nhiên không đồng tình với quyết định đầy mâu thuẫn của bố, lập tức nhào đến khóc lóc. Phải rồi, con gái quý, chỗ dựa sau này của bà ấy, không bênh sao được “Chuyện này giải quyết như thế không ổn!”

“Không ổn? Cái gì không ổn?”

Dại rồi mẹ kế ơi! Chẳng lẽ bà không biết loại đàn ông trọng sĩ diện này coi mặt mũi mình còn hơn mạng hay sao, tự dưng nói quyết định của ông ta không ổn khác nào và mặt ông ấy.

Quả nhiên, nhìn vẻ mặt bố hồ đang bùng bùng tức giận kia thì biết.. Đúng là khôn ba năm dại một giờ, bênh con cũng nên bình tĩnh!

“Mình à, em nói này...” Mẹ kế phát hiện bản thân lỡ lời lập tức xoa dịu “Kìa, mình đi đâu thế??”

“...”

Không khí trong phòng ăn giảm nhiệt khá nhiều, chỉ còn ba người trẻ tuổi chúng tôi đang im lìm nhìn theo bóng dáng hai người lớn đang hùng hục khí thế đi khuất sau cửa phòng ăn.

Tuấn Anh khẽ liếc tôi một cái, đôi mắt đầy tán thưởng gật đầu.

“Giống mẹ thật đó!” Anh trai xoa xoa mái tóc dài của tôi, vui vẻ nói “Thật xinh đẹp! Bảo sao khi nãy bố nhìn em kinh ngạc như vậy!”

“Ừm..” Tôi gật đầu đồng tình, quả nhiên Tĩnh Nhi này giống mẹ đến 7-8 phần. Những đường nét sắc sảo kết hợp với sự nhu hòa một cách hoàn hảo, một người nhìn qua đã thấy cái đẹp ấy quá mạnh mẽ, khác hẳn vẻ xinh đẹp thanh thuần động lòng người của Ngọc Nhi..

Câu khen này đánh trúng tim của Ngọc Nhi, cô nàng đang hậm hực vì khi nãy bị ông bố hờ đá khỏi mấy lớp học thượng lưu, cảm tức một cách có hàm ý. Nay lại thêm sự tức giận do thất vọng vì ông ta đang chung sống với mẹ mình mà lại dám có suy nghĩ về người phụ nữ khác!

Người phụ nữ ấy không ai khác chính là mẹ của Tĩnh Nhi này đây!

“Sao thế Ngọc Nhi?” Tuấn Anh nhếch môi liếc qua, anh trai này dường như không còn chút hứng thú với nữ chính nữa.. thậm chí cách nói chuyện giờ đây còn có chút ghét bỏ và đề phòng “Có gì không đồng tình với quyết định của bố à?”

“Dạ..” Ngọc Nhi như cảm nhận được sự ghét bỏ của Tuấn Anh, cúi đầu dụi dụi “Không ạ, em thấy bố làm như vậy rất đúng!”

“Thế sao? Vậy hai đứa có muốn kể lại đầu đuôi câu chuyện cho anh nghe không??”

.

.

Hôm sau tôi có hẹn với Hòa An tại phòng khám tư của anh ta.

Đạo này thường xuyên đến đây kiểm tra sức khỏe nên cũng có chút quen thuộc. Dừng xe bên đường, sau đó xuống đi bộ qua một cánh cổng lớn, tiếp đến là khoảng khuôn viên khá rộng rãi trồng đầy hoa và cây cảnh.

“A!”

“Này, mắt đề đi đâu thế?”

“Chính cậu đâm vào tôi mà!!”

Hừ, tác giả đại nhân bà có thể bớt nhảm chán hơn không?? Thiếu gì cách gặp người mà cứ nhất quyết bắt chúng tôi phải va chạm này lữa một cách phi lô gic và hết phim Hàn thế này chứ??

Đáng ghét, đã vậy còn đau hết mũi.

“Ồ, là cậu à?”

“Hạ Vũ?” Tôi xoa mũi nhìn lên, chắc, mình thật là có duyên với cặp đôi gen tốt quá mà! Không đi cùng cô em sẽ gặp ngay ông anh!

Hạ Vũ vẫn mặc đồng phục trường, nhưng cái áo trắng đồng phục đã dính đầy bụi đất, vài chỗ còn rách nát tả tơi cực kì. Chắc lại vừa đi đánh nhau về đây mà.. Hình như cậu chàng còn bị thương nên phải tới đây băng bó, xem bàn tay trắng bốp kia thì hiểu rồi.

Grrr ~ Con trai tôi sau này mà dám suốt ngày đi đánh nhau tôi nhất định sẽ xử lý nó!

Ừm.. làm thế có lẽ không ổn, cấm nó đánh nhau mình lại còn đi đánh nó.. Mẹ ơi, dạy con thật khó, nghĩ thôi đã thấy nan giải! Thôi, sau này lấy chồng sinh con rồi tính tiếp vậy..

Mà này, sao cô em Hạ Lam kinh doanh siêu như vậy còn ông anh Hạ Vũ này lại phế đến thế?

Hay do bị so sánh với em gái nhiều tự thấy mình kém cỏi nên sa đoạ vào ăn chơi rồi dú đờn đánh nhau các kiểu?? Không thấy đúng lắm.. Theo lô gic của truyện nào tàn này thì chả có công tử đẹp trai con nhà giàu lạnh lùng cool ngầu.. nào là phế vật hết!

Chả lẽ.. Bạn Hạ Vũ lại là chủ băng nhóm xã hội đen nào đó??

Ahaha vậy chắc buồn cười lắm, tên Vũ họ Hạ, bên Tung Cửa là tên con gái đó!!

“Quên luôn mặt bạn cùng bàn rồi à?”

“Haha~” Tôi cười ruồi, thu lại cái nhìn xét đoán “Không nghĩ lại gặp cậu ở đây!”

“Tại sao?” Cậu ta nhếch môi khoe ra vết thương đã được băng bó cẩn thận “Tôi hay đánh lộn như vậy, bị thương là chuyện bình thường..”

“...”

“Hay trong lòng cậu.. Thật sự nghĩ tôi là cao thủ?”

Thằng nhóc này đang ảo cái gì vậy trời??

Bình thường thấy cậu ta ít nói ít cười còn nghĩ đây là kẻ bình thường nhất trong truyện. Ngờ đâu tôi đã nhầm! Đây đích thị là truyện nhân mặt dày tung tung của bạn Trung Kiên!!

Chẹp, làm cái vẻ cool ngầu, còn tiến sát vô mặt chị đây làm chi? Chú em còn nhỏ lắm, chị đã hai mấy tuổi đầu làm sao dám để phi công trẻ lái bậy bạ chứ!!

Không nên hại đến mầm non tương lai của tổ quốc.. Làm thế là thất đức...

“Cậu con nhà giàu mà.. Chả lẽ không có bác sĩ riêng mà phải đến phòng khám tư thế này?” Tôi lui lại, thận trọng đáp trả. Hạ Vũ thấy tôi không bị mỉa nam kể của cậu ta mê hoặc thì hơi ngẩn ra một chút, nhưng rất nhanh đã khôi phục trạng thái bình thường. Có điều.. Hình như ánh mắt cậu ta nhìn tôi hơi bị lạ!!

Này.. Có khi nào sẽ giống mấy truyện ngôn cầu huyết, nhân vật nam thấy nhân vật nữ không quan tâm đến mình, sau đó nảy sinh hứng thú: “Cô ta thật khác biệt, thật thú vị..” Bla bla gì gì đó.. Sau đó cậu ta sẽ quay sang yêu tôi rồi điên cuồng theo đuổi tôi không ta??

Ặc, lại bắt đầu tưởng tượng rồi!!

Tình mau!!

Tác giả đại nhân chắc chắn sẽ không nhai lại mấy tình huống cũ rích rẻ tiền này đâu!

“Haha, bị cậu đoán đúng rồi!” Hạ Vũ nhét hai tay vào túi quần, chuẩn bị quay người đi “Tôi đưa bạn đến đây tiện thể băng bó luôn. Thật ra, nếu để bác sĩ riêng băng bó cho nhất định tôi sẽ gặp rắc rối với bố mẹ!”

“VẬY Ạ??” Tôi đâu có hỏi tường tận, cậu khai báo làm gì?

“Ừm, thôi tôi đi lấy xe đây!” Hạ Vũ bước nhanh “Bạn tôi sắp xong rồi!”

“Tạm biệt!”

“Hẹn gặp lại trên lớp!”

Nhìn bóng lưng cao lớn của Hạ Vũ đi khỏi, tôi cũng xoay người tiến vào bên trong.

Phòng khám tư của Hòa An là một phòng khám lớn, hạng sang ở trung tâm thành phố. Cái này.. thật ra nói là phòng khám, không bằng gọi nó là bệnh viện luôn đi. Khôn viên rộng lớn trồng đầy cây xanh, những phòng bệnh cho bệnh nhân lưu trú hoặc di động, các phòng ban riêng biệt.. Tất cả đều có đầy đủ.

Chỗ làm việc của Hòa An nằm ở cuối hành lang tầng 5, đó là trụ sở của khoa tâm lý và thần kinh. Hòa An tuy học rộng hiểu nhiều, nhưng thứ anh ta am tường nhất là về trị liệu tâm lý nên mới chọn tọa lạc chỗ này.

Thông thường khi tôi đến lái xe đã gọi điện cho thư kí riêng của Hòa An để sắp xếp lịch gặp nên không cần xếp hàng, tới nói một cái có thể lập tức đi vào. Có đôi ngọ hạng Vip thế này hoàn toàn là nhờ có mối quan hệ của Tuấn Anh và sự hứng thú của bác sĩ điên với thực đơn Tường Vy đem đến.

Chắc, nhắc tới Tường Vy.. Cô nàng cũng thật tội nghiệp.

Tất nhiên tôi không phải thánh mẫu mà có thể bao dung toàn bộ tội lỗi của nhân loại. Nhưng mà..

“Tạm biệt!”

“Ừm, hẹn gặp lại!”

Đang mải miết suy nghĩ, tự dung một tiếng nói quen thuộc lọt vào tai. Tôi tròn mắt nhìn qua sau đó lập tức lánh vào một góc tường đợi người đó đi khuất.

Ngọc Nhi??

Ngọc Nhi sao lại đến đây vậy trời????

Chả lẽ.. Sức hút mãnh liệt của nữ chính đã ảnh hưởng đến cả tên Hòa An thiên tài này rồi hay sao????

* Ế, hôm nay tự dung tìm được một truyện xuyên thư khá giống cái mình viết. Cũng nói về một nàng xuyên vô nữ phụ béo ú mập mạp, tên nó là: Khi nàng sumo quật khời:))

Nàng nào đã đọc qua cái này, thỉnh không nghĩ mình đạo ý tưởng, vì bây giờ mình mới biết đến nó =))))

Haha, thanh minh mà như thú tội ấy, mùi mờ ám nồng nặc luôn ~~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Chuyện này quá tầm kiểm soát mất rồi!

Tại sao Ngọc Nhi lại xuất hiện ở đây??

Cô ta đến khám bệnh hay sao?

Không thể nào!

Suốt cả câu chuyện chưa bao giờ tác giả đề cập đến việc em ấy bị bệnh cả! Mặc dù không ít lần nam chính đề em ấy ra giữa trời mưa mà làm này làm nọ, hoặc hành em ấy lên hạ em ấy xuống các kiểu mà có thấy bệnh tật gì bao giờ đâu??

Lần duy nhất phải đến bệnh viện chính là do suy nhược tinh thần vì em ấy không biết phải chọn ai và bỏ ai. Nhưng hiển nhiên là từ giờ đến lúc đó còn xa xôi lắm.

Có khả năng Hòa An hứng thú với Ngọc Nhi và nữ chính của chúng ta cũng vậy nữa..

Nếu là như thế thì thật sự nguy hiểm, bác sĩ đang điều trị cho mình lại qua lại với người ghét mình nhất. Khả năng tôi lên bàn thờ ngắm gà khỏa thân tăng cao báo động.. Trừ khi bác sĩ Hòa An thật sự là một người vô cùng có lương tâm nghề nghiệp.

Chắc, hi vọng một tên biến thái có lương y? Thà mong mặt trời mọc ngược khéo khi còn dễ hơn đây!!

Thật sự muốn gào thét! Mẹ nó, có ai đen đui như tôi không?? Vệ sĩ bảo vệ mình không chuyên tâm, bác sĩ thì bắt tay với đối thủ sau lưng mình!!

“Xin lỗi! Tôi vào được chứ?” Dù suy nghĩ day dứt đến mấy thì cuối cùng cũng vẫn phải vào. Sức khỏe của mình là quan trọng và dù sao thì hiện tại vẫn chưa biết rõ sự thật là thế nào.

“Mời vào!” Giọng nói mềm mại của Hòa An chậm rãi vang lên, tôi không khách sáo, đẩy cửa tiến đến. Hòa An đang ngồi ở bộ bàn ghế uống trà kê sát cửa sổ, nhàn nhả pha trà.

Mùi hương ngọt ngào của hoa Hải Đường dịu dịu bay khắp căn phòng, vô cùng dễ chịu.

“Tĩnh Nhi?”

“Phải!”

“Đừng nhìn tôi kiểu đó!” Anh ta đưa tay ý mời tôi ngồi xuống cái ghế đối diện “Dù sao đến giờ này tôi cũng chưa làm gì có lỗi với cô đâu!”

“Hà??” Anh ta đoán ra chuyện gì sao?? Để tránh nghi ngờ tôi đã cố ý ngồi trong nhà vệ sinh cả nửa tiếng đồng hồ rồi mới đến cơ mà! Ánh mắt của tôi cũng rất bình thường nữa.. Đảm bảo luôn!

“Tôi biết cô đang nghĩ cái gì!” Anh ta đứng dậy tiến đến bàn làm việc lấy một số giấy tờ và dụng cụ gì đó “Nào! Trong lúc đợi trà ngấm, chúng ta làm việc luôn đi!”

.
.
.

Hòa An giúp tôi làm một số xét nghiệm, rồi khám tổng quát một lượt sau đó nghiêm túc ngồi ở bàn ghi ra giấy một đơn thuốc gì đó.

“Giảm cân nữa sẽ không tốt cho cơ thể!” Hòa An dùng bút đưa cho tôi tờ đơn anh ta vừa ghi vẫn còn nóng hổi “Giữ thế này là đẹp rồi!”

“...”

“Công nhận cái thực đơn đó lợi hại! Có nó thì mấy hăng bán trà thuốc giảm cân phá sản hết!”

“Chưa biết họ có phá sản hay không..” Tôi bừa môi nhét đơn thuốc vào túi “..Người ăn đã xanh cỏ rồi!”

“Gặp tôi là ok hết!” Anh ta vênh mặt, vẻ tự đắc không hề giấu giếm “Uống trà đi!”

“Tôi phải về sớm..”

“Cô đang lo sợ đúng không??” Hòa An không nhìn tôi, anh ta ngồi ở chiếc ghế đối diện, đưa tay rót trà ra tách “Sợ rằng tôi sẽ bị ai đó giật dây, sau đó ra tay ám hại cô..?”

“Ha ha, anh nói gì vậy??” Ừc, cảm giác bị nói trúng tim đen chả vui tí nào! Hòa An! Nhất định khi này anh đã biết tôi thấy Ngọc Nhi đi vào đây nên anh mới đoán thế đúng không?

“Thừa nhận chút nào!” Anh ta nhướn mày thổi qua một lượt trà nóng sau đó đưa lên miệng, đôi môi mỏng đẹp đẽ khe khẽ hé ra nhấp từng ngụm “Tôi và Ngọc Nhi có một vài trao đổi.. Tôi cũng không biết cô nàng ấy có muốn tôi kê cho cô vài đơn thuốc hay ho không nữa..”

“Anh..”

“Sao nhi? Thỏa thuận giữa chúng tôi là tuyệt đối đó!” Hòa An tiếp tục “Tôi cứu người được, nhưng hại người cũng không ghê tay đâu!”

“...” Đây là đang trắng trợn cảnh cáo tôi có đúng không?? Vậy là tôi đã đoán đúng??

“Đùa tí thôi!” Anh ta đặt tách trà xuống rồi phá ra cười cực kì vô duyên “Dù sao cô cũng chỉ cần uống thuốc theo đơn kia một tháng là ổn rồi, sau này không phải đến gặp tôi nữa!!”

.

.

.

Không liên quan đến những người quái dị an ổn sống cuộc sống của mình có khi lại hay.

Hoặc không, ít ta tôi cũng không thể giữ những người nguy hiểm như vậy bên cạnh được. Nếu đã không thể tin tưởng, tốt nhất đẩy ra xa một chút!

Mấy hôm sau, Tuấn Anh giúp tôi đăng kí một vài lớp lễ nghi, tiện thể đăng kí luôn vài lớp năng khiếu như cắm hoa, đàn hát, múa.. Sau đó tôi cũng vui tay cho vào thời gian biểu của mình một lớp võ thuật cổ truyền.

Nói thật, thân thể này đã mười mấy tuổi rồi, lại không có hào quang bàn tay vàng nên là tập luyện cái gì cũng vô cùng khó khăn. Giỏi thì cũng chẳng đến lượt tôi, nhưng phòng thân hoặc cầm cự chút ít thì cũng tạm ổn..

“Cô chủ, xin cô chuẩn bị, xe đã đợi ở dưới rồi ạ!” Tiếng gõ cửa cùng tiếng gọi nhỏ nhẹ của cô hầu gái làm tôi đang lơ mơ ngủ trưa cũng phải tỉnh dậy.

Mãi mới được ngày nghỉ, làm ơn đừng phá tôi ngủ có được hay không???

“Xe?” Tôi ngạc nhiên mở cửa “Đi đâu? Tôi nhớ hôm nay không có hẹn ra ngoài!” “Chuẩn bị dạ tiệc ở nhà họ Hạ!” Ngọc Nhi đứng ở cửa phòng cô nàng nói với qua “Anh Tuấn Anh đã dặn từ trưa rồi chị quên hay sao?”

“À..” Trưa nay mãi suy nghĩ về việc sự phụ đầu bếp nói nên không để ý..

Nhanh thật!

Vậy mà đã qua ba tháng sao?

Sự phụ đầu bếp nói qua tuần này ông ấy sẽ trở về Pháp, về quê hương của ông ấy và có khi chẳng bao giờ quay trở lại đây nữa.

Từ lúc xuyên qua đến giờ, ngoài Trung Kiên ra thì ông ấy chính là người tôi tiếp xúc nhiều nhất, cũng chính là người hiểu rõ tôi nhất..

Vậy mà.. Nói đi là sẽ đi sao?

“Chị có đi không?” Ngọc Nhi dậm chân tỏ ý không kiên nhẫn, dạo này bị bố hờ cấm-túc nên cô nàng đã đi khá nhiều, không còn đối đầu chan chát với tôi như trước nữa “Nhanh lên, chuẩn bị dạ tiệc phải làm rất nhiều việc đó!”

“Được rồi, hai người cứ xuống trước đi..” Tôi quay người đóng cửa đi vào trong “..Tôi sẽ xuống ngay!”

“Vâng..”

Quả nhiên đúng như lời Ngọc Nhi nói, đi dạ tiệc phải chuẩn bị vô cùng nhiều thứ. Đầu tiên chúng tôi sẽ đi chăm sóc da một chút, rồi thử váy, thử giày, sau đó trang điểm rồi tạo kiểu tóc.. Tất cả ánh sáng hào nhoáng của giới quý tộc thượng lưu như được phô bày toàn bộ trước mắt tôi.

Nữ chính chọn một bộ váy xòe xinh đẹp màu trắng, đôi giày cao gót nhỏ trắng long lanh như làm từ thủy tinh, mái tóc đen được quấn cao để lộ cổ nhỏ xinh đẹp và một kiểu trang điểm nhẹ nhàng ngọt lịm. Sau đó điếm qua bằng bộ trang sức đính thứ đá quý giá gì đó cũng màu trắng nốt.. Nhìn qua giống hệt như một thiên sứ bị đày đọa xuống nhân gian, làm người ta nổi lên cảm xúc muốn chà đạp.

Xin lỗi cuộc đời tít, bao nhiêu màu đẹp để sao bạn nữ chính không chọn mà cứ phải đâm đầu vào màu trắng vậy hả??! Quanh đi quẩn lại lúc nào cũng trắng, cũng thanh thuần, cũng ngây thơ ngọt ngào.. bộ không biết chán hả???

Làm ơn phá cách chút đi!!!

“Màu xanh sẽ tối da đó!” Ngọc Nhi nhìn bộ váy đuôi cá màu xanh trên người tôi khách khí cho lời khuyên.

Chắc, đúng là đang ở trước mặt người ngoài có khác, dịu dàng quá thể! Cưng à đừng nói chuyện kiểu đó với chụy, chụy không quen được sủng ái thể này đâu!!

“Không hề!” Nhà thiết kế chỉnh lại chân váy, ánh mắt lấp lánh nhìn tôi như hổ đói rình mồi “Cô đây có lẽ là con lai nên da rất trắng, đã vậy đôi mắt còn trùng với màu váy mặc lên vô cùng hợp!”

“Dạ...”

“Xem đi mọi người!” Ông ta vỗ tay một cái, mấy người đang đứng đó lập tức tập trung lại xuyết xoa tán thưởng “Bộ váy này tôi còn nghĩ không ai đủ khả năng mặc đẹp như tượng tượng của tôi. Nào ngờ..”

“Trời ơi! Đẹp quá!!”

“Cô à! Tôi chụp ảnh được không??”

“Mẹ ơi quá hoàn hảo?! Cô ấy là nữ thần phải không??”

“Tôi phải up ảnh lên facebook!!”

“...”

Êuuuuu ~ Tán thưởng gì ghê vậy?

Đúng kiểu kịch của ngôn tình luôn!!

Tôi méo miệng tạo dáng các kiểu để bọn họ chụp ảnh, quay phim như khi trong vườn bách thú mất một lúc lâu mới được giải thoát. Khẽ liếc mắt nhìn thái độ của em nữ chính cái, quái thật, không cấu không giận? Bị cướp mất hào quang mà sao em ấy bình tĩnh dữ dội vậy?? Lẽ nào nữ chính đã thật sự bị người ta xuyên qua???

“Nhưng hình như vẫn thiếu thiếu cái gì đó...” Nhà thiết kế chống cằm suy tư, sau đó búng tay một cái, mấy nhân viên lập tức chạy loạn lên đi kiểm đồ.

Gớm, làm màu hoài!

Bộ mấy người có khả năng thần giao cách cảm hay sao mà ông ta không nói gì cũng hiểu hết vậy???

Chẳng đợi tôi gào thét xong, mấy nhân viên đã lục đục quay trở lại, trên tay mỗi người cầm một bộ trang sức tinh xảo.

Nhà thiết kế tận tâm của chúng ta uớ m thử hàng loạt lên người tôi, từng cái từng cái một cho đến khi không còn bộ nào để thử mới dừng tay, đôi mắt đau khổ tiếc hận cho một kiệt tác không thể hoàn thành: “Giá như có bộ Sapphire Lục Bảo.. “

“À.. Tôi có mà!” Và tôi đang tính dùng nó nên mới chọn váy màu lam đấy!

“Thật sao??” Nhà thiết kế hào hứng nắm lấy vai tôi lắc như chưa bao giờ được lắc. Làm ơn nhẹ tay, não sắp bung ra khỏi đầu rồi!! “Ahhh.. Xin lỗi tiểu thư, tôi quá phấn khích! Tiểu thư cho người đi lấy được không??”

“Tôi có mang theo!” Tôi gạt đầu, cẩn thận lôi bộ trang sức đẹp để từ trong túi xách ra để bọn họ đeo lên giúp mình.

Nhìn chính bản thân trong gương còn thấy lóa mắt..

Tự xưng có cảm giác không thật, mẹ ơi, người đẹp này chính là mình đó sao???

“Được rồi! Đi thôi kéo muộn!” Ngọc Nhi đưa tay chỉnh lại hoa cài tóc, nhẹ nhàng nói “Đã hơn 7h rồi!”

“Ừm..” Chậc, đúng sở thích của con gái.. Được đi làm đẹp có khác, lăn lộn các kiểu mấy tiếng đồng hồ mà chẳng thấy đói gì hết!

“Khoan đã!” Chưa ra khỏi cửa hai chúng tôi đã bị gọi giật lại “Tiểu thư, xin hãy dừng bước!”

*Nam phụ ảo tưởng của chúng ta đi vắng quá lâu rồi, nên cho xuất hiện trở lại thôi!!

Dạ tiệc đêm nay sẽ vô cùng sóng gió!

Xin hãy chờ và đón đọc chương sau!!!!

Haha~ mình giới thiệu như tiếp thị đa cấp ấy:“

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34

Chúng tôi đồng loạt quay lại phía sau, một cô nhân viên xinh đẹp tất tả chạy đến, tiếp đó là nhà thiết kế tận tâm của chúng ta và một cái hộp nhỏ.

Chuyện gì đây??

Không phải muốn đòi tiền chứ?

Tuấn Anh ca ca đã nói sẽ thanh toán tất cả mà? Hay anh ta quên bém chuyện này và để mặc chúng tôi tự mình chi trả rồi??

Mẹ ơi, thế thì bách nhục! Thẻ vip đen này có dùng được ở đây không?? Mà dùng được thì cũng không ăn thua, tôi làm gì có mang theo nó!!

Hay là vay của em gái hờ?

Nhìn Ngọc Nhi có vẻ giàu thế kia cơ mà..

“Có chuyện gì?” Ngọc Nhi nhú mồm, cao ngạo hỏi.

“Tiểu thư, cô không thể cứ thế mà đi được!” Nhà thiết kế tiến đến gần tôi mở cái hộp nhỏ ra rồi ngồi sụp xuống “Cô còn chưa thay giày!”

Trong hộp là một đôi giày cao gót cực kì tinh xảo cùng tông với bộ váy dạ hội và trang sức trên người tôi. Những viên đá xanh ngọc tỏa ra thứ ánh sáng lấp lánh mê hoặc và lớp viền đăng ten trắng hoa mỹ bao quanh.. vừa tinh tế lại không quá xa hoa.

“Đề tôi tự đi được rồi!” Tôi cười cười, rụt chân lại trước khi nhà thiết kế của chúng ta giúp tôi đi giày. Ngọc Nhi đứng nhích ra xa tôi một chút, vẻ thiếu kiên nhẫn cộng thêm vài phần khó chịu hiện rõ trong mắt.

“Đôi giày này là của ông trùm giày X thiết kế, cả thế giới chỉ có một đôi duy nhất..” Ai đó đứng phía sau đột ngột đọc ra tiểu sử của đôi giày xinh đẹp. Mẹ, đúng là ngôn tình có khác, tùy ý vợ cũng được một món đồ duy nhất trên thế giới!

Mà nữa.. Duy nhất thì quý giá, sao mấy ông thiết kế không làm cái gì cũng chỉ sản xuất một cái thôi đi??

“Chúng tôi xin tặng tiểu thư đôi giày này vì tiểu thư là người duy nhất thích hợp với nó!” Người vừa nãy tiếp tục lên tiếng trong khi tôi vẫn mãi miết nhìn đôi giày đẹp để được xỏ trên bàn chân trắng ngần của mình “Nhưng mà..”

“Có vấn đề gì nữa sao?”

“Thiếu gia Tuấn Anh nói thanh toán cho tiểu thư Ngọc Nhi và tiểu thư Tịnh Nhi..” người đó ngập ngừng “.. Còn tiểu thư đây.. Cô muốn thanh toán kiểu gì?”

.

.

.

Dây dưa mãi mới thoát ra được khỏi đó.

Lúc biết tôi chính là Tịnh Nhi sau khi giảm béo xong xuôi, ai nấy đều trở mắt ra nhìn tôi như thể sinh vật đến từ hành tinh khác!

Có gì lạ chứ, không phải các người đều là người kiến tạo cái đẹp hay sao? Vậy mà một người có vẻ đẹp tiềm tàng như Tịnh Nhi đây cũng không phát hiện ra được??

Kém!

Nơi tổ chức dạ tiệc cách khu thử đồ không xa lắm, tôi ngồi ngắm đôi giày đẹp để kia có một lúc là đã tới. Cái đôi vừa mới đến đã bị khu kiến trúc của tòa nhà tổ chức dạ tiệc đánh bay đi.

Chỗ này.. quá mức hoành tráng!!!!

Biệt thự chỗ tôi đang ở đã gọi là rộng, nhưng thú thật chưa là cái đỉnh gì so với chỗ này!!

Vườn lớn vô cùng với đủ các loài hoa được trồng xen lẫn với những cây bạch dương to lớn. Đường đi được lát đá hoa cương màu đen điểm vàng sáng lấp lánh như sự phản chiếu của trời đêm. Những cây hoa hồng leo được uốn thành từng cánh cổng hoa rực rỡ và treo đèn sáng lấp lánh. Phía xa là một hồ bơi nhân tạo, một sân cỏ mịn màng và một đài phun nước vĩ đại!

Cách đài phun nước khoảng 50m là khu nhà chính, hàng cầu thang dài xa hoa được trải thảm đỏ, phòng dạ tiệc siêu rộng với ánh sáng chói mắt từ những chiếc đèn chùm lớn nhỏ khác nhau được treo lên trần nhà.

Giữa phòng tuyệt nhiên không kê bàn ghế hay gì cả, có lẽ đó sẽ là chỗ để mọi người khiêu vũ khi tiệc bắt đầu. Hai góc phòng hai bên xếp đầy những chiếc bàn đựng đồ ăn và đồ uống, mấy người phục vụ ăn mặc lịch sự đứng bên cạnh chờ đợi. Góc trên khán phòng dựng một sân khấu lớn với rèm đỏ

và hoa hồng rực rỡ..

“A..”

“Ồi...”

“Tiểu thư, cô không sao chứ??”

Mãi mê nhìn quanh, đã vậy còn là lần đầu mặc lễ phục và đi đôi giày cao thế này.. kết quả không thể tránh khỏi chính là vấp chân vấp và ngã dập mặt!

À.. cái đoạn ngã dập mặt là ở đời sống thực thôi, chứ đây là ngôn tình cầu huyết, làm sao có chuyện nữ phụ như tôi được ôm sán??

Ngã vào một vòng ôm rắn chắc, tấm lưng trần của tôi có thể cảm nhận được rõ rệt sự nóng ấm và gồ ghề của một thân hình đã qua rèn luyện. Hương nước hoa nhẹ nhàng nam tính hòa quyện với mùi ngọt ngào của không khí thượng lưu tạo thành một thứ hương vị khó tả.

Đảm bảo lại là trai đẹp cho coi!!

Có khi nào nhờ vấp ngã ở đây mà tôi tìm thấy được anh nam chính của cuộc đời mình không ta?

Anh ấy sẽ không phải bất kì ai trong dàn hậu cung của nữ chính và quan trọng nhất là không bị khuyết não!!!

“Ahahahaha~” Một tràng cười ròn rã vang vọng làm ai ấy đều quay qua nhìn chúng tôi.

Thất lễ quá!

Giữa chốn đông người mà ôm ấp nhau thế này thì thật không phải phép!!

Tôi cười trừ, vịn tay người đó đứng vững lại, cúi mặt ra về e thẹn để khỏi phải nhìn thấy ánh mắt của mọi người. Mới lần đầu đi dự tiệc đã thể hiện rõ bản chất nhà quê lên tinh rồi, thất vọng vì bản thân quá mức!!

“Tổng giám đốc Tuấn Đạt..” Người vừa cười khi nãy tiếp tục lên tiếng khen ngợi “.. Anh thật có phúc! Vợ đại cũng có người đẹp ngã vào tay!!”

“Chú Đình, chú quá lời rồi!” Người vừa đỡ tôi lập tức lên tiếng phản biện, giọng nói trầm ổn hòa cùng với tiếng cười nho nhỏ cũng không làm át được khí chất lạnh băng của anh ta.

Tôi quay phắt lại, chả còn buồn để ý đến hình tượng cm gì nữa.. Nam chính! Là nam chính đó!!

Trời ơi, sao tôi có thể ngây thơ nghĩ rằng mình sẽ gặp được anh chàng xuất sắc nào đó trong cái thế giới cầu huyết này không mê đắm nữ chính chứ??

Trời ơi, nữ phụ như tôi làm sao đủ khả năng thoát khỏi tay nam chính?? Cái tình tiết này có phải chính là để nhắc nhở tôi ai mới là người tôi nên yêu thích, sau đó bức ép tôi phải quay sang quyến rũ nam chính rồi hãm hại nữ chính cuối cùng bị hào quang nữ chính đánh bại.. giống với cốt truyện ban đầu không đây??

Trời ơi là trời..

ĐỪNG CÓ MƠ!!

Chị đây đã cố gắng thoát được một nửa rồi, làm gì có chuyện sẽ quay lại con đường chết chóc đó chứ?

“Anh Đạt!” Ngọc Nhi tiến đến thân mật khoác tay nam chính, ánh mắt nhìn tôi đã không còn dịu dàng như trước. Thay vào đó là chút ít căm ghét, thêm một phần mỉa mai ghét bỏ “Mới đến đã tán tỉnh con gái rồi, thật hư nha~~” “Không có!” Tuấn Đạt cao ngạo cười “Là cô ấy tự nguyện ngã vào vòng tay của anh!”

Tự nguyện?

Tự nguyện cái nời!!

Cho chị đây thêm mười cái mạng chị cũng chẳng thêm dây vào với mấy kẻ biến thái như các người đâu!! Đôi kim đồng ngọc nữ các người đi với nhau là hoàn hảo lắm rồi!!

“Phải không.. “ Ngọc Nhi không vui, nhưng nụ cười trên môi vẫn nở rộ một cách chuyên nghiệp “..Chị à?”

“Chị?” Người lạnh lùng trầm ổn như nam chính có vẻ như cũng không tiếp nhận nổi sự thật tôi đã giảm béo thành công, ngạc nhiên nhìn lại một lượt.

Mấy vị khách gần đó thấy náo nhiệt cũng thi nhau nhìn qua lại, thi thoảng túm tụm lại bàn luận gì đó rồi che miệng cười.

Ban đầu bị nhìn kiểu này làm tôi có chút không quen, nhưng khi đi nhiều cùng Hạ Lam đến những nơi đông người. Tinh thần được tôi luyện nhiều vì đi đâu cũng có ánh mắt dõi theo, đã vậy còn học hỏi thêm được phần nào sự tự tin của Hạ Lam nên khi tới đây, bị nhiều người nhìn một cách lén lút hoặc

công khai thật sự không làm khó tôi được nữa..

Thậm chí.. Tâm trí còn có chút hường thụ..

Các người chiêm ngưỡng đi!

Đứng ở trung tâm đây chính là một nữ thần thật sự!!

Nữ thần ấy với thân hình bốc lửa, khoác trên người bộ váy dạ hội đuôi cá màu xanh lam, phần lưng khoét sâu và được pha ren đầy khiêu khích. Mái tóc dài được quấn gọn lên và cố định bằng chiếc cặp tóc màu xanh lấp lánh. Bộ trang sức Sapphire Lục Bảo quý giá đeo trên người càng làm tăng giá trị của nó. Một đôi giày cao gót số lượng có hạn trên thế giới và một đôi chân ngọc ngà trắng muốt.

Song song với thân hình yêu kiều ấy là một khuôn mặt điển lệ. Đôi môi đẹp mộng nước, sống mũi cao thẳng tắp và đặc biệt nhất phải kể đến đôi mắt màu xanh mại mị. Hàng mi dài dài vút như cánh bướm chớp động..

Quá hoàn hảo!

“Xin lỗi, mãi suy nghĩ nên không để ý!” Tôi cười giả lả, hình như kiểu cười này có sức sát thương lớn lắm thì phải.. Xem mọi người kìa, ai nấy đều ngẩn ra nhìn tôi là thế nào?? “Làm phiền anh rồi!”

“Cô là Tịnh Nhi?” Đạt có vẻ không quan tâm lắm đến lời xin lỗi vô cùng thật lòng của tôi, anh ta nhíu mày nghi ngờ hỏi. Trong mắt ẩn nhẫn đủ thứ cảm xúc kì quái, nửa ghét bỏ, nửa khinh thường lại có vài phần hứng thú.

“Phải!” Tôi cẩn trọng đứng lùi ra xa một chút, muốn chạy trốn “Ngọc Nhi ở đây nhé, chị ra ngoài hít thở không khí một chút!”

“Chị, chúng ta cùng đi đi!”

WTF??

Ồ đó mà quần quýt với nam chính đi chứ đi chung với tôi làm quái gì???

Sao tự dưng ngửi thấy mùi nguy hiểm vậy ta??

.
. .
.

Ban công được xây hướng ra ngoài, uốn cong theo kiểu kiến trúc gothic, những chấn song bằng gỗ được đục gọt tinh xảo và nhuộm màu thời gian. Những chùm hoa Ti gôn màu hồng nhạt nở rộ như những chùm đèn nháy nho nhỏ dịu dàng. Đứng từ đây có thể thấy toàn bộ khung cảnh bên trong phòng tiệc, thế nhưng âm thanh ồn ào trong đó lại không lọt được ra đến ngoài này.

Quả nhiên là chỗ hẹn hò lén lút lý tưởng!

Và giờ này, tôi đang vô cùng may mắn được làm nhân-vật-chính trong vụ hẹn hò ấy đây!

Ngọc Nhi đứng phía ngoài lan can, quay lưng nhỏ về phía tôi, cảm giác lạnh lùng băng giá tựa thiên thần trên trời cao không nhiễm bụi trần.

Tôi đã suy nghĩ quá lên rồi đúng không!? Nữ chính của chúng ta thật sự chỉ muốn hít thở không khí trong lành thôi..

“Này!” Chưa kịp suy nghĩ xong xuôi, thiên thần xinh đẹp đó đã quay lại nhìn xoáy vào tôi, đôi mắt to tròn ẩn nhẫn những cảm xúc phức tạp xấu xí “Chị lại đây!”

“Huh ~” Lại gần đó làm gì? Mà này, em gái à, em nhỏ hơn chị đây cả chục tuổi đấy! Đừng có gọi kiểu ra lệnh thế đi! “Không muốn!”

“Mau qua đây!” Ngọc Nhi gần giọng, vẻ mặt kiên nhẫn hiện rõ trên mặt. Mẹ nó! Sao lúc cô ta như thế này đàn nam chính nam phụ gì gì đó không xuất hiện mà nhìn đi? Cứ đến lúc cô ta hiện lương thực đức, dịu dàng động lòng người.. là thế nào?

Bàn tay vàng chó má!

“Đừng có nói chuyện với chị bằng giọng đó!” Tôi không cần vênh mặt thêm cũng đủ cao ngạo, vì chiều cao bình thường của Tịnh Nhi này đã hơn Ngọc Nhi, hôm nay còn đặc biệt đi đôi giày cao gót vót thế này, cảm giác như nữ chính chỉ là đứa trẻ vậy!

Một đứa trẻ khó chịu đáng ghét!

“Thì sao?” Cô ta cười khẩy, khinh thường cực độ “Bình thường chị cầu xin tôi nói chuyện với chị còn không được, nay được rồi lại giọng chê bai à?”

“Em đã học mấy lớp lễ nghi rồi?” Tôi khoanh tay, có chiều cao vượt trội trợ lực nên áp đảo cực kì “Vậy mà còn không biết cách nói chuyện với chị mình thế nào cho phải phép?”

“Chị nói ai không biết gì?” Nữ chính hừ mũi, hung hăng tiến sát vào tôi, bàn tay nhỏ với những móng tay xinh đẹp được cắt tỉa gọn gàng đính đá tinh xảo khề chìa về phía ngực tôi “Chính chị mới là kẻ không biết gì!”

“...”

“Lần đầu đến dạ tiệc?” Ngọc Nhi thấp giọng nói, móng tay hận như không thể đâm thấu váy dạ hội của tôi, làm hông luôn bộ ngực vĩ đại đáng tự hào của tôi “Nhìn quanh nhìn quất.. Ai liếc qua cũng biết là đồ nhà quê!”

F*ck off!

Nhà quê thì sao??

Chị đây sống mấy chục năm vẫn là người nhà quê đấy!

Và.. hình như xuất thân của cô em cũng không hơn gì đám người nhà quê chúng tôi đâu ha?

“...”

“Biết điều thì đứng nguyên ở đây đi! Đừng có đi loạn làm mất mặt nhà họ Vi này!!” Ngọc Nhi cười khẩy, nhưng nụ cười ấy không hiểu sao rất nhanh chuyển thành sự dịu dàng méo mó giả tạo “A.. Anh?”

Chẳng buồn nhìn đến vẻ ngọt ngào vừa nở ra trên khuôn mặt như hoa như ngọc của cô em gái. Tôi quay người lại phía sau, một người đàn ông hờ hững tựa vào cửa, đôi mắt lạnh lùng sâu thẳm ẩn sau cặp kính đen thâm thúy nhìn về phía chúng tôi.

*Muahahaha

~Ai đó đã trở về!!!

Đó các tình yêu biết ai nào??

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35

Ngọc Nhi vẫn dịu dàng cười, nụ cười lúc này đã không còn méo mó như khi nãy nữa mà đã biến đổi trở nên thuần thực. Đúng thương hiệu con gái nhà lành em ấy đã gây dựng bao lâu nay! Thế nhưng, người đàn ông đang thâm trầm đứng ở cửa có vẻ không quan tâm lắm đến nó, có phải hay không.. anh ta đã nghe thấy gì đó??

Hahah ~ Đúng ước nguyện ghê ta! Tôi vừa thầm mong anh chàng nam chính nam phụ nào đó xuất hiện mà xem, lập tức có người đến!!

Để coi, vụ này làm sao em có thể vớt vát hình tượng đây??

“Đại Việt?” Ngọc Nhi chậm rãi đi đến, vui vẻ hỏi han “Anh đã trở lại rồi sao?”

“Có vẻ em không mong chờ sự trở lại của tôi lắm thì phải?” Giọng nói của anh ta cũng lạnh buốt, người này, mới đi có vài ngày mà bản tính đã trở về đúng chuẩn: đông chết người rồi!

“Sao anh nói vậy?” Em gái lau một lượt mồ hôi trên trán, hào hứng khoát tay Đại Việt “Đi nào, tiệc đã bắt đầu rồi đó!”

Tiếp theo, chẳng ai trong số bọn họ để ý đến tôi nữa mà khoác tay nhau đi thẳng..

Mẹ nó!

Đại Việt!!

Anh quay lại để tiếp tục làm vệ sĩ cho tôi hay để yêu đương đấy hả?? Nhất định hôm nay về phải nói Tuấn Anh sa thải anh ta!!!

Hừm, nói mới nhớ Tuấn Anh đi đâu rồi không biết nữa?

Bảo tôi và Ngọc Nhi đến trước, sau đó anh ấy sẽ lập tức đến ngay.. Vậy mà giờ khi tiệc đã chuẩn bị bắt đầu rồi còn không thấy tăm hơi mặt mũi đâu hết! Hay vì tôi trốn ra đây nên anh ấy không biết đường nào mà tìm? Mình có nên trở vào không ta? Nhưng vào đó.. đồng đức thế kia, nhờ lại đụng mặt nam chính nữa thì sao??

Nhưng mà nữ chính khoác tay thân mật với anh trai khác đi quanh còn chẳng sợ gặp phải nam chính hoặc bị nam chính phát hiện.. Tôi lo sợ gì chứ? Cả một rừng người thế này cơ mà!!

Bước đến gần cửa, trên khán đài một cô gái xinh đẹp đang dẫn chương trình, vẻ xinh đẹp kiều mị được ánh đèn mờ ảo vàng vọt bao phủ càng trở nên động lòng người hơn. Phía dưới, rất nhiều những người đàn ông thành đạt lịch sự khoác trên mình những bộ comple đắt tiền, những quý bà quý cô lộng lẫy cao quý.. đều đang chăm chú lắng nghe..

Không khí này làm tôi cảm thấy căng thẳng cực kì. Nói là háo hức khi lần đầu tiên được đi dự tiệc, nhưng sự thật là với một đứa nghèo nản như tôi, lần đầu tiên bị ném vào bắt buộc trải nghiệm cuộc sống thượng lưu sẽ cảm thấy sợ hãi đến không thở nổi!

Thôi đi!

Ồ ngoài này vẫn tốt hơn nhiều!!

Chờ một chút, lúc nữa kiểu gì Tuấn Anh cũng đến và tìm tôi.. Hoặc là tôi sẽ vô tình gặp Hạ Vũ Hạ Lam! Đây là nhà của họ mà lại!!

Chậm rãi bước đến gần lan can gỗ, tôi đưa tay với mấy cành hoa Tigon nhỏ nhỏ đến gần trong đầu thầm vẽ ra N cảnh tượng khi mà bạn Đạt nhìn thấy người phụ nữ của mình đang thân mật với người đàn ông khác. Không những thế, kẻ đó còn là bạn bè thân thiết của mình nữa chứ!

Phản ứng của anh ta sẽ ra sao???

Tức giận chạy đến cướp người? Cười khinh bỉ rồi bỏ đi?? Hay là sẽ coi như không quen biết..??

A~

Muốn biết quá đi!!

“Mới có mấy ngày không gặp..” Giọng nam trầm thấp nhẹ nhàng vang lên bên tai “.. Mà em đã học được ở đâu cách ăn mặc hại mắt người nhìn này vậy??”

“...”

“Sao thế?” Người đàn ông vừa tới khẽ cười tà, anh ta vui vẻ nhìn tôi vì giật mình mà xoay mạnh người lại, loạng choạng bám vào thành lan can lớn “Không gặp vài ngày, em đã quên mặt tôi rồi sao?”

“Trung.. Trung Kiên???” Quên ư?? Tôi có muốn quên cũng không được vì ngày nào mà chẳng bị anh nhắc cho nhớ mấy tiếng đồng hồ qua điện thoại.

Nhưng.. Không phải anh ta nói chưa xử lý xong việc nên chưa thể về sao?? Giờ tự dưng xuất hiện ở đây là thế nào??

Tên này.. Dám lừa gạt tôi hay sao???

Mà này, cái “vài ngày” của anh nghe có vẻ nhẹ nhàng gọn nhỉ? Cả tháng trời rồi chứ ít ỏi gì..

“Ngạc nhiên không?” Trung Kiên tiến đến, giữ lấy eo tôi tự nhiên kéo cho tôi đứng vững trở lại “Thấy tôi về.. em có vui không?”

Ngạc nhiên..

Này, ngạc nhiên quá đi ấy chứ!

Nhưng không phải vì anh ta trở về đâu, mà là do anh ta nhận ra được tôi đó!

Đừng có đùa!

Lúc Trung Kiên xuất ngoại tôi đây vẫn còn tròn như lu nước, và khi anh ta trở về tôi đã lột xác, thoát mỡ, biến đổi từ lợn béo sang thiên nga.. Đến cả người đã từng gặp qua tôi trong thời gian giảm béo là bạn nam chính còn không nhận ra.. Vậy mà anh ta, cái tên nam phụ này nhìn sau lưng đã biết đó là tôi??

Hay anh ta là dạng đàn ông dây dưa với toàn thể phụ nữ nên trêu đùa ai cũng thấy quá bình thường??

“Vui muốn khóc luôn!” Tôi hưng hăng hất tay anh ta ra, chẳng hiểu sao khi suy nghĩ đó nhảy ra trong đầu, tâm trí lại trở nên câu bản, khó tính y hệt đến kì.

“Em đang giận?” Trung Kiên mỉm cười đứng dựa vào thành lan can, ngay sát tôi, tiện tay với mấy cành hoa Ti gôn hồng nhạt xinh đẹp đùa giỡn “Đúng không?”

“Giận anh?” Tôi cười khẩy “Tại sao phải giận? Anh và tôi mới gặp nhau chưa đầy 5p thì giận cái gì?”

“Ai mà biết!” Nam phụ mặt dày đưa đến trước mặt tôi mấy nhành hoa nhỏ “Có thể là do tôi đi về không mua quà cho em!”

“...”

“Này, tạm ứng trước được không??”

Trung Kiên cười ngọt ngào, cầm tay tôi lên và ấn mấy nhành hoa đó vào tay tôi.

Trời đêm đầy sao và ánh sáng vàng vọt từ đèn chiếu rọi khuôn mặt của anh ta làm nó trở nên ma mị.

Người đàn ông nửa nam tính nửa thanh tú này hôm nay vô cùng đẹp. Anh ta khoác trên mình bộ vest đen kiểu cách vừa in, một chiếc áo sơ mi trắng mặc lót phía trong và cavat cùng màu với bộ vest bên ngoài. Một đôi giày tây bóng loáng lịch thiệp và một bông hồng đỏ rực cài trên áo. Mái tóc đen mềm mại được vuốt keo kiểu cách, hất toàn bộ ra phía sau tạo cảm giác thanh thục và trầm ổn. Lại thêm cặp kính trắng càng làm tôn thêm vẻ đĩnh đạc của anh ta..

Đến cả cái trò tặng hoa ngớ ngẩn này cũng không thể làm giảm bớt tính chất đẹp trai của nam phụ này! Nói thật.. Anh ta bây giờ dù nói là đẹp nhất thế giới này cũng không sai đâu!!!

Chắc, nhưng mà đẹp nhất, tốt nhất, ôn nhu nhất.. gì đó thì cũng dễ làm gì? Kiểu người như vậy chỉ có thể vạn kiếp làm nam phụ!!

“Hoa này còn chẳng phải của anh!” Tôi bĩu môi, hắng giọng một cái để lay tỉnh bản thân. Tịnh Nhi, mày không thể như thế, để nam sắc mê hoặc mắt mạng như chơi đây biết chưa????

“Ừm..” Trung Kiên chẳng để tâm mấy đến câu bóc trần sự thật của tôi, anh ta nhíu mày nhìn tôi thật kĩ.

Hừ, bây giờ mới nhìn để nhận định đối tượng sao??

Đáng ghét!!

Tôi mà không thương hoa tiếc ngọc thì giờ này nhất định đã chết em-nhỏ của anh!!!

“Tại sao em không dùng bộ trang sức tôi tặng?” Trung Kiên nhíu mày giọng nói hết sức không vui chất vấn.

Gì chứ?

“Anh tặng tôi khi nào?” Tôi xì một tiếng, giật mình nhận ra rằng bàn tay nhỏ xíu của mình vẫn nằm gọn trong tay ai-kia. Nam phụ mặt dày cũng biết rõ điều này thế nhưng anh ta hoặc vô tình hoặc cố ý lơ đi “Tôi là trẻ ngoan! Đồ đồ quên của người khác không nên tự tiện biến nó thành của mình!”

“Vậy à?” Anh ta đưa tay chạm nhẹ lên chuỗi Sapphire lấp lánh trên cổ tôi, xúc cảm ấm nóng từ bàn tay to lớn nam tính ấy khẽ kháng lan toả, trên da chạy đến một trập tê dại khó nói.

Đột ngột, Trung Kiên xiết tay, tựa như muốn giật đứt chuỗi vòng cổ này vậy!

Tên điên!

Đồ quý giá anh không cần nhưng người nghèo như tôi cần!

Thừa hơi cũng không nên đi phá hoại đồ của người khác!!

“Làm trò gì vậy??” Tôi giật mình giật ra khỏi bàn tay của anh ta, đứng lui hẩn lại cho đến khi người chạm phải thành lan can bên kia.

Góc bên này rất tối vì đèn không chiếu đến được, những bụi hoa leo cũng xếp từng hàng chồng chéo thật dày.

Trung Kiên hắng một nhịp trên không trung, sau đó nhếch môi cười tà, nhanh chóng ép sát tôi lại. Mẹ ơi, có phải thế này là đại đột không?? Tự mình dón mình vào đường cùng??

“Này.. Anh bình tĩnh đi!” Tên này đi công tác mấy tuần, ở ngoài tiếp xúc với nhiều thể loại người quá nên giờ bệnh biến thái lại tăng lever có phải không hả?? “Bộ trang sức này của tôi có thâm thù đại hận gì với anh hay sao hả??”

“Em giữ gìn nó kĩ như vậy làm gì??” Trung Kiên chống tay lên lan can, vòng ôm mãnh lực không để tôi nhúc nhích dù chỉ một li!

Làm gì?

Tài sản của tôi thì tôi giữ! Hỏi câu thật ngốc, ai mà biết được chút nữa anh có tự nhiên phát bệnh rồi giật hồng đồ của tôi lần nữa không?

“Anh..” Đang định chất vấn anh ta một chút, nào ngờ đôi mắt đẹp phía sau cặp kính trắng lại công kích tôi không thương tiếc. Ân sâu trong đó là thứ xúc

cảm buồn bã không nói thành lời...

Kì quái.. Không phải một giây trước anh ta còn vui vẻ lắm sao? Tự dưng trở nên thế này là thế nào?? Bảo con gái chúng tôi thay đổi như thời tiết, xem đi, các anh không phải cũng vậy hay sao??

“Có phải vì là đồ tên đó tặng em hay không hả?” Trung Kiên nhủ mày buông một câu, khuôn mặt đẹp ưu thương khó tả.

Tên đó??

Tên đó là ai???

Sao nghe như anh đang ghen vậy hả????

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Tôi hất mạnh một cái, Trung Kiên loạng choạng một chút rồi đứng lui về phía sau mấy bước, thả tự do cho tù nhân bắt đắ dĩ chính là tôi đây!

“Phải! Thế thì sao nào?” Anh ta đang ghen đấy à?? Anh ta đang ghen phải không?? Tại sao anh ta phải ghen với bộ trang sức này chứ? Và tại sao đối tượng để ghen lại là tôi??

Nhưng nhìn mà xem, cái vẻ mặt kia, rồi kiểu chất vấn kia nữa.. tôi đây chưa yêu ai bao giờ, nhưng với kinh nghiệm đọc ngôn tình N cuốn thì có thể khẳng định 100% là anh ta đang ăn dấm chua!!!

“Hừ, chẳng sao hết!” Trung Kiên hừ mũi “Nó thật xấu, chẳng hợp với em chút nào!! Quá xấu!! Em đúng là đồ không có mắt thẩm mỹ!”

“Cái gì?” Câu đấy nha! Nói vậy thì khác nào anh đang chê cả một cửa hàng thời trang uy tín và một nhà thiết kế đỉnh cao là không có mắt thẩm mỹ??

“Xem đi! Xanh lè xanh lẹt có gì hay chứ?” Anh ta đưa tay chọc vào đôi hoa tai kiểu diêm trên tai tôi, có vẻ muốn hung hăng mà chỉ cho nó tiêu biến luôn lắm nhưng lại sợ tôi đau nên không dám mạnh tay.

“Mặc kệ tôi!” Tôi hất tay Trung Kiên ra xa, không hiểu sao lúc bàn tay ấm nóng ấy chạm vào tai, toàn thân lại có những cảm xúc khác thường! Ngay hiem! Đúng là H vẫn có khác, thân thể nữ phụ cũng mãi-cảm thế này..

“Em..” Trung Kiên thu tay lại, nhét nó vào túi quần “..Hôm nay đến dạ tiệc với ai??”

“Tôi đi một mình!” Tự dưng lại chuyển kênh sang sâu thăm rồi!?? Trung Kiên!! Anh đang định đi đóng phim hay sao mà luyện biểu cảm ác liệt vậy hả??!

“Nói dối!” Anh ta bĩu môi “Dạ tiệc này bắt buộc đi hai người! Chắc em không cảm thiệp mời nên không biết phải không?”

Thiệp mời!?

Còn cái thẻ loại này nữa sao?? Tôi với Ngọc Nhi một đường tiến thẳng vào đây có cần thiệp thiếp quái quỷ gì đâu??

Nhưng ngẫm cũng thấy có lý, đêm nay đến đây toàn là người trong giới thượng lưu, vừa giàu sang lại có quyền thế.. nhờ có kẻ nào trà trộn vào rồi ra tay ám hại thì người tổ chức buổi dạ tiệc này kiểu gì cũng vướng rắc rối!

“Để tôi đoán xem..” Trung Kiên nhủ mày, đưa tay lên chống cằm suy tư “..Em đến cùng người tặng em bộ trang sức này đúng không?”

“Phải thì thế nào?!” Này, sao anh ta cứ cố chấp với bạn Tuấn Anh quá vậy?? Tôi đi chung với anh trai tôi thì có gì lạ lắm sao??

“Chẳng thế nào cả!” Trung Kiên nhún vai, miễn cưỡng đáp lời tôi, vẻ buồn chán thất vọng hiện rõ trên mặt anh ta tạo thành một vẻ đẹp thê lương lạ thường “Chúng ta đi xuống đi, dạ tiệc đã bắt đầu. Có lẽ.. Người đó cũng đang tìm em đấy!”

“Được!”

Trung Kiên để tôi đi trước, sau đó nổi gót theo sau, khí chất lạnh băng tỏa ra bốn phía làm tôi rùng mình.

Trong lòng tự dưng nổi lên thắc mắc: Hôm nay.. Anh tới đây cùng ai?

Lúc tôi và Trung Kiên trở lại thì tiệc đã bắt đầu được một lúc lâu, mở màn bằng một điệu khiêu vũ cổ điển, sau đó là khiêu vũ hiện đại, tiếp đến là những màn trình diễn do những ca sĩ chuyên nghiệp hoặc những con người tài năng của giới thượng lưu biểu diễn.

Không khí ồn ào náo nhiệt hòa quyện với âm nhạc đầy từ tính mê hoặc lòng người.

“Hey! Bên này!” Tuấn Anh vui vẻ vẫy tay “Trung Kiên cậu làm giám hộ cho người đẹp của tôi đấy à?”

“Người đẹp nào của cậu?” Trung Kiên tiến đến gần, nhắc một ly rượu đỏ và một ly nước trái cây trên khay của phục vụ đưa cho tôi “Trẻ con chỉ được uống cái này!”

Trẻ con?

Trẻ con cái khi!!

Thế nhưng sao tôi vẫn ngoan ngoãn cầm lấy là thế nào?? Tất cả là tại ánh mắt đẹp chết tiệt kia!! Đã thế anh ta hôm nay còn giả danh tri thức, bày đặt đeo kính trắng nữa! Đúng là yêu nghiệt hại nước hại dân!!!

Lén lút liếc Trung Kiên một cái, tôi đưa ly nước lên miệng nhắm nháp để giấu vẻ mất bình tĩnh của bản thân. Càng tiến đến gần chỗ Tuấn Anh đứng lại càng cảm thấy bất ngờ nối tiếp bất ngờ!

Một chỗ này mà tụ hội biết bao tinh anh! Và đặc biệt hơn, tất cả cái tinh anh ấy đều là nam chính nam phụ trong truyện!!!

Tuấn Đạt này, Đại Việt này, Tuấn Anh này, Hòa An, rồi Hạ Vũ.. Và giờ là cả bạn Trung Kiên tỏa sáng của chúng ta nữa!!!

Trời ơi!!

Thế mà không xảy ra tí xúu tranh chấp nào ư??

Nữ chính thật có tài! Một mình em ấy đứng giữa một đám đàn ông đẹp như họa, tay ngọc cầm ly rượu đỏ, ngọt ngào cười nói với tất cả! Xem, trong gian phòng này có bao nhiêu ánh mắt thiếu nữ đang oán hận đổ về phía này này! Cũng may tôi không phải nữ chính, nếu không đảm bảo bị nhìn thế kia thôi cũng đủ sục sạo các thứ vào rồi!

Ố.. Hạ Vũ??

Sao cậu ta cũng ở đây??

Mẹ ơi, khi này lỡ mồm liệ kê cậu ta vào danh sách nam phụ, lẽ nào lại đúng??

Thế thì có khi nào.. Người-bạn hôm đó Hạ Vũ đưa tới phòng khám của Hòa An chính là Ngọc Nhi không ta??

Nhiều việc mình mù tịt quá, trời đất ơi, tầm ảnh hưởng của nữ chính càng lúc càng rộng ra rồi! Không biết tôi có bị cuốn lại vào tình tiết truyện không nữa???

“Tĩnh Nhi!”

“Chào!”

“Hôm nay đẹp không ngờ nha~”

Trung Kiên thấy bọn họ chào đón tôi như vậy, khuôn mặt cứng lên vài phần, bàn tay vô thức bám lên eo tôi như tuyên bố quyền sở hữu. Tôi không hất tay anh ta ra, mãi mê đối phó với đôi giày cao gót và ánh mắt của một người đàn ông khác!

Nam chính của chúng ta có phải bị làm sao rồi không? Từ lúc biết tôi giảm béo thành công, biến từ Lọ Lem sang Công Chúa thì thái độ cũng thay đổi hẳn. Thấy tôi và Trung Kiên đi tới, anh ta không cười, không nói, chỉ dùng đôi mắt đen sâu thăm thẳm ấy nhìn qua.

Nửa vô định nửa chiếm hữu.

Không hổ danh nam chính! Đúng là quá chói mắt luôn!

Mỗi tội anh ta nào mìn, không thể dây vào!!

“Lại đây em gái!” Tuấn Anh không khách khí cướp người từ tay Trung Kiên “Thế nào? Bộ Sapphire của tôi ăn đứt của cậu chưa? Đẹp hơn thì làm gì chứ? Em gái tôi cũng chẳng thích!”

“Bộ Hoa Đem đó anh Trung Kiên tặng chị Tịnh Nhi sao?” Ngọc Nhi cười xen vào, câu hỏi nghi ngờ có mấy phần ghen tị “Thì ra hai người có hôn ước, giấu kĩ quá nha~”

“Không phải!” Hôn ước gì chứ? Đừng đùa! Đây là “hàng” của cung, chực không dám động đâu! “Anh ấy để quên ở phòng chị thôi!”

“Oa~ Quan hệ hai người đúng là không tệ!” Hòa An nhắm ly rượu, mờ ám nói “Mãi mê làm gì đến mức quên cả đồ?”

“Cậu nên chịu trách nhiệm với cô ấy!” Đại Việt không nhanh không chậm nói, ánh mắt đưa về phía Ngọc Nhi, ý chiếm hữu rõ rệt. Cái tên này nói chuyện kiểu đuổi người, hết như sợ có thêm một anh trai tình anh nào đó lao vào đoạt nữ chính của mình không bằng.

Chắc, nhìn coi, một nửa đàn nam phụ đã đông vui thế này.. Kê ư sạch sẽ như Đại Việt lo âu cũng đúng.

“Tôi không biết chuyện này đấy!” Nam chính lúc này mới thu hồi ánh mắt, lạnh lùng lên tiếng.

“Cậu tặng Tịnh Nhi cái này?” Trung Kiên không quan tâm đến mấy vấn đề kia lắm, anh ta tự dưng hỏi xuyên sang chủ đề khác. Đúng là tư duy thoát tuyền, người bình thường không thể hiểu được!

“Phải! “Tuấn Anh gật đầu “Thì sao?”

“Cái đó là của..” Trung Kiên vẫn còn nghi ngờ, nhử mày hỏi lại.

“Của tôi mua giúp!” Tuấn Đạt nâng ly rượu lên, xen vào “Và giúp cậu ta chỉnh sửa vài chi tiết! Sao? Cậu thấy có vấn đề gì à?”

“Không có!” Quái quỷ, tên này có làm sao không vậy? Nghe nam chính trả lời như thế, tự dưng quay sang phía tôi cười như hoa nở là thế nào???

Sau đó bọn họ nói đến vài chủ đề khác biệt, đa phần là chuyện trong giới kinh tế tôi nghe cũng không hiểu mấy. Tiếp đó, vài người đàn ông trung niên thì nhau đến bắt chuyện với đàn nam chính phụ của chúng ta. Gì thì gì, trong truyện bọn họ đều được miêu tả là có bản lĩnh, đa tài đa nghệ, gia thế hùng hậu.. kết thân chắc chắn có lợi ích!

Cuối cùng chẳng hiểu thế nào, chúng tôi dần dần bị tách nhau ra. Và cũng vô cùng kì diệu, người đi chung với tôi là Tuấn Anh chẳng đứng cùng tôi nổi 5p, trong khi kê-đến-sau là bạn Trung Kiên lại hết như miếng cao dán, gỡ hoài không đi.

Dù sao thì đứng cạnh anh ta cũng không tệ, nên là cứ để vậy đi!

Hi vọng một buổi dạ tiệc này, nhẹ nhàng mà trôi qua như vậy..

“A! Trung Kiên!! Anh đây rồi!!!” Suy nghĩ còn chưa xong, lập tức bị cắt ngang! Tác giả đại nhân, có phải bà thích cái kiểu xen giữa này lắm không hả?? Lần nào cũng dùng không hề biết chán!!

Nghe tiếng gọi nhỏ dịu dàng, cả hai chúng tôi đồng loạt quay sang.

Cô gái xinh đẹp đứng cách đó không xa, cười rộ lên làm hai lúm đồng tiền sâu thẳm hiện lộ trên má: “Đáng ghét, hẹn em đến đây lại biến đi đâu mất! Hại em tìm đến mệt cả người!”

*Nhiều nhân vật quá có loãng truyện không ta?? Bối rối quá hà~ Các nàng cho ta xin tý ý kiến đi~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Cô gái đứng trước mặt chúng tôi có lẽ chính là người đi cùng Trung Kiên đến dạ tiệc đêm nay.

Chắc, lại câu nói cũ: CMN!! Đúng là ngôn tình có khác, đi đâu cũng đụng mặt người đẹp hết tron!!!!

Người vừa đến là một cô gái vô cùng xinh đẹp, không phải nét đẹp ngây thơ của Ngọc Nhi hay vẻ nóng bỏng bốc lửa như Tịnh Nhi sở hữu, cũng không phải cái đẹp năng động dễ thương như Hạ Lam. Đó là một thực nữ chính hiệu!

Sự dịu dàng ôn nhuận toát ra làm ai nấy nhìn vào cũng thấy dễ chịu, một khuôn mặt thanh tú thuần lương. Đôi mắt nâu sậm thân thiện, hàng mi dài và dày, đôi lông mày đẹp đẽ và chính giữa trán là một nốt ruồi son đỏ chói như được người ta cố ý chấm thêm vào.

Mái tóc dài quá hông đen nhánh được cài một chiếc kẹp sen vàng cực kì tinh mỹ, bộ đồ dạ hội được may theo kiểu áo dài cách tân vô cùng hợp với vóc

dáng và khí chất. Lại thêm bộ trang sức đơn giản mà không kém phần thanh lịch đi kèm. Đúng là quá hoàn hảo!

Người này có lẽ hơn tuổi Ngọc Nhi và Tịnh Nhi, có thể thấy rõ sự trưởng thành ấy qua nét mặt ngọc ngà kia. Cô gái này đứng chung một chỗ với Trung Kiên, một bên anh tuấn, khí thế ngất trời, một bên nhu thuận, hiền lương hết mực.. Quả nhiên là cặp đôi trời sinh!!

“Cô gái này là..” Cô ấy chậm rãi tiến đến chỗ Trung Kiên, tự nhiên khoác lấy tay anh ta, câu nói mang hàm ý trách cứ nhưng tuyệt nhiên không có chút giận dữ nào cả.

“Tịnh Nhi!” Trung Kiên khéo léo thoát khỏi tay người đẹp, trả lời một cách lạnh nhạt. Sao vậy? Đã không coi người ta ra gì còn mời người ta đi dạ hội chung với mình là sao??

Hay tới đây thấy người khác đẹp hơn anh ta lập tức đá người đi chung của mình đi??

Ahaha~ nói kiểu này chẳng khác nào tự khen mình hết..

“Tịnh Nhi??” Cô ấy ngạc nhiên, đôi mắt nâu xinh đẹp khẽ động, nhìn qua tôi một lượt như đang cố gắng nhớ lại gì đó “A... Em là cô gái béo nhà họ Vi??”

“Đúng ả!” Tôi gật đầu xác nhận, người quen ư?

Lớn tuổi hơn.. Lại còn đi cùng nam phụ đến dạ tiệc??

Có khả năng là nữ phụ trong truyện giống như tôi không ta??

Nhớ xem nào.. Bên cạnh nam phụ này có nữ phụ nào không? Người cùng với nữ chính tranh đoạt Trung Kiên trong nguyên tác..

Hình như có một người tên Quỳnh Chi... Là thanh mai trúc mã, yêu thầm nam phụ từ nhỏ nhưng anh ta không hề đáp lại mà chỉ xem như em gái. Nữ phụ này bề ngoài thiện lương nhưng tâm cơ hạng nhất, cũng coi như boss lớn trong truyện, làm đủ chuyện xấu xa với nữ chính nhưng đến tận cuối truyện mới bị phát hiện. Sau đó bị chính tay nam phụ Trung Kiên kết thúc bằng cách bán sang Tung Cửa làm gái, gia tộc phá sản, người thân ly tán.. cuối cùng bị HIV và chết thê thảm.

Nhưng.. thời điểm Quỳnh Chi này xuất hiện chính là vào dịp tết nguyên đán, khi cô nàng được nghỉ học và từ Mỹ về đoàn tụ với gia đình cơ mà??

Có lẽ cô gái xinh đẹp này không phải nữ phụ mang chức danh thanh mai trúc mã của Trung Kiên đâu!

“Em lớn lên thật xinh đẹp!” cô ấy đưa tay vuốt lại mấy sợi tóc lòa xòa bên tai, dịu dàng khen ngợi “Còn nhớ chị không? Chị chính là người hay lấy hoa cài tóc cho em hồi bé đó!”

Ahahah

~Thách đồ nhau đấy ư?

Lẽ nào lại đúng là..

“Chị Quỳnh Chi?”

“A! Giỏi quá!” Cô gái đưa tay che miệng cười vui vẻ, nhìn qua Trung Kiên bằng ánh mắt thâm tình một cái rồi hào hứng khen ngợi “Chị đi đã lâu như vậy mà em còn nhớ?”

“Vi chị rất đẹp!” Tôi cố nặn ra nụ cười, đại boss à, chị mà em không nhớ thì còn nhớ ai được chứ?

Người diễn kịch tài nhất truyện, mưu sâu kế hiểm, cơ quan trùng trùng.. nữ chính xảo quyết như Ngọc Nhi còn phải sợ chị vài phần thì một nữ phụ còn con, ngốc nghếch như tôi chỉ đáng đi theo chị ta xin xách dép!

Tốt nhất là nịnh hót một tí, Ngọc Nhi có hào quang nữ chính thì có thể sống dai như đĩa, chứ tôi đây mà bị chị ta để ý rồi tính kế các kiểu chỉ có con đường chết!!

“Thật khéo nói!” Quỳnh Chi khanh khách cười lên, cực kì thân thiết mà nắm lấy tay tôi, bàn tay ngọc ngà của chị ta nhỏ xíu, gần như lọt thỏm trong lòng bàn tay của tôi “Em giảm béo rồi cũng rất đẹp! Chị nhớ hồi nhỏ em mũm mĩm mũm mĩm, chạy không khác gì quả bóng lăn, rất đáng yêu!”

Này.. Chị gái.. Chị xác định là đang khen tôi đấy chứ? Sao cái giọng điệu này nghe kiểu gì cũng thấy như kiểu mỉa mai nhau thế nhỉ??

“Đừng vậy!” Trung Kiên xen vào, vô si bất chúc Quỳnh Chi mà nắm lấy bàn tay còn lại của tôi “Hồi nhỏ thật đáng yêu, giờ tự dung giảm béo trông chẳng còn gì đặc biệt hết!”

“Không đặc biệt mà chỉ cần nhìn lưng anh cũng biết đó là tôi?” Bữa nọ hất tay anh ta ra, tôi bức mình nói ra thắc mắc khi nãy của mình. Hừ, còn dám chê?

Đàn ông các người không phải đều nhìn bề ngoài sau đó xét đoán con người bên trong? Chính tên nam phụ thối này trong nguyên tác cũng là chē Tịnh Nhi này xấu xí lắm bản anh ta rồi nhảy qua “làm” với nữ chính, giờ còn nói tôi giảm béo mất vẻ đặc biệt??

Thay đổi cũng vừa phải thôi!

“Chuyện là thế nào vậy??” Quỳnh Chi tò mò hỏi, bàn tay nhỏ khẽ xiết lấy tay tôi “Nói cho chị nghe đi!”

“Có gì phải thắc mắc..” Anh ta nhấp một ngụm rượu đỏ, cười chán nản “.. Còn không phải do ông anh quý của em, ngày nào cũng lên chụp ảnh em khoe loạn!”

“Tuấn Anh..” Ó, lão già biến thái đó?? Thật không ngờ..

“Còn ai vào đây nữa!”

“A, có con ong!!!” Quỳnh Chi đột ngột la lên, sau đó vung tay một cái, rượu trong ly sóng ra ngoài đột ngột làm tôi đứng ngay cạnh lập tức lĩnh đạn.

Chỗ tôi đứng náo loạn cả lên, mấy vị phu nhân, tiểu thư sợ hãi nép mình vào người mấy quý ông đứng cạnh, ánh mắt lo lắng nhìn ngó xung quanh. Quỳnh Chi còn chẳng kịp để ý đến ly rượu đã sóng ra đầy vấy dạ hội của tôi, tiến nhanh đến lao vào lòng Trung Kiên hệt như chim nhỏ.

Mẹ ơi!

Lần đầu làm chuyện ấy của tôi!!

Có biết vấy dạ hội này đất tiền thế nào không hả??

Tôi.. Được rồi, là Tuấn Anh quệt thẻ nên tự tôi cũng không biết giá trị của bộ váy này. Nhưng mà nhìn coi, từ trên xuống dưới từ trái qua phải kiểu gì đây cũng là đồ đất tiền!!

Không khéo còn bằng mấy chục tháng lương của tôi ngày xưa ấy chứ!

Hức, chẳng biết giặt đi rồi còn mặc được nữa hay không?

Đang mãi mê tiếc của, tự dưng thân thể bị kéo vào một vòng ôm bất tận. Ngần người nhìn qua, Trung Kiên nhíu mày giữ chặt lấy tôi, bàn tay còn lại vô cùng anh khí mà chụp vào không trung. Tiếng vo ve lập tức tắt ngấm.

Ngày xưa có Võ Tòng tay không đá hổ, ngày nay có Trung Kiên tay không bắt ong!

Tại hạ báỉ phục tài năng của dũng sĩ vô cùng!

“A, Kiên!” Quỳnh Chi khi này bị Trung Kiên bỏ rơi một góc, lúc này mới hết sốc mà chạy qua “Tay anh..”

“Không vấn đề gì!” Trung Kiên nhíu mày liếc qua tôi “Em muốn bị ong đốt chết hả? Còn không biết đường tránh đi!”

“Tôi thế này làm sao thấy được nó ở đâu chứ?” Tôi cười xòa, không dám bắt kính với ân nhân.

Không hiểu sao tự dưng thấy trên người có mùi hương quái lạ, rất thơm, rất nồng.

Trung Kiên dường như cũng ngửi thấy mùi hương này, anh ta nhìn qua tôi một lượt từ trên xuống dưới, ánh mắt sắc bén lạ thường nhưng trên trán đã lấm tẩm mồ hôi. Có vẻ bị ong đốt rồi! Và hình như con ong này không phải loại thường đâu!

“Anh.. Anh không sao thật chứ?” Tôi với tay anh ta, ép Trung Kiên mở nó ra, đáng tiếc, anh ta nắm chặt cực kì.

“Có sao!” Trung Kiên bặm môi, vô sỉ dựa hẳn vào người làm tôi loạng choạng sau đó trả lời một cách yếu ớt “Tôi nghĩ tôi trúng độc rồi! Không khéo sẽ ngất!”

“Anh nói cái gì buồn nôn vậy??”

“Kiên! Kiên à!” Quỳnh Chi phát tay, lập tức đội ngũ bảo vệ xuất hiện cùng với hai vị mặc đồ bác sĩ trắng bóc “Mau qua đây! Anh ấy bị ong chích rồi!!”

Sau đó rất nhanh, sức nặng trên người biến mất. Trung Kiên im lìm nằm trên chiếc xe đẩy, bị người ta đẩy thẳng ra ngoài. Khuôn mặt đẹp đẽ anh tuấn vương mấy phần mệt mỏi, tái nhợt.

Không khí xung quanh im ắng khác thường, chỉ còn vương tiếng nước nở nho nhỏ của Quỳnh Chi và tiếng xe lăn bánh nhanh dần.

Ồ hay.. thế là không phải anh ta đang đùa với tôi à???

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 38

Phòng tiệc rất nhanh lấy lại sự náo nhiệt sẵn có.

Vốn dĩ là vậy mà, thiếu mợ thì chợ vẫn đông. Dù không có một Trung Kiên xuất sắc thì vẫn còn vài Tuấn Đạt, Đại Việt hoặc Tuấn Anh nào đó..

Tôi vẫn ngây ngẩn người, đứng đó nhìn phòng tiệc dần dần đông đúc trở lại. Trong lòng phân vân không biết nên làm gì tiếp theo: đi tìm Tuấn Anh hay chạy theo xe đẩy của Trung Kiên??

Tuấn Anh đã biến mất từ lúc Trung Kiên kéo tôi theo tiếp khách, còn xe của Trung Kiên có lẽ đã đi tới bệnh viện rồi, vì tôi vừa nghe thấy tiếng còi xe cấp cứu hú vang phía ngoài..

“Hey!” Giọng nữ ngọt ngào vang lên phía sau làm tôi giật nảy mình “Đến dự tiệc nhà tôi mà mặt mày như đưa đám vậy hả??”

“Hạ.. Hạ Lam?” Tôi nhú mồm nhìn qua, cô nàng xuất hiện xinh đẹp cực kì, tựa như búp bê nhỏ đặt trong tủ kính vậy.

Một bộ váy theo kiểu Gothic màu hồng đính đầy hoa khắp vai và chân váy, lại thêm mũ cài đầu nhỏ xinh đồng màu và một đôi giày hoa hồng tinh xảo.

Tôi mà là kẻ cuồng Loli đảm bảo Hạ Lam không có đường về!!

“Sao vậy?” Cô nàng đưa tay vuốt tóc, hớn hờ buôn chuyện “Khi nãy ở đây xảy ra vấn đề gì à? Tôi đi vệ sinh xong thì thấy xe cứu thương tới!”

“Ừm..”

“A này, sao vậy cậu ướt quá thế??” Hạ Lam nhăn trán kéo tôi ra khỏi đám đông “Ừ.. Cái mùi này..”

“Có vấn đề gì à??” Tôi cũng đang thắc mắc đây, mình không dùng nước hoa hay lăn khử mùi gì đó mà sao tự dưng thân thể có mùi? Hay mình tiến hóa đến mức tự tỏa hương được rồi??

“Đi theo tôi!” Cô nàng nhanh nhẹn đưa tôi qua một khúc hành lang quanh co, sau đó đi lên tầng “Thứ này là đồ dụ côn trùng mà! Vườn nhà tôi trồng nhiều hoa lạ nên có nhiều ong lắm!”

“Dụ côn trùng sao?”

Quỳnh Chi làm đổ rượu lên người tôi..

Nhưng ly rượu ấy lúc đó đang ở trên tay chị ta, chẳng phải chậm phát hiện một chút thì kẻ bị ong xử lý sẽ là chị ta chứ chẳng phải tôi sao?

Có thể.. Thứ chất này không phải ở rượu.. Vậy thì ai là người đã bôi nó lên người tôi? Làm vậy với mục đích gì?

Bị ong đốt cũng chẳng thể chết được, lẽ nào là muốn tôi bị xấu mặt??

Quá nhiều ả số!!

Trời ơi, không phải dạo này mốt ngôn tình hòa với trinh thám đấy chứ?

Xem đi!! Cái truyện này đã hỗn tạp lắm rồi! Không cần pha thêm hóa chất gì nữa đâu!!!

“Cậu nên đi tắm!” Hạ Lam dẫn tôi tới một căn phòng ở cuối hành lang, đẩy tôi vào phòng tắm xa hoa rồi nói “Chất này bám dai lắm, bị ong đốt thì chẳng vui về gì đâu!”

“Bạn tôi bị đốt rồi!” Tôi giữ hai tay vào cửa, ghim mình lại trước sức mạnh cường quyền của Hạ Lam “Tôi nghĩ.. mình nên đến bệnh viện!”

“Tắm xong tôi cho người đưa cậu đi!”

“Tôi không có đồ để thay!”

“Đừng lo! Tủ quần áo của tôi đủ để mở trung tâm thương mại đó!” Hạ Lam nháy mắt, đẩy mạnh một cái rồi đóng sập cửa lại. Ý nói: không muốn thương nghị nữa!

Tôi thở hắt ra một hơi, khẽ cảm thán: Mẹ nó! Phòng tắm thôi mà, có cần xa hoa thế không???

Căn phòng lớn phải ngang phòng ngủ của tôi, giữa phòng là một bồn tắm siêu rộng. không, thay vì gọi là bồn tắm thì nói luôn nó là hồ bơi thu nhỏ đi còn hơn! Nước nóng từ đó tỏa ra hơi ấm nhân nhật, khắp căn phòng được bao bọc bởi hơi nước và mùi hương bạc hà thoang thoảng.

Trên tường lắp một chiếc ti vi màn hình phẳng cực lớn cùng với dàn âm thanh hiện đại. Đúng là nhà giàu thừa tiền có khác, đến đũa học dốt Vật Lý như tôi đây còn biết là đồ điện tử mà để ở nơi ẩm ướt sẽ vô cùng nhanh hỏng!!

Thừa tiền.. Thừa tiền a a a a ~

Khó khăn lột bộ đồ nặng trĩch trên người ra, gấp gọn lại rồi để trên thành bồn. Phía bên ngoài đã nghe thấy tiếng Hạ Lam thông báo: “Tôi phải xuống dưới, mọi người gọi rồi! Phòng quần áo ngay cạnh đó, cậu xong thì đi thẳng ra cổng sẽ có người đưa cậu đến bệnh viện!”

“Được rồi, cậu đi đi!” Lần đầu được hưởng đãi ngộ cao cấp kiểu này đại gì không hưởng thụ?

Chắc, nhà bạn ấy đã man con ngan thể này mà bạn ấy còn mất công ra tiệm spa làm chi vậy trời? Sợ nhiều tiền quá chất trong nhà nó dè chết người hay sao? Tiêu phí vậy thà cho tôi một chút còn hơn..

Trong giây phút hưởng thụ sung sướng ấy, bạn nam giấu tên mang danh anh hùng nào đó đã bị nữ phụ của chúng ta vút luôn ra sau đầu...

.
. .
.

Ngâm mình trong nước nóng trải đầy hoa hồng quả nhiên là một niềm sung sướng khó tả!

Bảo sao các bà quý phi nương nương ngày xưa hay tắm kiểu này thế.. Nhớ lại lúc xem phim, xem tới đoạn đó tôi còn thảm si và bọn họ làm màu hoài. Ngờ đâu là đã mắng oan rồi! Bọn họ vô cùng biết cách hưởng thụ!

Nhớ tới ai đó còn đang nguy-cấp đi viện, tôi đành quần khăn tắm đi đến phòng để đồ của Hạ Lam mượn quần áo.

Đúng là dùng làm trung tâm thương mại cũng được chứ đùa à!! Phòng để đồ rộng lớn, bên cạnh tường kê đầy tủ kệ đựng túi xách, mỹ phẩm, giày dép, khoác lông thú.. đủ loại. Ở giữa là hàng dãy những giá treo quần áo san sát nhau, nhiều đến hoa mắt!

Thế này làm sao mặc hết? Chắc nàng Hạ Lam phải thay năm bộ quần áo một ngày mới mặc hết được đồng này mất...

Chọn đại một chiếc váy xuông freesize màu xanh dương, tôi tháo bộ trang sức quý giá ra, để chung với bộ váy dạ hội đắt tiền trong cùng một chiếc túi nhỏ sau đó nhanh chóng đi ra ngoài.

Đi ở nhà mình đã mệt, ai ngờ ở đây còn mệt hơn..

Đừng nói nhà giàu sướng đủ bề, thật ra.. Nhà rộng quá cũng chính là một nỗi khổ khó nói!

“Hạ Vũ, thật hư nha~~”

Căn phòng bên cạnh có người?? Đã thế còn không đóng cửa!?? Dạo này chuộng một hành sự thoáng đảng hay sao vậy trời??

Mà.. cái giọng này sao quen quá vậy??

Chẳng lẽ lại trùng hợp đến thế???

KHÔNG!!!!

MÌ KHÔNG MUỐN XEM XUÂN CUNG ĐỒ NỮA!!!!

MÌ PHẢI ĐI CÓ VIỆC ĐÓ!!!!

“Cậu cũng đâu có khác?” Giọng nói của thiếu niên ngọt ngào vang lên “Xem, chỗ này đã ướt cả rồi!”

“Còn không phải do cậu nghịch.. Ừm. A.. Đừng.. “

Ngọc Nhi?

Tôi tò mò hé mắt nhìn lên vào trong, chiếc váy dạ hội màu trắng xinh đẹp bị vút vợi vàng dưới sàn, đôi giày thiên sứ cũng cùng số phận, mỗi nơi một chiếc!

CMN, quả nhiên là Ngọc Nhi??

Trời ơi! Trời ơi!! Trời đất ơi!!!!

Trẻ con bây giờ thật ghê gớm!

Hai đứa này mới có 15 tuổi thôi đó!!!

Chuyện này hai mấy mùa khoai còn chưa nắm tay ai bao giờ, ấy vậy mà... Đúng là Trường Giang sống sau xô sóng trước, sóng trước chết khô trên bờ cát!!!

“Cho mình được không??” Hạ Vũ vội vã cởi nốt mấy chiếc cúc áo sơ mi trắng, ném nó sang bên cạnh. Thân thể thiếu niên chưa phát triển hoàn toàn nhưng đã qua rèn luyện nên vẫn có những đường nét khỏe mạnh mờ ảo của cơ bắp. Làn da trắng nõn vì bị tình dục kích động mà phồng hồng, khuôn mặt bình thường luôn tỏ vẻ lạnh lùng lãnh đạm nay ngợt ngào một cách khó tả.

“Không thể!” Ngọc Nhi lấy chân móng che ngang ngực, thẳng thừng cự tuyệt “Chúng ta mới có 15 tuổi thôi!”

Ừc!

Thì ra em ấy cũng tự biết em ấy còn nhỏ.. Muốn chơi chiều lạt mềm buộc chặt hay sợ ở đây đến sẽ bị nam chính phát hiện vậy?? Này, khi này không phải em ấy đi cùng một rừng nam chính nam phụ sao? Còn bị Đại Việt để mắt đặc biệt nữa chứ.. Sao lên đi được với Hạ Vũ tài quá vậy??

“Đừng nhìn nữa!”

“Đại.. Đại Việt??” Tôi giật mình hô lớn. Đứa nào? Đang xem cảnh xxx nghĩ bậy bạ bị phát hiện ai chẳng giật mình chứ.

Sao anh ta ở đây? Đến từ lúc nào mà tôi không hề hay biết??

Vậy là.. Đại Việt thấy toàn bộ rồi?

“Ai đó?” Hạ Vũ tiến nhanh ra phía cửa, mở phanh cánh cửa lớn ra và ngạc nhiên không kém khi thấy chúng tôi xuất hiện ở đây “Tĩnh Nhi? Cậu làm gì ở đây??”

“Tôi.. à..” Mị đang bối rối lắm đó! Sao tự dưng tôi lại kẹt vào cái rắc rối thối nát thế này chứ?? “Tôi dùng nhờ phòng tắm của Hạ Lam!”

“Hai người sao?” Hạ Vũ liếc qua tôi và Đại Việt bằng ánh mắt ám muội. Tên điên này, cậu ta nghĩ chúng tôi cũng đang làm chuyện-đôi-bại giống cậu ta và Ngọc Nhi phải không?

“Đi!” Đại Việt không buồn đáp lời, một bước đi thẳng. Nói thật, tôi cũng không muốn đáp lời cái tên tình trùng thượng nã này đâu, có đáp thì đáp dèp thôi!

“Đại.. Đại Việt??” Ngọc Nhi nhanh như chớp đã khoác xong bộ váy dạ hội xinh đẹp lên người, lao ra cửa ngạc nhiên mà reo lên.

Ai nha ~ Gọi anh ta thì cứ việc gọi, có gì phải lờn qua tôi??

Cũng không phải tôi dẫn anh ta lên đây bắt gian!

Không muốn dính vào rắc rối, hơn nữa còn có một vị khác đang chờ tôi đến thăm. Chẳng muốn dây dưa nhiều, tôi mặc kệ bọn họ mà xoay người đi thẳng về hướng cầu thang. Đại Việt đi trước tôi vài bậc, bóng lưng to lớn mạnh mẽ giờ phút này trở nên cô độc và thô lương vô cùng. Ngọc Nhi chạy ngay phía sau tôi, đôi giày cao gót lộc cộc gõ xuống mặt sàn thạch anh lạnh toát.

Bước đến đầu cầu thang chuẩn bị đi xuống, bỗng dưng thấy toàn thân nhẹ tênh, bay bổng vì một lực đạo không hề nhỏ phía sau va vào. Tôi loạng choạng một chút rồi chân nam đá chân chiêu xoay vòng trên cầu thang như mỹ nữ múa ba lê.

Đại Việt không hổ danh là dân chuyên nghiệp, phản ứng vô cùng nhạy với tiếng động. Anh ta nhanh chóng quay lại, thấy tôi chuẩn bị ngã xuống cầu thang thì nhào lên lấy thân mình đỡ. Đáng tiếc, đôi tay không như phim, mọi công sức của anh ta chỉ như muối bỏ bể..

Thứ duy nhất tôi thấy trước khi nhắm mắt xuôi tay chỉ là sao.

Đúng vậy, đêm nay thật nhiều sao!

*Thật a ~

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Cảm giác toàn thân đau nhức như thể vừa bị xe tải cán qua vậy..

Đau quá, không biết cú ngã này có làm tôi xuyên lại không nữa? Nếu thế thì tiếc hận lắm, người ta mới vừa gặp lại Trung Kiên, còn chưa ngồi nói chuyện với nhau được câu nào đâu!!

Ồ, tôi vừa nghĩ cái khi gió gì kia??

Nỗi niềm tiếc hận của mày chỉ đơn giản thế thôi à?? Đúng là đồ ngốc! Nếu có tiếc, cũng phải là tiếc công sức nai lưng ra đi học cấp ba mấy tháng, rồi công sức giảm béo vất vả, làm đẹp cực khổ... mới đúng!!

“Hi, tỉnh rồi?” Vừa mở mắt đã thấy một khuôn mặt quen thuộc. Trung Kiên vẫn còn hơi nhột nhạt, cười một cách đẹp trai sáng lóa nhìn xuống chỗ tôi đang nằm.

“Anh..” Tôi bật dậy làm Trung Kiên phải né vội vì không muốn u đầu “Đây là bệnh viện? Sao tôi lại ở bệnh viện?? Á.. ui.. Đau quá...”

Tay phải bông băng trắng lớp luôn!!

Trời ơi, xuyên về thì không nhưng thương binh thì chắc chắn rồi!

Đau quá má ơi...

“Làm em lo lắng lắm hả?” Anh ta cười gian tà, tự đắc ngồi xuống chiếc giường bên cạnh.

Đây có vẻ là phòng VIP của bệnh viện, rất rộng rãi thoáng đãng, cũng không có mùi thuốc sát trùng hay mấy mùi gay mũi đặc trưng của bệnh viện mà rất dễ chịu. Trong phòng kê hai chiếc giường khá lớn trải ga trắng tinh, cửa sổ lớn nhìn ra vườn hoa, rèm cửa xanh dương được quán gọn qua hai bên nhìn rất mát mắt.

Trên tường treo một chiếc tivi màn hình phẳng loại mới, nhưng vì không ai xem nên không được bật.

Có lẽ tôi ngã cầu thang vô thức lấy tay thuận chống xuống nên có vấn đề rồi. Hơn nữa còn là vấn đề nặng, ngày xưa lúc bé nghịch ngợm tôi đã từng sai tay một lần nhưng không hề thấy đau như bây giờ.

Nhưng sao tôi lại ở đây với Trung Kiên?

Lẽ nào tên cuồng em gái như Tuấn Anh lại chấp nhận để em gái mình ở cùng phòng với một tên đàn ông cảm thú? Cô nam quả nữ trong phòng, Tịnh Nhi này còn không phải kẻ xấu xí ma cũng ngại nhìn như xưa nữa..

Mọi người đâu cả rồi?

Sự việc diễn ra như thế nào? Đã giải quyết kiểu gì??

Trời ạ, có ai nguyện ý giải thích rõ ràng cho tôi không??

“Lo lắng chuyện gì?” Mớ bong bóng trong đầu không được giải thích làm tôi loạn lên, mờ mịt hỏi.

“Thì.. Tôi đó!” Anh ta từ từ nằm xuống chiếc giường bên cạnh, hàng lông mi đen dài khẽ chớp động như cánh bướm “Nghe mọi người nói em chạy theo vội đến mức ngã cầu thang...”

==!!

“Khi này mê man em còn gọi tên tôi nữa!!”

Ảo tưởng quá má!!

Vâng, tôi ngã cầu thang đấy, nhưng không phải vì vội đâu mà do bị người ta ám hại!!

Anh cũng không nhìn xem, tôi chạy theo anh mà vội thì thời gian đâu mà thay đồ? Thời gian đâu mà tháo trang sức?? Đùng là ngốc!!

Quay sang định đáp trả gì đó đã thấy Trung Kiên thở đều đặn nhẹ nhàng. Khuôn mặt nam tính tái nhợt trên nền ga trắng xóa. Đôi môi nhạt khe khẽ khép mở, cánh mũi phập phồng theo từng nhịp thở yếu ớt, dịu dàng.

Ai nha

~Đại trượng phu nhà anh thật yếu! Bị ong đốt có tí xú mà làm như sắp chết không bằng, còn phải nằm viện nữa chứ!

Quá kém!!

Mà này.. Sao không có ai tới đây?

Lẽ nào tiệc còn chưa tàn???

..

.

Loanh quanh với hàng tá câu hỏi trong đầu tôi ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Mãi cho đến gần sáng, khi lơ xoay người chạm đến tay phải vì đau quá mà tỉnh dậy. Lúc này mới phát hiện bản thân cần đi vệ sinh vô cùng, tôi ưỡ ẹo ngồi dậy, xỏ chân vào đôi dép của bệnh viện, mệt mỏi đi về phía nhà vệ sinh trong góc phòng.

Giường của tôi ở phía ngoài nên phải đi qua giường Trung Kiên mới có thể đến nơi mình cần đến.

Anh ta có vẻ vẫn ngủ im lìm từ lúc đó đến giờ, cả tư thế xoay người về phía tôi cũng không thay đổi. Chắc, có khi nào sẽ bị tê người không ta?

Chẳng hiểu suy nghĩ lan man kiểu gì, tôi quên cả cơn buồn tè đang thôi thúc, tiến đến gần chỗ Trung Kiên nằm chăm chú quan sát anh ta.

Khuôn mặt đẹp đẽ ngủ không an ổn, hai bên mày khẽ nhủ lại như có gì đó không thoải mái.

Chiếc áo sơ mi trắng bị bung mấy chiếc cúc trên làm vòm ngực rộng lớn màu cổ đồng nửa kín nửa hở, thấp thoáng nhấp nhô theo nhịp thở của anh ta. Gọi cảm cực kì!

Tôi nuốt nước bọt, cảm thấy cả người đều nóng rực, tim nhảy thình thịch từng đợt trong lồng ngực phải lấy tay giữ lại mới bình tĩnh được. Không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, tôi đưa bàn tay lạnh lặn của mình ra, khe khẽ xoa xoa mi tâm đang nhấp nháy của Trung Kiên, đợi cho nó giãn hẳn ra mới buông tay xuống.

Đúng lúc đó, điện thoại trên bàn đột ngột bật sáng, sau đó là những tiếng rung rề rề thông báo có tin nhắn.

Giật mình đứng lui lại một chút, Trung Kiên vẫn ngủ an ổn và không có dấu hiệu vì bị điện thoại làm phiền mà tỉnh giấc. Tôi tò mò nhìn lướt qua màn hình, chiếc điện thoại kiểu mới giống hệt cái anh ta gửi cho tôi, nếu có khác, cũng chỉ là của tôi màu hồng còn của anh ta là màu đen.

Trên màn hình hiển thị thông báo có một tin nhắn, là của Quỳnh Chi gửi đến.

Muộn thế này rồi mà còn quan tâm dữ dội vậy?

Còn chẳng lo sẽ làm phiền anh ta nghỉ ngơi nữa chứ.. Đúng là thanh mai trúc mã có khác, không có câu nệ hay phiền hà gì sất!

Bầu môi tỉnh vút trả lại chiếc điện thoại về chỗ cũ, đột nhiên phát hiện ra điểm khác lạ.

Tôi gạt khóa màn hình mở máy, màn hình chính cài đặt ảnh nền một cô gái hơi tròn trịa, khuôn mặt tương đối dễ nhìn, những sợi tóc mềm mại lòa xòa trên trán và hai bên má, bàn tay múp míp khẽ đặt bên cạnh mặt.

Tịnh Nhi!

Đúng rồi!

Chính là ảnh của Tịnh Nhi này cách đây một thời gian, khi mà tôi chưa kết thúc công việc giảm béo!!

Sao Trung Kiên lại cài đặt ảnh của Tịnh Nhi này làm hình nền điện thoại? Đáng lẽ người mà anh ta trân trọng và làm như vậy phải là nữ chính mới đúng chứ???

Không!

Sao giờ này tôi vẫn còn thắc mắc những điều vô nghĩa này vậy?

Tôi đã qua tuổi thành niên từ lâu rồi và cũng chẳng ngạc nhiên đến mức không nhận ra được cảm tình của người khác dành cho mình..

Trung Kiên từ lúc tôi gặp đến giờ đều là như thế, quan tâm đến Tịnh Nhi này, trêu đùa, hay hỏi thăm, thậm chí mua tặng những món quà đắt tiền mang hàm ý đính ước.. Hay như việc ngày nào anh ta cũng chăm chỉ gọi điện buồn dưa lê với Tịnh Nhi vài tiếng đồng hồ..

Chẳng còn gì là mơ hồ nữa.

Tôi có thể khẳng định chắc chắn là Trung Kiên phản kháng lại ách nô lệ của em tác giả và đi ngược nguyên tác rồi! Anh ta không thèm để tâm nữ chính mà chạy đến với phụ này đây!!

Tự đứng trong lòng hiển lộ một khoảng trống mênh mông.

Tôi.. Chỉ là kẻ thay thế trong thân xác của cô ấy.

Tình cảm này của Trung Kiên, nói là dành cho tôi.. mà cũng không phải thật sự cho tôi..

Trái tim như bị người ta khoét mất một miếng lớn.

Có lẽ, tôi cũng thích anh ta rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Sáng hôm sau tôi bị con đói hành hạ cho tỉnh. Mãi đến lúc uể oải ngồi dậy mới nhớ ra từ chiều qua đến giờ mình còn chưa có ăn gì, chỉ uống qua có một chút nước hoa quả. Nhịn thêm chút nữa chắc tôi tu thành chính quả luôn quá!

Trung Kiên vẫn nằm ở giường bên cạnh, anh ta còn đang ngủ nhưng bàn tay đã cầm đầy dây rợ truyền nước gì đó, bên cạnh giường còn kê thêm vài thiết bị y tế gì đó tôi không biết tên. Mấy cô y tá xinh đẹp mặc đồ trắng tinh khiết tựa thiên thần thi nhau nhìn Trung Kiên sau đó cười zầm ô hết sức.

“Hi hi ~ Lâu lắm không thấy có trai đẹp nhập viện!” Một nàng che miệng cười, giúp anh ta chỉnh lại chăn gối vui vẻ nói “Lần này có rồi tha hồ ngắm!”

“Ừ ừ, đúng đó!” Một cô khác đi từ nhà vệ sinh ra, tháo găng tay y tế, lòe điện thoại ra rồi búng tay “Đưa mặt qua đây các chị em, seo phi up phây búc cái coi!”

“Đăng stt gì bây giờ ta? Mỹ nam bệnh viện X thì thế nào?”

“Đừng có dại!” Chụp ảnh xong xuôi, cô gái thứ ba này giờ vẫn đứng chỉnh máy mới lên tiếng “Các cậu không biết đây là ai à? Đăng ảnh chụp trộm của anh ta lên mạng, anh ta biết được kiện chúng ta là đi tù một gông đó!”

“Làm gì ghê vậy?” Cô gái cầm điện thoại không cho là đúng, bữu môi tiếp tục bấm bấm điện thoại của mình “Kiện gì chứ?”

“Tự ý công khai ảnh cá nhân của người khác..” Cô gái thứ ba cười khẩy “Người bình thường thì không sao, nhưng đây là thiếu gia nhà họ Nguyễn đấy!”

“Nguyễn.. Là cái gia tộc phía Tây đó ư??” Cô gái đang chỉnh lại gối cho Trung Kiên sững lại hai giây, ngạc nhiên kêu lên, sau đó lợi dụng chọc chọc má anh ta và phát “Trời ơi, vậy đây chính là thiếu gia Trung Kiên, người nổi danh ôn nhu, dịu dàng trong nhóm F4 ngày trước đó hả???”

F4?

Là những ai vậy?

Trung Kiên, Tuấn Đạt, Tuấn Anh và Đại Việt sao??

Gớm quá, các má này năm nào rồi còn đi ăn theo Con nhà giàu?

Sến súa!!!!

“Phải đó! Anh ta ghét nhất bị đăng ảnh lên tạp chí, trước đã có một tay phóng viên bị xử rồi!”

“Trời ơi! Sờ thêm cái nữa nào! Niềm mơ ước của mình đó!!”

“Đẹp trai quá!”

“Sao anh ấy lại nằm đây cậu biết không?” Cô gái cầm điện thoại do dự một chút rồi kiên quyết nhét điện thoại vào túi áo.

“Nghe nói là cứu một cô gái khỏi bị ong đốt! Nhưng trước đây anh ấy đã từng bị đốt rồi nên xảy ra tình trạng sốc phản vệ!”

“Cô gái nào may mắn quá vậy? Có phải cô này không?? A.. Cô ấy tỉnh dậy rồi!!!”

“Xin chào!” Tôi giả bộ dụi mắt, không muốn để họ biết là mình đã chứng kiến toàn bộ hành động của sắc nữ khi này “Có thể cho em hỏi đã mấy giờ rồi được không?”

“Mới có 6h, còn rất sớm!”

“Cô nghỉ ngơi tiếp đi, bác sĩ 7h mới tới!!”

“Tạm biệt!!!”

“....”

Ồ hay, chạy nhanh thế làm gì chứ??

Tôi có vạch trần mấy người đầu mà lo???

.
.
.

Loanh quanh trong phòng mãi cũng không phải cách hay, tôi tần ngần đi ra khỏi phòng bệnh, bỏ mặc Trung Kiên đang nằm đó với đám máy móc chẳng chặt trên người, lò dò ra ngoài kiểm đồ ăn.

Hay rồi!

Đồ ăn xuống căn tin là có, đã vậy còn tỏa hương thơm ngào ngạt như thể muốn khiêu khích dạ dày đang mọc meo của tôi không bằng. Thế nhưng tiền lại không có, ví cũng không luôn! Trên người tôi chỉ có mỗi bộ đồ mượn của Hạ Lam là có giá trị. Chả lẽ lại học hỏi các cụ đi trước, lột đồ ra đổi lấy thức ăn??

Tôi mà dám làm thế đảm bảo ông bố hờ kia sẽ giết chết không tha..

Thôi thì đói quá cũng không chết ngay được, đành đi về phòng nằm cố ngủ để quên đói vậy!

“Em đi đâu đó?” Tuấn Anh đứng ở cửa, vẻ mặt kiên nhẫn thấy rõ “Đau tay ở yên trong phòng, đi lại làm gì cho mệt??”

E hèm. Anh trai à, đau tay thì có liên quan gì tới chân đâu, đi lại là chuyện vô cùng bình thường mà!

“Em đói nên định đi tìm đồ ăn!” Suy nghĩ phản kháng là một chuyện, nói ra lại là chuyện khác! Tôi giả ngoan hiền xoa bụng làm nũng “Anh, sao giờ này anh mới đến?”

“Em dậy sớm quá!” Tuấn Anh đẩy tôi vào bên trong “Đã ăn được gì chưa?”

“Dạ..”

“Mau ăn đi! Nhìn mặt là biết không kiếm được đồ ăn hợp khẩu vị rồi!” Tuấn Anh bày một bàn lớn đồ ăn trước mặt tôi, hương thơm ngọt ngào tỏa ra như muốn mê hoặc con người. Đây chắc là đồ của sư phụ đầu bếp nấu đây mà! “Haha, Trung Kiên ơi Trung Kiên, cậu cũng có ngày này!!!”

“Anh làm gì vậy??”

“Vẽ mặt mèo cho cậu ta!! Tên đáng ghét!!!”

“...”
.
.
.

Sau khi hành hạ Trung Kiên bằng đủ các trò vớ vẩn, Tuấn Anh thỏa mãn ngồi xuống đối diện cùng tôi giải quyết đồ ăn.

Thông qua anh trai tiểu thụ này, cuối cùng tôi cũng giải đáp được một số thắc mắc trong lòng mình từ hôm qua đến giờ.

Điều đầu tiên đó là về tình trạng của nam phụ đại ca. Anh ta sốc phản vệ nên mới phải nằm điều trị và theo dõi, tính đến nay thì mọi thứ đã tạm ổn, chỉ tầm đến chiều là tỉnh táo và mai hoặc ngày kia có thể ra viện.

Tiếp theo đó là vấn đề của tôi, Tuấn Anh nói Đại Việt kể rằng khi đó tôi đi cầu thang chẳng may trượt chân ngã từ trên cao xuống, anh ta cố gắng đỡ nhưng không được nên tôi hôn đất, lăn vài vòng và gãy tay phải!

Chẳng may trượt chân à??

Đừng có đùa!!

Cả tôi và anh đều nhìn rõ chính tay em nữ chính của chúng ta đẩy tôi lăn xuống cầu thang!

Hừ, chẳng lẽ sau khi nhìn thấy một màn bắt gian tại trận kia Đại Việt si tình vẫn còn ngu si tin tưởng một cách mù quáng vào nữ chính?? Hết lòng bảo vệ em ấy thế kia cơ mà, còn vẽ ra hộ em ấy một kịch bản hoàn toàn trong sạch kiểu kia nữa chứ!

Nếu tôi nói với Tuấn Anh là không phải tôi tự ngã mà do Ngọc Nhi đẩy thì liệu anh trai có tin không ta? Có thể có.. Nhưng đảm bảo mọi người sẽ không! Vì trong con mắt của bọn họ, hình tượng của Ngọc Nhi đã được đắp nặn vô cùng hoàn hảo. Hào quang nữ chính không cho phép quần chúng nghĩ xấu về em ấy!

Được lắm Ngọc Nhi!

Thu phục nhân tâm đủ tốt!

Còn là thu được kẻ trung khuyển thế này nữa chứ..

Sau khi ngã xuống thì tôi bị ngất và được đưa thẳng đến bệnh viện Trung Kiên đang nằm để cấp cứu. Trung Kiên lúc này đã có vài phần tỉnh, được báo tin là tôi đến viện thì nhất quyết đòi chuyển sang ở chung phòng với tôi. Tất nhiên là Tuấn Anh không chịu, nhưng do có vài vấn đề phát sinh phải trở về nhà sớm nên chẳng thể ngăn cản ma trảo của Trung Kiên.

Kết quả chính là như lúc tôi thấy, tôi và nam phụ này chung một phòng!

“Hạ Lam nói có ai đó bôi chất dụ côn trùng lên người em!” Tôi lau qua miệng, thẳng thắn cáo trạng “Chuyện này có thể điều tra không?”

“Anh sẽ nghiên cứu!” Tuấn Anh ngạc nhiên nhìn tôi, sau đó trầm trọng gật đầu “Về Đại Việt..”

“Em không cần vệ sĩ như anh ta!” Phải đó, chuyện này mãi mới nhớ ra! Tôi nhất định phải trừ bỏ cái gai ngay bên cạnh này mới được “Có cũng như không vậy!”

“Đại Việt dạo này cũng có vài phi vụ cần xử lý gấp..” Tuấn Anh suy nghĩ một chút rồi nhanh chóng đưa ra quyết định “Vây đi, anh sẽ giúp em tìm vệ sĩ nữ!”

“Thôi khỏi đi anh!” Tôi lắc đầu làm nũng “Dù sao em cũng không gặp chuyện gì quá đáng, hơn nữa em còn đi học võ rồi!”

“Võ mèo cào của em muốn đánh được ai?” Tuấn Anh bĩu môi, giúp tôi thu dọn bàn ăn “Bị người khác hại còn không biết, đúng là ngốc!!”

“Nhưng cuối cùng em cũng đâu có sao..” Chỉ có Trung Kiên đại ân nhân là linh đạn!

“Không thể chủ quan!” Anh trai dọn xong đồ, quay lại nhìn tôi trách móc “Lần sau chắc gì đã có thêm một Trung Kiên tình nguyện vì em bán mạng!”

“Dạ...”

“Có lẽ em không nhớ..” Chẳng hiểu sao, khuôn mặt thanh thuần của Tuấn Anh đột ngột trở nên ngưng trọng khó tả “..Nhưng đây đã là lần thứ hai Trung Kiên vì cứu em mà suýt mất mạng rồi!”

“...” Lần thứ hai??

Lần thứ hai là thế nào??

Nguyên tác không hề đề cập đến thì làm sao tôi nhớ được chứ??

“Nói xem Tịnh Nhi.. Em nghĩ, kì tích có thể xảy ra đến ba lần hay không hả??”

Nhưng.. Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra vào cái lần-đầu-tiền ấy vậy hả???? Tuấn Anh, đừng có làm ra vẻ thần bí nữa! Mau nói cho tôi biết đi i i i i!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Năn nỉ mãi cũng không cạy miệng được ông anh trai, kì quái, chuyện Trung Kiên đã từng cứu tôi cũng có phải cái gì bí mật lắm đâu mà anh ta giấu như

mèo giấu c... ừm, giấu kĩ thế??

Hay Tuấn Anh bịa chuyện như vậy, trong lúc nhất thời tôi hồi hộp không nghĩ ra cái gì hay ho mà trả lời nên mới làm ra vẻ bí mật??

Đáng nghi lắm!

Dù gì trong nguyên tác cũng có viết: hai người này chỉ biết nhau một cách sơ sài, vì Trung Kiên hay đến nhà chơi với Tuấn Anh nên quen. Tịnh Nhi trước đây vì quá để ý tới nam chính Tuấn Đạt nên tất cả trai trẻ khác đều xem như ruồi muỗi, không để vào mắt!

Nhưng mà thật sự sau khi trải qua bao nhiêu chuyện đi ngược nguyên tác thế này, tôi cũng không biết mình có nên tiếp tục tin tưởng những gì mình đã từng đọc không nữa.

Ăn sáng xong không lâu, tôi phải đi gặp bác sĩ để xem xét một số vấn đề về tay phải và khám tổng quát lại một lần nữa.

Mặc dù mang tiếng khách VIP đi đến đâu cũng được chăm chút từ A đến Z, vậy mà loay hoay mấy vòng cũng đủ làm tôi mệt muốn chết!

Thế này đủ hiểu người nghèo đi khám bệnh khổ sở đến đâu. Xếp hàng rồi chờ đợi các kiểu.. Đã có bệnh còn khổ đủ đường!!

“Em thấy Hòa An cũng có phòng khám.” Tôi nhăn mày thắc mắc “Tại sao không cho Trung Kiên tới đó? Chẳng lẽ phòng khám của Hòa An không chất lượng?”

“Ngốc!” Anh trai lật qua mấy tờ giấy in kết quả xét nghiệm của tôi “Bệnh viện này cũng của Hòa An đấy thôi! Hơn nữa còn là nơi gần biệt thự nhà họ Hạ nhất!”

“Ra thế...”

“Này, em về phòng nghỉ ngơi đi!” Tuấn Anh hài lòng xem hết các xét nghiệm của tôi, gật đầu tuyên thánh chỉ “Đợi Trung Kiên khỏi rồi cùng nhau xuất viện luôn!”

“Em đâu có làm sao mà phải ở đây?” Chỉ là gãy tay thôi cần gì nằm viện chứ? Tôi đây vẫn còn là học sinh, vẫn phải tới trường đó!! “Trung Kiên xuất viện lúc nào thì liên quan gì đến em?”

“Cậu ta là ân nhân của em đó!” Anh trai nói giọng trách móc nhưng ánh mắt lại đầy cung chiêu “Xuất viện Trung Kiên lại về nhà mình, thế là đủ liên quan chưa?”

Trong lòng nổi một trận phong ba cuộn cuộn!!

Tên nam phụ đó không phải anh ta giàu nứt đổ đổ vách, tiền tiêu mãi không hết hay sao?? Tự dưng cứ chai mặt đến nhà Tịnh Nhi này ở nhờ là thế nào?? Chẳng lẽ đại gia tộc họ Nguyễn nhà anh ta tình nguyện để con cháu bơ vơ ở ngoài mãi như thế?? Họ không sợ mất mặt hay sao hả???

“Cậu ta nói nhà chưa mua nội thất xong xuôi..” Tuấn Anh như đoán được thắc mắc thông qua cái nhìn của tôi, nhún vai giải thích “Hơn nữa cậu ta ở một mình, sợ không có người chăm sóc!”

Lại câu hỏi cũ: Tiền chất đồng của anh ta dùng để làm gì? Chẳng lẽ nam phụ này ki bo kệt si đến mức không dám dúi ra một đồng nào để thuê người giúp việc hay sao?

Còn nữa.. Anh ta đến nhà tôi thì ai sẽ chăm sóc? Người làm? Tuấn Anh? Hay là tôi- kẻ vừa được anh ta cứu một mạng đây??

“Thôi, không thắc mắc nhiều!” Anh trai xoa xoa mái tóc của tôi, dịu dàng dỗ dành “Cậu ta ở đâu thì kệ cậu ta, em lo nghỉ ngơi đi, có lẽ quá trưa Vân sẽ qua thăm em đó!”

“Hừm...” Vân? Vân nào? “Cô.. chủ nhiệm lớp em đó hả?”

“Ừm ừm.” Tuấn Anh gật đầu, tự dưng quay mặt đi không dám nhìn thẳng tôi, hai tai của anh zai tiểu thụ đỏ bừng lên “Thế nhớ, anh phải đi đến công ty có việc gấp!”

“Anh! Anh chạy nhanh thế làm gì?” Tuấn Anh xoay người bước đi không lưu luyến, bóng dáng ngại ngần như gái mới về nhà chồng “Sao anh biết cô Vân trưa nay đến thăm em? Anh nắm rõ lịch của cô ấy quá vậy???”

“...”

Í hí hí

~Lẽ nào rèn sắt đã thành thép? Kế hoạch mai mối gán ghép hai người này với nhau đã thành công rồi?

Xem tôi lợi hại chưa? Đây là mới chỉ để hai người họ đụng mặt tí, tôi còn chưa nhúng tay vào chút nào đấy nhé!

Cô Vân là chị của Hạ Lam và Hạ Vũ, trước Tuấn Anh và cô ấy đã trao đổi số điện thoại. Cùng là con cái trong gia đình thượng lưu, cách sống giống

nhau nên tự dung có nhiều điểm tương đồng.

Hơn nữa, nhìn là hiểu cô Vân này có tình cảm đặc biệt với Tuấn Anh ca ca. Người nhiệt tình như cô ấy đảm bảo có cơ hội là sẽ tấn công!!

Vậy là tạm ổn!

Coi như bước đầu thành công trong con đường bảo toàn tính mạng cho anh trai tiểu thụ, và tạo cho chính mình một chỗ dựa vững chắc!

.

.

.

Giữ tâm trạng vui vẻ, tôi nhanh chóng tiến vào thang máy. Phòng bệnh của chúng tôi nằm trong khu vip của bệnh viện, thuộc tầng cao nhất.

Cả một tầng lớn chỉ có 4 phòng bệnh lớn nằm riêng rẽ bốn hướng, mỗi phòng có một giường bệnh, chỉ riêng phòng tôi, do yêu cầu của Trung Kiên mà kê hai phòng.

Hành lang dài vô cùng yên tĩnh, không có bác sĩ hay bệnh nhân đi lại. Thăm khám hay gì gì đó đều có giờ cả, nếu bệnh nhân có yêu cầu ngoài giờ, tự dung sẽ kéo chuông, lúc này mới có người đến. Còn bình thường, hầu như đều giữ không gian thanh tĩnh, phòng nào phòng nấy đóng cửa im ỉm.

“Em bớt quậy đi!” Chưa kịp mở cửa đã nghe thấy giọng Trung Kiên yếu ớt vang lên. Chắc, bệnh viện xin kiểu gì đây? Cách âm quá kém!!

“Em quậy cái gì?” Giọng nữ dịu dàng mang theo vài phần hờn dỗi lập tức phản bác.

Quỳnh Chi đến thăm Trung Kiên sao?

Hmm ~ kể cũng đúng.. Cô nàng yêu thích Trung Kiên như vậy, thấy anh ta bị thế này không bắt chấp ở lại đầu giường chăm sóc đã là may rồi. Nói gì đến tới thăm sớm như vậy..

Tôi nên làm gì bây giờ?

Đi vào, tiếp tục nghe lén hay rời qua chỗ khác và không chõ mũi vào chuyện của bọn họ??

Chắc, mình cũng có phải chính nhân quân tử quái quỷ gì đâu. Hơn nữa đạo này bị tò mò quá nhiều rồi, hôm nay phải giải tỏa mới được!

Mình đang bị thương đó, phải tự chiều mình chứ!

Nghĩ thấy có vẻ hợp lý, tôi gạt đầu trấn an bản thân sau đó giữ mình đứng cách cửa chính một đoạn, vừa để quan sát hành lang nhờ có người đi đến vừa có thể nghe rõ mọi thứ.

“Em đã biết Tịnh Nhi bị dị ứng nọc ong còn cứ cố trêu chọc em ấy làm gì?” Trung Kiên cười khẩy, nghiêm khắc chất vấn.

Mẹ nó!

Nói kiểu đấy thì chính nữ phụ này bôi thử đó vào người tôi à??

Sao tự dung cô ta lại nhằm vào tôi cơ chứ? Có khi nào là do nhìn thấy cái hình nền chết tiệt trên máy Trung Kiên nên nổi cơn ghen hay không???

“Biết? Em không biết!” Quỳnh Chi thấp giọng làm nũng, nghe điềm đậm đáng yêu vô cùng. Tôi mà là đàn ông kiểu gì cũng bị giọng nói của vị này đánh bại!

“Đừng nói dối!” Trung Kiên không khách khí gằn giọng “Còn không phải chính em trước đây cũng chơi trò này với Tịnh Nhi, khiến em ấy suýt chết?”

“Chuyện đã lâu, em quên rồi!” Cô nàng nhẹ giọng, tính mạng người khác bị bỏ qua một cách bàng quan? Mà không phải cuối cùng chính anh đã lao vào cứu con bé à? Nó có làm sao đâu cơ chứ?”

“Sao anh tưởng em đã quên?”

“Hừ, anh còn nói gì chứ? Chỉ là một chút bột phấn với vài con côn trùng, làm gì anh phải sốt sắng như vậy??” Quỳnh Chi giận dỗi nói, xong câu này không khí trong phòng đột ngột rơi vào sự im lặng bất tận.

Ra chuyện mà Tuấn Anh giữ bí mật là chuyện này!!

Trước đây có vẻ không ít lần nữ phụ này lấy Tịnh Nhi béo ngốc của chúng ta ra làm trò chơi rồi!

Bọn họ lại cùng nhau lớn lên từ nhỏ, dù gì cũng có chút tình cảm, nếu vạch trần nhau ra thì thật sự không chút nề mặt. Bảo sao lúc tôi nói với Tuấn Anh

có người bôi thuốc dụ côn trùng lên người mình, anh trai lại có phản ứng như vậy.. Ra là đã biết trước thủ phạm là ai rồi!

Nhưng vì sao cô ta lại làm vậy?

Do Trung Kiên để ý đến Tịnh Nhi từ nhỏ hay chỉ đơn thuần là ác ý trêu đùa??

Có thể là về thứ hai.

Nhưng nếu Trung Kiên anh ta không để ý gì đến Tịnh Nhi này thì sao tự dưng lại xả thân ứng cứu??

Quỳnh Chi này cũng đủ độc ác, quả nhiên xứng với chức danh nữ phụ số 1! Biết thân thể Tịnh Nhi dị ứng với nọc ong còn cố tình làm trò đó, khả năng muốn để tôi chết luôn đi là cực kì cao!

Cô ta thật bệnh hoạn!!

“Sốt sáng?” Trung Kiên đột ngột lên tiếng phá tan bầu không khí yên tĩnh quái dị “Anh dung túng em quá lâu rồi phải không? Nói cho em hay, Quỳnh Chi, có một số người em không được phép động đến!”

“Tại sao chứ hả?” Quỳnh Chi kích động, có vẻ là đứng bật dậy làm đồ ghế rồi. Tôi nghe rõ ràng tiếng khung nhôm rơi xuống sàn thạch anh tạo thành thứ âm thanh sắc bén chói tai “Tại sao luôn là con ngốc xấu xí đó?? Nó có gì hay chứ?? Anh nói đi!! Rốt cuộc em có điểm gì không bằng nó???”

“Em thôi đi! Đừng để anh nhắc lại!”

“Không! Em không thôi!!” Quỳnh Chi ương bướng vặn lại “Anh nói rõ cho em, tình cảm của chúng ta bao năm qua, lẽ nào lại không bằng một con nhóc???”

“...”

“Anh..” Giọng cô nàng đột ngột trở nên run rẩy “Trung Kiên.. Đừng nói là.. Anh yêu nó??”

*Chuyện này còn phải hỏi nữa sao?

Dung mà có nàng nào thắc mắc tại sao a Kiên nhà mình phản nguyên tác đi yêu nữ phụ béo ú không ta??

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Câu hỏi quý quái gì vậy???

Thế nhưng không hiểu sao khi nghe Quỳnh Chi hỏi câu này, trái tim non-nớt của tôi lại nảy lên một cái. Tinh thần cũng đột ngột trở nên căng thẳng, tò mò chờ đợi câu trả lời của Trung Kiên.

Lại là một khoảng im lặng thật lâu. Lâu đến mức làm tôi cảm thấy hai chân bắt đầu có điểm tê dại.

Trung Kiên, mau nói đi! Anh.. Anh yêu Tịnh Nhi này sao? Yêu từ khi nào? Khi cô ấy vẫn còn là cô ấy hay khi tôi đã xuyên qua rồi??

Liệu có cơ hội nào cho kẻ thay thế như tôi không??

“Kiên..” Một lúc lâu sau Quỳnh Chi mới tiếp tục, cô nàng nhắc cái ghế đang nằm dưới sàn lên, dịu dàng ngồi xuống “Anh vẫn ấy náy chuyện trước đây với Tịnh Nhi hả?”

Chuyện trước đây??

Lại là thứ gì bị nguyên tác ẩn giấu đi nữa vậy??

Đúng là đi từ bắt ngờ này sang bắt ngờ khác ~ Mà.. Tôi đứng đây phải nửa tiếng rồi chứ ít à, thế mà chẳng có ma nào phát hiện ra! Xem ra mình cũng có tư chất làm thám tử phết đấy, đảm bảo theo dõi đối tượng không bao giờ bị lộ!!

“Chuyện đó đã qua lâu lắm rồi!” Quỳnh Chi bật cười nhìn thái độ của anh ta “Chỉ là trò trẻ con sao anh cứ canh cánh mãi?”

“Tôi không xem đó là trò trẻ con!” Anh ta nói nhỏ, nhưng giọng nói đã bớt đi vài phần khắc nghiệt. Nay, hai người quên luôn câu hỏi kia rồi à?? Trả lời

đi rồi hãy nói sang chuyện khác!!

“Chỉ là nhìn một đứa nhóc 10 tuổi tằm thôi mà.. Anh thật sự vì thế mà muốn chịu trách nhiệm cả đời với nó??” Cô nàng bắt mắt nói lớn.

Má!

Cái gì cầu huyết quá vậy??

Nam phụ anh ta từng nhìn thấy nữ phụ Tịnh Nhi tằm lúc 10 tuổi, và từ đó anh ta quyết tâm cứu-vớt cuộc đời xấu xí này của nữ phụ bằng cách yêu thương cô ấy???

Đừng có đùa!!!

“Biết vậy lúc đó em chẳng đẩy anh vào..” Quỳnh Chi thở hắt ra, buồn bã thấy rõ. Vậy là có nguyên nhân cả, chính cô ta đẩy nam phụ Trung Kiên đến và giờ thì anh ta đem chuyện này ra làm lý do để từ chối cô ta.. “Kiên..”

“Em làm trò gì vậy??”

“Nếu bây giờ nhìn thấy thân thể của em..” Giọng nói của Quỳnh Chi đột nhiên đè thấp, ngọt ngào vô cùng “..Có phải hay không anh cũng sẽ chịu trách nhiệm với em?”

Yên ắng thế là thế nào???

Quỳnh Chi cô ta thật sự thoát ý trong bệnh viện để Trung Kiên xem một lần à?? Trời ơi, phòng bệnh này có hai giường nằm đấy nhé, không phải chón không người đâu mà tự tiện làm như thế!!

Còn tên Trung Kiên điên rồ này nữa, sao anh không từ chối đi?? Im lặng thế là muốn nhìn thân thể cô ta có phải không hả???

***CẠCH!!**

Ma xui quỷ khiến thế nào, tôi đẩy mạnh một cái làm cửa mở toang ra. Do nóng vội nên dùng đúng tay phải, giờ đau đến thấu xương méo mặt.. Cũng đáng, tôi phải ngăn anh ta lại!!

Nhưng cửa vừa mở, khung cảnh trong phòng hoàn toàn không giống như tôi nghĩ. Chỉ có mình Quỳnh Chi ngồi phía ngoài, ung dung cầm điện thoại của Trung Kiên mà bấm bấm gì đó. Nam phụ của chúng ta hoàn toàn biến mất không dấu vết.

Anh ta đi đâu rồi??

Ninja chắc? Trốn nhanh gói?

“Hi! Chị Quỳnh Chi?” Gãi đầu tỏ vẻ ngạc nhiên, tôi cố gắng nặn ra nụ cười thân thiện nhất với kẻ vừa tới qua suýt hại chết mình. Trong lòng thầm niệm 1000 lần: không thể trở mặt, không thể trở mặt..

“Ồ, Tịnh Nhi?” Quỳnh Chi giật nảy mình đưa trả điện thoại lên bàn, sau đó rất nhanh liền thanh tĩnh lại, tỏ vẻ dịu dàng thực nữ như cũ “Sao em ở đây? Tôi thăm Kiên hả? Không cần đâu, anh ấy khỏe rồi, chút nữa sẽ xuất viện và về nhà chị ớ!”

“Haha.. Vậy sao?” Ngồi xuống giường của mình, tôi đưa mắt liếc qua nhà vệ sinh đang đóng im ỉm. Trung Kiên nhà ta bị Tào Tháo đuổi hay sao?? Đang nói chuyện đời đi nhà vệ sinh, thật bất lịch sự quá mà!

“Đừng rồi, sao phòng này có hai giường??” Thấy tôi an tọa, lúc này Quỳnh Chi mới hỏi dò, đáy mắt ánh lên mấy tia hốt hoảng “Đừng nói.. Hai người ở cùng nhau cả đêm qua?”

.

.

.

Thắc mắc đó của Quỳnh Chi tôi không có dũng khí đáp lời, cũng không ai có khả năng trả lời cô ấy ngay được, vì giờ thăm bệnh buổi sáng đã kết thúc và người thân của bệnh nhân bắt buộc phải đi ra ngoài.

Nhìn một tập báo để ngay ngắn trên bàn của Trung Kiên, tôi nhàm chán lấy đại một cuốn ra đọc.

Muốn giết thời gian cũng khó nữa! Toàn là báo kinh tế ai hiểu cho được? Mà hiểu cũng vô ích, tôi đâu có quan tâm đến thị trường thế giới đâu!!

Trung Kiên điên rồ này làm gì trong nhà vệ sinh mà lâu vậy? Lẽ nào bị bồn cầu cuốn luôn đi rồi? Cả lúc Quỳnh Chi chào từ biệt cũng không thấy anh ta nói tiếng nào luôn.. Hmm, mà bạn Quỳnh Chi này, tôi đảm bảo bạn ấy không đi đâu xa mà chỉ trực dưới tầng bệnh viện. Đợi lúc nào đến giờ thăm bệnh buổi trưa sẽ chạy lên ngay với nam phụ mặt dày này. Có lẽ định nhân lúc anh ta ốm yếu mà cưa-cắm đây mà, đáng tiếc, ở đây có tôi làm bóng-đèn, kể

hoạch của cô ta sẽ không bao giờ thành công!!

“Sao? Đừng vội chen hay gì mà vào phòng sớm vậy?” Trung Kiên mở cửa phòng vệ sinh, cười tà hồi “Sức của em cũng thật khá, đá cửa một cái rung hết cả tường nhà!”

“Tôi mở cửa bằng tay!” Vứt trả đồng báo không có thông tin hữu ích cho bản thân, tôi chỉnh lại dáng ngồi một chút.

“Em định giả ngây gì thế?” Anh ta lau tay ướt vào khăn sạch treo trên giá, sau đó lười biếng nằm lại trên giường “Sợ Quỳnh Chi úp tôi nên sốt ruột nhào vào ứng cứu hả?”

“Hả?? Hả!? Anh nói gì?” Tên này lại bắt đầu ảo tưởng rồi đấy!! “Tôi không hiểu gì hết!!”

“Tôi nói Hòa An mang phim quay ngoài hành lang là biết ngay chứ gì.” Trung Kiên xoay người, tìm tờ sấp báo trên bàn “Đến lúc đó nếu thấy em ngoài cửa thì em mất gì?”

“Mất gì? Tôi chả có gì để mất!”

“VẬY.. Em nghe thấy những gì rồi?”

Trung Kiên hỏi tôi câu này bằng giọng nói trầm ổn, nghiêm nghị. Thế nhưng khi nói anh ta lại không nhìn tôi, thể như anh ta đang e ngại chuyện gì đó vậy.

Anh ta nghĩ tôi đã biết ai là thủ phạm gây hại đến mình và sẽ sinh ra lòng thù hận với Quỳnh Chi sao?

Điều đó có quan trọng không?

“Anh thật sự đã nhìn thấy tôi tắm lúc tôi 10 tuổi hả?” Tôi lảng tránh không nói đến vấn đề của nữ phụ kia, dù sao thì bọn họ cũng đã thân thiết với nhau nhiều năm. Đến cả kẻ cuồng em gái như Tuấn Anh còn nhìn Quỳnh Chi vài phần, tôi cũng nên nể mặt chứ?

“Phải!” Trung Kiên cười thú vị, bỏ tập báo xuống mà hỏi “Em thấy thế nào? Còn nhớ chuyện này không?”

“...”

“Aiii ~ Không nhớ sao hả?” anh ta có phần thất vọng, ném cho tôi ánh mắt trách cứ, ai oán như cô gái mới lập gia đình bị ông xã bắt nạt “Em đó.. Khi ấy còn gào khóc ầm ĩ, lau đầy nước mắt nước mũi vào quần áo tôi, bắt tôi thế sau này phải cưới em!”

“Còn thế nữa?” Anh làm ơn đi, tả gì mà nghe gớm chết!

“Chứ gì nữa!”

“Anh định thế nào?” Thấy vẻ kiên định xen lẫn đùa giỡn của anh ta, tự dưng trí óc trống rỗng.

Trung Kiên là loại người thật sự sẽ vì một chuyện con con như vậy mà hi sinh hạnh phúc đời mình ư??

Vậy ra bao lâu nay anh ta đối tốt với tôi vì lý do đó..

“Thế nào là thế nào?” Anh ta cười tà “Em có muốn tôi thực hiện lời thề ấy không?”

“Hừ, tôi không thèm lấy kẻ không yêu mình! Đã vậy còn biến thái như anh!!” Tôi bủi môi, cố gắng che lấp bối rối trong lòng mình “Thế khi này anh thấy gì của Quỳnh Chi rồi? Có phải nếu thấy của cô ấy cũng sẽ lập một lời thề với cô ấy không hả?!”

“A, tôi biết rồi!” Anh ta reo lên khe khẽ “Em vì lo cho đôi mắt của tôi nên mới vội vã xông vào đúng không hả??”

“...”

“Chỉ là nói đùa cho vui thôi!” Anh ta cao ngạo gật đầu “Nếu cứ thấy thân thể cô nào liền cưới ngay cô đó, thì mấy kẻ hay được mời đi xem biểu diễn đồ nội y như tôi đã cưới được cả tá vợ siêu mẫu rồi!”

Hay được mời nữa cơ!

Đồ nội y nữa cơ!

Được lắm bạn nhỏ Trung Kiên!

Đúng là đồ nam phụ đáng ghét, thói tha, vạ kiếp chỉ có thể làm nhân vật phụ!!!

“Sao vậy? Giận tôi à???” Anh ta thấy tôi cúi mặt để giấu ánh mắt thì chậm rãi xuống giường tiến đến gần chỗ tôi đang ngồi. Hơi thở nóng ẩm dần dần bao phủ khắp thân thể. Trung Kiên tà mị dí sát tai tôi mà nói, từng luồng hơi thở mang hương bạc hà thoang thoảng quanh khắp da thịt “Nếu em cảm thấy không công bằng.. Thì bây giờ tôi có thể đền cho em! Thân thể của tôi là niềm mơ ước của bao thiếu nữ đấy!”

“Liên quan gì đến tôi??” Hàng tốt cũng không đến lượt nữ phụ gốc như tôi được dùng mà anh phải quảng cáo cho người khác thêm!

“Cho em xem, vậy là chúng ta hòa!”

Cho tôi xem cơ đấy??

Xem cái gì??

Xem cái gì há???

Trung Kiên!

Đồ biến thái nhà anh ĐỪNG CÓ QUA ĐÂY!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Trưa hôm đó, Trung Kiên phải đến gặp bác sĩ để kiểm tra toàn diện. Một mình tôi ở phòng đang buồn chán hết sức thì cô Vân tới. Cả Hạ Lam Hạ Vũ cũng đi cùng. Bọn họ mang đến rất nhiều thứ, nói là để tạ lỗi với chúng tôi vì đã vô tình gây nguy hiểm cho chúng tôi trong buổi dạ tiệc của nhà bọn họ.

Sau đó Hạ Lam thể hiện tố chất bà tám của mình, buôn dưa lê bán dưa chuột một loạt những sự kiện có tính chất nóng-hôi ở trường ra kể cho tôi nghe. Trường quý sò tộc mà lại, ngày nào chẳng có mấy vụ kinh thiên động địa kiểu như: học sinh A cãi thầy giáo, nam sinh B mua 999 đóa hoa hồng tỏ tình bạn trai nhưng thất bại, học sinh C bao cả nhà ăn sau đó quẹt thẻ phát hiện thiếu tiền.. vân vân mây mây đủ thể loại!!

Ấy thế mà tuyệt nhiên không có ai phát hiện có tiếng rên kì quái trong nhà vệ sinh nữ là sao ta??

Nam nữ chính bao lần tình thú trong đó mà không hề bị phát hiện.. Chắc, đúng thật là làm người ta phải tiếc nuối! Chuyện đó mà đồn ra ngoài, xem em tác giả dùng cách nào để cho hào quang nữ chính tỏa sáng nữa??

“Các em đó, học hành không lo, suốt ngày hóng hớt!” Cô Vân vừa chăm chú nghe chuyện phiếm vừa lớn giọng phê bình. Này, cô đừng có kiêu ngạo còn ngại được không hả???

“Chị còn dám nói?” Hạ Lam nhìn coi thường, xem ra bà chị gái hiền lành này trong nhà chẳng có chút uy danh nào hết. Nói thật, tôi mà có cô em gái như Hạ Lam này chắc chắn cũng lép vế! “Hôm qua cũng có một số người, dạ tiệc chẳng lo, chỉ lo yêu đương!”

“Ai chứ??” Hạ Vũ quay ngoắt sang lạnh lùng hỏi.

Trong phòng này có ai chỉ đích danh ai đâu mà bạn nhỏ phải nhột thế? Chả lẽ sợ chuyện mình xxx không thành với nữ chính bị phát hiện??

Hừ, mà cũng tài thật, sao tối hôm qua lúc gặp trên hành lang, mặt cậu ta chả có miếng thái độ lạnh lùng cao ngạo nào, mà hôm nay ở ngoài này lại luôn cố tỏ ra cool ngầu lạnh lùng boy thể kia vậy??

Diễn nhiều không sợ liệt cơ mặt hay sao???

“Còn ai vào đây?” Hạ Lam bĩu môi coi thường “Đồng chí chị gái và đồng chí anh trai lên lút hẹn hò ở vườn Tú Cầu! Tưởng em đây không biết à?? Đừng mơ!”

“Anh trai?” Tôi tròn mắt hỏi lại, Hạ Lam lập tức nhìn tôi gật đầu tán thành “Chính là Tuấn Anh nhà tôi??”

“Này, mấy đứa nói vớ vẩn gì đó??” Cô Vân xua tay, hai gò má xinh đẹp đỏ ửng điểm lệ cực kì “Không phải như các em nghĩ đâu!!”

“Bọn em đâu có nghĩ gì..”

“Chị ngại đấy à??”

“...”

Ra là thế!

Bạn hẹn hò bảo sao em gái ngã cầu thang gãy tay còn không hay biết gì!!

Chắc chắc.. Xem ra tình cảm của bọn họ đã tiến triển đến mức chúng tôi không thể ngờ rồi đây!

.

.

.

Chúng tôi tỉnh dưỡng hai ngày thì được thả khỏi bệnh viện.

Cũng may, vừa tầm sự kiên nhẫn của tôi đã đến mức full rồi!!

Ở chung phòng với Trung Kiên đúng là ác mộng!!!

Đầu tiên đó là chuyện của Quỳnh Chi. Hôm nào cũng đứng giờ vào thăm khám là cô ta xuất hiện, nếu tôi đi ra ngoài để gặp bác sĩ hoặc đi dạo Abc gì gì đó thì còn đỡ, chứ cứ ở trong phòng là chịu đủ ánh mắt lườm nguyền không hề giấu giếm của cô ta.

Quái quỷ!

Gương mặt thì rõ là hiền lương thực đức các thứ các thứ, còn tính cách thì đúng là ác ma không ai chịu đựng nổi!!

Cô ta tới mang đồ ăn bổ dưỡng cho Trung Kiên, sách báo, trò chơi điện tử hoặc vài thứ đồ giải trí linh tinh gì đó. Mặc dù không ít lần anh ta từ chối thẳng thừng nhưng Quỳnh Chi luôn giả ngu không biết. Hào hứng tấn công anh ta.

Nhiệt tình như lửa, nung mãi trái tim đàn ông cũng phải tan.

Không biết cảm nhận của anh ta là thế nào??

Tiếp theo, rắc rối chính là bạn cùng phòng Trung Kiên của chúng ta. Anh ta thường xuyên cố ý hoặc vô tình nhắc đến vấn đề đền đáp chuyện vợ vẫn lúc 10 tuổi để quấy rối một thiếu nữ mới có 15 tuổi như tôi. Quả nhiên là đại biến thái mà!

Đã vậy, anh ta còn thường xuyên giả vờ đau đớn các kiểu để sai thương binh như tôi giúp anh ta xử lý một số sổ sách dưới sự hướng dẫn của anh ta. Nói cái gì mà mệt không thể gõ bàn phím, rồi thì tập cái này tốt cho việc em mở quán ăn sau này.. Mẹ nó! Anh mệt không nhắc nổi tay, chả lẽ cái kẻ thương binh tay phải như tôi làm được??

Mà dù tôi có làm được, anh cũng không cần kẻ cầm lên vai tôi, thổi hơi vào sau tai tôi mà hướng dẫn đâu! Có biết thân thể nữ phụ này miễn cảm lắm không hả?? Hại tôi đây sáng nào dậy cũng phải thay đồ!!!!

Và nữa này.. Tịnh Nhi này vào viện chỉ có duy nhất một người thân là Tuấn Anh đến thăm, bố hờ, mẹ kế và cô em gái tốt-bụng phát huy cực kì tốt phong thái người ngoài, đến cả việc gọi điện hỏi thăm trên danh nghĩa cũng không muốn làm!

Đáng ghét!

Làm hỏng hết hình tượng người bố trong lòng tôi!

Đúng là con người chỉ ngôn tình mới sáng tạo ra được!!

Tịnh Nhi bị ghê lạnh là có lý do, thế nhưng, kẻ nắm quyền cả một tập đoàn như Trung Kiên thì tại sao cũng không có ai quan tâm gì hết vậy??

Cả ngày anh ta chỉ lo đối phó với Quỳnh Chi sau đó gây rắc rối cho tôi. Ngoài ra cũng chẳng có ai ngó ngang gì đến nữa..

Nguyên tác hầu như không nhắc gì đến gia cảnh của nam phụ này cả. Mặc dù anh ta là nam phụ số 1, cực kì đặc biệt trong mạch truyện, thế nhưng tác giả hầu như chỉ miêu tả anh ta đẹp trai sáng lóa thế nào, giải quyết rắc rối ở tập đoàn thẳng tay ra sao, lên giường dùng mãnh thế nào... Hết! Bỏ mẹ ông bà họ hàng thân thích gì đó không được nói đến nữa chứ!

Bọn họ thật đáng thương~~

“Em viết sai rồi!” Trung Kiên vòng tay ra phía trước, đầu cúi sát vào sau gáy tôi, dịu dàng kẻ cầm lên vai tôi nghiêm túc nói “Lại không tập trung!”

“Này!” Tôi hát vai hồng rũ bỏ Trung Kiên, ngờ đâu tên vô sỉ nào đó híp mắt cười, chẳng hề biết xấu hổ mà đưa hai tay vòng qua bàn, để ở đó một cách hồ hững “Sao anh lại ngồi đây hả???”

Tất nhiên, tôi đã trưởng thành rồi!

Và thiếu nữ trưởng thành sở hữu thân thể miễn cảm như tôi đây không bao giờ để bản thân bị lợi dụng lần nữa!

Hôm nay, khi Trung Kiên tiếp tục mặt dày nói muốn tôi giúp sửa sang sổ sách, tôi đã kê bàn máy tính giữa giường anh ta và giường tôi, giữ cho cả hai

ngồi đối diện nhau. Vậy mà không hiểu tại sao, chỉ vài phút sau đó tên nam phụ này đã có mặt ở phía sau tôi, đưa hai tay đặt lên bàn máy tính, chỉ còn chút nữa là đã ôm trọn tôi vào lòng rồi!

“Ngồi đối diện sao hướng dẫn em được chứ?” Anh ta vẫn tiếp tục hưởng thụ, bàn tay đặt trên bàn khẽ động đậy, những ngón tay thon dài cực kì tinh tế “Có vấn đề gì à? Em ngại sao?? Có phải em thích tôi không mà bị tôi ngồi gần đã xấu hổ đỏ hết mặt vậy??”

“Tôi hỏi này Trung Kiên!” Gắt gồng một câu cắt ngang mấy câu hỏi mang tính chất khẳng định của anh ta “Thư ký của anh nghỉ hơi lâu rồi đó, tại sao anh không gọi người đó về hoặc thuê người mới hả? Hướng dẫn tôi mãi anh không thấy mệt sao??”

“Không mệt!” Trung Kiên cười sáng như mặt trời làm tôi lóa mắt phải chớp vài cái cho đỡ cay “Anh thả hướng dẫn em còn hơn thuê thư ký mới! Đỡ tốn kém!”

Má!

Cái lý do chó chết gì kia??

Anh mà lại sợ tốn kém??

Cái kẻ thuê phòng bệnh viện một ngày bằng cả tháng lương của người khác đang nói là sợ tốn kém?? Đùa vừa thôi, anh bịa chuyện cũng nên đầu tư noron một tý đi!

Đã thế còn nói với cái vẻ mặt thản nhiên kiểu kia... Bái phục!

“Gọi thư ký của anh về mà làm!”

“Cậu ta đi nghỉ tuần trắng mặt ở Hà Lan, phải tuần sau mới về!” Anh ta đột nhiên kéo chùng không khí, vẻ mặt u sầu ủ rũ khuấy vô cùng “Tĩnh Nhi.. Nói kiểu gì cũng là anh cứu em một mạng. Như ngày xưa thế này là em phải lấy thân báo đáp cho anh rồi đó, giờ anh chỉ nhờ em gõ hộ mấy chữ.. Vậy mà em đã...”

“Lấy thân cái khi gì chứ??” Đừng có chơi trò nước mắt cá sấu với tôi đi!!!!

“Thật đó! Anh xem phim cổ trang đều là như vậy!” Anh ta hớn hờ cầm chuột trên bàn, tay tôi vẫn còn ở đó nên tất nhiên là Trung Kiên nắm luôn! “Không tin chúng ta có thể cùng nhau xem qua một chút!!”

“Cái gì hả??” Tôi nhú mày muốn rút tay lại, người này vẫn cố chấp giữ lấy “Anh bảo tài liệu này phải xử lý gấp mà??”

“Ngoan nào!”

Trong phòng bệnh có bật điều hòa, thế nhưng vẫn không xua đi được hoàn toàn không khí lạnh lẽo đến từ bên ngoài.

Khẽ liếc trộm một cái, sườn mặt thanh thoát của Trung Kiên đã ngay sát bên, chỉ cần tôi nhích lên thêm một li, lập tức môi tôi sẽ chạm đến gò má dịu dàng mềm mại kia.

Ngại ngừng cúi đầu tự si và bản thân háo sắc N lần, trong lòng chột nháy ra suy nghĩ: thật ra, được ở trong lòng người khác thế này cũng không tệ.

Nhất là khi.. Người khác đó chính là Trung Kiên!

*Hihi~ Sao chữ Hà Lan in đậm vậy ta? Nàng nào rep tui cho vui đi:))

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44

Sáng hôm sau Tuấn Anh đón hai chúng tôi xuất viện và trở về biệt thự nhà họ Vi. Nghe nói Hạ gia đã thanh toán toàn bộ viện phí, còn muốn cử người đến tạ lỗi và đưa đón chúng tôi để bày tỏ thành ý. Nhưng sau đó vì Trung Kiên ngại thủ tục rườm rà làm tôi mệt mỏi nên đã từ chối hết!

Mệt mỏi thật đó!

Quá mệt ấy chứ!

Đêm hôm qua.. Đúng là kịch tình đầy rẫy!!

Trung Kiên sama sau khi quyết định sẽ nghỉ làm xem phim, anh ta vẫn giữ nguyên tư thế tựa như ôm từ phía sau ấy, mặt dày kê cằm lên vai tôi giả bộ chăm chú chọn phim.

Trong chiếc máy tính đầy rẫy tài liệu và hồ sơ sổ sách đó có chứa một folder đầy những phim, đủ hết các thể loại luôn chứ đùa à!

Anh ta hỏi ý kiến tôi một chút, sau đó vì tôi ít khi xem phim nên đành tự mình chọn lựa. Đó là một bộ phim dài tập cầu huyết đến nỗi làm cho không khí trong phòng bệnh nồng nặc mùi máu chó!

Trời ơi, đúng là thế giới nào cũng có những nhà biên kịch đại tài!

Phim kể về hai chị em gái sinh đôi bị tách ra từ nhỏ, sau đó được hai gia đình giàu có nhận nuôi. Cả hai lớn lên đều vô cùng xinh đẹp nên bị các bạn trong trường quý tộc đem ra so sánh, cuối cùng cô chị được làm hoa khôi vì mái tóc dài dịu dàng thướt tha, còn cô em gái cá tính với mái tóc ngắn bị đẩy xuống vị trí số hai!

Chính vì chuyện này mà cô em gái bắt đầu quay ra ganh ghét chị gái mình vô cùng, liên tiếp tìm cách hãm hại.

Chuyện chưa dừng ở đó, tiếp theo, cô chị bị N fan cuồng theo đuổi nồng nhiệt, còn tìm cách xxx cô trong khi cô đi tập đàn về qua ngõ nhỏ. Mẹ! Đúng là ngu mà, đường lớn không đi, đâm đầu vào đó để bị bọn đâm tặc trên ghẹo sau đó lớn tiếng kêu người giúp!! Cũng may nam chính đến đúng lúc ứng cứu, sau hai người vừa thấy nhau đã “Trong lòng như đã, mặt ngoài còn e”. Rồi thì cảm ơn, xin số điện thoại, hẹn hò.. yêu đương thắm thiết.

Cô em gái biết được nên nhảy vào phá hoại, đội tóc giả giống hệt cô chị rồi quyến rũ nam chính lên giường với mình. Chuyện này làm cô chị sốc, bỏ đi. Cô em có bầu, nam chính phải cưới...

Đoạn cuối cô chị có về hay không tôi không đủ dũng khí để xem tiếp! Nếu xem nữa tôi sợ mình thật sự sẽ không kiềm chế được con tức mà đập máy!!

Thánh thần ơi!

Vậy mà bạn Trung Kiên khen hay tới tấp! Thậm chí còn có những đoạn làm bạn ấy xúc động đến lặng người!!!

Mẹ! Ngu đến cạn lời thì có!!!

Tôi đúng là không tài nào hòa nhập được với bọn họ!! Căn bản là sóng nào không cùng tần số...

.
.
.

Căn biệt thự lớn trống trải, sau khi đưa chúng tôi về Tuấn Anh lại tiếp tục đến công ty giải quyết công việc. Nghe nói dạo này công ty gặp một số trục trặc nên anh trai rất bận rộn.

Anh trai bận rộn, không lí nào chủ tịch tập đoàn như bố hờ lại rảnh rang được, thế nên ông ta cũng không hề ở nhà.

Còn với bà mẹ kế ngàn năm tôi mới đụng mặt một lần thì thôi, tốt nhất là không cần nhắc đến. Dù sao trong câu chuyện này, vai trò của bà ta vô cùng mờ nhạt, chỉ để làm nền cho việc tôn vinh nữ chính có khả năng vượt lên số phận để sống tiếp mà thôi.

Ngọc Nhi giờ này hẳn là vẫn còn đang ung dung ở trường rồi..

“Anh phải ra ngoài một chút!” Trung Kiên đợi tôi đi tới cửa phòng mới xoay người thông báo “Công ty xảy ra chút chuyện cần anh giải quyết!”

Ồ hay, chuyện của anh liên quan gì đến tôi mà phải báo cáo??

Muốn đi đâu thì đi, ai cấm anh chứ??

“Ồ nhà ngoan, khi nào về anh sẽ mua bánh cho em!” Thấy tôi không trả lời mà cứ nhìn anh ta như sinh vật lạ, tư duy thoát tuyến của Trung Kiên lập tức khởi động!

Kiểu này.. chắc anh ta nghĩ tôi đang dối vì bị bỏ rơi và tìm cách dỗ dành đúng không???

“Được không? Vào phòng nghỉ chút đi!”

“Anh cứ đi đi!” Tôi mở cửa, đưa mắt nhìn anh ta một cái theo kiểu khinh thường rồi dứt khoát vào phòng “Mặc kệ tôi!”

“Em giận đấy hả?” Trung Kiên cười cười, kéo vạt áo tôi lại “Hay anh ở nhà với em vậy?”

“Liên quan gì mà giận??”

“Hmm~ Sao lại không liên quan??” Nụ cười tà mị vẫn đeo trên mặt anh ta không rời “Thôi thế này đi, nếu em buồn chán, xem nốt phim hôm qua, một lúc là anh về rồi!!”

Khỏi!!!

Phén đi!!!

Thế loại phim đó chỉ có kẻ tư duy thoát tuyền như anh mới thấy thích thú thôi!!!!

.

.

.

Căn phòng lớn vẫn gọn gàng sạch sẽ y như cũ.

Chiếc giường king size siêu lớn được trải ga phẳng phiu, chăn gối được sắp xếp theo một cách vô cùng nghệ thuật. Những chiếc rèm cửa quần gọn gàng làm lộ ra từng khung cửa sổ bằng kính sáng bóng không một hạt bụi.

Hàng giá sách thật dài kê san sát nhau tạo cho căn phòng không khí tĩnh mịch khó tả.

Có lẽ Tuấn Anh đã bảo người làm lên giúp tôi dọn dẹp phòng. Bình thường khi tôi ở nhà đều tự mình làm việc đó, cũng không muốn ai vào phòng mình vì sợ họ phát hiện tôi tích trữ một loạt tiểu thuyết với truyện tranh này nọ.. Chắc, đúng là cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra!

*Cộc cộc cộc!

“Ai vậy?”

“Là tôi!” Giọng nam trầm thấp, lạnh lẽo vang vọng làm tôi nổi một tảng da gà. Không cần mở cửa cũng tưởng tượng ra được đứng phía ngoài đó là một cục đen sì sì! “Đại Việt đây!”

“Có chuyện gì không?” Nghĩ đến khuôn mặt đáng ghét của anh ta, sau đó lấp ghép với chuyện anh ta cố tình bao che cho Ngọc Nhi hãm hại tôi, quả thật tôi không tài nào cho anh ta thái độ tốt được.

Chị đây quả thật có hiền, nhưng đánh bao giờ là thánh mẫu nhé!“Tôi đến đề từ biệt!” Anh ta vẫn dùng cái giọng nói lạnh như băng ấy để trả lời.

Từ biệt sao? Có nghĩa là thế nào? Bình thường Đại Việt cũng thường xuyên bỏ đi làm vài vụ làm ăn này nọ, nhưng sau đó vài ba ngày là trở về.. Lúc đi anh ta chỉ thông báo với Tuấn Anh để anh trai nói lại với tôi mà thôi. Sao hôm nay tự dưng khác vậy??

Anh ta sẽ đi luôn ư?

Có phải.. Do Ngọc Nhi?? Dễ lắm! Nhìn người mình yêu thích dây dưa thân mật với người khác như vậy, kẻ ưa độc chiếm như Đại Việt hẳn là thấy thất vọng và đau lòng lắm.. Nhưng nói thật, cảnh anh ta thấy vẫn còn nhẹ nhàng chán. Thử ở nhà và xem xuân cung đồ như tôi xem, không khéo anh ta còn nháy ra chém nhau với nam chính ấy chứ!

Cơ mà không phải anh ta vẫn một mực bảo vệ cho Ngọc Nhi đó sao?? Còn nói giúp..

“Từ biệt?” Tôi nhú mày, phân vân tự hỏi liệu có phải Tuấn Anh đã nói chuyện với anh ta về việc tôi không cần vệ sĩ như anh ta nữa không ta?

“Phải!” Đại Việt nói nhỏ “Phía bên kia có một số vấn đề nên tôi phải đi trong một thời gian dài.. Có lẽ.. sẽ không thể làm vệ sĩ cho cô được nữa!”

Thôi đi!

Làm màu hoài!

Ông toàn lo yêu đương chứ có bao giờ tận hết chức nghiệp vệ sĩ với tôi đâu!???

“Ừm..” Thôi thì bạn ấy cũng sắp hết lên sàn rồi, tôi cũng nên lịch sự tí chứ nhỉ?

Nghĩ qua nghĩ lại, cuối cùng cũng vẫn lê thân ra mở cửa cho anh ta.

Cạch một tiếng thật nhỏ, cái lưng của Đại Việt lập tức đập vào mặt tôi!

Tên này.. Anh ta nghĩ tôi sẽ nhỏ nhen đến mức không thèm mở cửa cho anh ta sao? Đúng kiểu lạnh lùng boi này thật sự là muốn hại chết người ta mà!

Ừm. Đúng là hơi có nói quá một chút, vì Đại Việt nhà ta là dân-chuyên-nghiep, phản ứng rất nhanh nhạy, cửa vừa mở anh ta đã biết để nhấc lưng ra ngăn không cho bản thân ngã ngửa về phía sau. Thế nhưng vừa mở cửa đã nhìn thấy tương lai đen sì sì này đúng là chẳng thấy vui chút nào.

“Tĩnh Nhi.” Đại Việt xoay người lại, nụ cười hiếm hoi như hoa Trà đỏ rực nở giữa trời đông buốt giá “Tôi muốn.. Xin lỗi cô!”

“Xin lỗi?” Tôi nhú mồm hỏi lại, có chút cảm giác không thực.. Người đàn ông cao ngạo này lại tự thấy mình có lỗi với tôi vì chuyện gì mà đích thân đến đây để xin lỗi?! “Vì sao chứ?”

“Việc của Ngọc Nhi hôm đó tôi đã nói dối!” Anh ta cúi mặt, như ngưng ngừng không dám nhìn thẳng vào mặt tôi “Tôi sai, có lỗi với cô, nhưng tôi sẽ không thanh minh chuyện đó với mọi người!”

Má ơi!

Anh bớt vô lý được không?

Biết mình sai, đến nhận lỗi nhưng nhất quyết không chịu sửa.. Thế có khác nào đâm tôi một cú sau đó xoa cho tôi mấy cái rồi lại đâm tiếp hay không!??

Trung khuyến quá mức rồi đó nhé!

“Được rồi!” Tôi gạt đầu chán nản, muốn nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện vô nghĩa bậc nhất này.

“Coi như tôi nợ cô!” Đại Việt xoay người “Sau này có khó khăn hãy liên lạc với tôi!”

Cuối cùng, anh ta đi khỏi hành lang dài thật dài. Chiếc bóng cao lớn bị bóng tối và ánh sáng giao hòa kéo giãn ra nhìn cực kì thê lương.

Đại Việt thật sự yêu thích Ngọc Nhi, tôi biết. Có thể nói là yêu đến mức điên cuồng và chiếm hữu, chính vì thế khi biết nữ chính hai lòng anh ta mới thất vọng đến vậy. Nhưng thất vọng rồi sao nữa.. Không phải cuối cùng đôi mắt của anh ta vẫn bị hào quang nữ chính làm lu mờ và cố gắng bảo vệ cô ta đến cùng hay sao?

Thật sự bàn tay tác giả vạm vỡ đến mức nào đây?

Liệu tôi có thật sự chuyển mình đối nghịch được với số phận đã sắp xếp trước kia hay không!?

“Tĩnh Nhi, con đây rồi!”

“A thầy!” Sự phụ đầu bếp đến ngay sau khi Đại Việt đi khỏi. Nụ cười hòa nhã vương trên môi lập tức tắt ngấm khi thấy tay tôi băng bó thành một thê.

“Tay con bị thương sao?” Sự phụ lập tức tiến đến, đôi mắt màu xám nhạt chớp động “Lý do gì? Mấy ngày này con nằm viện sao? Thầy đã cố gắng liên lạc mà không được..”

“Dạ, con chẳng may ngã cầu thang.” Xấu hổ cúi đầu, sự phụ đầu bếp lúc nào cũng thế, luôn làm cho tôi có cảm giác ông ấy như người thân của mình vậy.

“Bố con nói con đi chơi với bạn mấy ngày mới về..” Sự phụ bĩu môi, ý khinh thường thấy rõ.

Đi chơi với bạn cơ đấy?

Tuấn Anh nói thế với ông ta hay sao?? Thì ra đây là lý do mà tôi nằm viện bao ngày ông ta không hề đoái hoài gì hết..

“Thầy tìm con có chuyện gì sao?” Tôi cười nhạt, chuyển hướng câu chuyện một cách nhanh chóng.

“Thầy sắp về Pháp..” Sự phụ rất phối hợp, cùng tôi nói chuyện khác “.. hộ chiếu các thứ đã chuẩn bị xong hết rồi!”

“Nhanh vậy sao??” Tôi ngạc nhiên hỏi lại. Việc này thầy đã từng nói qua với tôi, nhưng không ngờ lại gấp gáp đến thế. Chỉ vài ngày tôi nằm viện, thầy đã chuẩn bị xong để đi khỏi cuộc sống của tôi rồi..

“Sắp tới Giáng Sinh và Năm Mới..” Sự phụ cố nở một nụ cười trấn an tôi, nhưng nụ cười ấy vô cùng sầu não.

Tôi biết, đã thật lâu rồi người không về quê nhà của mình.

Từ lúc thầy gặp mẹ của Tĩnh Nhi này đã nhất quyết bỏ lại quê hương của mình, hết lòng chạy theo tình yêu đầy nhiệt huyết tuổi trẻ ấy. Đáng tiếc, không phải cứ yêu hết mình, mọi hết tìm phôi cho người ta thấy là sẽ được đáp trả. Mẹ Tĩnh Nhi hoàn toàn dừng dừng với môi tình đơn phương của người đầu bếp tài năng, bà bỏ đi lấy chồng.

Điều này làm trái tim thầy tan nát, thế nhưng, khi thấy người phụ nữ mình yêu đau khổ vì cuộc hôn nhân không mấy hạnh phúc, ông ấy còn sầu não hơn.

Sự phụ đầu bếp quyết định ở lại với mẹ của Tĩnh Nhi, làm đầu bếp trong nhà chỉ với nguyện vọng có thể làm chỗ dựa tinh thần cho mẹ Tĩnh Nhi.

Ngồi đầu.. người ấy yếu mệnh, chẳng sống được lâu. Lúc cuối đời bà đã gọi thầy đến trần trối và xin thầy hãy giúp đỡ hai đứa con của mình khỏi nanh vuốt của kẻ đến sau.

Hiển nhiên, mẹ Tịnh Nhi cũng biết được chồng mình chẳng hề yêu mình..

Đúng là chuyện tình yêu tay ba tay bốn sắc mùi ngôn tình cầu huyết!

Lúc nghe lên mấy bác người làm có tuổi trong nhà buồn chuyện, tôi còn tưởng đâu là phim truyền hình dài tập chiếu lúc 8h chứ!

“Này Tịnh Nhi!” Thầy nhẹ giọng gọi một câu, kéo tôi ra khỏi những suy tư của mình “Cùng thầy tới một nơi đi!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45

Lúc chúng tôi xuống dưới nhà chuẩn bị ra ngoài thì Trung Kiên đã trở lại. Anh ta hỏi chuyện qua loa rồi nhất quyết đòi bám theo với lý do muốn làm tài xế cho chúng tôi.

Nhà này thiếu tài xế hay sao mà phải nhờ vả đến cả đại thiếu gia F4 nhà anh?? Đừng có đùa!

Hơn nữa.. không phải anh mệt đến nỗi tay còn không nhấc được hay sao? Tự dưng hôm nay nhiệt tình đòi ra ngoài thế là thế nào??

Làm ăn không lo.. Toàn lo chơi bời vớ vẩn!

“Nhà hàng A ở cuối đường đúng không ạ?” Trung Kiên lễ phép hỏi thầy một câu, má, anh nói làm tài xế cơ mà, sao lại ngồi phía sau cùng tôi và đẩy sư phụ lên ghế trước vậy???

“Phải rồi!” Sư phụ gật đầu, nhìn qua gương chiếu hậu tôi có thể thấy rõ được khuôn mặt phảng phất ý cười của ông ấy, như kiểu bố vợ vô cùng vừa lòng với con rể vậy đó! “Nó cũng khá có tiếng, người sành sỏi như cậu chắc cũng đã nghe qua?”

“Vâng!” Trung Kiên bỏ qua cái lườm cháy mắt của tôi mà nở nụ cười đúng tiêu chuẩn quý ông “Thầy quá khiêm tốn rồi, trong giới kinh doanh ẩm thực nhà hàng này số hai thì không ai dám nhận số một!”

“Vậy sao?” Sư phụ gật đầu “Tôi không quan tâm lắm nên không biết, đúng là sóng sau xô sóng trước, băng đi một thời gian, không ngờ học trò của tôi đã giỏi đến mức này!”

“Vâng, đúng là tuổi trẻ tài cao..”

Sau, hai người bọn họ còn đối thoại thêm một chút về vị sư huynh mà tôi chưa từng nghe tên hay gặp mặt này. Theo như lời họ thì đây có vẻ là kì tài trong giới đầu bếp. Nếu thầy là kẻ 100 năm mới có một lần thì anh ta chính là ngôi sao 1000 năm mới thấy!

Từ trẻ mồ côi đến đầu bếp trứ danh, con đường ấy bình thường người ta phải rèn giũa đến mấy chục năm, thế mà anh ta chỉ trong 2 năm ngắn ngủi đã làm được. Hiện giờ trong tay không chỉ nắm giữ N cái chứng chỉ và giải thưởng của các cuộc thi nấu nướng mà còn kiêm luôn chức nghiệp đầu bếp của nhà hàng năm sao nổi tiếng nhất thành phố, thậm chí là cả nước!

“Khoa là một thằng nhóc thông minh!” Sư phụ cười dịu dàng, đôi mắt màu xám như suy tư, chăm chú nhìn qua cửa kính xe “Có điều, làm đầu bếp không phải ước mơ của nó!”

“Phải!” Trung Kiên dường như cũng biết rất rõ về người này, nghe cách anh ta nói chuyện mà xem, hình như bọn họ còn là bạn ấy chứ.. “Nghe nói cậu ta đã lấy được bằng rồi.. Đang định đi dạy ở trường học nào đó..”

“Ừm..”

Má ơi.. Giỏi vừa chứ!

Đã là kì tài nấu ăn còn lao đầu đi làm giáo viên nữa? Định thông minh hết phần của người khác hay sao hả??

Ông trời!

Sao ông có thể bắt công đến thế????

Không đợi tôi gào thét xong xuôi, xe của Trung Kiên đã dừng lại ở một nhà hàng lớn vô cùng sang trọng.

Nhà hàng này được thiết kế và xây dựng theo phong cách phương Tây thế kỉ 17. Những mái vòm, những khung cửa sổ kính nhiều màu, những đường nét

hoa văn tinh xảo.. Tổng hòa tất cả tạo thành một nét kiến trúc vừa thanh lịch vừa sang trọng.

Bên trong rất rộng rãi và khoáng đạt, trần nhà cực cao với những bức họa tôn giáo vẽ xung quanh đèn trần mỹ lệ làm người xem có cảm giác như mình đang đi lạc vào thế giới nước Pháp cổ xưa. Cầu thang đi lên tầng hai nằm ở giữa sảnh, được trải thảm đỏ và hai bên lan can được treo đầy những hoa hồng leo xinh đẹp.

Bàn ghế gỗ sồi tỏa ra mùi hương dễ chịu, sàn đá hoa cương sáng bóng dịu mắt, những đồ trang trí nhỏ xinh xắn và vài cây hoa cảnh được đặt trong góc phòng.. Tất cả đồ đạc tạo thành một quần thể ôn hòa ưu nhã không nói lên lời.

Hai người đàn ông đi cùng có vẻ đều đã quen với khung cảnh này, chỉ có mình tôi là ít được đặt chân đến mấy chỗ sang trọng kiểu này nên cứ thi thoảng lại ngẩn ra nhìn ngắm. Chắc, bạn Tịnh Nhi biết như vậy là rất xấu, nhưng mà người ta là con nhà nghèo đó! Từ nhỏ đến giờ đã khi nào được tới mấy nơi sang choảnh kiểu này đâu, giờ được đến, tất nhiên là phải nhìn cho đã mắt rồi!

“Sao hả?” Trung Kiên đi ngang bằng với tôi, vì phải ra ngoài nên khi này anh ta đã thay một bộ vest vô cùng lịch lãm, mái tóc đen nhánh cũng được vuốt ngược ra phía sau.. Nhìn qua quyến rũ vô cùng. “Em có vẻ thích phong cách chỗ này.. “

“Phải, rất đẹp!” Tôi gật đầu công nhận. Sau này nếu mở quán ăn, tôi cũng hi vọng mở được quán như thế này nè!!

Nhưng mà như vậy có lo bị nói là đạo phong cách không ta? Rồi nhờ đâu tự dưng dính vào mấy vụ kiện tụng lăng nhăng thì chết mất!

“Em đã thương thức như vậy..” Anh ta cười cười, cặp mắt hoa đào khẽ cong “Chi bằng tối nay chúng ta tới đây đi!”

“Hừ..” Tôi bĩu môi khinh thường, nhìn xem, nhà hàng Pháp của người ta kiểu gì cũng là chỗ dành cho mấy cặp yêu đương tình tứ, lãng mạn các thứ các thứ chứ đâu phải chỗ để cho đám thanh niên như chúng tôi tụ tập? “Nơi này đâu phải chỗ ăn tối cho nhiều người!”

“Ai nói tôi muốn đi nhiều người!” Trung Kiên nhét hai tay vào túi quần âu, cúi người nói nhỏ “Tối nay.. Chi tôi và em!”

“Anh.. Anh điên à?” Đã biết người này thường xuyên làm mấy trò vớ vẩn, vậy mà khi bị anh ta “làm” thật tôi lại không thể giữ nổi bình tĩnh.

Hốt hoảng tránh xa Trung Kiên hai bước, nào ngờ skill hậu đậu và đen đui vô hạn lại tự động kích hoạt. Tôi vấp chân vào bộ bàn ghế ngay cạnh đó, suýt chút nữa thì ngã sấp mặt. Cũng may có tên nam phụ đáng ghét này kéo tay giúp đứng vững.

Sư phụ đầu bếp đi trước chúng tôi vài bước chân lập tức quay lại nhìn xem tôi có làm sao không, mấy vị thực khách đang tạo nhã hết sức để dùng bữa cũng ngạc nhiên nhìn qua sau đó cúi đầu thảo luận mấy vấn đề gì đó tôi không thể nghe được.

“Dạ.. Con không sao!” Lắc đầu trả lời với sư phụ một câu, tôi nắm lấy tay Trung Kiên đứng vững trở lại. Trong lòng thầm nảy ra N câu thắc mắc, không hiểu tại sao anh ta có thể phản ứng nhanh thế, bỏ tay ra khỏi túi quần chỉ trong một nốt nhạc!

“Hè, lại cứu mạng em lần nữa nhé!” Trung Kiên dương dương tự đắc, xiết chặt tay tôi chẳng kém gì lúc tôi nắm tay anh ta để đứng dậy.

Tên thói này.. Cứu mạng cơ đấy! Anh đã quên chính là là nguyên nhân gây ra cú ngã đáng xấu hổ này của tôi rồi à??

“Tịnh Nhi, bạc đãi ân nhân là không tốt, tôi nghĩ em nên tìm cách trả ơn tôi đi!”

“Lấy thân báo đáp của anh đó hả?” Tôi hừ mũi, hơi rùng mình khi nhớ đến mấy tình tiết cầu huyết khi xem bộ phim điên rồ đó cùng Trung Kiên “Tôi lấy thân.. Tuấn Anh báo đáp anh được không?”

“Lấy thân chứ không phải người thân!” Anh ta bĩu môi, tự nhiên nắm tay tôi nói gót thầy đi vào khu nhà bếp “Tôi cũng đâu dám đòi hỏi cao thế, chưa gì em đã tính đến đó rồi! Hay là.. em thật sự muốn lấy thân báo đáp tôi nhưng ngại ngừng xấu hổ nên phải nói tránh?”

“Cái gì?”

“Ừ! Muốn ăn lại đồ cho người!!!”

“Bớt nghĩ bậy!!!”

Không thèm để ý đến anh ta, tôi bước nhanh hơn một chút với mục đích bỏ rơi Trung Kiên. Đáng tiếc, đời không như mơ, nam phụ này chân dài mấy mét, làm sao cô gái xinh đẹp chân dài có hơn mét như tôi địch lại được?

Vậy là dù muốn dù không.. Trung Kiên vẫn cứ đi song song với tôi, bàn tay thế như con đĩa đeo cứng lấy gỡ không ra được.

Cũng tốt..

Tay anh ta rất ấm. Ấm đến mức trong một giây suy tư tôi đã nghĩ, cứ mãi nắm lấy thế này thì hay biết bao.

.

.

Nhà hàng 5 sao có khác, vào được đến bếp nấu của bọn họ cũng là cả một quy trình đầy gian lao.

Sau khi vệ sinh và mặc đồ bảo hộ hẳn hoi, cuối cùng chúng tôi cũng vào được hang ổ của sư huynh!

Căn bếp rộng rãi nhưng do kê hàng hoạt đồ nên tự dưng làm người ta có cảm giác nó chật hẹp. Từng hàng bàn bếp sáng bóng xếp dài từ đầu đến cuối căn bếp, những tủ đựng bát đĩa gọn gàng, sạch sẽ, bồn rửa bát, tủ lạnh, giá treo đồ.. Một thế giới chuyên nghiệp thu nhỏ! Đồ nhà tôi đã gọi là nhiều, ra đến đây mới biết chỉ là muối đốt inox!!

“Khoa!” Sư phụ gọi lớn, một người thanh niên đang hướng dẫn vài cậu phụ bếp nấu ăn lập tức ngừng lời, ngoảnh lên nhìn qua một chút.

Nhan sắc này..

Hự!

Ông trời ơi!!!

Giết tôi đi!!!

Tôi trúng tiếng sét ái tình rồi!!!!

“Này! Em đừng có nhìn kiểu đó!” Trung Kiên xiết mạnh bàn tay vẫn đang nắm tay tôi, nhúu mày nói “Người ta không phải đồ ăn đâu!!”

“Liên quan gì đến anh?”

Tay đau nhưng thật sự chẳng ảnh hưởng tí nào đến tâm tình ngắm trai đẹp của tôi. Sư huynh lách qua khỏi đám người, nở một nụ cười quý ông sáng lóa với thầy, nhanh chóng bước từng bước dài về phía này.

Các cụ có câu “Hạc giữa bầy gà”, nói thật, câu này đích xác là để dùng trên người vị sư huynh này đây! Dáng người tiêu chuẩn, anh ta chắc phải cao trên dưới 1m9 mất, đứng cạnh người này làm toàn thể nhân loại đều như người lùn vậy đó. May ra có bạn Đại Việt solo được cùng anh ta..

Chep, mà sao bọn họ đều cao quá vậy nhỉ? Theo tôi biết thì chiều cao trung bình của nước ta không đến mức ác liệt vậy đâu, nữ có 1m6 còn nam là 1m7. Tịnh Nhi và Tuấn Anh này là con lai Phương Tây nên mới thế. Còn đám Trung Kiên, Tuấn Đạt, Đại Việt.. bọn họ lại cái gì?? Hay là ăn cái gì mà cao dữ dội vậy???

Đấy, thế có điên không, ngắm zai đẹp mà còn phân tán tư tưởng được nữa! Thôi, khỏi cho bà tác giả mượn miệng tả người, quý độc giả chỉ cần biết sư huynh này là mỹ nam là được rồi!!

“Ồ, Trung Kiên?” Sau khi chào hỏi một hồi với sư phụ xong, anh ta mới để ý đến phía này còn hai người. Khoa cười nhếch môi, để lộ chiếc răng nanh nhỏ cực kì có duyên “Hôm nay sao lại có thời gian ghé qua chỗ tôi thế này?”

“Bình thường tôi đều qua đây dùng bữa..” Trung Kiên cao ngạo ngẩng đầu, chắc, tôi biết sĩ diện của anh to rồi nhưng nói thật anh có vênh thêm vài phần nữa cũng không cao bằng người ta được đâu!! “..Người không có thời gian chính là cậu đó!”

“Cô gái này là ai?” Sư huynh có vẻ chẳng mấy quan tâm đến câu trả lời của Trung Kiên, quay sang phía tôi, ánh mắt có vài phần soi mói, vài phần tò mò.

Người này nguy hiểm!!

Không hiểu sao tự dưng trong đầu nảy ra một câu cảnh báo to ỳnh cùng hồi chuông inh ỏi.

Tôi khó chịu liếc qua khuôn mặt đẹp như tranh vẽ của sư huynh, trái tim sắc nữ lạnh đi vài phần, hoa hồng đẹp luôn có gai.. Người đẹp này cũng “gai” không kém!

*Ahihi~ Người ta đàn ông không có gai thì lấy gì ra mà đâm gái??

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46

Chúng tôi đứng nhìn nhau mấy giây mà cảm giác như đã qua N thế kỉ. Không hiểu sau chỉ mới bị anh ta nhìn thôi mà tôi đã toát mồ hôi lạnh, cặp mắt đen

láy của người này có sức sát thương cực lớn tựa như có thể nhìn thấu tâm can người ta vậy.

Khoa.. Người này rõ ràng không coi Trung Kiên ra gì, và anh ta cũng chẳng ngần ngại thể hiện điều ấy ra mặt. Một kẻ từng là trẻ mồ côi sau đó may mắn được thầy nhận làm học trò, sau đó leo lên làm bếp trưởng nhà hàng năm sao nhờ mấy giải thưởng tại sao lại dám có kiểu thái độ cao ngạo như thế với thực khách?

Dù gì thì Trung Kiên cũng mang danh là nam phụ, và đã là nhân vật được nhắc đến trong hậu cung của nữ chính thì không thể nào tầm thường được.. Thế mà..

Đã vậy, Trung Kiên còn tỏ ra đã quen với tính cách cao ngạo và khác thường của người này. Bình thường nam phụ của chúng ta chẳng phải cũng ưa sĩ diện lắm sao, giờ bị người ta đường đường chính chính không coi ra gì vậy mà cũng không phản ứng??

Rốt cuộc anh ta là ai?

Thân phận thật sự chi là một đầu bếp nho nhỏ??

“Em là ai?” Khoa neho mắt cười, gật đầu mấy cái như trấn an. Tôi biết, anh ta đang giả vờ! Nụ cười kia còn chưa lên đến đáy mắt đâu!! “Nói đi!”

“Cô ấy là người của tôi!” Trung Kiên hiên ngang đáp lời, vẫn cái vẻ vênh mặt ấy, và vẫn cái chiều cao không bằng người ta ấy.. “Cậu không cần để ý!”

“Vậy sao?” Khoa liếc qua bàn tay đang đan vào nhau của chúng tôi, biểu tình trên mặt không hề biến đổi. Quái quỷ, sao tôi cứ để yên cho anh ta nắm tay thế này vậy nhỉ??

Thả tay!!

Mị muốn thả tay!!!

“Người của cậu.. Tôi càng thích!”

“Đừng có đùa giỡn linh tinh nữa!” Sư phụ nhíu cặp mắt màu xám “Con lúc nào cũng ác mồm thế mới vui sao? Không ra dáng quý ông chút nào! Đó là đàn em của con đấy!”

“Học trò mới của thầy?” Sư huynh nhíu mày nhìn lại một lần “Cô tiểu thư nhà họ Vi đó đây ư?”

“Đúng!” Tôi bực mình liếc qua, đừng có chỉ trỏ như thể tôi là khi trong chuồng thê! “Chào sư huynh!”

“Ra vậy!” Anh ta gật gù, bất lịch sự đến nỗi không thèm đáp lời “Học trò mới của thầy, người nhà Tuấn Anh và người yêu Trung Kiên! Vị trí không tệ!”

“Tôi không phải.. Ê, anh làm gì thế??” Chưa thanh minh hết câu đã bị Trung Kiên bịt miệng, đáng chết! Chạy đây đã nhận được lời tỏ tình nào của anh ta đâu mà đã trở thành người yêu anh ta rồi??

Ồ.. Nói kiểu đó nghĩa là Trung Kiên cứ tỏ tình tôi sẽ chấp nhận sao??

Không!!

Không được!!

Mẹ nó, cái trái tim thối lũ chết tiệt này, mày nghiêm chỉnh lại ngay cho bà!!

“Khoa sắp tới sẽ là giáo viên trường con đấy!” Sư phụ cười xoa dịu, dường như thầy cũng đã biết tính cách tên này không giống người rồi nên chẳng nói gì trách móc anh ta cả.

Đời ơi.. Có phải thiên tài nào cũng kì quái vậy không??

“Giáo viên mới à..” Trái giật giật mấy cái, vài chục dòng chữ xẹt qua trong não nhanh như chớp “..Anh dạy Hóa học???”

“Phải rồi!” Khoa cười nhếch mép, nhìn tôi bằng ánh mắt thương thức “Sao em đoán được? Chuyện này còn chưa được công bố đâu!”

Đoán ư??

Tôi làm sao mà đoán được anh dạy cái chết tiệt gì!!

Chỉ là.. Nam phụ thầy giáo hắc ám.. Xuất hiện rồi!!!!

.

.

Sau đó chúng tôi đến phòng làm việc của Đăng Khoa ngồi một chút, bàn luận vài vấn đề. Đa phần là nói đến chuyện tôi muốn mở một cửa hàng ăn thì cần làm những gì, làm như thế nào mới tốt, rồi thì thời điểm khai trương nên để đến lúc nào mới thích hợp... Nói chung là nhiều thứ ngoài sức tưởng tượng của một đứa từ bé đến giờ chỉ quen làm công ăn lương như tôi!

Thế mới thấy, những gì bạn Trung Kiên nói trước đây vẫn còn nhẹ nhàng và tối giản lắm.

Tôi khề thờ dài, lén lút thấp một nén nhang cho con đường quá độ từ lao động lên nhà tư bản của mình.

Nói vậy cho oai thôi, chứ thật ra, toàn bộ cuộc nói chuyện đều là tôi ngồi đơ một góc nghe bọn họ bàn luận. Khoa và Trung Kiên thậm chí còn xây dựng luôn một kế hoạch chi tiết và danh sách những thứ cần chuẩn bị. Không phải tất cả đều là những chuyện tôi không thể hiểu, mà là tôi không có tâm trí để hiểu!! Nam phụ thầy giáo hắc ám, trời ơi!! Không thể ngờ đây lại chính là sư huynh của tôi!!

Theo như những gì nguyên tác kể thì đây gần như là vị nam phụ cuối cùng trong dàn hậu cung của nữ chính, và càng là boss cuối thì càng được tác giả buff ác cho nổi bật.

Anh ta là Trần Đăng Khoa, mẹ nó, lúc đọc đến cái tên này này tôi thật sự muốn nhào đến chửi vào mặt em tác giả vài câu. Có phải em lười nghĩ tên đến mức cùng cực rồi không? Đến cả tên nhà thơ cũng ôm vào được!!

Đăng Khoa này mồ côi cha mẹ, từ nhỏ sống với dượng sau đó ông ta thua bạc liền bán anh ta cho bọn buôn nội tạng. Kì diệu thế nào Đăng Khoa lại không chết, đã vậy còn lọt vô mắt xanh của ông trùm và được đào tạo theo con đường mafia đen tối. Trong quá trình gian khổ đó, Đăng Khoa với bản lĩnh thiên tài của mình đã chiếm lĩnh nguyên thị trường âm thực trong nước, biến mình từ một đứa trẻ không có gì thành thương nhân thành đạt kiêm thủ lĩnh tổ chức xã hội đen.

Tất nhiên, vì là nam phụ ngôn tình nên anh không thể xấu xa quá được. Chính vậy nên em tác giả đã để Đăng Khoa sau khi lên làm thủ lĩnh Mafia đòi thứ N liền tẩy trắng băng đảng, loại bỏ đám buôn nội tạng và bán người, chỉ làm một số mảng như đất đai, quy hoạch, cho vay nợ.. mà thôi.

Sau khi nếm trải mùi vị thành công quá nhanh và dễ dàng, anh ta đâm ra chán chường cuộc sống hắc đạo đen tối của mình nên quyết định thay đổi.

Thường thì kẻ ở trong tối lâu sẽ thèm khát những nơi tươi sáng. Tuân thủ tâm lý này và đi theo kịch bản nữ chính ở đâu anh bầu ở đó, Đăng Khoa quyết định đi học sư phạm và trở thành thầy giáo!

Với sự thông minh kinh niên thiên bẩm, lại thêm có mối quan hệ rộng rãi với giới thượng lưu nên vừa ra trường anh ta đã được mời về làm việc ở trường quý tộc. Nam phụ này một tay thao túng hắc đạo, thường xuyên làm ăn với đám nam chính nam phụ khác.. Có lẽ chính vì vậy mà Trung Kiên cùng anh ta mới thân quen đến vậy. Nhìn kiểu cách bàn chuyện cũng hòa hợp như đã làm việc này cả ngàn lần.

“Này, em ngại ra làm gì thế?” Trung Kiên khề xoay vai, chọc chọc vào bên tay bông băng trắng lớp của tôi, cười vui vẻ “Không cần liếc trộm tôi, cứ đường đường chính chính mà nhìn!”

“Ai thèm nhìn trộm anh chứ?” Tôi bĩu môi, đưa tay bảo vệ bản thân khỏi nanh vuốt của mặt-tường-thành “Ngủ xong hãy mơ!”

“Mọi thứ coi như tạm ổn!” Thầy cũng thờ phào, gấp gọn hồ sơ lại “Coi như trước khi đi, ta có thể thấy con trưởng thành!”

“Thầy sẽ không trở lại nữa?” Đăng Khoa nhủ mảy, bàn tay vô thức xiết lại. Trong truyện lúc nào cũng nói anh ta lãnh huyết vô tình, căm thù nhân loại. Xem ra chẳng đúng chút nào. Nhìn cái thái độ kia là biết, sư huynh đang lưu luyến không muốn thầy đi!

“Có thể..”

“Pháp gần như vậy, mọt vài tiếng bay là tới rồi..” Trung Kiên chuyển sang chế độ hành hạ mái tóc của tôi. Bàn tay to lớn ấm áp của anh ta khề khàng di chuyển làm tóc tôi rối bù lên “..Có gì phải buồn thế, khi nào nhớ thầy anh sẽ đưa em đi!”

Tôi buồn mặc kệ tôi chứ!

Đáng ghét!!

Đừng có an ủi tôi bằng cái chất giọng sắc mùi tư bản, tiền đẻ chết người ấy đi!!

“Trung Kiên nói đúng!” Thầy gật đầu hài lòng “Việc quan trọng bây giờ là giúp con làm xong cái này!”

“Chỉ là chuyện đơn giản..” Đăng Khoa xoay xoay mấy tờ giấy trong tay, đôi mắt sâu thẳm cúi xuống để người khác không thấy được cảm xúc của mình “...Thầy không cần bận tâm đâu!”

“Khi nào đi dạy?” Sư phụ gật đầu, có vẻ vô cùng yên tâm “Này, Tịnh Nhi con và Trung Kiên nếu có việc cứ đi trước cũng được, thầy muốn ở lại chơi với Khoa một chút!”

“Dạ..” Thầy à, thầy đang đuổi người đấy ư??

“Ngày mai bắt đầu vào chính thức..” Đăng Khoa trầm giọng, liếc qua phía chúng tôi một cái.

“VẬY.. Bọn con xin phép về trước!” Trung Kiên lễ phép nói, má ơi, anh ta xưng con gọi thầy cơ đấy!! Đúng là vô duyên, rõ ràng là thầy của tôi chứ thầy anh ta quái đâu mà gọi ngọt xớt!

Mà thầy cũng kì quái nữa.. Không thèm chinh anh ta luôn kìa! Bình thường chẳng phải thầy vô cùng khắt khe trong mấy chuyện này hay sao??

“Tạm biệt thầy!”

“Đi cẩn thận!”

.
. .
.

Cánh cửa bằng gỗ nhẹ nhàng đóng lại, ngăn trở thế giới của hai người với bên ngoài. Người đàn ông Pháp đã luống tuổi khẽ thờ dài nhìn qua cửa học trò cung của mình mà cảm thán.

Thời gian trôi qua thật nhanh, chớp mắt đã hết một đời người.

Dẫu biết vậy mà chẳng hiểu sao vẫn nặng lòng vì những thứ đã qua..

“Đăng Khoa, sau này thầy đi, con phải giúp đỡ Tịnh Nhi biết chưa?”

“Vâng!” Đăng Khoa vẫn giữ chất giọng trầm khàn đáp lời, trong giọng nói không chứa một chút cảm xúc nào cả “Thầy yên tâm, con sẽ chăm sóc em ấy cẩn thận!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Ngày mai mới bắt đầu đi dạy?

Vậy là thời điểm khởi đầu của việc nam phụ này lên sân!

Tôi nhớ không nhầm thì sáng sớm mai, khi vừa tới trường anh ta đã bị đám học sinh cá biệt lầm tưởng là học sinh mới, sau đó chúng cường ép anh ta ra phía sau sân trường để làm quen một cách đầy thiện ý.

Vô lý hết sức!

Nam phụ Đăng Khoa này nói trẻ thì đúng là có trẻ, dung mạo trẻ ra đến hơn chục tuổi thì vẫn không đến mức đâu! Đám học sinh kia thể mà nhìn nhầm được? Đúng là não úng nước, cận thị tập thể!!!

Đã vậy lại được tên nam phụ biến thái, đường đường là bang chủ các loại bang mà mặc kệ bọn học sinh xác lảo đảo độ ra sau trường.. Không phải chỉ cần nói “Ông đây là giáo viên!!” thì ổn ngay hay sao?? Hoặc là đám đá thị uy vài phát đi.. Đúng là hết cách cho nữ chính lên sân nên phải dùng cách này đây mà!

Chuyện là thế này.. Đăng Khoa bị lôi ra sân sau, suýt ăn tẩn thì Ngọc Nhi của chúng ta lúc này vừa cùng bạn thân Trình Phương đi đến căn tin về nhìn thấy. Chả biết do thấy trai đẹp bị bắt nạt hay máu anh hùng chó má gì đó trỗi dậy, nữ chính lập tức lao đến nói đỡ cho Đăng Khoa, thành công giải cứu anh chàng.

Đăng Khoa vừa thấy nữ-hiệp Ngọc Nhi xuất hiện đã xác định đây là Eng-Rò của đời mình, lập tức gim hàng, quyết tâm cưa nàng bằng được. Chẳng hay biết ở phía xa, có một cô gái xinh đẹp vừa nhìn thấy anh ta đã trúng tiếng sét ái tình.

Chính sự xuất hiện của nam phụ này đã khiến cho Trình Phương và Ngọc Nhi trở mặt với nhau hoàn toàn, Trình Phương trực tiếp thăng cấp từ nữ phụ ản thân thành nữ phụ ác độc!

Đúng là chỉ chết vì giai!

Bạn với chả bè..

“Suốt này giờ sao em cứ suy tư thế?” Trung Kiên giúp tôi mở cửa xe, đợi tôi ngồi ghế phụ lái xong xuôi mới chạy đến ghế lái của mình.

Quái.. Tôi nhớ rõ ràng lúc đi có tài xế mà ta.. Sao giờ xe cộ lại trống trơn thế này??

“Không..” Tôi lắc đầu, nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng của bác tài xế thân yêu.

“Tĩnh Nhi..” Trung Kiên đột ngột tiến sát lại, một bàn tay khê trượt xuống cạnh eo tôi. Lúc anh ta nói chuyện có thể cảm nhận được rõ ràng hơi thở bạc hà thơm tho, ấm áp. Chẹp, anh vừa nhai sừng gum xong đây à? Ăn mảnh đáng ghét!!

“Chuyện.. Chuyện gì?” Tôi đưa tay lên cổ thủ bên ngực, người cô gồng lún sâu vào ghế đệm hồng làm giãn tối đa khoảng cách của hai bên.

Gần thế này.. Nhịp tim của cả hai đều có thể nghe thấy rất rõ.

Thình thịch từng tiếng một, cảm giác như vang vọng cả không gian trong ga ra ô tô vắng vẻ.

Khuôn mặt đẹp trai đến yêu nghiệt của Trung Kiên vẫn dừng ở đó, như thể chỉ cần chúng tôi nhích thêm một chút là chóp mũi cả hai sẽ chạm vào nhau vậy.. Cô áo sơ mi phía trong áo vest của anh ta hơi phồng lên, nhìn từ trên xuống thấp thoáng có thể thấy được đường cong xương quai xanh gợi cảm, một phần cơ ngực màu cổ đồng săn chắc.. Tôi nuốt nước bọt, trong đầu nhảy ra N suy đoán không hiểu anh ta muốn làm gì??

Tưởng tượng được đủ loại vấn đề, vậy mà não như bị ngập nước không nghĩ ra rằng, chỉ cần mình đẩy một cái Trung Kiên sẽ lập tức bị hất trở về ghế lái và chẳng làm gì được nữa!!

Trời ơi!

Hoocmon nữ chết tiệt! Mày không nên trào dâng tùy tiện như thế!!

“Em thấy lo sợ vì chuyện đó sao?” Hai hàng lông mi của Trung Kiên chớp động, nhìn gần thế này chúng thật dài mà mượt, đen nhánh như những cánh bướm xinh đẹp ma mị.

“Chuyện đó.. “Tôi mờ mịt, nuốt nước bọt khan, gần thế này.. Có khi nào sẽ có một nụ hôn như phim không ta?? Nhưng.. Trung Kiên đâu có lý do gì để làm như thế với tôi? “.. Là chuyện gì?”

“Em muốn làm đầu bếp hay muốn làm chủ một cửa hàng?”

“....”

“Nếu muốn làm đầu bếp thì anh có thể mua một nhà hàng cho em làm!” Anh ta vờn bàn tay đang để gần eo tôi một cái, kéo “xoạch” một tiếng, nhanh nhẹn giúp tôi thắt dây an toàn “Cảm thấy kinh doanh quá áp lực thì không cần phải làm!”

“Hả?” Tôi trở mắt nhìn hành động thuần thực của Trung Kiên. Anh ta giúp tôi thắt dây an toàn xong, lập tức ngồi nghiêm chỉnh trên ghế lái của mình, đôi mắt đẹp nhìn thẳng qua tôi không chút tạp niệm.

Thế..

Thế là giúp nhau thắt dây an toàn à??

Kiểu này sao quen ghê???

Trời ơi là trời!!

Tôi đã suy nghĩ cái quái gì kia?? Tim tôi đã đập thình thịch vì cái mô típ cũ rích quý quái mà ngày xưa cứ đọc truyện là thấy đó! OMG!!! Điên mất!!!

“Haha~ Tai em đồ!” Trung Kiên thấy tôi ngây ra thì phá lên cười, hình tượng quý ông sụp xuống triệt để “Tĩnh Nhi! Khai thật đi!! Em vừa nghĩ chuyện gì đen tối đúng không??”

“Thôi đi!!!!!!” Bị nói trúng tim đen chẳng có gì vui cả! Tôi xoay mặt giận dữ nắm lấy dây an toàn thật chặt như muốn trừng trị nó vậy “Do nóng quá thôi! Anh mau đưa tôi về nhà! Tôi cần nghỉ ngơi!!!!”

“Não của em không theo kịp mấy vấn đề khi này, làm việc nhiều quá giờ nó đòi đình công hả?” Trung Kiên ném hình tượng ra sau đầu, cười vui vẻ trên trục.

Dám chửi chị đây ngu ngốc? Đã vậy còn là kiểu chửi thẳng mặt này nữa?? Anh đúng là không coi ai ra gì!!!

“Liên quan gì đến anh?”

“Biết làm sao bây giờ?” Trung Kiên mở máy, xoay vô lăng từ từ cho xe ra khỏi bãi đỗ “Tất cả mọi chuyện của em.. Không cần biết em có muốn hay không.. anh đều làm cho nó liên quan đến anh hết!”

“Cái gì?”

“Khi này em đã nghĩ gì hả??”

“Cho tôi về nhà à à!!!!”

.
.
.

Tất nhiên Trung Kiên không đưa tôi về nhà. Anh ta quay xe ngược lại và đi tới công viên trò chơi, sau đó dưới sự tài trợ hết mức của anh ta chúng tôi đã cùng nhau thử N trò chơi mà không biết ngán.

Từ đó quay, cười ngơ vờ tròn, đầu tách.. Đến này trò chơi điện tử kiểu như bắn tăng, đua xe, diệt quái vật.. Đầu thử qua một lần cho biết!

Đừng nghĩ Trung Kiên nhà ta là đại công tử nhà họ Nguyễn, chủ tịch tập đoàn ABC XYZ nào đó có nghĩa là anh ta chỉ biết cắm đầu vào học hoặc làm việc, với chuyện chơi điện tử Trung Kiên chính là đối thủ đáng gờm!

Trò gì cũng vậy, cứ anh ta động vào là chúng tôi lập tức trở thành trung tâm của sự chú ý. Trung Kiên đi một đường, tự đắc phá kỉ lục hàng loạt những trò chơi có ở đây.

Nam phụ này nổi bật đến nỗi mấy cô gái trẻ thi nhau xì xào bàn tán về anh ta, còn đưa máy ảnh ra liên tục quay chụp, ánh mắt thích thú vô cùng.

Nói thật, cũng may là có tôi đi kèm làm vệ-sĩ bắt đắ đi cho anh đấy nhé, nếu không đảm bảo anh sẽ bị đám con gái đó xâu xé đến không còn mạng mà về!

Khẽ liếc qua Trung Kiên một cái, anh ta cười vui vẻ chìa súng điện tử về phía màn hình, thoải mái bắn tia đám quái đang xuất hiện ngày một nhiều. Người đàn ông trưởng thành mặc một bộ vest lịch lãm, mái tóc đen vuốt ngược ra phía sau càng làm tăng sự chín chắn.. Vậy mà anh ta lại có thể vui vẻ như đứa trẻ con, hào hứng chơi trò chơi điện tử.

Bình thường đều là nhìn Trung Kiên lịch sự quý ông, hoặc mặt dày đùa giỡn, hoặc nghiêm túc làm việc.. Tôi thật sự không ngờ, con người anh ta còn tồn tại một mặt tính cách trẻ con thế này.

“Thế nào?” Trung Kiên trả lại đồ về chỗ cũ, lấy khăn ướt lau qua tay, vênh mặt hỏi tôi “Tôi chơi khá chứ hả?”

“Tạm thôi!” Tôi bĩu môi đáp lời, tâm trí lúc này đang bay bổng ở chỗ mấy cô gái phía sau.

Nãy giờ bọn họ vẫn lén lút bám theo Trung Kiên, thậm chí có người còn công khai liếc mắt đưa tình với anh ta. Và song song với động thái đó, kẻ đồng hành là tôi đây dĩ nhiên ăn mấy quả lườm chày mặt.

Tôi đâu có làm gì??

Đừng nhìn nữa đi!!

“Không chơi nữa!” Trung Kiên tháo áo vest, khoác trùm nó lên người tôi “Chúng ta đi ăn!!”

“Này, tránh ra!” Tôi né người khỏi vòng tay của anh ta, cảm giác hai má nóng đến bốc lửa. Trung Kiên vẫn giữ tay trên vai tôi, nhẹ nhàng đẩy đi trước ánh mắt tập trung của bao người.

Anh ta sợ tôi lạnh sao?

Cái kẻ chỉ mặc mỗi sơ mi đang lo đùa trùm trong trùm ngoài như tôi lạnh đấy!

Đúng là ngốc mà!!

“Thôi nào..” Trung Kiên nói nhỏ vào tai tôi, giọng nói trầm tĩnh nhàn nhạt, nửa ngọt ngào nửa nài nỉ “Em không thể dịu dàng với tôi một lần ư?”

“Anh...” Tôi lúng túng, cuối cùng vẫn không nịn được mà hất tay anh ta ra “Tôi.. Tôi xếp hàng mua kem! Sẽ mua cho anh một que!”

“Này, để tôi đi..”

Không cần!!

Tôi đang muốn trốn anh, làm sao để anh đi được chứ?

Trung Kiên, anh không cần dịu dàng với tôi!!

Nhưng.. Anh ta ôn nhu hay có tình cảm với tôi thật thì sao chứ? Điều ấy có gì xấu??

Tôi bánh bèo hết sức rồi đây!

Tĩnh Nhi, nói xem, mày thích anh ta, anh ta cũng thích mày.. vậy thì có gì mà không cho nhau cơ hội??

Đúng đó!!

Chúng tôi đều đã là người trưởng thành rồi, đâu phải trẻ con mà dây dưa mãi được? Nếu còn vướng bận trong lòng, chỉ cần hỏi xem anh ta ưa thích bây giờ là con người của tôi bây giờ hay trước kia, hoặc giả vui vẻ, có thể kể luôn cho anh ta chuyện tôi xuyên thư rồi xem phản ứng anh ta như thế nào..

Nhưng trước hết.. Phải làm rõ tình cảm của Trung Kiên với tôi cái đã.

Anh ta là thích đơn thuần hay là.. yêu Tĩnh Nhi này đây??

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Cầm mấy que kem trên tay, cảm giác hạnh phúc như vừa được thông nã xong vậy đó.

Chỉ có mỗi vấn đề thích hay không thích, thích bây giờ hay thích trước kia.. mà làm ló đến tận 4 mấy chương rồi. Tôi ngày xưa ngốc nhưng cũng đâu có chậm tiêu đến mức này! Đừng là ở lâu cùng đám người tư duy thoát tuyến, tự dung cũng bị ảnh hưởng mà..

Mùa đông ăn kem là thích nhất, không biết Trung Kiên đại ca có sở thích này không.. Kệ đi, đã mua rồi là phải ăn! Trước đây khi tôi và Hạ Lam đến chỗ này chơi mỗi đứa đều phải chiến đấu 2 cây liền.

Kem ở đây cứ phải gọi là đặc sản!

Thứ nhất là do hương vị thơm mát, ngọt ngào đặc trưng.

Thứ hai là do nó lớn!

Một cây kem mà tầng tầng lớp lớp những N viên. Xanh đỏ hồng đủ loại màu xếp chồng lên nhau cực kì bắt mắt, chỉ nhìn thôi đã muốn ăn rồi!

“Anh trai!” Giọng con gái vui vẻ vang lên, vừa đi vắng có mấy phút đã có gà nhào đến làm quen rồi. Đúng là nam phụ có khác, sức hút kinh người gớm. “Này, anh đẹp trai à!!”

“Cô gọi tôi?” Trung Kiên nhú mày xoay người lại, vẻ mặt dịu dàng khi nãy lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ mặt nửa lịch sự nửa xa cách.

“Phải đó!” Mấy cô gái vui vẻ đi đến, xem vẻ ngoài, có vẻ bọn họ là sinh viên đại học “Anh có thể cho em hỏi khu vui chơi trong nhà ở đâu không?”

“A được!” Trung Kiên thể hiện rất tốt bản lĩnh quý ông của mình. Tao nhả về đường cho hươu chạy xong xuôi còn đứng qua cười mỉm một cái vô cùng giả tạo!

“Anh tốt quá..” Mấy cô gái nhỏ nhao nhao khen tặng, xúm xít cười nói như thể đã thân quen từ lâu “.. Có thể cho em số điện thoại không? Chúng ta giữ liên lạc, sau này em còn muốn mời anh đi uống nước để cảm ơn!”

“Không cần đâu!” Trung Kiên nhìn thấy tôi đứng phía xa, anh ta xua tay khách khí từ chối “Bạn gái tôi sẽ ghen! Đưa anh xách giùm cho, Tĩnh Nhi!”

“Ai là bạn gái anh?” Tuy nói vậy nhưng giọng điệu của tôi chẳng có chút hung hăng nào cả. Ý lại đưa kem cho anh ta cầm, chậm chạp đi tới.

Trung Kiên thấy tôi như vậy, chỉ cười cười sau đó cũng vui vẻ nói gót theo.

“Bạn gái?” Mấy cô nàng đứng gần đó thì nhau xì xào “Có phải không? Nhìn như cách nhau năm sáu tuổi!”

“Phải đó, hay là anh em? Nói vậy để lừa tui mình?”

“Chắc, trai đẹp giờ thật hiếm, nếu có cũng là hoa đã có chủ!!”

“Xin số thật khó khăn!”

“Con đường sắc nữ gập ghềnh khó đi. Aiii...”

.
.
.

Lúc chúng tôi trở về trời đã tối muộn.

Vừa bước chân vào đến phòng khách đã thấy vạn điều kì lạ!

Thứ nhất là việc cả nhà ngồi nói chuyện vui vẻ với nhau, bố hờ uống trà, mẹ kể rót nước, Tuấn Anh ăn bánh ngọt.. Mỗi người một việc hòa hợp bất thường!

Thứ hai là sự xuất hiện của vài ba vị khách đáng tuổi ông bà bố mẹ tôi đang nghiêm túc ngồi ở hàng ghế đối diện với gia đình tôi.

Và cuối cùng, đó là sự hòa hợp bất thường của hai nhân vật nữ chính và nữ phụ: Ngọc Nhi - Quỳnh Chi!!

Thế là thế nào??

Theo đúng nguyên tác không phải bọn họ sẽ đối nghịch nhau, mặc dù không thể hiện rõ ràng ra mặt nhưng cũng chẳng bao giờ cùng nhau ngồi nói chuyện hòa thuận thế này sao??

Lẽ nào gió đã xoay chiều??

Thôi.. Phải rồi!!

Bọn họ vốn dĩ đối đầu nhau là vì Ngọc Nhi và Trung Kiên có mối quan hệ khó nói, trong khi Quỳnh Chi lại mê đắm anh chàng nam phụ này. Nhưng bây giờ Trung Kiên lại chẳng có dính líu quái gì đến Ngọc Nhi mà lại dây dưa với tôi!

Quỳnh Chi tất nhiên sẽ chuyển phòng sang đối đầu với tôi, còn Ngọc Nhi lại ghét bỏ tôi như vậy... Có chung một mục tiêu thế nên chuyện bọn họ thân thiết với nhau cũng là dễ hiểu..

“Kiên! Anh về rồi!!” Quỳnh Chi đang lười biếng ngồi ở salon nói chuyện cùng Ngọc Nhi, thấy chúng tôi bước vào lập tức vui vẻ chạy đến. Hiển nhiên, thấy nam phụ thì mừng rỡ, còn thấy tôi thì căm hờn.. Minh đúng là số khổ! “Anh đi đâu mà điện thoại cũng không cầm, người ta gọi bao nhiêu cuộc rồi đó!”

“Bố mẹ?” Trung Kiên không mấy phản ứng với sự nhiệt thành của Quỳnh Chi, nhú mày nhìn qua “Ông bà nữa? Sao mọi người đều ở đây?”

“Con còn biết chúng ta là ông bà của con?” Quý bà ngồi góc trong đưa tay chỉnh lại tóc, cao giọng chất vấn “Đây là đứa nhóc nào?”

“Dạ..” Cảm nhận được ánh mắt nóng như lửa của mấy vị phụ huynh đang bò trên người mình, tôi không tự chủ được, run giọng trả lời “Chào ông bà, chào hai bác, bố mẹ, anh trai, chị..”

Hà hà à à

~~

Mệt quá, chào thôi cũng đủ hết hơi rồi!!!!

“Nó là Tịnh Nhi, bà không nhận ra ư?” Ông của Trung Kiên chỉnh lại kính trả lời “Cũng đã 5 năm rồi chúng ta không về nước, cháu đã lớn thế này rồi!”

“Tịnh Nhi đó ư? Mau qua đây ngồi với bác nào!” Mẹ Trung Kiên ném ánh mắt trách cứ con trai mình, sau đó dịu dàng kéo tôi ngồi chống bên cạnh “Lớn lên thật đẹp! Con nói xem có đúng không Quỳnh Chi?”

“Dạ..” Quỳnh Chi nhếch môi, nụ cười vui vẻ lập tức được vẽ ra hoàn mỹ “Thật sự rất đẹp! Khác hẳn hồi nhỏ, vừa béo vừa lùn, tròn xoe luôn!”

“Hahaha~ Đúng đúng..”

“Trung Kiên mau qua đây!!”

Ngồi giữa bác trai và bác gái, tôi như thể con thỏ nhỏ bị hổ bắt được không cách nào chạy trốn, cũng không dám động đậy nửa li.. Nói chung là thống khổ vô cùng!

Thì ra gia đình của Trung Kiên đều sống và kinh doanh ở nước ngoài. Chẳng qua chi nhánh bên này có vấn đề nặng nên anh ta mới trở về để xử lý mọi

việc, đến nay cũng đã coi như ổn định được toàn bộ. Sau đó đáng lẽ Trung Kiên phải trở về nhưng anh ta lại quyết tâm một đi không về, đã vậy còn bị ong đốt đến nổi sốc phản vệ phải vào viện nằm.

Gia đình họ Nguyễn này chỉ có mỗi một anh quý tử thôi, nghe tin đó làm sao họ ngồi yên được chứ? Vậy là... Trong thời gian ngắn nhất, bố Trung Kiên đã xử lý toàn bộ văn kiện các kiểu, giao lại tập đoàn bên kia cho chú của anh ta xử lý và đưa toàn bộ gia khuyến về nước, quyết tâm tìm con trai!!

Có lẽ đây chính là lý do mà lúc nằm viện không có người thân nào ngoài Quỳnh Chi đến thăm anh ta..

Vậy mà tôi còn tưởng nam phụ này cũng bi thảm như mình..

“Thằng nhóc này, lớn như vậy rồi mà còn không biết gì cả!” Bà Trung Kiên lớn tiếng trách mắng, nhưng ánh mắt lại không giấu được sự yêu chiều. Chuyện, cháu út nhom mà lại, không chiều thì đúng là chuyện lạ! “Ồ đây làm phiền nhà cô chú đã lâu như vậy..”

“Không có! Tuyệt đối không phiền!” Bó hờ vui vẻ đáp lại, giọng điệu dịu dàng kính trọng mười phần.

“Cháu nói anh ấy chuyển qua nhà cháu hoặc mua chung cư..” Quỳnh Chi nũng nịu nói, vừa nói vừa nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh bà. Bà có vẻ cũng rất yêu thích nữ phụ này, lập tức nhích ra nhường chỗ “.. Vậy mà anh ấy không chịu, nói cái gì mà ở không quen!”

“Không quen chỗ hay không quen người?” Mẹ Trung Kiên liếc qua tôi một cái đầy thâm ý, câu này vừa nói ra lập tức khiến không khí trong phòng đông cứng lại.

“Mẹ!” Trung Kiên nhanh chóng giải vây cho tôi khỏi ánh mắt của mọi người “Về đột ngột thế này, mọi người tính ở đâu?”

“Nhà họ Nguyễn thiếu nhà để ở hay sao??” Ông cau mày, bất mãn nói “Chúng ta ở biệt viện bên đường X, cháu nên thu xếp để chuyển về đó đi!!”

“Cũng đâu có đồ đạc gì nhiều?” Quỳnh Chi vui vẻ nhìn qua tôi “Tốt nhất là nội trong hôm nay anh hãy về nhà đi!”

“Đúng đó, làm phiền nhà cô chú mãi cũng đâu được..”

Trung Kiên khẽ liếc qua tôi một cái, đôi mắt hoa đào xinh đẹp nhuộm một nỗi niềm không tên kì lạ.

Anh ta chuẩn bị chuyển khỏi đây sao??

Nhưng Trung Kiên chỉ vừa mới trở về sau chuyến công tác dài ngày thôi mà, đâu phải anh ta ở lì nhà tôi cả mấy tháng mà gọi là phiền?

Biệt viện ở đường X?

Đường X ở đâu? Có xa đây không? Nếu anh ta chuyển đi rồi, với lịch học của tôi và lịch làm việc kín mít của đại tổng tài anh ta.. có phải hay không rất lâu chúng tôi mới có thể gặp nhau một lần?

Như vậy..

A!

Trong lòng trống trải quá đi mất!

Tự dưng có cảm giác rối loạn không biết nên nói gì tiếp theo..

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49

Sau đó gia đình Trung Kiên từ biệt mà không ở lại dùng cơm tối. Nam phụ này dù muốn hay không cũng phải theo sự hộ tống của ba người phụ nữ mà theo họ về nhà ngay lập tức!

Mọi người trong gia đình tôi, bao gồm cả nữ chính đều trở về phòng ăn chuẩn bị ăn tối. Những món ăn thịnh soạn có lẽ đã được làm sẵn từ khá lâu, vì đã nguội đi không ít nên người làm trong nhà buộc phải đem đi hâm nóng lại.

Tôi lén lút đi ra cửa chính, ngẩn người nhìn chiếc ô tô của nhà họ Nguyễn đang dần dần phóng ra phía cổng, ánh đèn ô tô le lói khẽ chớp tắt trong bóng tối u uất. Thờ dãi một tiếng, thật sự không muốn ăn gì nữa.. Nỗi buồn vu vơ chiếm cứ tâm hồn làm trái tim tôi uất nghẹn. Cảm giác như mình vừa để tuột mất thứ gì đó trong tâm tay vậy.

Đâu cần suy nghĩ như thế đúng không?

Chỉ là anh ta về nhà anh ta, thời gian gặp mặt ít đi một chút thôi mà. Trước đây không phải chúng tôi đã từng không gặp nhau cả tháng trời và chỉ liên lạc qua điện thoại đó sao? Bây giờ cũng thế.. đâu có khác gì..

KHÔNG!!!

CMN!!!

TÔI KHÔNG THỂ TỰ LỰA ĐỐI MÌNH THẾ ĐƯỢC!!!

Bạn Trung Kiên nhà mình đang đi chung với nữ phụ nguy hiểm nhất truyện, và nữ phụ này còn mê đắm anh ta nữa đó!!!

Trời ơi!!

Tôi biết tôi đang tưởng tượng chuyện điên rồ gì!!

Tôi đang sợ hãi Trung Kiên bị Quỳnh Chi cướp mất đây mà!! Chúng tôi.. Chúng tôi đã là gì của nhau đâu ngoài một mối quan hệ mập mờ không rõ yêu hay thích..

Sự mập mờ này làm tôi khó chịu..

“Em buồn sao?” Trung Kiên từ phía ngoài chậm chậm đi bộ trở vào. Áo giắc của tôi à?? Không phải anh ta vừa cùng gia đình lên xe đi về rồi ư? Tự dưng xuất hiện ở đây là thế nào???

Áo giắc!!

Nhất định là mình mệt quá nên lú lẫn rồi đây mà!!

“Em đi đâu vậy?? Giận tôi??” Trung Kiên nắm lấy cổ tay tôi, cảm giác chân thật cực kì. Sau đó, với một sức mạnh bá đạo anh ta xoay người, ép tôi vào cánh cửa gỗ lớn nặng nề, khuôn mặt đẹp khê cúi xuống làm hương bạc hà quần quanh “Này Tịnh Nhi, nếu em chịu hôn tôi một cái, tôi sẽ xem xét không rời khỏi đây nữa!”

“...”

Một nụ hôn ư??

Sao tôi lại có cái thể loại áo giắc này??

Trời ơi!!

Mị biến đổi rồi!!

Mị đã trở thành sắc nữ rồi!!

“Tịnh Nhi, ăn tối.. “Tuấn Anh đi từ phòng ăn ra ngoài, cung chiều gọi lớn “Ừ.. Trung Kiên, cậu quay lại làm gì đó?”

“À, quên đồ!” Trung Kiên nhanh chóng buông tha cho tôi, sau đó lúc bàn tay rút-quần về còn tiện thể vỗ vỗ má tôi mấy cái “Quay lại lấy!”

Ừ.. Là thật? Không phải ảo giác!!!

May quá, vậy là tôi không phải sắc nữ, chỉ có anh ta là biến thái thôi!!

Dám đùa tôi như vậy!? Tên đáng chết này.. nếu tôi mà thật sự hôn anh, liệu anh có dám bắt chấp hết mà ở lại đây không??

“Đồ gì mà quan trọng vậy??”

“Em gái cậu!!”

“Haha ~ Muốn chết à??”

“Thật..”

Tôi nhanh chóng né khỏi đó, nhanh như cắt chạy trốn khỏi màn đối thoại vô nghĩa sắc mùi thuốc súng của bọn họ. Một tên cuồng em gái, một tên thì vui vẻ đánh vào điểm yếu của người kia.. Đánh qua đánh lại, không khéo mình dính đòn! Thôi, tốt nhất né xa!!

Hơn nữa.. Nếu thật sự ở đó, tôi không biết nên đối diện thế nào với Trung Kiên mới tốt.

Tâm trạng của thiếu nữ đang yêu.. Tệ thật!

.

.

.

Bữa ăn bắt đầu không lâu sau đó, tôi chăm chú ngồi nghe bọn họ nói một số vấn đề liên quan đến gia đình Trung Kiên, rồi bàn bạc đến bữa-com-thân-mật mà gia đình Trung Kiên đã mời nhà tôi đến dự nhằm cảm ơn sự đón tiếp nhiệt tình.

Dự kiến bữa tối này sẽ chỉ có ba gia đình, đó là nhà Trung Kiên, nhà Quỳnh Chi và cuối cùng là nhà tôi. Nói thì vậy, nhưng thế nào dịp này cũng có nam chính và vài nam phụ khác xuất hiện cho xem. Xê đi xê lại bọn họ đều quen biết nhau, hơn nữa nếu còn không để đám người đó xuất hiện trở lại, sợ là độc giả sẽ quên bống họ mất!!

Như vậy thì quá phí công xây dựng hình tượng lúc đầu!!

“Con thấy sao Ngọc Nhi?” Bố vui vẻ hỏi, hôm nay tâm trạng ông ta có vẻ đặc biệt vui “Đã quen chưa?”

“Dạ, cũng bình thường thôi ạ!” Nữ chính ngọt ngào đáp lời, vẻ mặt thánh thiện tựa thiên thần đáng yêu không bút nào tả xiết.

“Con thật thông minh!” Mẹ kế gật đầu tán dương hết lời “Con gái, việc như vậy tốt nghiệp cao học còn khó đảm đương, vậy mà con còn thấy nó bình thường..”

“Đúng đấy!” Bố hờ cũng cười phụ họa, gật đầu vừa ý hết sức.

Ủa?

Chuyện gì vậy ta??

Sao tôi mới đi viện có mấy ngày về mà gia đình đã thay đổi chóng mặt thế này?? Rốt cuộc lúc tôi đi vắng, em tác giả đã buff thêm skin gì cho nữ chính vậy hả????“Có việc gì thế ạ?” Tôi dừng đùa, lấy khăn học cách lau miệng tao nhả của Ngọc Nhi.

“Ngọc Nhi đến công ty của gia đình giải quyết một số chuyện!” Tuấn Anh đáp lời, tuy thái độ có lạnh lùng nhưng giọng nói lại xuất hiện vài phần trọng dụng nhân tài “Bắt đầu từ hôm em đi viện đó!”

“A..” Ra vậy!!

Mẹ nó!

Hack à???

Mới có 15 tuổi mà đã giải quyết việc ở công ty cái mọe gì??

Tuổi này tha không phá hoại thì thôi, làm việc.. Còn làm giỏi hơn người có chuyên môn đã tốt nghiệp cao học??

Buff cũng vừa phải thôi mới có cảm giác hiện thực chứ, quá tay thế này là hơi bị lố rồi đấy nhé!!

“Con xem đi, em gái con hoàn hảo như thế...” Bố hờ không nhận được vẻ ngây ngô của tôi, nghiêm khắc lên tiếng “.. Học hành luôn đứng top, làm việc thì cẩn trọng, nghiêm túc, luôn luôn hoàn thành, gia chánh càng không phải nói.. Đã vậy còn xinh đẹp dịu dàng, đối nhân xử thế không ai chê nửa lời.. Còn con thì thế nào?”

“Kìa.. sao mình nói con thế?” Mẹ kế ngăn lại bằng cách gấp đồ ăn vào bát của bố hờ, ánh mắt liếc nhẹ về phía tôi có mấy phần kiêu ngạo.

Kiểu như ngầm nói với tôi rằng: mày chả là cái gì trong nhà này!

“Tĩnh Nhi chẳng thế nào! Mà cũng chẳng cần thế nào hết!” Tuấn Anh cau mày, lạnh lùng phản bác “Em vẫn còn nhỏ, việc nên làm bây giờ là học tập cho tốt!”

“Hừ, thế Ngọc Nhi học không tốt?” Bố hờ thấy Tuấn Anh bất mãn cãi lại, lập tức bức bối. Lần này thì hai mẹ con Ngọc Nhi không lên tiếng nữa, để mặc hai người đàn ông trong gia đình văng nhau nảy lửa “Hơn nữa theo ta thấy thì Tĩnh Nhi học hành cũng chẳng ra gì đâu! Lớp cuối bảng, còn chưa bao giờ đứng đầu lớp nói gì đến so thành tích với cả trường?”

“Mình à, học giỏi đâu phải tất cả..” Mẹ Ngọc Nhi mỉm cười dịu dàng lên tiếng can ngăn “Trước đây em học thật giỏi, kết quả thế nào? Còn người ta đâu cần học hành gì lại thế nào??”

“...”

“Thứ quan trọng chính là cưới được một chàng trai yêu mình thật lòng!”

Không khí trong phòng ăn đông cứng!

Ai nấy đều nửa ngạc nhiên nửa sững sờ nhìn qua phía bố hờ và mẹ kế. Dù là đứa ngu ngốc cũng đoán được ý gì ở trong câu nói đó của bà ta! Đây chính là gián tiếp trách móc chuyện trước đây bố hờ phụ bạc bà ta đi lấy người khác!

Đã vậy còn kiêu như vô tình tự tôn vinh mình và hạ thấp người khác, tất nhiên đối tượng bị bà ta hạ thấp ở đây không ai khác chính là mẹ Tịnh Nhi này đây!

Hừ, không phải còn chửi xéo chúng tôi nữa đấy chứ? Kiêu mẹ ngốc sinh ra con cũng ngốc theo, vô dụng, cả ngày chỉ biết quán chân đàn ông mong lấy được chồng tốt... Vân vân và vân vân!

Mẹ nó, càng nghĩ càng thấy ý tại ngôn ngoại, đừng có chơi chữ nữa đi, đáng ghét!

“Đi im đi!” Tuấn Anh là người đầu tiên phản ứng, anh trai bình thường hiền hậu dịu dàng, bản lĩnh quý ông đầy mình là thế. Hôm nay hoàn toàn không chú ý hình cmn tượng gì nữa, đứng phắt dậy gạt tay một cái, chén đĩa trước mặt lập tức rơi đầy trên thảm sàn phòng ăn.

“Ồ..” Mẹ kế hét hoảng đứng dậy, bố và Ngọc Nhi thì bình tĩnh hơn, cả hai nhìn qua Tuấn Anh một cái sau đó lâm vào trầm tư “Đi.. Đi nói sai sao?”

“Hừ, sai hay không..” Anh trai lạnh lẽo đáp, đôi mắt hạnh khề híp lại thành một đường khinh miệt “..Chẳng lẽ người thông minh như di lại không biết?”

“A..”

“Ngồi xuống đi!” Bố hờ thấy mẹ kế tái mặt thì dịu giọng, đưa tay ra hiệu cho mấy người làm đến dọn sạch đồ vương vãi dưới sàn “Đi lơ lòi, các con đừng để ý!”

Lơ lòi?

Chỉ một câu đó là bỏ qua được mọi chuyện hay sao hả?

Hừ, nếu vậy còn cần pháp luật sao? Giết người xong chỉ cần nói mình lỡ tay rồi bảo họ đừng để ý là ok rồi!

Có lẽ là do thấy được tiềm năng của Ngọc Nhi to lớn hơn khả năng phát triển của một đứa con gái chỉ được cái mặt như tôi nên mới tỏ thái độ bảo vệ như vậy đây mà..

Đúng là thương nhân có khác, cái gì mang lại lợi ích cho mình mới đáng nhắc đến. Còn không.. Đừng mơ!

Nhưng rốt cuộc nữ chính muốn làm gì khi xúc tiến sớm việc đến tập đoàn của gia đình làm việc? Theo nguyên tắc thì phải đến tận lúc cô nàng đi học đại học mới bắt đầu nhúng tay vào kinh doanh cơ mà?

Đó cũng là lúc dàn hậu cung nam phụ xuất hiện toàn bộ, nữ phụ Tịnh Nhi đã rút đài thế thảm và đang sống lê lét ở khu ổ chuột. Tuấn Anh thì mê đắm cô nàng, bố hờ thì bị mẹ kế quán lấy ngày đêm bỏ bê công ty đi du lịch.. Thế nên rất nhanh Ngọc Nhi đã nắm trong tay cả tập đoàn khi tuổi còn rất trẻ, N nam phụ vì cô nàng mà tình nguyện giúp việc dưới trướng. Thậm chí còn tính kế cho tập đoàn này trở thành số 1 thế giới..

Có thể là do Tuấn Anh đã đổi chiều không theo cô ta nữa, và một vài nam phụ khác cũng không còn đi đúng tuyến đường nên Ngọc Nhi đành xuất chiêu sớm.

Điều này đối với tôi có lợi hay không?

Trời ạ!

Tự hỏi vấn đề này đối với đứa ngốc như tôi đúng là khó trả lời hơn cả lên trời!

“Hơn nữa.. Di nói cũng đâu có sai?” Bố hờ tiếp tục dùng bữa như chưa hề có chuyện gì xảy ra “Biết đâu, Tịnh Nhi lại kiếm được người chồng tốt!”

“Ý của bố là sao?” Tuấn Anh nhíu mày, liếc đồ ăn bốc khói nghi ngút vừa được bung đến.

“Thì là.. Chuyện chị và anh Kiên đó ạ!” Ngọc Nhi tự nhiên xen vào, vừa nói vừa cười vui vẻ “Anh Tuấn Anh, anh cũng thấy hai người họ đẹp đôi đúng không?”

“À..” Tuấn Anh nghe đến đây thì tâm lý vui vẻ hẳn lên. Đúng là đã đẹp còn khéo léo, nữ chính vạn người mê cũng không có sai!

“Đúng đấy!” Mẹ kế cũng thêm vào “Trung Kiên giúp đỡ Tịnh Nhi như vậy, còn nhiệt tình đưa đón, ánh mắt nhìn con bé còn nồng nàn tình cảm.. Rõ là đang yêu không lẫn đi đâu được!”

“Bọn con không có..” Yêu gì chứ? Bọn này còn chưa tới mức đó đâu!!

“Hừm.” Bồ hờ thêm vào một câu, ngữ điệu đã có mấy phần thoải mái “.. Muốn yêu đương gì cũng được, miễn là đừng vác ba lô ngược về nhà này trước 18 tuổi!”

==”

Cạn lời..

“Nhưng mà..” Ngọc Nhi ngáy thơ nhìn qua phía tôi, chẳng hiểu sao lúc ánh mắt cô về đơn thuần ấy lướt qua lại làm tôi lạnh hết gáy, cảm giác nguy hiểm rình rập “.. Chị Quỳnh Chi nói chị ấy và anh Trung Kiên đã có đính ước.. Vậy chẳng phải lại chị Tịnh Nhi trở thành tiểu tam phá hoại gia đình người khác hay sao??”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50

Quả nhiên là bữa cơm sóng gió..

Có mấy chục phút thôi và ngón đến vài chương lật, tốn thời gian đọc quá mức!!

Tôi thở dài cảm thán, sau đó nhận ra toàn bộ ánh mắt của mọi người đều đặt lên người mình. Đó, nữ chính tỏa kim quang rồi, sáng tựa bóng đèn luôn! Nói một câu lập tức lật ngược được tình thế, vừa nãy còn là nguy cấp đối với mẹ con cô nàng, giờ đã trở thành bài toán khó giải với tôi.

Tiểu tam!

Tiểu tam cơ đấy!!

Lại lợi dụng chữ xéo mẹ Tịnh Nhi xen vào giữa bồ hờ và mẹ kế đây mà. Chuyện của người lớn không tự đi mà giải quyết với nhau, cứ lấy đó làm đầu mối đánh giá đám trẻ chúng tôi là thế nào?

Như kiểu cứ bố mẹ không hẳn hỏi thì con nhất định sẽ hỏng, còn bố mẹ tử tế thì con chắc chắn sẽ ngoan vậy.. Đừng có quy chụp!

Hơn nữa, trong chuyện của bố mẹ và mẹ kế, còn chưa biết rõ ai đúng ai sai đâu!

“Thế là thế nào?” Bồ hờ dừng đĩa, nhăn trán nhìn tôi kiểu vô cùng thiếu kiên nhẫn “Con định là người thứ ba phá hoại hạnh phúc nhà người khác đấy à?? Giống như..”

Sao?

Tự dưng dừng lại là thế nào??

Giống như mẹ của Tịnh Nhi sao hả???

Bao nhiêu năm tình cảm, còn có với nhau những hai đứa con đẹp như tranh thế này.. Vậy mà ông ta dám có ý ám chỉ mẹ Tịnh Nhi là kẻ thứ ba??

Nếu vậy cũng không cần treo cái ảnh mẹ Tịnh Nhi lớn dùng thế kia giữa phòng khách để làm màu đâu!!

Nhất định ông ta ở gần nữ chính và mẹ cô ta lâu nên bị hào quang bàn tay vàng che mắt rồi!!

Nhất định thế!!

Trời ơi!!

CMN!! Đợi chờ bao năm mới có cô, không ngờ lại cầu huyết đến mức vớ phải người bố kiểu này!!

Không phải bao nhiêu nàng xuyên thư nữ phụ đều có bố mẹ hiền lương thương con các thứ hay sao hả???

Ông trời thật bất công!!!

Vậy mới biết.. Xuyên thư cũng cần may mắn dữ lắm.

“Bố nói gì vậy?” Tuấn Anh nhú chặt lông mày, bàn tay cầm đĩa xiết đến trắng bệch.

“Giống như ai cơ ạ?” Tôi cười dịu dàng, học vè mặt ngây ngô của em Ngọc Nhi hỏi lại. Quý độc giả yên tâm, vì bây giờ mị đã đẹp rồi, không còn xấu xí giống ngày xưa nữa nên làm hành động này đảm bảo chất lượng vô cùng! “Mẹ con? Bố?? Hay là.. Di?”

“Hử?” Mẹ Ngọc Nhi thấy bố hồ bênh mình đang vui sướng ngồi một bên ăn uống, thấy tên mình được đọc lên lập tức quay ra “Con nói cái gì?”

“Hmm~ Thế nào là kẻ thứ ba hả bố?” Tôi vẫn cố giữ nụ cười tỏa sáng, làm bộ học sinh ham học mà hỏi “Là đang yêu một người sâu đậm sau đó vì hôn ước mà cưới một người khác? Hay là đội vợ của người kia chết rồi lập tức chen chân vào làm bà hai??”

“Này.. Con...” Di bực bội chỉ chỉ vào tôi, mặt mày đã có phản tái.

“A.. Còn cái này.. Người đàn ông lấy vợ rồi mà vẫn qua lại với tình cũ vì thương hại, vậy trong trường hợp này bà vợ là kẻ thứ ba hay là tình cũ mới là kẻ thứ ba vậy ạ??”

“Ta không qua lại với bà ấy khi mẹ con còn sống!!” Bố đứng phắt dậy, lớn tiếng thanh minh.

Này, tôi cũng chỉ hỏi vậy thôi, đâu có nói gì đến chuyện của các người? Đừng tự động giải thích như vậy, không vui đâu!!

“Mình.. Mình nói gì vậy??” Mẹ kể sững sờ sau đó nước mắt đã lăn lã chả trên mặt như những mưa, trong suốt và diễm lệ “Ngày đó mình còn nói em chờ...”

“Thôi đi mẹ!” Ngọc Nhi nhú mày giật dây một cái, mẹ kể liếc qua cô nàng rồi nhìn sắc mặt bố hồ. Hiển nhiên ông ta không vui vì câu nói dối của ông ta bị bóc mẽ, mặt mũi nhăn lại như quả táo tàu.

Mẹ kể sống mấy chục năm lọc lõi như vậy sao không đoán được tâm tư ông ta thế nào, lập tức im bật, nước mắt lau khô nhanh như chưa từng chảy!

Hay nha

~Còn qua lại với nhau ngay lúc mẹ Tịnh Nhi còn sống!

Không biết ai đúng ai như thế nào, nhưng đàn ông có vợ còn gặp mặt, hứa hẹn với người phụ nữ khác thế này là không chấp nhận được rồi!!

“Haha~ Sao không khí căng thẳng quá vậy??” Tôi cười nhạt, cảm thấy mất khẩu vị vô cùng. Phải, là bực bội đến không muốn ăn chứ tuyệt đối không phải vì mị ăn hết đồ ăn rồi đâu!!

“Phải đó!” Tuấn Anh cay đắng kéo dài giọng, sự mỉa mai và một chút thất vọng ẩn phía sau nụ cười thâm hiểm. Tôi biết, hình tượng người bố trong lòng anh trai sụp đổ rồi! Sụp đổ hoàn toàn!! “Tịnh Nhi cũng chỉ là không biết thì hỏi thôi mà!”

“Chúng ta đi xa chủ đề lúc này quá rồi!” Ngọc Nhi khéo léo kéo lại không khí trong phòng ăn, nhưng có vẻ vô ích vì chẳng ai còn tâm trí đoái hoài đến cô nàng nữa.

“Aiii~ Nhưng mà anh Tuấn Anh này..” Xa thì càng hay chứ sao, cái chủ đề chó má cô khơi ra chỉ để hại chụy, để gì chụy cho nó sống! “..Chuyện tình của bố mẹ cũng vui quá ha~~ Sau này em còn muốn nghe nữa, anh kể cho em được không?”

“Vô ích! Chuyện đó anh cũng không rõ mấy!!”

“Ahaha~ Vậy em đành nghe đám người làm nói chuyện vậy! Họ hay bàn tán việc thiên hạ, biết nhiều lắm đó!”

“Chẳng lẽ con rảnh rồi đến mức đó sao??” Bố hồ đã khôi phục vẻ mặt ngàn năm như một, lớn tiếng phê bình “Cả ngày chỉ lo yêu đương rồi tám chuyện.. rồi sau này muốn trở thành người thế nào??”

“Giống như em Ngọc Nhi thôi ạ!” Tôi nhếch môi cười, nhìn nữ chính đang nhú mày không hiểu chuyện gì “Bố nói xem, em ấy còn không phải là nghe người ta nói Quỳnh Chi và Trung Kiên là một đôi, sau đó quy chụp con là kẻ thứ ba trong khi con và Trung Kiên chẳng có quan hệ gì hết!!”

“Cái này.. “Ngọc Nhi oan ức kêu lên, giọng sầu sầu như muốn cào vào lòng người “Chị..”

Oan?

Oan thế sao??

Có mà oan thị Mâu nhé đồ bitch!!

“Còn cả bố nữa kìa!” Tôi che miệng cười, tiếp tục định tội “Cũng là nghe thiên-hạ bàn tán sau đó chẳng cần biết đúng sai lập tức chụp mũ lên đầu người khác!”

“...”

“Chuyện đó thật vui, ha!!”

“Mày nói vậy là ý gì?” Bó hờ xiết chặt nắm tay, cúi mặt gần giọng. Bực bội sao hả? Ừ, mục đích của tôi đó, ông cũng làm tôi và Tuấn Anh bực bội hơi lâu rồi đấy thôi!! “Chả lẽ tao đề ra mày lại không có quyền dạy bảo mày?”

“Theo con thì bố chỉ là người kiến tạo, mẹ mới là người ghi bàn!” Tôi đứng dậy, kéo ghế muốn đi “Và bây giờ chẳng có ai dạy bảo theo cách hất hủi ấy nữa đâu, con nghĩ bố nên đổi cách khác!”

“Cách khác? Cách khác cũng vô dụng với đứa xác lảo như mày thôi!” Một tiếng động mạnh mẽ vang lên, bộ đồ ăn bằng sứ trên bàn bị cái đập tay ấy của bố hờ hất văng lên “Xem đi, Ngọc Nhi có cần những phương thức đó đâu mà vẫn xuất sắc, mày mãi giữa cả đời cũng không bằng móng chân em nó đâu!!”

“Bố đừng nói vậy!”

“Minh đừng khen con bé thế, Tịnh Nhi cũng đâu có tệ..” Mẹ kế và Ngọc Nhi đồng thanh xen vào, nhìn qua thì như muốn can ngăn bố hờ không cho ông ta mắng tôi nữa, nhưng thực chất là đang mượn chuyện này nâng sự cao thượng của mình lên.

“Đúng là con của kẻ thông minh thì cực kì thông minh, con của tên ngu ngốc thì vĩnh viễn cũng chỉ là một tên ngu ngốc!!!”

“Đứa ngu ngốc này.. Có một nửa gen di truyền của ông đấy!!”

Dám chửi chúng tôi như vậy??

Đùa dai quá rồi! Chửi đây cũng không phải thánh mẫu đâu mà nhin nhục mãi được!!

Giỏi giang chứ gì?

Định nghĩa của việc giỏi giang là kiếm được nhiều tiền chứ gì?

Được!

Các người chóng mắt lên mà xem đi!!

*Quạt khói tỳ nào anh em ơi

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Tôi nghỉ học thêm một tuần, nói chung là sắp nghỉ tết nên cũng chẳng ai có tâm trí học hành gì mấy. Bây giờ đi đâu cũng thấy không khí chuẩn bị tết nhất tràn ngập như vậy, đến trường cũng không khác gì, giáo viên hay học sinh đều hân hoan đợi đến thời khắc được nghỉ, chẳng mấy ai còn muốn học bài.

Lấy lí do vẫn còn mệt mỏi sau tai nạn, cần tĩnh dưỡng, lại thêm sự giúp-đỡ nhiệt tình của Trung Kiên, tôi có thể nghỉ học một cách đường đường chính chính.

Sau vụ nhà ăn hôm đó, sự tách biệt hiện ra rõ ràng trong mối quan hệ gia đình vốn dĩ lỏng lẻo hết sức trong cái nhà giàu nứt đổ đổ vách này.

Lúc ăn uống, có tôi thì ông ta sẽ đi, bực bội nhất quyết không chịu ngồi chung bàn. Đây có nên gọi là nhỏ nhen không ta? Chấp nhận cả với con cái của mình!!

Hay.. Tịnh Nhi này không phải con ruột nên ông ta mới như vậy??

Hừ, làm như tôi muốn quan tâm ấy!

Vậy là chẳng cần ông ta đứng dậy đi khỏi đến bữa thứ hai, tôi đã lập tức hiểu rõ. Tịnh Nhi cùng Tuấn Anh này đã hoàn toàn có một bố-đựng rồi!! Ông ta đã không coi chúng tôi ra gì, chúng tôi sao phải nể mặt?

Vậy là tôi nhất quyết không thèm xuống phòng ăn nữa, ở đâu có ông ta cũng lập tức né thật xa..

Ba người bọn họ ở cạnh nhau hạnh phúc như một gia đình thật sự.. Ngọc Nhi còn chẳng phải con gái ruột ông ta đâu.. Mía mai làm sao..

Nếu Tuấn Anh yếu đuối của chúng ta thấy được cảnh này chắc anh ấy muộn phiền lắm. Cũng may ngay trước đó anh ta đã lên đường đi công tác ở phía Nam, không có thời gian ở nhà mà xem cái này.

Còn nhớ, trước khi đi anh trai đã gọi Trung Kiên đến, trình trọng thông báo giao tôi vào tay nam phụ này, nhờ anh ta chăm sóc vì Tuấn Anh sẽ đi trong một thời gian dài. Khiếp, nghe nghiêm trọng như muốn bán em gái vậy đó!! Thấy ghê!!!

“Anh, thời tiết trong đó thế nào?” Tôi nghịch mấy sợi tóc còn vương trên vai, vui vẻ nói chuyện điện thoại đường dài với Tuấn Anh.

Tuấn Anh này cứ chiều theo lệ, hơn 9h tối một chút sẽ gọi về bắt tôi báo cáo tình hình một ngày, sau đó cùng nhau nói vài chuyện phiếm để bồi dưỡng tình cảm anh em. Anh trai mới đi có mấy ngày.. Cũng có chút cảm giác thiếu thiếu. Ai bảo trong thế giới này chỉ có Tuấn Anh thật sự là người-thân của tôi làm chỉ?

“Ồn lắm, anh quen rồi!” Tuấn Anh hào hứng buồn đủ thứ chuyện lạ lùng và vui vẻ “Em tìm được chỗ chưa? Em chưa mở được tài khoản nên cứ tạm dùng tiền của anh mà thanh toán. Ừm, cho em vay thôi, sau này nhà hàng làm ăn phát đạt phải trả tiền cho anh!”

“Được rồi, lúc đó chuyển thành cổ phần, cho anh làm cổ đông chính!”

“Ái chà~ Trung Kiên đã dạy em cổ phần với cổ đông rồi đấy à?”

“Đã mấy ngày rồi, cậu nghĩ chúng tôi ở cạnh nhau chỉ để chơi chác?” Trung Kiên ngồi cạnh tôi, nói vọng qua điện thoại. Tên xấu tính, dám nghe lén anh em chúng tôi nói chuyện??

Đã vậy tôi còn nghe Tuấn Anh kể, mấy hôm trước Trung Kiên gọi điện cho anh trai kiến nghị, vì anh trai cứ gọi tầm 9h tối và buồn chuyện dai dẳng làm anh ta không gọi được cho tôi.

“Ừ hừ, ai mà biết được..”

Dạo này tôi bám lấy Trung Kiên như hình với bóng, chuyện này hiển nhiên làm một cơ sở người tức nỏ đóm đóm mắt. Thế nhưng ai có thời gian mà quan tâm chứ, có biết tôi bận bù đầu rồi không??

Thời điểm thích hợp để khai trương quán không phải lúc này, nhưng chả hiểu do hoocmon nữ tiết quá giới hạn trong buổi tối hôm đó hay sao ấy, nên tôi quyết định sẽ không chờ đợi nữa, phải xúc tiến ngay cho một-số-kẻ coi thường tôi phải chống mắt lên mà xem!!

Dưới sự giúp đỡ của Trung Kiên và sự đầu tư chính của Tuấn Anh, cộng thêm một khoản trong tài khoản mẹ Tịnh Nhi này để lại, cuối cùng chúng tôi đã hoàn thành được một số vấn đề chính.

Ví như là tìm mặt bằng, một tòa nhà ba mặt tiền ở giữa trung tâm mua sắm tập nập người qua lại chính là lựa chọn của chúng tôi.

Đặng Khoa tự mình giúp thiết kế nội thất theo phong cách trẻ trung và năng động, vừa không kém phần tao nhã, quý phái.. Anh ta nói, cửa hàng này tuy bán đồ ăn, nhưng lại nằm giữa nơi đông đảo người trẻ tuổi qua lại. Mặc dù chất lượng món ăn mới là chính, nhưng nhìn vào mặt chưa thấy đã thì cũng chẳng ai muốn đến đâu.. Thấy thiên tài này nói cũng hợp lý nên chúng tôi vui vẻ giao toàn bộ việc trang trí nội thất cho anh ta làm, đầu bếp chính.. cũng nhờ anh ta làm nốt!

Nấu ăn là việc tôi thích.. Nhưng thật sự bây giờ không phải lúc tôi có thể bỏ đi toàn bộ để tập trung vào bếp. Còn học hành, còn thi thố, còn rất nhiều thứ tôi chưa trải nghiệm. Vậy là đành yên phận làm một bà chủ vô dụng mà thôi.

Đặng Khoa cũng không hẳn sẽ ở lại đây, anh ta chỉ giúp tôi một vài tháng trong lúc rảnh rỗi, vì người này còn bận chạy sô đi dạy, rồi nhà hàng năm sao của anh ta, làm giám khảo mấy cuộc thi nấu ăn, bang chủ hắc đạo.. Nói chung là vô cùng bận rộn!

Mấy tháng cũng tốt, thế là đủ để lôi kéo khá khách quen cho tôi rồi. Phần còn lại, sẽ để tôi đi giao lưu thêm!!

Sau đó, còn tìm nguyên liệu, tìm người làm, tìm đầu bếp chất lượng. Rất nhiều vấn đề khiến tôi mất ăn mất ngủ mấy ngày đêm. Cũng may có sự giúp đỡ của bọn họ, nếu không.. Thật sự tôi chẳng thể nào tự mở được một quán ăn lớn thế này cả.

“Sao? Có phải rất hồi hộp không?” Trung Kiên cười tươi nhìn tôi cắt điện thoại đi. Hiện tại chúng tôi đang ngồi trên tầng thượng của nhà hàng, vui vẻ thử đồ tráng miệng của một đầu bếp trứ danh người Pháp “Mấy ngày nữa là khai trương rồi..”

“Ngon quá ~” Tôi đưa nốt miếng bánh ngọt lên miệng, khen tới tấp. Dạo này đăng tin tuyển đầu bếp tay nghề cao nên suốt ngày được làm giám-khảo bắt đặc dĩ, thử toàn của ngon vật lạ có một không hai trên đời. Chắc, vậy mới biết sức mạnh của đồng tiền lớn đến cỡ nào, ngày xưa tôi có mơ cũng đừng mơ được ăn đồ đắt tiền thế này!

“Vậy nhận người này đi!” Trung Kiên gật đầu tán thưởng. Tán cái gì chứ, anh còn chưa ăn miếng nào đã đòi nhận người là thế nào?? Không có tâm gì hết!

“Khai trương em có thể không đến không?” Tôi trầm ngâm cúi mặt “Muốn làm người-chủ-giấu-tên!”

“Hà?” Anh ta nhìn qua như muốn khẳng định lại những gì tôi nói là đúng “Em không muốn ra mặt?”

“...”

“Hiểu rồi!” Trung Kiên cười tùm “Trẻ con!”

“Anh nói ai trẻ con?”” Chà lẽ lão già này có thuật đọc tâm hay sao? Biết tôi nghĩ gì cơ đấy??

“Còn ai?” Trung Kiên tự đắc mỉm cười “Đề nhà hàng lớn mạnh hẳn mới công bố cho ai-đó sáng mắt vì không nhìn nhận em có khả năng chứ gì?”

“Anh.. Anh nghe lén chuyện gia đình người khác!!”

“Không có..”

“Đúng là thế rồi!!”“...”

.

.

.

Theo đúng nguyên vọng của tôi, nhà hàng khai trương dưới sự chủ trì của một người khác. Đó là quán gia cũ trong nhà Trung Kiên, một người vô cùng thận trọng trong công việc và khôn khéo trong kinh doanh.

Cũng nhờ theo chân Trung Kiên đến một số buổi dạ tiệc của giới thượng lưu, một số mối quan hệ của Hạ Lam và tiếng tăm của Đăng Khoa mà nhà hàng chưa khai trương đã được kí hợp đồng tổ chức một số sự kiện, tiệc buffet.. Ngày khai trương này cũng được tổ chức song song với sự kiện lễ đính hôn của con gái lớn nhà bà X và con trai nhà ông Y. Bọn họ đều là những người có tiếng tăm trong xã hội nên rất nhiều phóng viên đến chụp ảnh đưa tin.

Song song với tin tức đính hôn của bọn họ, hiển nhiên nhà hàng của tôi cũng được thom lây.

“Em đúng là bà chủ vô dụng nhất thế giới!” Hôm nay tôi sẽ quay lại trường, dù sao công việc cũng đã lo xong xuôi và ở nhà nhiều quá sẽ làm tôi chán chết! Hôn nữa chỉ còn vài ngày nữa là được nghỉ tết rồi, đi học một chút mượn sách vở về ôn tập trong tết, nếu không với trình độ con gà như tôi chắc chắn sẽ thi rớt cuối kì!

“Sao tự dưng lại nói vậy?” Trung Kiên giúp tôi tháo dây an toàn, nghiêm túc hỏi.

Chúng tôi đang dừng xe gần cổng trường, nói chung đây không phải chỗ thích hợp để tâm sự gì hết. Nhưng mà dạo này ở cạnh bạn Kiên nhiều, i lại đã thành thói quen xấu mất rồi!

Đó.. Mà sao sáng sớm Trung Kiên qua đón tôi đi học tôi cũng đi nhĩ? Anh ta nữa.. Đường đường là chủ tịch tập đoàn lớn thứ xx thế giới, bận trăm công nghìn việc.. vậy mà vẫn có thời gian ngao du cùng tôi là thế nào??

Tôi thật sự nghi ngờ cái thứ hạng thứ xx thế giới kia đấy! Có một ông chủ ham chơi thế này, tập đoàn của anh ta vẫn đứng vững được thì đúng là hư cấu quá thể!!

“Này.. Hôm qua đã nói anh không cần qua đón em mà!” Tôi giữ lấy cặp sách nặng trĩu của mình, hỏi ngang sang vấn đề khác “Sao anh vẫn qua?”

“À.. Tện đường!”

Tiện đường? Tện cái con khi ý!!

Nam phụ thần thánh đúng là vạn năm không thay đổi! Lúc nào cũng dùng mấy cái lý do sặc mùi ngôn tình kiểu này!

Tện cái gì? Rõ ràng trụ sở tập đoàn của anh ngược đường với trường học của tôi.. Anh đừng có nói tập đoàn của anh di dời về đây rồi đi!

“Bỏ qua mấy thứ vớ vẩn đó đi!” Trung Kiên tự nhiên giúp tôi chỉnh lại cổ áo đồng phục, đưa tóc mai còn lòa xòa bên má ra sau tai, sau đó như tiện tay mà bẹo má một cái “Thế rốt cuộc là có chuyện gì khiến em nghĩ mình vô dụng?”

“À.. Thì đó..” Tôi hất tay Trung Kiên ra, không quên lườm anh ta một phát.

Ở cạnh nhau nhiều tự dưng quen với kiểu nhây nhua của anh ta. Nói chung là thường xuyên bị anh ta xoa đầu, làm rối tóc, bẹo má, nắm tay.. thành quen. Cũng bởi tôi vốn thích anh ta, nên nghĩ rằng dung túng một chút cũng chẳng vấn đề gì hết. Thậm chí còn thả lỏng đến nỗi thay đổi cách xưng hô..

“Em nói là bà chủ mà cả ngày chỉ ngồi chỉ tay năm ngón, công việc đều đổ dồn lên đầu anh và Đăng Khoa..”

“Vốn dĩ làm chủ là vậy mà!” Trung Kiên bày ra vẻ mặt đó là điều hiển nhiên, vui vẻ nói “Không có em mất tiền trả lương cho nhân viên để làm gì?”

“Nhưng em đâu có trả lương cho anh?”

“Anh không cần lương..” Anh ta gian tà ngồi nhích lại, bàn tay to lớn không hề có kị đường đồng người mà đưa lên nâng cằm tôi “Anh muốn thứ khác.. “

“Là cái gì?” Hừ, lại chơi trò dọa hôn chụt? Dùng nhiều nhồn rồi cưng à!

“Ví dụ như.. Lấy thân báo đáp chẳng hạn!” Trung Kiên thấy tôi không xi nê với trò đùa dai này thì có chút mất hứng, lông mày liễu khẽ nhăn lại. Dám cá là anh ta lại đang suy tính chuyện xấu xa đây!! “Cười anh đi!”

“Anh đang đòi gả cho em đây à??” Tôi bật cười, trong lòng có chút vui vẻ không tên lên lời. Chẹp, mà bạn Kiên này cũng góm đầy nhừ, dám rù rê một đũa nhóc tảo-hôn với mình! Có muốn vô nhà đá nằm cả lũ hay không hả? “Nhưng Đăng Khoa cũng không cần lương.. Nếu anh ấy cũng muốn gả cho em, em có nên đồng ý không ta??”

“Này..”

“Đăng Khoa rất đẹp trai,lại có tài, còn là thầy giáo nữa.. Lấy anh ta rồi sẽ không cần lo thi học kì.. A..”

Không đợi tôi nói hết câu, hơi thở nóng ấm đã ập đến, đôi mắt đẹp của Trung Kiên nhắm hờ, ở khoảng cách gần thế này tôi thậm chí còn thấy rõ từng sợi lông mi dài vút của anh ta.

Cánh môi mềm mại ngọt ngào khẽ đậu trên chóp mũi, xúc cảm êm dịu kì quái len lỏi từng lỗ chân lông và bùng phát ra ngoài bằng hơi nóng. Tôi cảm nhận được rõ ràng toàn thân mình đang tỏa nhiệt đến nỗi chảy mồ hôi đầy lưng!

“Đây là cảnh cáo!” Trung Kiên đưa một ngón tay đặt lên môi tôi, ra hiệu im lặng “Lần sau em còn nhắc đến tên khác, anh sẽ không phạt nhẹ thế đâu!”

“Anh..”

“Sao? Không đủ??”

“...”

“VẬY ĐẾN MỘT LẦN NỮA!”

“...”

“Nào ~”

“Á Á Á Á ~ TRUNG KIÊN! ĐỒ DÊ XỒM!! ANH MUỐN CHẾT PHẢI KHÔNG HẢ???”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Xử lý xong xuôi lão già Trung Kiên, tôi phải lại đồng phục cho phảng phiu rồi bức bộ đi vào trường.

Láo quá!

Dám lợi dụng thời gian chị đây dơ vì bị hôn mà lần tới!!

Anh còn chưa nói gì với tôi đâu! Đừng nghĩ Tịnh Nhi này dễ dãi!!

Lúc tôi vào lớp thì mọi người hầu như đã đông đủ cả, Hạ Lam và Hạ Vũ vì không biết tôi đến lớp nên đang tranh nhau chia ngăn bàn. Chắc, anh em nhà này mang tiếng quá đấy, lớn đầu rồi còn đi đánh nhau vì chuyện cón con!

“Chào mọi người!” Tôi đưa tay ra hiệu, mấy cô nàng trong lớp lập tức nhào đến hỏi thăm. Họ náo nhiệt đến nỗi mất một lúc tôi mới thoát ra được khỏi vòng vây đó.

“Tịnh Nhi thật lợi hại nha~!”

“Đúng đó! Cậu bị thương có xiu mà đã được làm người nổi tiếng rồi!”

“Ai ngờ bạn trai Tịnh Nhi lại đẹp vậy.. Kim đồng ngọc nữ không sai vào đâu được!!”

Má ơi..

Là chuyện gì vậy?

Tôi ngả gầy tay và chuyện tôi nổi tiếng sao lại có liên quan đến nhau thế? Hơn nữa.. nổi tiếng cái gì? Nhà hàng mới mở đó tôi cũng đâu ra mặt xưng danh bà chủ đâu.. Còn vụ bạn trai kia là thế nào?? Đang nói đến Trung Kiên đấy ư???

Không hiểu gì hết...

“Cái gì hay ho vậy??” Hạ Lam không thèm tranh chấp với Hạ Vũ nữa, chạy đến tìm vui “Tịnh Nhi hôm nay đi học cũng không thèm báo trước? Dối cậu luôn!”

“À.. Do chán quá nên..” Tôi gãi đầu giải thích, chưa kịp nói hết câu đã bị cạn lời vì một bức ảnh trong smartphone của một cô nàng.

Nội dung của bức ảnh vô cùng đơn giản, một cặp đôi, chàng trai thì cao lớn anh tuấn, mặc bộ vest lịch lãm đúng tiêu chuẩn, mái tóc đen vuốt ra phía sau một cách trưởng thành.. thế nhưng trên tay lại cầm một khẩu súng điện tử, khuôn mặt đẹp đẽ với biểu tình vui vẻ cực độ. Cô gái xinh xắn, đáng yêu, bộ đồ đơn giản không giấu được vóc dáng kiều diễm. Hai người đứng cạnh nhau cùng chơi điện tử hòa hợp vô cùng, tựa như tuyệt phối của tạo hóa.

OMG!!!

Đây chính là tôi và Trung Kiên hôm ở trung tâm trò chơi mà!!!

Sao không dựng bị ai chụp lên thế này?? Còn đăng tải lên mạng xã hội nữa chứ!!

“Công chúa thương binh và hoàng tử yêu nghiệt?” Hạ Lam ngạc nhiên giật lấy điện thoại, phóng to bức ảnh ra và quan sát kỹ hết cỡ. Sau một hồi, cô nàng phá ra cười như chưa bao giờ được cười “UAhahah ~ Công chúa thương binh cơ đấy!!! Thích nhớ!!! Hahahah ~”

F*ck!

Cái gì mà công chúa với hoàng tử chứ?

Sến sẩm hết cỡ!!

“Không biết cái gì hết!” Trong lúc tôi vẫn đang đờ đờ thì Hạ Lam đã bị một đám gái trong lớp xông vào tổng sỉ và “Người ta đẹp đôi thế này! Cười gì chứ?”

“Bà không thấy Tịnh Nhi và bạn trai giống công chúa vs hoàng tử lắm sao hả??”

“Hạ Lam không có mắt thẩm mỹ!!!”

“Tui chụp ảnh bà up facebook cho cư dân mạng ném đá bà thú vị đầu luôn! Dám cười nhạo cúp bỏ thần thánh của bọn này à??”

“...”

Thế này là thế nào??

Tại sao bức ảnh chụp hai chúng tôi cùng nhau chơi điện tử lại biến thành tâm điểm chú ý trên mạng xã hội thế này???

Ờ ờ...

Mị đang cảm thấy vô cùng bối rối...

.
. .
.

Chuông reo truy bài điểm mấy tiếng Hạ Lam mới thoát được khỏi nanh vuốt của đám con gái mà trở về bên cạnh chúng tôi. Khổ thân cô nàng, bình thường uy vũ không ai địch nổi, vậy mà vẫn phải hạ vũ khí đầu hàng trước N cái miệng. Thế mới nói, sức mạnh tập thể chính là vô biên..

Tiết đầu tiên là của giáo viên chủ nhiệm, tôi ung dung lấy sách vở để sẵn lên bàn, sau đó ngồi nhìn bạn Hạ Lam tàn tạ. Hạ Lam sau khi ăn hành thì có vẻ tụt mood cực kì, thành ra vô cùng ngứa mắt với mọi thứ xung quanh. Thấy tôi nhón nhơ không lo học hành tử tế cô nàng liền liếc qua một lượt, ánh mắt khinh thường.

“Đúng là không theo kịp thời đại gì hết! Thời khóa biểu đã thay đổi rồi!”

“À.. Hà..?” Tôi mím môi, cố bật ra nụ cười. Thay thời khóa biểu mà không báo gì với tôi xong giờ còn ngồi đó mà khinh thường tôi à?? Không thể chấp nhận! “Thay từ bao giờ?”

“Lâu lắm rồi!” Hạ Vũ lạnh lùng chen vào “Thay từ thời khóa biểu đến giáo viên giảng dạy!”

Là vì có thêm Đăng Khoa chứ gì?

Kiểu này dễ anh ta dạy Hóa lớp tôi lắm đây này.. Chắc, với cái vẻ đẹp trai siêu cấp đó, thế nào thầy giáo hắc ám cũng trở thành đề tài sôi nổi cho nữ sinh toàn quốc cho xem!

“Tiết này không phải tiết cô Vân nữa à?” Tôi cất gọn sách vở vào cặp, giữ nguyên tư thế đợi xem mình có may mắn mang trúng sách của môn nào không “Vây là môn gì?”

“Cô Vân? Cô Vân nào??” Hạ Lam học vè bảng quan của Hạ Vũ, quắc mắt hỏi dồn.

Ồ hay.. Chì các người, các người còn đi hỏi tôi làm gì?

Đã vậy còn dùng cái vẻ bắt kuất kia mà hỏi..

Chả lẽ trong lúc tôi nghỉ lại có chuyện gì xảy ra?? Đừng nha~ Mị mới bỏ đi có mấy ngày thôi mà, không phải chỉ chừng đó thời gian ông trời đã nhần tâm biến mị thành người tôi cổ rồi hay sao??

“Hừ, gia môn bất hạnh!” Hạ Vũ hất tay áo, học theo mấy phim kiếm hiệp Tung Cù mà nói. Hành động ngu ngốc hết sức này được các bạn nữ trong lớp tán thưởng hết sức, bằng chứng chính là hàng loạt điện thoại giơ lên nháy đèn tanh tách “Hi vọng lần sau các hạ đừng nhắc tên người đó nữa!”

“Cái gì ghê vậy??” Tôi xanh mặt bỏ qua Hạ Vũ, quay sang lay áo Hạ Lam. Chả lẽ anh em sinh đôi các người đã hợp lực đá bay cô Vân khỏi gia tộc để giành quyền thừa kế rồi!

Dễ lắm. Đọc tiểu thuyết kiểu gì chả có mấy màn đấu đá tranh giành này mà..

“Thì chính là vậy đó!” Hạ Lam bĩu môi, vẻ thất vọng không hề che giấu “Bà nàng bỏ việc luôn rồi!”

“Không đi dạy nữa??” Bỏ việc? Nghĩa là cô Vân không chủ nhiệm lớp tôi nữa? Nghĩa là lớp tôi sẽ phải thay một chủ nhiệm mới tính?? Nghĩa là...

Không hiểu sao sau gáy tự dưng nổi một trận cuồng phong da gà, trong não chạy ra hàng loạt tình huống nguy hiểm chết người.

Không thể nào!

Không thể nào đâu!!

Tôi cũng có tác động mấy đến bạn Đăng Khoa đâu, chỉ là thường xuyên nhờ vả bạn ý làm việc tí thôi mà.. Nhất định Đăng Khoa này sẽ không xảy ra hiệu ứng bướm bướm, thay đổi so với nguyên tác đâu!!

Theo đúng diễn biến truyền thì anh ta sẽ đến lớp của nữ chính vì thấy có hứng thú với cô nàng, sau đó thì Trình Phương sẽ ghen tị, sẽ theo đuôi, sẽ làm đủ trò độc ác để hãm hại hai người này..

Nhưng mà nhờ..

“Lớp mình thay chủ nhiệm rồi!” Hạ Lam nhếch môi, nụ cười nửa vui nửa không. Sao vậy? Chủ nhiệm được thay thế lại khiến người ta có thứ cảm xúc lẫn lộn này là à?? “Rất đẹp trai đó! Còn tốt tính, dạy giỏi.. Dù phẩm chất luôn! Chuẩn mẫu người tôi thích!”

“Thế sao cậu lại có thái độ kia?” Cả người như rơi vào tủ lạnh âm vài nghìn độ nhưng ngoài mặt vẫn phải giả là nhưng không biết gì.

THÁNH THẦN ỒI!!

CÁI NGƯỜI SUPER MÀ BẠN HẠ LAM NÓI ĐẾN 90% LÀ ĐĂNG KHOA SAMA RỒI!!!!

U A A A A A....

N O O O O!!!!

“Hừ, hoa thơm thì bướm đậu!” Hạ Lam vô cùng văn vẻ, bày đặt chơi chữ “Một chút nữa cậu sẽ hiểu tại sao tôi bực!”

Và chẳng cần đợi đến một-chút-nữa nào cả, ngay khi câu nói đó của bạn gái cùng bàn vừa dứt, phía ngoài đã có vài bóng người thanh thoát đi vào.

Hai người một nam một nữ, nam anh tuấn đẹp đẽ tựa vị thần Hi Lạp, nữ xinh xắn ngọt ngào hết thiên sứ nhỏ. Bọn họ người trước lãnh đạm, người sau nồng nhiệt cứ thế từ từ tiến đến dưới con mắt chẳng mấy thiện của N cô gái trong lớp.

Thôi rồi..

Vây là tình huống xấu nhất cuối cùng cũng đến!!

Người nam chính là bạn Đăng Khoa!

Cô gái đi cùng.. Còn ai khác nữa.. ngoài nữ phụ Trình Phương!!!

*Chương này hơi ngắn tý ==”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Việc đầu tiên tôi làm khi nhìn thấy hai người bọn họ cùng nhau tiến vào lớp chính là chửi thề!

Quý độc giả ngoan hiền đừng vội đánh giá mỉ là đứa hư hỏng, chỉ là.. cái lão già mang tên Tình Tiết Truyện này quá đáng lắm rồi! Không chửi không được mà!!

Tại sao?

Tại sao chứ??

Lúc không cần thì cứ phá hoại cốt truyện, lúc cần thì lại không thấy mặt mũi ông đâu là thế nào??

Phô trương sức mạnh phải chọn thời điểm chứ!!!

Đặng Khoa và Trình Phương hết như có tâm linh tương thông vậy đó, cả hai bọn họ vừa bước chân qua cửa lớp lập tức nhìn về phía tôi. Có điều phản ứng vô cùng trái ngược: Thầy giáo thì mỉm cười dịu dàng, đúng chuẩn sư phạm; Học trò thì căm phẫn, ghét bỏ đến cùng cực.

Chắc, Đặng Khoa có thái độ kiêu kìa chắc là do tập luyện. Dù gì đi nữa thì trong nguyên tác cũng có nói trước mặt đám học sinh này anh ta vẫn luôn giữ đúng tác phong nghề giáo. Hơn nữa, chúng tôi tuy đạo này có tiếp xúc, nhưng cũng không thân thiết đến mức lão già đại biến thái như anh ta gặp là cười để chào tôi đâu!

Còn bạn Trình Phương chắc hẳn vẫn còn ghi hận vụ ở nhà tắm hơi. Xem, Hạ Lam cũng y xì kia, hất mặt nhìn về phía Trình Phương bằng ánh mắt thách thức cực kì.

“Sao cô ta lại ở đây?” Tôi kéo áo Hạ Lam cho cô nàng bót vênh lại “Không phải cô ta học bên lớp chọn sao hả?”

“Còn hỏi tại sao?” Hạ Lam bĩu dài “Vị giai mà đến chứ gì! Thôi cậu đừng có ngạc nhiên, không chút nữa khi cô nàng đến đây sẽ nhặt miệng không kịp đó!”

“Hả??”

Quả nhiên, chỉ vài giây sau đó khi Đặng Khoa đã yên vị trên bục giảng thì Trình Phương cũng tiến dần về phía cuối lớp. Và.. bất ngờ chưa? Bạn ấy ngồi ngay đầu bàn bên kia, cách Hạ Lam có một khoảng trống nhỏ xíu ở giữa!

“Tình Nhi đã đi học rồi sao?” Đặng Khoa cười dịu dàng, đặt mấy cuốn sách lên bàn rồi quay xuống hỏi tôi.

Một câu này kéo đến không ít ánh mắt chú ý của các nàng tròn lớp. Chắc chắn ông gòi này có nhiều nữ sinh hâm mộ lắm đây.

Thế mà còn quan-tâm đặc biệt đến tôi, định kéo thù hận cho tôi đấy à??

“Dạ..” Tôi trả lời miễn cưỡng, cố nặn một nụ cười đúng tiêu chuẩn.

“Còn mệ thì không cần cố gắng!” Đặng Khoa ngồi xuống ghế, vẫn nụ cười dịu dàng tỏa sáng ấy mà sao tôi thấy lạnh vô cùng.

Anh ta chắc chắn đang tính kế gì đó!

Nhưng mệ có làm quái gì đắc tội với anh đâu hả? Có thì cũng chỉ là nhờ và anh tí việc ở nhà hàng thôi mà... Anh không cần nhỏ nhen đến thế chứ!!

“Này, cậu và thầy quen nhau sao hả?” Hạ Lam kéo kéo tay áo tôi, nghi ngờ hỏi “Cậu nghi sau đó thầy mới đến mà!”

“Ahahah~” Tôi cười trừ, tay trái bê tay phải đặt lên trên bàn giả vờ tập trung học tập “Có biết sơ, anh ta là bạn.. anh trai tôi!”

“Oa ~ Thật sao hả??” Hạ Lam mắt sáng rực, giọng nói ngọt ngào cực độ “Thầy có khi nào đến nhà cậu không hả? Cậu với thầy thân không? Trung Kiên với thầy cậu thấy ai HOT hơn??...”

“Đủ rồi..”

“...”

.
.
.

Tiết học đầu tiên bị bạn Hạ Lam tra tấn bằng N câu hỏi có liên quan đến ông thầy hắc ám này. Có vẻ cô nàng cuồng lắm, xem Đăng Khoa như thần tượng luôn!

Mà..hình như không phải chỉ có Hạ Lam hay Trình Phương mới thấy như vậy, cả lớp này đều bị anh ta tẩy não, trở thành tín đồ hết lượt rồi.

Nói thật, nếu tôi mà chưa xem qua truyện, chưa biết Đăng Khoa là người thế nào và bây giờ mới tiếp xúc thì hẳn là cũng bị anh ta mê hoặc cho xem.

Một người hoàn hảo quá mức thế kia cơ mà. Khuôn mặt yêu nghiệt, thân thể hoàn mỹ, trí tuệ bất phàm. Đã vậy tính cách lại tốt, hòa đồng với học sinh.

Đáng tiếc đời không như là mơ. Liệu có em học sinh nào tưởng tượng ra được, ẩn sau bộ mặt điềm đạm kia anh ta còn có một mặt lạnh lùng, ác độc hoàn toàn trái ngược khi là bang chủ hắc bang hay không?

“Tĩnh Nhi!” Hạ Lam gọi giật qua làm tôi giật mình nhìn sang. Ngồi trong lớp điều hòa ấm áp thế này.. Buồn ngủ ghê gớm!

“Ừm...”

“Thầy gọi cậu!”

“Sao vậy?” Đăng Khoa đứng trên bục giảng, lo lắng nhìn xuống. Lo lo cái *beep*! Anh đừng có diễn kịch nữa đi!! “Em mệt? Có muốn xuống phòng y tế nằm một chút không?”

“Thưa thầy không ạ!” Tôi lắc đầu phủ nhận, và để chứng minh là mình khỏe thật sự tôi đứng phắt dậy nói một cách hùng hồn “Em khỏe lắm!”

“Khỏe lắm thật sao?” Đăng Khoa nhìn tôi, ánh mắt sâu thẳm đầy ẩn ý “Vậy được rồi,sau giờ học em đến văn phòng tôi nhờ một chút!”

“Hả??”

“Vâng!!” Không đợi tôi kịp tiêu hóa xong mọi việc Hạ Lam đã bắt khuất gật đầu, sau đó nắm tay tôi kéo phắt dậy đợi chỉ thị lập tức xuất phát!

Nhờ?

Nhờ tôi cái khi gì??

Anh không thấy tôi đang là thương binh đây à???

Xem đi, cả cái lớp này có ai không nguyện ý đi theo anh giúp đỡ chứ? Sao cứ phải chọn tôi??

SAO PHẢI LÀ TÔI???

.
.
.

Thần thờ suy tư cho chộc sống đầy gian khổ của mình. Tôi cúi mặt né tránh N con mắt chuyển từ thân thiện sang ghét bỏ của đám con gái trong lớp.

Quá đáng!!! Tại sao vì giai mà các bạn có thể trở mặt với mình như vậy hả?? Vừa mới khi nãy còn vui vẻ thăm hỏi nhau cơ mà, giờ này lại nhìn mình kiểu căm thù như hai chiến tuyến vậy..???

Tình cảm của chúng ta lẽ nào chỉ mong manh như thế???

Hút hút hút...

“Trình Phương!” Giọng nói ngọt ngào vui vẻ vang lên bên tai. Theo phản xạ, tôi lập tức ngẩng đầu nhìn qua. Quả nhiên là một cô gái!!

Người vừa đến học lớp khác, vừa tiến vào đã thu hút không ít sự chú ý. Nam thì nhìn kiểu thèm thuồng, thích thú, nữ thì nhìn kiểu ghen tị, ghét bỏ.. Ai

bảo nữ sinh này xinh đẹp đến thế chứ? Khuôn mặt nhỏ thanh lệ, đôi mắt hạnh ướt át, sóng mũi ngọt ngào, môi anh đào mỹ vị.. Làn da trắng sứ và vóc dáng tiêu hồn..

Nói chung là một vẻ ngoài hoàn hảo không bút sách nào tả hết được! Người đó còn ai khác, ngoài nữ chính hào quang vạn trượng của chúng ta???

“Ngọc Nhi?” Tôi suýt chút nữa thì buột miệng gọi tên nữ chính, cũng may mà hôm nay não nhanh hơn mồm giảm nhỏ volume được.

Xong rồi, cuối cùng thì điều xấu nhất cũng đến!

Trình Phương là bạn-thân của nữ chính đấy, giờ này bọn họ còn chưa lật mặt với nhau đâu. Thế nên tất nhiên khi Trình Phương xuất hiện ở đây thế nào cũng kéo theo nữ chính!

Đừng nhìn chụy!

Đừng có nhìn chụy!!

Hãy coi chụy như cục đá ven đường đi em gái!

Gặp em ở đây là thấy mùi xui xẻo rồi!!!

“A, chị Tịnh Nhi!” Đúng là câu không được, ước không thấy! Tôi chưa dứt suy nghĩ Ngọc Nhi đã quay qua reo lên, vẻ mặt vui mừng như thể thấy người thân thật sự “Hôm nay chị đến trường sao??”

“À.. Ừ..” Tôi cố rặn ra nụ cười giả tạo hết sức. Trong lòng thầm nghĩ, CMN, đánh hiểu tại sao mình cứ phải đeo mặt nạ với em nữ chính?

Em ấy hại tôi không biết bao nhiêu lần! Chiều trò đầy ngã cầu thang dùng đi dùng lại đến nỗi tác giả viết mòn cả bút! Rồi còn xia đều, mĩa mai, rồi còn chọc ngoáy, rồi còn mách lẻo.. Các thứ các thứ nữa chứ!!!

Kiểu gì cũng không thay đổi được số phận nữ phụ bị em ấy coi như kẻ thù, thế thì vì có gì mà tôi cứ phải diễn kịch cho mệt?

Xuyên qua đây có vài tháng vậy mà bản thân đã thay đổi quá nhiều rồi! Cúi mình trước một kẻ nào đó đâu phải phong cách của tôi trước đây??

“Cô ta có quan hệ với cậu?” Hạ Lam khó chịu chỉ trỏ trong khi Hạ Vũ đã đứng dậy, khuôn mặt cool ngán năm đã được thay bằng nụ cười nhếch môi ngầu lòi!

“Em gái!” Tôi nhún vai khai thật, sau thấy có vẻ chưa đủ nên thêm vào “Của mẹ kè!”

“Aigo~” Hạ Lam bĩu môi kiểu như vô tình nói “Em gái mà chị mình đi học hay không còn không biết? Chỉ có thời gian thả thính với giai, không có thời gian thăm hỏi chị mình sao?”

“Hạ Lam đừng có nói linh tinh!” Hạ Vũ đến bên cạnh nữ chính, khẽ véo khuôn mặt xinh đẹp đã có chút tủi thân kia, dịu giọng an ủi “Không cần để ý nó!”

“Ai nói linh tinh?” Hạ Lam không coi ai ra gì, bực tức đứng dậy. Hành động nghĩa-hiệp trẻ trâu này có vẻ vô cùng được các bạn nữ đang ăn bánh gato ngập mồm trong lớp ủng hộ “Anh xem đi, cả ngày đến trường không lo học chi lo của trai! Ra chơi sao không ở nguyên lớp của mình đi, lang thang qua lớp người khác, hết quần lấy thầy giáo lại quần lấy học sinh!! Đúng là không biết xấu hổ! Con gái tiểu tam có khác!”

“Nói gì vậy??”

“Cô nói ai là con gái tiểu tam?” Ngọc Nhi rút từng giọt nước mắt to lớn trong suốt, đầm đìa khóc. Vẻ mặt khi khóc cực kì động lòng người, làm ai thấy cũng muốn ôm lấy che chở. Đối nghịch hẳn với vẻ chanh chua đến khoa trương của Hạ Lam.

Nếu tôi là đàn ông, giờ phút này sẽ cảm thấy bất bình, tức giận thay cho Ngọc Nhi và nhìn Hạ Lam cực kì churong mắt. Đáng tiếc, mị lại là con gái, hơn nữa còn là kẻ cực kì hiểu bản chất N mặt của em nữ chính nên chỉ có thể thấy: em ấy diễn quá sâu rồi!

Trong lớp lập tức nổ ra một trận hỗn chiến giữa hai phái nam và nữ. Tất nhiên không có cảnh dùng gậy gộc hay bàn ghế mà đánh nhau gì đó, chỉ là bọn họ tay chống nạnh liên tiếp dùng võ mồm công kích nhau mà thôi. Một bên thì bênh nữ chính hết lời, thi nhau rửa xả lảng mạ kẻ không biết gì cứ nói linh tinh. Một bên có vẻ đã ngira mặt nữ chính từ lâu, điên cuồng mắng mỏ hồ li tinh chuyên dụ dỗ đàn ông bằng sắc đẹp.

Nói chung là cực kì đau đầu!

Lại một lần nữa tác giả đại nhân chứng minh được hào quang của Ngọc Nhi còn tỏa sáng hơn đèn cao áp! Chỉ một hành động nhỏ của em ấy đã có thể lôi kéo nguyên một nửa thế giới bảo vệ cho mình!

Trận này, Hạ Lam tuy mạnh, nhưng lại thua vì không biết diễn..

*Tròn 2000 từ đó nha

~U A ~ Mị viết thêm thế là hết tròn rồi ~ Mà thôi, kệ đi

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54

Trận chiến sinh tử mãi tới khi giáo viên đến mới được xử lý xong xuôi, ai về chỗ người nấy!

Trình Phương và Ngọc Nhi sau vụ đó cũng rút kinh nghiệm, không đến lớp tới trong giờ ra chơi để bị ném đá nữa mà hẹn nhau ra ngoài gặp gỡ. Bạn Hạ Vũ cũng vô cùng tự giác, thấy Trình Phương đi lập tức nháy mắt trên người Hạ Lam sau đó cũng nổi gót đi theo.

Tiện lợi quá ta!

Bạn Trình Phương chuyển qua đây đúng là hợp lý lắm. Nữ phụ thì theo đuổi được thầy giáo, nữ chính thì câu kéo được nam phụ!! Không khéo cách này còn ngọt hơn trong chính truyện ấy chứ!

“Này, đi ăn trưa không?” Tôi cất hết sách vở vào cặp, uể oải quay sang hỏi Hạ Lam. Học xong buổi sáng sẽ có thời gian nghỉ ngơi và ăn trưa 2 tiếng, sau đó sẽ là giờ học buổi chiều hoặc sinh hoạt CLB.

“Cả ngày chỉ nghĩ đến ăn?” Hạ Lam dí trán tôi, ra vẻ người lớn mà phê bình “Cậu không nhớ thầy giáo nói gì à??”

“Nói gì?” Hạ Lam vừa nhắc đến vấn đề này, lập tức mấy ánh mắt lạnh ngắt từ bốn phía bắn đến. Các bạn nữ sinh thân yêu, tôi thật sự muốn gào lên rằng tôi không có tí tình cảm nào với thầy giáo thần tượng của các bạn cả!!

“Trước khi đi ăn trưa phải đến gặp thầy!” Hạ Lam hùng hổ đứng dậy, không quên lôi kéo vị thương binh tôi đây đi theo “Nào, tôi phải áp giải cậu đến đó, phòng trừ cậu trốn tránh trách nhiệm!”

“Được rồi.. Được rồi.. Tôi đi...”

Phòng giáo viên nằm ở cuối hành lang, chúng tôi vượt qua vài lớp học thì đến. Trong phòng đặt nhiều dãy bàn được ngăn thành từng ô cách biệt. Mỗi một ô đều có ghi tên và đánh số, chia đều cho mỗi thầy cô.

Chỗ ngồi của Đặng Khoa được sắp xếp một cách đầy ưu ái, ngay cạnh cửa sổ, tầm nhìn hướng ra phía vườn hoa đang nở rộ đầy hoa Trà mùa đông, cực kì điểm lẹ và âm áp. Trên bàn đặt mấy kệ sách vở và một chiếc laptop đời mới mỏng dính. Gọn gàng, ngăn nắp và đơn giản vô cùng.

Trong phòng đã vắng, ngoài Đặng Khoa ra thì chỉ còn một người khác. Có lẽ anh ta vì chờ tôi đến mà chưa rời đi, vì giáo viên ở đây có khu ăn trưa cùng phòng nghỉ ngơi riêng biệt nên hầu như 2h nghỉ này ở phòng giáo viên chẳng còn ai cả.

“Thầy cùng em ra ngoài ăn trưa nha~” Không thể ngờ! Người-khác còn lại chính là bạn Trình Phương! Này, sao nàng chạy qua đây nhanh gọn vậy? Một giây trước chúng tôi vẫn còn thấy cô nâng ung dung trong lớp cơ mà??

“Không cần! Em đi đi!” Đặng Khoa gõ gõ gì đó, khuôn mặt nghiêm túc chăm chú nhìn màn hình “Tôi phải đợi người!”

“Tĩnh Nhi sao?” Trình Phương kéo ghế ngồi lại, cả người gần như dựa sát vào người thầy giáo “Bạn ấy cũng cần ăn trưa chứ! Thầy à, đi về bạn ấy tới là vừa!”

“Em ấy đến rồi!” Đặng Khoa thậm chí không thèm nhìn qua, lạnh nhạt nói. Một câu này làm thái độ của Trình Phương biến đổi nhanh như chớp, từ thất vọng sang giận dữ, từ giận dữ lại chuyển qua ngọt ngào.

“Vậy em đợi thầy được không?” Trình Phương tiếp tục “Chuyện này sẽ xong nhanh chứ?”

“Chào thầy!” Tôi và Hạ Lam đồng thanh. Tất nhiên sau khi chào thầy xong, người thẳng thắn như Hạ Lam sẽ không bao giờ đeo mặt nạ mà diễn với đời, thế nên cô nàng quay mặt khinh thường Trình Phương luôn. Ai go ~ Như vậy là không nên đâu nha~ “Trình Phương cũng ở đây sao? Thật trùng hợp!”

“Trùng hợp??” Hạ Lam cười mĩa mai “Đúng là trùng hợp lắm luôn! Cô ta có giờ khắc nào không bám lấy thầy giáo đâu cơ chứ?”

“Cô nói gì hả Hạ Lam?” Trình Phương nhếch môi, nghiêng răng gần giọng “Đừng nghĩ tôi hiền!”

“Làm gì có ai hiền mà đi nói với bạn bè mình bằng cái giọng đó?” Hạ Lam không kiêng kị ai vui vẻ nói “Nghe là đã biết ghê gớm rồi! Thật tội cho khuôn mặt đẹp, bị người ta hành hạ bắt diễn ngày diễn đêm!”

“Cô..”

“Thôi đủ rồi!” Đấng Khoa nhủ mày cắt ngang “Tôi chỉ gọi Tịnh Nhi tới, hai em không có việc gì thì nên ra ngoài đi thôi!”

“Thầy.. “

“Bạn Hạ Lam đi cùng em!” Tôi nói nhanh trước khi bị cô lập. Đùa chứ, ai biết nam phụ này muốn làm gì? Trong nguyên tác anh ta nguy hiểm như thế, chẳng cần biết anh ta có ý gì với tôi hay không, cứ cẩn thận là trên hết!

“Sợ tôi làm gì em sao mà phải cần người đi cùng?” Đấng Khoa nở một nụ cười ma mị làm hai sắc nữ đứng cạnh tôi ôm tim gục ngã!

Nói thế cho hoa mỹ thế thôi, chứ nhìn anh ta cười cùng lắm là quần quéo tí chứ làm gì đến mức ngã ra đấy được.. Nhưng phải công nhận nụ cười của nam phụ này đẹp siêu cấp, gái nào nhìn vào cũng muốn trầm luân!

Một phút trước tôi không có ý niệm nguy hiểm vì sợ anh làm gì tôi đâu, nhưng sau khi thấy nụ cười mê hoặc kia, tôi thật sự sợ mình sẽ bất chấp mà nhào đến chỗ anh!

Haha~ Tất nhiên là đùa thôi, Đấng Khoa đẹp thật, nhưng sao bằng Trung Kiên nhà tôi!!

“Tới đây, ngồi cạnh tôi!” Thầy giáo vẫy tay nhẹ nhàng, ba nữ sinh không tự giác đều tiến đến chiếc ghế cạnh đó. Nhưng tất nhiên chỉ có tôi ngồi xuống, cả hai người bọn họ đều bất mãn lườm qua “Hạ Lam, Trình Phương. Mưa bữa trưa cho chúng tôi!”

“Dạ...”

“Đồ ăn trưa!”

“Vâng!!”

“Được ạ! Em đi ngay!!”

“Thầy, thầy nhất định phải đợi em quay lại!!!”

“...”

Sau đó, chẳng cần đợi lâu, hai cô gái lập tức khuất sau phía cửa phòng giáo viên dưới nụ cười đắc thắng của boss nào đó..

CMN!

Rõ ràng là mệnh lệnh!!

Thế mà hai cô nàng này cũng nhào lên chạy đi cho bằng được???

Bị tẩy não rồi!!

Tẩy trắng luôn rồi!!!

“Ngồi đi thôi!” Đấng Khoa mỉm cười nhìn vẻ cảm thán cực độ của tôi bằng ánh mắt vừa lòng.

Trình diễn kỹ năng thao túng của mình cho tôi xem à?

Khỏi! Đây không thêm đâu!!

“Thầy gọi em đến đây có chuyện gì?” Tôi kéo ghế lùi ra xa một chút, giữ khoảng cách mà hỏi. Đúng là bình thường cũng có tiếp xúc với anh ta, nhưng lần nào cũng có thêm Trung Kiên hoặc N người khác bên cạnh. Chúng tôi chưa lần nào ngồi riêng với nhau thế này đâu!

Cảm giác.. áp lực hết cỡ!

“Sao em phải căng thẳng thế?” Đấng Khoa lấy một tập tài liệu mỏng ra khỏi chồng sách lớn “Chỗ này đâu có ai, sao không xưng hô như bình thường?”

“...”

“Nghĩa là..” Đấng Khoa tiến gần tới, dịu dàng đẩy cảm tôi lên “Gọi tôi bằng anh!”

“...” Tên này.. Nào anh có vận hành theo đúng chiều quay của trái đất không vậy hà?? Tôi nhấn mặt hất tay Đấng Khoa ra, dùng lực mạnh đến nỗi cái ghế đang ngồi lung lay hại tôi suýt chút ngã ngửa “Thầy à, đây là trường học, không phải ở nhà!”

“Cũng đâu bắt em làm gì quá đáng?” Đấng Khoa nín tay giúp tôi ngồi vững trở lại “Phản ứng thái quá thế làm gì?”

“Có chuyện gì thầy nói luôn đi!”

“Này, đó không phải kiểu câu học sinh ngoan nên nói với thầy giáo của mình đâu!” Đặng Khoa đưa tập giấy đến trước mặt tôi “Đừng để tôi bắt em phải chép phạt!”

“Thầy cũng đâu phải thầy tốt?” Tôi bĩu môi cầm tập giấy lên xem, lập tức cảm thấy hoa mắt chóng mặt!

Chữ!

Dày đặc chữ luôn!

Thì ra đây là toàn bộ bài giảng cũng như bài tập trong những ngày tôi nghỉ học rong chơi ở nhà! Bạn Đặng Khoa chủ nhiệm không ngờ lại chu đáo đến mức này! Ở nhà giúp tôi làm việc ở cửa hàng, đến trường lại giúp tôi thu thập bài học!!

Thần ơi! Con muốn rút lại câu khi này!! Tập tài liệu này chẳng có mông manh chi sất! Dày đến mức bê muốn rụng tay!!!

“Sao thế?” Đặng Khoa vui vẻ nhìn thái độ của tôi “Xúc động đến mức không thốt lên lời à? Đã thấy tôi đủ tiêu chuẩn làm thầy giáo tốt chưa?”

“Cái này...”

“Hoàn thành trong 1 tuần sau đó nộp lại cho tôi để tôi đưa cho các thầy cô khác!” Anh ta nói bằng giọng thoải mái, hiển nhiên là việc này với thiên tài như anh thì dễ như ăn bánh! Nhưng mà tôi thì không thể được!! Anh có hiểu không hả???? “Em thiếu nhiều điểm lắm!”

“Nhiều đến thế này ư?”

“Không làm được?” Đặng Khoa lại vẽ ra nụ cười mà mị hòng mê hoặc lòng người “Tôi có thể giúp em!”

“Anh giúp tôi?” Nheo mắt nhìn qua, tôi chậm rãi lấy lại sự bình tĩnh sau cú sốc bài tập “Đặng Khoa, thật ra anh có mục đích gì?”

“Mục đích gì?” Thầy giáo vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, chậm rãi trả lời “Em nói xem. Tại sao đàn ông lại tự nguyện giúp em bao nhiêu việc? Oán than một lời cũng không?”

“...”

“Không biết?” Anh ta trầm giọng, ngọt ngào “Để tôi nói cho em biết! Bởi vì.. Họ có hứng thú với em!”

“Có hứng thú với tôi?” Tôi nhếch môi, buột miệng “Đùa gì chứ? Người anh có hứng hẳn phải là Ngọc Nhi mới đúng!”

“Ngọc Nhi?” Đặng Khoa nhú mày ngồi nhích lại phía sau một chút “Em biết người này?”

“Em gái..” Đó, chắc chắn chuyện nữ chính xả thân cứu anh ta vẫn xảy ra giống nguyên tác rồi! Thế nên anh ta mới có thái độ kiểu kia khi thấy tôi nhắc tên nữ chính chứ!

Nam phụ thối tha này muốn đùa giỡn với tôi?

Đề mua vui sao??

“..của mẹ kè!”

“Ồ, bảo sao không giống nhau gì hết!” Anh ta cảm thán một câu, sau đó im lặng đợi tôi tiếp tục. Nói? Muốn tôi nói cái gì? Khai mục đích của anh ra mau!!

“Theo tôi nhớ thì Ngọc Nhi học lớp chọn! Đáng lẽ anh nên qua đó mà làm chủ nhiệm mới đúng!!”

“Ngọc Nhi học ở đâu thì liên quan gì đến tôi?” Anh ta bĩu môi, bày ra vẻ mặt không quan tâm “Lớp chọn không có em, tôi đến đó cũng vô ích!”

“Anh nói cái gì gớng vậy?”

“Tôi nói..” Đặng Khoa nghiêm túc, đôi mắt đẹp để nhìn thẳng như xoáy vào lòng người “Tịnh Nhi, chỗ nào không có em, tôi không có hứng thú!”

What??

Cái *éo gì vậy trời????

Rốt cuộc là anh ta ăn nhằm cái gì mà tự dưng ám chỉ như vậy với tôi???

Thầy giáo.. anh không cần học Trung Kiên, cứ đi con đường nam phụ chông chênh với nữ chính Ngọc Nhi của anh đi!! Cái mạng của tôi nhỏ lắm, đối phó với một nữ phụ là Quỳnh Chi đã đủ làm tôi khổ muốn chết rồi!

Cánh cửa gõ cách một tiếng nhỏ, sau đó là tiếng đồ ăn rơi vãi trên sàn lạch cạch và tiếng bước chân chạy về phía xa dồn dập rồi nhỏ dần. Tôi ngạc nhiên quay phắt lại, chỉ thấy Trình Phương đang dần mất hút cuối hành lang, ngoài cửa là đồng đồ ăn trưa đồ nát.

Rồi!

Tôi hiểu rồi!

Trần Đăng Khoa!!!

Anh là đồ chết tiệt!

Dám lợi dụng tôi????

Chuẩn bị ăn hành đi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

Trình Phương vừa đi khỏi, bộ mặt nghiêm túc giả tạo của anh ta lập tức bị gỡ xuống. Tôi bực bội lườm qua, khuôn mặt yêu nghiệt của Đăng Khoa lúc này gọi đòn hết cỡ, nói thật tôi nhìn mà cứ muốn cầm sấp tài liệu này và cho anh ta lật mặt!

Cũng may cho cả nhà anh là anh làm thầy giáo đấy nhé.. Với cả phía sau anh còn có một băng đảng lớn mạnh, nếu không thì anh chết chắc rồi!

“Sao?” Đăng Khoa hiển nhiên đoán được vì sao tôi tức, nhưng anh ta chẳng có chút gì gọi là hối lỗi cả, tự đắc nhìn tôi “Giúp em nhiều như thế mà xin em chút lợi ích cũng không được à?”

“Anh đừng tôi để cắt đuôi cô ta!” Tôi bực bội ném tài liệu xuống bàn “Anh thiếu cách à? Hay là anh thiếu người để thể hiện tình cảm? Sao không đi kiếm Ngọc Nhi của anh ấy! Không phải cô ta cứu anh nên anh có cảm tình với cô ta lắm à?”

“Ồ, em điều tra về tôi kĩ quá nhỉ?” Đăng Khoa cười tươi “Em cũng có hứng thú với tôi nên thu thập thông tin hả?”

“Hứng thú.” Mẹ nó! Anh nghĩ tôi là kẻ bám đuôi biến thái đó hả?

“Chân đạp hai thuyền là không tốt đâu nha~ “ Đăng Khoa đưa một ngón tay lên xua xua, tỏ ý không vừa lòng “Em đang là người yêu của Trung Kiên đó, tôi không nỡ để cậu ta đau lòng đâu!”

“Tôi chẳng là gì của Trung Kiên hết!” Và bà đây cũng không thèm mớ vào điều tra nguoi đâu! Đừng có nổi máu hoang tưởng nữa!!

“Nói vậy.. Em muốn là gì của tôi không?”

“Đừng có lợi dụng người khác!”

“Tôi lợi dụng em, không phải người khác nào hết!” Thầy giáo trầm ngâm, đau thương nói “Tịnh Nhi, nói cho em hay, không phải ai tôi cũng lợi dụng đâu, người đó phải là người đáng để tôi đặt niềm tin thì tôi mới làm như vậy..”

“...”

“Em là sư muội của tôi, cũng là học trò của tôi.. Tôi đã coi em là người thân từ khi gặp em ở nhà bếp hôm đó!” Giọng nói của Đăng Khoa vẫn mang vẻ bi ai như cũ, chẳng hiểu sao tự dưng tôi thấy da gà da vịt nổi lên đây rầy “Em nói xem.. Người thân giúp đỡ nhau một chút.. chẳng lẽ khó khăn đến vậy hay sao??”

.

.

.

CMN!

Thân thân cái cục c*t!!

Sao ngày hôm đó tôi lại bị sắc đẹp của mỹ nam Đăng Khoa mê hoặc mà nghe theo cái luận điệu người thân ngu ngốc đầy rẫy lỗ hổng của anh ta chứ?

Đúng là lừa trẻ con!

Mẹ nó! Đăng Khoa anh dám coi tôi như trẻ con mà đùa giỡn???

Không thể chấp nhận!!!!

Càng không thể chấp nhận hơn nữa, đó là liên tục sau đó N ngày, hôm nào anh ta cũng dùng cách này hay cách khác để kéo tôi đến văn phòng trong giờ ăn trưa vắng vẻ. Dù tôi có trốn hay chạy ra ngoài ăn, thậm chí tự nhốt mình vào nhà vệ sinh... thì đều bị tay chân của anh ta tìm ra một cách dễ dàng.

Hôm nào cũng học kèm gần 2 tiếng buổi trưa, đúng là tập tài liệu đó hoàn thành nhanh trông thấy, sức học của tôi cũng tăng lên chóng mặt.. Nhưng oán hận của các bạn nữ cũng nhiều không kém, tựa như lá rụng mùa thu..

Quái quỷ!

Các cô nàng ghét tôi ở cạnh Đăng Khoa như vậy lúc anh ta nhờ tìm tôi còn nháo nhào điên cuồng đi tìm để làm gì? Tới lúc tôi ngồi học riêng ở văn phòng thì lại rình rập rồi ghen tị rồi trút hết căm hờn lên tôi??

Anh ta cũng cao tay lắm. Dùng một con cờ nhỏ bé là tôi đây mà hạn chế được bao nhiêu rắc rối.

Được lắm bạn Khoa!

Coi như bạn giỏi!

Cuộc sống cấp ba của tôi tính đến giờ phút này đã không còn hồng hào tươi đẹp nữa, nó đã bị nhuộm đen rồi.. Đen sì sì luôn.. Đen tựa Đại Việt vậy đó...

“Sao vậy?” Trung Kiên mở cửa xe cho tôi, nhíu mày hỏi “Suốt này giờ em đều suy tư, xử lý sổ sách cũng không chuyên tâm nữa!”

“À..” Tôi cười gượng. Hôm nào cũng vậy, sau khi tan học ở trường Trung Kiên sẽ tới đón tôi đến nhà hàng để xem xét sổ sách một chút.

Chúng tôi sẽ tiến thẳng đến văn phòng của bác quản gia cũ nhà Trung Kiên - người đang làm chủ trên danh nghĩa của nhà hàng. Tại đây toàn bộ sổ sách thu chi rồi các hợp đồng.. đều được tập hợp đầy đủ. Trung Kiên nói, làm chủ thì cái gì cũng phải biết, nắm rõ mới có thể chỉ đạo người khác. Thế nên trước khi công việc kinh doanh trở nên bận rộn đến mức phải có thêm một văn phòng chuyên xử lý giấy tờ, tôi buộc phải cố gắng nắm rõ toàn bộ mọi thứ. Thế nên thời gian này ngoài việc đến trường học chính, tôi xin phép tạm nghỉ toàn bộ các lớp lễ nghi cũng như võ thuật, tập trung hết cỡ về bên này.

Xử lý sổ sách là một công việc khủng khiếp!

Tôi phải thú nhận là nó quá mức khó so với đứa có IQ trung bình như tôi. Mỗi ngày đều nghe Đăng Khoa tra tấn trên lớp, về nhà lại lao đầu vào công việc.. Còn mệt gấp cả chục lần trước đây khi tôi còn ở thân xác cũ và làm thêm vài ca một ngày!

Đúng là lao động trí óc còn khổ sở hơn lao động chân tay nhiều.. Ít ra là với một đứa ngu học như tôi.

“Mệt lắm hả?” Trung Kiên xoa đầu, đưa đến trước mặt tôi ly trà ấm nóng “Muốn bỏ cuộc?”

“Không được!” Tôi lắc đầu, đưa trà lên miệng uống cạn! Sau đó cố gắng cúi xuống chúi mũi vào tài liệu, tập trung hết sức “Em phải làm! Em phải phát triển nhà hàng này! Biến nó thành trung tâm ăn uống lớn có tiếng!”

“Được rồi!” Anh ta bật cười “Cũng đâu cần thể hiện sự quyết tâm ghê gớm thế.”

“...”

“Em cố gắng nắm rõ, sau đó anh sẽ giúp em thuê một số nhân viên.” Trung Kiên gõ gõ bút, tựa cả người vào ghế, đôi mắt đẹp nhắm hờ làm hai hàng lông mi dài vui khê chạm vào nhau “Muốn phát triển nhà hàng thì cần làm nhiều việc lắm đó!”

“Em biết!” Ngần ngợ một chút, sau đó tự vả 1000 lần trong tâm trí vì mình lại mê giai quên việc. Tôi tiếp tục cắn bút, cặm cụi hành hạ đồng nơ ron thần kinh ít ỏi và lười biếng của mình.

Trung Kiên có lẽ mệt lắm.

Nhìn cách anh ta dựa vào ghế là đủ hiểu rồi. Cũng phải thôi, tôi mới sử dụng não của mình có tý mà đã oải đến mức này. Nói gì đến chủ cả một tập đoàn như Trung Kiên? Bao nhiêu giấy tờ sổ sách, rồi còn hợp đồng, kí kết, điều khoản này nọ... Thoáng qua thôi đã thấy công việc chất cao như núi rồi!!

Vậy mà anh ta chẳng quản ngại gì mà vẫn đưa đón tôi, rồi hướng dẫn tôi làm này làm kia. Thi thoảng tôi đói, tôi mệt còn quan tâm đưa nước đồ ăn tới.. Trung Kiên cũng chỉ là người thường có máu có thịt, làm sao không kiệt sức được chứ?

“Anh muốn nghỉ một chút không?” Tôi đứng dậy, chẳng hiểu thế lực ngu si nào thôi thúc mà tiến đến gần anh ta, ngọt ngào đề nghị “Nằm xuống ghế đi,

em giúp anh bóp đầu!”

“Gi vậy?” Trung Kiên ngạc nhiên nhìn lên “Em giúp anh bóp đầu??”

“Có gì lạ sao?” Tên này.. Anh không muốn hưởng thụ thì thôi, đừng có hỏi lại như thế! Có biết chực đây là thú lữ yêu đương lần đầu chưa có kinh nghiệm bày tỏ tình cảm không hả!!?? “Hmm Anh không cần thì thôi đi!”

“Không phải!” Trung Kiên liếc qua đồng hồ “Nhưng bây giờ muộn rồi, nếu bóp đầu thì mất thời gian lắm!”

“Muộn?” Mới có hơn 6h, bình thường không phải chúng tôi đều xử lý công vụ đến gần 8h hay sao? Có khi còn ở lại xem công việc làm ăn buổi tối đến tận hơn 9h mới về ấy chứ..

Lẽ nào hôm nay Trung Kiên muốn về sớm?

Anh ta có hẹn sao?

Là hẹn với ai?? Quỳnh Chi ư?

Có thể lắm. Đạo này nữ phụ ấy im hơi lặng tiếng đến bất ngờ, thấy tôi đi chung với Trung Kiên nhiều như vậy cũng không bám theo, không làm phiền, không chặn đường hỏi tội.. Như vậy chẳng hợp phong cách của cô ta tý nào! Lẽ nào Quỳnh Chi đã thay đổi phương thức theo đuổi Trung Kiên? Vừa để anh ta tự do nhưng thì thoả hẹn gặp để nhắc nhở mình còn tồn tại??

Trong lòng ngửa ngáy muốn hỏi, nhưng lại không biết nên lấy tư cách gì mà hỏi..

Phải rồi.

Mối quan hệ của chúng tôi vẫn cứ mập mờ như vậy. Thân thiết có, vài hành động thân mật như nắm tay nắm chân, xoa đầu gì đó cũng đã làm nhiều thành quen rồi.

Làm nhiều thành quen.. Liệu Trung Kiên có quen tay đến nỗi xếp tôi và Quỳnh Chi vào chung một hàng không? Bọn họ cũng từng là bạn thân, mấy hành động kia chắc chắn cũng đã có chứ..

Không đâu!

Tôi không muốn có một người bạn như anh ta!

Càng không muốn nam phụ này xem tôi như em gái của bạn thân mà đối đãi!

Tôi tham lam.. Tôi muốn nhiều hơn thế!!

Trung Kiên..

“Hôm nay đến nhà anh ăn tối!” Anh ta mỉm cười, gõ nhẹ đầu tôi “Em không nhớ? Suy nghĩ lại chạy xa đến đâu rồi?”

“À..” Phải rồi! Trước khi Trung Kiên bị lôi về nhà dưới sự áp tải của ba vị nữ hiệp đã nhắc đến chuyện này rồi.

Chính là vụ việc nhà anh ta mời nhà tôi đến ăn tối để cảm ơn vì đã tiếp đón Trung Kiên nhiệt tình khi anh ta vừa trở về và chưa có chỗ nào để đi. Song song với nhà tôi, còn có cả gia đình Quỳnh Chi và N nhân vật nào khác tôi chưa rõ.

Chuyện này còn không nhớ!

Đến muộn quá nhờ mọi người nấu ăn xong hết rồi thì có khi nào sẽ bị đánh giá là đứa con gái không biết phép tắc không ta??

OMG!

Não lại chạy loạn rồi!

Nhà Trung Kiên còn cần một đứa thương binh như tôi nấu ăn giúp hay sao? Giàu có như vậy, đảm bảo người làm đông như kiến cỏ, không khéo mặc áo còn có người giúp chứ nói gì.. Vậy, liệu đến đó có cần mua thêm cái gì không nhỉ? Hoa quả hay bánh kẹo gì đó chẳng hạn??

“Tĩnh Nhì!” Trung Kiên cúi mặt, giọng nói nam tính trầm thấp khề thì thầm bên tai “Muốn anh hết mệt không chỉ có cách đó đâu!”

“...”

“Nếu em đã lo lắng cho anh như thế.. Chi bằng hôn anh một cái, anh hết mệt liền!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 56

Chúng tôi trở về biệt viện nhà Trung Kiên sau khi đã càn quét một lượt siêu thị và bê về hàng đồng đồ ăn các loại.

Lúc tôi nói muốn mua gì đó về nhà anh ta, Trung Kiên đáp rằng không cần bày vẽ hay khách sáo vì đều là người nhà. Nhưng sau đó anh ta suy nghĩ hai phút liền thay đổi quyết định, một đường đến siêu thị mua đủ các thứ. Lúc quét thẻ mặt mày hơn hờ đến khó hiểu!

Bạn Kiên lại một lần nữa thể hiện bản thân là người có tư duy theo kiểu khác với nhân loại!

Hãy như Kiên!

Căn biệt viện nằm ở cuối đường, cách nhà chúng tôi có hơn 50m! Ôi mẹ ơi, thế mà đến bây giờ tôi mới biết đấy!! Đã thế lúc Trung Kiên đi còn đau-dón các kiểu chứ, lúc anh ta đến đón mình hàng ngày cũng cảm thấy áy náy.. Đúng là tiện đường thật!!

Biệt viện này cũng như bao căn biệt viện khác của đám con nhà giàu ngôn lù, cực kì rộng! Rộng đến mức nếu bạn dừng cảm đi bộ thăm quan, nhất định bạn sẽ chết vì mệt!!

Mặc dù rộng nhưng ở đây đa số là vườn cây, khu vườn lớn trồng đủ các loại hoa có bốn mùa xanh mát, đua nhau nở hoa rực rỡ và thơm ngát. Xen giữa những luống hoa đủ màu sắc là từng hàng cây lớn. Biệt viện này xem trọng việc làm đẹp, nhưng là làm đẹp kiểu kinh tế. Họ không trồng Bạch Dương hay mấy loại cây cảnh lớn giống như biệt thự Vi gia hoặc Hạ gia, mà toàn là cây ăn quả!

Nhân, xoài, ôi.. đủ cả, mỗi cây chiếm một khu và cây nào cũng được uốn, được cắt tỉa theo tiêu chuẩn cây cảnh!

Ai go~ Đúng là mắt thẩm mỹ lạ lẫm, người bình thường như tôi đây không tài nào thẩm thấu được..

Ô tô được đánh thẳng vào gara, và vấn đề là cái gara này cách nhà chính những 50m! Trung Kiên anh đúng là tên khốn, khi nãy còn ý nhị hỏi tôi muốn vào thẳng nhà chính hay đến gara cùng anh ta sau đó hai đứa đi vào nhà.

Tên nam phụ thói tha này không hề tiết lộ gì về cái khoảng cách 50m thần thánh kia, chỉ chăm chăm nói giờ này mọi người chắc đều đã đông đủ, tôi vào trước hẳn là sẽ đụng-mặt nhiều nhân vật lớn lắm đấy!

Biết thừa tôi đây lo lắng khi gặp mặt phụ-huynh còn dám dọa thế?

Được lắm!

“Lạnh không?” Trung Kiên híp mắt cười, mở cửa xe sau đó choàng chiếc áo măng tô dày và dài của anh ta qua vai tôi.

“Anh thấy thế nào?” Chỉnh lại áo cho ổn định lại, tôi liếc mắt nhìn qua người đàn ông chỉ mặc mỗi bộ vest trên người còn lo tôi lạnh này, trong lòng không hiểu sao thấy vui vẻ hơn một chút “Không ngờ nhà anh gần nhà em thế!”

“Tất nhiên là gần!” Trung Kiên nhích người choàng tay qua vai kéo tôi lại, sau đó chậm chậm bước về phía nhà chính “Nếu không thì làm gì có chuyện anh và Tuấn Anh trèo công đi chơi với nhau chứ!”

“Có chuyện này à?” Tuổi thơ của bọn họ nguyên tác không hề nhắc đến, tôi không biết cũng là điều đương nhiên.

Nhưng không biết thì sao chứ, sau này muốn cứ hỏi anh ta là được rồi!

“Này, anh đi nhích ra một chút coi!”

“Anh lạnh ~” “Trung Kiên tui thân than thở “Sắp đông cứng rồi đó nha ~”

“Trả áo cho anh!”

“Ừ ừ ~ Người ta muốn lò sưởi không muốn áo đâu ~”

“Anh..”

.
.
.

Kiến trúc trong nhà vẫn giữ nguyên vẹn tiêu chí rộng là chính và dài là chủ yếu. Đại sảnh cùng phòng khách rộng lớn với những đồ bày trí hoa mỹ tinh xảo. Bộ bàn ghế sang trọng kết hợp với chiếc tivi màn hình lớn hiện đại đặt ở giữa phòng. Bên cạnh đó là vài bình hoa, vài chậu cảnh, chiếc đồng hồ gỗ cổ kính đang điểm từng tiếng tích tắc thăm trầm. Thảm trải sàn êm mượt màu rêu cùng với mấy khung rèm cửa cùng tông làm cho căn phòng nhuốm một màu uy nghi kì lạ.

A.

Ra đây chính là nơi mà Trung Kiên đã lớn lên từ nhỏ!

Tự dung có cảm giác chỗ này thật thân thiết.. À, tất nhiên là cảm giác thế thôi, chứ tôi đây từ lúc xuyên qua Tịnh Nhi mới biết được thế nào là nhà cao cửa rộng thật sự, chứ còn đâu đã làm gì biết tới mấy chỗ kiểu thế này.

Mọi người đang tụ họp ở bộ bàn ghế lớn, nói chuyện một cách vừa vui vẻ vừa dè chừng. Nói toẹt ra là cái không khí trong này cực kì ngọt ngào! Mấy người phụ nữ vừa bàn về việc làm đẹp lại vừa lên nói về chuyện mai mối cho người này người khác. Mấy người đàn ông thì ra về thường trà nhưng lại ngấm ngấm đầu đầu nhau mấy vấn đề về mặt kinh tế..

“Chào mọi người!” Trung Kiên hô lớn, đưa tay giúp tôi tháo áo khoác treo lên mắc “Bọn con về rồi!”

“Dạ, cháu chào ông bà, chào các bác, bố, di...” Tôi nở nụ cười gượng gạo, điểm danh từng người mà chào trong niềm hi vọng là mình không lỡ bỏ sót ai đó.

“Tịnh Nhi?” Bố hồ vẫn còn bức bối tôi vụ hôm trước, giờ nhìn thấy tôi lập tức nhũn mày không vui “Con làm gì mà giờ này mới đến? Không có phép tắc gì hết!”

“Kìa, sao mình nói con thế..”

“Đứng đây, chú bình tĩnh đi! Bọn trẻ hay quên cũng là chuyện bình thường!”

“Tịnh Nhi, Trung Kiên mau qua đây với bà!” Bà nội Trung Kiên cười vui vẻ, vẫy tay cất lực.

Quái thật, mọi người đều ngồi đây, nhưng mà hai tiểu thư kia đâu rồi? Chính là bạn Ngọc Nhi và bạn Quỳnh Chi ấy! Đừng nói là tôi đã tới muộn họ còn tới muộn hơn đây nhé!

Không thể nào đâu!!

Ngọc Nhi thì còn có khả năng bạn này bạn kia không tới được, chứ Quỳnh Chi thì đang trong kì nghỉ, bạn cái quái gì mà không chạy đến sớm lấy lòng nhà chồng tương lai của mình?

“Suốt ngày theo đuôi Trung Kiên!” Bố hồ lắc đầu về bất lực “Trung Kiên, con bé không làm phiền gì cháu chứ?”

“Không hề!” Anh ta kéo tay tôi, đi đến chỗ của mọi người “Em ấy đi theo cháu học kinh doanh!” “Học kinh doanh?” Mẹ kể ngạc nhiên, đưa đôi mắt trợn to bắn về phía tôi như muốn tìm tôi gì đó “Tịnh Nhi sao?”

“Con bé này chỉ giỏi phá hoại, học hành gì chứ?”

“Bố đừng nói vậy!” Tôi mỉm cười, giả bộ con ngoan “Dù sao con cũng lớn rồi, bố cũng chỉ có mỗi một đứa con gái ruột là con thôi nên con phải cố gắng chứ!”

“A...”

“Ồ..”

“Được rồi! Được rồi!! Sao phải căng thẳng thế!” Ông nội Trung Kiên lên tiếng hòa giải “Bọn trẻ bây giờ đều hiếu thắng như vậy, giống hệt chúng ta ngày xưa..”

“Đúng vậy..”

“Ai nha~ Quỳnh Chi còn trong bếp, tôi đi xem con bé nấu nướng thế nào!” Một người phụ nữ trung niên xinh đẹp đứng dậy, lễ phép đi qua “Con nhóc này từ nhỏ đến giờ đã khi nào vào bếp đâu, không khéo lại phá hỏng bếp của nhà mình rồi!”

“Phải đó, Ngọc Nhi nhà chúng tôi cũng vậy!” Mẹ kể thấy thế cũng hòa theo, đứng lên “Chúng ta vào xem bọn nhỏ một chút!”

Quỳnh Chi và Ngọc Nhi nấu ăn...

OMG!

Chuyện kì lạ gì thế này hả trời??

Cả cuốn truyện mấy trăm trang này tôi còn chưa thấy em tác giả cho Ngọc Nhi vào bếp bao giờ đâu! Hậu cung của em gái thân yêu lúc nào cũng có N anh nam phụ đảm đang sẵn sàng vào bếp nấu ra mỹ vị cho em ấy ăn. Nếu không thì cũng là trong nhà nuôi hàng đàn người giúp việc, đầu thế nào để bộ móng đẹp để đất tiền kia sờ vô xoong chảo?

Mà này.. Lẽ nào nhà Trung Kiên thật sự không có ai giúp việc?

Cả căn nhà lớn dường này, đi đã đủ mệt rồi chứ đừng nói đến dọn dẹp!!!

Rốt cuộc là thế nào??

Chả lẽ mẹ bạn Trung Kiên thật sự là siu nhum, có thể ngủ ngày vừa dọn dẹp vừa nấu nướng vừa chăm sóc cây cối????

Thật sự là khó tin..

.
.
.

Trung Kiên nói nhà anh ta có một gia đình khác ở chung và làm giúp những việc lặt vặt trong nhà. Nhưng chiều nay cả nhà bọn họ đã xin phép nghỉ đột xuất do ở quê có vài việc quan trọng. Chắc, đúng là số phận, sớm không nghỉ, muộn không nghỉ lại nghỉ đúng lúc này!

Bố mẹ anh ta vô cùng khắt khe trong việc chọn người làm trong nhà nên cũng không tuyển được ngay người khác để thay thế tạm thời. Vì hôm nay là ngày hẹn ăn tối nên định gọi món ở quán ăn mới nổi gần đây trên khu phố mua sắm. Ai ngờ còn chưa gọi điện đặt món, Quỳnh Chi đã mua đồ tối và cam đoan mình sẽ nấu một bữa tối thịnh soạn. Không lâu sau khi Quỳnh Chi đến, Ngọc Nhi cũng tới trước để giúp cô nàng chuẩn bị.

Có lẽ chỉ chốc lát nữa là đồ ăn nóng hổi sẽ được dọn lên bàn.

Lúc tôi xuống bếp thì mọi thứ đã gần như đâu vào đấy cả rồi, Ngọc Nhi đang bỏ bánh tráng miếng vào lò vi sóng và bấm nút hẹn giờ để nướng. Trên khay bày đầy những món ngon tinh mỹ, tỏa hương thơm nức kích thích vị giác người khác.

Quỳnh Chi và Ngọc Nhi không hẹn mà cùng quay về phía tôi, ánh mắt có vài phần tự đắc khó hiểu.

Luống cuống đứng dạt qua một bên để bọn họ lần lượt bê từng khay đồ ăn đến phòng ăn lớn cách đó mấy phòng, tôi thật sự hận cái tay đang thương binh của mình hết sức!!

“Này, mau tránh đường!” Quỳnh Chi huych vai một cái làm tôi đau đến toát mồ hôi lạnh “Thật cản trở!”

“...” Mẹ nó! Tôi đứng chỗ này liên quan gì đến chị? Có cần phải đi đường vòng để sang đây thị uy với tôi không hả??

“Đi về thật sớm ha~” Quỳnh Chi còn chưa đi vội, khay ăn vẫn giữ trên tay, nhỏ giọng phê phán “Cả ngày bám theo Trung Kiên, đúng là đồ mặt dày mà!!”

“Chị thì khác?” Tôi cười khẩy “Nói người nên nghĩ đến thân một chút đi!”

“Tất nhiên tôi khác!” Quỳnh Chi vui vẻ “Tôi và Trung Kiên có quan hệ, còn cô và anh ấy thì chẳng có cái quái gì hết!”

“Ahhh~ Có quan hệ cơ đấy?” Tôi kéo dài giọng nhại lại, thú thật là không quen làm mấy trò cãi lộn này lắm nên có chút ngượng ngùng a~~ “Quan hệ gì vậy? Chị em sao hả???”

“Mày..”

“Ôi.. A...”

Nghe tiếng kêu nhỏ ngọt ngào đó, tôi không nhịn được mà quay phắt ra nhìn. CMN! Bà biết ngay mà!! Ngọc Nhi cô ta lại bày trò!

Nữ chính rất tuân thủ quy tắc: nữ phụ ở đâu ta bầu đến đó. Em ấy đường quang không đi, cứ đi quàng vào bụi rậm. Tay bê một khay nước canh lớn, chậm chậm đi về phía chúng tôi, và trọng điểm là đang đi thì vấp, sau đó.. Sau đó tất nhiên mấy tô canh lớn kia sẽ chẳng khách khí gì mà đổ ập về phía chúng tôi!

“Chị à, cẩn thận!!”

“Aaaaaahhhhh!!”

“...”

XOẢNG! XOẢNGGGGG!! RẦM!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Trong tích tắc bát canh nóng hôi chuẩn bị đáp xuống, trong đầu tôi oanh tạc một loạt suy nghĩ to đùng: Con nhóc này nhất định là cố ý!

Mẹ nó chứ!

Chuyện này là con lai đó, đã trắng đến mức không thể trắng hơn rồi! Khỏi cần học bạn Cẩm nào đó tắm trắng bằng nước sôi đâu!

Liếc mắt một cái, tôi nhào qua ôm ngang eo Quỳnh Chi sau đó xoay người thật mạnh, tránh thoát khỏi tầm công kích của N lít nước canh nóng bỏng. Đáng tiếc, tránh được cái lớn nhưng không tránh được cái nhỏ, nước canh rớt đầy trên sàn sau đó theo quán tính bắn ra bốn phía tung tóe.

Cũng may đang là mùa đông, nước canh bắn lên cũng chỉ thấm chút ít vào quần áo dày cộm, nếu không nhất định nóng chết rồi!

“Tránh ra!” Quỳnh Chi hét mạnh tôi ra làm tôi lạng lạng choạng, má, bà đây vừa hi sinh thân mình cứu khuôn mặt đẹp của cô một mạng đấy, không biết ơn gì hết! “Ngọc Nhi! Ngọc Nhi không sao chứ hả?”

“Huhu~ “Ngọc Nhi ôm lấy mu bàn tay của mình, khóc đến thương tâm. Nghe tiếng động tất cả mọi người phía ngoài đều đi tới xem có chuyện gì xảy ra “Chị, em đâu có làm gì mà chị lại quá đáng với em như thế?”

“Quá đáng..” Tôi nhủ mồm nhìn kỹ, ahaha ~ hay nha! Em nữ chính của chúng ta không trộm được gà còn mất nắm thóc! Nhìn mu bàn tay đỏ ửng thế kia chắc hẳn là bị nước canh nóng bắn cho bỏng rồi!

Đáng đời!

Tự làm tự chịu đi!!!

Ê này, sao tự đứng mọi người nhìn tôi ghê vậy??

Cẩn thận quan sát một lượt, thương binh Tịnh Nhi đây đang đứng ngao nghể bên cửa chính, Ngọc Nhi sụt sướt ngồi dưới sàn ôm lấy tay khóc lóc và bên cạnh là Quỳnh Chi đang dùng vẻ mặt bất khuất nhìn chằm chằm như thể tôi là kẻ thù truyền đời truyền kiếp!

Lại định tính kế chị?

Bày ra cái trận địa này để mọi người nghĩ chị đây hãm hại mấy người chứ gì?

Đúng là nhảm chán, có mỗi cái trò vấp té làm đi làm lại!!!

Còn bà Quỳnh Chi nữa chứ, nữ chính vừa vấp một cái muốn hủy dung cả tôi và cô ta vậy mà cô ta ngu ngốc chẳng thèm để ý, chỉ chăm chăm đổ tội cho tôi là thế nào? Chẳng lẽ bản năng nữ phụ ghen tị với người Trung Kiên để ý đã khắc sâu đến thế???

“Có chuyện gì?” Mẹ kế và mẹ của Quỳnh Chi vừa bê đồ ăn đến phòng ăn trở lại đã bị một màn này dọa đến lạng người. Thấy con gái rượu của mình ngồi đó thì vội vã chạy đến.

“Ngọc Nhi, tay con làm sao đây?”

“Tịnh Nhi có việc gì xảy ra vậy hả?” Bồ hờ thấy tôi đứng đó, cố gắng giả vờ giữ bình tĩnh mà hỏi tôi.

Đúng là thương nhân trọng sĩ diện nha~ Hành xử hợp tình huống vô cùng! Hẳn nhiên là người ra mặt mũi như ông ta cũng hiểu chuyện trong nhà nên đóng cửa bảo nhau.. Ai nha~ Có vẻ kế hoạch lần này của em nữ chính khó thành công rồi!

“Bồ...” Tôi bày ra vẻ mặt đáng thương hết sức, rung rung nói kiêu sợ hãi sau đó nhào vào lòng ông ta. Quà nhiên trước mặt nhiều người thế này bồ hờ muốn cũng không dám đẩy tôi ra, chỉ có thể cứng người mà đỡ lấy “Con sợ quá đi...”

“Chị ấy.. Hừc..” Không đợi tôi nói hết câu, Ngọc Nhi đã vội vã nắc lên vì sợ người khác quên mất sự tồn tại của mình.

“Cô ta thật quá đáng!” Quỳnh Chi phối hợp, diễn đến xuất sắc!

Ê này, sao ai này đều đồng đủ mà không thấy Trung Kiên?

Anh ta trốn đi đâu trong lúc nước sôi lửa bỏng này vậy???

“Đều là do con!” Tôi nhỏ giọng giả như nức nở, ra sức chùi mũi vào áo ông ta nhằm mục đích làm mất mũi mình đồ lên. Mẹ nó, sao em nữ chính khóc giỏi vậy ta? Chả có chuyện quái gì tác động cũng khóc như mưa rào được nữa!! Không biết đến bao giờ tôi mới đạt đến cảnh giới đó đây? “Do con đau tay không bê hộ em ấy khay canh được, bỏ biết Ngọc Nhi nhà mình rồi mà, hậu đậu lại ngốc ngốc nữa! Em ấy đi đường này hẹp như vậy mới bị vấp té! Suyt chút nữa là đổ canh lên người con rồi!!”

“Cô nói láo! Rõ ràng là..”

“Aaaaaaaa!!” Tôi reo lên quay phắt ra cắt ngang lời của Quỳnh Chi, hiển nhiên chuyện này là bất lịch sự vô cùng, làm gì có cô tiểu thư nhà giàu nào lại vô phép vô tắc đến mức hò hét trong nhà người khác thế chứ?

Nhưng tôi mặc kệ!

Thật ra tôi cũng đâu có phải tiểu thư thật sự, chỉ là một kẻ học đóng giả tiểu thư thôi! Và chính vì vậy, chiều gì dùng được lúc này để hạ gục bọn họ thì tôi cứ làm!

Liếc nhanh một đường, ai nấy đều ngây ra, tròn mắt nhìn tôi như sinh vật lạ “Trời ơi, lúc đó chị Quỳnh Chi đi cạnh em. Em ấy hậu đậu thế nào cũng đâu thể tự vấp trên đất bằng? Hay là chị.. Chị... Không, không thể nào đâu!”

“Cô nói cái quái gì thế?” Chiều còi to này cũng ghê phết nhỉ, mọi người đã có xu hướng quay sang dò xét Quỳnh Chi rồi! Cũng đúng thôi, làm gì có ai nghĩ chị em thân thiết chúng tôi sẽ hại nhau chứ hả?

“Thế là thế nào? Cô đã làm gì con gái tôi?”

“Nói bậy! Con tôi không bao giờ!”

“Hừ, cô điêu ngoa vừa thôi!” Quỳnh Chi bực tức lườm qua “Rõ ràng lúc Ngọc Nhi vấp té tôi đứng đó cạnh cô!”

“Ồ, vậy à?” Ê này đầu trí đi má! Vừa xong đã khai sạch là thế nào???

Trong phòng này không chỉ có mình tôi đây thông minh đâu, nghe Quỳnh Chi nói vậy là ai nấy đều hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi. Tôi không thêm nói thêm nữa, đứng qua một bên để bọn họ dọn dẹp đồng đồ nát, sau đó nghe mọi người khuyên bảo qua loa chút rồi ai lại tiếp tục làm việc này, vui vẻ như chưa từng có gì xảy ra.

Trước bữa ăn này, không ai muốn vạch mặt ai, cũng không ai muốn cười nhạo ai hết! Đây là nhà người khác, là một xã hội thượng lưu thu nhỏ! Dù là chuyện lớn hoặc chuyện xấu của ai đó cũng không thể lộ ra ánh sáng mà cười nhạo, chỉ có thể giả như mất mủ tai điếc sau đó lơ nó đi mà thôi.

Đối nhân xử thế kiểu giả tạo.. Cũng có lúc lợi dụng được!

“Xảy ra chuyện gì?” Trung Kiên đã thay quần áo mặc nhà, tiêu sái đi từ trên tầng xuống bếp “Sao mặt em lại ỉu xù thế này hả?”

“Cô ta vừa đẩy ngã Ngọc Nhi, làm em ấy bỏng vì canh đó!” Không có người lớn, Quỳnh Chi lập tức đặt điều “Anh xem, tay em ấy đỏ hết cả rồi!”

“Vậy à?” Trung Kiên nhú mày nhân nhặt hỏi, sau đó đưa mắt qua tôi “Chân có bị thương không?” “Không có!”

“Nước canh bắn hết lên chân em rồi!” Anh ta đưa tay, tự nhiên nắm lấy tay tôi “Lần sau cứ tránh xa, đừng có do dự, cũng không cần cứu người!”

“Anh!” Quỳnh Chi khê kêu lên một tiếng “Anh nói vậy là ý gì?”

“Hai hôm nay nhà bếp có chuột!” Trung Kiên tốt bụng chỉ về góc trần nhà “Mới lắp camera chưa kịp báo với ai!”

“A...”

.

.

.

Trung Kiên kéo tôi một mạch lên tầng hai. Kiến trúc trên này cũng xa hoa và cổ kính chẳng kém gì phía dưới, có khác cũng chỉ khác ở trên tường không treo tranh mà đầy những ảnh!

Tò mò nhìn qua, những khung kính lớn nhỏ khác nhau được treo chi chít trên tường, nội dung của mỗi cái lại một khác, nhưng hầu như cái nào cũng có khuôn mặt của Trung Kiên. Hình ảnh lúc anh ta mấy tháng tuổi, lúc anh ta tè dầm sau đó khóc nhè, lúc anh ta đi học buổi đầu tiên, tốt nghiệp cấp I, cấp II, cấp III, lần đầu gãy tay vì nghịch ngu... Toàn bộ những kí ức tuổi thơ của Trung Kiên đều được thu nhỏ trên đây, phong phú vô cùng!

“Sau này còn nhiều thời gian để nhìn!” Anh ta xoa xoa đầu tôi, dịu dàng nói “Đến đây xem thử chân em có bóng không đã!”

“Không sao đâu!” tôi mỉm cười nhìn hình ảnh người đàn ông này qua các quá trình: từ khi còn non nớt đến lúc trưởng thành. Vẫn khuôn mặt đẹp trai đến yêu nghiệt không lẫn vào đâu được, vẫn khí chất ngọt ngào ôn nhu cuốn hút đó..

Anh ta là hàng tốt đến thế, bảo sao Quỳnh Chi mê mẩn không dứt ra được!

“Quần áo của em dày lắm!”

“Nói vậy..” Anh ta thần bí cười, bàn tay đã chạm vào chốt cửa đến nửa chừng liền ngưng lại “.. Là em không muốn thăm quan phòng anh?”

“Thăm quan phòng anh?”

OMG!

Tĩnh Nhi tôi đây sống mấy chục năm trên đời, bạn là nam còn chưa có chứ đừng nói gì đến vào thăm phòng con trai đâu!

Đúng là dấu mốc quan trọng của cuộc đời! Về nhà nhất định mị sẽ viết nhật kí!

Vì chưa bao giờ đến nơi như thế này nên tôi cũng chẳng biết phòng của anh ta có mang đúng dáng vẻ phòng con trai không nữa. Nó rộng rãi và mang không gian thoáng đãng với mấy khung cửa sổ lớn nhìn về cánh đồng mênh mông. Phía trong bày trí đơn giản, một bàn làm việc đầy những tập tài liệu được xếp ngay ngắn, một chiếc ghế xoay êm ái, một kệ sách lớn đựng đầy những cuốn sách dày cộm giấy có in tiếng nước ngoài. Cạnh cửa sổ phía Tây là một bộ bàn ghế uống trà tinh xảo, trên bàn nhỏ đặt bộ ấm tách và một cuốn sách gì đó Trung Kiên đang đọc dang dở..

Giữa phòng là chiếc giường lớn trải ga màu xanh đậm cùng tông với màu tường, rèm cửa và thảm trải sàn, trên giường có duy nhất một chiếc chăn mỏng và một chiếc gối. Bên cạnh đó đặt một chiếc bàn để đèn ngủ và một khung ảnh nhỏ có hình ai đó vô cùng quen mắt...

Một cô gái béo béo tròn tròn, khuôn mặt thanh thoát tựa trên gối ngọt ngào ngủ say..

“Ôi.. A..”

“Này, cẩn thận!!”

HUYCH!!

RÀMMMMM!!!

“Ui..” Đúng là chết cái tôi lơ đãng mà! Tôi nhăn mặt tự trách bản thân mãi mê nhìn lung tung mà không để ý gì hết!

Thật sự là mị đã trách nhầm em nữ chính rồi! Đi trên đất bằng vấp té là điều không tưởng? Nô nô! Xem đi, không phải chính tôi cũng đã như vậy rồi đấy ư??

Cũng may mà Trung Kiên nhanh tay, nếu không tôi tha hồ hôn đất rồi!

“Không sao chứ hả?”

“....”

“Này! Tĩnh Nhi?”

“....”

Ư A A A A A A!!!!

KHÔNG SAO LÀ KHÔNG SAO THẾ NÀO??????

CỨ THỬ RƠI VÀO TÌNH TRẠNG CỦA TÔI BÂY GIỜ ĐI THÌ BIẾT, SAO BAY ĐẦY ĐẤT LUÔN!!!

Chẳng hiểu bạn Trung Kiên xoay kiểu ngôn lù gì, lúc tôi mở mắt ra đã thấy khuôn mặt đẹp đẽ của bạn ấy kề ngay sát, đúng kiểu “trai trên gái dưới” kinh điển! Đảm bảo bây giờ ai mà vào bắt gặp thì chúng tôi nhảy sông cũng không sạch được tội!!

Không!! Không!!

Trọng điểm không phải cái đó, mà là tình huống dở khóc dở cười này đây này!!!

“Đau sao?” Trung Kiên chớp mắt dịu dàng nhìn xuống, mái tóc ngắn bình thường vuốt ngược ra phía sau nay rũ xuống che lấp một phần gò má cương nghị “Chỗ nào? Anh giúp em xoa một chút!”

*Không muốn viết nữa...

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Quay trở lại cách đây 15 phút, tình hình thực tế trong căn phòng lộng lẫy này đại khái như sau: Tôi vấp ngã, Trung Kiên thấy vậy liền ra tay cứu trợ, đưa tay đỡ lấy tôi. Không hiểu anh ta lần lần xoay xoay kiểu gì, cuối cùng chúng tôi an tọa trên chiếc giường king size của anh ta với tư thế kinh điển: Trung Kiên ở trên, tôi nằm phía dưới!!!

Xoa?

Mẹ nó!

Tôi ngã dập mông xuống giường, thế thứ mà anh muốn xoa là thứ gì hả? Cái tên biến thái vạn năm không đổi này.. còn dám xưng danh là nam phụ ôn nhu sao hả? Hừ, chửi đây khinh thường!!!!

“Anh dậy mau!!” Giây phút bối rối qua đi nhanh chóng, tôi cự quậy muốn thoát khỏi bàn tay ma quái của Trung Kiên. Nếu nằm tư thế này thêm vài giây nữa, tôi thật sự sẽ không kiềm chế được mà nghĩ linh tinh! Và nếu nghĩ linh tinh trong thời điểm này, kiểu gì máu mủi cũng chảy cho coi!! Chắc, thế thì mất mặt lắm!!! “Nặng chết đi được!”

“Anh còn đưa chạm đến người em đâu đấy!” Trung Kiên bĩu môi, đưa tay kéo bàn tay không bị thương của tôi lên choàng qua cổ anh ta “Khiếp quá đi Tịnh Nhi, miệng thì đuổi người ta, tay lại cứ ôm khư khư!”

M...

Đùa với nhau đấy à??

Rõ ràng chính anh vừa cầm tay tôi để lên đó.. Tên này.. Đúng là thích ăn đòn mà!!!

“Ấm không?” Anh ta cúi người, cọ cọ mũi vào mũi tôi. Hành động này như thể giọt nước làm tràn ly, trong ngực tôi hiện đang có N con ngựa đứt dây cương phóng nước đại, thỉnh thoảng không thôi “Mùa đông nằm giường rộng túi hờn lắm đó!”

“Không hề!” Tôi dùng chân tính đập, ai ngờ Trung Kiên lại nhanh hơn, anh ta giữ lấy chân tôi rồi đè nó lại, sau đó cũng không hành động quá đáng nữa, xoay người nằm ngửa ra bên cạnh.

“Anh thấy lạnh lắm~”

“Bật điều hòa lên là xong, anh than vãn gì chứ?” Chả lẽ lại cho đồng chí nằm giường chật hai nấy năm, xem đồng chí có còn chê cái giường này rộng quá nữa không nào!!

“Muốn có người ôm ngủ!” Trung Kiên nghiêm túc nói “Này, em muốn không?”

“Cút đi! Tôi đây mới có 15!”

“Chúng ta đính hôn trước, khi nào em đủ tuổi thì đăng kí sau!” Anh ta ngồi bật dậy, vẻ mặt đẹp trai tiêu sái kết hợp với biểu tình vui vẻ cực kì tỏa sáng.

“Anh đùa gì vậy?” Tôi cũng học theo, chống tay ngồi dậy. Chuyện kết hôn hay đính hôn gì đó mà nói dễ như đùa vậy sao hả?

Trung Kiên!

Anh đúng là đồ không biết lắng mạn!

Rõ ràng đang nói mấy câu mang tính chất xác định quan hệ mà lại nói vào thời điểm này là sao hả?? Không phải anh là nam phụ cực cung của em tác giả à? Bình thường tuân thủ quy tắc ngôn luận lắm mà, sao hôm nay tự dưng vứt nó sang một bên vậy??

Ít ra cũng phải đến chỗ nào vắng người rồi quỳ xuống chân tôi đưa hoa đưa nhẫn nói mấy câu tình tứ rồi chờ tôi đồng ý chứ!!

E hèm.

Thôi được rồi, có thể bỏ qua đám hoa với quà rồi quỳ xuống chó má gì đó kia đi, nhưng nhất định không thể là bây giờ!!

“Thấy anh giống đang nói đùa lắm sao hả?” Anh ta cúi mặt, thất vọng hỏi lại “Chả lẽ mọi thứ anh thể hiện ra đều chưa đủ để em hiểu?”

“...”

“Tĩnh Nhi này...”

Thời gian trong phòng dường như ngưng đọng, ánh sáng từ chiếc đèn chùm lớn trên trần khẽ khẽ nhuộm khắp không gian một thứ màu sắc ngọt ngào và ấm áp.

Trung Kiên dịu dàng đưa bàn tay lớn của anh ta lên, chạm nhẹ vào gò má vẫn còn đọng chút giá lạnh của tôi. Mỗi một phát chạm là một lần tim tôi nảy lên trong ngực, hẳn là Trung Kiên cũng đang cảm thấy hồi hộp giống như tôi.. vì bàn tay của anh ta cũng đang run rẩy.

Thật nhẹ nhàng..

“Anh y...”

***CỘC CỘC CỘC!!!!**

“ANH KIÊN!! MAU MỞ CỬA!!!” Đúng giây phút quyết định, tiếng đập cửa phía bên ngoài vang lên như sấm động!

Quỳnh Chi!!

Phá game vừa thôi bà nội!!

Tôi thậm chí còn nghĩ đây là khoảnh khắc tuyệt nhất cuộc đời mình rồi chứ, ngờ đâu hạnh phúc nhỏ nhoi này cũng bị cô ta phá ngang!!! Đáng ghét!!!!!! Đáng ghét!!!!!!!!!!

“Hai người làm gì trong đó mà im lặng quá vậy??”

“Ra đây!” Trung Kiên giấu cảm xúc của mình rất nhanh, tôi không đoán được là bị cắt ngang như thế anh ta thấy vui vẻ hay bức bối. Người này nhìn qua tôi một cái, sau đó bàn tay đang nâng mặt tôi đã di chuyển lên đầu nhẹ nhàng xoa xoa “Chúng ta xuống ăn tối!”

“Được rồi!” Tôi cúi mặt, thấy Trung Kiên đứng dậy đi về phía cửa cũng lục đục đứng dậy theo. Trước khi đi còn không quên nhìn về phía tủ đầu giường, phát hiện trong khung ảnh duy nhất đó model không ai khác chính là Tĩnh Nhi béo lúc còn nhỏ!

Khuôn mặt bầu bĩnh búng ra sữa, gò má hồng hào đáng yêu nhìn vào chỉ muốn cắn vài phát. Hàng lông mi xinh đẹp thật dài che rợp cả một khoảng dưới mắt và mái tóc mềm mại yếu đuối xõa qua tai..

Có lẽ chụp cách đây 3-4 năm gì đó..

Tại sao Trung Kiên lại để ảnh này?

Không phải theo nguyên tắc anh ta chẳng có quan hệ gì với nữ phụ Tĩnh Nhi ngoài cái quen biết vì Tĩnh Nhi là em gái Tuấn Anh sao?

Giờ nghĩ lại mới thấy có điều vô lý.. Nhà Trung Kiên ở đây từ khi anh ta còn nhỏ, mãi sau này mới chuyển đi nước ngoài để phát triển tập đoàn. Cả tuổi thơ của anh ta đều là ở đây, gắn bó với Tuấn Anh như thế thì làm gì có chuyện tên cuồng em gái không cho Tĩnh Nhi đi chơi ké cùng bọn họ vài lần..

Nguyên tắc có quá nhiều khe hở..

Lẽ nào vốn dĩ mọi chuyện đã không đi đúng theo nguyên tắc chứ chẳng phải do tôi bị xuyên qua đây nên mới gây ra hiệu ứng bướm bướm?

“Sao không cho em vào phòng?” Quỳnh Chi bĩu môi, lén lườm tôi một cái “Cho em vào đi!”

“Không cần thiết!” Trung Kiên xoay người lại đóng cửa, tôi thậm

chí còn nghe thấy tiếng anh ta chột bên ngoài.

Ể, má Kiên à, má tính đùa gì vậy??

Tôi còn chưa có ra ngoài đâu!!!

“Này!!” Tôi gõ gõ cửa, sau đó ra sức vịn chốt. Tại sao nhốt tui trong này? Tui đã làm gì nên tội???

“Ồ yên đó!” Trung Kiên nói vọng vào “Em còn chưa kiểm tra vết bồng, anh đi lấy hòm thuốc sẽ quay lại ngay!”

“Kiên, xuống ăn cơm đi!” Quỳnh Chi nói bằng giọng vui vẻ, chắc là định làm nam phụ này quên luôn sự tồn tại của tôi đây mà. Nhưng sao anh ta phải làm thế? Tôi ra ngoài cùng anh ta đi lấy đồ chẳng nhanh hơn sao? Giữ tôi tránh xa Quỳnh Chi như vậy để làm gì? Sợ chúng tôi sẽ gây chuyện với nhau sao?

“Em nói này..”

Tiếng bước chân ngoài hành lang xa dần xa dần, mãi cho đến khi tắt hẳn và tôi không nghe thấy gì nữa.

Không sao, nhất định anh ta sẽ trở lại!

.
. .
.

Bàn chân của tôi có vài vết đỏ lấm tấm, hơi rất rát.

Nhưng nói chung thế cũng không thành vấn đề, nhìn mu bàn tay hoành tá tràng của bạn Ngọc Nhi kia mà xem, đảm bảo vui vẻ đến mức cười không khép miệng lại được!

Chẳng biết Trung Kiên làm cách nào mà Quỳnh Chi ngoan ngoãn xuống dưới trước và để yên cho anh ta băng bó giúp tôi rồi xuống sau. Cô nàng còn lịch sự giúp chúng tôi sắp xếp chỗ ngồi một cách vô cùng có tâm! Trung Kiên ngay cạnh cô nàng và bà nội còn tôi thì tí tít tí tít.. cuối bàn, chỗ ít ai để ý nhất.

Anh ta thấy vậy thì nhíu mày, muốn đòi chỗ, nhưng lời chưa nói xong đã bị bà nội kéo đến ngồi xuống. Như có hiệu lệnh, ngay sau đó bữa ăn bắt đầu một cách vui vẻ..

Tôi an tọa ở ghế cuối bị hắt hủi, trong lòng đau đốn khôn nguôi..

Haha, đùa thế thôi, mỹ vị trên bàn đầy rẫy kia kìa, làm sao mà phải buồn chứ? Cũng chỉ là một bữa ăn, trước đây Quỳnh Chi và Trung Kiên bỏ họ không khéo đã từng cùng nhau cời trường tắm mưa rồi ấy chứ!

Mọi người bàn luận rất sôi nổi, đề tài không còn xoay quanh vấn đề kinh tế hay chính trị nữa mà nói chủ yếu đến con ông này ăn chơi ra sao, cháu bà kia tàn phá của cải thế nào, rồi thì con ông A bà B kết hôn có hạnh phúc hay không.. Đây là mấy chuyện phiếm bình thường đến không thể bình thường hơn. Thế mà tôi có ảo giác, các ông còn chăm chú bàn luận hơn các bà..

Vừa mỉm cười đúng chuẩn mực vừa dùng dao nĩa một cách thuần thục mà ăn uống. Mặc dù ít người chú ý nhưng nếu tôi thật sự không biết dùng dao nĩa như trước đây thì phải gọi là bách nhục! Cũng may đi theo sư phụ đã học được không ít thứ có ích..

Aiii ~ Món này không tệ, nêm nếm rất khéo, hệt như kiểu nấu ăn của Đặng Khoa vậy.

Ừm ~ Món này bày trí rất đẹp, thật chẳng khác nào cách làm của mấy đầu bếp chuyên nghiệp!

Oa~ Mỹ vị gì đây? Nguyên liệu nấu món này chỉ nhà hàng S mới có đó!!

Haizzz ~ Bao giờ mọi người mới ăn xong ta? Nhàm chán quá! Tôi còn muốn thử đồ tráng miệng!

Mà này, sao không thấy bày đồ tráng miệng ở đây? Lẽ nào Ngọc Nhi vẫn còn để chúng nó lặng im trong lò vi sóng? Ày, thế này chút nữa đi lại bê ra rất tốn thời gian đó nha~ Nhà bếp cách phòng ăn xa thế này cơ mà..

“Haha ~ Đúng lắm! Đúng lắm!” Chẳng biết ai vừa nói gì, chỉ thấy tiếng cười thật giòn giã vang lên khắp phòng.

Mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía Quỳnh Chi và Trung Kiên. Duy chỉ có Ngọc Nhi là không, em gái thân yêu đang nhìn thẳng về phía tôi, cặp mắt đẹp để sắc lạnh ánh lên vài tia trào phúng và thương hại.

“Quỳnh Chi và Trung Kiên đúng là một cặp trời sinh!”

“Quá đẹp đôi luôn!”

“Anh chị nghĩ thế nào??”

“Này! Chi bằng chúng ta.. kết thông gia đi!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Ê này..

Quyết định gây sốc có thể nói ra nhanh dữ vậy? Làm ơn để tôi thích nghi được không??

Lén nhìn một lượt, thấy không ai rảnh để tâm đến mình ngoài nữ chính đang nhăn mặt. Tôi đưa ăn khăn lên tao nhả lau lau đám nước canh mới phun ra ngoài.

Nói chuyện kết thông gia đơn giản như rủ nhau mai uống trà vậy mấy má? Có thể bớt tùy hứng một chút giùm tôi có được không??

Ừm.. Không biết Trung Kiên thấy sao ta?

Tôi hé mắt nhìn qua, Quỳnh Chi vui thích cười tươi, đúng là cô gái nhỏ đang chìm trong tình yêu có khác.. Nếu tôi đang là cô ta lúc này chắc chắn cũng vui chết đi được ấy chứ! Đáng tiếc, tôi không phải Quỳnh Chi mà chỉ là một kẻ khác cũng yêu thích Trung Kiên mà thôi!

Chính vì vậy, lúc này tôi nhìn cô ta và thấy *éo vui! *éo thông cảm!! Bà đây còn không phải thánh mẫu!!

Trung Kiên vẫn giữ thái độ điềm đạm, lịch sự tự nhiên vừa dùng bữa vừa đối đáp quanh co. Hừ ~ Phong thái quý ông gồm nhĩ? Sao anh không dứt khoát từ chối đi? Hay anh cũng thích con nhà người ta nên mới thế?? Thương hoa tiếc ngọc gồm cơ.. Đáng ghét!

“Hai đứa thấy sao hả?” Bố Quỳnh Chi vui vẻ huych nhẹ tay bố Trung Kiên một cái “Con gái chú cũng không còn nhỏ nữa! Nên đi lấy chồng thôi!”

“Kìa bố..”

“Nuôi đến tầm này tuổi, sợ nhất nó ế..” Mẹ Quỳnh Chi lấy khăn che miệng, cười lịch thiệp “.. Con sẽ không chê Quỳnh Chi nhà này vụng về đâu chứ?”

“Nào có!” Trung Kiên chưa kịp lên tiếng mẹ kế đã giúp đáp lời “Chị xem con gái chị nấu ra những món thế này, cháu nó mà vụng thì thế giới này không còn đứa nào khéo!”

“Ấy chết, Ngọc Nhi mới đúng là khéo léo!” Mẹ Quỳnh Chi xua tay, hai người phụ nữ kẻ tung người hứng khen con cái mình lên tận mây xanh “Toàn là cháu nó nấu, Quỳnh Chi chỉ loanh quanh bên cạnh mà thôi..”

“Ahaha Trung Kiên lấy được vợ đảm bảo cũng mừng..”

“....”

“....”

Không khí trong này ít quá!

Tôi thấy khó thở!

Tôi cần phải đi khỏi đây!!!

.

.

.

Lấy lý do đi bê đồ tráng miệng, thương binh Tịnh Nhi tôi đẩy anh dừng đi vào bếp trong sự chú ý của.. Chẳng-Ai-Cà!!

Phải.. Chính là vậy đó, bọn họ còn mài miết bàn luận những vấn đề về con cái của họ, làm gì có thời gian quan tâm đến một đứa ngoài lề như tôi chứ?

Cảm giác thật lạc lõng

Giả như lúc này có Tuấn Anh ở đây thì tốt biết mấy.

Đáng tiếc anh trai lúc này còn đang vì vụ tận phương trời phía Nam xa xôi, chỉ có thể kết nối với tôi qua điện thoại.

Quanh co một lúc lâu, cuối cùng cũng tới bếp.

Đúng là không tài nào hiểu nổi kiến trúc sư của căn nhà này!! Ông ta nghĩ cái que gì mà lại để nhà ăn và phòng bếp cách nhau cả cây số thế này?? Đặc biệt à?? F*ck!! Đặc dị thì có!!

Không! Không!!

Tĩnh Nhi!!

Mày lại mất bình tĩnh rồi!

Chỉ là Trung Kiên bị gán ghép với người khác thôi mà, sao phải thấy khó chịu chứ hả? Anh ta cũng đâu đã là gì của mày? Cái lời tỏ tình ngốc xít ấy đang nói nửa chừng còn bị cắt ngang! Đó, xem đi, đến cả ông trời còn muốn chia rẽ tình duyên của mày! Mày muốn gì nữa chứ hả???

Tự si và mình N lần nhưng trong lòng vẫn chẳng thấy bớt khó chịu hơn chút nào cả.

Tôi đâu còn là trẻ con mà bực bội hay ghen tuông vớ vẩn.. Tận tâm tâm, tôi biết mình khó chịu bởi chính thái độ không dứt khoát của Trung Kiên.

Thái độ đó làm cái nhìn của tôi về anh ta thay đổi!

Lẽ nào Trung Kiên cũng chỉ là kẻ giống như tiểu thuyết đã miêu tả? Chỉ chăm chăm nhìn nhận nữ chính còn tất cả phụ nữ đều là đồ chơi đáng bỏ đi??

Cẩn thận đem khay bánh thơm phức đã được nướng kỹ càng ra khỏi lò vi sóng. Tôi chậm chạp dùng kẹp gấp từng chiếc bánh nhỏ để ra những chiếc đĩa xinh đẹp. Mỗi một chiếc đĩa lại để thêm một cái đĩa nhỏ, thoăn thoắt thoăn thoắt.. Chỉ một chút là đã sắp xong xuôi rồi.

Úa, mà sao có mỗi 11 cái bánh ta??

Lẽ nào tôi đếm nhầm?

Gia đình Trung Kiên, gia đình Quỳnh Chi, nhà tôi.. Tất cả có 12 người cơ mà?

Chả lẽ mua thiếu phần của tôi rồi?

Hừ, lão thật! Định làm cho chị đây không có bánh ăn chứ gì?? Đừng có mơ! Đã thế đây ăn hết, chị không có ăn thì đừng hòng người khác có!!!

Ồ..

Tôi đã trở nên ích kỉ đến thế kia từ bao giờ?

Do cơn tức giận vô cớ kia làm ảnh hưởng sao?

Trời ạ! Tôi muốn rửa mặt!!

.
. .
.

Phía bên ngoài truyền đến vài tiếng ồn ào gì đó khá lớn, có lẽ là vụ đánh-hôn khổn khiếp kia đã thành công nên họ mở sâm panh ăn mừng mà chẳng cần đến sự góp mặt của tôi đây mà.

Hay rồi, nếu đúng vậy thật thì chắc chắn sau này tôi sẽ phải tự lực cánh sinh trong mọi việc và Quỳnh Chi cùng Ngọc Nhi nhìn thấy tôi sẽ vênh mặt lên tận trời!

Me! Đó là tất cả những gì mình có thể nghĩ ra trong lúc này sao?? Càng lúc càng tự cảm thấy bản thân rệu rã hết sức!

Tôi vịn vòi nước nhỏ lại, chống tay vào bồn rửa bát và để mặc cho nước từ trên má nhỏ giọt xuống dưới. Từng giọt từng giọt tí tách như nước mắt vậy đó..

Nước mắt à?

Đừng có đùa!

Tĩnh Nhi này đã bao lâu rồi không hề biết khóc là gì cả! Kể cả lúc bị bỏng mặt đau đớn vì nhiễm trùng.. Kể cả lúc ở cô nhi viện bị bọn con trai giành ăn đánh cho thâm tím tay chân.. Kể cả khi đi làm thêm bị tranh việc đến nỗi người ta hất cả chảo dầu nóng đến bỏng cả chân..

Ừ.. Tôi không hề khóc!

“Đây là cái gì?” Tôi liếc mắt nhìn qua bọc túi giấy tinh xảo được đặt ngay ngắn trên bàn, tò mò cầm đến mở ra xem.

Phía trong là hai chiếc bánh ngọt của chuỗi cửa hàng B Bakery, quán đồ tráng miệng nổi tiếng nhất cả nước. Đây đều là mẫu bánh giới hạn mỗi tháng chỉ làm 5 chiếc mà thôi, nghe đồn nó cực kì ngon, ăn vào đảm bảo cả đời cũng không quên được mùi vị!

Chính vì ngon và hiếm nên giá của nó rất đắt và ngoài đắt ra thì việc mua nó cũng cực kì khó khăn. Chủ của nơi này chính là người duy nhất làm được loại bánh đó, chỉ ta thường xuyên đi ngao du sơn thủy, lúc nào rảnh sẽ ghé về quán làm vài chiếc bánh, sau đó đem đặt ở ngoài quầy để ai muốn thì sẽ mua.

Không hề có lịch cụ thể, cũng không có địa điểm xác định..

Tôi có nhớ trong một bài báo mạng, bà chủ trẻ này đã chia sẻ về việc chỉ làm 5 chiếc bánh một tháng, và mỗi tháng ở một nơi khác nhau rằng: “Có duyên thì sẽ gặp, không có duyên thì kiếm cả đời cũng không thấy!”

Không ngờ Quỳnh Chi lại có hạnh ngộ thế này! Một lần hốt được hai bạn luôn!

Ngoại hình bắt mắt, mùi hương tinh tế! Đúng là đồ quý có khác!!

Mì nói thật nhé! Duyên mua được chẳng bằng duyên ăn được đâu!! UAhahaha ~ Hôm nay mì sẽ xử lý một em giúp bạn Quỳnh Chi! Ai bảo bạn có những 13 cái bánh trắng miệng để làm gì? Chẳng lẽ đến lúc đếm thiếu bạn lại nhỏ nhen đi tra hỏi?

Ahihi đừng chửi mì là con nhon tham ăn, muốn chửi thì hãy chửi bạn chủ quán kia kìa! Mỗi tháng 5 chiếc bánh bé tẹo làm tôi rình rập bao lâu cũng không mua được! Giờ miếng ăn dâng đến tận miệng mà không ăn nhất định tôi sẽ hối hận cả đời!!

“Này Tịnh Nhi!” Chiếc đĩa nhỏ đang lơ lửng trong không trung thì dừng lại. Phá đám quá mà! Cũng may tôi chưa kịp ăn nếu không bị bắt gặp ăn vụng thì mất mặt chết!! “Em đang làm gì trong này vậy??”

“Trung Kiên?” Tôi giả bộ đặt nĩa xuống đĩa rồi bung lần lượt từng đĩa ra để vào khay làm như chuẩn bị mang ra ngoài cho mọi người “Anh đã ăn xong rồi sao?”

“Mọi người đều đã đi rồi!” Anh ta kéo tay tôi, muốn lôi đi.

Này, đi đâu? Đang ăn tự dưng chuyển hướng ra ngoài là thế nào? Bát đĩa ai dọn? Còn món trắng miệng này nữa?? Mà.. họ đi thì liên quan gì đến tôi? Tôi không đi! Tôi phải ăn bánh!! Đồ ngon và hiếm thế này mà bị bỏ thì quá lãng phí!

“Chút nữa em tự bắt xe về là được rồi!” Tôi vung tay, tự dưng thấy có mùi kì quái từ ngoài bay vào “Cái gì thế này?”

“Nhà hành xóm cháy!” Anh ta nói nhanh “Chưa chắc sẽ lan được đến đây nhưng tốt nhất là chuẩn bị trước vẫn hơn!”

“Cái gì?? Cháy?” Tôi hốt hoảng nhào ra cửa sổ, chẳng thấy gì ngoài cái vườn rộng đến mênh mông của nhà anh ta. Trung Kiên nhìn tôi hoảng loạn một chút rồi phì cười thể như thấy trò gì đó hay lắm vậy.

“Hướng ngược lại..” Anh ta hào tâm che miệng, nhỏ giọng nhắc nhở “.. Em cứ nhìn bên đó đến mai cũng không thấy đâu!”

“Mọi người đâu cả rồi?” Tôi lưu luyến cất hai chiếc bánh vào túi, gật đầu bắt khuất ý nói Trung Kiên chỉ đường, chúng ta đi! Chỗ này tôi đã không còn gì lưu luyến!

“Qua nhà em tránh nạn!” Anh ta lấy áo khoác dày trùm lên cho tôi, đôi mắt sắc sảo liếc qua nhãn hiệu in bên ngoài túi “Trong lúc anh đến gọi em có lẽ họ đã đi đến nơi rồi!”

“Lái xe sao?”

“Chúng ta sẽ đi bộ, nếu em thích!..” Anh ta đóng cửa chính lại, khóa cẩn thận rồi nháy mắt với tôi “Bánh ngọt? Hàng hiếm của B Bakery, làm sao em lại biết tôi thích ăn thứ này?”

Hê.. Độ ảo của anh lại tăng lever rồi!

Tôi đây mà thèm quan tâm anh thích ăn cái gì à? Nói cho anh biết, bánh này chị đây thấy trong bếp nên tự tiện mang theo đấy!!

Có lẽ.. Là Quỳnh Chi -người hiểu anh ta nhất, đã mua thứ này đi..

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60

Lúc chúng tôi trở về Vi gia thì đèn điện vẫn tối om om. Đùa gì vậy? Bọn này đi bộ mấy chục mét cùng lắm là hết ba bốn mươi phút chứ gì, không lẽ chỉ trong ngắn ấy thời gian mọi người đã giải quyết xong xuôi bữa tối và lên giường đi ngủ hết rồi??

Ừm.. Có lẽ là không phải ba bốn mươi phút mà là gần một tiếng, vì chúng tôi còn hóng hót đứng ở chỗ nhà cháy xem người ta dập lửa. Ngọn lửa khá lớn, lại thêm thời tiết thuận lợi nên càng lúc càng cháy to. Xe cứu hỏa loanh quanh mãi mới tới nơi, hành động nhanh nhẹn nhưng cũng không có tác dụng mấy, mặc dù không thiệt hại về người nhưng nhà cửa đã gần như bị thiêu rụi. Mấy ngôi nhà sát vách cũng chung số phận, ăn không ít đau khổ. Chỗ thì hỏng tường, nơi lại mất vườn.. Cũng may biệt viện nhà Trung Kiên kiên cố hơn hẳn nên không xảy ra chuyện gì đáng lo ngại.

Mỗi cái chuyện nhỏ như con thỏ thể này mà cũng đi tản giữa bữa ăn được.. Bọn họ thật sự là lo xa quá đi!

“Chúng ta cùng ăn đi!” Trung Kiên không khách khí nhào đến hàng khay của tôi, hớn hờ đề nghị.

Xuy, của anh à? Tự tiện! Đây không cho được có mà ăn đồ!

“Thật ra.. bánh này là do Quỳnh Chi mua!” Tôi nói, giọng nhỏ đến nỗi chính mình nghe còn không rõ “Cô ấy biết rõ anh thích ăn gì, thật sự là một cô gái tốt!”

“Hmm~” Trung Kiên không ngừng tay, vẫn tiếp tục giúp tôi bỏ bánh ra bàn “Quả thật Quỳnh Chi rất hiểu rõ anh, cô ấy cũng thông minh đến nỗi anh thích gì, ghét gì.. chỉ cần nghe qua một lần là nhớ!”

“Haha..”

Thì ra anh cũng biết..

Phải rồi. Tất nhiên là biết chứ, Trung Kiên cũng đâu phải loại nào tàn quá đáng, chỉ khi nào anh ta dính dáng đến nữ chính thì não mới mở chức năng ngầm nước tự do thôi.

Nhưng.. Sao nghe anh ta khen người khác, trong lòng lại cảm thấy ghen tị như vậy!? Có khi nào Quỳnh Chi cũng khó chịu thế này mỗi khi thấy tôi và Trung Kiên đi cùng nhau hay không??

“Em ghen à?” Anh ta đưa ngón tay thanh mảnh dịu dàng chọc chọc mũi tôi, vẻ mặt tự đắc đến kiêu ngạo “Đúng không?”

“Anh tự tin quá rồi” Tôi gạt tay Trung Kiên ra, giả bộ chăm chú nhìn phần bánh của mình “Làm sao tôi phải ghen vì anh khen người khác chứ!?”

“Đạo gần đây anh có xem một bộ phim dài tập..” Trung Kiên thân nhiên ăn bánh, chuyển đề tài một cách đột ngột.

Phim dài tập cơ đây?

Thôi đi bạn à!! Thế loại bạn mê đắm đó mình không thể thăm thấu nỗi đâu!!

“Phim tình cảm Hường Quốc à?” Ừmmmm~ Quá tuyệt mẹ ơi! Mùi vị bánh này thần tiên hết sức!!!

Bảo sao mà nó đất đỏ và được săn lùng đến thế! Đến cả người không thích đồ ngọt như nam phụ này còn mê muội đến mờ mắt thế kia cơ mà!!

“Nội dung thế nào?”

“Không nhớ nữa!” Anh ta cười vui vẻ, đúng là mỹ vị có sức nặng ngang hàng với hạnh phúc! Ăn đồ ngon một cái, đời lập tức đẹp lên ngay!!

Nhưng mà.. Bạn Kiên, bạn chuyển từ não tàn qua não cá rồi ư?? Gần đây có xem mà giờ này đã không nhớ nội dung của nó thế nào?? À, cái gần đây của bạn là khi nào thế há?? Không phải hôm nào bạn cũng đi từ sáng đến tối muộn mới về sao?? Đã vậy còn khuôn mặt lúc nào cũng ra vẻ mệt mỏi kia nữa... Rốt cục là do bạn làm việc vất vả hay thức khuya xem phim vất vả đấy há???

“...”

“Chỉ nhớ có một nhân vật phụ đã nói Nếu bạn không cố gắng giành lấy thì bạn vĩnh viễn chỉ là nhân vật phụ trong cuộc tình của người khác!”

“...” Tự dung nói mấy cái triết lý ghê chết đó với tôi làm gì?

Anh ta ám chỉ tôi phải cố gắng nếu không sẽ bị tụt hậu và trở thành nhân vật phụ trong cuộc tình của anh ta và Quỳnh Chi sao?

Vậy khỏi đi!

Tôi đây vốn đã là nữ phụ rồi! Dù cho nữ chính có là Quỳnh Chi hay Ngọc Nhi thì cũng vậy mà thôi!! Coi như.. Không có duyên..

Dù sao thì giai trên đời này cũng đâu có thiếu! Nhất là ở cái thế giới đi trên đường gặp cướp cũng là anh cướp soái ca thế này.

“Cô ấy đã rất cố gắng đúng không?” Trung Kiên mỉm cười, trong nụ cười ấy đã ẩn chứa vài tia thương xót và đau lòng “Quỳnh Chi từ nhỏ đã quán lấy anh như vậy, lúc nào cũng tình nguyện hi sinh vì anh.. Nhiều đến nỗi chính anh cũng cảm thấy bản thân là một kẻ máu lạnh vô tình!”

“...” Nói về Quỳnh Chi?

Trung Kiên.. Anh ta đang tâm sự với tôi sao?

“Thế nhưng anh càng lạnh, càng xa lánh.. Thì cô ấy càng ấm áp, càng tiến tới.. Tình cảm nồng nhiệt đó làm anh cảm thấy xấu hổ, thấy mình có lỗi với Quỳnh Chi..” Anh ta tiếp tục, nụ cười ưu thương khi này đã biến mất hoàn toàn. Trên mặt là sự nghiêm túc và quyết đoán lạ lùng.

Mỹ vị trong miệng đột ngột biến mất, tôi vẫn cố gắng ăn nhưng mỗi một miếng đều như ăn phải cát vậy, xào xạo, xào xạo, khó chịu cực kì.

Áy náy, thương cảm.. Đó là thứ gì?

Anh.. Anh đối với Quỳnh Chi.. Rốt cuộc là sao?

“Quỳnh Chi cố gắng như vậy mà chẳng hề biết..” Trung Kiên nhìn qua tôi, đôi mắt nhu tình rõ nét “Nếu người ta thương em, em chẳng cần làm gì người ta cũng để ý tới em. Nếu người ta không thương em, em có làm cả trăm nghìn việc người ta cũng chẳng hề động tâm!”

“Anh..” Tôi cười gượng gạo, giả vờ về hỏi “Anh có vẻ cũng rất để ý đến cô ấy đấy thôi.. Cô ấy như vậy, sao anh không cho cô ấy một cơ hội?”

“Nếu anh cho cô ấy cơ hội, em có vui không?” Trung Kiên dọn dẹp đĩa bánh bân, cười nói “Em có muốn không?”

“Chuyện này liên quan gì đến em?” Tôi lau sạch miệng, ngồi lên giường với tay lấy một cuốn sách ra làm bộ đọc, ý đuổi khách rõ ràng “Thôi, em buồn ngủ lắm, anh về nhà đi!”

“Mọi người đi chơi cả rồi, ở nhà một mình anh..” Trung Kiên để đĩa bân vào khay, uống vài ngụm trà rồi giả giọng sợ hãi “.. Anh sợ ma!!”

“Cái.. Cái gì?” Anh mấy tuổi rồi hả? Sợ ma nữa cơ! Làm ơn lấy cái lý do gì có tâm tý đi!! “Nhưng mà em muốn ngủ! Anh về phòng cũ của anh đi!!”

“Này Tịnh Nhi, em có thấy hôm nay trời hơi nóng không?” Trung Kiên uống trà xong quay sang hỏi, và để phù hợp với nội dung câu nói, anh ta còn kết hợp đưa tay muốn sờ cúc áo sơ mi trắng “Nóng thật đó!”

“Nóng cái gì?” Tôi che sách bịt môi, giờ đang là mùa đông đấy, sắp âm mấy triệu độ, đóng băng đến nơi rồi chứ ở đó mà nóng! “Em lạnh! Anh về bên kia mà bật điều hòa!”

Chắc do anh mới thấy cháy nên cảm giác như vậy..” Anh ta nhú mào, bước nhanh vào phòng tắm của tôi.

Làm gì vậy?

Xả nước nữa?

Anh ta đi vệ sinh đấy à? Hay là đi tắm trong phòng tôi vậy? Chắc không phải đâu, quý ông như bạn Kiên chắc chắn không làm chuyện khiếm nhã như thế..

Rốt cuộc anh ta làm gì? Lâu như vậy..

Ai go

~Đúng là hôm nay nóng hơn bình thường thật, nóng quá! Tự dưng có cảm giác cả người khô khốc luôn!!

Tôi vút cuốn truyện sang một bên, cả người nặng nề lê đến chỗ bàn ra sức uống trà. Nhưng uống mãi cũng không thấy đỡ hơn chút nào hết, càng uống càng nóng, càng thấy cả người thiếu thốn kì quái.

Nhìn qua cửa phòng tắm, vẫn còn đóng im ỉm.

Tôi nhanh chóng đưa tay tháo bớt đồ trên người, càng tháo càng đã tay. Lột đến khi chỉ còn một bộ đồ mỏng trên người mới dừng lại. Lúc tôi thở phào bỏ chiếc áo lên lên giá, cũng là lúc Trung Kiên mở cửa nhà tắm bước ra.

Bốn mắt bất giác chạm nhau, trong không gian tràn ngập hơi thở ngại ngùng ái muội. Giác quan của tôi đột ngột tỉnh tể hết sức, thậm chí đứng từ khoảng cách này cũng vẫn có thể cảm nhận được mùi hương nam tính đặc trưng của Trung Kiên. Không hiểu lý do vì sao, khuôn mặt nam tính của anh ta đỏ hồng thê như ngưng ngừng, lại như tức giận.

“Sao thế? Anh bị tiêu chảy à?” Tôi cười cười, hỏi một câu vô duyên “Chả lẽ đồ ăn đắt tiền chất lượng lại kém?”

“Không sao!” Anh ta tiến lại gần, ngồi ở bàn học của tôi, đưa tay mở máy tính “Chỉ thấy hơi nóng thôi!”

“Em cũng thấy hơi nóng thật!” Tôi gật đầu, kéo ghế ngồi gần lại xem Trung Kiên muốn làm gì. Từ góc độ này có thể thấy rõ sau tai và cằm cổ thanh mảnh của anh ta. Chúng đỏ hồng, quấy rầy cực kì “Muốn uống nước nữa! Chả lẽ bánh có vấn đề gì?”

“Của B Bakery thì không cần lo về chất lượng!” Anh ta tiện tay vào web phim, khẳng định chắc nịch “Là do Như Nguyệt làm, cô nàng đó bị bệnh sạch sẽ!!”

“Ồ, anh quen bà chủ?” Tôi vẫn không kiềm chế được, nhìn chăm chăm anh ta như thể Trung Kiên là cục nam châm lớn vậy “Có vẻ còn rất thân thiết!”

“Trước đây học chung lớp, nhưng giờ cô nàng đi suốt nên cũng ít gặp!” Trung Kiên lướt lướt lướt, sau đó click vào drama Hoàng Quốc, một loạt phim tình cảm dài tập nhảy ra, nhìn thôi cũng đủ hoa mắt!! “Em muốn xem cái gì?”

Như Nguyệt?

Tôi nhủ mày cố gắng tách suy nghĩ ra khỏi người Trung Kiên, cái tên này nghe lạ hoắc, không hề được nhắc đến trong truyện. Lẽ nào là do hiệu ứng bướm bướm thần thánh đưa thêm nhân vật mới đến?

Quan hệ của bọn họ còn không hề tệ nữa chứ..

“Này, em lại nghĩ gì?” Trung Kiên quay phắt ra, tôi đang mãi ngẩn ngơ nên không chú ý, lập tức mũi cả hai chạm nhau một cái.

Cảm xúc toàn thân bùng cháy!!

Chưa bao giờ tôi thấy như vậy!!!

CMN!

Tại sao??

Tại sao???

Tại sao tự dưng bị bạn Trung Kiên chạm vào, cảm giác lại tuyệt thế này????

Tôi.. Tôi điên rồi!!!!

*Tiết mục đắp chăn bông nói chuyện phiếm sắp bắt đầu

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61

Thời gian thể như đông cứng trong khoảnh khắc.

Sức nóng trong người bùng nổ không giới hạn. Tôi nín thở, không dám cựa quậy, không dám quay đầu... sợ rằng mình chỉ sơ sẩy chút ít thôi thì lập tức sẽ trầm luân không thể thoát.

“Em đã nghĩ điều gì?” Trung Kiên đưa ngón tay, nhỏ nhẹ quán lấy sợi tóc mai đang xòa ra trên má tôi. Xúc cảm dịu dàng quán quanh làm tôi ngửa ngáy khó chịu “Tĩnh Nhi đã lớn rồi! Thay đổi rồi!”

“Thay đổi?” Tôi tròn mắt nhìn anh ta, sức nóng giảm đi đáng kể.

Trung Kiên thấy tôi khác biệt??

Thay đổi so với trước kia???

Nếu như anh ta phát hiện ra tôi chỉ là kẻ xuyên qua thân xác Tĩnh Nhi này thì anh ta sẽ có phản ứng thế nào??

Sẽ chối bỏ? Sẽ căm hận.. Hay sẽ chấp nhận??

Tôi..

“Phải, mới có 3 năm không gặp, em đã trở thành cô gái hay suy tư rồi!” Trung Kiên nựng nhẹ má tôi. Bàn tay lớn của anh ta nóng rẫy, nóng đến kì quái.

“Anh cũng thay đổi đấy thôi..” Tôi nhắm mắt, tham lam cảm nhận từng cái chạm nhẹ nhàng, ngọt như đường mật.

Trung Kiên, anh ta từ nam phụ điên cuồng vì nữ chính, chuyển sang quan tâm một nữ phụ vô dụng, chẳng có gì đặc biệt như tôi.

Sự thay đổi này mới gọi là kinh thiên động địa này..

“Anh ư?” Trung Kiên dịu dàng “Trước giờ anh vẫn luôn như vậy.. Có vẻ, suy tư nhiều nhưng cũng không suy ra được cái gì có ích!”

“Ý anh là gì?”

“Em nói xem.. Tịnh Nhi, chẳng lẽ mọi điều anh nói trong thời gian qua cũng không làm em hiểu.. “ Trung Kiên dựa sát, tôi cảm giác được cả sự lay chuyển rất nhẹ của chiếc ghế êm ái “.. Tình cảm của anh đối với em?”

Không đợi tôi trả lời, điều gì đến cũng phải đến.

Trung Kiên nâng cằm, thấy tôi không hề phản kháng thì tiếp tục chạm nhẹ. Chỉ trong chớp mắt, khuôn mặt đẹp đẽ của anh ta phóng đại trước mặt, một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng đủ làm người ta mê đắm.

Anh ta cứ như vậy, tham lam chạm môi qua từng milimet trên mặt tôi, vừa ngứa vừa nóng làm thân thể thêm khát một thứ vô danh nào đó. Tôi vô thức dang môi đến, Trung Kiên nắm bắt rất nhanh, tiến công chà đạp đôi môi anh đào nhỏ bé.

Mạnh mẽ dùng lưỡi cạy mở cặp môi đỏ điểm lệ, anh ta linh hoạt để nó tiến vào khoang miệng, một đường càn quét, lộng hành khắp nơi.

Trước đây, khi đọc truyện tôi đã từng tưởng tượng ra N kiểu hôn môi lần đầu tiên. Nghĩ rằng có thể nó ngọt ngào như đường mật, cũng có thể nó kinh dị như ăn phải Ốc Sên.. Nhưng chưa bao giờ nghĩ tới nó có thể như thế này.

Nhẹ nhàng, sâu lắng mà lại không kém phần nồng nhiệt..

Hàng nghìn thứ cảm xúc tổng hòa làm não tôi muốn nổ tung! Lý trí loạn xạ nhảy nhót kêu gào muốn nhiều hơn nữa!

Mãi một lúc sau Trung Kiên mới dừng nụ hôn dài đó lại. Anh ta nhìn qua tôi, đôi mắt đẹp đẽ có vô vàn xúc cảm khó nói.

Là vui vẻ, là thích thú.. nhưng cũng có vài phần sợ hãi..

Anh ta lo rằng tôi sẽ từ chối anh ta sao??

“Anh..” Trung Kiên bối rối cúi đầu, không biết nên nói thế nào.

Haha~ Không ngờ đó nha!!

Nam phụ đẹp trai tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, lạnh lùng băng giá, lãnh khốc vô tình.. vân vân mây mây này lại có lúc bối rối đến mức không biết nói gì!

Tôi được nhìn thấy thái độ này của anh ta, có nên tự hào không đây??

Nhưng mà này.. CMN, sao nóng dữ vậy?? Thân thể thì khó chịu, trí não lại càng lúc càng chậm chạp. Hoocmon nữ tiết quá nhiều ư? Như thế này thêm một lúc nữa, tôi sợ rằng mình sẽ không thể kiềm chế mà nhào đến đè bạn Kiên ra Rap*!!

Như vậy liệu có bị kiện là hấp diêm trai nhà lành không ta??

Ừm.. Cũng đáng lắm, vóc dáng Trung Kiên thế kia cơ mà, nếu như lột bỏ chiếc áo sơ mi kia, phía bên dưới hẳn là một thân thể cực kì hoàn mỹ!! Đôi chân thon dài rắn chắc, cặp mông.. Mông.. Mông..

Mẹ!!

Tôi nghĩ cái khi gì trong đầu thế này???

Phản người chạy đầu rồi, sao cứ để phản con chạy đến chiếm não vậy???

Bình tĩnh!!

Hít thở sâu!!

Tôi phải bình tĩnh lại mới được!!

Thân thể khó chịu.. Chúng tôi vừa ăn bánh Quỳnh Chi mua.. Phản ứng kì quái..

Cái đoạn này.. Sao nó quen quen vậy ta??

Hệt như đoạn Tịnh Nhi và Trung Kiên bị Ngọc Nhi hạ được trong nguyên tác vậy đó!!!

Tôi còn nhớ rõ trong nguyên tác khi đó Ngọc Nhi muốn thúc đẩy Trung Kiên nên mới hạ được anh ta, ngờ đâu lại để Tịnh Nhi này ăn mất hàng. Cô ta diên tiết nhưng không làm gì được nên đành đi tắm để hạ nhiệt. Sau đó, Trung Kiên tỉnh thấy Tịnh Nhi thì sốc nặng, đá Tịnh Nhi một phát bay giường, phun máu miệng rồi bỏ đi xxoo với nữ chính cho đỡ bần thiu..

Nhưng cái bánh đó.. nó ở trong bếp, và người mua có thể là Quỳnh Chi nhưng đừng quên Ngọc Nhi mới là người nấu chính! Nhờ đâu em gái thân yêu đã vui vẻ đứng tay đứng chân vào cái bánh thì sao??

Tại sao lại muốn hạ được vào bánh??

Kẻ đó có mục đích gì??

Nếu như không phải “di tảo” vì nhà bên cạnh cháy, Trung Kiên nhất định sẽ ăn một cái.. Vậy cái còn lại sẽ dành cho ai???

Hàng trăm câu hỏi nhẩy ra trong đầu cũng không kéo được sự kêu gào của bản năng. Tội lỗi phát lại làm Trung Kiên sững sờ, sau đó lúng túng tiến đến bàn trà tiếp tục uống nước hạ nhiệt.

“Mọi người đi đâu cả rồi?”

“Họ nói đi xem phim.” Trung Kiên đáp lời, đôi mắt đen thẫm bị nhuộm một tầng màu sắc nồng nhiệt thái quá. Có phải anh ta đang nghĩ tôi không thích không?? “Sau đó đi ăn đêm, có lời mời của chủ tịch thành phố nên tạm thời không thể về sớm được đâu!”

Không thể về!!!

Mẹ ơi!!

Đúng là tình tiết trong tiểu thuyết đây rồi!!

Lẽ nào tôi đã làm bao nhiêu việc mà số phận cũng không hề thay đổi?? Sợ rằng một giây nữa thôi, khi mà chúng tôi mất tự chủ và lao vào nhau.. đến khi tỉnh lại, Trung Kiên sẽ trở về làm nam phụ tàn nhẫn trong tiểu thuyết, đá bay tôi đi mặc tôi tự sinh tự diệt!

“Em sao vậy?” Trung Kiên không đứng dậy, cứ ngồi đó mà hỏi. Haha, đảm bảo giờ này có tiền bạn ấy cũng không dám đứng, cái đó đúng hộ là chắc chắn! Cái này có vẻ khó chịu lắm hay sao ấy giọng nói của anh ta sắp bị ép đến trầm chết rồi! “Muốn đi?”

“Không..” Tôi run rẩy, cảm thấy chân đứng sắp không vững “Trung Kiên anh về phòng đi!!”

“Tại sao?” Trung Kiên mất bình tĩnh, đầu lưỡi hồng nhợt tỉnh tề khê liếm môi. Hành động gọi cảm không đúng lúc này của anh ta làm mắt tôi tóc lửa, đáng chết! Muốn quyền rũ người khác có đúng không??

“Không tại sao hết!” Tôi nuốt nước bọt, tự si và mình N lần sau đó nghĩ đến cách mấy nhân vật trong tiểu thuyết vẫn hay làm khi bị bỏ thuốc: Đó là đi tắm! “Em muốn tắm!”

“Được! Anh sẽ xem phim!” Trung Kiên gật đầu rồi quay đi thật nhanh.

Được?

Được gì mà được??

Đuối anh đi anh còn không biết đường đi đi, cố chấp ở lại đây làm gì?? Trung Kiên, đừng nói anh thật sự giống như trong tiểu thuyết là xử nam chưa bao giờ động chạm con gái, cũng ít kiến thức về sức khỏe sinh sản đây nhé!!!

“Này!” Tôi quát lớn làm anh ta giật mình quay lại “Trung Kiên, anh không biết gì thật hay đùa đấy hả?”

“Cái gì?”

“Anh thấy.. Trong người thế nào??” Tôi nhú mào, dựa sát vào tường, thân thể lại bắt đầu gào thét đòi hỏi. Không ổn, tôi sắp ngất đến nơi!! “Nóng không?”

Gật.

“Khó chịu bức bối không?”

Gật.

“Thần trí không còn tỉnh táo, chỉ toàn.. Nghĩ bậy không??”

Đỏ mặt cúi đầu. Gật phát nữa.

“Cái đó.. Đứng dậy rồi?”

Ánh mắt hoảng hốt như thú lữ mới về nhà chồng bị ép động phòng. Sau đó lại là.. gật!

“Anh còn ngây ngô cái gì??” Tôi quát “Trung Kiên đại gia, không phải bình thường anh thông minh lắm sao hả?? Giờ này tự dưng nào đình trệ quá vậy???”

“...”

“Chúng ta bị bỏ thuốc rồi!!”

“Thuốc?” Trung Kiên mờ mịt, hơi thở đã có chút nặng nề “Ý em nói là.. xuân dược???”

“Phải đó!” Tôi tiếp tục gào lên để thức tỉnh bản thân “Chắc chắn là trong mấy cái bánh ngọt đó!! Anh về phòng đi!! Em phải đi tắm nước lạnh cho tỉnh táo!!!”

“Tại sao lại cần tỉnh táo??” Anh ta kéo ghế ra, không ngại ngần đứng dậy. Tôi không tự chủ đưa mắt liếc về phía chiếc lều lớn mới được dựng lên ở nơi nào đó trên thân thể Trung Kiên.

Tên mặt dày này có lẽ đã lý giải được nguyên nhân mình cứng nên chẳng có kị gì nữa, chậm rãi tiến về phía tôi. Ờ, đừng nói là thuốc ăn lên đầu anh rồi đấy nhé!!! “Chúng ta.. Không thể sao?”

“Không thể cái gì?” Tôi lùi lại rồi chạy ngay vào nhà tắm “Em mới 15 tuổi! Anh muốn đi tù không hả? Biết điều thì về ngay đi!!!”

“Đừng có dọa anh!” Trung Kiên đứng bên ngoài cửa kính, khe khẽ nói.

Tôi bị tai lại không muốn nghe giọng nói ngọt như đường mật kia nữa, sợ rằng mình sẽ kích động đến không chịu nổi mà chạy ra. Sau đó, chẳng cần cời đồ, cứ thế vịn máx về phía nước lạnh, để dòng nước như băng đá đó chảy xuyên khắp huyết mạch. Hi vọng nó làm giảm sức mạnh của loại thuốc điên rồ kia.

Mẹ nó!

Sao mà tôi quên được chứ!

Tắm nước lạnh bao nhiêu cũng không thấy đỡ, chỉ thấy thân thể lạnh đến mức càng mong muốn có người bảo bọc, ôm xiết lấy mình..

Tiếng nước chảy rào rào thật mạnh, qua màn nước mong manh ảo não, tôi nghe thấy tiếng Trung Kiên thì thào.. Thật nhỏ...

“Tĩnh Nhi, anh yêu em!”

*Hai ông bà trẻ gớm quá, dây dưa 6x chương mới nói ra. Đúng là chả khác gì phim truyền hình dài tập cầu huyết

Làm thì làm đi, lằng nhằng rắc rối!

À.. Thật sự là do hai bạn đó không chịu làm, không phải do mị không biết viết H nên trốn tránh!! Thật đó!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62

Tắm xong mới phát hiện ra một sự thật ngu dốt hết sức!

Tôi vào đây mà không đem quần áo!!!

Bây giờ thì hay rồi, đi ra không được, đi vào chẳng xong!! Ngoài kia có bạn Trung Kiên say thuốc tá lả, ở trong này mặc đồ tắm cũng chỉ có nước đóng băng đến chết rét!

“Anh về phòng đi!!” Tôi thấp giọng nghe ngóng, bên ngoài không có động tĩnh gì hết.. Lén lút quấn khăn tắm ngang người, hơi nóng trong cơ thể có giảm chút chút, mặc dù nó vẫn làm tôi run rẩy chân tay, nhưng ít ra cũng không hại tôi thiếu minh mẫn như khi nãy nữa.

Chút nữa sẽ bảo Trung Kiên thử cách này, thôi vậy, vì tương lai không bị bạn Ngọc Nhi đá ra khỏi nhà, tôi vẫn là nên cẩn trọng..

“Này.. Trung Kiên??”

Hé cửa, cũng không thấy bóng dáng anh ta đâu nữa. Trung Kiên trở về phòng rồi? Hay anh ta chịu không nổi nữa và đi tìm cách giải quyết bên ngoài??

Phải rồi! Còn có cách này mà nhì..

Anh ta mà dám ra ngoài tìm gái xem, chị đây cũng đi tìm MB cho coi!!!! Đáng chết!!!

Mà này, sao tự dưng trong phòng tối om vậy ta? Ai dám tắt đèn chính và bật đèn ngủ vậy hả?? Chả lẽ bạn Trung Kiên tốt bụng trước lúc rời đi còn giúp tôi tắt đèn?

Không suy nghĩ quá nhiều, cái lạnh thôi thúc tôi chạy nhanh ra ngoài đóng sập cửa phòng, khóa chốt cẩn thận, sau đó nhào đến tủ quần áo kiểm tra xem có bộ váy ngủ thoải mái. Tôi phải lên giường ngay!! Quần mình trong chăn nhìn một giấc, đảm bảo đến mai sẽ hết thuốc liền!!!

“Em. Đang quỳ rũ tôi đấy à??”

“Á á á á...” Má ơi đừng có xuất hiện đột ngột thế được không hả?? Anh ta còn ở đây, giữa cái lúc tôi vừa mới lột sạch sẽ và chuẩn bị trèo lên người cái váy ngủ bằng lụa xệch xiết sức này?? “Sao anh lại ở đây? Anh nằm trên giường tôi làm gì hả??”

“Tĩnh Nhi.. “Trung Kiên sải bước, chỉ vài giây đã áp sát tôi. Cổ áo sơ mi đã bị bung vài chiếc cúc, bộ ngực trần màu cổ đồng của anh ta hiện lộ ngoài không khí, cực kì mê hoặc.

Thứ thuốc chết tiệt tưởng đã có thể trấn áp lập tức nhận nhạo nổi dậy trong máu tôi. Cơ thể nữ phụ mất cảm cực kì, toàn thân như bị sức hút của Trung Kiên lôi kéo, muốn trầm luân. Tôi si mê, ngốc nghếch ngắm nhìn anh ta, để mặc anh ta tiến đến chỗ mình, đưa tay giữ chặt lấy hai tay tôi, ép sát vào cánh tay.

Bộ váy ngủ còn chưa kịp mặc rồi thì thấm xuống sàn lạnh giá.

Cảm giác mình hết như con gà ngốc nghếch, tự vật sạch lông đưa đến miệng cầu người ta nấu vậy...

“Chúng ta.. Có được không?” Trung Kiên cúi đầu đặt từng nụ hôn khắp mặt và cổ tôi. Giọng nói mềm nhẹ có vài phần rên rỉ dụ hoặc vô cùng. Bàn tay lớn nóng rực của anh ta vẫn không hề ngơi nghỉ, một bên giữ lấy hai tay tôi, một bên chạm nhẹ lên eo, sau đó di chuyển khắp tấm lưng trần trụi.

Xúc cảm kì quái đến từ sự vuốt ve nửa dịu dàng nửa thô bạo. Toàn thân tôi như bị một thứ sóng triều vô hình đánh vào, gào thét đòi hỏi nhiều hơn nữa. Thân thể như con rắn không xương, cứ thế.. càng dựa càng sát bộ ngực trần của Trung Kiên.

Từng chút một, tâm trí bị đánh gãy bởi nhục dục..

Anh ta xoay người ôm trọn lấy thân thể của tôi, điên cuồng hôn môi, vừa hôn vừa di chuyển chẳng mấy chốc cả hai đã nằm trên chiếc giường rộng lớn êm ái.

Trung Kiên đưa tay xoa nhẹ mặt tôi, đôi mắt hoa đào phủ một tầng hơi nước nhu hòa cực độ. Áo sơ mi rộng mở để lại trước mặt tôi cảnh xuân vô hạn, hơi nóng vừa bị nước lạnh làm tan chảy đột ngột ập đến, toàn thân ngứa ngáy khó chịu vô cùng.

Tôi muốn buông thả..

Chỉ lần này thôi có được không??

“Nói đi..” Trung Kiên đưa ngón tay cái, nhìn nhìn mà xoa nhẹ môi tôi. Thân thể không một mảnh vải bị anh ta ôm trọn làm tôi nảy sinh những cảm xúc trái ngược, vừa ngượng ngùng vừa mong đợi “Em. Cho phép..”

“...”

“Tĩnh Nhi..”

“Được..”

Chưa kịp nói hết câu, bàn tay lớn của anh ta đã hành động theo bản năng vốn có. Trung Kiên cúi đầu đưa đôi môi tình tứ của anh ta tới, từng chút từng chút xâm lược trong khoang miệng của tôi. Tay cũng không hề ngơi nghỉ, chậm rãi thiêu đốt từng tấc da thịt.. Oằn mình chống chịu từng cơn cảm xúc xả ả ập đến như sóng triều, thân thể mất cảm đưa đẩy theo nhịp tay của người đàn ông phía trên.

“Sẽ đau.” Trung Kiên chậm rãi đưa tay đến vùng cấm địa, ngón tay thon dài thanh mảnh khẽ lướt qua vùng rừng rậm, chạm đến nơi xinh đẹp chưa có ai thấy qua “Rất đau đó!”

“Ừm...” Mẹ nó! Đến nước này anh còn dọa tôi rất đau! Rồi cuộc anh có muốn làm tôi bến hay không? Chả lẽ anh thích tôi đập anh một phát bay xuống đất sau đó chúng ta lại coi như không có chuyện gì??

Hừ.. Nếu tôi thật sự dừng lại, e rằng anh cũng khó chịu nổi. Xem đi.. Trán đều đầy mồ hôi rồi, nhìn cũng vất vả lắm chứ chẳng đùa.

“Tĩnh Nhi, nếu đau quá nhớ nói với anh..” Trung Kiên di chuyển nhẹ nhàng, cẩn thận nhìn từng bước tiến đến. Thật chậm rãi..

“Anh.. sẽ dừng lại?” Tôi mơ hồ cảm nhận được hơi nóng hùng hục phía cổng vào, hai mắt mơ màng và thân thể vẫn còn nguyên cảm xúc do màn dạo

đầu của Trung Kiên đem lại.

“Tất nhiên là không!”

Vậy thì còn nói làm cái mọe gì???

Ra về hoà!!

Không đợi tôi kiến nghị xong, vật to lớn kia đã từng chút một xâm chiếm thân thể. Cảm giác trong người như có thứ gì đó bị xé toạc, sự đau đớn truyền đi làm tôi râm ran, không nhịn nổi mà hét lớn một tiếng. Chẳng hiểu sao nước mắt ứa ra như suối.. Thật ra, cái màng mỏng manh đó bị rách dưới tác dụng của thuốc cũng không đau đến nỗi phát khóc. Thậm chí khi anh ta vừa đi vào hết, thủy triều lại tiếp tục dâng, hơn nữa còn có xu hướng mãnh liệt nữa là đằng khác.. Thế nhưng, tôi vẫn cứ khóc mà chẳng hiểu lý do.

Nạn nhân Trung Kiên sau khi trúng được vẫn phải cố thanh tỉnh N lần thấy phản ứng khoa trương của tôi, tiếp tục nhẫn nhịn, giữ nguyên vật đó của mình ở trong tôi không dám di chuyển, từng chút từng chút hôn nhẹ lên khắp mặt tôi..

“Không sao.. Có anh ở đây..”

Trung Kiên bắt đầu đưa đẩy, ban đầu chỉ là những luận động nhẹ nhàng, sau đó càng lúc càng nhanh, càng lúc càng mạnh.. Tôi ôm lấy anh ta, những ngón tay vô thức bám chặt vào tấm lưng trần khỏe mạnh..

Chòng chành như thể đang bay và đôi cánh của tôi chính là người đó...

.
.
.

Sáng hôm sau tôi thức dậy vì bị bàn tay của ai đó sờ cho tỉnh!

Vừa mở mắt đã thấy khuôn mặt đẹp trai yêu nghiệt, xuân phong phơi phới của ai đó phong to hét cờ trước mắt. Tôi chống tay xuống giường, chột dạ lùi lại hai bước. Trung Kiên thấy phản ứng của tôi như vậy vui vẻ mà đến gần, bám dính như cao da chó!

“Tránh ra!!” Tôi quát.. Không, phải nói là tôi thêu thảo mới đúng! Mẹ ơi, sao họng đau thế này?? Trời ơi là trời.. không phải do đêm qua quá độ, hò hét đến mức mất tiếng luôn đấy chứ!??

Tôi hốt hoảng lật chăn xem thân thể, sợ nhất giống như trong mấy tiểu thuyết sắc miêu tả. Sau khi xxoo, thân thể phụ nữ lúc nào cũng lấm chấm dấu vết xanh tím, rồi dấu hôn lưu lại mãi 7 7 49 ngày mới chịu tan đi.

Mị còn phải đến lớp đó!

Bọn họ mà thấy mấy cái dấu đó chả lẽ mị lại giải thích đó là do muỗi đốt?? Một con muỗi vô cùng to!!

“Ai nha~” Trung Kiên ôm lấy eo tôi, nhỏ giọng nức nở “Đã ăn người ta sạch sẽ, giờ muốn bỏ rơi người ta sao??”

“Anh..” Tôi nghẹn họng, ăn anh ta!! Là tôi ăn anh ta cơ đấy!! Trung Kiên ơi là Trung Kiên, sao tôi có thể quên mất bản chất mặt dày của anh nhỉ??

“Sao? Bỏ rơi anh không dễ đâu nhé!” Anh ta nhào người lên kéo tôi vào lại trong tấm chăn dày, chỉ bằng một cú xoay người đã đè tôi xuống dưới.

Ồi giờ!!

Sao tôi còn chưa mặc đồ??

Hôm qua trong lúc mơ màng tôi nhớ là anh ta đã ôm tôi vào phòng tắm làm vệ sinh rồi cơ mà?? Lẽ nào tên biến thái này để mặc tôi trần như nhộng đi ngủ??

Bảo sao mà bị đau họng..

Mà này.. Hình như có cái gì đó sai sai.. Sao tự dưng giữa hai chân tôi lại cảm thấy có gì đó ẩm ẩm cứng cứng cọ vào vậy??

“Hôm qua anh hành hạ em mấy tiếng..” Tôi giả bộ mệt mỏi. Thú thật, thể chất của thân thể này rất tốt, hơn nữa Tịnh Nhi còn là con lai nên về mặt đó khá mạnh mẽ. Một đêm cuồng nhiệt qua đi, tôi chỉ thấy có chút mệt mỏi, ngoài ra không hề đau đớn hay đến mức không xuống được giường như mấy nữ chính nữ phụ tiểu thuyết!

Hay là.. Do khả năng của bạn Kiên chưa tới ta?!

Thôi, mị đùa đấy.. Mấy tiếng là đủ để thích đến chết rồi!

“Anh không hành hạ!” Trung Kiên cắn nhẹ vào môi tôi, mẹ, lại mùi bạc hà là thế nào?? Anh dậy từ bao giờ?? Đã lên đi ăn sáng gum rồi!? “Anh là phục vụ em đó nha~”

“Được rồi!” Tôi xoay người chống cự, còn chưa đánh răng hôn hít gì! Mắt vệ sinh chết!! “Em muốn dậy, hôm nay em phải đi học!!”

“Tĩnh Nhi..”

“Cái đồ vô lương tâm này, anh có thôi ngay không hả!?”

“Anh cũng không biết làm thế nào..” “Trung Kiên ủy khuất “.. Hình như thuốc vẫn còn tác dụng!!”

Tác cái đầu anh!! Đừng có chém gió nữa đi!!!

***CẠCH!!!**

Chúng tôi đang đại chiến trên chiếc giường lớn, cánh cửa đột ngột bật mở không báo trước. Trung Kiên vội vã quần chặt chắn xung quanh người tôi, chỉ để lộ mỗi cái đầu nhỏ. Anh ta nhanh tay với lấy quần áo, thành thực mặc vào. Chỉ sau một giây đã trở lại làm thanh niên thể hệ mới anh khí ngời ngời.

Êu, skill này điều luyện giỏi! Bao giờ tác giả mới buff cho mị có thể mặc đồ sau 1 giây ta!?

Không! Giờ không phải lúc thắc mắc cái đó!!!

Hôm qua tôi đã đóng cửa cái then rồi đấy, kẻ nào.. là kẻ nào dám tự tiện mở cửa phòng tôi đi vào như vậy???

“A.. Hai người..” Ngọc Nhi đứng ngoài cửa, phía sau là bố hờ và mẹ kế đang sừng sờ không thốt lên lời. Cuối cùng vẫn là nữ chính thanh tình, dùng giọng nói không thể tin nổi mà thốt lên “Tại sao anh Kiên lại ở đây???”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63

Hay chưa!

Sao bình thường tôi ngủ một mình chẳng thấy ai có hảo tâm đánh thức, ấy vậy mà vừa mới dẫn giai về nhà một cái các người đã phát hiện là sao??

Đi gọi một đứa nhóc cũng phải kéo đến ba người..

“Thì ra âm thanh kì lạ con nghe thấy tối qua là do..” Ngọc Nhi trầm ngâm, sau đó như nghĩ ra cái gì, hốt hoảng che miệng “Bố, tuyệt đối không phải anh chị đã làm chuyện đó đâu!! Chắc chắn là do con nghe nhầm, đó tuyệt đối không phải tiếng rên rì!!”

Mẹ trẻ.. Đang thanh minh giúp tôi cơ đấy!! Thanh minh kiểu úp tội lên đầu thế này chị không cần đâu nhé!

E hèm.. Mà này, hôm qua chúng tôi lớn tiếng lắm sao??

Đấy. Lại phân tâm rồi!! Tĩnh Nhi, mày đang không mặc cái gì đấy!!!!

Trung Kiên tiến nhanh đến cửa chính, mỉm cười tiêu chuẩn rồi đem cánh cửa khép lại. Nhanh chóng đi đến bên tủ lấy giúp tôi một bộ đồ rồi dùng tư thái Hắc quân gia giúp tôi mặc đồ chớp nhoáng như bão tố!

“Anh sẽ chịu trách nhiệm!” Trung Kiên hôn nhẹ lên trán tôi, ngọt ngào nói. Tự đứng trong lòng nở hoa, cảm giác có người để dựa vào, có người giúp mình gánh vác thật sự quá tuyệt!! “Vào nhà tắm chuẩn bị đi, anh xuống nói chuyện với bác!”

“Được rồi..”

Lúc tôi ôm cặp xuống nhà dưới, mọi người đã ngồi an vị trên bàn ăn. Vẫn những chỗ ngồi thường niên đó, có khác thì chỉ khác là hôm nay Tuấn Anh không có nhà. Chắc, nếu anh trai thân yêu mà ở nhà và biết rằng em gái mình bị người ta ăn tại gia, không hiểu Tuấn Anh sẽ có thái độ kiểu gì nhỉ?

Gào khóc ăn vạ đòi Trung Kiên bồi thường hay là nhào lên đâm cho Trung Kiên vài cú?? Haha~ Tưởng tượng cảnh đó đã thấy vui rồi! Có nên nói cho Tuấn Anh biết chuyện này không ta??

Bọn họ đang tĩnh lặng dùng bữa, thấy tôi xuống lập tức dừng lại, ánh mắt ai nấy đều dừng trên người tôi. Trung Kiên dịu dàng, bố hờ và mẹ kế thì dò

xét.. Riêng nữ chính, đôi mắt đẹp sâu như không đáy, đủ các loại xúc cảm hiện diện và tranh đấu làm tôi không tài nào đoán ra được.

Trung Kiên thương thuyết cũng tài ghê ta.. Khi này lúc cửa mở, tôi nhớ không nhầm thái độ của bố hờ vô cùng tệ, kiểu như hận không thể nhào đến chém đũa con gái lằng lộn là tôi đây thành trăm mảnh rồi ném cho chó ăn vậy..

“Lại đây Tịnh Nhi!” Trung Kiên chăm sóc, dịu dàng kéo ghế cho tôi, còn cẩn thận cắt nhỏ đồ ăn cho tôi, trải khăn ăn giúp tôi.. Những hành động nhỏ nhưng làm người ta xúc động vô cùng

Sao hà nữ chính?

Muốn lờm cứ lờm đi!!

Cho em ghen tị chết luôn, đảm bảo với kiểu tính cách bá đạo, lạnh lùng, tự ki.. của bạn nam chính Tuấn Đạt, không bao giờ bạn ấy có mấy hành động này với Ngọc Nhi. Haha.. Tự dung thấy có cảm giác thành tự dạt dào.

“Ngồi xuống!” Bố hờ hắng giọng nói nghiêm túc. Bên cạnh mẹ kế và Ngọc Nhi đều căng thẳng chờ đợi người chủ gia đình nói gì đó mang tính chất trừng phạt tôi đây “Tịnh Nhi, con biết con làm sai cái gì không?”

“Bố à.. Đều là do con! “ Không đợi tôi trả lời, Trung Kiên đã tự nhiên lên tiếng. Dù đó là cất ngang lời người khác nhưng giọng nói trầm ổn lại làm người ta có cảm giác thoải mái “Tịnh Nhi không có lỗi gì cả! Muốn trách hãy trách con đi!”

Nhưng mà.. CMN!! Có cần nhanh thế không hả?? Anh đã gọi ông ta bằng cái danh xưng gì kia???

Tốc độ của bạn sánh ngang tầm tên lửa rồi!!

“Không thể nói vậy được!” Bố hờ hơi ngán ra, đỏ mặt hắng giọng nhìn Trung Kiên một cái “Chuyện này kiểu gì nó cũng có lỗi! Không lớn cũng nhỏ, nhất định phải trách!! Nếu không đồn ra ngoài, người ta lại nói ta không biết dạy con!!”

“Con làm sai sao lại trách bố mẹ..” Anh ta ngây ngô hỏi lại “.. Vậy chẳng phải người ta cũng sẽ nói bố mẹ con không biết dạy con sao??”

“Cái này..” Bố hờ có vẻ ngại dưng chạm đến mấy mối quan hệ xã hội, nể mặt bố mẹ Trung Kiên nên bắt đắ dĩ thờ dài “Được rồi..Con đã nói là do con, còn muốn chịu trách nhiệm.. Hôm nay ta sẽ gọi điện hẹn nói chuyện với bố mẹ con bên nhà!”

“Được ạ!!!” Trung Kiên hào hứng, vui vẻ lén nắm lấy tay tôi dưới gầm bàn.

Bàn tay lớn xiết nhẹ nhàng, vừa ấm áp vừa ngọt ngào.

Nụ cười ấy cũng thật rạng rỡ.. Nhưng sao trong lòng tôi vẫn có cảm giác không yên???

.
.
.

Trung Kiên ăn xong dặn dò tôi một chút rồi ra ngoài đi về nhà lấy xe trước. Đợi tôi ăn xong đi ra là vừa tầm anh ta quay lại, chúng tôi sẽ cùng đến trường như bình thường

Anh ta vừa đi, câu chuyện trong nhà ăn tự dưng được đẩy lại chủ đề Hot sáng nay: chính là tôi và Trung Kiên dám cả gan ăn trái cấm trước tuổi pháp luật quy định!

Nói vậy chứ.. Chụy đây cũng đã hai mươi mấy cái xuân xanh rồi.. Mặc dù quan hệ trước hôn nhân cũng không tốt lắm, nhưng cũng không đến nỗi bị coi là đứa trẻ không có giáo dục chứ!?

“Chị.. Lẽ nào chị và anh thật sự làm.. chuyện kia?” Ngọc Nhi ngây thơ tròn mắt hỏi “Thật đáng sợ, lớp em mới vừa học sinh học tới bài đó xong!!”

Học sinh học nữa cơ đấy..

Chuyện này không phải trong nhà cô em có một chuyên gia và chính cô em cũng chẳng hề kém cạnh, thực hành từ năm 10 tuổi hay sao? Giả ngây thơ, buồn nôn!

“Con đừng hỏi linh tinh!” Mẹ Ngọc Nhi liếc mắt thấy bố hờ chẳng hề vui vẻ, liền ngăn con gái mình lại “Chút nữa đi sẽ mua thuốc tránh thai cho con!! Hôm qua hai đứa chắc không sử dụng đồ bảo hộ?”

“...” Còn có thời gian nghĩ cái bảo hộ đó mới tài.. Mẹ nó! Chưa điên cuồng lao vào nhau đã là may rồi đấy!

“Hừ, một chút kiến thức cũng không có!” Bố hờ đặt dao nĩa xuống bàn, mạnh đến nỗi làm ly nước cam của tôi run lên bần bật “Mới tí tuổi đầu đã quyền rũ đàn ông! Cũng may gặp được Trung Kiên là đứa tốt, nếu không mày ra đường mà ở đi là vừa!” “Minh à.. Con chỉ là tò mò thôi mà.. mình đừng nói

nặng lời như vậy!” Di bao dung nhìn qua tôi, ánh mắt dịu dàng ẩn giấu hàng ngàn lưỡi dao sắc bén “Nó cũng đã 15 tuổi rồi, đâu còn bé bỏng gì nữa..”

“Vậy lớn rồi sao không biết dùng cái đầu mà nghĩ??” Quái quỷ, cái bà di này không nói thì thôi, cứ lần nào nói là lại hại ông bố hờ của chúng ta tức điên đập bàn đập ghế chan chất “Xem đi, cả ngày rong chơi! Quyển rũ đàn ông không nói, khi bố mẹ dạy bảo còn dám trưng ra cái thái độ kiêu ngạo này???”
Mày đúng là không khác gì mẹ mày! Từ tính nết đến khuôn mặt!!”

“Tính nết và khuôn mặt của mẹ con có gì xấu?” Tôi nhếch môi đặt nĩa xuống, thật sự muốn xem thử lúc ông ta thấy Ngọc Nhi ở dưới thân N tên nam chính nam phụ mà rên rỉ ông ta sẽ có cái biểu cảm gì ~ Hừ, đáng tiếc lúc này hào quang nữ chính quá mạnh mẽ, người làm bố như ông ta cũng mờ mắt luôn rồi! “Bố đùa hoài, quyển rũ đàn ông là nghề của di chứ đâu phải của con!”

“Chị nói gì hả??” Ngọc Nhi đứng dậy, loạng choạng lui ghế về phía sau, sốc đến nỗi suýt ngã “Chị nói ai??”

“Mày đúng có mắt dạy!!”

“Tĩnh Nhi, di không ngờ con lại dám nói thế...”

“Có gì không đúng sao ạ?” Tôi mỉm cười đẩy ghế ra, cảm cặp muốn đi “Chỉ là chuyện quá khứ thôi mà, đâu cần thi nhau nhai đi nhai lại như thế!”

“Mày đứng lại!” Bố hờ tức giận, ném một chiếc đĩa về phía tôi. Chiếc đĩa sứ đất tiền lập tức rơi xuống thảm trải sàn, vỡ nát làm nghìn mảnh “Ai dạy mày ăn nói như vậy?? Đã dám làm chuyện xấu hổ, khi bị người ta dạy dỗ lại không dám nhận?”

“Ai nói tôi không dám nhận?” Tôi hừ mũi “Đúng là tôi và Trung Kiên có làm đấy! Vậy thì sao? Còn hơn khổi kẻ lên giường với cả trăm người đàn ông nhưng vẫn nghĩ rằng mình trong sạch lắm, lương thiện lắm!!”

“Chị quá đáng vừa thôi!!” Ngọc Nhi khóc nức nở, ngã vào vòng tay mẹ kế. Đồng dạng với đứa con tốt nghiệp chuyên ngành biểu diễn của mình, bà mẹ cũng khóc đến thương tâm.

Cmm, bà đây mệt!

Đách muốn chơi với mấy người nữa!

“Chị đúng là đồ không biết xấu hổ!! Làm chuyện dơ bẩn còn dám đổ cho người khác!!”

Phi!

Chuyện dơ bẩn đó có hôm nào cô không làm không?

Nữ chính tiểu thuyết H còn dám chửi người! Đúng là đồ điên!!

“Mày đúng là nỗi ô nhục của nhà này!” Bố hờ thấy tôi như vậy, sững sờ một lúc rồi quay ra an ủi vợ con của mình “Nuôi dạy mày bao năm đúng là tốn cơm tốn gạo!”

“A.. Đùa gì vậy?” Tôi hất tóc, vênh mặt kiêu ngạo “Ông nuôi tôi? Tự vấn lương tâm xem ông nuôi tôi như thế nào? Ông dạy tôi được bao nhiêu thứ? Hay mẹ tôi mất ông liền ra ngoài tìm gái?”

“Mày..”

“Cái này gọi là.. Cha nào con nấy.. Bố thân yêu nhii!!”

“Cút!! Cút ngay khỏi cái nhà này!!! Nhà họ Vi không có đứa con gái nào bất hiếu như mày!!! CÚTTTTTT!!!!!!”

.

.

.

Con đường sáng sớm thừa văng lăm cho chiếc ô tô màu đen lịch lãm đỗ bên cạnh đường cực kì nổi bật. Người làm A nào đó vừa đi mua đồ về, nhìn thấy nó im lìm nằm đó không nhận được nuốt nước bọt. Phải rồi, đàn ông có kẻ nào không mê xe hơi chứ hả? Có kẻ nào không mê quyền lực chứ hả?? Và đời này, càng không có kẻ nào không cần tiền!!

Đúng rồi, chi cần có nó.. Sợ gì không có tiền!!!

“Xin chào!”

“A..” Đang vui vẻ nghĩ đến phương pháp kiếm tiền của mình, người làm A giật nảy mình khi thấy một người đàn ông từ trên xe bước xuống.

Người này anh khí mười phần, chất vương giả thấm vào máu thịt, dù bị đòi chèn ép cũng không tài nào giảm bớt được. Khuôn mặt nửa thanh tú, nửa

cương nghị cực kì mê hoặc, làm chính đàn ông như anh ta còn thấy yêu thích không thể rời mắt.

“Cậu.. Cậu Trung Kiên!!!!”

“Tôi đây!” Trung Kiên nhếch môi, nụ cười xảo quyệt như ác quỷ.

Tại sao anh ta lại tìm mình? Lẽ nào anh ta đã biết?? Không thể!! Chuyện này chỉ có mình mình làm, tại sao lại lộ ra được???

Tâm trí người làm A lộn xộn, bị đôi mắt sắc bén kia nhìn đến lạnh gáy, muốn chạy trốn!!

“Cậu tìm tôi có chuyện gì sao??”

“Đưa nó cho tôi!” Ngừ khí ôn hòa, nhưng lạnh lẽo cực độ.

“Nó là cái gì?” Người làm A hoảng hốt lui lại “Tôi không biết! Không hề biết!!!”

“Tôi không đến để hỏi anh!” Trung Kiên nhướn mày “Tôi đang ra lệnh cho anh!!”

“...”

“Cuộn băng anh quay lên đêm qua.. Mau đưa ra, nếu không...”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64

Trong phòng ăn khung cảnh hỗn loạn, gà bay chó sủa âm ỉ.

Tôi mặc kệ ông ta ném đồ lung tung, mặc kệ hai mẹ con nữ chính ở bên khích bác, một đường đi thẳng ra ngoài.

Con đường dài đầy nắng sớm mai cực kì diễm lệ trái ngược hẳn với những nhánh hoa cuối đông sắc màu âm ỉ cực kì. Bầu trời không có quá nhiều mây, xanh thăm dịu dàng. Những cơn gió lạnh lẽo đi chuyển từ cành cây này qua cành cây khác, từng chiếc lá khô xào xạc thê lương..

Tâm trạng của tôi đang thế nào?

Hả hề sao??

Chửi lại được đám người mình ghét, tất nhiên cũng có chút thành tựu cùng sự vui vẻ ít ỏi. Nhưng song hành với nó còn có những xúc cảm vô cùng tiêu cực khác. Không hiểu sao trong tim cảm thấy rất đau đớn, như thể chính mình vừa đưa tay cắt đi mối quan hệ ruột thịt với người thân của mình vậy..

Nhưng bỏ hờ đầu phải bỏ ruột của tôi, từ lúc tôi xuyên qua đây chưa ngày nào ông ta đối tốt hay nói chuyện tử tế với tôi hết..

Vậy thứ cảm xúc này là gì?

Cảm xúc của Tịnh Nhi thật sự vẫn còn sót lại hay sao???

“Sao thế?” Trung Kiên cầm một bọc gì đó trên tay, vui vẻ hỏi “Bố mắng em sao, vợ?”

“Ai là vợ anh?” Tôi bĩu môi, không chỉ mắng đâu, ông ta còn xúc phạm hai mẹ con tôi và sử dụng bạo lực với tôi nữa đó! À, tất nhiên tôi cũng không nhin, động mồm miệng lại với ông ta nữa rồi.. “Thứ gì vậy?”

“Đĩa phim!” Trung Kiên vẫn vui vẻ cực kì, nụ cười treo trên miệng khó gỡ xuống được “Em muốn xem không hả? Hay lắm đó!! Nhân vật chính cũng vô cùng.. Quen thuộc!!”

Đĩa phim..

Tên này xem drama Hoàng Quốc trên mạng chưa đủ sao, còn có tâm mua cả đĩa về nữa? Thôi cho xin đi, tôi đây chẳng có quen anh chị diễn viên nào hết! Quen thuộc mà làm gì khi nội dung của nó là một biển máu chó mệnh mông???

“Không xem!” Tôi đáp gọn, theo cửa xe Trung Kiên đã mở sẵn mà ngồi lên chỗ của mình “Anh tự xem đi, em bận lắm!”

“Bận lắm!” Trung Kiên bĩu môi khinh thường. Ồ, tất nhiên là tôi không thể bận bằng anh, nhưng mà đây không thích xen nên cứ lấy cớ vậy đó, làm gì

được nhau nào?? “Anh đã nói với bà nội rồi! Chút nữa bà nội sẽ qua nói chuyện với bố em! Chúng ta sẽ đính hôn vào tháng sau!”

“Anh đùa à??” Tôi suốt nửa thì sặc nước bọt, nhanh cũng vừa chứ!! Tịnh Nhi này vẫn còn là học sinh đấy!!! “Đính hôn cái gì? Em còn đi học!!!”

“Tệ quá nha~” Anh ta giữ vô lăng, quay sang nhìn tôi, đôi mắt đen thăm mòng nước túi hờn vô hạn “Ăn người ta đến cái xương cũng không còn sau đó xách quần bỏ chạy!”

“Này..” Đồng chí nói chuyện có liêm sỉ một chút có được không? Đồng chí nên nhớ, mình đang là nhân vật nam chính trong một bộ tiểu thuyết khác đấy!! Giữ hình tượng tý đi!!

“Hức.. Em không muốn cưới anh?” Trung Kiên gạt nước mắt, nức nở tức tưởi “Vậy làm đến khi em đồng ý là được!”

“Anh có tin tôi báo công an cho anh ngồi nhà đá không hả??”

“Em nữ làm thế với chồng đẹp trai của em sao??”

“....”

.

.

.

Đến trường, chuyện hôm nay mình sẽ ở đâu tôi còn chưa kịp lo đã phải đối mặt với N vấn đề khác: Fan club của Đăng Khoa!!

CMN!!

Nỗi oan thị Kính này ai thấu cho mị không hả giờ???

“Này, sao phờ phạc gớm thế?” Hạ Lam giúp tôi dọn đồng phế liệu trên mặt bàn, thông cảm hỏi.

Hôm nào cũng vậy, kể từ khi Đăng Khoa Pi Sà triệu kiến tôi vào giờ nghỉ trưa, đám con gái hâm mộ anh ta luôn nhắm vào tôi mà gây chuyện. Đặc biệt là Trình Phương, cô ta tìm đủ mọi cách để gây rắc rối cho tôi. Từ tìm người đánh đến nhốt trong nhà vệ sinh, rồi vẽ bậy lên bàn.. Tuy không gây được sát thương gì lớn vì bên cạnh tôi còn có bạn trợ thủ đắc lực là Hạ Lam. Nhưng nói thật, hôm nào cũng phải cẩn thận với đám con gái này làm tôi đau đầu vô cùng!!

Nói chúng nó sáng tạo cũng không phải, không sáng tạo cũng không xong!!

Ban đầu thì dùng đi dùng lại mấy trò cũ rích học được trong tiểu thuyết hạng ba, sau đó nâng lever, thi nhau nghĩ ra mấy trò mới để đùa với sự kiên nhẫn của tôi.

Đăng Khoa Pi Sà vẫn cứ mắt nhắm mắt mở để mặc tôi bị đám con gái cho ăn hành đủ các kiểu con đà điểu. Nhưng đến khi tôi đập bàn đập ghế khẳng định chúng tôi không có quan hệ, anh ta lập tức đánh hơi thấy và vô tình hữu ý làm ra mấy trò con bò gió đó để bọn họ tiếp tục hiểu lầm tôi và anh ta là một đôi!!

Mẹ nó!

Nên chứi đám con gái kia mù mắt hay chứi anh ta quá thông minh đây???

Mị chán cảnh này đến cỡ rồi!!!!

Hôm nay chúng nó còn ngọt ngào đem ném N thứ vỏ chai lọ bánh kẹo lên mặt bàn nữa!

Muốn tôi tức điên hay sao??

“Tôi bỏ nhà đi!” Tôi nói thẳng. Chuyện này khi nãy quên nói với Trung Kiên, chút nữa báo với anh ta, liệu anh ta có giận vì nghĩ tôi giấu giếm không ta?

“Cậu? Bỏ đi??” Hạ Lam ngạc nhiên tròn mắt “Học sinh ngoan Tịnh Nhi bỏ nhà ra đi à??? Ôi mẹ ơi! Hôm nay bão mất!!”

“Không thêm nói chuyện với cậu nữa!” Tôi bĩu môi khinh thường, quay người đi. Dám chế nhạo chực? Cung đừng nghĩ giỏi kiếm tiền hơn chực là oai nhé! Bao giờ cung già như chực đây thì hãy nghĩ đến chuyện đó!!

“Thôi, được rồi!” Hạ Lam lau bàn, sau đó vứt luôn cái khăn vào túi. Rồi bằng một hành động vô cùng đẹp mắt, cô nàng xoay người một cái, túi rác đã nằm gọn trong ngăn bàn Trình Phương.

E hèm.. Thế này đúng thật là không tốt lắm...Nhưng ai mà thêm quan tâm chứ? Bình thường cô ta cũng suốt ngày ghen tị bày trò hại tôi, hôm nay chúng tôi sẽ thử nghiệm làm kẻ xấu hại người!!

“Tại sao? Có chuyện gì? Cậu tính đi đâu?? Có thể qua nhà mình ở tạm vài ngày!”

“Không cần.” Tôi lắc đầu, tôi sẽ ở lại nhà hàng. Dù sao khi sắp xếp nội thất Đăng Khoa cũng để riêng một phòng ở thông với phòng tổng giám đốc rồi. Đãi ngộ ở đó không tệ, và ít ra đó cũng là ngôi nhà đầu tiên tôi tự mua cho mình “Sáng nay..”

“Oa oa oa!!! Có chuyện lớn!!!”

Chưa kịp nói xong câu, một vài cô nàng đã chạy ào ào trên hành lang thi nhau hò hét.

Chuyện gì đây?

Nhân vật nào mà có thể làm kinh động đến N bạn nữ xinh đẹp như hoa vậy??

“Thầy Đăng Khoa!!”

“Thầy làm sao???”

“Một đám người đang chặn thầy ở cổng trường kia!!!!”

“Cái gì?”

“Bọn nào dám cả gan???”

“Đi! Chị em!! Đi cho chúng nó biết tay!!!”

“...”

“...”

Chỉ một giây sau, trong lớp không còn lấy nửa bóng hồng. Hạ Lam cũng biến mất không dấu tích.

Má ơi, người ta là bang chủ hắc bang lớn nhất nhì thế giới đó, các bà đi ra đó giễu võ dương oai với ai hả??

Ngần không nổi nữa.. Thôi kệ đi..

Hi vọng hôm nay bạn Đăng Khoa vì bạn chuyện này mà để cho tôi được yên ổn sống.

.

.

.

Đáng tiếc, mong ước của tôi luôn trái ngược với hiện thực! Nếu Tịnh Nhi mị đây mà có cuộc sống yên ổn thì quý độc giả hẳn đã đá Tịnh Nhi đi từ lâu rồi! Vì làm qué gì có chuyện gì để xem.

Đăng Khoa quả nhiên bận bịu chuyện ở bang không thể tới trường. Tôi vừa hạnh phúc thờ phào vui vẻ đã lại thấy lạnh sống lưng ngay được!!

Mấy cái ảnh này là sao?

Mấy bài báo của CLB truyền thông này là thế nào??

Mấy cái ảnh mất kì thị kia là có ý gì hả??

“Cậu.. Cậu với Trung Kiên??” Hạ Lam cảm lên đặt xuống mấy tờ báo N lần, sau đó sững sờ mấy lần mới thốt ra được một câu hoàn chỉnh “Cậu và Trung Kiên đã xác định quan hệ rồi?”

“Đúng vậy!” Tôi nhủ mảy may khẳng định, bên cạnh cũng có không ít cô gái đóng tai lên nghe ngóng câu chuyện của hai đứa “Chả phải lần trước khi thấy ảnh của tôi và anh ta phát tán trên mạng mọi người đã biết rồi sao?”

“Nhưng.. Cái đó..”

“Phải đó! Đã làm rồi!!” Tôi bắt khuất gật đầu luôn “Đã nói mà, tôi chả có tình cảm chó má gì với thầy chủ nhiệm cả!!”

“Không có??” Trình Phương nguyệt dài, giọng điệu ghét bỏ hết sức. Đây cô em, thay vì bất lịch sự xen vào chuyện của người khác, cô em nên sờ vô ngăn bàn của mình đi!! “Cả ngày bám lấy Đăng Khoa, lôi kéo sự chú ý của anh ấy.. Tôi thấy cô chính là muốn bắt cá hai tay đi!!”

“Giống hệt báo nói!!”

“Phải không? Cậu ta bảo không có gì với thầy kia..”

“Làm sao tin??..”

Hậm hực lườm tờ báo trên tay Hạ Lam, muốn lườm đến mức nó cháy luôn càng tốt.

Mẹ, cái này chắc chắn là do Ngọc Nhi thao túng đây mà! Con khôn này gián tiếp đá tôi ra khỏi nhà, xong còn quá đáng đến mức cắt luôn đường sống trên trường của tôi. Nó ghen tị vì tôi ở cạnh Trung Kiên? Muốn tôi trở nên cô lập mặc nó muốn hành hạ thế nào thì hành hạ giống như trước kia?

Đừng có hòng!

Nữ chính này đúng là bệnh tâm lý quá nặng mà! Bên cạnh cô ta còn thiếu đàn ông hay sao? Cứ phải nhảy vào ghen tị với tôi làm gì? Cô ta thiếu xinh đẹp thông minh hay sao? Cứ nhất quyết ăn thua đủ với tôi là sao??

Nói thẳng ra là..

Con điên!

Nhìn nó hơi bị nhiều nên nó lộng hành đây mà!

Chạy không lật mặt cung, cung còn làm quá đúng không??

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65

Tờ báo của trường phát hành thường niên hai số một tuần. Một số đầu tuần và một số giữa tuần. Trên đó cập nhật đầy đủ tin tức nóng hổi của trường. Và đặc biệt, những tin tức này toàn là tin mật, chưa được công bố ở đâu bao giờ!

Có lẽ chính vì thế mà trong thời đại công nghệ thông tin, diễn đàn trường mọc nhanh như nấm sau mưa này.. báo in còn có đất bán.

Bình thường mua báo và đọc mấy tin tức bát quái trên đó thật sự rất thú vị. Nhưng chuyện này đánh thể nào vui được nữa khi mà bạn trở thành nhân vật chính bị bôi mớ!

Trang bìa báo in hình ảnh một cô nữ sinh xinh đẹp dịu dàng, lai tây xinh đẹp vô cùng. Song song với nó là hàng tiêu đề to đùng: “Tĩnh Nhi A9 - Sát thủ quyền rũ!!”

Nghe thì có vẻ oai chết đi được, nhưng đọc thì mới thấy tức không để đâu cho hết! Người viết tập hợp đủ mọi thông tin của tôi, từ ngày tháng năm sinh, nơi ở, bố mẹ thế nào, hồi bé xấu xí ra sao.. Cho đến việc tôi đột ngột giảm béo và.. khôn ra. Sau khi xinh đẹp thì như thể bị cáo chín đuôi nhập vào, ra sức quyến rũ đàn ông xung quanh. Từ trẻ đến già, từ cao đến thấp, từ xấu đến đẹp.. không ai là không từng bị tôi lừa qua, trừ khi tên đàn ông đó là gay!

Tiếp theo, do mối quan hệ với anh trai nên đã mời chài được Trung Kiên. Bọn họ còn viết tôi cổ câu kéo Tuấn Đạt-người yêu của em-gái-giấu-tên nhưng không được. Bằng chứng chính là, có một đêm dạ tiệc tôi cố ý va vào anh ta, nhưng nam chính chả thèm để ý đến.

Sau khi chài được giai ngon thì thầy giáo xuất hiện. Ngờ đâu thầy giáo còn xuất sắc hơn người nên tôi bèn tìm cách cưa cẩm cả hai, muốn lập hậu cung!!

Cuối bài viết là dòng kết luận kiểu mập mờ rằng tôi là kẻ không trong sạch, vậy mà còn dám mơ tưởng Đăng Khoa, đúng là thứ mặt dày không biết liêm sỉ. Và kết thúc chính là lời kêu gọi chị em đứng dậy, không để yêu nữ làm bản hoàng tử!!

Không hổ danh CLB báo chí!

Viết câu nào, hay câu đó!

Lời văn danh thép, ý khẳng định rõ ràng!!

“Nếu tôi chưa tiếp xúc với cậu..” Hạ Lam cười khẩy, lườm qua Trình Phương “Nhất định thấy bài báo này nói đúng!”

“Điên tiết!!”

“Muốn xả giận không?” Hạ Lam vui vẻ, trong mắt nhảy ra mấy tia tính toán. Cô nàng lại nghĩ ra trò gì đây hả??

“Làm gì?”

“Đập cho bọn loa phóng thanh này một trận!!” Hạ Lam giờ nắm đấm, khoái trá cười “Bắt chúng nó nôn ra kẻ chủ mưu!!”

“Không cần động tay chân..” Tòe gật đầu “Chúng ta làm cách khác!!”

Dám viết bậy về chị?

Được rồi.. Chị sẽ cho các cung nếm thử mùi cảm bút mà không dám viết!!

.

.

.

Như thường lệ, sau khi ăn tối xong chúng tôi sẽ giải quyết văn kiện. Mặc dù đầu óc tôi không được nhanh nhạy cho lắm nhưng dần dà làm nhiều cũng quen. Đến hôm nay cuối cùng bạn Kiên cũng thông qua, quyết định cho tôi thuê nhân viên!!

Anh ta nói, mọi thứ đã ổn thỏa cả rồi, ngày mai sẽ sắp xếp văn phòng và người làm tới. Tôi chỉ cần trở lại nhà hàng vào buổi trưa sau đó làm quen một chút là được. Nhà hàng quy mô vẫn còn nhỏ nên cũng không có quá nhiều nhân viên văn phòng đâu.

“Suốt này giờ em làm gì vậy?” Trung Kiên dựa người vào ghế, không kiêng kị gì mà ôm trọn lấy tôi. Bộ ngực săn chắc phía sau ầm ập cực kì, nhịp tim trầm ổn của anh ta qua lớp áo mỏng tôi cũng cảm nhận được rõ rệt “Bình thường em đâu có thích dùng điện thoại?”

“Nhấn tin!” Tôi nói trống không, tay vẫn bấm tanh tách “Cho luật sư của Hạ Lam!”

“Luật sư của Hạ Lam?” Trung Kiên ngạc nhiên “Nhà hàng đâu có vấn đề gì? Tại sao em không nhắn cho luật sư của anh?”

“Ông ấy là người chuyên về trẻ vị thành niên!” Tôi vui vẻ vút điện thoại qua một bên “Em muốn kiện người xúc phạm nhân phẩm!”

“Đưa nào dám?” Anh ta xiết chặt lấy tôi, cọ cảm lên đỉnh đầu.

Cũng không thể trách Trung Kiên, chuyện ở trường bị bắt nạt hoặc gây khó dễ tôi đều không nói với anh ta. Dù sao dính đến Đặng Khoa cũng không phải chuyện gì tốt lành cả.

“Không cần động tay!!” Tôi quay người lại, cảm thấy tự nhiên rất muốn dựa dẫm vào người này. Nghĩ vậy liền dang tay ôm lấy cổ anh ta, cảm nhận sức nóng trên mặt Trung Kiên tăng lên nhanh chóng “Chỉ là mấy đứa nhóc!”

“Em nói như thể em lớn lắm vậy!” Trung Kiên bĩu môi, giả vờ trấn định nhưng hai tai đã đỏ bừng. Dù sao, đây cũng là lần đầu tiên tôi chủ động ôm anh ta thế này.

Đúng là.. cũng có chút ngại ngùng.

“Em thật sự đã lớn!” Tôi chống chế, dùng đôi mắt xanh xinh đẹp của mình nhìn anh ta thật lâu.

“Sao sáng nay có người nói còn mình nhỏ lắm?” Trung Kiên đưa tay,捏 nhẹ chóp mũi tôi “Chưa muốn kết hôn?”

“Hai chuyện này khác!”

“Không khác!! Lớn rồi thì cưới anh đi!!”

“...”

“Em ngốc như vậy.. Anh sợ kẻ khác sẽ lừa em đi mất!!”

“Này..” Chưa kịp nói hết câu, đôi môi tình tứ của Trung Kiên đã ập đến. Hơi thở bạc hà thơm mát quen thuộc, dịu dàng bao bọc lấy môi tôi. Ở khoảng cách gần như thế này, tôi có thể thấy được từng lỗ chân lông nhỏ li ti của anh ta, cả sự đắm đuối ngọt ngào phía sau đôi mắt nhắm hờ kia nữa...

“E hèm..” Trung Kiên dừng lại sau một nụ hôn dài, vừa uống trà vừa hắng giọng “Đồng chí Tịnh Nhi, yêu cầu đồng chí lần sau hôn phải nhắm mắt!”

“Hả??”

“Em đó.. Không cảm thấy xấu hổ sao?” Anh ta dí trán tôi, căn vặn “Hôn mà còn mở mắt trừng trừng! Có phải khinh thường khả năng của anh không hả?”

“Sao tự dưng anh tự ti vậy?” Tôi cười cười, giờ mới nhớ ra bạn Trung Kiên là xử nam đó nha~ Đến ngày hôm qua mới được khai trai cơ mà ~ “Lần đầu hôn, ít kinh nghiệm là đúng rồi!!”

“Ai nói anh là lần đầu?” Xử nam nào đó đỏ mặt cãi “Thử lại xem!! Anh sẽ hôn cho em ngất thì thôi!!!”

.
. .
.

Quanh đi quẩn lại đã muộn.

Trung Kiên sắp xếp đồ đạc, sau đó quay ra ngạc nhiên nhìn tôi vẫn còn bình chân như vại ngồi một bên xem máy tính.

“Chúng ta về thôi!” Anh ta thom nhẹ lên trán tôi, dịu dàng gọi “Đã muộn rồi, anh không muốn bỏ vợ nghỉ xấu về mình đâu!”

Trong lòng nảy ra suy nghĩ: Anh có điểm gì không xấu nữa sao mà còn sợ người khác nghĩ? Nhưng mà cái này tốt nhất không nên cho anh ta biết.. Tên vô sỉ này mà đọc được suy nghĩ lúc này của tôi, đảm bảo sẽ không ngại dùng miệng dạy dỗ tôi thêm trận nữa đâu!

Chuyện cãi nhau với bố hờ tôi còn chưa có nói với anh ta nữa.. Chắc, có nên nói không ta? Nếu nói ra Trung Kiên có khi nào sẽ hỏi đến cùng là tại sao lại thế không? Anh ta sẽ không vô lý đến mức bắt tôi về nhà xin lỗi bố hờ chứ? Dù gì.. chuyện trong nhà tôi anh ta cũng không biết quá nhiều, hơn nữa cũng chẳng có gì hay ho để cho anh ta biết cả..

Nhưng nếu không nói ra thì lấy lý do gì để ở lại? Và lại, khi Trung Kiên biết chuyện tôi bỏ nhà đi còn giấu anh ta, thế nào anh ta cũng giận..

“Em không về!” Suy đi tính lại, con đường nào cũng có thiệt có hơn, nhưng cuối cùng không phải thế nào anh ta cũng phát hiện sao, thôi thì nói thật cho nhẹ người vậy.. “Em bỏ nhà ra đi rồi!”

“...” Trung Kiên không đáp, chỉ ngẩn người ra nhìn tôi.

“Anh không cần tự trách, cũng không phải do anh!!” Tôi cúi mặt, bĩu môi nói nhỏ “Này, anh sẽ không nghĩ em là đứa con gái hư hỏng đấy chứ?”

“Cũng tốt!” Trung Kiên không vội dọn đồ nữa, vui vẻ ngồi xuống “Anh mong em hư-hỏng với anh còn không được đấy này!”

“...”

“Thật ra, đi khỏi đó còn đỡ hơn là ở lại..” Anh ta thấy tôi cạn lời thì thôi không đùa nữa. Kì ghê, hôm nay nam phụ này có tâm gớm, kiêu chế không nói linh tinh mà nghiêm túc ngay được “.. Dù gì thì người trong nhà ấy, trừ Tuấn Anh ra cũng không có ai tốt với em!”

“Cái gì?” Tôi ngạc nhiên nhìn qua. Trong nhà đó không có ai tốt với tôi? Trung Kiên.. anh ta biết hết sao??

“Ừm.. Em có tính báo cho Tuấn Anh không?”

“Anh thấy thế nào?” Đi cũng đã đi rồi, giờ báo cho anh trai cũng để làm gì, không khéo còn hại anh ấy đang đi công tác phải bỏ ngang trở về.

Tuấn Anh làm không xong việc chắc chắn sẽ là cái cớ cho hai mẹ con nữ chính cầm vào công kích địa vị của anh ấy ở công ty.. Chuyện đó chẳng quan trọng gì với tôi, nhưng với một người đàn ông như Tuấn Anh lại khác..

“Cậu ta sẽ cuống lên và chạy về đây!” Trung Kiên cười kiêu đều giả, ung dung suy diễn “Việc đầu tiên làm là tìm anh đánh một trận, sau đó sẽ tìm bố em đầu võ miệng một trận nữa!”

“Cũng đúng..”

“Đề củng cố và giữ vững địa vị ở công ty của Tuấn Anh, anh nghĩ vẫn là thôi đi!”

“Đúng ý của em!!”

“Này.. Tịnh Nhi..” Trung Kiên đột ngột ngọt ngào, quay sang nắm lấy tay tôi, đôi mắt đẹp với hàng mi dài gọi tình cực độ “.. Đêm nay.. Có muốn anh ở lại với em không?”

“Khỏi cần!!!” Tôi còn chưa bị điên đâu!! Đồ mặt dày!!! Phén ngay!!!

“Lạnh lùng với anh thế?” Anh ta tiếp tục phát huy bản chất nhây và lầy vồn có “Nghe nói, khu này trước có nhiều tai nạn giao thông lắm, đêm nào cũng có tiếng khóc, oán hận vô kể...”

“Anh nói có thấy ngượng miệng không hả??” Tôi ném tập tài liệu qua, Trung Kiên đang làm mặt ngẫu, đưa tay một cái đã có thể đỡ gọn lấy “Chỗ này chính anh giúp tôi mua!! Mua chỗ toàn ma quỷ có phải muốn tôi đẹp tiệm sớm không hả??”

“Đẹp tiệm thì về quản lý tài sản cho anh!” Ai đó không biết liêm sỉ, tiếp tục cứng miệng.

“Tôi không sợ đâu!! Anh về đi!!! Tôi muốn đi ngủ!!!”

“Oa A A a a a~ Nhưng mà người ta sợ.. Tội thế này.. Người ta không dám về một mình đâu nha ~”

“Anh...”

“Tĩnh Nhi...”

“....”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66

Trường học tôi tệt hết sức!!

Con người quả thật là loại động vật cao cấp sống bầy đàn, chỉ qua thời gian hòa nhập cộng đồng có vài tháng, vậy mà toàn bộ những cảm xúc sắc bén của tôi đã bị bào mòn đi rồi.

Trước kia cô đơn vài ngày, vài tuần, bị khách hàng đối xử chả ra sao.. Cũng chẳng cảm thấy buồn bã. Vậy mà bây giờ, chỉ mới bị đám trẻ con kém mình 10 tuổi đối xử lạnh nhạt, kì thị, ngáng chân.. các kiểu mà đã thấy sâu thẳm khôn nguôi rồi.

Mấy ngày sau đó, các đối tượng gây rối biến mất hàng loạt. Ngọc Nhi bận theo bố hồ làm việc hay sao đó, không thấy đến trường. Trình Phương cũng vậy, biến mất tăm mất tích. Quỳnh Chi cũng chẳng thấy mặt mũi đâu nữa.. Và đỉnh điểm là bạn Đăng Khoa! Anh ta có lẽ bận chuyện ở băng đảng của mình nên không thấy đến trường. Mọi công việc của anh ta đều được giao lại cho một giáo viên thực tập trẻ, nhiệt tình giống hệt cô Vân. Lúc này cuộc sống của tôi mới dễ thở hơn một chút, bọn họ tất nhiên không hòa nhã hay đối xử như bạn bè bình thường với tôi trước đây, chỉ là không bày trò nghịch phá, mỗi ngày đến trường không cần dọn rác trên bàn sau đó ném qua ngăn của Trình Phương nữa..

Chỉ thế thôi là cũng đỡ hơn hẳn rồi..

Hi vọng bạn Đăng Khoa không trở lại nữa. Anh ta có ra đi thì cuộc sống cấp III của tôi mới trở nên tươi đẹp được!!!!

Đúng là các cụ nói cấm có sai! Một số người giống như mây vậy, họ có bay đi thì bạn mới thấy bầu trời tươi đẹp được.. Aizzz~ Mà hình như câu này không phải của các cụ hay sao ấy..

“Buồn quá đi...” Hạ Lam năng động, sức sống trào dâng của chúng ta đang nằm bẹp xuống bàn, ra sức thờ dài.

Đây là tâm trạng chung của 99% con gái trong trường rồi, ai bảo động lực đẹp trai của các bạn ấy biến mất bao ngày nay chứ??

“Nói chuyện gì vui đi Tĩnh Nhi!”

“Có ba con Ruồi...”

“Thôi đừng! Cậu kể chuyện cười nhạt nhẽo lắm!” Tôi chưa nói hết câu đã bị chặn lại. Đại tiểu thư, cô đang buồn nên tôi thương tình mua vui cho cô đấy!!

Dám chê chị đây kể chuyện cười nhạt??

Có tin chị mua mấy tấn muối về đổ cho cô uống nước tới trét không hả???

“Cậu...”

“Này, dám ở CLB Truyền Thông thế nào?” Cô nàng đột ngột nhớ ra

, khuôn mặt đẹp cũng tươi lên đôi chút “Dạo này thấy không còn bài báo nào về cậu nữa!”

“Luật sư nhà cậu đã vào cuộc mà bọn họ còn dám viết linh tinh nữa sao? Tiền đền bù cho danh dự của tôi họ còn chưa trả hết nữa kìa! Hơn nữa Đăng Khoa nghỉ thì tôi đâu có dính vào rắc rối gì mà viết?” Tôi bĩu môi, nhỏ giọng khai trừ Đăng Khoa ra khỏi danh sách “Thầy ấy tốt nhất cứ nên nghỉ mãi thế này!”

“Anh ấy.. Anh ấy cũng đâu làm gì cậu??” Hạ Lam xúc động muốn lật bàn, thể hiện bản thân là cường nữ “Đăng Khoa rất tốt. Sao lại phải nghỉ chứ!??”

“Hạ Lam..” Má ơi! Bạn nhỏ Loli này có dấu hiệu mê đắm thầy giáo hắc ám rồi!!! Khoảng cách từ Thầy ấy đến Anh ấy chỉ có vài ngày thế thôi sao??

Có biết tôi và Trung Kiên phải mất bao ngày mới xưng hô anh-em không thấy ngại ngùng không hả???

Ai go ~ Chúng tôi đã già rồi! Không thể theo kịp lớp trẻ..

“Cậu xác định bản thân sẽ không bán bạn vì giai chứ?”

“Còn phải xem giai đó là ai..”

“Cậu...”

.
.
.

Chiều hôm đó tôi nhận được điện thoại của Đăng Khoa, anh ta nói tôi nay muốn mở tiệc và rất tạo điều kiện cho tôi bằng cách sử dụng nhà hàng của tôi.

Vâng, cảm ơn sư huynh!

Sư huynh hại cuộc sống thanh xuân của tôi từ hồng sang đen nhem như vậy, đền bù như thế có phải ki bo lắm hay không hả??

Ít ra cũng phải đầu tư, giúp tôi mở thêm chi nhánh nữa ở phố Đông!!!

Trung Kiên cũng nhận được thiệp mời, nên chưa hết giờ tan tầm anh ta đã đánh xe đến đón tôi trở về đi chuẩn bị.

Cũng không phải lần đầu dự dạ tiệc nên tôi biết, việc chuẩn bị này vô cùng lâu la, vô cùng tốn thời gian và vô cùng tốn sức! Thế nên là.. sử dụng cái đầu của người thông minh, tôi đã nhờ Trung Kiên dùng xe mua đồ ăn trước, đánh chén xong xuôi mới bắt đầu nhào vào chiến đấu!!!

Dạ tiệc hôm nay Đăng Khoa mời toàn doanh nhân thành đạt và thêm một điểm chung nữa đó là họ đều có chân trong ngành ẩm thực. Nếu như đêm nay chúng tôi đạt điểm cao trong việc phục vụ, hiển nhiên cơ hội mở ra trước mắt sẽ mọc nhanh như nấm sau mưa!!

Đúng rồi!

Anh ta vẽ đường rộng như vậy tôi đại gì không tiến lên??

“Tiểu thư! Xin hãy ngồi nghiêm túc một chút!” Nhà thiết kế chăm chú thắt nôt mấy chiếc nơ nhỏ trên váy giúp tôi, nghiêm túc nói.

Trung Kiên đứng phía xa, từ trong gương có thể thấy được khuôn mặt đẹp trai của anh ta đang hướng thẳng về phía này. Tôi chuyển tầm nhìn, dút suy nghĩ của mình khỏi việc chạy ngay về nhà hàng để thúc đẩy kinh doanh, liếc qua chiếc váy mà Trung Kiên đã kì công chọn lựa.

Bộ váy xòe màu đen, đính những đangg ten và hàng loạt hoa hồng đen u ám. Phía sau có một chiếc nơ lớn bằng ren mềm mại xinh đẹp. Nó tao nhã, sang trọng mà lại không làm mất đi vẻ trẻ trung của tôi. Nam phụ này.. mắt thẩm mỹ của anh ta đúng là cao thật!

Và có một người nữa, mắt thẩm mỹ.. cũng cao không kém..

“Tại sao? Chiếc váy đen tôi đã đặt thử trước ở đây đâu rồi?” Giọng nói dịu dàng nhưng đã chứa mấy phần không kiên nhẫn.

Quen quá!! Mẹ ơi! Không phải trái đất tròn đến thế đấy chứ? Cái thành phố xa hoa này thiếu điểm làm đẹp hay sao? Cùng đến một chỗ cũng được, nhưng có cần cầu huyết đèn độ chọn chung một cái váy không hả???

“Cô Ngọc Nhi..” Nhân viên bên ngoài cung kính cúi đầu, đến khổ, rõ ràng là nữ chính nhỏ hơn người ta trên dưới 10 tuổi, vậy mà vẫn có thể ung dung để người ta cúi đầu trước mình được.

Không sợ tôn thọ hay sao??

Chắc.. Đúng là sức mạnh của đồng tiền, con người ai cũng phải làm nô lệ cho nó..

“Thật sự chiếc váy đó là hàng thiết kế đặt riêng, hôm đó cô đặt lịch chúng tôi cũng đã nói rồi!”

“Cô nói gì vậy? Ý cô là tôi sai sao?” Ngọc Nhi cười lạnh, giọng nói uy nghiêm mà vẫn không mất đi sự ôn hòa. Khí chất vương giả làm người ta muốn gần mà không dám gần “Làm phiền cô gọi ông chủ, tôi muốn phản ánh một số chuyện!!”

“Cô à.. Tôi..”

“Khoan đã!” Ngọc Nhi đột ngột chuyển tầm mắt, hướng thẳng đến chỗ tôi đang đứng, vài tia thú vị loé qua “Khỏi cần!”

“Dạ..”

“Chị Tịnh Nhi à..” Ngọc Nhi ngọt ngào đi đến, có vẻ từ góc nhìn của cô nàng không thể thấy được Trung Kiên đang đứng phía trong, thế nhưng đáng về cô em gái xinh đẹp tiêu chuẩn vẫn thể hiện một cách đúng mực “.. Chiếc váy này..”

“Có vấn đề gì sao?” Tôi nhú mày, miễn cưỡng đáp lời, đưa tay vuốt nhẹ tà váy bông bênh xinh đẹp.

Hề, nữ chính thanh thuần đáng yêu, chả lẽ hình tượng thiên sứ giáng trần của em sụp rồi? Không phải bình thường đều là mặc đồ trắng các thứ các thứ hay sao? Hôm nay lại chuyển gu qua màu đen là thế nào???

“Cái váy này.. Hôm trước em đã đặt..” Ngọc Nhi ỳm khuất nhìn tôi, đôi mắt to tròn ngập nước “.. Chị có thể nhường lại cho em không?”

Hừ, rõ ràng là đánh dấu chủ quyền, nói tôi tranh cướp!

Muốn chị đây nhường thì nói thẳng đi, còn mào đầu cái gì mà “hôm trước em đã đặt”?? Chạy đây coi thường!!

Mà này, không phải tôi tự tin thái quá gì đâu, nhưng cái đó.. e hèm.. búp của chuy lớn hơn, thân hình chuy cũng cao hơn cung cả n cm.. Cung thật sự nghĩ bộ đồ vừa như in với chuy thế này cung sẽ mặc đẹp sao??

“Anh nghĩ thế nào?” Tôi đưa mắt về phía Trung Kiên, ném vấn đề ấy qua cho anh ta. Dù sao chỗ này cũng là Trung Kiên đưa tôi đến, đồ cũng là anh ta chọn cho tôi..

Thật ra.. Trong lòng cũng có chút suy nghĩ muốn thử thách, xem xem nam phụ này thế nào, có tý vương mặc nào với nữ chính thần thánh của chúng ta hay không?

Theo đúng nguyên tác thì kẻ mê đắm Ngọc Nhi nhất, điên đảo vì em ấy nhất, hi sinh vì em ấy nhất.. còn không phải chính là anh ta hay sao?? Nếu như anh ta có phản ứng với nữ chính giống như nguyên tác.. tôi nên làm thế nào đây??

Tự dưng thấy mình thật ích kỉ.

“Chiếc váy này cô đã đặt lịch thử trước?” Trung Kiên bỏ tay ra khỏi túi quần, chậm rãi tiến đến cạnh tôi, đưa tay đến eo biểu thị tính sở hữu “Với ai?”

“A.. Anh Kiên cũng ở đây sao?” Ngọc Nhi ngạc nhiên che miệng nhỏ, điềm đạm hô lên “Em..”

“Nó là đồ tôi đặt riêng cho Tịnh Nhi, theo đúng số đo của em ấy.. Tôi nghĩ cô có mặc cũng không thể đẹp đâu!” Trung Kiên nhếch môi nói không kiêng kị “Hơn nữa theo tôi nhớ cái này là tài sản riêng, có muốn thử cũng không được thử!”

“A.. Em.. “Ngọc Nhi huy động nước mắt nhanh chóng khóc ra tiếng “.. Em cũng chỉ thích quá thôi mà, anh cũng đâu cần làm vậy??”

“Có chuyện gì ở đây thế??”

Không đợi tôi bỏ mũ bái phục khả năng của Ngọc Nhi và khinh thường em ấy vì sắp hết truyện đến nơi mà vẫn chẳng có tý sáng tạo nào, dùng mãi cái chiêu lấy nước mắt uy hiếp người khác đó.. tiếng nói trầm thấp, gọi cảm phía sau đã thu hút toàn bộ sự chú ý. Không chỉ của tôi mà còn của toàn thể người đang đứng trong phòng.

Nhìn về phía đó, một người đàn ông trưởng thành, phong độ cực kì, khí chất tôn quý đang thả bước, chậm rãi đi đến.

Còn ai ngoài anh ta nữa..

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67

Tuấn Đạt cao ngạo bước vào, khí chất vương giả không tài nào lẫn đi đâu được. Đúng là không hổ danh nam chủ, khuôn mặt của anh ta vẫn đẹp đến yêu nghiệt như vậy, nhìn vào là bị hút luôn!

Tất nhiên kẻ bị hút hồn bởi vẻ đẹp không thực ấy không chỉ có tôi, cả N cô gái khác và nhà thiết kế nam trẻ trung đứng cạnh tôi cũng không ngoại lệ, ngẩn ra nhìn anh ta.

Trong căn phòng này, bây giờ đây, chỉ có Tuấn Đạt là tỉnh táo, ung dung đi lại và làm như không biết về ngoài của mình có sức sát thương lớn thế nào với nhân loại. Ngọc Nhi không nhìn anh ta vì mãi khóc cho xong phần của mình, còn bạn Trung Kiên thì tức tối nhéo eo tôi một cái, ánh mắt nhìn tôi tựa như oán phụ vậy..

Được rồi, cục cưng!! Không nhìn giai-nhà-người-ta nữa là được chứ gi!!! Yêu nà ~ Nựng cổ nà

“Ồ, Trung Kiên? Cậu cũng có thời gian đến đây?” Tuấn Đạt ánh mắt đầy hứng thú nhìn qua một lượt, sau đó dừng lại ở chỗ Trung Kiên, nửa vui vẻ nửa châm biếm hỏi “Không phải dạo này công ty bận rộn lắm sao?”

“Người như cậu còn có thể đi nói gì đến tôi?” Trung Kiên nhếch môi, quan hệ của hai anh không phải tốt lắm sao? Cái gì mà bạn thân của Tuấn Anh mà?? Tự dưng hôm nay gặp nhau khách sáo quá vậy?? “Lâu nay nghe giang hồ đồn có người trói được trái tim phong lưu của cậu..”

“...”

“Không ngờ đều là người quen..” Trung Kiên giúp tôi xoa cái eo một chút, ôm lấy tôi như thể thị uy trước cái nhìn thẳng thắn đầy ý chiếm hữu của nam chính “.Đúng là cao nhân bất lộ tướng, sau này em phải đi theo học Ngọc Nhi nhiều vào!”

“Tại sao?” Tôi nhũm mày, không hiểu ẩn ý trong lời nói của anh ta. Ngọc Nhi cũng lấy khăn Tuấn Đạt vừa đưa, ngạc nhiên chầm chầm nước mắt như châu ngọc.

“Người ta có bản lĩnh như vậy.. Em không trói cẩn thận, coi chừng anh bay mất!” Anh ta nhéo mũi tôi, thâm tình thể hiện hết công suất khả năng sến súa. Đúng là không hổ danh đệ ruột phỉm Hoàng Quốc, cách anh ta thể hiện đủ buồn nôn!!

Nhưng trong phòng này có mỗi tôi thấy vậy thôi hay sao ấy.. Vì mọi người đều tập trung ánh mắt ngưỡng mộ qua bên này rồi!! Đến cả nữ chính bình thường ít biểu lộ cũng có chút ít ghen tị cũng ham muốn bộc lộ ra ngoài.. Cũng phải thôi, nam chính như Thẩm Đạt kia, lạnh như băng đá, đã vậy còn bá đạo, chiếm hữu cao.. Hay gọi chung là gia trưởng đi cho nhanh!!!

Yêu một người như vậy, con gái đa sầu đa cảm tất nhiên sẽ cảm thấy không an toàn, không thỏa mãn.

Bảo sao em gái phải tìm vui bên ngoài! Xem đi, bao nhiêu nam phụ của người ta đều thâm tình ngọt lịm thế này cơ mà.. Chắc, cù tại các thú lữ bây giờ thích kiểu cool boy, nếu không đảm bảo em tác giả không bao giờ giao vai nam chính cho bạn Tuấn Đạt!!

“Muốn thì cứ đi!!” Tôi bĩu môi, xoay người ý muốn hoàn thành nhanh công việc. Các người thích chuyện phiếm thì cứ bàn thôi, tiền các người nhiều như nước biển rồi nên đâu cần vội vã, nhưng mà tôi thì khác, tôi nghèo lắm, tôi muốn về nhà hàng!!! Ngay và luôn!! “Ai thèm cần anh chứ?”

“Yo~~ Lạnh lùng quá đó!” Trung Kiên chẳng hề xấu hổ, vui vẻ gật đầu “Bọn này đi trước, các cậu cứ từ từ chọn!”

“Nhưng.. Em..” Ngọc Nhi có vẻ cố chấp với cái váy tôi đang mặc cực kì, thấy chúng tôi đi một cái lập tức lên tiếng.

Tôi còn không hiểu định tuyến tính cách của nhân vật nữ chính này hay sao? Ban đầu đúng là em ấy thấy nó đẹp, nhưng cũng không đến mức đẹp đến độ mê đắm không thể dứt ra được. Căn bản là do nó không thuộc quyền sở hữu của em ấy, đến tay rồi còn bị kẻ khác cướp mất nên mới thấy nó tốt, muốn giữ cho mình!!

“Sao?” Tuấn Đạt vẫn giữ thái độ lạnh lùng như cũ quay sang hỏi một câu. Mặc dù trong mắt anh ta có ít nhiều ôn nhu hơn bình thường, nhưng nói thật cũng chỉ có Ngọc Nhi này chịu đựng nổi tảng băng đó thôi, chứ cho tôi ở cạnh nam chính vài chục phút, đảm bảo tôi sẽ bị đông chết!

“Chiếc váy đó..” Ngọc Nhi níu tay áo Tuấn Đạt khẽ lay, đôi mắt to tròn vẫn còn hơi ửng đỏ kết hợp với dáng người nhỏ bé cực kì động nhân.

Ánh nhìn của nam chính dịu dàng không ít, anh ta khẽ đưa mắt về chỗ tôi đang đứng, một đường thẳng bá đạo đầy ý tứ ra lệnh. Tự dưng có cảm giác mình như con kiến bé nhỏ dưới chân con người, tùy lúc có thể bị chà đạp đến chết..

Hơi nóng bức bội trong người nhao ra như thể ngựa đứt cương, thi nhau chạy đua rần rần trong từng mạch máu. Tôi đứng thẳng trên đôi giày cao gót đen tinh tế Trung Kiên lựa chọn, giữ lưng và ngực theo đúng chuẩn hoa hậu hiện hành, đưa mắt cao ngạo nhìn lại anh ta.

Nghĩ mình nam chính giàu có thì ai cũng phải nghe lời anh sao?

Trung Kiên nhà chúng tôi còn tốt hơn anh cả vạn lần!!!

“Có thể nhường cho cô ấy không?” Tuấn Đạt hơi ngần ngại, hiển nhiên anh ta chưa từng thấy bộ mặt này của Tịnh Nhi đi.

Phải rồi, trước đây Tịnh Nhi mê muội anh ta, mê đến mức chết đi sống lại có bao giờ anh ta thêm để tâm đến đâu cơ chứ? Kẻ này luôn tự phụ bản thân, coi sự tồn tại của mình cao hơn tất cả nhân loại. Và thứ xấu xí như Tịnh Nhi làm sao đáng được anh ta nhìn đến chứ? Hoặc có nhìn đến, thì muốn đòi cũng chỉ thấy ánh mắt mê đắm, tôn sùng của cô ấy giành cho anh ta..

Chết thật, tự dưng tôi lại làm cái vẻ mặt chống đối này.. Có khi nào nam chính biến thái sẽ có cảm giác hứng thú giống các bạn nam chính trong ngôn lù khác không ta????

“Đây là đồ Trung Kiên tặng cho tôi, vật chất có thể không quý giá đến mức không thể mua được, nhưng về mặt tinh thần với tôi mà nói, nó là vô giá!” Tôi nhủ mấy nói thẳng, hàm ý không muốn nhường rõ ràng. Đùa gì chứ, bắt nạt chị mày cho đã rồi muốn cái gì là chị phải cho cái đó ư? Mơ tưởng! “Nếu anh có thể đem thứ gì đó vô giá ra trao đổi.. Chưa biết chừng tôi sẽ đồng ý!”

“Chị..” Ngọc Nhi nghiêng rặng, cố gắng kiềm chế cơn cáu giận để nó khỏi bộc phát ra ngoài. Cam đoan em gái đang nghĩ tôi cố ý để gây sự chú ý với nam chính nên mới thế đây mà.

Haha ~ Cáu đi! Nhịn đi!! Nhịn cho ghen chết cứng đi!!!

“Tĩnh Nhi.. “Tuần Đạt nhếch môi cười, phong tình vạn chủng, mị lực như tên bắn ra bốn phía sức sát thương cực kì lớn. Góc phòng, nam thiết kế đã ôm t*ym gục ngã “.. Em muốn đổi thế nào?”

“Để Ngọc Nhi mặc đồ này.. Sau đó cho em ấy đi chung với Trung Kiên!” Tôi cũng cười giả lả, sao hả, anh dám đem người phụ nữ của mình cho người khác không? Mặc dù tôi chẳng xem Ngọc Nhi là thứ gì đó vô giá đâu! “Tôi đi cùng anh.. Anh thấy thế nào?”

“Ê này..” Trung Kiên ôm chặt lấy eo tôi, nhỏ giọng kháng nghị. Anh càng ngày càng giống vợ nhỏ rồi đó, cũng chỉ là nói cho vui, bực tức cái gì cho đa nhân nhéo chứ?

“Ý này không tồi..” Tuần Đạt tiến đến chỗ tôi, nụ cười trên môi càng lúc càng tươi “Trung Kiên muốn đổi chứ? Tôi không ngại đi chung với Tĩnh Nhi đâu!”

“Anh Đạt??” Ngọc Nhi uất ức giậm chân “Anh..”

“Nói đùa thôi!!” Không đợi nam chính đến nơi, tôi cùng Trung Kiên xoay người, đi qua phòng khác để hoàn thành nốt quá trình trang điểm “Hai người từ từ chọn đồ, chúng tôi đi trước!”

“Gặp lại ở dạ tiệc tối nay!”

“....”

.

.

.

Tuần Đạt chưng hửng đứng ở đó nhìn đôi nam thanh nữ tú kia thân mật rồi khỏi. Trong lòng không nhịn được nhảy ra hàng loạt suy nghĩ về Tĩnh Nhi này. Cô nhóc mới ngày nào còn béo ú và xấu xí đến không tưởng, bám anh khắp mọi nơi, theo anh đi mọi chốn.. vậy mà bây giờ đã trưởng thành, đã đổi khác, và quan trọng nhất đó là đã không còn dưới tầm kiểm soát của anh nữa rồi.

A a a ~

Thứ cảm xúc mất mát này là sao?

Tuần Đạt tổng giám đốc trẻ nhất của thành phố, người vừa trẻ tuổi, vừa tài năng lại có gia thế hùng hậu như anh chưa bao giờ phải tiếc nuối thứ gì cả. Càng không có chuyện đồ của mình nắm chắc trong tay lại có thể vuột mất.

Đúng là trò đời, con cá mất lúc nào cũng là con cá to!!

Tĩnh Nhi này..

“Anh muốn để em đi với anh Kiên thật sao?” Ngọc Nhi tiến đến gần, bàn tay bạch ngọc nín nhẹ, vô lực đến đáng thương “Tại sao? Không phải anh thích.. chị em đây chứ?”

“Thích?” Tuần Đạt nhắc lại từ ngữ đó, anh chưa bao giờ có cảm giác này với ai cả. Với cô gái nhỏ trước mặt này, cũng chỉ là ưng mắt, cảm thấy làm chuyện kia rất thỏa mãn nên giữ lại bên người mà thôi.

Thích một người là thế nào??

“Không phải!” Tuần Đạt lắc đầu phủ nhận, đưa tay xoa nhẹ gò má trắng hồng êm ái của cô gái “Chỉ là thấy em ấy rất lạ, như thể đã trở thành người khác!”

“Anh..” Ngọc Nhi nghiêng rặng, trí não chạy loạn với hàng loạt suy nghĩ ngổn ngang.

Đàn ông là thế. Một khi đã tò mò về cô gái nào, muốn tìm hiểu về cô ta thì chính là do anh ta có hứng thú!

Kẻ lạnh lùng như Tuần Đạt lại có hứng thú với con tiện nhân đó???

Đừng hòng!!

Cô ta đã cướp của cô quá nhiều thứ rồi, bây giờ thì đừng có mơ nữa!!!

“Chúng ta chọn váy tiếp được không?”

“Em không muốn cái váy kia nữa?”

“Không muốn!” Thứ mà con tiện nhân đó đã mặc qua tại sao cô lại muốn mặc chứ?

Đúng là bản thiù!

Làm thế nào để nó biến mất đây ta??

Hmmm~ Kiểu này lại phải kích động Quỳnh Chi thêm một lần nữa vậy. Nữ phụ này nói là độc ác, thật ra vô dụng quá đi!!

*Cmt cho Mị đi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68

Nhà hàng 6h tối đèn hoa rực rỡ..

Phía ngoài cửa hiệu, tấm biển đã được thay thế bằng công chào kết hoa Tử Cầu điểm thêm hoa Hồng Pháp đỏ rực điểm lẹ. Những bậc thang xa hoa được trải thảm đỏ sạch sẽ, tinh tế. Bên trong là một hội trường nhỏ để chụp ảnh, sau đó mới đến phòng tiệc đứng rộng lớn.

Ngày hôm nay quán không mở cửa phục vụ khách thường. Tất cả bàn ghế đều đã được cất gọn lên tầng hai, chỉ có vài chiếc bàn lớn đựng đầy những đồ ăn ngon lành, thơm ngát, những hàng dài ly tách chứa đầy thức uống, từ rượu đỏ đến coctail, đều là loại đắt đỏ cực kì.

Đèn trần được thấp sáng, từng hàng dài họa tiết được vẽ trên đó sống động cực kì. Phía bên cạnh tường và cửa sổ đều được điểm hoa tươi, chính thể tạo thành giống như vườn hoa nơi thiên giới thu nhỏ lại. Thanh nhã mà không kém phần cao quý, hương hoa nhẹ nhàng lan tỏa khắp không gian.

Giữa gian phòng là một khán đài, trên đó có đặt mấy cái kệ nhỏ và một chiếc phong chữ có in dòng chữ: “Tạm biệt *%\$;u4du&;k4” gì gì đó. Nói thật cái tên ấy là tiếng nước ngoài, một đứ đờ đặc cán mai như tôi nhìn hoài cũng không hiểu được.

Tiệc chia tay à??

Người này quan trọng đến đâu mà đích thân Đăng Khoa lại sắp xếp một buổi tiệc hoành tráng thế này?? Còn đích thân vào bếp nấu nướng toàn bộ nữa chứ???

Lẽ nào??

“Hôm nay em thật xinh đẹp!” Đăng Khoa đứng dựa vào tường, tay vẫn còn cầm chiếc muối lớn dùng để đảo đồ ăn. Thân thể hoàn mỹ của anh ta không mặc trang phục thường ngày mà thay vào đó là bộ đồ đầu bếp trắng với chiếc mũ bếp trường trên đầu.

Người đàn ông vừa biết lẫn lộn thương trường, khí thế cường đại, lại vừa biết vứt bỏ đao kiếm thân chinh vào bếp như anh ta đúng là bảo vật hiếm có!

Đáng tiếc, mị là người bình thường không có duyên với bảo vật!

Hoặc là nếu có duyên, tôi cũng sẽ dùng chính đôi tay này bóp chết cái nghiệt duyên đó đi!! Nói chuyện tình cảm với Đăng Khoa?? Kề đó bị cưỡng ngược là cái chắc rồi!!!!

“Tôi sẽ đón nhận lời khen này giúp Tịnh Nhi!” Trung Kiên đứng phía sau thấy Đăng Khoa xuất hiện liền tiến tới chặn ngang “Cậu không phiền chứ?”

“Aiii~” Đăng Khoa nhũn mảy, nhếch môi ngao ngán thờ dài “Người ta nói đúng là không sai.. Yêu vào rồi, ai cũng như kẻ ngốc!”

“...”

“À không đúng!” Chúng tôi chưa kịp phản biện, thầy giáo hắc ám đã nhảy ngay miệng vào “Chỗ này chỉ có cậu mờ mắt vì yêu thôi, vì Tịnh Nhi vốn đã ngốc đến cực hạn rồi!”

“Thầy có thể nói thế với học sinh của mình sao?” Tôi bức bối lườm anh ta, xoay người muốn đi, tên Trung Kiên thối tha dám vì câu đùa nhạt thếch kia mà quay lưng với tôi, nhẩy ra đồng tình với Đăng Khoa, đứng cười ngật nghễo!

“Thầy?” Trung Kiên cười xong trận, nín tôi lại không cho phép rời đi “Cũng phải, Đăng Khoa đi dạy ở trường em mà nhỉ?”

“Chúng tôi còn hơn cả quan hệ thầy trò bình thường!” Đăng Khoa cũng tiến tới kéo tay tôi qua phía anh ta.

Tự dưng mì trở thành con cờ giữa hai người bọn họ. Tôi tất nhiên không chịu để Đăng Khoa nắm tay, hất mạnh anh ta để giữ gìn trinh tiết cho mình. Ai ngờ anh ta quá mạnh, muốn thoát cũng không được!

CMN! Anh ta đúng là trái tim băng đá, không biết thương hoa tiếc ngọc cái khi gì hết! Đảm bảo tay tôi đã in vết 5 ngón tay của anh ta rồi!

Trung Kiên thấy tôi nhăn mày vì đau, liền lưu luyến buông tay. Không còn sự giằng co, tôi lập tức ngã về phía Đăng Khoa chết tiệt.

“Trung Kiên, tôi nghĩ cậu nên cẩn thận một chút!”

“Cẩn thận?” Ăn đau đến bức bối, tôi đứng vững sau đó nhìn thẳng anh ta câu gắt cao giọng “Chẳng có gì phải cẩn thận hết! Dù có cướp được thân thể, nhưng trái tim thì không bao giờ!”

“Cậu cứ thử xem!” Trung Kiên nhăn mày, con giận dưới đáy mắt tràn lên như sóng biển.

Anh ta sợ tôi bị tổn thương nên không dám tranh chấp sao? Nhưng nhờ chuyện đó xảy ra thật, liệu Trung Kiên có dám đứng ra tranh giành không? Hay anh ta sẽ yên lặng đứng bên cạnh vì sợ tôi đau lòng, sợ tôi bối rối.. sau đó chúc phúc cho tôi với kẻ khác?

“Tôi tin tưởng ở Tịnh Nhi!”

“Lòng tin đó đáng giá thế nào?”

“Thế này!!!” Không chờ Trung Kiên trả lời, tôi dùng gót giày cao gót vô ý đập mạnh một cái vào mũi giày Đăng Khoa. Lập tức trên màu da đen bóng của đôi giày đắt tiền hiện hiện một vết xước. Đăng Khoa đảm bảo đau đến tóe mồ hôi rồi, nhưng vì sĩ diện của bang chủ nên không dám thể hiện.

Anh ta buông tay, mày thì nhú chặt nhưng miệng vẫn cười, gật đầu nhìn tôi âu yếm: “Em được lắm!”

“Vì tôi là học trò của anh mà lại!” Tôi cười khẩy đứng lui lại ngay lập tức “Chúng ta đi thôi!”

“Em thật ghê gớm!” Trung Kiên sợ hãi nép vào tôi như chim nhỏ “Anh sợ quá nha~~ Sau này không được bắt nạt người ta đâu đấy!”

Này!!

Sao cái tình trạng này nó cứ sai sai thế nào vậy hả?????

.
. .
.

Đứng giờ, khách đến nườm nượp từng đoàn. Những chiếc xe sang trọng lần lượt dừng ở thảm đỏ cho chủ nhân của chúng xuống, sau đó lập tức rời đi để chiếc xe khác chạy tới.

Từng hàng người theo nhau vào nhà hàng đông như kiến cỏ, những bộ đồ đắt tiền, những bộ trang sức lấp lánh, những đôi giày lịch lãm.. tất cả đều là công cụ giúp chủ nhân của chúng phô bày sự giàu có với toàn thể thiên hạ. Họ đứng quây lại thành từng nhóm nhỏ, bề ngoài là vui vẻ bàn luận từ chuyện kinh tế đến chuyện xã hội, nhưng thực chất phía dưới là những lớp sóng xô dãi, những câu chuyện gia tộc bị vạch trần, những sự lôi kéo đồng minh kinh tế..

Phục vụ đi lại tấp nập, lịch sự bê trên tay những khay đựng đồ ăn, đồ uống đầy ắp nóng hổi.

Tiếng nhạc nhẹ tao nhã vang vọng khắp căn phòng.

Tôi đứng trên ban công tầng hai, chậm rãi thở phào. Cuối cùng thì cũng chuẩn bị ổn thỏa mọi thứ, chỉ cần đợi chủ trì bữa tiệc đến nữa là xong!!

Đăng Khoa này đi đâu không biết, chả lẽ anh ta vẫn còn dưới bếp nấu đồ ăn hay sao?? Còn nữa, cái người mang tên nước ngoài dài dằng dặc kia đâu? Đã xuất hiện chưa ta? Thật sự tò mò không biết đó là ai mà lại quan trọng đến vậy..

Nhìn chán, tôi xoay người muốn trở lại phòng làm việc của mình một chút. Muốn giải quyết nỗi buồn mà giải quyết ở chỗ công cộng như này thật sự xấu hổ vô hạn~~ Tốt nhất vẫn nên trở về chỗ của mình! Trên đó không chỉ là phòng làm việc mà còn kiêm luôn chỗ nghỉ ngơi, phòng ăn, tắm rửa.. các thứ. Mấy hôm nay ở trên đó càng cảm thấy thần phục khả năng thiết kế mang tính chất lo xa của bạn Đăng Khoa.

Được rồi.. Coi như anh ta giỏi!!

Trung Kiên khi này đã bị một số khách quý kéo đi mất. Vốn anh ta cũng định lôi tôi theo để kéo mối quan hệ cho nhà hàng, nhưng sau đó do tôi vướng một số chuyện nên đã để lỡ mất. Cuối cùng thành ra hai đứa bị chia tách, mỗi người một nơi.

Mở cửa căn phòng lớn, không khí ẩm áp trong phòng tràn ra êm đềm như lụa. Tôi liếc qua điều hòa, thấy nó vẫn đang cố sức chạy hết công suất. Má.. lẽ nào lại quên tắt điều hòa?? Để nó chạy từ hôm qua đến giờ?? Tồn điện chết tôi rồi!!!

Mà.. Hôm qua mình có bật điều hòa không ta???

*Cạch!

Đang tự chửi mình đang trí không thể nhớ được cái gì, tự dưng cửa phòng tắm mở bật ra, hơi nước mù mịt lan tỏa, ả sau đó là bóng người cao lớn, cường tráng..

ĐĂNG KHOA!!!

ĐĂNG CMN KHOA!!!!

ANH LÀM GÌ Ở PHÒNG TÔI VẬY HẢ!???

ĐÃ VẬY.. TRÊN NGƯỜI CÒN QUẢN MỖI CÁI KHĂN BÉ TỶ XÍU!!!

“Không ngờ.. Em lại có cái sở thích này!” Đăng Khoa mở cửa thấy tôi ngồi phía ngoài, không ngạc nhiên cũng không hoảng hốt, tự động coi tôi thành kẻ đột nhập mà cười dịu dàng nói “Nhìn không ra đấy!”

Mẹ nó!

Anh đứng trong phòng tôi.. tự tiện dùng nhà tắm của tôi.. Xong bây giờ còn dám nói ý rằng tôi biến thái???

Ừc.. Không thể nhìn!

Trung Kiên nhà tôi còn đẹp hơn gấp vạn!!!

Này! Cát hàng của anh đi!

Thân thể tinh mỹ, cơ bắp cường tráng có gì hay mà khoe chứ? Muốn quyền rũ chực đây à?? Đừng mơ! Chực chính là tiêu biểu của con người hiện đại có ý thức, tôn vinh cuộc sống vợ chồng thủy chung 1x1!!!

“Mượn phòng người khác cũng không chịu nói trước..” Tôi nhắm mắt, nhếch môi quay mặt đi, cố gắng giả vờ ung dung “.. Anh cố ý để quyền rũ tôi đúng không?”

“Em nghĩ vậy à?” Đăng Khoa không biết xấu hổ, bình thân đi đến bên cạnh tôi, ngồi xuống rót trà nóng ra tách “Thân thể này có đủ quyền rũ được em không?”

“Chiều này anh nên dùng với người khác!” Tôi đứng phắt dậy, đi nhanh ra cửa “Tôi đã có chồng rồi!!”

“...”

“Nếu anh xấu hổ, tôi sẽ xuống dưới giúp anh quảng cáo mặt hàng!” Trước khi đi, còn cố quay lại nói nốt câu “Đảm bảo các tiểu thư phía dưới có không ít người chạy lên phục vụ anh đâu!!”

Sau đó, đóng sập cửa lại chạy ngay xuống tầng dưới trốn vào một phòng vệ sinh mà gào thét thảm thiết!!!

Trời ơi! Bỏ mắt cho đã, nếu Trung Kiên mà biết tôi lén dòm hàng của kẻ khác liệu anh ta có điên tiết lên không nhỉ?? Nhưng sự thật là mị không có cố ý, lúc đó cũng đã quay mặt đi N độ rồi.. Đâu có thấy gì mấy đâu!!

Nhưng mà.. ai go~~ Áy náy chết đi được!!!

Trung Kiên Sama!! Nhất định em sẽ đền bù cho anh!!!

Bình ổn một lúc mới chợt nhớ ra là mình sắp sửa tè ra vấy dạ hội, tôi dùng tốc độ nhanh hết cỡ nhấc chân vẩy bông xòe xinh đẹp nà lên, sau đó an tọa...

Các cụ đã nói không gì thoải mái bằng...

“Tôi còn chưa nói rõ với cô sao??” Giọng nữ phía bên ngoài vang lên cùng tiếng giày cao gót và chốt cửa “Chuyện đó cũng không phải do tôi, là cô nóng vội nên mới để cho con nhỏ đó ăn mất Trung Kiên!!”

Gi?

Gi nữa đây???

Lại có chuyện HOT chuẩn bị được khai mở!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69

Tôi nín thở ngồi im trong phòng, đến cả chuyện nguy cấp là đang tè dờ cũng phải nhịn lại.

Đó, vậy mới nói, thích buôn chuyện quan trọng qua điện thoại, cần nhìn kĩ xung quanh nếu không muốn bị nghe lén!!!

Không hề nhầm lẫn, giọng nói phía ngoài đích xác là của Ngọc Nhi! Cô ta đang nói chuyện điện thoại với ai đó, giọng nói bình thường ngọt ngào giờ trở nên cao ngạo, hết như lúc nói chuyện riêng với tôi vậy.

Bộ mặt thật của nữ chính đang lộ ra với ai thế nhỉ? Tay chân của cô nàng à? Lạ ghê.. Với Trình Phương không phải vẫn luôn giữ mặt mũi cho nhau nên lịch sự lắm hay sao hả? Rốt cuộc là ai ta??

Còn liên quan đến Trung Kiên.. Là Quỳnh Chi sao? Nhưng cô ta đi nước ngoài giải quyết nốt giấy tờ ra trường rồi cơ mà? Với lại bọn họ đều chị chị em em ngọt xớt cơ mà, giờ lại nói kiểu tôi-cô này là sao??

“Cô còn dám trách tôi?” Ngọc Nhi tiếp tục, giọng nói đã có mấy phần vút lên “Phải, là tôi nghĩ ra trò bỏ thuốc đấy thì sao, ai bảo cô cũng nặng lên đồng ý làm gì?”

“....”

“Cái gì? Tôi tự bỏ? Thế tối hôm đó kẻ nào nhân lúc tôi lên ra ngoài đặt thức ăn liền bỏ vào cả hai chiếc bánh?”

Hai chiếc bánh..

Bỏ thuốc...

Tối hôm đó...

Càng nghe càng thấy cái này quen quen.. Mẹ nó! Đích thực là nguyên tác đây rồi!! Có điều thay vì Ngọc Nhi của chúng ta hạ được lại có thêm bàn tay của nữ phụ Quỳnh Chi!!!

Cô ta tính làm gì? Định để cô ta cùng Trung Kiên ăn sau đó cùi khô lửa cháy, hừng hực giống như chúng tôi đêm hôm đó??

Cô ta và Trung Kiên là bạn thân từ nhỏ, lại thêm hai nhà có giao tình, Trung Kiên lại là đàn ông có trách nhiệm.. có phải hay không anh ta sẽ lại chịu trách nhiệm với Quỳnh Chi nếu chuyện đó xảy ra??

Đúng là vô liêm sỉ!

Mặt dày tính kế chính cả bản thân mình!

Cô ta yêu đến mức nhũn não luôn rồi!!

Biết ngay mà.. Hôm đó bọn họ tự mình nấu ăn tôi đã thấy đáng nghi rồi mà.. Hơn nữa nhân vật nữ chính ngàn năm không phải vào bếp như Ngọc Nhi của chúng ta lại có khả năng nấu ăn xuất thần như thế..

Còn tưởng bàn tay vàng chói lòa, ai ngờ là mua ngoài hàng..

“Cô đừng lái nhai nữa, thật điếc tai!” Ngọc Nhi khinh thường nhẹ giọng “Chuyện của mình nhờ người ta giúp, đến lúc người ta giúp xong còn quay ra trách! Ăn cháo đá bát vừa thôi!”

“...”

“Câm miệng! Không phải vẫn còn ông bà nội anh ta yêu cô như con cháu sao?” Bọn họ tranh luận gì đó có vẻ vô cùng gay gắt, cuối cùng Ngọc Nhi chốt lại “Cũng không phải là hết hi vọng, bám vào đó mà leo lên!”

“...”

“Đúng!” Em gái cười ra tiếng, nụ cười quái dị lạnh người “Chính là như vậy! Tôi muốn cô ta mất hết không còn gì, thê thảm quỷ mị dưới chân tôi mà cầu xin!!”

“Tại sao chị lại phải cầu xin em chứ, em gái?” Tôi đá cửa đánh rầm một cái, sau đó mới thấy xót xa. Mẹ nó, vì con nhóc ác độc này mà đá hỏng cửa thì thật không đáng, tài sản của mình cả đó!!

Nữ chính có vẻ cực kì bất ngờ vì thấy tôi ở đây, bàn tay ngọc ngà lập tức buông thõng, đem điện thoại tắt đi nhét lại vào túi xách nhỏ.

Vẫn diện một cù theo phong cách En - Rô, nữ chính mặc một bộ váy xòe trắng xen lẫn màu hồng nhạt, trên váy in thêu hoa văn hoa hồng và vài bông hoa hồng đính nổi thành hàng. Đôi giày cao gót cùng tông có một chiếc quai nhỏ bằng ngọc trai tinh tế, chiếc mũ theo kiểu Gothic kèm hoa hồng cài lệch trên mái tóc đen dài làm xoăn nhẹ cực đẹp.

Đúng là hoàn mỹ!

Hoàn mỹ đến mức làm người khác không nhìn được mà cảm thán, mà quay đầu nhìn lại vài lần đến nỗi khuynh thành khuynh quốc!

Đáng tiếc, thiên thần này lại không hề tốt như vẻ ngoài. Ai bảo em tác giả quyết tâm cho nữ chính thay đổi, không thêm làm Bạch Liên Hoa nữa làm gì..

Hừ, đạo này thấy em ấy án binh bất động, tôi còn thả lỏng chút ít.. ngờ đâu là coi thường sai đối tượng rồi! Nữ chính vẫn nguy hiểm hết như lúc đầu!!

“T.. Tịnh Nhi?” Ngọc Nhi ngạc nhiên thốt ra một câu, sau đó rất nhanh khôi phục trạng thái bình thường. Đúng là chuyên nghiệp quá mức! Hỏi lại lần thứ N: Tại sao em không làm diễn viên? Không làm ảnh hậu?? “Chị đang làm gì ở đây??”

“Như em thôi, em gái!” Tôi nhếch môi đến gần bồn rửa tay, xem lại khuôn mặt tinh xảo của mình trong gương, bình thường không phải chỉ có hai người Ngọc Nhi sẽ không che giấu bản chất hay sao? Lẽ nào là cuống đến mức quên mất rồi? “Thế nào? Đã được tôi ra khỏi cái nhà đó, chắc cô vui vẻ lắm hả?”

“Chị..” Ngọc Nhi ai oán nhìn qua, mẹ, sao cô ta còn diễn, chả lẽ trong này có người khác!? Mình phải từ từ, bình tĩnh mới được, nếu không nhất định sẽ bị cô ta hại trở thành kẻ xấu!!

“...”

Ai ngờ chưa nói hết câu, nữ chính đã xoay người lật mặt, nhanh như điện vậy, khuôn mặt xinh đẹp điểm lệ lộ ra nụ cười tà ác, ánh mắt thâm trầm: “Phải! Tất nhiên là vui vẻ, chị chết đi tôi càng vui hơn!”

“Đôi đầu với tôi có gì hay?” Khí thế của con nhóc 15 tuổi này thật sự làm tôi choáng váng.. Nữ chính thật sự mới có mười mấy tuổi đầu, tại sao lại có hận thù sâu đậm với Tịnh Nhi như vậy chứ? Rốt cuộc Tịnh Nhi đã làm gì sai? Trong nguyên tác Tịnh Nhi này luôn ngốc nghếch theo cô ta như cún con, chỉ có phút cuối biết tất cả mọi chuyện trả thù cô ta thì liền bị giết..

Vậy thì tại sao??

“Chúng ta nước sông không phạm nước giếng, cô cứ cố chấp như vậy để làm gì?”

“Nước sông không phạm nước giếng?” Ngọc Nhi cười khẩy đứng khoanh tay lại, cao ngạo vênh mặt “Chị nói có nghĩ không? À, tôi quên mất, chị thì làm gì có não mà nghĩ,“

“....” Mày mới là con mất não ấy!!

“Nếu như không có mẹ chị, không có chị thì chúng tôi phải sống khổ sở mười mấy năm hay sao??” Ngọc Nhi gần từng tiếng, tiến sát lại chỉ tay vào mặt tôi mà nói. Đôi mắt xinh đẹp trợn lên dữ tợn như muốn long ra ngoài “Nếu như mẹ chị không cướp đi bố tôi thì mẹ tôi phải làm gái sao hả?? Nếu không có mẹ con chị thì chúng tôi việc gì phải ở khu ổ chuột? Muốn đi học cũng không thể, muốn ăn cũng không được, muốn ngủ cũng phải dè chừng...”

“Nếu như không có mẹ con tôi, thì cũng sẽ là mẹ con người khác!” Tôi lạnh giọng, con bé này tư duy theo kiểu phi lô gic gì vậy?? Quay người tiếp tục rửa tay, tôi học Ngọc Nhi vênh mặt lên trả lời. Với loại người này, thật sự không biết nên thương vì cô ta có quá khứ hắc ám hay là ghét vì tư duy cô ta không bình thường đây... “Nếu cô nghĩ mình thông minh hơn tôi, thì nên tìm được đúng người mà căm hận mới phải..”

“Ý cô là sao?” Ngọc Nhi nhú mày, thu tay lại.

“Ai là người bỏ rơi mẹ cô, hèn nhát chạy theo cuộc hôn nhân khác..”

“Ahahaha...” “Nữ chính nghe tôi nói vậy xong, không hiểu ăn phải thứ gì, đột ngột cười vang, cười như điên dại, cười đến mức khó mà dừng lại được...”

Tiếp xúc ít nên không phát hiện..

Nhưng mà em nữ chính này.. Không có vấn đề về thần kinh đấy chứ??? Đừng làm mị sọ! Mị không muốn đầu trí với một đứa bị điên và hoang tưởng

nặng đầu!!! Chúng quá nguy hiểm!!!

“Ahahahah..~ “Ngọc Nhi khó khăn lắm mới dừng lại được, đứng dựa vào thành bồn rửa tay mà thở. Má, có gì đáng cười, cười đến tắt thở luôn mới ngưng được.. thấy gớm quá.. “Ông ta sao?? Cô không cần nhắc! Đầu tiên là mẹ cô chết, sau đó sẽ đến cô trở nên thê thảm. Cuối cùng.. là tên già đó! Tôi sẽ làm cho ông ta thân bại danh liệt, sau đó.. sẽ nghiền nát ông ta bằng đôi tay này!!!”

“Mẹ...” Tôi nhú mồm hỏi lại, trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Ngọc Nhi nhắc đến mẹ của Tịnh Nhi?? Đầu tiên là mẹ của Tịnh Nhi chết? Điều này có ý gì??? Trong nguyên tác không hề nhắc đến cái chết của mẹ Tịnh Nhi nên tôi không hề biết gì về nó. Từ khi vào truyện đến giờ, ngoài khuôn mặt của bà ấy tôi cũng không biết gì thêm. Mọi người cũng ít khi nhắc đến bà ấy, mà có nhắc cũng chỉ toàn nhắc kiểu chửi xéo..

Mẹ Tịnh Nhi chết thì mẹ con Ngọc Nhi mới có thể chen chân vào nhà này.. Liệu cô ta có liên quan gì đến cái chết của mẹ Tịnh Nhi không?

Điều này.. Lúc đó cô ta mới chỉ là đứa trẻ mấy tuổi, làm sao có thể???

Không được!

Tôi không thể tư duy theo lối thường được! Đây là tiểu thuyết!! Nơi này có chuyện gì không thể xảy ra được chứ???

“Sao? Thắc mắc đúng không??” Cô ta cười ha hả, sự độc ác ánh lên trong đáy mắt “Tại sao một người đang hạnh phúc như vậy lại lao ra đường tự tử.. Hahaha ~ Tôi đã tốn rất nhiều công sức đó!”

“Mày..” Không hiểu cảm xúc phẫn hận ở đâu trào đến, tôi nhào lên đưa tay và hai phát thật mạnh vào hai má hồng phấn của nữ chính. Cô ta ăn đau, ngừng cười cảm phần liếc qua, vì lực đạo rất mạnh nên mặt lập tức sưng đỏ “Cầm mồm con chó!”

“Ồ tức giận sao?” cô ta loạng choạng đứng lui ra phía sau mấy bước, mặt vẫn còn giữ trạng thái hưng phấn vì kích động được tôi “Hay lắm, có giỏi thì đánh nữa đi! Càng đánh, cơ hội về Vi gia của cô càng ít!! Rất nhanh thôi.. cô sẽ biết thế nào là đau khổ!!”

“Tao sẽ báo cảnh sát!” Tôi cảm hận lườm qua, không khí trong phòng ngưng đọng, chỉ có tiếng nước vẫn chảy róc rách đầy ưu thương “Mày là kẻ giết người!!!”

“Báo cảnh sát?” Ngọc Nhi xoay người soi gương, sau đó bỏ phần trong túi xách ra dẫm lại. Dù sao giờ cũng là giữa bữa tiệc, nếu bị thấy mấy cái vết kia chắc chắn xấu hổ không có chỗ chôn luôn!

Tôi thừa biết con nhỏ này toan tính cái gì! Đảm bảo sau khi về nhà nó sẽ dùng vết thương đó để lôi kéo sự thương hại của bố hờ!

Đúng là nuôi ong tay áo! Nhà họ Vi sẽ bị diệt trong tay ông ta mất thôi!!!

“Chị nghĩ có ai ngu đến mức tin chị sao?”

“...”

“Muốn đấu với tôi?” Ngọc Nhi cất hộp phấn nhỏ vào túi, vênh mặt quay ra “Đợi 1000 năm nữa đi!!!”

*Đánh nhau zồi anh em oiiiiii

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70

Không được!

Tôi kích động quá rồi!

Chưa tìm hiểu kỹ mọi chuyện đã làm lớn lên. Đáng lẽ phải đợi sau này Tuấn Anh công tác trở về để hỏi rõ đầu đuôi. Tới lúc ấy.. nếu nữ chính thật sự có những tay vào cái chết của mẹ Tịnh Nhi, tôi nhất định sẽ không buông tha cho cô ta!!

Ngọc Nhi thị uy xong, lập tức xoay người, ý định rời đi, tôi bực bội dí vòi nước vẫn đang chảy ầm ầm dưới bồn rửa tay, lập tức nước bắn tóe ra bốn phía!!

“Này! Cô làm trò gì vậy?” Ngọc Nhi hốt hoảng lấy tay che vẩy, sau đó là che mặt để đỡ trôi đi lớp phấn trên mặt. Che đi, che nữa đi em gái! Xem em

che được đến bao giờ!

“Choi té nước chứ gì!!” Tôi le lưỡi buông tay, vẩy một đồng nước giữa mặt cô ta làm Ngọc Nhi nhắm tịt mắt lại. Sau đó nhanh tay, dùng cánh tay duy nhất còn đang khỏe mạnh của mình độc ác ấn mạnh đầu nữ chính một cái, lập tức khuôn mặt xinh đẹp diễm lệ của Ngọc Nhi chìm trong bồn rửa tay ngập nước “Con khốn! Mày ở trong này mà tự vẫn lương tâm đi!!!!”

Đội cô ta hoảng loạn xong xuôi, tôi dùng toàn bộ sức lực trong người, nhanh chóng chạy ra mở cửa rồi thật nhanh chặn nó lại từ bên ngoài. Nữ chính cũng nhanh như thỏ, tiếc rằng tôi ra tay quá chớp nhoáng, cô nàng trở tay không kịp nên bị sặc nước. Vừa ho vừa chạy đến đập cửa rầm rầm.

“Mở cửa ngay!!” Ngọc Nhi ho sặc sụa, khó chịu hét lên “Không thì đừng có trách!!”

“Hét lớn vào!” Tôi rặn ra tiếng cười, giả như mình đang thật khoái trá “Hét khản cổ cũng không ai thêm đến mở cửa cho cung đâu!!”

“Tĩnh Nhi! Tao mà ra được khỏi đây thì mày chỉ có chết!!”

“Chịu khó đi cung! Đến mai lao công sẽ giúp cung ra ngoài thôi!” Tôi nói thầm, ngọt ngào hết sức “Giờ thì tạm biệt, chị phải đến chăm sóc cho.. anh Đạt đây!!”

“Quay lại!!!”

“Quay lại ngay!!!!”

“Con khốn!! Mày thử động vào anh ấy xem!!”

“Con khốn!!!”

“Tĩnh Nhi!!!”

“TỊNH NHI!!!!!!!!!!!!”

Gào cái gì, không phải mày có di động sao? Lấy ra mà kêu cứu viện!!

Thật sự là điếc tai quá mà ~~

.
. .
.

Tôi xuống phòng tiệc một lúc lâu mà chưa thấy chủ trì bữa tiệc xuất hiện. Và thế là để mọi người không cần chờ đợi, quản lý của Đăng Khoa đã đứng lên giúp anh ta làm mọi việc, từ lời giới thiệu đến cảm ơn, rồi vân vân mây mây các thứ, nhưng cuối cùng vẫn không thấy nhắc gì đến cái vị mang tên \$”#;\$;hjb&đg\$&>’ kia cả.

Quái quỷ, bạn Đăng Khoa làm gì mà lễ mễ hơn cả chị em phụ nữ vậy? Tắm xong lâu như thế rồi còn chưa xuất hiện? Lễ nào phải ngồi vào bàn trang điểm các kiểu xong mới tự tin khoe cá tính!?

“Em đã đi đâu thế, vợ?” Trung Kiên đứng phía sau tôi từ lúc nào, dí sát vào tai tôi mà thối hơi “Anh ở đây một mình thật sự là buồn lắm đó nha~~”

“...” Còn không phải chính anh bỏ rơi tôi sao, bây giờ còn mặt dày quay ra trách cứ? Muốn ăn đấm hay sao?

“Sao thế?” Trung Kiên thấy tôi không đáp lời liền đi vòng ra phía trước, đưa vào tay tôi một ly nước trái cây mùi vị và màu sắc vô cùng hấp dẫn.

Đúng loại tôi thích, Trung Kiên vậy mà cũng để ý những thứ nhỏ nhặt này hay sao??

“Không sao! Em mới đi đánh người xong!” Tôi giữ lấy ly nước, đưa lên miệng uống “Cảm thấy mệt mỏi!”

“Ồ, em đánh người?” Trung Kiên hứng thú nhìn tôi một lượt, xác định trên người không có vết nào xây xát mới thả ra hỏi “Đánh ai? Thắng chứ hả?”

“Anh sẽ không nghĩ em là loại con gái bạo lực chứ?” Tôi bĩu môi gật đầu. Như thế cũng coi là thắng chứ nhỉ? Ít ra tôi cũng nhót được cô ta lại mà..

À.. Thật ra tôi chỉ hỏi vậy cho vui thôi, chứ nếu anh ta có nghĩ vậy thật tôi cũng chẳng có cách nào.

“Làm tổn hại đến mình thì bắt buộc phải phản kháng thôi!” Trung Kiên nhếch môi, nhíu mày đoán “Nhưng anh vẫn nghĩ em đừng nên tự động tay vẫn tốt hơn!”

“Vậy thì thế nào?” Cáo già anh thử bày kế cho tôi xem!!

“Tốt nhất cứ lơ đi..” Trung Kiên cười tà, vui vẻ nói “Sau đó về mách với anh! Những chuyện thế này để anh giải quyết vẫn tốt hơn!”

“Em không định biến mình thành tiểu thư không biết chuyện đời!” Tòai giả bộ coi thường, nhưng thật chất trong lòng nở hoa “Anh thích nuôi sâu gạo à?”

“Sâu gạo là em thì anh tình nguyện nuôi cả đời!” Anh ta nhéo mũi tôi, ngọt ngào như thể muốn biến chỗ này thành không gian riêng cho hai đứa. Mặc dù nơi này ai cũng bận bịu chẳng có quá nhiều thời gian nhìn qua góc của chúng tôi, nhưng thật sự cũng có chút ngại ngùng “Có người để dựa, chỉ lo em không muốn dựa vào thôi!”

“Hai đứa nói chuyện gì mà vui quá vậy???” Xấu hổ quay phắt về phía giọng nói phát ra, tôi ngạc nhiên nhìn thấy sư phụ đầu bếp đang đứng đó, vẻ mặt hạnh phúc xen lẫn sâu nảo lạ lùng.

Hôm nay thầy mặc một bộ vest trắng, cài hoa hồng nhạt trên áo. Mái tóc vàng nâu vuốt ngược ra phía sau, kết hợp với gọng kính vàng cùng tông tôn lên vẻ đẹp lịch lãm, thuần thực của đàn ông Tây phương. Đôi mắt sâu thẳm thú vị dịu dàng nhìn khắp một lượt, vừa thân thiết, vừa xa lạ..

“Thầy..”

“Chào thầy!” Trung Kiên mặt không biến sắc, cầm ly rượu đỏ đưa đến chỗ thầy một ly. Sư phụ không hề khách khí, cùng anh ta cụng ly một cách thân tình. Sau đó hai ông cũng nhau cạn một cách sáng khoái.

Quái dị..

Tại sao tôi cứ có cảm giác như mình sắp bị bán? Và sư phụ chính là người bỏ thân yêu đang đích thân đưa con gái mình đến miệng cọp??

Hai người họ nói chuyện duyên duyên, bàn từ chuyện này sang chuyện khác một cách tao nhã và lịch lãm. Tôi đứng đó bị Trung Kiên lôi vào không ít lần, nhưng về sau câu chuyện càng lúc bị đẩy đi càng xa, chủ đề của đàn ông lúc nào cũng xoay quanh vấn đề kinh tế chính trị mà phụ nữ không tài nào hòa hợp được..

Càng lúc càng buồn chán, tôi xoay người thông báo mình đói, muốn đi tìm đồ ăn. Phía ngoài, nhạc nền đã dạo, vài đôi đã xuống sàn khiêu vũ. Những chiếc váy đủ màu sắc bung xòe như đàn bướm xinh đẹp, diễm lệ.

“Tĩnh Nhi, sao em lại ở đây một mình?” Vừa đưa tay gấp được vài miếng đồ ăn, phía sau đã thấy tiếng nam trầm thấp đầy từ tính.

Mẹ nó, để tôi yên được không!

Bảo sao các cụ có câu không thể nào đến bar mà đọc sách được! Tối dạ tiệc mà muốn yên ổn ăn uống, đúng là chuyện chỉ có trong mơ!

Tôi thả tay khỏi mỹ vị vừa đưa lên miệng, trợn mắt nuốt xuống cho xong, sau đó lấy tư thế thanh nhã nhất quay người lại.

Nam chính đứng ngay đó, nụ cười tỏa nắng ấm áp như mùa thu..

Anh ta mặc bộ vest đen tiêu chuẩn, trên ngực cũng cài một bông hoa hồng nhạt kèm với hoa Baby nhỏ xú, tinh tế. Thân thể đẹp đẽ thon dài mang đầy màu sắc cảm dục hấp dẫn cực độ. Phía xa, không ít những cô gái vì nhìn theo anh ta mà đỏ rượu, rót đồ ăn, sau đó lờ mờ tôi cháy mặt!

Các má bình tĩnh lại đi!

Tôi đây chỉ là vô tình bị anh ta bắt chuyện cũng chẳng phải người đi cùng anh ta đâu!

Thế này mà nữ chính cũng chịu đựng được là sao, lần nào đi cùng anh ta cũng bị lờ mờ liếc các kiểu không thấy khó chịu hay sao hả!!!!???

Tự dưng bắt chuyện với tôi, còn cười ngọt ngào đến thế là ý gì? Anh ta đã quên Tĩnh Nhi này chính là kẻ cách đây vài tháng đeo bám anh ta chặt đến nỗi không còn kẽ hở hay sao?

“Anh cũng ở đây một mình đấy thôi!” Tôi cao ngạo vênh mặt, xa cách nói. Quái nhỉ, Ngọc Nhi vẫn chưa gọi anh ta ứng cứu hay sao? Tiện thể còn vùi dập tôi tí chút chứ?

Hay em gái nữ chính này ngốc đến mức quên luôn mình có di động trong tay rồi?

Cũng có thể là cô ta bị thương quá nặng nên đã về trước rồi, sau đó gửi gắm cảm hận nhờ Tuấn Đạt trả thù giúp.. Chính vì thế nên lúc này anh ta mới tới đây bắt chuyện với tôi..?

“Người đi chung với anh.. đâu rồi?”

“Từ lúc bắt đầu tiệc đã không thấy!” Anh ta làm như không nghe thấy ý vị xa cách của tôi, chậm rãi tiến gần đến, tự nhiên lấy một miếng đồ ăn trong đĩa của tôi đưa lên miệng “Trung Kiên đâu? Không phải cũng bị người ta lôi đi bàn chuyện rồi đấy chứ?”

CMN!

Đồ ăn của chụy!!

Có biết xấu hổ là gì không hả?? Đó là đồ của tôi sao anh dám ăn?? Đến cả Trung Kiên còn chưa có bao giờ ăn chung đĩa với tôi đâu!! Tại sao tên nam chính thói tha nhà anh lại dám hả?????

“Vâng!” Tôi cười gượng gạo “Tổng giám đốc như anh sao lại rảnh rỗi thế này?”

“Tôi vẫn luôn rảnh..” Tuấn Đạt liếm môi, cười nhẹ. Đầu lưỡi tinh tế dụ hoặc có sức sát thương cực kì lớn. Đây, đừng có làm bà đây muốn chửi bậy lần nữa!!! “..Với những người tôi có hứng thú!”

“Nói vậy..” “Tôi cũng cười, kiềm chế không để da gà da vịt không nổi lên vì thấy ghê “.. Chả lẽ Tuấn Đạt tổng tài có hứng thú với tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71

Tuấn Đạt vẫn giữ nguyên nụ cười, nhìn tôi bằng ánh mắt đánh giá. Anh ta lúc nào cũng là người thông minh, vậy thì rốt cuộc, kẻ thông minh này đang nghĩ cái gì trong đầu đây??

Nghĩ ngờ tôi chơi lạt mềm buộc chặt với anh ta hay là giả lạnh lùng để câu sự chú ý? Cũng có thể là cười đơn giản chỉ vì tìm thấy nguồn vui mới, vì vốn dĩ anh ta chẳng khi nào có thời gian chú ý đến một sự tồn tại nhỏ nhoi như của tôi.

E hèm.. Ừm, là tồn tại lớn lao mới đúng..

Nhưng mà mị thắc mắc hơi bị ngoài lề xú, thật sự thì lúc đầu em tác giả giới thiệu nam chính là một kẻ thông minh, máu lạnh, nhẫn tâm.. etc các kiểu, chỉ có với mỗi nữ chính là ôn nhu hơn một chút. Nhưng thật sự là đọc truyện mị thấy bạn Tuấn Đạt đụt không thể tả luôn! Ai đời bạn gái dưới mắt mình của cả đóng giả, lăn giương từ bạn thân cho đến đối tác của mình mà anh ta cũng chẳng hề hay biết.

Mãi tận cuối truyện phát hiện thì đau khổ ôm t*ym một lúc rồi cũng chấp nhận nữ chính không sạch!

Lô gic khi mẹ gì vậy?

Rốt cuộc là anh ta biết nhưng lợi dụng thân thể nữ chính hay anh ta không biết thật?

Nếu không biết thật thì hai cái chữ thông minh này đặt trên người anh ta hơi bị sĩ nhục đấy!

“Em rất hay thất thần!” Tuấn Đạt trầm ngâm nhủ mày, đưa tay tự nhiên giúp tôi lấy tóc mai đang lòa xòa trước trán xuống.

Má!

Ông nội, đừng có làm trò con bò với tôi!!!!

Hất mạnh tay anh ta, sau đó loạng choạng lùi lại hai bước. Tôi cố gắng hết sức nín cười tao nhã, cố gắng giả bộ như không có chuyện gì ở đây vì mọi người đã bắt đầu có dấu hiệu chú ý qua bên này rồi!

Ngó quanh một lượt, vừa nãy thôi Trung Kiên và sư phụ còn đứng ngay kia, vậy mà một khắc sau quay ra đã biến mất không dấu vết rồi!!

Hai người làm gì mà bốc hơi nhanh dữ vậy hả????

Trung Kiên, mau ra đây cho em dựa!!

“Xin lỗi, tôi phải đi tìm Trung Kiên!” Tôi cười, lịch sự đưa tay tỏ ý muốn rời đi.

Ai ngờ tay vừa đưa ra đã bị anh ta nắm lấy, tôi ngạc nhiên đến nỗi há hốc miệng, suýt chút nữa là dùng nguyên khay đồ ăn trên tay úp lên mặt tên đại vô duyên này rồi!

“Em tránh né tôi?” Tuấn Đạt nắm rất nhẹ, thế nhưng nhẹ không có nghĩa là dễ thoát. Chẳng biết anh ta có học thái cực quyền của Tung Của không mà bám dai như đĩa, hất thế nào cũng không thấy buông “Tại sao? Lẽ nào Tịnh Nhi ghét tôi?”

“...” Dính vào anh chỉ có chết, thế anh nghĩ là tôi có thích anh không hả? Tiểu thuyết quái gì thế này? Nữ chính thì có vấn đề thần kinh, nam chính thì bị điên!! Đúng là trời sinh một cặp!!! “Tôi nghĩ.. Anh cứ dây dưa với tôi thế này, em ấy biết được, chắc sẽ đau lòng lắm!”

“Em ấy?” Tuấn Đạt nhắc lại “Em nói là.. Ngọc Nhi sao?”

“Đúng vậy!” Tôi thờ dài, miễn cưỡng, sau đó đợi anh ta thả lỏng mới kiên quyết kéo tay về “Hôm nay anh đi chung với em ấy đúng không? Dù sao cũng là chị em một nhà.. em cũng không muốn Ngọc Nhi buồn bã!”

“Ngọc Nhi và em thật sự khác biệt!” Tuấn Đạt nghe tôi nói xong, dừng lại một chút mới tiếp lời. Đôi mắt cương nghị của anh ta nhìn thẳng như muốn hút hồn người đối diện “Tại sao trước đây tôi không phát hiện ra điều này ở em nhỉ?”

Vì chú thấy Tịnh Nhi đây xấu, nửa cái nhìn còn không thèm đưa nói gì đến phát với chả hiện!! Làm màu hoài cha nội!!!

Vậy mà mọi người cứ nói cái gì về đẹp nội tâm.. Tất cả đều là ch* nả hết, mặt ngoài mà xấu xí người ta đã không muốn gần, chứ đừng bảo ở cạnh để tìm hiểu tâm hồn đẹp để!

An ủi người xấu cũng nên tìm cái gì hiện thực chút mà an ủi đi!! Ví dụ kiểu như mình đen thì nói: ít ra mày vẫn trắng trẻo hơn mấy người ở Phi châu chẳng hạn..

Khoan đã..

Ngọc Nhi yêu nam chính này nhất đúng không ta?? Nếu như bây giờ tôi chia rẽ bọn họ không biết Ngọc Nhi sẽ có cảm giác gì nhỉ?

Cô ta sẽ đau lòng thật chứ, hay chỉ một giây sau đã gắn liền trái t*ym tan vỡ của mình bằng cách lăn giường với nam phụ khác?

Nhưng chia rẽ hai người họ bằng cách nào đây? Giả bộ thân mật với nam chính? Kệ sạch sẽ như anh ta có cho phép không? Làm thế nào để Ngọc Nhi thấy? Trung Kiên biết chắc chắn sẽ đau lòng...

Tôi.. Rốt cuộc tôi nên làm gì đây???

Ngọc Nhi vẫn còn bị nhốt trong nhà vệ sinh đó..

“Chúng ta.. Không phải còn rất nhiều thời gian hay sao?” Tôi làm bộ buột miệng nói ra, sau đó che miệng ngại ngùng. Diễn sâu vc, ghê chết mất!

“Em nói đúng..” Tuấn Đạt cười ngọt ngào, thâm tình đáp lại “.. Chúng ta còn cả đời để đi cơ mà!”

“Ngọc Nhi..” Tôi cúi mặt, giả bộ ngại ngùng. Thật sự sợ rằng nếu mình ngẩng lên và bị anh ta nhìn thấy sẽ lộ ra là đang giả vờ mất “..Em ấy khi này không phải đi cùng anh sao? Giờ không thấy đâu là thế nào?”

“Cô ấy nói đi vệ sinh..” Tuấn Đạt có vẻ không muốn nhắc đến người tới chung với mình lắm, nhưng vẫn miễn cưỡng trả lời “Sau đó không thấy quay trở lại..”

“Anh.. có muốn cùng em đi tìm cô ấy không?”

“Tìm sao?” Tuấn Đạt híp mắt nhìn qua, không rõ là vui vẻ hay chán ghét “Được thôi, nếu như em thích!”

Dễ dàng thế sao trời??

Bạn ấy thế nào cũng đang nghĩ tôi nhàm chán với các kiểu đây mà, vì cái hành động rủ rê này có khác quái gì đang cố gắng câu dẫn anh ta đâu.

Chán thì kệ, chụy đây cũng chỉ muốn lợi dụng cung đến thế thôi! Đến lúc gặp nữ chính, nhất định phải diễn một màn tình sâu như biển, để xem cô ta sung sướng hay đau buồn nào!!

Trung Kiên!!!

Ai am so rì!!!!!!

Nhất định em sẽ tạ tội với anh!!!!

.
. .
.

Chúng tôi đi loanh quanh qua mấy tầng lầu, dẫn dụ mãi mới tới tầng tôi nhốt Ngọc Nhi ở đó. Cả đoạn đường ngắn ngủi mà đi cùng anh ta nó bị kéo dài ra đến cả ngàn dặm. Tôi vẫn giữ thái độ giả vờ ngượng ngùng xấu hổ etc các kiểu, còn anh ta cũng vẫn vậy, lạnh lùng nhưng không kém phần ôn nhu. Và có vẻ độ kiên nhẫn đã lên đến max rồi, vì đại nhân vật này đã cạn dần hứng thú với một Tịnh Nhi nhu nhược thế này.

Chúng tôi nói mấy chuyện linh tinh vớ vẩn, từ chuyện nhà qua chuyện trường lớp, sau đó nói về mấy mối quan hệ linh tinh. Và chủ đề, người mà chúng tôi nhắc đến nhiều nhất chính là Tuấn Anh. Cuối cùng thì cũng chỉ có mỗi anh trai làm điểm chung, vì Tuấn Đạt chơi cùng Tuấn Anh từ lâu, còn tôi thì là em gái thân yêu của anh ấy nên tất nhiên nói chuyện cũng đỡ nhàm chán hơn.

Từ việc ở nhà Tuấn Anh thế nào, hồi nhỏ đi học ra sao, tính cách thật sự kiểu gì.. anh ta đều nắm rõ như lòng bàn tay, nhắc đến cái là kể ra vanh vách từng chuyện một. Nói thật, nếu tác giả đại nhân không ghi rõ mác truyện là ngôn tình thì tôi còn nhầm tưởng rằng bạn Tuấn Đạt đã phát triển tình cảm với bạn Tuấn Anh lên tầm cao mới!

Thế thì còn Trung Kiên và Đăng Khoa?

Hèm.. Đăng Khoa sẽ là nữ vương thụ vì suốt ngày làm khó dễ người khác, còn Trung Kiên nhà ta sẽ có cái mỹ danh trung khuyển công!

Quá chuẩn luôn!!!

“Đừng diễn kịch với anh nữa!” Tuấn Đạt đột ngột giờ chứng, dừng hẳn lại, đưa tay ép đến, một đường làm tôi nép sát vào tường.

Khoảng cách cực kì gần, từ chỗ này, thời điểm này.. tôi có thể nghe rõ ràng cả tiếng tim đập mạnh mẽ trong lồng ngực của anh ta.

Nam chính từ trên cao nhìn xuống, khuôn mặt đẹp đến hoàn mỹ làm người ta có cảm giác không thật, cảm giác đó không phải người phàm. Anh ta nhíu mày, đôi mắt đen láy nhìn tôi như thể muốn xuyên thấu mọi thứ suy nghĩ trong đầu.

Tự dưng cảm thấy chột dạ, vì ý nghĩ hiện tại của mình chả hay ho gì.. CMN, sao ép bà đây đẹp lép như con tép vậy?? Có biết khó chịu lắm không hả?? Lý do gì mà đàn ông các người luôn thích trò này như vậy?? Và vì sao Trung Kiên làm trò này với tôi thì được, đến lúc Tuấn Đạt làm tôi lại thấy ghê thế này????

“Diễn.. Diễn cái gì??” Tôi không thoải mái, vận người muốn thoát. Ai ngờ vừa cựa quậy một chút, Tuấn Đạt đã hành động trước một bước.

“Có tin là anh sẽ hôn em không hả?” Anh ta híp mắt cười, nụ cười như thể gián tiếp nói anh ta biết hết “Đã sợ hãi như vậy, chán ghét như vậy... Còn muốn cùng tôi đi tìm người làm gì?”

“...” Thái độ của mình thể hiện ra ngoài rõ đến vậy sao????

“Rốt cuộc, mục đích của em là gì??”

“Em..” Tôi ngập ngừng, mẹ nó, bài đáng thương ừn khuất tôi đây mới được xem qua chứ chưa được học qua đâu! Nên giải quyết kiểu gì đây trời? “Em thật sự không có mục đích gì.. Chỉ là.. Muốn đi tìm Ngọc Nhi.. Cùng với anh..”

“Đi cùng với tôi?” Tuấn Đạt đưa tay giữ lấy cánh tay tôi, xiết nhẹ. Bàn tay anh ta lớn, có lực nhưng lại rất lạnh, lạnh hết như tính cách của anh ta vậy “Vậy tại sao lại có thái độ này?”

“Vl..” Vì thật chất đây *éo thích đi chứ sao!! Ai cứu mình!!! Chỉ chút nữa là đến cuối đường rồi, đến nhà vệ sinh rồi!!!

“A.. Không, em không sao!!!” Quả nhiên cầu được ước thấy!!!! Tiếng nói này chính là cứu tinh lớn nhất của đời tôi!!! Ngọc Nhi ơi!!! Mau ra đây xem cảnh này đi!!!

“...”

“Thật sự.. Đừng.. Chỗ đó..” Ai vậy? Không phải đang nói chuyện điện thoại hay sao?? Tự dưng giọng em gái xinh đẹp biến đổi như đang rên rỉ là thế nào??? “..Không được! Anh Khoa à~~ “

Anh Khoa?

Đăng Khoa ấy hả???

Tôi trở mắt nhìn qua, Tuấn Đạt có vẻ cũng đang ngạc nhiên không kém, có điều kiềm chế tốt nên sự ngạc nhiên chỉ quẩn quanh trong mắt.

Này.. Đừng đùa nhé!

Chỉ định cho nữ chính thấy một chút, ai ngờ lại gặp cả cảnh này!!!

Coi như.. Tôi lãi to rồi!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72

Tôi nghe thấy, tất nhiên Tuấn Đạt cũng nghe thấy.

Và hẳn là anh ta còn nghe rõ mồn một nữa cơ!

Nam chính bỏ trò tra khảo tôi, nhủu mày tiến đến gần cánh cửa nhà vệ sinh nữ đang khép hờ. Những tiếng nói ngọt ngào, trao đổi nhỏ nhẹ cứ từ đó mà vang ra vô cùng mờ ám.

Hừ, còn nói không hứng thú với bạn Ngọc Nhi? Ta khinh! Tôi thấy tên thầy giáo hắc ám này chính là nghiện nhưng còn ngại đi. Ra là lấy tôi làm bìa đỡ đạn để che giấu cho nữ chính khỏi án hành của đám con gái trong trường. Đủ tàn nhẫn, đủ đáng ghét! Vậy mà tôi còn hi vọng khi quen anh ta trước, còn là sư muội của anh ta thì anh ta sẽ chừa đường sống cho mình cơ..

Đây, có khi nào là kẻ sách có sự nhúng tay của nữ chính không ta??

Nói gót đi theo Tuấn Đạt, đồ tôi dùng để chặn cửa khi nãy đã bị đá gọn qua một bên, vài tia sáng mỏng manh khe khẽ lọt qua kẽ hở bên cạnh cửa. Nam chính đứng phía ngoài suy nghĩ gì đó một chút, không nhanh không chậm, cũng không kiên quyết, chỉ đề tay lên cửa một cách hờ hững.

Này, Đấng Khoa anh ta không phải bang chủ hắc bang cái gì gì đó hay sao? Chẳng có tý võ công nào thế? Người ta đứng cạnh cửa rồi mà còn không biết!!!

Đúng là cầu huyết, chỉ thấy trong truyện!!!

Tôi bủu môi,muốn đẩy phắt Tuấn Đạt ra mà đập cửa cho lành. Nhưng thôi, cũng chả liên quan đến mình nữa, nhịn xuống xem kịch nào...

“Không. Em.” Ngọc Nhi thở gấp, giọng nói đứt quãng van vỉ dụ hoặc.

“Tại sao?” Đấng Khoa dịu dàng, tiếng vọng như thể muốn lôi kéo người ta xuống 18 tầng địa ngục. Đảm bảo khuôn mặt anh ta lúc này cũng gọi cảm lắm đây này! Kết hợp với kiểu nói chuyện đó, đúng là chỉ sợ con gái xin chết dưới chân anh ta đông như kiến cỏ!

Đáng tiếc ~

Nam chính của chúng ta là Tuấn Đạt sama cơ, thầy không có cơ hội ho he rồi!

“Đừng như vậy... A...”

“...”

*CẠCH!!!

Cánh cửa bật mở, phía bên trong Đấng Khoa và Ngọc Nhi đều ngạc nhiên nhìn qua phía này. Hai người bọn họ có vẻ chỉ là đang xem xét vết thương bên má chứ không có gì mờ ám như tôi tưởng tượng...

U.. E hèm.. Đạo này đúng là hay nghĩ bậy quá đi! Dù gì cũng không nên trách Mị, chỉ là do Mị đã hai mươi mấy tuổi đầu rồi thôi! Nghĩ lung tung cũng là điều không thể tránh khỏi..

Đấng Khoa đặt Ngọc Nhi ngồi trên thành bồn rửa tay, em gái xinh đẹp giữ chặt làn váy hồng mỏng manh xinh đẹp, run rẩy đặt một tay lên vai Đấng Khoa như thể chim nhỏ đậu phải cành cong, luôn lo sợ sẽ bị ngã xuống. Đúng là đáng vẻ đẹp đến mức làm người ta thương tiếc không thôi!

Thầy giáo hắc ám dựa sát vào thành bồn, dịu dàng đỡ tay vào hai bên gò má ửng hồng của Ngọc Nhi, chậm rãi đưa sát miệng mà thổi. Lúc này hiển nhiên là cái khăn tắm đã bị vứt trên phòng tôi, tên cầm thú ấy đã khoác trên mình bộ vest lịch lãm, ung dung và thản nhiên đến kì lạ.

Nhưng mà này.. anh ta thật sự ngây thơ đến mức nghĩ rằng thổi hơi là sẽ hết đau hay sao hả???

Hai người thôi diễn trò đi!!

Mắc ói quá hà!!!!

“Ngọc Nhi.” Tuấn Đạt trái với tưởng tượng của tôi, anh ta không cáu giận, không bức bối và quan trọng nhất là không có cả chút ngạc nhiên nào cả, bình tĩnh đi tới “Thì ra em ở đây!”

“A.. Anh Đạt?” Ngọc Nhi ngạc nhiên nhìn qua, đôi mắt to tròn không che giấu sự hốt hoảng “Chị.. Chị Tịnh Nhi??”

“Ra là em ở đây cùng thầy!” Tôi cười giả lả, tìm cách phủ đầu trước khi bị em gái vạch trần âm mưu xấu xa “Làm chị và anh Đạt lo quá! Bọn chị cùng nhau đi tìm em thật lâu mới thấy đó!”

“...”

“Còn thầy nữa!” Không để ai kịp nói, tôi liền thoáng tiếp luôn “Đáng ghét, đối tượng yêu đương của thầy rõ ràng là Ngọc Nhi, vậy mà trên trường dám lấy em ra làm bìa đỡ đạn cho hai người!! Em phải báo chuyện này cho CLB truyền thông mới được!!!”

“...” Ba người bọn họ đổ dồn 6 con mắt về phía tôi, có hai trong số ba người họ trách cứ tôi lắm lời, người còn lại thì vẫn bình thản như không.

Nam nữ chính, tôi nói gì sai? Vạch lưng các người cho kẻ khác xem làm các người xấu hổ hả?? Đáng lắm!!!

“Ôi, chết thật...” Tôi che miệng giả bộ biết lỗi “Em.. Em còn có việc đi trước, tạm biệt!!!!”

Tiếp đó, không quản bảo tố sau lưng, tôi quay người một đường đi thẳng.

Haha, vui vẻ với nhau đi!!

Chạy đây chờ đợi kết quả!!!!

.
.
.

Giữ vẻ mặt hờn hờ như bắt được tiền đi xuống hết một khúc cầu thang tôi dừng khựng lại vì bắt gặp một đối tượng khả nghi đang đi ngược chiều.

Anh chàng cao lớn đẹp trai, bộ vest lịch lãm nhún nhúm không ít vì anh ta di chuyển nhanh chóng, ca vạt đen bị kéo lệch qua một bên, mái tóc vốn được vuốt keo gọn gàng nay cũng trở nên hơi rối. Khuôn mặt tinh mỹ có vài đường nhăn biểu thị trạng thái tức giận, đôi mắt tóe lửa thấy tôi một cái càng trở nên hừng hực.

“Tĩnh Nhi!” Trung Kiên cười cười, nhẹ giọng gọi. Má ơi, sao tự dưng thấy chuông báo nguy cấp reo inh ỏi thế này?? “Em vừa đi cùng ai??”

“A.. Trung Kiên..” Tôi vô thức lui dần lại, giọng gào đáp lời. Quái nhỉ, lúc cần thì không thấy anh đâu, sao tự dưng giờ xuất hiện đúng lúc quá vậy??

Còn cái thái độ này nữa.. Anh ta biết gì rồi sao?

Tôi đi chung với Tuấn Đạt cũng đâu có ai thấy??

Chả lẽ bạn Ngọc Nhi báo cho anh ta để anh ta đến đây bắt gian?

Có thể lắm.. Tôi để nam chính bắt gian em ấy. Em ấy đại gì không dùng chiêu ngược lại này chứ?

“Anh bình tĩnh đi!!”

“Anh đang rất bình tĩnh!!” Trung Kiên vẫn giữ nụ cười quý dị, tiến dần từng bước. Bình tĩnh cái khi gì, rõ ràng sát khí của anh sắp ép chết người khác được rồi kìa!

Thế sao lúc đối đầu với bạn Đăng Khoa anh không bày loại sát khí này ra đi? Hòa hoãn với anh ta mãi làm gì chứ??

Chẳng hiểu lý do gì, trong đầu âm ỉ nổ mấy tiếng, suy nghĩ từ đâu nhảy ra thôi thúc tôi phải chạy trốn!

Trốn đi đâu bây giờ!? Có trốn được mãi không?? Mặc kệ.. cứ chạy trước đã! Nghĩ là làm, tôi xoay người dứt khoát lao thẳng lên lầu trên trên trên nữa! Trung Kiên không kém cạnh, đuổi theo sát nút!

“Đứng lại! Em chạy đi đâu hả??”

“...” Ngu gì mà đứng, đứng lại để anh cho ăn hành à?

“Tĩnh Nhi!! Em đã làm gì sai hay sao mà chạy nhanh thế!??”

“...” Lén chòng đi chơi với giai, còn giả bộ thả thính với giai nữa.. Thế có gọi là làm sai hay không??

“Nào!” Chỉ vài giây sau Trung Kiên đã giữ trọn lấy tôi. Đồ khốn! Anh dám lợi dụng lợi thế chân dài, còn không phải đi giày cao gót để áp đảo tôi? Hack vừa thôi!!! Đả đảo!!!! “Em nghĩ, mình có thể chạy thoát khỏi anh sao?”

.
.
.

Chúng tôi đến phòng làm việc, mặc kệ bữa tiệc phía dưới đang diễn ra một cách sôi nổi nhất, nồng nhiệt nhất. Cũng bỏ qua luôn những cơ hội có thể hợp tác với người khác, cứ như vậy, đóng cửa song tu!

Trung Kiên khóa chốt cẩn thận, kéo tôi đến chiếc giường lớn phía trong, sau đó bằng một tư thế vô cùng nghệ thuật đẩy tôi ngã xuống, anh ta bắt đầu màn trừng phạt của mình bằng tiết mục hôn đến khi tôi không thờ nổi!

Đúng là con người độc ác, lòng lang dạ sói, muốn hành cho chực đây chết đi mới vừa ý đúng không?

“Nói cho anh nghe từ đầu đến cuối!” Trung Kiên nằm ra bên cạnh, thả lỏng cho tôi thở một chút. Hương rượu tây nồng nàn từ phía anh ta khe khẽ lan tỏa làm kẻ đang yêu như tôi có cảm giác muốn say “Nếu không, anh sẽ ghen chết mất!”

“Anh biết em đi với Tuấn Đạt?” Tôi quay ra nhìn anh ta, thắc mắc.

“Biết, anh đã thấy!” Trung Kiên nhủ mảy “Nhưng không đuổi theo kịp, mãi cũng không tìm thấy hai người!”

“Vậy sao?” Nhìn vẻ mặt bất lực của Trung Kiên, không hiểu sao trong lòng có cảm giác xót xa. Tôi hành động quá thật rất thiếu suy nghĩ, chỉ ích kỉ lo việc của mình mà không hề quan tâm đến cảm xúc của Trung Kiên.

Không phải tôi lo sợ Trung Kiên yêu thích Ngọc Nhi giống nguyên tác sao? Anh ấy cũng sẽ sợ rằng tôi vẫn còn yêu thích Tuấn Đạt, hệt như Tịnh Nhi trước đây mê đắm anh ta chứ?

Phải rồi, Trung Kiên đâu biết linh hồn tôi đã thế chỗ của Tịnh Nhi thật sự.. Tôi..

Có nên nói chuyện này cho anh ta nghe không nhỉ?

“Anh cũng chỉ là một người đàn ông bình thường thôi!” Anh ta choàng tay ôm lấy tôi, giọng nói dịu dàng như nước chảy.

“Em hiểu...”

Bình thường.. Vậy thì cái chuyện xuyên thư cầu huyết này chắc chắn anh ta thẩm thấu không nổi đâu! Thế nên là.. Vấn đề sau này sẽ nói đi.

Tôi kể cho Trung Kiên nghe vài chuyện thú vị, về việc tôi đánh nhau với Ngọc Nhi sau đó nhốt cô ta lại thế nào. Việc Tuấn Đạt tiếp cận tôi vì hứng thú nhất thời, sau đó là chuyện tôi cố gắng lừa anh ta ra sao.. Nam phụ này nghe với vẻ mặt vô cùng bình thản như thể đã đoán trước được đoạn kết vậy.

Đúng là rất hứng!

“Nói xem..” Trung Kiên nhướn mày, nhìn tôi kết thúc câu chuyện với vẻ mặt chán chường vô hạn “Em làm vậy là đúng hay sai?”

“Thật ra cũng có phần đúng!” Tôi cãi, nhưng nhìn vẻ mặt hung thần ác sát của ai đó, lập tức sửa miệng “Được rồi! Em sai!”

“Tốt!” Trung Kiên hài lòng gật đầu “Biết sai thì lần sau đừng có làm nữa.. Còn bây giờ..”

“Hà?”

“Phải phạt!!!”

“Anh..”

“Ê!!”

“Này!!!!”

“Trung Kiên!! Anh cắt ngay cho em!!!!”

*Có bạn nào thắc mắc tại sao nam chính Trung Kiên nhà mình cứ vô dụng kiểu gì ý không nhỉ?

Thật ra bản thân nữ chính nhà mình cũng thấy khi đối đầu với Đăng Khoa thì Trung Kiên lập tức trở nên thấp hơn một bậc. Mình nghĩ cái đó không phải hèn yếu, cũng không phải do Trung Kiên nhát gan sợ sệt gì gì đấy, mà do anh ấy là người làm kinh doanh. Đối với người kinh doanh mà nói, lợi dụng kẻ mang lại ích lợi cho mình sau đó nện nọt người ta chút cũng không phải vấn đề gì lớn.

Bạn Trung Kiên chính là kiểu người như thế, miễn là có lợi ích, nhún nhường một chút cũng không việc gì. Cái đó là hành xử thông minh chứ không phải hèn nhát.

Đây là quan điểm của mình thôi, chả biết mng nghĩ thế nào.. Nhưng mà các bạn cứ yên tâm, khi mà Trung Kiên biết Đăng Khoa động đến Vợ-yêu của bạn ấy, bạn ấy cũng không phải dạng vừa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73

Tất nhiên Trung Kiên không cút, anh ta cười gian tà, đưa đầu lưỡi tinh tế của mình liếm một lượt quanh đôi môi bạc gọi cảm. Hình ảnh dâm mỹ làm người ta liên tưởng lung tung, tôi lập tức đỏ mặt, cảm thấy vài chỗ trên người nóng đến khó tả.

Hôm nay còn chưa uống rượu, cũng chẳng bị ai hạ cmn được gì hết, vậy mà sao vẫn nóng đến khó chịu thế này??

Lẽ nào đây chính là bức xạ nhiệt do tình yêu truyền đến mà các truyền thuyết hay nhắc đến?

Trời ơi! Yêu nhau gần nhau sẽ sinh ra nhiệt lượng lớn, thế này thì mùa hè làm sao mà sống???

Không!!!

CMN!! Lại phân tâm!! Toàn nghĩ vớ vẩn!! Quan trọng là mày sắp bị người ta đem ăn kia kìa!!!!

Trung Kiên đưa tay cời ca vạt vurt sang một bên, mấy chiếc cúc áo sơ mi của anh ta đã bị tháo tung, cơ bụng cơ ngực N múi cứ như vậy nhảy bô vào mắt người xem. Tôi nhắm mắt nhắm mũi, cố gắng hôn cho nó tập trung, nhưng mà hình như tâm sắc nữ trong người quá nặng nên mắt cứ mở trừng trừng. Anh ta cời đến đâu, tôi háo hức nhìn đến đó, hết như bị nghiện vậy!!!

Trung Kiên ơi là Trung Kiên, nhất định bạn đã lén mình đi học vũ thoát y có đúng không?

Gọi cảm đến mức làm người ta muốn xịt máu mũi!!!

Vũ công thoát y nào đó sau khi lột trần chính mình xong xuôi, thấy tôi vẫn thoi thóp nằm đó ôm mũi, lập tức cúi người, đưa tay muốn giật bỏ lớp váy dạ tiệc bông xòe xinh đẹp của tôi. Má! Tên điên này, anh dám xé bỏ món quà đầu tiên anh tặng tôi sao hả?? Muốn chết phải không??

Hon nữa.. Nhìn cái váy này đi!

Là hàng thiết kế loại xịn đó! Rê cũng có N tiền, muốn tôi vứt bỏ đồng tiền của mình? Anh đừng có mơ!!!

“Làm gì vậy?” Trung Kiên nhú mày, giữ lấy bàn tay đang cô thủ hết sức của tôi “Em đến ngày sao?”

“Đồ vô duyên!!!” Năm đám vĩ đại đưa qua, bạn Kiên super của chúng ta lập tức tránh thoát “Anh định làm gì hả?”

“Giao lưu kết hợp, tăng cường trao đổi để phát triển tình cảm!” Anh ta mặt dày lưu loát nói thẳng “Em không muốn chịu phạt ở đây.. Anh cũng không ngại đổi cách khác!”

“Cách gì??”

“Chúng ta đi nơi khác làm!” Anh ta dương dương tự đắc, một phát nhắc bóng cả người tôi dậy “Đến công viên thì thế nào?”

“Anh là đồ biến thái!!!”

“Váy để yên cho anh cời!!”

“Rõ ràng là anh muốn hủy thi diệt tích cái váy của em!!!”

“Được! Váy cho em 2p, tháo nó xuống cho anh!”

“Đừng hòng!”

“Thế anh xé!”

“Cút...”

Chúng tôi giằng co đến tận khuya, tới khi tiệc tàn người tan vẫn chưa kết thúc. Cuối cùng Trung Kiên cũng thỏa hiệp, để tôi thoát thân đến nhà tắm thay đồ chuẩn bị đi ăn đêm. Nói gì thì nói, hôm nay lo việc này việc nọ, khi nãy đang ăn lại bị làm phiền.. đồng đồ từ chiều cũng tiêu biến sạch sẽ rồi. Nếu không nạp năng lượng, nhất định mai tôi sẽ chết đói!

“Sao vậy? Có vấn đề gì à??”

“Không có..”

“Em vào nhà tắm đã 2 tiếng rồi!”

“...”

“Nếu còn chưa ra, anh sẽ đập cửa vào!!!”

“Trung Kiên.. Cái váy này.. Làm sao mà cởi???”

.
.
.

Thức gần như trắng đêm làm thân thể mệt mỏi rã rời.

Trung Kiên sau khi chăm sóc bữa sáng cho tôi đã đi làm trước. Ý của anh ta chính là hôm nay hãy ngoan ngoãn ở nhà đi, không có nhất định về sẽ bị phạt tiếp!

Dù sao cũng rất mệt, tôi quyết định tự nướng chiều bản thân một ngày, gọi điện nhờ Hạ Lam xin nghỉ, sau đó chầm chần kín mít. Ngủ tiếp!

Mãi đến gần trưa, khi điện thoại réo ồm ồm tôi mới dụi mắt tỉnh dậy. Trong lòng thầm chửi 18 đời tổ tông ai đó dám làm phiền giấc ngủ vàng bạc quý giá của mình. Nhìn màn hình một chút, phát hiện là anh trai yêu quý gọi đến.

18 đời tổ tông.. Con thật sự xin lỗi!.. “Anh!” Tôi bắt máy, vui vẻ nghe ngóng “Sao rồi?”

“Anh chuẩn bị lên máy bay, sắp về!” Tuấn Anh cười, ngọt ngào nói “Gọi điện báo trước cho em biết, sắp xếp công việc tới đón anh đi!”

“Vậy sao?” Cuối cùng anh trai cũng về rồi! Vậy là tôi khỏi cần lo đơn độc đối đầu với bố hờ rồi! Nhưng mà.. Bao nhiêu chuyện còn giấu anh ấy, liệu có khi nào nghe xong N chuyện sốc như vậy Tuấn Anh sẽ đau tim không?? “Mấy giờ anh tới nơi?”

“Khoảng 6h tối!” Tuấn Anh suy nghĩ một chút rồi đáp “Vừa khéo, gọi luôn Trung Kiên đi ăn tối!”

“Đi đâu chứ?” Tôi bĩu môi, vặn lại “Đến nhà hàng, em bao một bữa!!”

“Ra đáng bà chủ rồi đó!” Tuấn Anh cười phá lên, lớn giọng đùa giỡn “Lần này về anh cũng mua cho em rất nhiều quà! Toàn đồ em thích!”

“Em thích ấy hả? Em chỉ thích có một bà chị dâu thôi!” tôi thuận miệng đùa giỡn.

“Hà.. À..” Anh trai có vẻ phân tâm, chắc đến lúc làm thủ tục rồi “Vậy tối gặp!”

“Tạm biệt!!”

Cuối cùng anh trai cũng về!!!

Tôi..

*REEEEEEEENNNNNNGGGGGGGGGG!!!!

Chưa kịp nghĩ xong, thầy giáo thân yêu vô cùng quan tâm đến học sinh đã gọi tới. Có chuyện gì HOT mà đích thân anh ta phải liên lạc với tôi thế này? Hay định dạy dỗ tôi một trận vì dám để xảy ra việc tối hôm qua??

“Alo?” Đắn đo mãi, cuối cùng cũng quyết định nhắc máy. Dù sao thì ngồi đây đoán già đoán non cũng chẳng được gì, hơn nữa là nói chuyện qua điện thoại, anh ta sẽ làm được gì tôi chứ?

“Gặp em thật sự khó quá!” Đặng Khoa lạnh giọng, có lẽ việc chờ tôi nhắc máy làm anh ta cảm thấy khó chịu. Hừ, xấu tính, biết thế chực đây đánh thèm nhắc máy luôn, cho anh tức nổ cổ đi!

“Khó thì cũng gặp được rồi đấy thôi!” Tôi nhủ mày, bực bội trả lời “Có chuyện gì vậy thầy?”

“Anh gọi đến không phải với tư cách thầy giáo của em!” Đặng Khoa nói nhanh, sắc lệnh nghiêm cần kị lạ “Tĩnh Nhi, cho em 30p để chuẩn bị, sau đó anh sẽ tới nhà hàng đón em!”

“Cái gì?”

“Sư phụ 1 tiếng nữa lên máy bay về Pháp..” Anh ta chốt hạ lý do “... Rốt cuộc em có muốn đi chào thầy hay không?”

“Thầy.. Đi..??” Tôi ngạc nhiên nhảy dựng, sao đã nhanh đến thế? “Vậy bữa tiệc tối qua..”

“Tất nhiên là tiệc chia tay thầy!” Đấng Khoa suy nghĩ gì đó, một lúc sau mới lên tiếng, giọng cười ầm ĩ giấu trong câu nói “Này, đừng báo đến cả tên thầy viết bằng tiếng Pháp thế nào em cũng không biết!!!”

“....”

.

.

.

Tôi chuẩn bị xong xuôi cũng chưa hết 30p hẹn với bạn Đấng Khoa. Biết làm sao giờ, người ta là dân lao động đấy, chuẩn bị thôi mà cũng mất đến 30p thì có mà chết đói!

Nhằm chán đi xuống dưới, nhà hàng đã mở cửa từ lâu, giám đốc điều hành là quản gia cũ nhà Trung Kiên đang nghiêm túc chỉ huy nhân viên trong quán hoạt động hết công suất. Ai nha~ Vậy mà đã hơn 1h, chuẩn bị đến giờ cơm rồi. Chút nữa nếu Trung Kiên đến thì sao? Thôi, tốt nhất cứ gọi cho anh ta thông báo tình hình trước là hơn..

Tôi tự coi mình như một vị thực khách bình thường, chậm rãi đi ra phía cửa. Nhân viên ở đây đa phần không biết tôi là ai, vì mọi hôm muốn ra ngoài hay trở về tôi đều dùng cửa sau cả. Chẳng qua hôm nay vì hẹn với bạn Đấng Khoa nên mới phải đi kiệu đường đường chính chính này. Chắc, làm kẻ lén lút lâu ngày, tự dưng thế này có chút không quen..

Nhất là khi cái thân thể Tịnh Nhi này vô cùng xinh đẹp và bắt mắt nữa chứ..

“Em nhanh thật!” Đấng Khoa đứng dựa vào thành xe, tháo kính râm ra vui vẻ nói. Thấy nụ cười của anh ta vừa sáng lên, không ít thiếu nữ đi ngang đường ngoái lại đến mức trọ cổ!

“Là do anh tới sớm thôi!” Tôi liếc qua đồng hồ, đúng là quý ông có khác.. Ừm, nhưng không phải quý ông bình thường đều đến trước chỉ tầm 5-10 phút thôi sao? Anh ta đến trước những 20p làm gì?

Thích chờ đợi? Bị cuồng tự ngược chắc?

“Chúng ta đi!”

“Ăn trưa trước!” Đấng Khoa mở cửa xe cho tôi, lịch sự đề nghị “Em chưa ăn gì đúng không?”

“Tôi đã ăn rồi!”...Từ sáng đó! “Không phải anh nói 1h nữa thầy lên máy bay sao?”

“Tôi đã nói vậy à?” Đấng Khoa vô si quay xe đi thẳng “Tới nhà hàng của tôi, tôi nấu cho em ăn sau đó chúng ta sẽ đi!”

“Này..” Đừng có tự quyết!

“Tôi nghĩ..” Anh ta nhếch môi, vẻ mặt tự nhiên thả lỏng nhưng không hiểu sao lại làm tôi thấy nguy hiểm vô cùng “.. Việc hôm qua, em nên giải thích cho tôi một chút!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74

Đấng Khoa lái xe vào nhà hàng của anh ta, sau đó dẫn tôi đến gian phòng phía Tây, nhìn thẳng ra vườn hoa Trà đang độ đỏ rực. Trên bàn đã bày đủ các món khai vị đang tỏa khói nghi ngút, hương thơm lan khắp mọi nơi.

Tôi thật sự là đũa chạm tiêu, hay nghĩ vẩn vơ, suốt ngày phân tâm.. Hay tóm gọn lại chính là NGU NGỐC!!

Đúng vậy đó!!

Dù cay đắng vô hạn nhưng bạn vẫn phải thừa nhận, ở trước mặt tên cáo già diễn giỏi này tôi chỉ là con thỏ chờ người ta đến lừa!!

Giải thích??

Tại sao tôi phải giải thích với anh ta chứ? Và nếu có giải thích thì giải thích chuyện khi gì?

Tất cả những điều tôi nói lúc đó đảm bảo là sự thật trăm phần trăm luôn!! Anh ta thấy ngại ngùng khi bị người khác vạch trần trước mặt nữ chính thân yêu của anh ta hay sao?

Hừ, nếu có trách, tôi nghĩ Đăng Khoa nên tự trách bản thân mình kia kìa! Xuất hiện không đúng lúc, tự dung trở thành cái cớ cho tôi vin vào để nói.

“Ngồi đi!” Đăng Khoa kéo ghế cho tôi, tất nhiên không phải tôi ngoan ngoãn hay không dám phản kháng cái gì, chỉ đơn giản là bạn nghĩ đến đây rồi tôi gì không ăn!

Vậy là Tịnh Nhi nào-đó chẳng bao giờ chê đồ ăn ngon nhanh chóng ngồi xuống cái ghế thầy giáo hắc ám vừa kéo. Mặc kệ anh ta giúp mình rót rượu trái khế.

“Em uống không?”

“...” Vẫn là thôi đi, Trung Kiên mà biết tôi uống rượu nhất định sẽ lo lắng “Không cần, nước trái cây là đủ rồi!”

“Được!” Đăng Khoa lấy ly rượu vừa rót về phía mình, đưa tay rung chuông nhỏ, rất nhanh một nữ phục vụ xinh đẹp bước vào phòng ghi lại yêu cầu của ông chủ.

Chắc, đúng là ông chủ giàu có đẹp trai có khác, nữ nhân viên nào cũng nhìn anh ta bằng con mắt ngưỡng vọng hết trơn!

Đáng tiếc đây không phải ngôn tình với mô típ: nữ bình thường nam hoàn hảo.. Sẽ chẳng bao giờ có chuyện Đăng Khoa sẽ để tâm đến một nữ hầu còn con đâu. Trừ phi nữ chính của chúng ta có hứng hạ mình làm việc này..

“Em thật ngoan!”

“Ồ trước mặt giáo viên của mình, tất nhiên phải ngoan ngoãn!” Tôi cầm dao nĩa, chuẩn bị thưởng thức món mỹ vị “Dù sao tôi cũng không muốn bị phạt!”

“Hình như chúng ta không chỉ có mối quan hệ thầy trò..” Đăng Khoa nhếch môi, đưa ly rượu đỏ đến bên miệng khẽ nhấp một ngụm nhỏ. Về thưởng thức hiển hiện trong mắt, cực kì tao nhã “Em đừng luôn xa cách với tôi như vậy!”

“Chúng ta cũng không thân thiết đến thế!” Tôi không cho là đúng, chậm rãi phản bác.

Sau đó, gần như suốt bữa ăn chúng tôi không nói câu nào với nhau nữa. Cũng may là đồ ăn siêu cấp ngon, nếu không đây nhất định là bữa ăn kinh dị nhất từ khi tôi xuyên qua đến giờ.

Ừm.. mà giờ nghĩ lại mới thấy, hầu như chuyện gì phát sinh cũng bắt đầu trong lúc ăn uống cả. Kiểu này không khéo phải đổi tên tiểu thuyết thành “Sóng gió bàn ăn” quá...

Khung cảnh không tệ, người đối diện cũng đẹp vô cùng. Đăng Khoa có dáng ăn rất hoàn hảo. Nếu nhìn anh ta bây giờ, đảm bảo không ai nghĩ rằng anh ta là kẻ xuất thân hèn kém, bị bỏ rơi từ nhỏ, đã vậy còn lăn lộn hắc đạo bao nhiêu năm trời.

Thế mà người ta nói, bộ dáng có thể bất chúc, nhưng khí chất thì không bao giờ! Vậy cái khí chất hiện tại của Đăng Khoa là thế nào?

Cách anh ta cầm dao nĩa, cách cắt đồ ăn, đưa lên miệng, nhai một cách thưởng thức... Quả thật nếu là Hạ Lam hoặc N cô nữ sinh nào đó trong trường nhìn thấy cảnh này, chắc chắn trăm người như một, bọn họ sẽ đều ao ước mình là đồ ăn trong miệng Đăng Khoa!

Thà được nâng niu một lần rồi chết.. E hèm.. Tưởng tượng hơi thái quá rồi.

“Thói quen thật xấu!” Đăng Khoa lau miệng, sau đó vươn tay nheo mũi tôi một cái “Ăn không lo, toàn lo nhìn người khác!”

“A..” Anh làm sao mà biết được nỗi khổ của tôi hả? Nam phụ nhà anh chỉ việc diễn, tôi đây còn phải ghi hình, sau đó làm loa phát thanh luôn cho bà tác giả đó!!

“Tịnh Nhi, em thật sự thấy tôi làm khó cho em lắm sao?”

“Tất nhiên!” Tôi gật đầu khẳng định “Tôi chỉ muốn làm một học sinh bình thường, có những mối quan hệ bình thường.. Nhưng anh đến một cái tất cả đều sụp đổ hết!”

“Sóng gió như vậy không vui sao hả?” Tên biến thái nào đó cười vui vẻ, tiếp tục uống nốt ly rượu.

Vui?

Chỉ có anh là vui thôi!

Tôi không chịu nổi cái sự vui vẻ cao cấp như thế đâu!!!

“Vì sao anh cứ thích gây khó dễ cho tôi vậy?”

“Ừm. Thầy dặn tôi phải chăm sóc cho em!” Đấng Khoa híp mắt, tươi tỉnh giải thích. Chăm sóc? Chăm sóc cái kiểu gì kia?? Rõ ràng là anh đang gây rắc rối cho tôi thì có!

Có phải coi thường học sinh phổ thông ít bài tập về nhà nên muốn giao thêm không hà?? Nếu thế thì nghỉ đi, số bài tập đó chỉ ít với tên thiên tài như anh thôi!

“Anh gọi những cái đó là chăm sóc à?” Tôi học theo anh ta, xiết chặt nắm đấm vừa cười vừa hỏi lại “Định nghĩa từ này của anh thật khác người!”

“Đúng vậy!” Anh ta bày ra vẻ mặt cô độc, ủy khuất như thể bị tôi hiểu lầm cái gì to lớn lắm “Bởi vì tôi coi em là người thân, làm như vậy chỉ là để rèn luyện em cứng rắn trước sóng gió cuộc đời..”

Mẹ nó!

Lại cái bài này!!!!

Anh thôi ngay cho tôi nhờ! Tôi không bị lừa lần hai đâu!!!!

“Mấy giờ thì thầy bay?” Tôi nhíu mày, chuyển đề tài. Nói chung là chắc chắn không thể khai thác cái quái gì từ bạn Khoa rồi! “Chúng ta ở đây cũng đủ lâu rồi!”

“Lái xe 10p là đến sân bay, em lo gì chứ?” Đấng Khoa nói vậy nhưng vẫn đứng dậy, lấy áo khoác giúp tôi, sau đó mở cửa đợi tôi ra ngoài trước “Thôi được rồi! Đi sớm cũng tốt!!” “Ừm..”

Sân bay đông người, những chuyến bay cuối của năm cũ cất cánh trên bầu trời mùa đông xám xịt đến đau lòng.

Những âm thanh ồn ào náo nhiệt, những tiếng nói chuyện rì rầm, loa phóng thanh thi thoảng phát ra tiếng thông báo giờ bay, chuyến bay bằng một giọng vô cảm. Tất cả đều nhuộm không khí ở đây thành một màu sắc chia ly âm ỉm cực kì.

Không hiểu sao đến nơi này trong lòng lại dấy lên cảm giác mất mát. Cuối cùng thì cũng đến ngày chia tay.. Chắc, mà tự dưng có mấy cái cảm xúc kiểu này, nói ra chắc thiên hạ chửi tôi giả tạo quá. Bao ngày có quan tâm què gì đến thầy đâu, toàn lo yêu đương với rình rập nam nữ chính các thứ các thứ.. xong tự dưng thầy lên máy bay mới thương tâm này nọ.

Hức, thật ra thầy cũng đừng nên trách con, mặc dù quả thật thầy rất soái ca, nhưng thầy lại không còn trẻ.. Thế nên bị hạn chế đất diễn là điều đương nhiên rồi!

“Bên này!” Sư phụ đầu bếp xua tay gọi chúng tôi đến một băng ghế trống. Bên cạnh để một vali nhỏ chứa quần áo, ngoài ra không còn gì khác.

Mấy chục năm xa xứ, biệt biệt đuổi theo thứ gọi là tình yêu mù quáng đó.. Cuối cùng thì thế nào, chẳng phải vẫn chỉ là tay trắng trở về, lòng chẳng chịt sẹo thôi sao?

“Sao hai đứa tới sớm quá vậy?”

“Chuyến bay của thầy không phải còn 15p nữa là phải đến chỗ làm thủ tục sao?” Đấng Khoa ngồi xuống ghế bên cạnh, tự nhiên nói “15p có tính là sớm không?”

“Nhanh như vậy đã đi à?” Tôi ngạc nhiên nhìn về phía Đấng Khoa, 15p nữa, thế mà ông Đấng Khoa ung dung thế kia, đúng là đồ máu lạnh!

“Có gì đâu..” Sư phụ gãi đầu, ánh mắt xa xăm “Thầy vốn không thích chia tay quyến luyến nên đã lên đổi lịch bay. Ai ngờ thằng nhóc này vẫn điều tra ra được!”

“Chuyện nhỏ thôi mà!” Đấng Khoa gác chân, khuôn mặt đẹp trai chẳng hề có chút cảm xúc buồn bã nào hết “Sao rồi sư phụ, không phải em định tạm biệt thầy bằng một màn khóc lóc đầy bi kịch đấy chứ?”

“...” Liên quan quái gì đến nhà anh?

“Không cần!” Thầy xoa nhẹ đầu tôi, dịu dàng nói “Cũng không phải quá xa, nếu muốn gặp chỉ cần ngồi máy bay vài tiếng là được rồi!”

“Em cứ thoải mái khóc đi, tôi sẽ đi mua khăn giấy cho!” Đấng Khoa không hề khuất phục trước ánh mắt sắc như dao của tôi, tiếp tục công kích “Mua cho em hân một bịch lớn, khóc từ giờ đến tối luôn!”

“Anh thôi đi!” Tôi quát, có anh ở đây khóc được mới tài! Phá hoại cảm xúc của người khác!!!

“Dặn con chăm sóc em mà con làm kiểu đó hả?” Sư phụ lắc đầu ngán ngẩm “Cứ trẻ con mãi như vậy, ta làm sao yên tâm được chứ?”

“Haha ~”

Chính tôi ngồi nói chuyện qua lại chút ít, thầy dặn dò vài việc linh tinh sau đó thâm tình nắm lấy tay tôi, đôi mắt màu xám khói dịu dàng dõi thật sâu vào đáy mắt xanh dương của tôi, tựa như muốn kiểm tìm hình bóng của một người phụ nữ nào đó trong quá khứ.

Cuối cùng, chúng tôi chẳng nói lời nào có nội dung từ biệt, cảm xúc đều bị giấu thật sâu trong lòng, mỉm cười vui vẻ nhìn thầy quay lưng đi thật nhanh về phía kiểm soát hành lý.

Vậy là đi thôi..

Người đàn ông ấy đã ra khỏi cuộc đời tôi một cách nhẹ nhàng như thế.

.
. .
.

Đặng Khoa nói sẽ đưa tôi trở về quán nếu tôi muốn, sau đó anh ta sẽ trở về trường vì ở đó còn chút công việc.

Tự dưng cảm giác ở cạnh cái người mặt lúc nào cũng lạnh như băng chả có tí cảm xúc nào này thật chán! Tôi từ chối, nói rằng mình còn có chút việc, giải quyết xong sẽ tự đi về. Nói vậy thôi chứ thực chất làm quái gì có việc gì quan trọng đến mức tôi đích thân phải đi làm, chỉ là trong lòng trống trải quá, muốn đi đâu đó vô định để giải tỏa.

“Này, em giận tôi đấy à?” Đặng Khoa đứng dựa vào xe, thân hình cao lớn thẳng tắp ấy dù anh ta có đứng cạnh thùng rác cũng sẽ có cả N người xông vào nhìn ngấm!

“Tại sao tôi phải giận anh?”

“Không biết!” Anh ta nhướn mày, mở cửa xe ngồi vào “Tôi không rành tâm lý con gái cho lắm!”

“...” Chính vì không rành nên vạn kiếp anh chỉ có thể làm nam phụ thôi đấy biết chưa hả?? Đáng đời nhà anh!

“Thật ra tôi có máy bay riêng.” Anh ta đeo lại cặp kính hàng hiệu, hơi nhếch môi nói nhỏ “.. Nếu em muốn cứ nói, giờ nào tôi cũng có thể đưa em đến gặp thầy!”

“...” Này! Tôi có nhầm không vậy, tên Đặng Khoa đang dở dành tôi có đúng không??! Anh ta mà cũng biết dở dành người khác hay sao???

“Thôi bỏ đi, em đi cẩn thận đấy!”

“Được rồi! Tạm biệt!” Tôi nhướn mày, cuối cùng cũng bỏ qua vẻ mặt ngạc nhiên đáng lẽ phải thể hiện, chậm rãi nói.

“À này Tịnh Nhi.. Có chuyện này tôi nghĩ mình nên nói thật với em.” Đặng Khoa mở máy xe, tiếng động cơ rì rì êm tai cực kì. Đúng là xe xịn có khác..

“Chuyện gì?”

“Về cái chuyện chăm sóc ấy..” Anh ta nói nhanh, giọng nói pha chút trào phúng “.. Thật ra là do tôi thích làm như vậy đấy!!!”

CÁI GÌ??

CÁI GÌ???

CÁI GÌ HẢ???????

ĐẶNG KHOA! TÊN CHẾT TIỆT, ANH CÓ CẦN MẶT DÀY VÔ SỈ ĐẾN THỂ KHÔNG HẢ?????

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Chiếc xe ô tô siêu xịn ấy phòng vèo một cái, bỏ lại tôi đứng đó với những con gió cuốn bụi bay mịt mù. Mịt mù như thể tâm trạng căm hận rồi ren của tôi bây giờ vậy..

Trần Đặng Khoa!

Nếu có thể, nhất định tôi sẽ cho anh biết tay!!!!

Xúc cảm tức giận giống như sóng biển, xô vào cát thật mạnh mẽ, sau đó nhanh chóng tan đi không chút dấu vết.

Tôi băng khuâng với những khoảng trống không tên trong lòng, chậm chạp lê bước về phía đường phố đông đúc bên ngoài sân bay.

Trên bầu trời giữa trưa mùa đông u ám, từng chiếc máy bay lớn cất cánh rồi mất hút sau chín tầng mây. Khoảng cách đường chim bay rộng lớn ngăn cản toàn bộ mọi thứ tình cảm.

Tôi thờ dãi, bước chân vô định, không biết muốn đi tới đâu.

Những con phố xa lạ, từng dòng người đông đúc, ồn ào. Những khu kiến trúc bỗng dưng cũng trở nên thật lạ lùng.

Đã bao lâu rồi tôi không một mình đi dạo phố?

Không thể nhớ nổi nữa..

Trước đây bị nhốt trong trại trẻ suốt, làm sao biết thế giới bên ngoài là gì. Khi được thoát khỏi đó rồi lại buồn chán mưu sinh, lấy đâu ra thời gian dạo chơi vui vẻ. Mãi cho tới khi đến đây, tôi mới có thể tự do tự tại mà làm những điều trước đây có mơ cũng không dám làm: mua sắm, đến trường, mở nhà hàng.. và tìm được cả cho mình những mối quan hệ thân tình như ruột thịt.

A a a ~

Trong lòng bỗng dưng rồi rấm quá!

Thôi, chẳng nghĩ nữa! Càng nghĩ càng thấy đau đầu.. Tôi bỏ điện thoại ra, nhìn lướt màn hình một cái, không hề có chút dấu tích gì của bạn Trung Kiên. Quái lạ, bình thường không phải giờ này anh ta đều gọi điện nhắn tin thăm hỏi sao hả? Hôm nay tự dưng bốc hơi không dấu vết thế là sao?

“Yo! Cô em nào đi lạc vào đây thế này??”

“OMG!! Con lai tụi mày ơi!!! Em gái ơi, que a ziu gâu ing??”

“Mày sửa cái quái gì vậy??”

“Tiếng anh đó thẳng ngu!!! Con lai phải nói tiếng anh nó mới hiểu!!”

“Em oiiii!!! Đi nhanh thế??”

“...”

Ôi mẹ.. Sao tự dưng đi đứng kiểu gì lại lạc vào khu ổ chuột rồi? Đúng là cái số tôi nó khổ, chạy kiểu gì thì chạy cũng không thể thoát được bản chất người nghèo.

Khẽ thở dài một cái, nhìn quanh, khung cảnh khu ổ chuột nơi nào cũng giống như nơi nào. Nhà cửa thì bần thiêu, cũ nát, con người thì hỗn loạn, tạp nham. Nơi ấy tôi đã sống biết bao năm trời mà chẳng hề biết đến nguy hiểm gì hết. Nói cũng đúng, ai bảo ngày xưa Vi Ái Nhi tôi đây xấu đến mức mà chê quỷ hờn chứ? Đã nghèo lại còn có cái sẹo bỏng thật lớn trên mặt.. Nhìn thôi người ta đã chán ghét, đừng nói cái gì mà chặn đường trêu ghẹo với chả cướp bóc.

Loanh quanh muốn thoát khỏi đây, nhưng càng đi hình như càng lún sâu vào nó. Ban đầu còn có vài người lao động tay chân đi qua lại chỉ trở, sau đó thưa dần, thưa dần, chỉ còn những hàng quán chuyên mở cửa vào ban đêm. Khung cảnh cũng trở nên khác trước, không còn là những căn nhà ọp ẹp nữa mà là những cửa hàng được tô điểm đèn hoa bắt mắt.

“Này, cô em!!” Một tay anh chị đứng lấp ló phía trong cánh cửa, ngọt ngào dẫn dụ “Muốn bán sao?”

“Lại đây đi cưng, tối nay bọn anh có khách quý!” Tôi cầm đầu bỏ đi thật nhanh, thể như mình không nghe thấy gì hết.

“Được nhìn trúng nhất định sẽ không phải chịu khổ nữa!” Tay anh chị đó dai vô cùng, vọt ra khỏi cửa nhất định bám theo. Sau đó thấy tôi vẫn tỏ ra không nghe không thấy liền nổi xung quát nạt “Ê này con khốn, mày làm kiểu với ông đấy à?”

Chưa bao giờ mị muốn tự đập mình như bây giờ!

Đã mù hướng còn thích đi dạo cơ.. Nào, thấy khổ chưa hả?? Ngu ngốc! Ngu ngốc hết sức!!!

“Tôi không bán!” Tôi gằn giọng, học kiểu băng lãnh của Đặng Khoa mà nói, cặp mắt xanh xinh đẹp dữ dằn nhìn thẳng “Cũng không có nhu cầu bán!”

“Làm bộ hoài!” Hắn ta thấy tôi đáp lời, liền vui vẻ trở lại, đứng chắn đường không để ai đi “Có gì phải ngại ngần chứ, cũng chỉ là một nghề thôi mà! Cô em, thái độ này nhiều khách thích lắm đấy!”

“Đã nói không bán!” Tôi vùng thoát, bỏ đi nhanh chóng “Không hiểu sao hả?”

“Chẳng qua ông chủ nhìn trúng mày thôi, không có tự dưng ông đây việc gì phải mất công đi mời chào!” Hắn ta nhếch môi mặc kệ tôi chạy mấy bước, vui vẻ búng tay, lập tức bốn phía là một đám đàn ông cao to bấm trợn.

OMG, đã bao lâu rồi mày không thấy người xấu? Từ lúc xuyên qua tới giờ cứ có cảm giác không chân thực, vì lần nào gặp cũng toàn mỹ nhân..

Noooooo!!

Đám người xấu đó đang vây quanh mày đây Tịnh Nhi!

Ồ đó mà thờ phào hạnh phúc!

“Đã đi vào đây còn giả bộ không bán? Mày định thanh cao cho ai xem?”

Một, hai, ba, bốn.. bày tên!

Ôi trời.. Đối phó với một mỹ nhân liễu yếu đào tơ như tôi lại cần đến những bảy người! Các vị có biết thế nào là phí hoài nhân lực không vậy? Chẳng lẽ lại muốn giúp tôi viết thêm một thiên cổ tích “một đòn chết bảy” nữa?

Thôi.. nếu thế thì nghỉ đi!!

Còn nữa.. Chạy đây chẳng có giả thanh cao cái khi mọy gì hết, chả qua là chạy đi lạc thôi, còn không có cho đây cũng chẳng thêm vào chôn trụy lạc này!!!

“Lên! Đừng để xước hàng!”

“Lên anh em!!!”

“U A a a a!! Nó đá tao!!!”

“Mẹ kiếp, con **!!!”

Tôi xoay người thật nhanh, dùng mấy chiêu vỗ mềo cào mình mới học được mà ứng dụng thực tiễn. Nói thật, từ lý thuyết tới thực hành nó xa cả vạn kilomet ấy, và lại một tay còn đang băng bó trắng lớp thế này nữa... vậy nên chiêu tôi sử dụng nhiều nhất, nhanh nhất, hay nhất và hèn hạ nhất chính là đá vào hạ bộ!

Đá một phát thật mạnh, một tên vì bất ngờ mà gục xuống kêu lên đau đớn, cuối cùng đường cũng thông thoáng một chút, tôi vùng chạy. Cầm đầu cầm cổ mà chạy thật nhanh khỏi đó.

Thoát được một lúc chứ không thoát được mãi, vì thứ nhất là do bọn họ có cả đám còn tôi chỉ một mình, thứ hai là chỗ này tôi không hiểu rõ, chỉ có thể chạy lòng vòng. Bọn họ lại khác, sống ở đây bao năm, đường ngang ngõ tắt chỗ nào không biết chứ?

Thứ ba, tôi là thánh nhọ đấy! Mọi người cứ xem, từ lúc đến đây tới giờ đã có lúc nào tôi chưa gặp chuyện xui xẻo chưa?

Hết lần cầu thang đến gãy tay các kiểu.. Cứ như bị cái gì ám ấy!!

Xong rồi!

Hết thật rồi!!

A!!

Điện thoại!!

Mẹ phải gọi cầu cứu Trung Kiên mới được!!!

Sao cái này mà tôi cũng quên được nhỉ? Đúng là chẳng khác gì người tối cổ hết..

Chuông điện thoại reo mấy lần cũng không có ai bắt máy.

Trung Kiên ơi là Trung Kiên!

Anh lại biến đi đằng nào mất rồi?

Tôi nghiêng răng nhả lại một cái tin thông báo tình hình, sau đó nhét điện thoại trở lại vào túi. Hi vọng Trung Kiên sẽ sớm vớt bỏ công việc mà nhìn đến nó, nếu không tôi tiêu chắc rồi!

Thấp thoáng thấy mấy bóng người quanh quẩn tìm kiếm khắp các dãy nhà lụp xụp, trong lòng tôi lạnh như băng. Phải trốn ở đâu mới tốt đây? Kiểu này

chắc mình sẽ bị bắt trong vòng một nốt nhạc mất..

F*ck!

Pháp luật ở đâu rồi???

Giữa thanh thiên bạch nhật thế này mà cũng đường đường chính chính bắt gái nhà lành được hay sao??? Tôi mà bình yên thoát ra được, nhất định sẽ báo cảnh sát! Xem các người còn làm ăn được nữa không nào!!

“Mau lại đây!!” Còn chưa rửa xả xong đã bị một cánh tay trắng ngần bắt lấy, người đó không quan tâm về mặt ngạc nhiên của tôi, mạnh mẽ lôi tuột tôi vào trong nhà, sau đó đóng sập cửa lại.

Động tác nhanh gọn, cực kì dứt khoát ấy đã giúp tôi cắt đứt được không ít mối lo.

Nhìn quanh một chút, căn phòng cấp bốn xập xệ và bừa bộn cực kì. Ngoài chiếc giường nhỏ ọp ẹp có tí chỗ trống để ngả lưng, tất cả những nơi khác đều đầy những đồ. Quần áo vương vãi dưới sàn, trên ghế, trên mắc treo.. Những bọc rác to nhỏ chất đầy góc nhà, sách báo cũ nát đọc xong bị vứt tứ tung, bàn trang điểm xộc xệch và một mùi hương nước hoa vô cùng nồng.

“Vi tiểu thư có gì phải nhìn kĩ thế..” Người đó châm một điếu thuốc nhỏ, nhẹ nhàng thả khói. Gương mặt tao nhã bị bóng tối và khói thuốc dày đặc che mờ “..Chả lẽ chưa bao giờ thấy nơi nào bẩn cùng giống như vậy??”

“Cảm ơn đã cứu tôi.” Tôi nhỏ giọng, thật ra muốn nói với người đó là mẹ đã có thâm niên N năm sống ở mấy chỗ thế này.. Nhưng có nói ra cũng chẳng ai tin đâu, thế nên thôi đi thì hơn!

Này! Người đó vừa gọi tôi là Vi tiểu thư??

Quen tôi sao???

Là ai vậy??

Tĩnh Nhi này có người quen vượn xa đến tận mấy nơi thế này ư??

“Không cần cảm ơn!” Người đó tiếp lời, sự mỉa mai vẫn còn đọng đầy giọng nói “Trả công cho tôi là được!”

“Muốn thế nào?” Tôi đứng lui lại một chút, lợi dụng ánh sáng lọt từ rèm cửa sổ vào để nhìn rõ mặt người này, nhưng khói vẫn quanh quẩn mãi chưa tan.

“Đưa tôi.. Thoát khỏi đây!!!” Người đó dập điếu thuốc nhỏ, tùy ý ném xuống đất.

Hành vi của một con người chán ngán cuộc sống đến cùng cực. Nhìn xem, quanh chỗ này có vật nào là không dễ cháy chứ? Từ sách báo đến rác rưởi đều có thể bắt lửa, vậy mà cô ta còn chẳng quan tâm, thẳng tay vứt xuống!

“Cô là...” Tôi xua tay cho khói tan đi, trong thứ ánh sáng nhập nhèm từ rèm cửa chiếu đến, một khuôn mặt mỹ miều nhuộm đủ tang thương “.. Tường Vy???”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76

Tường Vy gật đầu xác nhận với tôi.

Cô hầu gái xinh đẹp với mắt thâm mỵ sâu đo màu đỏ ở

Đôi mắt to linh động nhuộm một tầng mệt mỏi, hờn sâu và hằn trên khuôn mặt như nét khắc lồi của một người thợ tồi. Cánh mũi cao thẳng trơ ra trên sườn mặt gầy gò. Đôi môi thâm lại, khô nứt như thiếu sự sống. Cánh tay và cặp đùi trắng xanh, gầy khẳng khiu..

Dám chắc sau vụ việc cô ta gây ra với Tĩnh Nhi này, Tuấn Anh đã ra tay dạy dỗ cô ta không ít rồi. Hôm đó tôi nhớ có xin anh trai tha cô ta đi, nhưng Tuấn Anh thương em hơn mạng, biết có kẻ muốn từ từ hại chết em gái anh ấy, có gì anh ấy phải nương tay?

Theo đúng nguyên tác thì Tuấn Anh cũng chẳng phải người dễ dàng đụng vào đâu. Xem đi, nếu anh trai đơn giản, thì N mới quan hệ với những kẻ nguy hiểm như Đại Việt, Hòa An, Tuấn Đạt.. từ đâu mà có?

Chẳng phải người ta vẫn nói: Vật hợp theo loài hay sao?

Cũng may anh trai ở phe của tôi.

Nhưng rốt cuộc anh ấy đã làm gì?? Như vậy có phải quá đáng lắm không.. Y xuy!!! Bớt bao đồng đi! Cô ta suýt giết thân thể này rồi đó! Tôi cũng không phải kiểu nhân vật thánh mẫu đâu mà suy nghĩ theo hướng ấy!!

“Sao?” Tường Vy uể oải nheo mắt “Cô không làm được?”

“Như thế nào?” Tự dung sự cảm kích trong lòng nhạt dần, cô ta cứu tôi để đổi chác hay sao? Ôn cứu mạng có thể đem ra để đổi kiểu này chẳng phải rẻ mạt lắm à? “Cô nói đi, nếu trong khả năng của tôi, nhất định tôi sẽ làm!”

.
.
.

Lúc tôi trở về nhà hàng đã qua 7h từ lâu.

Điện thoại thì hết pin, quần áo thì bẩn thiu, thân thể mệt đến rã rời. Lúc này thật sự chỉ muốn vứt bỏ tất cả, nằm sòng soài trên giường và ngủ một giấc thật sâu.

Sau đó muốn giải quyết chuyện gì thì giải quyết!

Cảm xúc cứ lên lên xuống xuống làm tôi nhức nách lắm rồi!

“Này! Em đã quên mất anh luôn rồi đúng không???” Vừa xuống khỏi cửa xe, đã bị một người chặn lại.

Người đó khuôn mặt đẹp tựa điêu khắc với chiếc cằm hoàn mỹ và cặp mắt sắc tối nam tính. Thân thể cao lớn thẳng tắp được bao bọc trong bộ vest màu xám vô cùng vừa vặn với người.

Anh ta có vài phần nét mặt giống tôi, có khác chỉ khác ở đôi mắt, của tôi là màu xanh dương còn anh ta là nâu tối.

Phải!

Còn ai khác ngoài anh trai thân yêu!!!

CMN!!

Sao tôi lại quên được chứ, Tuấn Anh đã nói tối nay 7h xuống máy bay sau đó trở về nhà hàng của tôi cùng ăn tối. Tất cả cũng chỉ tại cái đầu ngốc này!! Mẹ ơi.. Anh à, em xin lỗi!!!!

“Anh vừa già vừa xấu như vậy..” Cô Vân phía sau cũng vui vẻ bước đến, thân thiết phê bình “Tại sao em ấy phải nhớ đến anh chứ?”

“Em dám nói chồng mình như thế à?” Tuấn Anh không cáu giận, cười ngọt ngào ôm lấy eo cô Vân “Hur quá! Phải phạt!”

“Anh đó..”

“Em.. “

Mị cạn lời!

Cái tình cảnh như trong phim Hường Quốc này sao tự dung lại xuất hiện ở đây vậy?? Đã thế ông anh trai thân yêu sau khi “vợ” đến đã hoàn toàn quên mất sự tồn tại của em gái mình rồi! Vậy mà còn dám nói là cuồng em gái, yêu em gái hơn mạng?? Có khi ý! Anh ta chính xác là trung khuyến công!!!!

Nhìn kiểu cách này, hẳn nhiên anh chị đang trong thời gian yêu đương, ái tình nồng nhiệt đây.. Chuyện gì làm tình cảm của họ tiến triển nhanh dữ vậy? Tôi nhớ không nhầm, trước khi Tuấn Anh đi công tác thì bọn họ cùng lắm mới chỉ nói chuyện qua điện thoại thôi mà...

Tuấn Anh đi công tác...

Công tác..

Thôi rồi!

Thì ra là thế!!!

Chắc chắn vụ đi công tác kia đã làm thuốc thúc đẩy cho bọn họ đây mà! Nghĩ lại thì đúng là từ lúc Tuấn Anh đi, cô Vân cũng nghỉ việc, không chủ nhiệm chúng tôi nữa, sau đó cũng không thấy cô ấy xuất hiện trở lại. Hỏi bọn Hạ Lam Hạ Vũ thì bọn họ nói cái gì mà gia môn bất hạnh, ý chỉ cô Vân bỏ nhà

theo giai có đúng không???

Trời ơi!

Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong, nhìn cô Vân ngọt ngào đáng yêu thế kia chẳng ai ngờ được đó là mẫu người có thể buông bỏ mọi thứ vì tình yêu!

Nếu đúng như tôi đoán.. Anh trai có vẻ lãi to rồi! Tìm được một người con gái yêu thương mình đến vậy..

“Hai người..” Tôi háng giọng “Ồ đây có trẻ nhỏ!”

“Ahaha~ “Tuấn Anh cười trừ trong lúc vẫn liếc mắt đưa tình với cô Vân.. À, không! Bây giờ tôi phải thay đổi cách gọi đi thôi, người này đã không còn là giáo viên của tôi nữa rồi mà là người yêu của anh trai tôi!! Chị Vân mới đúng!!! “Vào thôi, anh đã gọi món rồi! Đây là thứ em thích cả đó!”

Phòng ăn trên tầng, tầm nhìn hướng thẳng về phía thành phố đèn hoa rực rỡ.

Chúng tôi vừa ngồi xuống, phục vụ bên phía ngoài đã lịch sự tiến vào, lần lượt bày các món khai vị Tuấn Anh đã gọi lên, sau đó mở rượu, thuần thực rót ra ba cái ly lớn sáng bóng. Hương rượu lâu năm tỏa ra khắp phòng, dễ chịu cực kì.

“Có chuyện này..”

“Tĩnh Nhi!” Tuấn Anh chưa nói hết câu, cánh cửa phía ngoài đã bật mở, một người đàn ông cao lớn anh tuấn vội vã đi vào, vừa đi vừa hốt hoảng gọi tên tôi “Em đây rồi!”

“Trung Kiên?” Tuấn Anh nhanh như chớp, dùng khinh công bay đến chặn ngang tay của Trung Kiên, vẻ mặt như nở hoa, nhưng sát khí tỏa ra lại làm cho người khác thấy bẽ tắc “Cậu đi đâu mà vội vàng quá vậy?”

“Anh xin lỗi!” Trung Kiên cũng nhanh chóng kìm, lựa thế thoát khỏi tay Tuấn Anh tiến tới nắm chặt tay tôi “Khi nãy anh mới xem điện thoại, ngày hôm nay có vài việc quan trọng ngắn thời gian của anh quá.. Em không sao chứ?”

“Em không sao!” Tôi miễn cưỡng nở nụ cười, sau đó nhìn kĩ thấy Trung Kiên đầu bù tóc rối, phờ phạc cả người mới giật mình nhận ra anh ta đang rất mệt mỏi.

Đã xảy ra chuyện gì?

Chuyện gì mà lại có thể rút của Trung Kiên nhiều sức lực như vậy? Theo tôi nhớ thì việc kinh doanh của tập đoàn nhà họ Nguyễn luôn luôn suôn sẻ mà.. Lẽ nào anh ta dính đến tôi nên bị lây đen đui rồi?

“Chút nữa anh sẽ giải thích rõ ràng cho em nghe!” Trung Kiên nhìn lại tôi một lượt, lúc này mới thở phào. Đáy mắt là sự áy náy cùng hối hận vô hạn. Hmm~ Anh không cần như thế, dù sao tôi cũng đã hai mấy tuổi đầu rồi, có nhiều chuyện nên tự làm tự chịu! “Em cũng phải kể rõ cho anh lý do em đi tới đó mới được!”

“Có chuyện gì sao?” Cô.. À, chị Vân thấy Tuấn Anh đứng ngây một góc thì vội vã đi tới can ngăn “Hai người hôm nay thật lạ!”

“Khi nãy em đã đi đâu hả?” Tuấn Anh được vợ thân thiết dịu về chỗ ngồi thì cũng dịu lại không ít, nghiêm túc hỏi “Mãi tới tối mới về?”

“Cô ấy bị lạc đến khu ổ chuột ở thành Đông!” Trung Kiên ngồi xuống chiếc ghế cạnh tôi, đưa tay thành thực mở khăn gọi phục vụ “Bị người truy bắt!”

“Thành Đông?” Tuấn Anh nhú mày “Là khu ở trước đây của người đó?”

“Phải!” Trung Kiên gật đầu, không khí đột ngột trở nên ngưng trọng “Là chỗ ở hồi nhỏ của cậu ta. Cậu ta vẫn luôn tiếc nuối kỉ niệm nên không bao giờ động đến!”

“Loạn quá rồi!” Tuấn Anh xiết chặt nắm tay, nghiêng răng “Dám truy bắt cả em gái của Tuấn Anh này! Quả thật là muốn chết!!! Tôi không thể tha cho bọn chúng được!”

Này, cho mị thắc mắc chút được không?

Cái người đó mà các vị đang nhắc đến là ai vậy hả??

“Đạo này cậu ta ăn no rừng mờ, làm càn lắm!” Trung Kiên nhếch môi, nguy hiểm nhấp một ngụm rượu đỏ trong ly của tôi “Hôm nay tôi đã bỏ nguyên một ngày thanh trừng bớt vài cánh tay của cậu ta, chắc chắn giờ này cậu ta đang loạn lên vì tức đấy!”

“Ồ, cậu ra tay?” Tuấn Anh hứng thú chạm cốc với Trung Kiên trong khi hai người con gái xinh đẹp mỹ miều chúng tôi chỉ biết ngây ra trơ mắt nhìn nhau ái oán.

Thứ nhất, ly đỏ của mị!

Thứ hai, người đó là ai???

Thôi ngay kiểu nói chuyện mập mờ này đi mấy cha!!

“Cậu làm thế nào? Sao tự dưng quyết định làm?”

“Bây kinh tế thôi mà!” Trung Kiên nhướn mày, có vẻ không muốn nói nhiều đến vấn đề này “Vì cậu ta dám gây rắc rối cho Tịnh Nhi ở trường! Làm vậy là để cảnh cáo!!”

Gây rắc rối cho tôi ở trường??

Ý là.. Đăng Khoa ấy hả???

Trung Kiên anh ta vừa thanh trừng băng đảng của Đăng Khoa??? OMG!! Theo nguyên tắc thì đây chính là hắc bang lớn nhất châu lục đó!! Trung Kiên bình thường không phải đều là khôn khéo đối đáp sao hả? Tự dưng đột này máu thế, loại bỏ tay chân của Đăng Khoa luôn???

Vì.. Tôi sao?

“Vậy còn khu phía Đông?”

“Tôi đang sắp xếp!” Trung Kiên nói nhẹ tựa lông hồng, giải tỏa cả khu phố mà dễ như lật bàn tay thế sao? “Dù sao chỗ đó chính quyền cũng ngứa mắt lâu rồi, chẳng qua sợ hơi gió của Đăng Khoa nên không dám hành động thôi. Tôi dự tính mua chỗ đó để xây chung cư! A này, Tịnh Nhi muốn xây thêm nhà hàng khu Đông không? Anh sẽ bán cho em với giá ưu đãi!”

“Giá ưu đãi là thế nào?” Tôi cúi đầu ăn món khai vị, trong lòng không rõ là thứ xúc cảm gì. Vừa ngọt ngào lại vừa lo lắng.. Liệu Đăng Khoa có trả thù Trung Kiên không? Anh ta là bang chủ hắc bang, chắc chắn cũng chẳng phải loại hiền lành gì..

“Nấu đồ ăn cho anh!” Trung Kiên híp mắt cười, nhìn tôi sùng nịnh, sau đó vô si thêm hai tiếng “Cà đời!”

“Vì một mảnh đất mà em gái tôi phải theo cậu cả đời?” Tuấn Anh bĩu môi chen vào “Cậu đúng là loại con buôn muốn ăn cả xương người khác!”

“Liên quan gì đến cậu?”

“Em gái tôi, tôi muốn gả cho ai thì gả!!”

“Thôi nào!” Chị Vân nhẹ nhàng khuyên giải “Hai người coi Tịnh Nhi là gì vậy hả?”

“Đùa thôi mà...” Tuấn Anh vội quay ra nịnh nọt vợ mình, cam đoan anh ta mà có đuôi giờ này nhất định sẽ vẫy tít! “À.. Nói đến chuyện này..”

“...”

“Tịnh Nhi, em muốn có quà không?” Tuấn Anh quay qua phía tôi, đôi mắt sâu rục sáng “Một món quà đặc biệt!”

“Dạ?”

“Cho em một người chị dâu!”

“...”

“Nói cho hai người biết, tôi và Vân.. Chuẩn bị kết hôn!”

*Chuẩn bị ăn cỗ

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77

Kết hôn??

Mẹ ơi!!!

Tốc độ tên lửa chính là đây này!!

Bọn họ đúng là có quen biết nhau từ trước thật, nhưng mà ba tháng gần đây mới bắt đầu nói chuyện thân thiết các kiểu.. Vậy mà giờ đã nói kết hôn liền kết hôn?

Đúng là chuyện đi này có sức mạnh ghê gớm. Tôi tò mò quá, không hiểu rốt cuộc giữa hai người họ đã xảy ra chuyện gì?

“Này, anh nói thế có thấy sai không hả?” Tôi nhú mày, ai oán nhìn qua Tuấn Anh “Rõ ràng là quà dành cho anh, em chỉ được hưởng ké thôi!”

“Vậy em cũng kết hôn đi!” Trung Kiên đã rũ bỏ được vẻ mệt mỏi và lo lắng hiếm thấy, khuôn mặt đẹp lại chai như bình thường “Anh sẵn lòng làm quà của em cả đời!”

“Cậu cảm miệng!” Tuấn Anh nhú mày, ném thìa đĩa tứ tung. Nam phụ nhà chúng ta như thể cao thủ võ lâm, xoay người né né né, ai ngờ lại né được hết! “Em gái tôi mới 15 tuổi, cậu muốn đi tù không?”

“Cậu nỡ để em gái cậu làm hôn vọng phu hả?” Trung Kiên khinh thường nhìn qua, sau đó thẳng lợi tự đắc khoe với tôi “Em thấy thế nào?”

“Anh già rồi già thêm chút nữa em cũng không chê đâu!” Tôi bĩu môi “Anh trai, anh chị định bao giờ kết hôn? Đã chuẩn bị cái gì chưa? Làm theo kiểu gì?”

“Cũng không có gì, hôm nay anh về nhà nói chuyện với bố là được!” Tuấn Anh gạt đầu, nhanh chóng trả lời “Mọi thứ anh chị đều đã chuẩn bị xong, đính hôn trước, sau đó qua tết cưới.”

“Cũng được..”

Chúng tôi nói chuyện qua loa một chút sau đó chuẩn bị trở về. Trung Kiên có vẻ vẫn bị vụ của Đặng Khoa quán chân mãi không thôi, vừa ăn được nửa bữa đã bị người ta kéo đi mất hút. Chị Vân cũng về Hạ gia trước mà chẳng cần đợi anh trai tôi đưa đón, tự mình gọi xe, lên ra ngoài, tới lúc về gần đến nhà mới thông báo cho Tuấn Anh biết.

Vậy là bàn ăn lớn chỉ còn hai anh em tôi, cảm giác xa cách lâu ngày biến mất, thay vào đó là những cảm xúc khác khó nói thành lời hơn nhiều. Có chút không thực, lại có phần vui vẻ, sau đó lại là mất mát vì việc Tuấn Anh chuẩn bị kết hôn..

“Về nhà thôi, cũng đã muộn rồi!” Tuấn Anh lau miệng, tao nhã uống nước và bỏ qua món tráng miệng đưa lên từ này “Anh còn phải thông báo với bố!”

“Anh cứ về nhà đi..” Tôi hơi luống cuống, chuyện tôi ra khỏi nhà Tuấn Anh còn chưa biết đâu!

Có nên nói thẳng ra luôn không nhỉ?

Không biết nói xong anh ấy sẽ có phản ứng thế nào?

“Thật ra.. Em đã bỏ nhà đi được mấy ngày rồi!”

“Cái gì?” Vừa nghe tôi nói hết câu, vẻ tao nhã của bạn Tuấn Anh lập tức biến mất, thay vào đó là một màn phun nước không giới hạn! Cũng may là mì có khính công, nếu không thì ăn đủ rồi! “Em bỏ nhà đi? Tại sao? Ai bắt nạt em?”

“Chuyện này..” Ai bắt nạt tôi à.. Chẹp, thật ra thì trong chuyện này mì cũng có lỗi, còn là cái lỗi vượt rào to đùng nữa chứ! Cái việc tế nhị này làm sao mà nói ra đây?? “Thật ra.. Em..”

“Làm sao?” Tuấn Anh nhú mày quan sát gương mặt tôi, mẹ ơi, sao giờ này tôi mới biết anh trai hiền lành này có cái nhìn hung thần ác sát vậy? Cảm giác như kiểu bị nhìn thấu tâm can luôn vậy!!

Đừng!

Đừng có nhìn em nữa đi!!!

“Anh hiểu rồi!” Tuấn Anh sững sờ, nói kiểu ngạc nhiên và thất vọng cực độ. Trời, lẽ nào Tuấn Anh thật sự có thuật đọc tâm?? “Trung Kiên.. Cậu ta quyến rũ em?”

“Ahaha..” Tôi cười trừ, anh trai à, sao anh lại nghĩ Trung Kiên sama là loại người đi quyến rũ con gái nhà lành vậy hả?? “Cái đó..”

“Đúng không?” Tuấn Anh hỏi dồn “Sau đó không phải hai đứa đen đui đến mức bị bắt gặp rồi mọi chuyện rùm beng lên chứ?”

“Anh..”

“Đoán đúng rồi chứ gì?”

Tôi thở dài, kể hết mọi chuyện cho Tuấn Anh nghe. Từ việc bị bỏ thuốc ở nhà Trung Kiên thế nào, cho đến chuyện đêm đó.. ừm, khụ khụ, sau là việc bị Ngọc Nhi đẩy cửa vào phòng rồi bỏ hờ mẹ kể công kích các kiểu..

Anh trai nghe xong, khuôn mặt âm trầm, ánh mắt lạnh buốt. Không khí trong phòng giảm đi N độ, tôi ngồi bên cạnh không lạnh tự run.

“Tự tung tự tác!” Tuấn Anh nhếch môi “Không có anh bọn họ dám bắt nạt em? Để xem anh giải quyết bọn họ thế nào!”

“Anh bình tĩnh đi, cũng chẳng phải chuyện gì to tát!” Tôi nhướn mày “Này, em nghĩ muốn cứu một người, anh xem có giúp em được không?”

“Ài? Tại sao?”

“Hôm nay cô ta đã cứu em!”

.

.

.

Sáng hôm sau, như thường lệ Trung Kiên vẫn đến đón tôi tới trường. Ấy, không đúng! Bạn ấy chẳng thèm đến đón tôi, chỉ nhờ trợ lý đưa đồ ăn qua và chở tôi đến trường. Rốt cuộc thì bạn ấy bận bịu cái gì tới mức quên ăn quên ngủ, quên luôn cả vị người-yêu này vậy hả???

Lùm xùm vụ Đăng Khoa sao?

Vậy có khả năng lớn là hôm nay tên thầy giáo hắc ám đó cũng không đến trường. Hay lắm, ở nhà mà giải quyết cho xong chuyện nhà anh đi!!

“Hôm nay Hạ Lam không đi học?” Tôi ngạc nhiên nhìn qua Hạ Vũ, cậu ta vừa đeo tai nghe vừa nhắn tin với gái-nào-đó, khuôn mặt thanh tú vui vẻ còn chả buồn liếc qua mỹ nhân Tịnh Nhi tôi đây.

Quái nhỉ! Bạn Hạ Lam khỏe như trâu như bò mà lại nghỉ học? Có chuyện gì mờ ám sao??

“Chị Vân về, bọn họ rủ nhau đi mua sắm!” Hạ Vũ thông báo, sai đó đứng dậy, huyết sáo đi ra ngoài. Khỏi nói cũng biết cậu ta tính làm gì trong cái thời điểm sắp vào lớp thế này: Bùng tiết!

“Cậu là Tịnh Nhi phải không?” Một cậu nhóc ngọt ngào chạy đến ngay khi Hạ Vũ vừa đi khỏi. Ai vậy? Không phải học sinh lớp này?

Nhưng cậu ta khá đẹp trai nên đang có N cặp mắt nhìn về phía chúng tôi với sự xoi mói khó tả.

“Đúng, có chuyện gì vậy?” Tôi nhìn qua, đột nhiên cảm thấy phía bên cạnh có ánh mắt cháy-bỏng nhìn mình. Quay sang thì bắt gặp cái nhìn đăm đăm cmn đui của bạn Trình Phương. Hơ, lâu ngày không gặp tôi, nhớ đến thế hay sao hả?

“Phía sau trường.” Cậu ta híp mắt cười, đưa đến bên bàn tôi một tờ giấy nhỏ “Tôi sẽ đợi cậu!”

“Hả?”

“Tạm biệt!!” Không đợi tôi thắc mắc xong, cậu nhóc đã chạy mất hút sau cánh cửa.

Tình trạng này là thế nào đây hả??

“Ai go~~ “Cậu nhóc vừa đi, Trình Phương đã thu lại ánh mắt nồng nàn ban nãy, chuyển qua nói đồng “Đúng là người nổi tiếng có khác, không đi thì thôi, đi cái là câu dẫn trai ngay được!”

Bên cạnh lập tức nổi lên mấy tiếng xì xào, đám con gái trong lớp tùm đầu vào nhau bàn luận những vấn đề gì đó tôi không cần nghe cũng biết rõ chủ đề của nó là nói về tôi. Bọn họ vừa nói vừa chỉ trỏ, ánh mắt miệt thị.

Đúng là chặn được kẻ viết báo, nhưng không ngăn được con lũ bình luận của miệng đời!

“Vậy mà còn dám nói cái gì mà mình đây nghiêm túc..” Trình Phương tiếp tục “..Xem kìa, cả nhóc con cũng không tha!”

“...” Mặc kệ nó vậy..

“Này con mặt dày kia!” Cô ta đập ghế đứng dậy nhìn qua tôi bằng nửa con mắt. Ô hay con ranh con này, bà động gì đến kinh tế nhà mầy mà mầy cứ sồn sồn lên thế hả? “Chị đây đang nói mầy đấy! Không biết xấu hổ à mà một chút phản ứng cũng không có?”

“...” Ở cái con này, tý tuổi đầu xưng chị với ai hả?

“A nha~ Tao hiểu rồi Tịnh Nhi!” Cô ta cao giọng “Con chó canh nhà của mầy hôm nay nghỉ học, không ai bảo vệ nên mầy sợ chứ gì?”

“Câm đi!” Tôi bực mình đứng dậy, vì lợi thế chiều cao nên Trình Phương hoàn toàn bị áp đảo “Không nói thì người ta chỉ tưởng mầy ngu thôi, mầy nói ra một cái người ta khẳng định ngay mầy không chỉ ngu còn ngu hiểm nữa!”

“Cái gì hả??”

“Còn không đúng à?” Tôi trợn mắt lườm qua, chị đây không nói lại tưởng chị đây hiền à? Đừng nhầm! “Thế mày thử chứng minh nào mày không mìn tao nghe xem nào!”

“Tao việc gì phải chứng minh với cái loại con gái lẳng lơ như mày!” Giây phút bối rối qua đi, Trình Phương nhếch môi ngồi lại xuống “Thứ đồ lên giường với đủ loại đàn ông, bị người ta nói lièn sợ hãi!”

“Mày đang tự nói mình đấy à?” Tôi cười khẩy, ra vẻ coi thường mà đáp lời. Xung quanh đã có những tiếng cười nói xôn xao, bọn họ chỉ trò bàn luận chuyện vui như nhìn khi diễn trò trong rạp xiếc.

Tự dưng có cảm giác thật ư ờai, thật bức bối, muốn chống lại cả thế giới!

“Không cãi được nên cùn à con?”

“CMM!”

“Mày chửi ai??”

“Bố nói mày đấy!!”

Cuộc cãi lộn đình đám cuối cùng cũng dừng lại khi giáo viên bộ môn vào lớp. Tôi và Trình Phương lườm nhau nãy lửa, sau đó đưa nào ngồi về chỗ đưa đó, coi như không hề quen biết nhau.

Chuyện tôi và Trình Phương không lao vào nhau có vẻ làm nhiều bạn nữ trong lớp thất vọng lắm. Dù gì thì hai chúng tôi cũng chính là những kẻ có quan hệ thân mật nhất với thầy giáo idol Đặng Khoa mà lại. Nếu như một trong hai đưa chúng tôi nhào lên trừ khử đưa còn lại, hiển nhiên đấu trường giành trai sẽ thông thoáng hơn nhiều.

Chết vì giai, lại còn là giai không thuộc về mình thì chẳng đáng chút nào! Nhất là khi, kẻ đó còn đáng ghét như bạn Khoa của chúng ta!!

Tôi lơ đãng nhìn những dãy chữ thẳng tắp trên bảng đen, trong đầu mông lung những suy nghĩ vẩn vơ kì quái. Tự dưng liếc đến tờ giấy nãy giờ vẫn cầm trên tay, đó là tờ giấy hẹn của thằng nhóc khi nãy.

Phía trên mặt giấy màu hồng phấn ngọt ngào có vài dòng chữ được viết một cách hoa mỹ và đẹp đẽ: “Giờ ăn trưa, xin hãy tới gặp tôi ở góc Bảng Lãng sau trường!”

Góc Bảng Lãng sau trường?

Đến nơi vắng vẻ thế để làm gì?

Muốn tỏ tình với chuy đấy à? Khỏi đi! Chuy đấy là hoa đã có chủ rồi cưng ạ!!

Chưa kể.. Chỉ vì chú mày mà chị tự dưng nổi máu trâu tre đi cãi nhau với nữ phụ kia, làm trò hề cho N đưa khác trong lớp..

Má.. Góc Bảng Lãng à? Đúng đó mà chờ đến đêm đi!!

Càng nghĩ càng thấy tức, tôi vo viên tờ giấy, không quản xung quanh, đưa tay ném mạnh một phát. Cục-tròn-tròn đó vẽ một đường cong hoàn hảo trên không trung và bằng một lực đạo không ai ngờ tới, đáp xuống đầu một nhân vật nào đó. Tôi ngạc nhiên nhìn qua, người này trợn mắt bức bối quát lớn: “Vi Tịnh Nhi! Em còn có thời gian viết thư tay.. Chả lẽ, giờ học của tôi chán đến thế???”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78

Giáo viên bộ môn mắng một hồi tựa cuồng phong chớp giật làm chúng tôi đưa nào đưa nấy ngồi im thín thít. Nói thật nhé, bọn này ngồi im vì biết mình làm sai thôi, chứ tuyệt đối không phải vì cô là giáo viên nổi tiếng nhớ lâu thù dai nhất trường đầu đấy! Thề!!

“Nói! Rốt cuộc em viết cho ai?” Cô ấy nhìn tôi, đôi mắt híp lại sau cặp kính trắng dày cộm cực kì nguy hiểm “Giờ ăn trưa? Hẹn nhau ra góc Bảng Lãng làm gì? Hẹn hò yêu đương à? Các cô các cậu mới mười mấy tuổi đầu học không lo học, toàn yêu đương nhăng nhít hết cả lên!”

Cô à.. Thực ra em đã hai mấy tuổi rồi.. Còn nữa, tuổi nào mới là tuổi nên tập trung yêu đương vậy ạ? Cô cũng đã ba mấy, học như thế còn chưa đủ hay sao?

“Nói nhanh!” Tất nhiên những kiến nghị kia tôi chỉ dám kêu gào trong đầu, ngoài mặt cực kì yên ắng, tự thôi miên mình rằng bản thân là học sinh gương mẫu cảm có được cái lời thầy cô. Nhưng phản ứng này có vẻ không làm cô ấy hài lòng, giáo viên ra sức nhú mày lườm tôi đến cháy mặt “Cô coi thường tôi đấy à? Tôi nói chuyện với cô mà cô còn không thèm nhìn tôi là sao hả?? Trả lời mau!”

Em đây rõ ràng là đang cúi đầu hối hận, cô nhìn kiểu gì thành em khinh thường người khác vậy hả??!!

“Chắc là ném cho Trình Phương chứ gì?” Lớp trưởng ngồi gần đó, bữu môi băng quơ, thấy cô nàng chằm ngoi, bên cạnh lập tức có cả tá con gái hưởng ứng, ra sức xì xầm “Hẹn nhau ra gốc Bằng Lăng giải quyết riêng à?”

“Khéo thế! Vừa chửi nhau dữ dội còn gì nữa!”

“Gớm, trâu tre nh! Viết thư thách đấu nữa cơ!”

“Kinh ghê, nhìn mặt thì có vẻ hiền lành.. Ai ngờ..”

“Lớp trưởng! Thế này là sao?” Hiển nhiên những lời bàn tán không mấy hay ho này đã lọt vào đôi tai vàng ngọc của cô giáo. Cô ấy nhú mày, quát một câu thị uy “Đứng dậy giải thích cho tôi!”

“Thưa cô..”

“...”

Cuối cùng, dù chẳng làm cái đách gì hết nhưng bạn Trình Phương vẫn phải chịu phạt chung với tôi. Quả thật đây là lần đầu tiên trong đời Mị cảm thấy xấu hổ đến vậy, má ơi, hai mấy tuổi đầu còn được ưu ái trải nghiệm đứng úp mặt xó lớp!!!

Nhục quá đi mất!

Ai có kem bôi chống nhục cho tui xin một ít ðiiiiii!!!!

Đừng có lườm tôi, bạn Phương à, cái này là do bạn đen đui..

.
. .
.

Đứng phạt suốt nửa thì kết thúc viên mãn, ai ngờ cái tập thể lớp bình thường ngoan ngoãn hôm nay tự dưng nhốn nháo kinh người. Cuối giờ bọn họ không hẹn mà cùng nhau buồn đưa lê bán đưa thối um một góc trường. Giáo viên bộ môn vốn đã điển tiết vì hai đứa chúng tôi, nay lại gặp phải cảnh này, tự dưng cực tức phồng lớn cực đại. Trước khi ra khỏi lớp, bàn tay đẹp đẽ vung lên múa trên sổ đầu bài vài chữ rồi hần học quay xuống dưới quát nạt: “Chuyện này tôi sẽ báo với chủ nhiệm lớp, xem các cô cậu còn cười được không!!”

Này.. Có phải cô đang trong giai đoạn đàm phán với dì Nguyệt không vậy? Khó tính kinh niên!

Giữa trưa Trung Kiên có gọi điện hỏi thăm một chút, tôi ư ề oải muốn than thở với anh ta vài chuyện. Nhưng sau đó nghĩ đến công việc của Trung Kiên cũng lu bù lắm nên đành nín lại. Chúng tôi qua loa vài câu, cuối cùng cúp máy ai làm việc này.

Tự dưng cứ có cảm giác hụt hẫng. Mà thôi.. ai thèm quan tâm chứ! Điều cần để ý bây giờ là sắp quá giờ ăn trưa rồi kìa, tôi mà không nhanh chân, nhất định chỉ còn nước húp cháo!

Có tiết học buổi chiều nên hầu như tất cả đều ở lại ăn trưa, phòng ăn đông đúc dày đặc người, mấy bàn gần cửa sổ với góc nhìn tốt đều đã bị chiếm hết sạch. Không khí trong phòng có chút ngột ngạt khó chịu.

Tôi ôm khay ăn, đem thẻ ra quẹt liền mấy phát sau đó chọn đồ ăn mình thích. Mấy cô nhân viên nhăn nhó mức đồ ăn thật nhanh cho xong, có vẻ việc phục vụ mấy nghìn người đã làm họ mệt rã rồi rồi. Một đến mức cười với thượng đế của mình cũng không buồn nữa.

Chậm chạp nhìn quan, chỉ có mỗi chiếc bàn phía góc phòng là có người vừa đứng dậy, tôi phóng như tên bắn, lao vọt đến đó trước khi có người khác đến tranh giành.

“Tĩnh Nhi..” Vừa ngồi xuống ấm chỗ, chưa kịp thở phào tự đắc đã nghe thấy phía sau có tiếng nói. Một kẻ quái dị nào đó dám to gan dí sát miệng vào tai tôi mà nói, hàm ý ám chỉ vô cùng rõ rệt “Tôi đã chờ cậu rất lâu đó!”

“Tránh ra!” Tôi đập tay một cái, thẳng nhóc lúc sáng gửi thư tình đây mà! Bất ngờ như vậy mà cũng tránh được khỏi cái vung tay của tôi.. Xem ra cũng có tý võ công đây!

Cậu nhóc không cáu không giận, chậm rãi đi về phía trước mặt tôi, trên tay cũng bê một khay đồ ăn, không cần ai mời mà tự tiện ngồi xuống. Nhìn kĩ nó xem, mi thanh mục tú, khuôn mặt cuốn hút tự nhiên.. Cũng không có vẻ gì nguy hiểm.

Nhưng rốt cuộc nó tiếp cận tôi làm gì? Có mục đích gì?

“Cậu thật sự rất thích bạo lực!” Cậu ta nhỏ giọng cười “Đáng ghét thiệt đó, người ta đã chờ cậu mấy tiếng rồi!”

“Có chuyện gì?” Tôi nhú mồm nhìn nụ cười lộ lên đẹp như Mầu Đơn của người này, trong lòng có cảm giác nguy hiểm tiềm tàng không rõ.

Nguy hiểm thế nào? Hừ, xem thử chôn đông người cậu ta có thể làm gì được? Dù sao chúng tôi chưa gặp nhau bao giờ, không thù cũng chẳng có oán!

“Nói luôn ở đây đi!”

“Một số việc đâu thể nói ở chốn đông người?” Cậu ta vẫn giữ nguyên nụ cười, ngọt ngào trôi chảy đáp lại “Cậu thật hư, để tôi đợi như vậy.. Có biết trái tim non nớt này tổn thương đến thế nào không hả?”

“Chuyện gì?” Tôi nhú mồm, tỏ ra nguy hiểm gì vậy?

“Cậu đã nghi quá!” Cậu ta khúc khích, đôi mắt đẹp sáng ngời như ngọc “Này, tôi đợi lâu muốn uống nước lắm, cậu có thể mời tôi ly nước không?”

“Tại sao tôi phải mời cậu chứ?” Cũng không phải chực đây bắt chú em chờ!

“Vì nếu tôi mời.. Chắc chắn cậu sẽ không uống!”

Tôi cúi mặt suy tính thiệt hơn một chút.. Thôi cũng được, dù gì cũng chỉ là một ly nước, uống xong nói rõ ràng, hi vọng sau này thằng nhóc sẽ không làm phiền tôi nữa. Dù gì khi này mình cũng chưa mua nước uống, thôi thì coi như đi cả thể!

Đứng dậy đi về quầy bán đồ uống, tôi quẹt thẻ sau đó chọn hai ly nước, nhanh chóng bê về bàn ăn. Thằng nhóc có vẻ đói ngấu, đồ ăn trên khay đã voi đi quá nửa rồi. Vừa thấy tôi về lập tức cười tươi, đưa tay đỡ giúp tôi hai ly nước.

Kì ghê, sao nó cười suốt vậy trời? Chẳng lẽ là người mẫu quảng cáo kem đánh răng nên phải nhe ra suốt ngày còn khoe thương hiệu? Kể cũng có khả năng.. Xem răng nó trắng đều tăm tắp thế kia cơ mà...

“Cậu ăn đi, nhìn tôi nữa là nguội cả đó!” Cậu ta tốt bụng nhắc nhở, không nhắc thì không sao, nhắc cái làm mị thấy xấu hổ không để đâu cho hết.

Tĩnh Nhi ơi là Tĩnh Nhi, cái thói quen nhìn người khác chằm chằm ấy bao giờ mới bỏ được đây?? Xấu không để đâu cho hết!

Ngại ngần quá mức làm tôi không dám ngẩng mặt lên, cứ như thế thể hiện toàn bộ kĩ năng ăn uống hổ báo của mình, một đường càn quét ngang dọc khắp khay ăn.

Ừm.. Hôm nay căn tin nấu ăn không tệ, mùi vị khác hẳn thường ngày! Hay là do tôi đang đói nên ăn mới thấy ngon nhỉ??

“Cẩn thận!” Đang thắc mắc chưa hiểu chuyện gì xảy ra, vì một cái cậu nhóc quảng cáo vốn ngồi trước mặt tôi đã di chuyển, thoăn thoắt ôm lấy tôi đè xuống dưới ghế.

Hành động nhanh và mạnh cực kì, ai mà ngờ được, cậu nhóc có vẻ nhỏ con kia lại có sức mạnh tiềm ẩn lớn đến thế.

Tôi hốt hoảng né tránh, đẩy thằng nhóc đè lên người mình ra, ai ngờ vừa di chuyển được tí xíu thằng nhóc đã nhấn nhó mặt mày.

“Yo~ Đúng là nữ thần quyền rũ!” Giọng nói chua ngoa này.. Trình Phương?? “Gặp nạn gì cũng có đàn ông giúp đỡ hết á!!”

Ngơ ngác nhìn qua, thì ra khi này Trình Phương vô ý vấp ghế, làm đổ canh nóng lên đầu tôi. Quảng Cáo nhanh mắt, nhanh phản ứng nhìn thấy liền kéo tôi xuống dưới, đỡ cho tôi một kiếp nạn.

Tất nhiên tôi không bị bỏng nhưng cậu em xinh tươi này lại khác, một vùng áo đồng phục của cậu ta loang lổ nước canh nóng hổi, vẫn còn đang bốc khói nghi ngút!

Đù độc ác!

Bát canh đó mà hắt vào đầu tôi, dễ là đám tóc trên đầu đi hết quá!

Vậy mà con khốn thủ phạm kia vẫn còn đứng đó ung dung nói cười được? Nó không thấy hối hận vì chuyện xấu xa nó làm hay sao??

Đám người trong nhà ăn được dịp chỉ trỏ, bàn tán xôn xao. Cũng có vài người nhìn thấy Trình Phương có ý bèn đứng ra bên vực trai đẹp. Đáng tiếc miệng Trình Phương như rắn độc, phun hai ba câu lập tức cả đám người im bặt.

“Mày định giết người à?” Tôi hung hăng quát “Có tin tao kiện mày không?”

“Ồi sợ quá đi ~” “Cô ta cười gian tà “Mày cứ thử kiện xem, có ai không biết nhà họ Trình này nắm trong tay pháp luật chứ hả?”

“Mây..”

“Cậu..” Quảng Cáo lôi nhẹ tay áo của tôi, khuôn mặt đẹp nhẵn thành một đoàn. Có vẻ đau lắm, bị bông làm sao mà không đau được chứ? Nhìn cậu ta như vậy.. tự đứng bên má có cảm giác rất rất khó tả “Đừng cãi với cô ta! Cậu không thể thắng được đâu!”

“Ồ, xem như chú nhóc thông minh!”

“Cậu không sao chứ?” Tôi rối loạn nhìn cậu ta ngồi đó ôm vai, Trình Phương không nán lại mà rời đi ngay sau đó, con khốn, không tin không có cách hạ bệ này! Cứ chờ mà xem!! “Chúng ta đi phòng y tế!”

“Chân tôi có vẻ bị sai rồi..” Cậu ta cười gượng, chắc là lúc nãy di chuyển nhanh quá nên mới thế.. Kiểu này nên làm sao đây?? Chả lẽ bảo lên lưng chụm công???

“Vậy..”

“Tĩnh Nhi..” Cậu ta nhìn thẳng vào tôi, tia nhìn không hề có tạp niệm,, không có đau đớn, không có ban ơn mà vô cùng phức tạp “..Cậu có thể đến phòng y tế gọi bác sĩ giúp tôi được không?”

*Sóng gió phòng y tế chuẩn bị bắt đầu!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79

Đi qua sân vận động lớn, sau đó là hồ bơi rộng xanh rì mới đến phòng y tế của trường.

Rõ là trường lớn, còn là trường quý sò tộc nữa chứ, đảm bảo cái trường này một năm thu về không ít tiền của học sinh đâu.. Thế nhưng, cho tôi thắc mắc tý được không: Tại sao cái phòng y tế quan trọng như vậy nó lại nằm ở chỗ chết tiệt thế này hả??

Đi bộ xuống khỏi dãy lớp học, sau đó băng qua cả ngàn km vượt biển vượt núi mới đến được nơi. Có phải tính để người bệnh tới được chỗ này thì vừa tầm đột quỵ luôn không hả???

Nóng thiệt đó, vẫn còn là mùa đông mà sao nóng dữ dội vậy trời? Có phải do tôi lâu ngày không tập thể dục, giờ tự đứng đi bộ cả ngàn km nên nhiệt độ thân thể mới được giải tỏa không vậy?

Chắc, không ổn, còn trẻ mà đã lười biếng thế này.. Sang năm nhất định sẽ rù rê bạn Trung Kiên cùng nhau đi chạy bộ buổi sáng!

Ừm.. Tiện thể hâm nóng tình cảm luôn. Chứ chúng tôi cứ bận rộn cả ngày, mãi đến chiều tối mới có chút thời gian gặp mặt thế này.. Đúng là yêu đương không có cảm giác an toàn!

Phòng y tế tuy xa, nhưng được cái không làm người ta thất vọng. Trong phòng rộng, được bình phong chia thành các ngăn nhỏ, ngăn đầu tiên đặt bàn làm hồ sơ sổ sách của nhân viên y tế, một tủ thuốc lớn và một giá treo đồ. Các ngăn tiếp theo đặt giường bệnh và một tủ để đồ nhỏ bên cạnh. Mùi thuốc không sực như trong bệnh viện nhưng đảm bảo độ sạch sẽ thì hơn rất nhiều. Từ mặt sàn đến mặt bàn đồ ai tìm ra được nửa li bụi đấy!

Tôi gạt gù tán thưởng lever sạch sẽ của nhân viên y tế, vừa xua tay quạt quạt hi vọng cơn nóng trong người bay biến bớt đi.

Quái nhỉ, sao không có ai ở đây thế này?

Lẽ nào nhân viên y tế thần thánh của chúng ta đi ăn trưa còn chưa về? Hoặc là người đó đã tới khu nhà dành cho giáo viên để nghỉ ngơi rồi cũng nên..

Nếu vậy thì cậu nhóc kia phải làm sao?

Nếu không sơ cứu nhanh, quần áo dính bết vào da sẽ rất đau đó!

Mẹ nó! Trình Phương chết dẫm! Tất cả cũng chỉ tại cô ta..

“Có ai không?” Tôi cất tiếng gọi. Ban đầu có chút ngại ngùng nên chỉ gọi nhỏ giọng, sau lớn dần, cuối cùng là đi từng cái bình phong một để tìm kiếm.

Chẳng có ai ở đây hết!

Mệt mỏi quá!

Nóng nực quá!

Cảm giác giống hết như đêm đó, lúc tôi và Trung Kiên bị nữ chính đại nhân bỏ thuốc vậy.

Hừ, giống vậy thôi chứ chắc chắn không phải vậy. Nãy giờ tôi đâu có ăn cái gì lạ lùng đâu chứ, đồ uống cũng là tự mình mua! Hơn nữa đây là thể giới có luật pháp đảng hoàng đó, làm như thuốc kích dục bán tràn lan như thuốc tây giun không bằng.

Nhưng thân thể thật sự rất khó chịu.. Nóng đến mức làm tôi không tự chủ được, nằm xuống giường tuyệt không muốn di chuyển nữa. Đã vậy.. Chỗ kia đã có dấu hiệu muốn.. Âm ướt đến đáng ngờ!

Lẽ nào lâu không làm nên thành ra như vậy?

Vô lý, trước đây hai mấy năm không làm cũng có vấn đề qué gì đâu??

*REEENNNGGGG

“Trung Kiên..” Tôi nhắc máy, cố kiềm chế để giọng mình không biến thành rên rỉ “..Em đang muốn gọi cho anh!”

“Sao vậy?” Trung Kiên nhỏ giọng quan tâm “Giọng em lạ lắm, ồm sao? Có cần anh để trợ lý tới đón không?”

“Anh không thể tự mình tới đây hả?” Vô cớ làm nũng, giọng nói mềm đến khác thường. Trung Kiên, Trung Kiên, em muốn anh!

“Tĩnh Nhi!” Trung Kiên ngạc nhiên hốt hoảng “Có chuyện gì xảy ra? Anh tới đón em! Em ra cổng trường được không?”

“Em..”

*CẠCH!!!!

“Bắt được con chuột rồi!” Không đợi tôi nói xong câu với Trung Kiên, điện thoại đã bị người ta cướp đi mất.

Một đám con trai tầm sáu bảy tên cười khà ồ đứng xung quanh chiếc giường mà tôi đang nằm từ lúc nào. Một trong số đó còn đang vui vẻ cầm điện thoại của tôi, sau đó ném ra phía cửa sổ.

Ôi má!

CMN!

Quả Trung Kiên mua cho mẹ!

Dám tự tiện ném đồ của bà, xem bà cho chúng mày biết tay thế nào!!

Nói thì rõ oai phong, nhưng phản ứng của thân thể tôi chậm đi rõ rệt, sức nóng trong người càng tăng mãnh liệt như núi lửa muốn phun trào.

Tôi ưỡ ỏi ngồi nhòm dậy, nhích người vào phía trong giường. Sức lực như bị ai đó rút mất sạch sẽ, bàn tay run rẩy từng nhịp.

Thế này là thế nào?

Rốt cuộc thì chuyện gì đang xảy ra??

Bọn nhóc này tại sao lại biết tôi đang ở đây mà tới? Nhân viên y tế đã đi đâu? Tôi rốt cuộc bị làm sao???..

Hàng trăm câu hỏi xoáy loạn trong đầu óc, sau đó rất nhanh bị phân tán đi vì thân thể phản ứng vô cùng mãnh liệt.

Chết tiệt!

Tôi muốn làm!!

Tôi ăn phải cái gì mà ghê gớm thế này?? Mà nữa.. Đúng là H vẫn có khác, ngoài cái chiêu bỏ thuốc cho cả đám xx ra thì không còn chiêu nào khác!

Trúng chiêu này chỉ có nữ chính mới thoát nổi chứ thân là nữ phụ như tôi thì biết chạy đâu đây??

Trung Kiên ơi là Trung Kiên, liệu anh có đến ngay và tìm được em ở cái chốn khi ho cò gáy này không??

“Này, cũng đẹp đấy chứ!” Mấy thằng nhóc choai choai thi nhau trêu đùa tôi, những bàn tay xấu xa đưa tới làm tôi chặt vật tránh né.

“Mày bỏ thuốc gì mà ghê vậy, mới ăn có 5p đã không biết gì luôn rồi!” Một tên khác cười lên hô hố, vui vẻ nhìn thằng nhóc đối diện đang lắp camera “Thế này tỷ làm nó có đờ như quân cơ không vậy?”

“Thuốc gì mày hỏi làm gì?” Tên lắp camera nhúu mày, chậm chậm đi đến. Tròng mắt mờ mịt hơi nước làm tôi không thể nhìn rõ ràng ai với ai..

Nhưng cái hình dáng này.. Rõ ràng là thằng nhóc chết tiệt đáng ra giờ này đang bị bông đau đớn ở nhà ăn!

Sao nó lại ở đây?

Nó bỏ thuốc tôi? Lúc nào? Như thế nào??

Thôi rồi.. Chắc chắn là khi tôi đi mua nước uống!! Mẹ nó, sao mình ngu dốt vậy nhỉ? Còn chủ quan nghĩ rằng nó sẽ chẳng dám làm gì ở chốn đông người!

Ra là nó thông đồng với con Trinh Phuong, giả vờ bị bông để đưa tôi đến chỗ vắng làm trò bẩn thỉu!!

Vậy mà khi này mình còn thương cảm cho nó! BTS thằng chó! Bỏ ghim mày rồi nha con!!

Nhưng tại sao nó phải làm thế với tôi chứ? Tôi và nó còn chưa gặp nhau bao giờ, làm gì có thù oán gì??

“Trông là kẻ thông minh..” Thằng nhóc Quảng Cáo nhếch mép, khẽ nâng cằm tôi lên sau đó khinh bỉ nhổ một bãi nước miếng như thể nhìn thấy thứ bẩn thỉu “..Ai dè chỉ là con ngu dốt lố!”

“Chúng mày có thấy con nào chân dài mà não cũng dài không?” Mấy thằng còn lại hô hô cười lên “Nó ngu là điều tất nhiên rồi!!”

“Nó là con gái Vi gia đấy, không sao chứ?”

“Cứ làm cho nó sưng lên trời, lần sau không khéo nó còn cầu xin mày làm tiếp ấy!”

“Đúng! Con ** này nhìn đã thấy d* m rồi!”

“Nhờ bản như thế mà dám tranh cướp với nữ thần Ngọc Nhi? Phải cho nó biết vị trí của nó ở đâu mới đúng!!”

“...”

Ngọc Nhi!

Lại là tay chân của nữ chính!!

Độ phủ sóng của em hơi bị cao rồi đấy!!!

Tức thật!

Thân thể không chịu nghe lời chút nào! Một chút nữa thôi tôi sợ rằng mình sẽ không thể kiểm chế được lý trí nữa!

Giờ phút này mà mất đi lý trí nhất định sẽ trở về con đường nguyên tác! Không được!! Không thể!! Tôi đã cố gắng để thay đổi như vậy, các người nghĩ muốn phá là phá hay sao??

Đừng có hòng!!!

Vận nội công, sử dụng toàn bộ sức mạnh trong người, cảm giác tởm nữa thì mình biến thành siêu nhân luôn ấy. Tôi bật dậy, húc đầu vào tên đối diện, đầu cứng đầu làm tôi đau điếng người, thằng nhóc đó cũng đau đến tái mặt. Lợi dụng đường máu vừa được mở tôi lao ra ngoài thật nhanh.

Nhưng cái nhanh ấy hoàn toàn chỉ là cảm giác trong tâm trí của tôi mà thôi. Thực chất vì tác dụng của thuốc, toàn thân đã rã rời, cả người liêu xiêu, loạng choạng, ngã vào chiếc bàn nhỏ kê bên cạnh sau đó ngã sòng soài ra đất. Thằng nhóc vừa bị húc đầu đã kịp lấy lại bình tĩnh, bực bội đi nhanh đến lôi tay, kéo cả người tôi dậy. Một bàn tay trắng tấp, sau đó “Chát” một tiếng mạnh mẽ, bên má phải đau đến bông rớt.

“Con tiện nhân dám đánh ông, xem ông xử lý mày thế nào!” Rất nhanh sau đó thằng nhóc xoay người hất tay kéo một phát, đồng phục của tôi rách một mảng lớn.

Cũng may là đồ mùa đông, nếu không nhất định chết chắc rồi! Cũng phải cảm ơn thằng nhóc kia, một bạt tai của nó làm tôi tỉnh ra không ít!!

Nhưng tỉnh ra lúc này cũng đã quá muộn, mấy thằng nhóc bạn nó đâu phải chỉ đến để xem. Thấy áo đồng phục của tôi đã rách một mảng, lập tức mấy bàn tay khác cũng nhao nhao tiến tới, thi nhau xé cho đến khi da thịt trên người bắt đầu tiếp xúc với không khí lạnh..

Bình thường một mình đánh với bảy tên đã không lại, giờ trong người còn bị dính thuốc.. Làm sao đây, lý trí tỉnh táo cũng vô dụng khi mà thân thể bị chi phối bởi thuốc!!

Lẽ nào tôi thật sự không thể thay đổi số mệnh chó chết này??

KHÔNG!

TÔI KHÔNG MUỐN!!

TRUNG KIÊN! MAU ĐẾN CỨU EM ĐI!!

“Các cậu đang chơi gì vậy?” Giọng nam trầm đầy hứng thú vang lên phía cửa, một bóng dáng quen thuộc đến mờ mịt tiến vào. Thấy người này, lập tức những bàn tay vừa thất thố với tôi đều buông thõng, run rẩy “Có vẻ vui nhỉ? Tôi tham gia chung được không?”

*Ai đây nè~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80

Tất cả chúng tôi đều dừng mọi hành động, nếu như tôi không nhầm thì bọn nhóc này còn dừng luôn cả hô hấp nữa cơ, chả nghe thấy tiếng thở nào hết kia.. Các em.. Sao các em nín thở giỏi quá vậy??

Dựa lưng vào tường thờ dốc, tôi cố dụi mắt nhìn xem người vừa đến là ai nhưng không thể thấy rõ. Thân thể càng lúc càng khó chịu, những chỗ lộ ra phía ngoài lúc nóng lúc lạnh chỉ mong có người chạm vào. Ở giữa hai chân, thứ chất lỏng khó nói ra đã ướt đầm, thấm đầy tất..

“Thầy Đăng Khoa??” Cuối cùng cũng có người hét lên để phá vỡ sự yên tĩnh, nương theo tiếng hét này, một vài ranh giới khác cũng bị tan rã “Thầy làm gì ở đây?”

Đăng Khoa?

Anh ta đến đây làm gì?

Không phải hôm nay anh ta cũng không tới trường sao? Tự dưng xuất hiện tòa sáng như nam chính là thế nào??

Không sao.. Bạn cứ việc sáng chói lợi, miễn là cứu mình ra khỏi đây!

“Thằng ngu! Mày không khóa cửa sao hả??”

“Điên à? Tao khóa hẳn rồi, còn chặn cửa nữa!”

“Làm sao nó lại vào được đây?? Mẹ nó chứ, miếng ăn đến miệng còn để mất được sao? Xông lên cho nó một trận đi!”

“Phải đó, mình có những bảy người cơ mà!”

“Nhanh lên.. Không tao sợ con kia không chịu đựng nổi đâu!!”

Mấy tiếng xôn xao lung bùng trong tai tôi, được giải cứu? Hi vọng này có vẻ mong manh lắm, bọn nó trẻ trâu lại còn đến bảy thằng, bạn Đăng Khoa tuy là bang chủ với mạnh mẽ các kiểu nhưng liệu có đấu nổi với đám trâu đồng và hung hãn thế này không??

Đây còn không phải phim.. hừ cầu đến mức từng tên một xông lên đánh đầu..

“Chưa ai dạy các bạn phải tôn trọng giáo viên hay sao?” Đăng Khoa nhếch môi, không cần thủ thế mà vẫn có thể nhẹ nhàng đánh bay thằng nhóc vừa lao đến.

Sau đó, cả đám cùng nhau xông lên khí thế mạnh mẽ như hổ vồ mồi. Đáng tiếc khí thế ấy lại không thể áp đảo được con rồng đen của thế giới ngầm, anh ta xoay người vài cái, mấy cú đá tung ra liên tiếp, cú nào cũng trúng chỗ yếu hại làm bọn nhóc lần lượt ngã xuống sàn đau đớn.

Đánh nhau hay đấu võ mà như biểu diễn vậy??

Đẹp như thế tôi cũng không thể làm khán giả đâu!!

Thoáng thấy phía cửa trống trơn, tôi men theo vách tường lần lần đi qua đó. Phải thoát khỏi đây, đến chỗ Trung Kiên thì mới an toàn được!

Trung Kiên, anh nhất định phải đợi em ở cổng trường rồi đấy.. Nếu không.. mặc bộ đồ rách như xơ mướp này mà đứng ngoài đó đợi xe, nhất định tôi sẽ bị người ta cười cho thối mũi!

Và điều quan trọng nhất là liệu tôi có đủ khả năng mà đứng đó chờ không ấy!

Mẹ ơi.. Chịu không nổi nữa.. Di chuyển kiểu rùa bò thế này có chết không cơ chứ!!!

“Nó chạy kia!” Tất nhiên đám nhóc đã thấy tôi muốn thoát, chúng lập tức phân tâm, chia lẻ ra vài đứa đối phó với Đăng Khoa, vài đứa nhào qua chỗ này.

“Lột sạch nó ra, xem nó còn dám chạy không!” Một thằng nhóc ác ý gào lên, ánh mắt xấu xa lóe lên mấy tia nguy hiểm.

“Bàn tay của mày thật bẩn!” Bọn chúng chưa kịp đến chỗ tôi thì Đăng Khoa đã ra tay trước. Không hiểu anh ta làm cách nào mà thoát khỏi được đám đang vây lấy mình, một đường đi tới ôm xiết lấy eo tôi, để tôi áp sát vào thân thể của anh ta.

Hơi thở nam tính cùng mùi mồ hôi nhàn nhạt vây quanh cánh mũi làm thân thể tôi đã nóng càng trở nên nóng hơn. Không được! Phải tỉnh táo!! Đây không phải Trung Kiên!!

Nhưng.. Dựa sát thế này.. Thật sự rất thoải mái..

“Mau rút ra!”

“Ông có vẻ thích lo chuyện bao đồng quá nhỉ..”

“Câm miệng!” Đăng Khoa nhếch môi, khẩu súng ngắn lạnh băng xuất hiện trên tay từ lúc nào. Thấy hung khí giết người nhanh như chớp này đám nhóc con đứa nào đứa này run như cây sậy, nép sát vào nhau đứng tùm vào một góc...

Má nó.. Có súng thì dùng ngay đi! Làm màu làm mè bày đặt đánh đám!!

Mất thời gian quá mức!!!!

“Đứng qua bên kia!” Đăng Khoa lạnh giọng, nhanh chóng đưa tôi ra ngoài, sau đó khóa cửa đóng chốt, nhốt mấy tên nhóc con ở bên trong.

“...”

“Tôi vừa cứu em một mạng đấy..” Đăng Khoa nhếch môi, bàn tay lớn ấm áp của anh ta nhẹ nhàng đưa tới, xoa nhẹ lên môi tôi. Anh ta để tôi đứng dựa vào tường, sau đó cởi áo khoác ngoài choàng lên vai tôi “.. Sức chịu đựng của em cũng thật tốt.. Này, đừng cọ nữa, tôi cũng là đàn ông đấy!”

“...”

“Tôi nghĩ..” Anh ta đưa tay nâng cằm tôi lên, ngọt ngào thì thầm “.. Em cũng nên trả công cho tôi một chút!”

“Không... Không được!”

Không thể làm vậy được!

Tôi đẩy Đăng Khoa ra, dùng toàn bộ sức lực mình đang có mà chạy chạy chạy.. Chạy bằng toàn bộ sinh mạng! Vừa chạy vừa tự vả bản thân, cho đến khi..

“Này! Cẩn thận!!!”

ÀOOOOOOO!!!!

Ồi mẹ ơi!!

Lạnh!!!

Tôi.. rớt vào hồ bơi rồi???

Đóng băng chết mất thôi!!!

.

.

.

“Tĩnh Nhì! Tĩnh Nhì!!” Bên má bị vỗ vỗ, cảm giác sặc nước vẫn còn dư âm đầy trong mũi và miệng. Cảm giác đau rất khó chịu cực kì!

Tôi ngã xuống hồ bơi.. Sau đó.. Sau đó thế nào??

“Trung Kiên..” Khuôn mặt đẹp hiển hiện trước mắt, Trung Kiên lo lắng nhìn qua tôi, từng giọt nước lớn thì nhau chảy dài trên gò má tinh tế của anh ta,

mái tóc ướt sũng hơi xẹp xuống.

Có phải tôi nhìn nhầm không? Sao Trung Kiên lại xuất hiện ở đây được?

“Anh ở đây!” Trung Kiên mạnh mẽ ôm lấy tôi, xiết thật chặt giống như muốn khảm tôi vào lòng anh ta.

Cảm xúc đột ngột vỡ òa, không hiểu sự an tâm này từ đâu mà tới, tôi đưa tay ôm lại Trung Kiên, nước mắt hòa cùng với nước bề thì nhau nhỏ xuống tí tách.

Gió nhẹ nhàng thổi qua, không gian lãng mạn cực kì.. nếu như đây không phải mùa đông!

Má, lạnh sun hết các thứ luôn!!

Nước lạnh cùng với việc suyết chết đuôi làm tác dụng của thuốc trong người tôi tiêu tán đi không ít. Trung Kiên bế xốc tôi lên, nhanh chóng di chuyển về phía cổng trường. Tôi vẫn ôm lấy anh ta, cảm kê lên vai Trung Kiên một cách yên ổn.

Phía xa, một bóng người cao lớn thẳng tắp vẫn đứng nguyên ở đó.

Đặng Khoa..

Không hiểu sao tự dưng lại thấy anh ta thật cô đơn.

.
.
.

Bóng dáng thân mật của hai người nào đó đi khuất sau con đường dài, Đặng Khoa đứng yên ở đó, nhìn mãi nhìn mãi.. Tôi tận khi không còn thấy gì nữa.

Chính bản thân anh cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Tại sao mình lại có những thứ cảm xúc như vậy? Tại sao lại là với cô ấy? Nó xảy ra từ lúc nào??... Hàng vạn câu hỏi lần lượt nhảy ra nhưng tuyệt nhiên không hề có câu trả lời nào cả.

Dạo này tay chân bên cạnh Đặng Khoa liên tiếp gặp chuyện không hay. Mới vài ngày trước còn không có vấn đề gì, vậy mà chỉ từ hôm qua hôm kia thôi, mọi thứ đã loạn cả lên. Vài kẻ bị bắt vì vấn đề kinh tế, bị bắt quả tang vận chuyển ma túy.. Hoặc như vài cửa hàng ở khu Đông, mặc dù đã lót-tay đậm cho chính quyền mà vẫn bị tháo dỡ..

Chắc chắn có sự nhúng tay của Trung Kiên! Nguyễn Trung Kiên! Tên cáo già bình thường vẫn luôn giả bộ nhún nhường trước anh, ai mà ngờ được hắn ta lại thâm độc như thế, âm thầm tính kế loại bỏ tay chân của anh, đáng chết!!

Vậy mà dù bận bịu đến vậy, ngay khi có thông báo của nhà trường về vụ việc của Tịnh Nhi, anh lại không nhịn được mà bỏ toàn bộ công việc chạy đến trường xem sự muội ngốc ngếch này có làm sao không.

Thật sự hồ đồ, trước đây Đặng Khoa chưa bao giờ làm như vậy cả! Với anh, công việc lúc nào cũng là trên hết.. Lẽ nào.. Lẽ nào anh đã trúng phải virus tình yêu ngu người trong truyền thuyết rồi??

Không thể!

Đặng Khoa thông minh nhất truyện không thể trở nên ngu ngốc giống đám ngựa giống kia được!

Tôi vẫn phòng tìm kiếm, sau đó qua căn tin trường mới hay được tin Tịnh Nhi xảy ra chuyện. Chưa kịp hiểu rõ đầu đuôi, dự cảm nguy hiểm đã thôi thúc Đặng Khoa chạy đến chỗ phòng y tế.. Thật may là anh đến kịp!

Nhìn cô gái nhỏ yếu ớt chống cự, đôi mắt xanh thuần xinh đẹp nhuộm một tầng hơi nước cực kì diễm lệ, những mảng da thịt trắng ngần hiện lộ dưới lớp quần áo rách nát.. Thật sự quá mức quyến rũ!!

Đáng chết!

Giờ này lại có phản ứng?

Chắc tại bản thân quá lâu không gần nữ nhân rồi!

Nhưng tiếc là, dù anh có cố gắng đến thế nào, cuối cùng cô gái nhỏ ấy cũng không chấp nhận, chỉ một mực hướng về tên cáo già khôn khiếp kia.

Không hiểu bằng cách nào hắn có thể đánh hơi được, ngay lúc Tịnh Nhi vì chống cự nộ hôn của anh nhảy xuống hồ nước, Trung Kiên đã lao xuống nhanh như tên bắn, nhanh chóng cứu cô ấy lên.

Một khuôn mặt khác, không gai góc và không mạnh mẽ.. Cô ấy chỉ thể hiện khi có mặt hắn ta..

Tại sao?

Tại sao chứ?

Tại sao không thể là tôi??

Luôn luôn như vậy.. Tình yêu.. Vốn chẳng bao giờ chọn một kẻ bị ruồng bỏ như anh!

Chẳng hiểu sao trái tim quần lại khi bắt gặp đôi mắt ấy, không được, anh không thể yếu đuối như vậy được! Nỗi đau phải bộc phát bằng hành động thì cõi lòng mới nhẹ nhõm!!

Đặng Khoa nhếch môi, mở cửa phòng y tế, ánh mắt lạnh băng: “Kẻ nào là chủ mưu của chuyện này?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81

Trung Kiên nhanh chóng thả tôi vào bồn tắm lớn chứa đầy nước ấm và cánh hoa hồng. Làn nước mềm mại như nhung ôm lấy thân thể làm tôi dễ chịu cực kì. Anh ta giúp tôi cởi bỏ bộ đồng phục rách nát bên ngoài, vớt qua một phía.

“Em tự tắm được chứ?” Trung Kiên nhỏ giọng hỏi, toàn thân anh ta cũng đang ướt sũng nước.

“Anh.. thay đồ đi!” Tôi cúi mặt, xấu hổ đề nghị. Nghe thấy câu nói này của tôi tên xấu xa nào đó cười vô cùng vô sỉ, ánh mắt chờ đợi “Mặc quần áo ướt sẽ bị cảm!”

“Muốn coi người ta vũ thoát y sao?” anh ta cúi mặt, hôn nhẹ lên môi tôi. Tay không hề để yên mà bận rộn cời cời cời, đến khi trên người chỉ còn mỗi chiếc quần tam giác!! Nhanh đến chóng mặt!!

Má ơi, mị nói là “thay đồ đi” chứ không phải “cởi đồ đi” đâu, đừng có hiểu lầm khủng khiếp thế!!!

“Tốc độ của anh kinh hoàng như vậy.. Em muốn nhìn cũng không nhìn thấy!” Tôi tái mặt nhìn Trung Kiên đang oai vệ dựa sát thành bồn ý muốn tiến vào rõ ràng, này, chỉ nói anh thay đồ cũng không phải rủ anh tắm chung mà anh như vậy!

“Thân thể này là của em! Em muốn nhìn lúc nào cũng được!” Trung Kiên ngọt ngào trả lời, bàn tay xấu xa đã vung loạn làm mấy cánh hồng đỏ dènh ra ngoài “Tịnh Nhi, có muốn anh giúp em cạo lưng không?”

“Khỏi cần!” Tôi quát “Anh ra ngoài mà thay đồ!!”

“Không muốn!” Trung Kiên giữ lấy cằm tôi, bá đạo đáp lời “Em rủ rê anh thoát y, em phải có trách nhiệm hưởng dụng!”

Đôi môi đẹp của ai đó nhanh chóng buông xuống, phủ lấp môi tôi bằng một thứ xúc cảm nhẹ nhàng và ngọt ngào kì lạ.

Luồng nhiệt nóng bỏng trong cơ thể rất nhanh bị đẩy lên, tôi đưa tay ôm xiết lấy cổ Trung Kiên, níu kéo hơi thở nam tính của anh ta.

Sự ái muội bao phủ..

Tôi đúng là đứa con gái hư hỏng! Mới như vậy mà đã muốn buông thả rồi!!

Trung Kiên thấy được phản ứng của tôi khác lạ, hơi ngần ra một chút rồi rất nhanh đáp trả mãnh liệt. Đôi môi bạc ngọt ngào mà hung mãnh tiến tới, đầu lưỡi đỏ nhật linh hoạt càn quét khắp nơi. Thân thể hoàn mỹ của ai đó nhẹ nhàng xuôi theo dòng nước mềm mại, Trung Kiên đưa tay giữ lấy cổ tay tôi, để nó lên thành bồn tắm lớn, sau đó dùng bàn tay còn lại tùy ý mà xoa nắn khắp nơi.

Thân thể nóng nực đến cực hạn, càng lúc càng khao khát được chạm đến chỗ sâu nhất. Không thể tự chủ mà vờn người theo từng động tác của Trung Kiên.

Phản ứng nhỏ nhoi ấy tác động cực mạnh đến tâm lý chinh phục của đàn ông, đôi mắt như chim Ưng sắc bén của anh ta lóe lên một tia nguy hiểm, rồi theo đó, động tác tay cũng càng mãnh liệt hơn nữa.

Dần dần, chỗ yếu hại cũng bị người ta dò xét đến. Bàn tay ngọc tình tề của Trung Kiên di chuyển chậm rãi mà chắc chắn, mỗi một lần lướt lại khẽ cào làm da non của tôi run rẩy, kết hợp với nó là những nụ hôn như mưa rào rót xuống khắp hai bên gò má, cần cổ..

Tiếng nước róc rách ái muội, tiếng rên rĩ ngọt ngào khó tả, sự thăng hoa lên xuống dập dềnh như những cánh hồng đỏ rực.

Thứ cảm xúc mãnh liệt không tài nào tả xiết...

.

.

.

Trải qua một hồi mây rền sấm động, cuối cùng tôi cũng được ngủ yên một giấc. Giấc ngủ này cảm giác kéo dài vô cùng vô tận, đến mức khi tỉnh lại thấy đồng hồ điểm 2h tôi còn tưởng rằng mình đã ngủ nguyên một ngày. Ngờ đâu là mới chỉ qua vài tiếng đồng hồ ngắn ngủi.

Trung Kiên an ổn thờ nhẹ nhàng bên cạnh, có lẽ anh ta rất mệt. Chạy loạn lên từ sáng để xử lý công vụ, sau đó vì tôi mà bỏ dở mọi thứ về nhà làm này làm kia đến mấy tiếng đồng hồ.

E hèm. Chuyện này cũng không thể trách Mị ham muốn cao, tất cả là do tác dụng của thuốc! Đúng là cầu huyết quá mức mà, thế giới gì mà thuốc kích dục loại mạnh lại bán mua dễ dàng như thế! Phi lô gic hết sức!!

Ánh sáng mờ ảo từ đèn ngủ vàng vọt khê đậu trên chóp mũi cao thẳng của anh ta. Đôi lông mày sắc bén dịu dàng, hàng lông mi dài hơi run rẩy. Không gian yên tĩnh an ổn chỉ có tiếng thở đều đặn và nếu nghe kĩ càng, còn có thêm một chút tiếng tim đập bình ổn.

Chính tôi gần nhau rất lâu, nhưng bản thân đã khi nào thăng thần và chăm chú quan sát nhau thế này chưa?

Khoảnh khắc hiếm hoi làm tôi có cảm giác mọi thứ đều không thực..

“Nhìn đủ chưa?” Trung Kiên ngái ngủ, dụi mắt nói nhỏ. Vẻ mặt có vẻ không được vui cho lắm vì bị đánh thức.. Ê, tôi cũng có làm gì đâu mà bảo đánh thức? Rõ ràng mị chỉ nằm và nhìn thôi mà!!

Chả lẽ tâm phòng bị của bạn Kiên lại mạnh mẽ đến thế? Ngủ cũng không yên ổn nữa..

“Ừm. Em vừa mới tỉnh!” Tôi giả bộ dụi dụi mắt, bắt chước điệu bộ của Trung Kiên. Tất nhiên việc này bị phát hiện, anh ta xì một tiếng, sau đó xoay người đè ép tôi bên dưới.

Lại cái mùi bạc hà này!

Bạn Kiên, bạn có cơ chế tự làm sạch sao hả?? Vì lẽ gì lúc bạn vừa ngủ dậy miệng bạn cũng có mùi hương dễ chịu thế này hả???

Tại sao??

Một bầu trời hư cấu!!!!

“Tại sao lúc đó Đăng Khoa lại ở cùng một chỗ với em? Biểu hiện của em rõ ràng là bị bỏ thuốc? Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với em khi không có anh bên cạnh? Cuối cùng thì em có tin tưởng vào anh hay không?.. “ Trung Kiên cúi người, đột ngột tuôn ra một tràng những câu hỏi làm tôi bối rối “..Tỉnh Nhì, anh là gì của em?”

“Anh làm sao vậy??”

“Anh luôn nghĩ mọi chuyện phải chậm rãi mới tốt.. Vì em còn nhỏ..” Anh ta nhếch môi, nụ cười đẹp bi thương khó tả “.. Nhưng hình như anh càng chậm rãi thì em càng chạy xa khỏi anh.. Anh luôn chờ đợi, đợi xem khi nào em sẽ nói rõ mọi thứ với anh, sau cùng thì thế nào? Em luôn tự mình giải quyết hết!!”

“Trung Kiên.. Cái này..” Anh ta làm sao vậy? Tự dưng nói những chuyện này là thế nào?

“Cho em 2p suy nghĩ, sau khi anh ra khỏi nhà tắm, em phải khai sạch mọi chuyện cho anh!” Sức nặng trên người bay biến, Trung Kiên xoay lưng đi về phía phòng tắm, cặp mông săn chắc màu cổ đồng cứ lắc qua lắc lại làm suy nghĩ của tôi rối loạn “Từ đầu đến cuối!”

.

.

.

Thời gian bạn Trung Kiên tắm không tính là lâu, nhưng cũng nhanh hơn cái giao hẹn 2p kia của anh ta nhiều lắm.

Trung Kiên vừa mở cửa vừa lau tóc, ngang hông quấn một chiếc khăn nhỏ vừa đủ che chỗ cần che. Hình ảnh nửa kín nửa hở còn khiêu khích gấp ngàn lần cái đẹp trần trụi. Mái tóc đen nhánh của anh ta hơi rũ xuống trán, từng giọt nước sáng long lanh cổ găng bám trụ trên làn nây mềm.

Tôi đã mặc xong đồ, tất nhiên không phải bộ đồng phục rách nát đến mức không còn hình thù kia mà là một bộ quần áo thường do khách sạn cung cấp. Không quá thoải mái nhưng cũng đủ để giữ ấm.

“Sao? Em nghĩ xong chưa?” Trung Kiên đi đến bên tủ lấy ra hai chai sữa, mở nắp đưa đến cho tôi một chai “Có gì muốn nói với anh không?”

“Tại sao anh đến được hồ bơi?” Tôi nhú mồm nói ra suy nghĩ của mình “Tại sao anh biết em ở đó?”

“Chuyện này..”

“Là do điện thoại của em đúng không?” Không đợi Trung Kiên nói hết câu, tôi đã phủ đầu bằng phỏng đoán của mình “Anh làm gì với nó? Theo dõi em sao?”

“Không hề!” Anh ta bĩu môi, giải thích thẳng “Cài đặt GPS thôi mà! Anh chỉ muốn biết em đang ở đâu, ít ra nhờ em có gặp nguy hiểm anh còn đến ngay được.. Trừ ngày hôm đó..”

“Có một chuyện này em thắc mắc đã lâu..” Tôi trầm ngâm, được GPS gì cũng được, dù sao tôi cũng không có gì giấu giếm Trung Kiên. Hơn nữa người như anh ta cũng không có chứng cuồng chiếm hữu “Trung Kiên..”

“...”

“Tại sao ngày hôm đó..” Tôi ngập ngừng suy nghĩ, sau vẫn cố gắng kiên quyết ngừng đầu lên hỏi.

Phải, có một số chuyện vẫn là nên nói ra, nếu không sau này nhất định tôi sẽ hối hận!

“..Anh lại xin lỗi em?”

“Chuyện đó..” Trung Kiên nheo mắt “Cách đây rất lâu rồi!”

“Anh có nói không?” Cũng không tính là lâu đâu, cùng lắm là gần ba tháng thôi! Hôm đó tự dưng anh đi dạ tiệc trang sức về, ăn no rủng mỡ đòi vào phòng tôi, không tính nằm ăn vạ ở đó khiến Ngọc Nhi được thể vu hại tôi, còn đăng trí “đánh-rơi” bộ trang sức Hoa Đêm nữa..

“Sao bây giờ em mới hỏi?” Trung Kiên nhú mồm, mắt liếc tôi theo cách rất đều! “Này, em định xoay chủ đề đi phía khác đấy à?”

“Anh cứ nói đi!” Tôi bám tay anh ta, lần đầu tiên trong đời học tập các bạn nhỏ: làm nũng!

Đúng là xấu hổ, hai mấy tuổi đầu còn làm trò con bò này!

Nhưng bạn Kiên M của chúng ta lại không cho đó là trò con bò vớ vẩn, còn rất hưởng thụ việc được tôi dựa vào nữa kia!!

“Vi.. Đã trở về muộn quá..” Trung Kiên cúi đầu nói nhỏ, trong giọng nói ẩn chứa không ít muộn phiền. Bàn tay lớn đặt lên tóc tôi, sau đó trượt dần, trượt dần.. xuống dưới “Khiến em chịu không ít khổ sở rồi!”

Trở về quá muộn...

Nghĩa là lần này về nước Trung Kiên không chỉ vì chuyện công ti mà còn vì.. Tịnh Nhi này nữa?

Rốt cuộc là sao?

Giao tình giữa anh ta và Tịnh Nhi này trước đây sâu đến cỡ nào mà anh ta có thể vì cô ấy trở về nhanh như vậy??

Vì không thể bảo vệ cho Tịnh Nhi mà cảm thấy có lỗi, thấy đau lòng?

Vậy.. Nếu..

“Em không chịu khổ..” Tôi nắm lấy gấu áo, vắn vò cho nó nát tã “..Người chịu khổ là Tịnh Nhi..”

“Em chẳng phải là Tịnh Nhi hay sao?”

“Không.. Cô ấy.. Cô ấy đã chết rồi!”

“...”

“Đúng vào ngày anh trở về, Tịnh Nhi đã bị người ta đẩy ngã chết..”

“Chuyện ngã cầu thang đó..” Trung Kiên sững người buột miệng nói. Vậy là mọi chuyện của Tịnh Nhi anh ta đều nắm rõ? Kể cả chuyện Tịnh Nhi bị người ta đẩy ngã thế nào? Rồi cả bao nhiêu chuyện xấu xa Ngọc Nhi gây ra cho Tịnh Nhi nữa.. Lẽ nào vì biết nên anh ta mới có thái độ như vậy với Ngọc Nhi?

Nhưng làm thế nào Trung Kiên lại biết?

Anh ta theo dõi Tịnh Nhi này hay sao??

Hay là.. Anh ta quả thật cũng giống như tôi.. Cũng là một kẻ đã biết trước toàn bộ tình tiết truyện??

Không đúng.. Từ đầu đến giờ đã bao nhiêu chuyện xảy ra không theo đúng cốt truyện rồi..

Chúng tôi im lặng, nhìn nhau thật lâu.

Tất cả những câu hỏi, những thắc mắc trong đầu nhảy loạn xạ nhưng tôi không biết nên nói thế nào, nên bắt đầu từ đâu. Trung Kiên cũng không hề khác biệt, đôi mắt đẹp đầy những lớp sóng kì quái.

Cuối cùng, anh ta hỏi: “Rốt cuộc, em là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82

Trung Kiên nói cần có thời gian để suy nghĩ kĩ về vấn đề này, sau đó anh ta kéo tôi xuống, tắt đèn ngủ cho gian phòng tối om và thúc tôi ngủ tiếp.

Tôi biết anh ta không ngủ, vừa tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, đã vậy còn mới tắm xong, bụng tha không biểu tình thì thôi chứ ở đó mà ngủ.

Nhưng tuy biết rõ như vậy lại không dám làm phiền anh ta suy nghĩ. Nếu nói, giờ phút này tôi nên nói cái gì nữa?

Dù anh ta nghĩ thoáng đến đâu, giải tưởng tượng đến đâu cũng khó mà tiếp nhận được thứ thông tin động giời động đất như vậy. Rõ ràng mình đang sống và tồn tại vô cùng có ý nghĩa, vậy mà dùng một cái lại biến thành một nhân vật nam phụ trong một cuốn tiểu thuyết máu cho ba xu, thậm chí còn đau đớn đến nỗi chả nhà xuất bản nào thèm in bán hết!

Đã vậy, người mà mình quan tâm lại biến mất thật lâu, và thân xác cô ấy lại bị linh hồn một kẻ khác chiếm giữ..

Anh ta đang nghĩ cái gì?

Liệu Trung Kiên có suy nghĩ lại về vấn đề của hai đứa không? Anh ta sẽ tiếp tục yêu tôi, yêu chính linh hồn của Vi Ái Nhi này hay sẽ lừa dối bản thân đó là Tịnh Nhi mà tiếp tục?

Cũng có thể Trung Kiên sẽ từ bỏ thứ rắc rối này..

Anh ta sẽ làm thế nào?

Trung Kiên.. Rốt cuộc, người mà anh yêu là ai??

Trung Kiên..

“Anh đói quá!” Anh ta buông bàn tay đang ôm tôi ra, ngồi phắt dậy “Em có muốn ra ngoài không? Chúng ta đi ăn đi!”

“Anh..”

“Đi nhé, anh biết một quán ăn mở cửa đến 3h sáng!”

“Được..”

Mất hết cả gay cấn.. Cái lão già này..

.

.

.

Sáng hôm sau, tôi vẫn đến trường như bình thường.

Trung Kiên vẫn trong thời gian suy nghĩ và tiếp nhận nên sau khi ăn sáng xong anh ta đã đưa tôi về nhà hàng. Mặc dù vẫn chăm sóc, vẫn giúp tôi lấy đồ ăn, vẫn để trợ lý tới và đưa tôi tới lớp.. Nhưng cũng có thứ gì đó khác lạ.

Cảm giác hụt hẫng và thay đổi làm tâm trạng của tôi tồi tệ cực kì. Ngoài ra còn hồi hận nữa.. Nếu như đợi thêm một thời gian, khi tình cảm của cả hai đã vững chắc, sau đó từ từ, từ từ nói rõ cho Trung Kiên hiểu, có khi anh ta sẽ tiếp nhận dễ dàng hơn nhiều.

Nhưng.. Như vậy thì đâu khác gì tôi lừa dối anh ta??

“Này, chiều đi mua đồ đi!” Tôi ưỡ ỏi đi lên lớp, chưa kịp vào chỗ đã bị Hạ Lam chặn lấy, kéo tới bàn. Trên mặt bàn là N cuốn tạp chí, catalogue váy cưới các loại “Chưa sắm sửa gì nữa! Đám cưới gì mà rõ vội!”

“Hôm qua cậu với chị Vân mua chưa đủ à?” Tôi bĩu môi, giả dờ giận dỗi. Đi mà không rủ tôi, đáng ghéttttt ~

“Hôm qua đâu có mua được cái gì!” Hạ Lam bắt nạt không kém, cau gắt giậm chân “Tôi phải chạy qua chạy lại nói đỡ giúp chị ấy đấy, không chỉ có nước bị đuổi khỏi nhà!”

“Sợ đến thế cơ à?”

“Hôm qua trên trường nghe nói cũng có chuyện đáng sợ lắm hả?” Hạ Lam tò mò nhưn mày. Nghe đến chủ đề này, không ít đôi tai hóng hót trong lớp vênh lên nghe ngóng “Thấy bảo nữ sinh nào đó bị hạ được, bầy tên vây lại trong phòng y tế, sau đó được anh hùng Đăng Khoa cứu.. “

“Ồ vậy à?” Nữ sinh trong truyền thuyết đó đang đứng trước mặt cậu đây này!

“Đúng! Tôi còn nghe nói, nữ sinh đó bị được làm cho mê man, thấy Đăng Khoa liền cường ép..” Cô nàng gật đầu lia lịa, tiếp tục kể lể “..Ai ngờ Đăng Khoa không lung lạc, một đường ném cô nàng xuống hồ nước lạnh cho cô nàng tỉnh ra!”

Ném??!

CMN!

Rõ ràng chị đây tự chạy mà??

Ai đã xuyên tạc rèm pha thành như vậy rồi?

Nếu như hắc tuyến thật sự tồn tại, tôi đảm bảo giờ này nó đã chảy đầy đầu tôi rồi!

“Nghe nói cô ta còn rất đẹp nữa..” Hạ Lam bĩu môi coi thường nữ sinh nào đó “Đăng Khoa thiệt ngầu, không hề ngã lòng trước sắc đẹp!”

“Cậu không nghĩ anh ta là gay sao?” Tôi bực mình, vừa nghiêng răng vừa gằn giọng. Câu nói này không nhỏ, nên vừa nói ra đã có không ít người nghe thấy.

Động đến idol nhà người ta có khác, lập tức bị lườm đến cháy mặt!

Lườm gì mà lườm!

Thích về chuyện đây về cho mà xem!!

“Phải đó, rõ ràng không thích tôi mà luôn lấy tôi ra làm bia đỡ đạn! Đảm bảo nếu không phải anh ta tính cách biến thái thì chính là bị gay!”

“Cậu có tin là cậu chuẩn bị ăn đám không?” Hạ Lam đứ đứ nắm đảm “Đám nói đại thần của tôi như thế?”

“Cậu..”

“Còn nữa.. Cậu biết ai là chủ mưu không? Bất ngờ lắm đó!”

“Chủ mưu..” Tất nhiên tôi biết, chính là cái thằng nhóc ở fan club của Ngọc Nhi, thằng nhóc với nụ cười tỏa sáng như quảng cáo kem đánh răng!

Thêm nữa còn có bàn tay của con khốn Trình Phương nữa!

Ủa.. Mà sao hôm nay còn chưa thấy mặt nó ta? Bình thường không phải nó hay đến sớm để bày trò xách mé tôi lắm sao? Lẽ nào hôm nay lại ốm?

Hừ, ốm đi, tốt nhất nên ốm đủ ba năm, ốm đến khi tôi tốt nghiệp rồi hãy đến lớp!

“Ừ..” Hạ Lam cười ngụy hiểm “Đám sáu tên ấy đã khai sạch với nhà trường rồi!”

Sáu..

Không phải bảy sao? Chẳng lẽ mình lại hoa mắt nhìn nhầm?

“Phải, tên cầm đầu.. Đã biến mất!”

“Biến mất?” Ý gì đây hả? Biến mất? Là mất tích hay đã.. chết? Tại sao? Ai đã làm?

“Đúng đây, nghe nói là một thằng nhóc đẹp trai, cười sáng láng lắm!” Cô nàng vui vẻ khi thấy tôi tò mò háo hức làm khán giả, càng nhiệt tình cung cấp thông tin “Nó mất tích luôn rồi, gia đình cũng khuyhnh tán luôn! Cậu nói xem, nữ sinh này là ai mà động vào hậu quả lại ghê gớm thế?”

“Đăng Khoa làm à?” Tôi nhú mày, anh ta là trùm xã hội đen đấy! Nhưng anh ta làm thế để làm gì? Trả thù cho tôi?

Nói mới nhớ, sao hôm qua bạn Khoa xuất hiện đúng lúc quá vậy?

“Tại sao anh ấy phải làm chứ?” Hạ Lam nhăn mặt “Anh ấy là giáo viên gương mẫu đấy!”

Gương cái đầu cậu!

Lão cáo già hắc đạo ấy có mà là gương méo!

“Phải rồi, Trình Phương đâu? Cô ta không đi à?” Hạ Lam cười khinh thường “Hình như nó cũng có phần hại bạn nữ sinh bí ẩn kia đấy!”

“Không biết nữa..”

.
. .
.

Chiều hôm đó chúng tôi cùng nhau đi mua đồ, sắm sửa quần áo, ngắm vài thứ trang trí trong lễ đính hôn, lên menu đồ ăn, sau đó bám càng Tuấn Anh và chị Vân đi chọn váy cưới.

Không ngờ cái việc chỉ nữ giới mới thích này bạn Hạ Vũ cũng có hứng thú, tham gia góp ý vô cùng nhiệt tình.

Đến hôm nay mị mới hay, thì ra Hạ Vũ của chúng ta không phải đại boss bang hắc đạo nào hết, bạn ấy là stylist!!!

15tuổi và là stylist nổi tiếng thế giới!

Cầu huyết!

Một biển cầu huyết luôn!!

Đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong.. Tôi biết ngay mà, hàng của Ngọc Nhi làm gì có chuyện là người tầm thường!

Mãi đến tối muộn Tuấn Anh mới đưa tôi đến cửa nhà hàng, sau đó anh ấy lái xe, đưa chị Vân và hai anh em sinh đôi nhà kia về nhà. Tôi vừa xuống xe, tạm biệt bọn họ xong xuôi đã bị người khác chặn lại. Trong lòng lóe lên chút hi vọng, sau đó lại tắt ngay, vì người trước mặt không phải là người mà tôi đang mong nhớ.

Tường Vy vút điều thuốc lá hút dở xuống dưới đất, đưa gót giày cao gót lên di di cho tắt hẳn. Cô nàng hất nhẹ mái tóc xơ xác của mình, giương mắt nhìn tôi một cách chăm chú.

“Tôi đã chờ cô rất lâu!” Tường Vy nhú mày, cuối cùng cũng phun ra một câu.

Chờ tôi?

Quên mất tiêu!

Hôm qua có nhờ Tuấn Anh giúp cô ta ra, nhưng mà anh ấy lu bù đủ thứ chuyện như vậy chắc gì đã nhớ ra. Chẳng lẽ hôm nay cô nàng đến đây là để “nhắc nhở” tôi chuyện này?

“Có chuyện gì vậy?”

“Vi chuyện cô đã làm!” Tường Vy ngập ngừng, tôi đã làm? Tôi đã làm cái quái gì đâu?? “Tôi đã ra khỏi đó rồi!”

“Vậy sao?” Tuấn Anh đã hành động xong xuôi rồi ư??

“Nhà hàng này của cô đúng không?” Cô ta nhú mày, đi quanh một lượt cửa nhìn ngắm “Rất đẹp, rất có khí chất! Bảo sao trước đây Ngọc Nhi luôn tìm cách vui dập cô, rõ ràng là do cô ta sợ hãi bị cô qua mặt!”

“...” Sao cô ta biết chuyện này? Nhà hàng này chủ nhân là ai đâu phải thông tin chính xác ai cũng biết? Rốt cuộc cô ta lấy thông tin ở đâu? “Còn chuyện gì không? Tôi cần phải vào!”

“Xin hãy nhận tôi vào làm!” Không để tôi xoay người, Tường Vy đã hạ giọng. Trong giọng nói cao ngạo chứa vài tia uất ức khó nói.

Kiểu như cô nàng phải vứt bỏ cả tự trọng của mình đi để cầu xin tôi vậy “Tôi.. Tôi thật sự không còn biết đi đâu nữa..”

“Chuyện này..” Mẹ! Máu thánh mẫu sao lại nổi cuộn cuộn vào đúng lúc này chứ???

“Xin cô..”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Cuối cùng tôi vẫn không chống lại được máu thánh mẫu của mình, lúc nhìn thấy mấy giọt nước mắt của Tường Vy gạt đầu nhận mệnh ngay lập tức.

Sau đó, bằng sức mạnh tia chớp, liền nhờ quản gia cũ nhà Trung Kiên sắp xếp công việc luôn cho cô nàng.

Thôi mặc kệ, cũng chỉ là thêm một nhân viên, đâu phải chuyện gì to tát lắm.

Lên phòng, không buồn thay đồ hay tắm rửa gì hết. Ngã xuống giường, lôi điện thoại ra xem xét, không một cuộc gọi, cũng không có tin nhắn nào hết.

Trung Kiên.. Anh định suy nghĩ đến khi nào?

.
. .

Suy nghĩ vẫn vơ ngu thiếp đi lúc nào chẳng hay, mãi đến khi vì tê tay quá tôi mới tỉnh dậy.

Quái quỷ, rõ ràng mình ngủ thoải mái, tay chân đang rộng thành hình chữ đại, thế nào mà lại tê dần cả người được vậy?

Đã thế còn tôi om om thế này.. Mất điện chắc?

Ừm.. Cả người đều nặng.

Trời tối, ngủ mệt, người nặng nề.. Mấy cái triệu chứng này.. Rõ ràng là của việc bị bóng đè!

CMN!

Tình cảm không ai thêm đọc nên bà tác giả chuyển qua viết truyện ma đấy à?? Thôi đi! Cho xin đi!! Tịnh Nhi tôi đây liễu yếu đào tơ, thân thể mảnh khảnh chỉ hợp được người nâng niu, không hợp bị người vùi dập đâu!!!

“Động gì chứ?” Con ma đang gác chân gác tay gác toàn thân trên người tôi, thấy tôi cựa quậy liền kiến nghị “Ngủ đi nào!”

“Trung.. Trung Kiên??” Giật cả mình “Anh đến đây từ khi nào?”

“Cũng được vài tiếng rồi!” Trung Kiên nhú mồm mở điện thoại ra xem giờ “Thấy em ngủ ngon quá nên không nỡ đánh thức!”

“Anh đã tắm rửa rồi?” Tôi mò tay bật điện, ánh sáng mờ ảo từ đèn ngủ không giấu được thân thể tinh tế đang thấp thò dưới chăn của đồng chí Kiên. Mẹ ơi, cơ ngực săn chắc, bụng sáu múi các kiểu, phía dưới.. Phía dưới.. Có đồ không? “Chà lẽ em ngủ say thế?”

“Ừm, em còn ngáy nữa!” Anh ta cười gian tà, vạch trần sự thật!

Tịnh Nhi này mà ngáy á?

Anh đừng có lừa người!!

“Sao..” Tôi ngập ngừng, nghĩ đến chuyện hôm qua lại thấy rầu rĩ. Trung Kiên, anh đã nghĩ xong chưa? “Sao anh lại tới đây?”

“Em muốn hỏi chuyện khác đúng không?” Trung Kiên kê tay xuống dưới gáy, ngẩng đầu nói chuyện cùng tôi “Ví dụ như về việc hôm qua chẳng hạn!”

“Anh đã thắng thần như thế..” Tôi mím môi, cuối cùng cũng quyết định không vòng vo nữa “Vây, anh đã suy nghĩ xong chưa? Chuyện em và Tịnh Nhi..”

“Người mà anh yêu là em hiện tại!” Trung Kiên mỉm cười, dịu dàng xác nhận “Chính là tính cách này, là sự mạnh mẽ này, là cô gái 24tuổi này đây!”

“Nhưng còn Tịnh Nhi..” Tôi nhũn mày, mặc dù Trung Kiên nói vậy làm tôi vô cùng nhẹ nhõm, nhưng mà với cô ấy thì sao? Anh ta tuyệt tình đến độ chẳng còn quan tâm chút gì đến Tịnh Nhi trước kia sao?

Sự áy náy với cô ấy là gì?

Tiêu tán nhanh như vậy..

Con người này liệu có thể tin tưởng hay không?

“Đều là do anh!” Đôi mắt rạng ngời của Trung Kiên hơi trầm xuống “Trước đây anh đã hứa sẽ bảo vệ em ấy.. Ai ngờ đến lúc đủ khả năng thì Tịnh Nhi đã gặp đủ khổ đau rồi..”

“Hứa bảo vệ Tịnh Nhi sao?”

“Chuyện này nguyên tác không nhắc đến hả?” Trung Kiên liếc qua tôi, tia nhìn có vài phần thú vị. Anh nghĩ nguyên tác là toàn năng à? Tất nhiên là có vô-cùng-nhiều thứ nó không nhắc đến rồi! “Có muốn nghe anh nói chuyện xưa không?”

“...”

Trung Kiên chậm rãi kể cho tôi nghe vài mẩu chuyện xưa cũ, lúc anh ta còn nhỏ và cả gia đình vẫn ở cạnh Vi gia. Lúc đó đám người bọn họ chơi rất thân với nhau bởi trên vai còn chưa gánh sức ép gia tộc nên ai nấy đều vô tư và lương thiện.

Tịnh Nhi mới mất mẹ, rất ngốc, cả ngày đều quẩn lầy Tuấn Anh làm mấy anh chàng không thể cùng nhau đi chơi trò của con trai được. Trung Kiên vốn rất ghét cô nhóc này, và vì anh ta ghét, nên Quỳnh Chi cũng ghét theo. Chính vì vậy mà Quỳnh Chi rất hay tìm cách trêu chọc Tịnh Nhi cho bõ. Còn anh ta thì luôn đứng ngoài làm khán giả cổ vũ cho nữ phụ này.

Những lúc thấy Tịnh Nhi thảm hại, Trung Kiên trẻ con vừa hả hê lại vừa lo lắng. Sau đó, những trò đùa của Quỳnh Chi ngày càng quá đáng, đến mức anh ta nhìn thấy cũng phải sợ hãi. Tuấn Anh vì học kém vài môn mà phải đi học phụ đạo, không thể bảo vệ em gái, vậy nên trách nhiệm này bị đổ lên đầu anh bạn thân Trung Kiên.

Quỳnh Chi thấy Trung Kiên bênh Tịnh Nhi nên tâm ghen tị càng nặng, bày đủ trò để bài trừ. Thậm chí còn bôi cả hương dụ côn trùng đến làm ong đốt Tịnh Nhi đến bất tỉnh, nếu Trung Kiên không ứng cứu kịp thời thì còn có khả năng bỏ mạng.

Sau đó Tịnh Nhi sốt một cơn nặng nề, mê mê tỉnh tỉnh, luôn miệng gọi mẹ. Trung Kiên nằm bên cạnh cũng phát rầu, sự buồn bã chuyển thành thương hại, rồi trong lúc tỉnh táo hiếm hoi, Tịnh Nhi nhất quyết nắm áo Trung Kiên không buông đòi anh bảo vệ cho mình giống như mẹ.

Nghĩ rằng việc Tịnh Nhi bị thế này cũng có một phần lỗi của mình nên Trung Kiên đồng ý. Chỉ là lời hứa trẻ con mà đưa trẻ như anh lúc ấy không tài nào thực hiện được.

Sau đó ít lâu, cả nhà Trung Kiên chuyển đi. Quỳnh Chi cũng lớn dần sau đó ra nước ngoài học tập. Tuấn Anh trở về nhà thì cô em gái sau những cơn sốt nặng đã bị biến chứng, trở nên chậm chạp trong suy nghĩ.

Chuyện này..

Tôi thật sự không biết nên nói sao..

“Anh đã lập cho Tịnh Nhi một ban thờ nhỏ ở nghĩa trang thành phố!” Trung Kiên cúi mặt, cảm xúc đấu tranh qua lại “Dù gì thì cô ấy cũng đã mất, thân thể này em hãy sống hộ Tịnh Nhi cho tốt là được!”

“Nhưng..”

“Đừng nói nữa!” Trung Kiên đưa tay để ngang miệng tôi, ngăn toàn bộ những câu hỏi chưa kịp nói “Có nhiều chuyện, dù nói cũng không giải quyết được!”

“...”

“Không quan em là Tịnh Nhi hay Ái Nhi, cũng không cần biết em 15 hay 25 tuổi..” Anh ta chuyển tay, nhẹ nhàng luồn những ngón tay thon dài vào mái tóc bông bênh của tôi, thâm tình thổ lộ “.. Chỉ cần nhớ, anh yêu em là được!”

“Trung Kiên..”

Ọc ọc ọc ọc...

CMN!

Đang lẳng mạn thế này mà cái thứ tiếng chết tiệt gì vang lên kia???

Ài? Kẻ nào???

“Anh chưa ăn tối..” Trung Kiên cười cười, bên tai hiển hiện hai vệt đỏ khá nghi “..Em có ngại nấu ăn cho anh không?”

“Tại sao anh không về nhà?” Con trai con lú đi ngủ lang thế này à?

“Ở đâu có em, ở đó chính là nhà!” Trung Kiên tự đắc, vỗ ngực khẳng định.

“Anh học được lời thoại trong phim nào vậy?”

“Tĩnh Nhi thật quá đáng!”

“...”

.

.

.

Mấy ngày hôm sau, mọi chuyện vẫn diễn ra như bình thường. Hết giờ lên lớp tôi sẽ cùng với Trung Kiên chạy tới chỗ Tuấn Anh để chuẩn bị lễ đính hôn, sau đó đi ăn uống, thi thoảng đi hẹn hò vài chỗ giống như những đôi yêu nhau khác.

Thế nhưng, giữa cả hai đứa vẫn luôn tồn tại một khoảng trống nhỏ. Một khoảng trống không tên mà chẳng ai có thể lấp đầy được.

“Đạo này không thấy Trình Phương đến lớp nhỉ?” Tôi nằm bò ra bàn, con lười học thường trực chỉ đợi tôi ngán người lập tức nhảy bổ ra. Lười quá! Mười ngày nữa là đến tết rồi, vậy mà những 27 âm lịch mới được nghỉ!

Tại sao?

Tại sao chứ??

Có đứa quái nào trong lớp này muốn đi học đâu!!! Xem kìa, không khí tết làm cả giáo viên còn chán dạy ấy chứ, đừng có trách tôi!

“Càng hay chứ sao!” Hạ Lam bĩu môi, sau đó cười vui vẻ “Đỡ ồn ào!

“Không có thông tin gì về vụ hôm trước à?” Tôi nhủ mầy “Cô ta cũng có liên quan đúng không?”

“Ai biết!”

Đám nhóc hôm trước nghe nói đều thâm cá rồi, thằng nhóc quảng cáo thậm chí còn bị tai nạn nặng đến nỗi gãy cả hai tay, gia đình thì ly tán do công ty phá sản, nợ nần chồng chất, xã hội đen săn đuổi..

Chỉ từ sau ngày hôm đó..

Chẳng lẽ lại trùng hợp đến thế?

Chuyện này chắc chắn có ẩn tình gì đó. Nhưng rốt cuộc là ẩn tình gì? Do ai đứng sau thao túng??

Nếu là vì chuyện của tôi, thì người biết mặt bọn nhóc ấy chỉ có Đăng Khoa.. Nhưng anh ta đâu có lý do gì để giúp tôi ra mặt? Hơn nữa, nghe nói nhà Trình Phương còn vô cùng có máu mặt nữa, cái gì mà nắm giữ luật pháp đó. Ý nó là bố mẹ nó làm chánh án quan tòa gì đó à??

“Người này chả phải bố Trình Phương sao?” Tiếng xôn xao phía trên làm tôi và Hạ Lam chú ý. Mấy đứa con gái đang truyền tay nhau chiếc điện thoại cầm ứng, trong đó đang mở một trang báo mạng gì đó mà tôi nhìn không rõ.

“Đừng rồi! Chánh án tòa án tối cao..” Một đứa khác lẩm bầm “Ủây, cả bác nó nữa, chú nó.. Cả nhà nó đều bị xích rồi này!”

“Tđn, chuyện gì mà ghê vậy? Toàn quan chức cấp cao..”

“Đường dây ăn hối lộ đã bị triệt phá ngay trước tết! Khiếp mấy nghìn tỉ cơ.. Kiểu này thì tù một gông!”

“Bảo sao mấy ngày nay không thấy Trình Phương đến lớp!”

“Đáng thương!”

“Tiếc ghê, lại mất một con hè!”

“...”

Ăn hối lộ..

Ăn hối lộ thì ông quan to quái nào chả ăn. Vậy mà bố Trình Phương lại bị bắt đúng thời điểm này? Trùng hợp.. Trùng hợp.. *éo thể nào là trùng hợp luôn!

Nhất định phía sau có ẩn tình!!!

Tôi phải gặp Đăng Khoa để nói chuyện mới được. Dù sao, tôi cũng phải cảm ơn anh ta về chuyện ngày hôm đó.

Tìm anh ta ở đâu bây giờ? Có nên đến nhà hàng không?? Hmm~ nhớ đâu anh ta ra ngoài xử lý việc ở bang thì sao? Bang chủ nhà người ta nghĩ muốn là gặp được chắc?

“Chào cả lớp!” Đăng mãi mê suy nghĩ, ông thầy hóa học đẹp trai tỏa sáng đã bước vào. Một câu chào đơn giản làm bao trái tim thiu lử bên dưới ngập sóng cảm xúc “Đã lâu không gặp các em!”

Hề.. Ông trời cũng ưu ái tôi quá chứ!

Muốn gặp người, người lập tức xuất hiện!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84

Giờ ăn trưa rất nhanh đã tới, tôi rủ rê Hạ Lam đến gặp Đăng Khoa trước khi anh ta bỏ đi mất. Hạ Lam mê giai nhà chúng ta không cần đợi tôi nói đến hai câu, lập tức gật đầu lia lịa!

Văn phòng vắng thầy cô, nhưng nữ sinh lại đông như kiến cỏ. Các cô nàng trong Fan Club Đăng Khoa đến thăm hỏi tình hình sức khỏe của anh ta sau thời gian dài anh ta đi nghỉ dưỡng. Nghỉ dưỡng cơ đấy, đúng là mỹ danh lắm cơ, sao anh không nói là mình sang Hà Lan đi!!

Thoáng thấy chúng tôi đứng phía cửa, Đăng Khoa tìm có đề Fan Club của mình rồi khỏi, sau đó gọi chúng tôi vào hỏi chuyện riêng. Tất nhiên lúc thấy tôi và Hạ Lam được đối xử đặc biệt không ít tiểu thư đi ngang qua ném lại ánh mắt lườm nguyệt các kiểu.

Cơ mà thôi.. Bị lườm nhiều, mị đã quen rồi!

“Có chuyện gì vậy?” Đăng Khoa nhìn tôi, ánh mắt hiển hiện rõ rệt sự vui vẻ nhưng ngoài mặt lại giả như không có gì “Hai em không đi ăn trưa sao hả?”

“Ngày hôm đó..” Tôi muốn hỏi thẳng, nhưng nhớ đến sự tồn tại của Hạ Lam đột nhiên lại thấy không biết nên làm thế nào..

Mẹ, đúng là ngu mà!

Chuyện không muốn cho người khác biết lại còn rủ bạn đi chung đề hỏi!! Ngu! Quá ngu!!

“Sao? Điểm trong kiểm tra của em có vấn đề à?” Đăng Khoa thấy rõ tôi đang bối rối liền đỡ lời. Anh ta cầm cốc cà phê, đứng dậy chậm rãi di chuyển về phía chúng tôi.

Dáng người thẳng tắp như mẫu quốc tế, thân hình siêu đẹp cộng với khuôn mặt yêu nghiệt và khí chất vương giả.. Đúng là hoàn mỹ đến mức không còn điểm nào để chê!

*RẦM!!!

“Oái!”

“Ồi trời, em không sao chứ!????”

Đăng Khoa vấp ghế!!!

Thầy giáo hắc ám vấp ghế!!!

CMN, đại boss hắc bang vấp ghế!!!!

Đúng là chuyện vui cuối ngày!!

Đã vậy, anh ta còn vô tình làm đổ cốc cafe lên váy của Hạ Lam. Thứ chất lỏng màu nâu nhạt đã nguội từ bao giờ nhanh chóng loang lổ xuống chân váy đồng phục của cô nàng. Hạ Lam lúc này mới tỉnh, không lo giấu giếm nữa mà nhìn đến bản thân mình đang thảm hại hết sức..

“Thầy xin lỗi!” Đặng Khoa lấy trong túi ra chiếc khăn tay trắng ngần, hối hận đưa cho Hạ Lam “Em lau đi được không?? Hay để thầy đưa về thay đồ?”

“Không!” Hạ Lam nhanh như chớp giật lấy khăn tay trên tay Đặng Khoa, xoay người chạy chạy chạy “Em đi lau!”

“Em..” Tôi nhìn theo bóng lưng của Hạ Lam, lúc này mới nhận ra anh ta đang giúp mình đuổi người.

Bối rối quá, mị nên đi đâu đây?

“Nào Tịnh Nhi..” Đặng Khoa dựa hông vào cạnh bàn, nhứ mảy ném cốc cafe đã cạn vào thùng rác cách đó không xa “.. Ở đây chỉ còn hai chúng ta, em muốn nói về cái gì?”

“Hôm đó.. Em muốn cảm ơn thầy!” Tôi cúi người, xính ngoai nên học theo kiểu thành kính của người Nhật Bản “Nếu thầy không đến kịp.. Em đã xong rồi!”

“Nếu tôi không đến kịp..” Đặng Khoa mỉm cười “.. Thì chắc chắn em sẽ cảm cự đến lúc người khác đến kịp!”

Nói vậy là ý gì?

“Nhưng cuối cùng cũng vẫn là thầy giúp em..” Tôi mờ mịt lắc đầu, nói chuyện với người thông minh thật sự rất mệt “Còn mấy tên nhóc đó và Trình Phương..”

“Tôi không làm gì hết!” Đặng Khoa lắc đầu nói thẳng “Đến khi tôi tra ra thì mọi chuyện đã xong cả rồi!”

“...”

“À.. Không đúng!” Anh ta nghĩ lại một chút, sau đó cười vui vẻ “Thật ra tôi cũng có làm một số chuyện, ví dụ như cho vài đứa nhóc không biết điều ăn hành chẳng hạn..”

“Vậy chuyện gia đình bọn họ phá sản? Rồi cả chuyện nhà Trình Phương hôm nay..”

“Những cái bấy kinh tế đó chẳng phải cậu ta giỏi lắm sao? Em nê về hỏi cậu ta mới đúng!” Anh ta híp mắt, nói với giọng nguy hiểm xen chút hận thù nhỏ nhỏ. “Cậu ta” mà Đặng Khoa nhắc đến là Trung Kiên?

Vậy người làm chuyện đó.. Là Trung Kiên sao?

Làm sao anh ấy biết được mọi thứ?

“Em không hiểu..”

“Em đang giả ngốc với tôi sao?” Đặng Khoa mắt kiên nhẫn, bỗng dưng tức giận tiến nhanh đến chỗ tôi. Vì không phòng bị nên tôi rơi ngay vào vòng tay kìm kẹp của anh ta “Lúc nào em cũng không hiểu, không hiểu gì hết!”

“Thầy nói gì vậy?”

“Tại sao tình cảm của cậu ta thì em hiểu, còn của tôi thì không??”

Tình cảm khi mẹ ỡ?

Hiểu cái gì??

Anh từ đầu đến cuối chỉ toàn gây rắc rối chứ có gì gắn tình cảm quái gì cho tôi đâu mà hiểu???

“Ý thầy là sao??”

“Tịnh Nhi..” Đặng Khoa xiết hai bàn tay đến mức làm tôi phát đau “..Tôi đã như vậy, mà em vẫn chỉ coi tôi là thầy giáo của em thôi sao?”

“...”

“Tôi nghĩ.. Tôi yêu em rồi!”

*CẠCH!!!

“Hạ Lam??”

“Này!! Không phải như cậu nghĩ đâu, Hạ Lam đừng chạy!!!”

CMN!!

Đúng là cậu huyết không để đâu cho hết mà!!

Đặng Khoa, anh ta yêu tôi cơ đấy??

Vâng là yêu! Yêu luôn mới sợ chứ!! Tình cảm kiểu gì đây khi mà chúng tôi mới tiếp xúc có vài lần, nói chuyện vài lần, gặp nhau cũng có vài lần.. Ờm, thật ra là gặp nhau cũng nhiều trên trường, nhưng có làm ra hành động quái gì đâu mà dẫn đến yêu đương được?

Vội lại.. Việc tôi và Trung Kiên là một đôi đã rõ như ban ngày rồi mà anh ta còn đâm đầu vào là thế nào?

Không thể hiểu nổi tư duy của các bạn nam chính nam phụ!

Đã vậy, sao cứ tỏ tình xong nhất định phải cho người thứ ba nhìn thấy rồi chạy mất hút là thế nào?

Hạ Lam thích Đặng Khoa vì anh ta đẹp trai thôi đúng không? Nhưng nếu thế thì cô nàng việc quái gì phải chạy??

Loạn hết cả lên!!

“Tại sao em phải giải thích chứ?” Đặng Khoa nhủ mày núm tôi lại “Tôi nói thế nào, chính là thế ấy!”

“Được rồi, anh bỏ tay ra đi!” Đặng rồi hết cả lên đây này, kéo cái gì mà kéo? “Anh bình tĩnh!”

“Người cần bình tĩnh là em đấy!” Anh ta rút cuộc cũng thả tay tôi ra, biểu tình trên mặt từ nồng đậm chuyển nhanh sang lạnh nhạt như lúc đầu “Tôi tỏ tình với em chứ có phải làm chuyện gì xấu xa đâu mà em phải lo sợ đến thế?”

“Cái này..” Tôi nhăn nhó, không biết nên làm thế nào mới xong. Tại sao bạn không đi theo nguyên tắc gì hết vậy? Đáng lẽ xảy ra đủ chuyện như vậy với Ngọc Nhi thì bạn phải theo em ấy mới đúng chứ!

Nói mới nhớ.. Lúc nước sôi lửa bỏng thế này sao không thấy nữ chính xuất hiện vậy??

Mau đến cướp hậu cung của em về nhà đi!!!!

“Em không cần nói nữa...” Đặng Khoa đưa tay, xoa lên mi tâm đang nhăn nhúm của tôi, dịu dàng vô hạn “Tôi biết em yêu Trung Kiên, chỉ là muốn nói cho em hay tình cảm của tôi đối với em là như thế nào..”

“...”

“Em có thể lựa chọn đáp lại nó, sử dụng nó hoặc vứt bỏ nó..” Anh ta tiếp tục, trong ánh mắt đã có vào phần ưu thương “Tôi không thể can thiệp vào tình cảm của em được!”

“...”

“Tĩnh Nhi.. Theo em chúng ta.. Có chút cơ hội nào không?”

“Xin lỗi!” Tôi quay mặt đi, kiên quyết rời khỏi chỗ đó. Dù chẳng biết tình cảm kia của anh ta là thật hay giả, cũng không biết cái biểu cảm u ám kia là diễn hay không.. Thế nhưng nhìn thấy nó lại thấy sâu, còn nữa, quá khứ của anh ta như vậy...

“Anh hiểu rồi..”

Đặng Khoa buông thông tay, cúi mặt không để cho tôi thấy sự thất vọng trong đáy mắt. Tôi không quan tâm đến anh ta nữa, xoay người đi tìm Hạ Lam để hỏi rõ lý do tại sao cô nàng lại chạy như ma đuổi như thế.

Tiểu sư tử đẹp ư?

Không hề!

Tôi là người hiện đại! Tôi sống theo tư tưởng thủy chung một vợ một chồng!!

Đặng Khoa, chào thân ái và quyết thắng!!!

“Anh sẽ không từ bỏ!”

*Chương này hơi bị ngắn

Sr mng tại mị bận quá nên tắc, đề mỗi ms ra vài chữ. À nhân tiện PR luôn, có nàng nào đọc qua “Mạng xem mặt vũ trụ” chưa zậy?? Đảm bảo hay luônnnnn

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85

Hạ Lam tránh mặt tôi!

Ngày hôm đó sau khi trở lại thì cô nàng đã đi khỏi lớp, sau lại lấy có nhà có việc bận mà liên tục nghỉ học, nghỉ đến tận ngày đính hôn của Tuấn Anh và chị Vân luôn!

Được lắm Hạ Lam!

Muốn tránh tôi à? Xem đến hôm nay cậu còn đường nào để tránh nữa không!!!

Nhà hàng trang hoàng xa hoa, một cổng chào kết đầy những hoa hồng đỏ Bungari rực rỡ, xen lẫn với hoa baby cho một tình yêu nồng nàn và bất diệt. Sau đó là thảm trải sàn bằng nhung đỏ và những hàng lan can hoa Tú Cầu xanh ngắt như bầu trời mùa hạ. Trong gian phòng lớn có đặt hai hàng ghế dài được bọc viền lụa đỏ hồng, ở giữa là khung đường dành cho cô dâu chú rể và một khán đài được trang hoàng long lẫy.

Phía sau đặt những bàn tiệc đứng dài, đang dần dần được chất đầy những thứ đồ ăn thức uống tiêu chuẩn 5 sao.

Một hàng dài những người phục vụ mặc đồng phục nhà hàng đứng thành một dãy ở bên cạnh, chỉ đợi thực khách nào đó yêu cầu là sẽ nhiệt tình phục vụ ngay lập tức. Liếc mắt nhìn qua, Tường Vy cũng đứng trong số đó. Cô nàng có vẻ đã béo tốt hơn nhiều, khuôn mặt cũng dần trở nên xinh đẹp đầy sức sống như xưa.

“Chào cô!” Vừa thấy tôi nhìn qua, Tường Vy đã vui vẻ nói. Cô nàng đã bỏ rơi vẻ lạnh lùng phòng bị lúc trước, thay vào đó là đáng vẻ ngọt ngào đáng yêu đúng tuổi của mình.

Nghĩ lại thì quá khứ của nữ phụ này cũng thật đáng thương.. Cô ta hại tôi, một phần cũng vì nghèo đói, muốn thoát khỏi nơi bần thiêu đó mà không được..

Có lẽ chuyện gì cho qua được thì nên..

Má!

Sao tự dưng mình có cái suy nghĩ thánh cmn mẫu này vậy!?

Lần nào cũng nói mình đ*o phải thánh mẫu nhé, xong động đến bạn Vy một cái là tính cách tự động chuyển hướng luôn?

Bạn Tường Vy này có khả năng thôi miên chắc? Hay là tính cách Tịnh Nhi thật sự trong người tôi vẫn còn lưu lại?

Tự cho rằng mình quá hiền lành, và để củng cố uy nghiêm của bản thân, tôi không cười để chào lại mà chỉ gật gật đầu, sau đó cùng Tuấn Anh đi tiếp.

Trung Kiên đang đi lấy quà cưới cho anh trai tôi nên chưa thể tới ngay được, đảm bảo lễ đính hôn hôm nay sẽ có nhiều nhân vật thú vị lắm đây!!

“Mấy giờ nhà gái tới đây anh?” Tôi nhìn qua gương, đợi chuyên viên trang điểm xoa nốt má phấn cho mình “Khoảng bao giờ thì làm lễ?”

“Khoảng 9h!” Tuấn Anh chỉnh lại cavat đỏ của mình, sau đó vuốt tóc để thể hiện bản thân đẹp trai. Mãi đến lúc cảm thấy không thể ổn hơn nữa mới dừng lại “Xem, anh trai của em quá tuyệt!”

“Anh..” Hẹn hán lời!

“Cô nàng khi nãy chào em là ai?” Tuấn Anh vui vẻ hỏi “Anh biết không? Nhìn mặt thấy quen lắm!”

“Đó là Tường Vy, người trước đây làm chuyên gia dinh dưỡng cho em đó!” Tôi gật đầu “Hôm trước cô ta cứu em, sau đó em nói anh giúp cô ta ra, anh không nhớ à?”

“Nhiều việc quá..” Tuấn Anh nhíu mày “Anh đâu đã làm gì, em tự ra tay hả?”

“Không có..”

“Trước đây cô ta ở khu nào?” Anh trai nheo mắt liếc qua đồng hồ, mới có hơn 6h, vẫn còn sớm lắm. Khách mời cũng phải 7h30 đến 8h mới tới “Khu Đông?”

“Vâng.”

“Có lẽ là Trung Kiên làm, cậu ta vừa giải tỏa khu Đông mà!” Tuấn Anh cười cười, gật đầu hải lòng “Mà này, cậu ta đâu rồi?”

“Sao lại hỏi em chứ?” Anh trai, mặt anh gian lắm anh có biết không?

“Cậu ta là chồng em mà!” Tuấn Anh phá ra cười, đúng là trung khuyến công, có chị dâu lập tức đem em gái ra làm trò đùa “Đúng chưa? Mọi chuyện anh đều đã nghe cả rồi!”

“Nghe ai nói?” Tôi bĩu môi, ánh mắt ghét bỏ. Vừa lúc chuyên viên trang điểm hoàn thành xong, tôi xoay người đứng dậy, bộ váy phù dâu trắng muốt bỗng bành đến hoàn mỹ “Không phải là do người làm trong nhà mình bàn tán đấy chứ?”

“Ồ, nhiều chuyện hay lắm, em đi rồi nên không biết đâu!” Tuấn Anh xua tay, bí mật “Tiết lộ cho em biết, bố của chúng ta đã cho Ngọc Nhi làm trợ lý chính thức rồi, còn đặc cách chia 5% cổ phần nữa!”

“Chia cổ phần?” OMG! Mì không biết cổ phần là cái quái gì hết, nhưng mà cái tập đoàn ấy đáng giá vài nghìn tỉ, Ngọc Nhi lại được 5% của vài nghìn tỉ ấy.. Con số này sẽ là bao nhiêu đây?? Đã vậy, 5% còn sinh lãi hàng tháng nữa chứ!

Đúng là nữ chính, không hề đơn giản!

“Anh không ý kiến gì ư?”

“30% cổ phần là sẽ lên làm chủ tịch!” Tuấn Anh nhếch môi “5%? Một kẻ non tay như vậy mà muốn đấu với anh? Rồi xem, sau này có kịch hay lắm đây!”

“...”

“Dám coi thường con cái nhà họ Vi?” Anh trai tiếp tục, bàn tay xiết chặt như muốn bóp nát thứ vô hình gì đó “Đừng có mơ!”

.
. .
.

Khách khứa đến nhanh chóng, chỉ trong vòng mười mấy phút mà cả hội trường đã đông nghịt những người. Toàn nhân vật lớn trong giới thượng lưu, nhìn cung cách ăn mặc của bọn họ là đủ hiểu sự xa hoa đã lên đến bậc nào.

Nhà gái đến vào khoảng hơn 8h một chút, chị Vân cùng Tuấn Anh khoác tay nhau đi nhận lời chúc mừng của mọi người, bố hờ mẹ kế cũng xuất hiện, theo sau đó tất nhiên không thể thiếu nữ chính ngày thơ, thanh khiết, cao quý, diễm lệ... của chúng ta: Ngọc Nhi!

Bố mẹ chị Vân cũng đã tới, bọn họ vừa xuất hiện đã làm hội trường xôn xao cả lên. N người nhao nhao chạy đến chào hỏi, chúc tụng các kiểu.

Hmm, Hạ Lam đâu?

Vẫn chưa thấy cô nàng đâu cả!

Định trốn tôi và bỏ luôn lễ đính hôn quan trọng của chị gái mình sao?

“Hai người đó là ai mà được chào đón ghê vậy?” Đang đứng ngắm dòng người đi lại, đột nhiên nghe thấy tiếng bàn tán phía sau.

Tôi lén liếc qua, đó là một đôi nam nữ vẻ ngoài có thể xem là bình thường nhất ở đây. “Cậu không biết sao hả?” Người còn lại khinh thường trả lời “Chủ Hạ gia đó!”

“Không biết! Hạ gia là ai chứ?”

“Aigo~ Là phó chủ tịch nước đấy! Còn bà vợ là bộ trưởng bộ y tế! Bên cạnh kia, anh trai của ông ta, là đại tướng đấy, em gái ông ta..”

“Cậu từ từ! Sao toàn quan chức cấp cao vậy? Nhà họ Hạ ác liệt đến thế à?”

“Tất nhiên, ở cái quốc gia này, nói nhà họ một tay che trời cũng không phải ngoa!”

“Khiếp thật! Chắc giàu lắm, này, có con trai không? Tớ phải cura anh ta, tớ muốn làm dâu nhà giàu!”

“Câm miệng, cậu vút tớ đi đâu hả? Lo ăn đi!!”

Hạ gia.. Không ngờ lại mạnh đến thế!

Vậy mà nguyên tác không hề nhắc gì đến thể lực này, cả Hạ Vũ xuất chúng như vậy mà còn không lọt top nam chính nam phụ của Ngọc Nhi nữa chứ..

Thể giới này đúng là có quá nhiều chuyện tôi không biết!

Ừm.. Nhưng mà hai người này là ai vậy?

Bạn của Tuấn Anh sao??

Lạ hoắc, chưa thấy bao giờ hết! Thôi mặc kệ, tôi nghĩ mình nên đi tiếp khách giúp Tuấn Anh là hơn!

“Cậu xem kia, ở cửa kia!!” Đôi nam nữ tiếp tục vừa ăn vừa chụm đầu vào bàn tán “Ủây, một đội quân trai đẹp! Cmn, ăn gì mà đẹp quá thế! Cậu mà được 1/10 của họ, tớ có chết cũng cam lòng!”

“Chết chóc cái gì.. Đã đi ăn cỗ chùa còn bày đặt ngắm giai!”

Không hổ danh nhân vật có mạng lưới thông tin liên lạc kinh hoàng nhất truyện, bạn bè khách khứa của Tuấn Anh vô cùng nhiều. Đong đến mức nhiều chỗ tôi muốn đi qua phải nhắc chân cao, nín thở mới lọt qua nổi.

“Này tiểu thư, cẩn thận chứ!” Eo bị ai đó đỡ lấy, gian tà vừa cười thân mật vừa nói “Không có anh ở đây, em ngã chổng chơ ra đất thì thật xấu hổ!”

“Trung Kiên?” Ngã gì mà ngã? Rõ ràng tôi vẫn đứng vững, anh không phải cố tình đẩy đổ tôi thế! “Anh lấy đồ xong rồi?”

“Xong cả rồi!” Trung Kiên gật đầu, tay vẫn giữ lấy eo tôi một cách thân mật “Em muốn xem không?”

“Không cần làm thế người ta cũng vẫn biết hai người là một đôi mà!” Tôi chưa kịp trả lời đã nghe giọng người khác xen vào. Người này cao đến hơn 1m9, thân hình tiêu chuẩn khoác một bộ vest đen sì sì, đen như trời đêm, đen như bóng tối, đen hơn cả màu đen.. Vâng, còn ai khác ngoài bạn Đại Việt!

Vẫn dáng vẻ lạnh như băng đá ngàn năm, vẫn khuôn mặt như tượng tạc không chút biểu cảm.. Đại Việt đã comeback! Xin hãy cho một tràng pháo tay!!

“Cậu về rồi?”

“Ồ Đại Việt!” Lại nữa, lại nữa! Nam phụ nào đây??! “Thì ra em ở đây? Sao, dạo này có gãy tay gãy chân gì không? Chẳng thấy qua chỗ anh gì hết?”

“Hòa An.. Anh không cần xía xói!”

“A, chào hai người!” Hòa An với nụ cười tỏa sáng và gương mặt bác sĩ biến thái xuất hiện như một ngôi sao giữa đời thường “Này, qua chào Tuấn Anh một chút!”

“Sau đó thì sao?”

“Về chỗ anh!”

“Ê này..” Chúng tôi còn chưa chào lại mà? Sao các vị đi nhanh lẹ quá vậy??

“Ừm.. Khụ khụ!” Tiếng ho này.. Lại ai nữa đây??? “Chỗ công cộng nên giữ ý một chút!”

“Tuấn Đạt!” Trung Kiên vẫn không buông tay khỏi người tôi, ngạc nhiên hỏi. Nam chính hôm nay mặc một bộ vest bạc cực kì lịch lãm, trên mắt còn đeo một đôi kính trắng làm anh ta tăng thêm mấy phần đẹp trai.

Cơ mà.. đẹp đến mấy cũng thế thôi! Tên biến thái cuồng H, H trên mọi địa hình như anh dám dạy dỗ chúng tôi phải biết giữ ý!

Kính quá đi!!!

“Không phải cậu đi kí hợp đồng bên Tây Ban Nha sao? Trở về sớm vậy à?”

“Tất nhiên, tối nay còn đi dự tiệc đập phá của cậu ta..” Nam chính nhếch môi cười làm bao thú ỉu trong phòng kinh tâm động phách “Phải về chứ!”

“Cậu đi một mình sao?”

“Ngọc Nhi đã đến rồi!” Tuấn Đạt gật đầu, ý nhị liếc qua biểu tình của tôi một chút “Thôi tôi qua chào Tuấn Anh một tiếng!”

“Tạm biệt!!”

“Thả em ra mau!” Dù đúng là lời khuyên của bạn Tuấn Đạt nghe rất giả tạo, nhưng quả thật giữa chốn đông người thế này mà anh ta cứ thân thân mật mật làm tôi thật sự không chịu nổi.

Chẳng phải phép chút nào cả!

“Em thật độc ác, đêm qua còn nói anh đừng đi.. “ Trung Kiên ủy khuất dụi dụi vào cổ tôi mấy cái, mái tóc đen mềm của anh ta khẽ cọ lên cổ buồn buồn “Vậy mà hôm nay đã tuyệt tình như vậy..”

“Em nói anh đừng đi khi nào?”

“Đúng là đồ không biết xấu hổ!” Lại ai nữa đây??

Làm ơn để chúng tôi nói cho xong câu chuyện được không hà???

Trung Kiên thả tay cho tôi tự do di chuyển, sau đó hai đứa xoay người, cùng lúc nhìn về phía người vừa nói.

Một quý bà tầm gần 40 tuổi, nhưng vì bảo dưỡng tốt nên mặt mày nhắn nhụi, xinh đẹp như mới qua 30. Trên người là bộ váy dạ tiệc màu đỏ xa hoa và tinh tế, cắt xẻ khéo léo làm lộ những đường cong trên thân thể và làn da trắng ngần. Mái tóc đen được búi cao và cài một chiếc trâm hoa bằng vàng và sapphire đỏ hồng tinh mỹ. Trên cổ là bộ trang sức cùng tông nhìn qua cao quý vô cùng.

“Minh, may cho mình là đã từ mặt nó rồi đấy, nếu không để người ngoài biết mình có đứa con gái thế này thì thật nhục nhã!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86

Mẹ kè! Hay chưa kìa!!

Tôi làm gì động đến miếng cơm của bà à mà cứ lần nào gặp tôi bà cũng phải gây chuyện mới chịu được vậy hả??

Đúng là loại phụ nữ đáng ghét!

“Đúng vậy!” Bó hờ khinh thường nhìn lướt qua tôi một lượt rồi quay đi ngay như thể vô tình nhìn thấy một vật kinh tởm. Hừ, không muốn thì đừng có nhìn, nhìn rồi còn bày đặt thế làm gì??

Nghĩ vậy mà sao trong lòng chưa xót quá vậy?

Đúng là cảm xúc của Tịnh Nhi vẫn còn tồn tại ít nhiều trong thân thể này.. Nếu không, làm sao tôi lại có những trạng thái này được chứ!?

“Chào hai bác!” Trung Kiên cúi đầu, lịch sự vô cùng. Hừ, muốn thì làm một mình đi, xiết tay tôi chặt thế làm gì chứ?

“Ừm.” Bó hờ gật đầu với Trung Kiên, nhưng cũng không mặn mà nói chuyện hàn huyên, lách qua đám đông, thật nhanh đi khỏi.

Phá game!

“Người nhà.. Sao giận nhau được mãi?” Trung Kiên nhú mày trách cứ, giọng nói tuy vẫn ôn hòa nhưng lại ẩn giấu vài phần uy nghiêm.

Người nhà?

Đó không phải người nhà của tôi!

Thờ dài một tiếng, suy nghĩ ích kỉ đó nhanh chóng bị nhấn chìm: “Em cũng không biết làm thế nào, dù gì thì bố cũng không thích em!”

“Thôi được rồi, tạm thời không cần nghĩ.” Trung Kiên cười, xoa dịu tôi. Sau đó đưa tay ra cho tôi khoác lấy “Sau này anh sẽ giúp em hòa giải!”

“Anh làm như mình là tổ trưởng tổ dân phố không bằng!” Tôi bĩu môi, xong cũng khoác lấy tay anh ta đi tới. Vừa tầm phía bên lề đường, giọng nói ảm áp của cha xứ đã vang lên yêu cầu mọi người tập trung làm lễ.

Lễ đính hôn của Tuấn Anh và chị Vân.. Bắt đầu rồi!

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang vọng khắp không gian, tôi cùng Trung Kiên và vài nam phụ khác đứng bên phía Tuấn Anh. Anh trai hôm nay đúng là quá soái, bộ comple đúng tiêu chuẩn, chiếc cavat đỏ rực rỡ và mái tóc vuốt ngược đỉnh đặc. Tuấn Anh nghiêm túc đứng cạnh bố hờ nhưng nét mặt vẫn không giấu được sự vui vẻ. Nhất là khi cô dâu của chúng ta bước vào khán phòng, tôi dám cam đoan nếu như chỗ này không phải chỗ đông người, đảm bảo anh trai sẽ nhảy bổ đến chỗ chị Vân ngay!

E hèm, suy nghĩ mất mặt quá..

Cha xứ đọc vài lời giới thiệu quá trình làm việc của buổi lễ hôm nay, lần lượt từng người hai họ lên phát biểu rồi trao nhẫn, trao đồ đính ước... Đúng là đám cưới theo kiểu tây có khác, tôi nhìn mà mờ mịt không hiểu gì hết! Hết như mình đang ngồi giữa giờ tiếng anh vậy đó!!

Bình thường không phải là có cô dâu chú rể rồi có mấy tráp đồ ăn hỏi, rồi nam thanh nữ tú đỡ lễ.. cuối cùng cô dâu chú rể lễ bái gia tiên và đi ra phường đăng ký kết hôn sao??

Phong tục này là thế nào vậy??

“Sao em căng thẳng thế?” Tuấn Anh hớn hờ hỏi nhỏ tôi, trong khi Trung Kiên tạm biệt Đại Việt và Hòa An.

Quái nhỉ, hai anh nam phụ này không phải thân với Tuấn Anh nhà này lắm sao? Đang giữa bữa tiệc mà bỏ đi là thế nào? Chả nre mặt ai hết!

Cmm, mị cũng muốn đi giống họ, mị thấy lạc lõng quá!

Mà này.. Ngọc Nhi đâu? Nữ chính đâu?? Sao từ lúc đầu đến giờ chưa thấy cô ta đâu hết vậy?? Nam chính nữa.. một giây trước không phải anh ta vẫn còn đứng kia sao? Giờ đã bốc hơi là thế nào???

Đám người này cứ đi hết là lẽ gì???

Ông trời!!

“Em không căng thẳng!” Tôi gằn giọng, trong lòng cứ không yên.

“Nhìn mặt em tái lăm..” Trung Kiên nắm lấy tay tôi, xiết nhẹ “Đói không? Chúng ta qua kia ăn gì đó đi!”

“Được!”

“Này! Đang làm lễ đó..”

Tuấn Anh chưa kịp kiến nghị đã bị nhà gái lôi đi mất, Hạ Vũ cũng đứng trong hàng ngũ đó, cậu ta liếc qua tôi một cái bằng ánh mắt dò xét rồi rất nhanh quay đi.

Nhìn cái gì mà nhìn? Lôi em gái cậu ra đây đi rồi thích nhìn bao nhiêu cũng được!!

Hạ Lam!

Tôi mà tóm được thì cậu chỉ có chết!

Đại diện hai bên thì nhau lên phát biểu, những bài diễn văn dài lê thê tô vẽ về tương lai tươi đẹp của hai đứa trẻ khi may mắn được về chung một nhà. Tôi và Trung Kiên vừa ăn uống vừa buôn chuyện các kiểu mãi mấy chục phút mà vẫn chưa xong.

“Xem kia!” Trung Kiên nhếch môi, kéo kéo tay tôi chỉ về một góc khuất.

Phía đó là nhà vệ sinh, nam chính Tuấn Đạt của chúng ta anh tuấn tiêu sái, ngồi ngời oai phong bước ra một cách chậm rãi và đỉnh đặc.

Cũng chỉ có thế!

Anh ta đi vệ sinh xong thoải mái thì kệ anh ta, có cái quái gì mà rù tôi nhìn chứ hả?

Trung Kiên đang cười tự đắc, thấy tôi bất mãn quay ra lờm anh ta liền nhủ mảy nạt: “Xem kĩ một chút! Phía sau cậu ta kia!”

Sợ nam chính biết chúng tôi đang theo dõi anh ta nên chỉ dám thi thoảng liếc qua một cái rồi quay đi ngay. Ngờ đâu, ngay lúc Tuấn Đạt đi khỏi cung đường nhà vệ sinh, cánh cửa phía sau bật mở: nữ chính giá lâm!!!

Ngọc Nhi mặc một bộ váy hồng dễ thương vô cùng với những chiếc nơ nhỏ điểm xuyết trên thân váy. Vẫn kiểu cách trang điểm nhẹ nhàng nhưng tinh tế

và làm nổi bật nhưng đường nét nhẹ nhàng của cô nàng.

Mà nói thật nhé, người xinh đẹp trang điểm kiểu gì chả đẹp? Tốn công tốn sức miêu tả làm gì chứ? Nói chung là lần sau cứ thấy bạn ấy xuất hiện chúng ta sẽ mặc định như thiên sứ giáng trần đi!

Thiên sứ của chúng ta chỉnh lại chiếc nơ phía sau cho chuẩn, sau đó dùng bộ dáng tự nhiên nhất di chuyển ra bên ngoài, đứng cạnh mẹ kế.

Thoáng qua sẽ chẳng cảm thấy chuyện này có điểm gì cần lưu ý, nhưng với kẻ đã kinh qua sử sách, đọc N quyền H văn các kiểu như tôi đây thì cái chuỗi hành động kia của bọn họ tuyệt đối có vấn đề!!! VẤN ĐỀ TO luôn ấy chứ!

“Em đoán xem, có chuyện gì vừa xảy ra trong đó?” Trung Kiên bà tám vô si xoa cằm, hỏi bằng giọng hạ lưu “Nếu đoán được sẽ có thưởng!”

“Thưởng cái gì?”

“Cho em trải nghiệm nhà vệ sinh một lần!” Anh ta nháy mắt, nói mà không biết xấu hổ!

“Anh ra chỗ khác chơi đi!” Tôi xì mũi khinh thường, suýt chút nữa không kiềm chế được mà vả bạn Kiên hai phát!

Hừ, nghĩ chuy là ai chứ!

Làm trong nhà vệ sinh? Chuy còn chưa biến thái đến thế!!

Ừm. Nhưng nếu sau này anh muốn trải nghiệm, chắc là tôi sẽ chiê.. Má!

“Em đang nghĩ bậy gì vậy?” Trung Kiên véo véo hai bên má đã đỏ ửng của tôi “Nhất định là nghĩ bậy đúng không? Nhờ bọn họ chỉ là đi vào sửa váy cho nhau thì sao?? Ai go~ Tịnh Nhi thật không trong sáng!”

“Anh muốn ăn đấm phải không??”

“Hihi đấm anh đi!!”

Cuồng M!!

Mị không thích liên quan đến mấy kẻ biến thái! Suy nghĩ thoát tuyền!! Không! Không!! Không!!!

“Ồ, vào lễ chính rồi, mau qua đó thôi!” Trung Kiên đặt ly rượu xuống, gạt đầu với tôi, khuôn mặt vô si lại trở về biểu cảm đẹp trai sáng lóa như thường ngày.

Đúng là nhanh hơn điện, biểu cảm kiểu này bao giờ tôi mới học thuần thục được đây?

Chúng tôi di chuyển đến gần khán đài, mọi người đứng cả dậy, đợi cô dâu và chú rể trao nhẫn đính ước. Trung Kiên ý nhị thả tôi ở gần chỗ của bố hờ, bên tay phải. Còn bên trái, dĩ nhiên là chỗ đứng của nữ chính và mẹ kế của cô nàng.

Bố mẹ chị Vân đứng ngay gần đó, bố chị Vân còn đang híp mắt hạnh phúc nói nhỏ gì đó với mẹ của chị ấy. Kiểu như: Hihi may quá, tổng được quả bom đi rồi..

“HẠ GIA! ÔNG CHẾT ĐI!!!!”

Chưa kịp đến màn tiếp theo, đột ngột có một người nhảy đến trước mặt chúng tôi, bàn tay cầm súng hươu hoảng khắp không gian làm ai nấy lạnh người.

Thế này là thế nào?!

Sao lại có kẻ điên này ở đây? Có khác gì phá hoại thanh danh nhà hàng của tôi không hả?? Bảo vệ đâu??? Bảo vệ đâu rồi??

Thấy kẻ đó có cầm súng, lập tức mọi người trong gian phòng nhón nháo cả lên, tất nhiên cũng có vài kẻ nhanh chân, chạy đến cửa rồi thoát thân mất hút.

Hạ gia.. chính là bố của cô dâu? Kẻ này nhìn mặt cũng thuộc kiểu trí thức, sao tự dưng lại hành động liều lĩnh thế chứ?? Lại còn liều đầu không liều, đi phá ngay cái đám hỏi của người ta!

Đáng chết!!!

“Khải?” Mẹ chị Vân nheo mắt “Tại sao? Cháu bỏ súng xuống!”

“Đây là chuyện của tôi và Vân!” Hấn ta hung ác lườm qua “Các người đừng có xen vào!!”

Phía bên kia Tuấn Anh đang ôm xiết lấy chị Vân, tránh không để chị ấy hành động đại dột. Bên này, Trung Kiên cũng lách qua đám đông đang chạy ngược, tiến đến nắm lấy tay tôi. Anh ta nhún điện thoại một chút, ra hiệu cho bên ngoài, sau đó bình tĩnh chờ đợi kéo dài thời gian.

“Thử chạy xem.” Người đàn ông tên Khải ngửa mặt cười vang, hất khuy áo vest để lộ một khối thuốc nổ được cài quanh eo “Chạy tao sẽ ấn nút kích hoạt.. BÙM!! Tất cả sẽ chết hết!”

“Tại sao chứ?” Hạ Vũ gầm giọng quát “Chị tôi đâu có quan hệ gì với ông? Ông đừng quá đáng thế!”

“Quá đáng??” Mẹ ơi, ra là cướp người à! Bảo sao phải đứng hôm nay!! Đúng lúc này!!! “Còn không phải do ông ngăn cấm cô ấy? Chính ông! Ông chê tôi nghèo sao? Được! Chúng ta cùng xuống địa ngục xem giàu có để làm gì!”

“Đừng dại dột thế!”

“Đóng cửa lại! Đóng lại!” Hấn ta gào lên, giọng nói the thé cao vút. Trong phòng chỉ còn lại lác đác vài người, lập tức bị quây gọn vào một góc “Những đứa không liên quan rút hết! Ở lại tôn dạn của tao!! Vân.. đội anh, em sẽ không phải lấy thằng này nữa.. Chúng ta..”

“Anh là ai chứ?” Chị Vân tái mặt, vẫn còn nắm chặt tay Tuấn Anh. Từ lúc biết việc này do mình mà ra, chị ấy hốt hoảng không để đâu cho hết “Tôi đâu có quen anh? Chúng ta đã gặp nhau bao giờ đâu??”

“Anh.. “ Hấn ta thấy chị Vân đáp lời, hưng phấn không thôi “Anh.. Anh chính là trợ lý mới của bố em! Chúng ta gặp nhau rồi mà! Hôm dạ tiệc đó, anh đã chào em, em cũng gật đầu rồi cười với anh đấy thôi!”

“Tôi không biết..” Chị Vân lắc đầu nguây nguẩy, kiểu kia thì biết mới tài đấy! Gặp có một lần mà đã ngộ nhận là yêu đương nồng thắm rồi.. bố trẻ này có vấn đề về thần kinh chắc luôn!

Các cụ đã nói: Ở với đứa dở phải niềm nở đón chào.. Mẹ, lần này hấn là một ông điên, phải làm thế nào????

“Thế là thế nào??” Hấn ta quát lớn, đôi mắt đen sâu thẳm hấn lên những tia máu “THẾ LÀ THẾ NÀO?? TẠI SAO EM LẠI QUÊN TÔI? VÌ THẮNG ĐÓ? VÌ THẮNG ĐÓ ĐÚNG KHÔNG???”

“Anh thôi đi!!”

“TAO SẼ BẮN CHẾT MÀY!!” Nòng súng lạnh băng chĩa về phía Tuấn Anh, tất cả chúng tôi đều lặng im, nín thở chờ đợi.

Phía sau, đội bảo vệ đang thâm nhập, chậm rãi di chuyển đến chỗ mục tiêu. Vì hấn ta có súng, lại trang bị thuốc nổ quanh người nên hơi phức tạp một chút, cần cẩn thận mới có thể xử lý được. Lúc này điều nên làm là kéo dài thời gian chứ không phải gây hấn với hấn!

“Ồi!!” Tôi ngã quỵ xuống, kéo theo cả bố hờ đang đứng đó ngã theo và mẹ kế cùng Ngọc Nhi loạng choạng.

Lập tức hấn ta bị phân tâm, xoay người chĩa súng về phía này.

“Em làm sao vậy?” Trung Kiên chắn ngang người tôi, giả giọng lo lắng hỏi han trong khi mắt thì nhìn tôi kiểu cảnh cáo.

“Con kia! Có chuyện gì??”

“Em..” Tôi nức nở, cố rặn mà không ra phát nước mắt nào hết. Đúng là vô dụng! Tịnh Nhi vô dụng!!! “Em bị trật chân, đau quá!!”

“Câm mồm!! Ồi.. Cái gì đây? Cái gì đây???”

Tất nhiên trong lúc hấn mãi mê nhìn xem chuyện náo nhiệt gì đang xảy ra, đội ngũ bảo vệ tinh nhuệ đã xâm nhập, dùng nghiệp vụ của mình nhanh chóng tiếp cận đối tượng, khống chế hấn ta.

Tên này vô cùng ngoan cố, lại đang trong thời kì khủng hoảng nên khỏe cực kì, xoay người thoát khỏi mấy nhân viên bảo vệ, vung tay nổ súng.

“Hạ gia! Hạ gia ông chết đi!! Chết diiiii!!!!”

ĐOÀNG!!!!

“CÂN THẬN!!!”

“Ồi! Sao lại bắn về phía này??”

“Bố! Bố ơi!!”

Viên đạn di chuyển với tốc độ kinh người, vì bố hờ đang ở cạnh chỗ của bố mẹ chị Vân, lại đang ngã ngửa ở đó nên chỉ biết ngây ra nhìn đường đạn đi lệch hướng bay về phía mình. Nữ chính và mẹ kế đã nhanh chân chạy xa khỏi đó cả ngàn kilomet.. Còn tôi.. Không hiểu lấy sức mạnh ở đâu ra, tôi ngu dại nhào người đến hất ngã bố hờ xuống đất.

Tất nhiên tôi không thể nhanh bằng đường đạn, chỉ thấy da thịt bỏng rát, sau đó không còn cảm giác gì hết.

Trước khi ngất đi, ngoài gương mặt sợ hãi pha lẫn lo lắng của Trung Kiên xuất hiện, tôi còn nghe tiếng ai đó lẩm bẩm đau đớn, cực kì rõ ràng: “CMN! Đi

ăn chùa thôi mà.. Có cần đến đến thế không???”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87

Bên vai trái đau nhức khủng khiếp, đau đến mức tôi đang hôn mê cũng phải tỉnh lại.

Vừa mở mắt ra, hình ảnh trần nhà xa hoa quen thuộc đập vào mắt, chỗ này chẳng phải là căn phòng tôi đã ở mấy tháng trong Vi gia sao?

Tự dưng ở đây là thế nào?

Đáng lẽ phải tới bệnh viện hoặc nhà hàng của tôi mới đúng chứ?

Ừm.. Chắc là do tôi đỡ một phát đạn cho lão gia nhà này, nên ông ấy mới quyết định khai trừ lệnh cấm vận cho phép tôi trở về đây. Quái thật, chẳng hiểu lúc đó dùng khí ở đâu ra mà tôi lại nhảy vào giúp đỡ một người chẳng coi tôi là gì vậy nhỉ?

Mất thấy đường đạn nhắm vào ông ấy còn có xúc cảm lo lắng và sợ hãi dâng lên mãi không thôi.. Lẽ nào là do linh hồn của Tịnh Nhi vẫn còn vương vấn ở lại?

Mẹ ơi.. cảm xúc của bà nội ấy cứ trỗi dậy kiểu này thì lần nữa đảm bảo thân xác này chẳng còn nguyên vẹn!

Đau quá đi!

“Em tỉnh rồi!” Trung Kiên dụi mắt, khuôn mặt lộ thôi không tả, nhưng chẳng hiểu sao lúc này tôi lại cảm thấy anh ta thật sự rất đẹp.

Đôi mắt sâu trũng xuống, hai quầng thâm quanh mắt đậm như gấu trúc, trông mắt hằn lên những tia đỏ ửng. Quanh cằm, những sợi râu nhỏ lún phún mọc đầy, trên trán thậm chí còn có vài vết đỏ hồng là dấu tích của mụn.. Gương mặt nửa thanh thuần nửa nam tính thường ngày hoàn mỹ là vậy, giờ tự dưng gây một vòng lớn thật lớn.

Thật sự có ảo giác rằng người bị bệnh là Trung Kiên chứ chẳng phải tôi!

“Em đã ngủ bao lâu rồi?” Tôi muốn ngồi dậy, nhưng vừa động đã thấy toàn thân đau như bị xe cán qua vậy “Bây giờ là mấy giờ?”

“Ừm..” Trung Kiên vội lấy điện thoại, bật màn hình lên xem xét “Qua 4h rồi, sắp sáng. Em hôn mê đã mười mấy tiếng..”

“Sao không lên giường nằm?” Tôi nhủ mảy, nhỏ giọng trách cứ “Nằm dưới đất không sợ cảm sao hả?”

“Đây là Vi gia..” Trung Kiên vươn vai, nhào người nửa ngồi nửa nằm lên chiếc giường king size hồng chóc của tôi “Quan hệ của em với bố vừa tốt lên anh không muốn phá vỡ. Hôn nữa anh sợ sẽ đè vào em mất!”

“Tệ thế nào? Mặc kệ họ!” Tôi cười cười, giả vờ dối, ai ngờ bị bạn Kiên nghiêm túc's nhìn cho một phát cháy mặt. Đúng là vô lương tâm, không biết thương người bệnh gì hết!

“Tịnh Nhi..” Trung Kiên cúi người nói nhỏ “..Anh đã hiểu ra mọi thứ rồi..”

“...”

“Bất kể như thế nào..” Anh ta cắn môi, dịu dàng nhìn vào mắt tôi mà nói “..Anh nghĩ, chúng ta cũng nên kết hôn đi!”

“...” Tư duy của bạn Kiên lại làm sao rồi? Thoát tuyến đi tận đâu rồi?? Nào Trung Kiên.. Hú hú ~ Nào ơi ở đâu về nhà ngay, mọi người mong nhớ.. “Anh ốm à? Em mới có mười mấy, muốn đi tù sao?”

“Đừng dùng chiêu cũ rích này dọa anh!” Trung Kiên nhếch môi, khua tay một cái, chiếc hộp nhỏ bọc nhung tinh xảo xuất hiện trên tay anh ta như một màn ảo thuật “Về tâm lý em cũng đã hai mấy, dù em không sợ già sợ ế cũng nên lo cho anh chứ!”

“Anh..”

“Hôn nữa, anh tuyệt đối sẽ không làm gì..” Trung Kiên nhếch môi mờ ám “..Nếu như không được em cho phép!”

Làm gì là làm gì??

Đừng có nói chuyện kiểu đó với mẹ! Mẹ không hiểu gì hết!!

“Thế nên.. Lấy anh đi!”

Trung Kiên mở nắp chiếc hộp nhưng đỏ, với tay vào đó lấy ra một chiếc nhẫn tinh xảo, phía trên được khảm một viên kim cương đen lớn khắc hình hoa đá rất đẹp. Anh ta không đợi tôi trả lời đã vội vã đem nó đeo lên ngón áp út bên tay phải của tôi. Mẹ, lúc này mới nhận ra bản thân đủ thảm: một bên tay thì bó bột, một bên vai thì băng trắng lố! Thế này sẽ được tính là thương tích bao nhiêu phần trăm ta??

“Anh thật sự không biết làm thế nào..” Trung Kiên xiết nhẹ bàn tay trắng ngần của tôi “.. Nếu như em biến mất..”

“...”

.
.
.

Lễ đính hôn của chị Vân và Tuấn Anh buộc phải dời sang ngày khác, bất kể họ có thích hay không.

Thì ra người đàn ông tên Khải đó là kẻ có vấn đề về thần kinh, nhưng vì thường xuyên uống thuốc nên bệnh bị ức chế đến tận khi gặp kích thích mạnh mẽ mới bùng phát ra ngoài. Hắn ta gặp chị Vân trong một lần dạ tiệc, hôm đó vì là trợ lý đi theo bố của mình nên theo phép lịch sự chị Vân vẫn ra mặt chào hỏi một câu. Ai ngờ người này huyền tưởng, tự sáng tạo ra một khoảng trời tình cảm của hắn ta với chị ấy. Nghĩ rằng Hạ lão gia ngăn cấm hai người, nghĩ rằng Tuấn Anh là kẻ giàu có thứ ba xen vào tình cảm của hai người bọn họ..

Đúng là đời lắm loại người! Như vậy mà cũng hoang tưởng ra được, tôi đến phát sợ!!

Sau vụ rùm beng ấy, tưởng rằng danh tiếng của nhà hàng sẽ bị ảnh hưởng ít nhiều, sau đó sẽ bị thụt lùi doanh thu. Ngờ đâu, gặp dữ hóa lành, báo chí đồng loạt đưa tin về vụ ám sát Hạ gia ở nhà hàng của tôi, rất nhiều nhà báo, phóng viên đến đây đưa tin làm nhà hàng được rất nhiều lợi lộc. Ví dụ như: có người muốn đến tham quan nhà hàng được gia đình danh giá đó chọn để tổ chức lễ đính hôn; lại có người muốn tới dùng thử đồ ăn xem chất lượng thế nào; có người thì tò mò muốn qua xem thử coi có đúng là ở đây xảy ra ám sát hay do báo chí tung tin lá cải.

Thế cũng tốt, làm người nằm đây như tôi yên lòng hơn một chút.

Dù gì cũng sắp nghỉ tết, nên là thương binh tôi đây quyết định nghỉ luôn!Bỏ hờ sau vụ đó tỏ ra ưu ái hơn hẳn với tôi, mỗi ngày ông ấy đều dành thời gian đến bên giường chăm sóc cho tôi, thăm hỏi tôi chuyện này chuyện kia.. Tôi biết, sau những lời sáo rỗng ấy người bố này còn muốn nói nhiều chuyện khác nữa nhưng lại không thể thốt ra miệng, vì bên cạnh lúc nào cũng kẻ hai vệ sĩ theo cùng.

Mẹ kế và Ngọc Nhi vẫn cố gắng hết sức diễn trò trước mặt bố hờ, diễn rằng chúng tôi chính là điển hình của gia đình hạnh phúc, điển hình của mẹ kế hiền lương và em gái ngoan ngoãn!

Làm màu hoài!

Thực sự tốt vậy thì đừng có nhân lúc chăm sóc tôi mà lấy cớ xúc xiểm mối quan hệ của tôi và Trung Kiên! Nghĩ mình tốt đẹp lắm hay sao hả!?

Còn bà Hạ Lam nữa, bạn sắp trệt đến nơi mà cũng không thèm đến thăm, đúng là máu lạnh!! Quá đáng!!!

Nằm nhà mãi thật là chán! Trung Kiên, đến bao giờ anh mới tan làm hả??

Vật vờ lăn qua lăn lại trên giường, vô tình chạm phải tay làm tôi đau đến nhe răng trợn mắt. Mỗi ngày đều trôi qua vô vị,nằm ngủ chán thì xem báo kinh tế, không thì dành thời gian coi mấy bộ phim cầu huyết Trung Kiên cop sẵn trong máy, hoặc là dành thời gian rửa xả mấy kẻ đáng ghét.. Quá buồn! Quá vô nghĩa!

“Ừm.. Không được.. Không muốn!!”

“A.. nha~.. Nhanh một chút!!!”

“Đừng, Lâm. Em chịu không nổi.. A a..”

Tiếng.. Tiếng động cm gì kia???

Tôi giật mình im lặng đóng tai lên nghe ngóng, sau vài câu rên rỉ, thứ âm thanh lạ lùng đó đã biến mất như chưa bao giờ xuất hiện! Rõ ràng đó là tiếng rên rỉ của phụ nữ! Tựa như vui thích lại nghénh hóp rồi còn có một chút kháng cự tạo tình thú.. Kiểu như phim người lớn vậy đó!

Trong nhà này còn ai?!

Ai thiếu thốn đến mức phải xem cái thể loại này??

Tuấn Anh và bố hồ đi làm, Ngọc Nhi đi học.. Mẹ kể sao? Không thể, bình thường giờ này bà ta đều đang đến spa dưỡng da! Lẽ nào là đám người làm??

Nhưng tăng hai đầu phải chỗ họ tùy tiện đến được? Nói gì tới xem phim?

Tôi có quên chuyện gì không nhỉ???

Vất óc suy nghĩ lại nguyên tác, không cảm thấy có gì sai biệt, tôi lắc đầu, tiếp tục đóng tai lên nghe nhưng tuyệt không còn thấy gì nữa. Âm thanh lạ lùng ấy đã biến mất tựa như ảo giác vậy.

“Cô chủ, cô muốn ăn cháo không?” Tường Vy gõ nhẹ cửa, sau đó gọi với vào.

Đạo này cô nàng rất hay qua đây lúc giữa giờ nghỉ làm. Lúc thì mang cho tôi bánh ngọt, lúc thì đồ ăn vặt linh tinh, có khi lại là vài quyển truyện mới. Ban đầu tôi còn có chút bài xích, nhưng sau đó thấy có người cùng nói chuyện cũng tốt nên đành mặc kệ cô ta tới.

Vấn đề chúng tôi nói thường chỉ xoay quanh việc hôm nay nhà hàng có điều gì mới, lên báo nào, rồi chuyện thời trang vớ vẩn..

Nói thật, dù không còn ghét bỏ cô ta như trước, nhưng tôi cũng không thể tin tưởng thái quá. Đồ ăn Tường Vy mang đến tôi không dám đụng tới, ăn một miếng mà bệnh cả đời.. Tôi còn không phải nữ chính bàn tay vàng có linh tuyến chữa bách bệnh đâu!!!

Thế nên tốt nhất vẫn là thôi đi.

“Không cần!” Tôi lắc đầu, lắng nghe kĩ hơn một chút, quả nhiên mọi tiếng động đều đã biến mất rồi! “Tôi không đói!”

“Đã sắp qua giờ ăn rồi còn không đói?” Tường Vy thấy tôi từ chối thì hơi ngần ra một chút nhưng cũng vẫn gật đầu. Ánh mắt cô nàng xẹt qua vài tia tiếc nuối không rõ ràng, Tường Vy đặt túi đồ ăn lên mặt bàn, nở nụ cười gượng gạo mà đáp lời “Vậy tôi để tạm ở đây, nếu đói cô cứ ăn một chút..”

“Đã muộn thế rồi ư?” Ngồi ngẩn ra mà cũng mất thời gian gó! Tôi còn tưởng bây giờ vẫn sớm lắm, thế mà đã sắp hết ngày rồi.. Trung Kiên chuẩn bị về nhà!!!

Hơ..

Tự dưng thấy mình giống cô vợ trẻ làm nội trợ, cả ngày chỉ ăn không ngồi rồi đợi chồng về để đón..

Ừm.. Nhưng nếu thật sự xây dựng gia đình kiểu đó với Kiên sama cũng không tệ! Nhà hàng có người quản lý, mỗi tháng đều thu lợi tức, tôi chỉ việc ở nhà chăm lo mấy bữa ăn cho anh ta, rồi cùng nhau sinh vài đứa con..

Vài đứa nhóc.. Nhất định tôi sẽ không để chúng nó phải chịu khổ..

“Cô chủ hôm nay xem được phim gì hay không?” Tường Vy lấy táo trên bàn giúp tôi gọt vỏ “Tôi thấy mọi người bàn bộ Công chúa giả trai đang hot lắm!”

Công chúa giả trai?

Nghe tên đã thấy cầu huyết rồi!

Không xem!

“Tôi cũng ít coi phim..”

“Vậy à?? Thế còn..”

“Ai Yo ~” Câu chuyện chưa bắt đầu được qua hai tuần trà đã bị người cắt ngang. Tiếng kẹt cửa mạnh mẽ cùng tiếng bước chân đầy uy lực cồm cộp gõ trên sàn làm chúng tôi dù muốn dù không cũng phải chú ý “Đúng là khuyết tật hợp với thương binh! Đến thăm nhau là chuẩn lắm đó!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88

Khuyết tật với thương binh??

Tôi cười nhếch mép liếc mắt nhìn qua, nữ chính đang đứng đó, oai vệ cực kì. Con nhóc không biết trời cao đất dày này, mày đang nói gì đấy hả?? Có

biết thế nào là nghĩa của từ không??

Nhìn bọn chạy đi! Từ đầu đến cuối từ trái qua phải. Có chỗ nào thiếu mà mày dám nói là khuyết tật? Còn nữa, chạy đây có đi lính ngày nào đâu mà bị thương lại dám tự nhận là thương binh!?

Về xem lại từ điển tiếng Việt đi rồi hãy bày trò xách mé người khác!

“Ngọc.. Ngọc Nhi?” Tường Vy thấy nữ chính, vẻ ngoài lập tức thay đổi, vừa sợ hãi vừa hoảng hốt, tái mặt nắm chặt lấy ga trải giường của tôi.

“Hi Tường Vy!” Nữ chính đóng cửa, chậm rãi đi vào. Vẻ vênh vênh tự đắc gọi đồn hết sức, nhìn mà chỉ muốn vả cho mấy cái để mặt nạ của cô ta lật tung tóe ra.. Hừ! May cho cô nàng là chạy đang bị thương đây, nếu không thì cứ biết tay! “Sao thế? Ăn hành chưa đủ à mà còn dám quay lại? Sau vụ đó chắc Tuấn Anh cho cô ném đủ khổ nhĩ!”

“Cò.. cò.. Tòì..” Tường Vy lắp bắp, mặt mày tái mét “.. Còn không phải do cô! Chính cô đã hại tôi! Còn hứa cái gì mà sẽ giúp tôi ra khỏi phố Đông! Đều là giả! LÀ GIẢ!!”

“THẾ THÌ SAO NÀO?” Ngọc Nhi cười khanh khách, gần giọng nói thẳng. Một câu này đủ khí thế, đủ tàn nhẫn, hại Tường Vy sợ đến mức á khẩu “Là do cô ngu thôi!”

“Cút khỏi đây đi!” Tôi thật sự muốn dùng tảo ném chết cái mặt thối của nữ chính, nhưng vì điều kiện chân tay chưa cho phép nên đành phải dừng lại “Vào một cái ô nhiễm cả không khí trong phòng!”

“Ô xin lỗi!” Ngọc Nhi chẳng hề nao núng, che miệng cười “Làm như đây muốn thở chung một bầu không khí hạ cấp với các người vậy đó.. Chẳng qua ông già nói lên nhắc nhở bà chị xuống ăn cơm thôi..”

“...”

“Tĩnh Nhi chị cũng giỏi ghê, dùng đến cả cách này để quay lại..”

“Cò.. Cô ấy là có lòng tốt!” Tường Vy hung hăng quát “Đừng nghĩ ai cũng xấu xa như cô! Làm cái gì cũng có mục đích!”

“Ahahah Lòng tốt?” Ngọc Nhi vui vẻ châm biếm “Cái lòng tốt đó cao cả quá ha~~ Sao nó không để đạn xuyên qua trái tim thối nát của bà chị nhỉ?”

“Miệng chó không nhà được ngà voi!” Tôi kéo tay áo Tường Vy không để cô nàng tranh luận với nữ chính nữa cho phí sức “Là chân sai vật thôi mà, cãi với cô ta làm gì cho mệt!”

“Cái gì?” Nữ chính gắt gỏng, sau đó dừng lại suy nghĩ vài giây rồi lại tiếp tục cười châm chọc “Được! Trở lại cũng trở lại rồi, để xem bà chị làm gì được? Tập đoàn của Vi gia chắc chắn trong tay tôi!”

“Tự tin quá nhỉ?” Tôi nhếch môi “Thứ con hoang!”

“Mày nói ai?”

“Trong phòng này còn ai là con hoang ngoài mày sao?”

“Hừ..” Nữ chính nhếch môi, bình tĩnh nhanh chóng “Định khích bác tôi sao? Đừng nghĩ tôi đây ngu ngốc!”

“...”

“Nói cho bà chị hay..” Ngọc Nhi xoay người đi ra ngoài “Ông già cũng tính mất lắm đấy, và cũng chẳng ưu ái bà chị lắm đâu.. Nhìn xem, bị thương như vậy mà vẫn gọi xuống nhà ăn tối.. Ahaha ~ Coi bộ một phát đạn này cũng không cứu vãn được gì nhiều đâu! A.. ư.. Anh Kiên?”

“Đi đứng nên cẩn thận một chút!” Trung Kiên lui lại hai bước, tránh khỏi Ngọc Nhi nhanh như tránh tà.

OMG!

Trung Kiên?

Trung Kiên anh ta đã trở lại rồi?

Anh ta đi nhẹ nói khẽ cười duyên đến mức chúng tôi đang ngồi đối diện với cái cửa thế này cũng không hay biết!

Đã vậy còn lật mặt nữ chủ ngay tại trận, haha, cười nữa đi em gái, sao không cười? Còn oai ve xia xói bọn này lắm cơ mà, sao giờ này mặt tái mét cả thế?

“Em.. Em đi xuống trước!” Ngọc Nhi cúi mặt nói nhỏ, giọng điệu biến đổi nhanh như gió, trở lại trạng thái dịu dàng động lòng người hết như bình thường “Anh chị xuống luôn nha!”

Sao lại phải diễn hoài như vậy?

Không phải cô nàng đã bị lật mặt đến N lần trước Trung Kiên rồi sao? Vẫn giữ hi vọng cái gì à??

Hừ, diễn nhiều coi chừng cơ mặt bị chuột rút!

“C.. Chào cậu!” Tường Vy thấy Trung Kiên tới, hai mặt đỏ hồng khả nghi trên má lập tức lộ diện.

Cũng không thể trách, ai bảo chồng tôi xinh đẹp.. Ừm.. đẹp trai le lói như vậy làm gì chứ?

Dạo trước Tường Vy hay tới sớm về sớm, nhưng dạo này giờ giấc của cô nàng có vẻ thay đổi. Càng lúc càng muộn, thậm chí có khi Trung Kiên gần về cô nàng mới đến. Sau đó sẽ ở lại cùng nói chuyện một chút cho tới khi người làm mang com lên cho chúng tôi mới ra về.

Tất nhiên tôi đánh hơi được trong truyện này có vấn đề. Nhưng thế thì sao chứ, dù gì thì cũng đã đánh dấu chủ quyền rồi, hơn nữa tôi tin tưởng Trung Kiên! Tin rằng anh ta sẽ không đáp lại thứ tình cảm lấp lánh ấy trong mắt Tường Vy!!

Nhưng hôm nay có vẻ hơi sớm, mới có mấy giờ? Tường Vy chỉ vừa qua đưa đồ ăn nhẹ giữa buổi thôi mà?

Hơn nữa bình thường tôi đều ở trên này nghỉ ngơi, mặc dù bố hờ không thể hiện tình cảm rõ ràng, nhưng nhìn vào mắt ông ấy tôi cũng có thể thấy được chút ít tình cảm. Chẳng đến nỗi như nữ chính nói, không coi tôi ra gì, ép tôi xuống dưới nhà ăn mặc dù thương tích đầy mình như vậy.

“Chào cô!” Trung Kiên lạnh mặt buông một câu, sau đó tiến nhanh đến bên cạnh tôi dịu dàng xoa xoa mặt “Mèo con, anh ôm em xuống dưới nhà!”

“Anh về sớm vậy?” Tôi cười ngại ngùng, dù sao cũng còn người khác ở đây, thân mật thế không tiện. Hơn nữa mị đau phía trên, chân có vấn đề què gí đâu mà phải ôm xuống?

“Ừm, hôm nay bố mẹ anh qua nói chuyện!” Trung Kiên ngồi xuống bên cạnh, giúp tôi chải lại tóc một chút “Chúng ta sẽ đính hôn cùng ngày cưới với Tuấn Anh!”

“Bố mẹ anh??” Tôi và Tường Vy cùng lúc buột miệng hỏi lại. Sau đó Tường Vy ngại ngùng che miệng, cúi mặt lí nhí “Ừm.. Hai người cứ tiếp tục, cô chủ.. Tôi đi trước!!”

“Được!” Tôi gật đầu nhìn Tường Vy chạy nhanh ra phía ngoài, dù kiềm chế nhưng khóe mắt cô nàng vẫn ươn ướt. Tựa như không nhanh thoát khỏi đây sẽ lập tức khóc ngất vậy.

“Em nên cẩn thận một chút!” Trung Kiên hừ nhẹ, khó chịu thấy rõ “Người này không đơn giản!”

“Em biết!” Tôi gật đầu đồng tình, nhưng cũng không biết làm thế nào. Chẳng lẽ khai trừ cô nàng luôn khỏi Đàng? Chắc, máu thánh mẫu của mị nhất định sẽ không cho phép, hơn nữa cô ta cũng đang rất bình thường, lấy lý do gì để đuổi?

“Hôm nào cũng để cho cô ta tới..” Trung Kiên nhéo mũi tôi, nói dối “Không sợ cô ta quyến rũ anh sao?”

“Anh mà có ý muốn đi thì chẳng cần đợi đến lúc cô ta tới anh đã đi mất rồi!” Tôi bĩu môi, nguyệt dài. Chưa kịp nguyệt xong môi đã bị ai đó bắt lấy, một nụ hôn thật dài, ngọt như đường mật.

“Sắp hết rồi..” Trung Kiên dịu dàng đỡ lấy tôi, sao cho vết thương trên vai dựa vào cơ lưng của anh ta thật êm “Muốn anh li xì trước cho không?”

“Ồ, em có quà tết?” Tôi ngạc nhiên xoay người, xoay mạnh quá làm vết thương bị động đến, đau tới mức nhe răng trợn mắt.

Nhưng con đau qua đi rất nhanh, thay vào đó là sự háo hức. Quà tết, quà tết cơ đấy!!

Từ bé đến giờ chưa khi nào tôi nhận được một món quà thật sự cả!

Nhớ hồi trước cứ mỗi dịp tết cô nhi viện lại đón không biết bao nhiêu lượt người đến thăm. Từ các nhà hảo tâm đến các quan chức chính phủ.. Họ cũng đem đến cho chúng tôi quà và tiền bạc, nhưng cuối cùng cả đám chúng tôi đều không hiểu nổi, sau một bữa ăn ngon đêm 30 tết, toàn bộ số tài sản đó đã biến đi đâu.

“Muốn không?” Trung Kiên nhướn mày, vui vẻ hỏi “Hôn anh một cái!”

“Mau đưa em!!”

“Hôn đã!!!”

“...”

.

.

Sau một hồi tranh giành món quà bí ẩn, cuối cùng cũng không moi được thông tin gì từ bạn Kiên. Vậy là để không tốn thời gian vô ích chúng tôi quyết định đi xuống dưới nhà.

Để mọi người chờ lâu cũng không tốt, hơn nữa đó còn là.. bố mẹ chồng tương lai của tôi nữa!

Chỉnh trang lại toàn bộ thân thể, Trung Kiên giúp tôi mặc vào một bộ đồ dễ nhìn hơn một chút, mái tóc cũng đã được anh ta chải chuốt mượt mà, khuôn mặt có phấn làm lem lập tức lau rửa sạch sẽ. Cuối cùng nhìn vào gương lại xuất hiện một mỹ nhân đáng chuẩn mắt xanh xinh đẹp kiểu mị như thường! Mỗi tội, mỹ nhân này hơi bị đáng thương, nửa thân trên bông băng trắng lớp..

Mọi người đã ngồi ở bàn, các món ăn truyền thống lần lượt được bê lên, đặt trên bàn một cách có trật tự. Từ xa nhìn vào, đồ ăn trên bàn như thể một bức tranh diêm lệ đầy màu sắc. Hơn nữa bức tranh ấy còn ngon nên càng có nhiều sức hấp dẫn!

Không chỉ có gia đình tôi, chị Vân mà bên bàn ăn còn thêm hai đại nhân vật khác, đó chính là bố mẹ của Trung Kiên!

Dù gì thì cả hai gia đình giao tình trước kia không tệ, đã vậy Tịnh Nhi này cùng hai người họ đã có quen biết từ trước nên bọn họ đều rất hòa nhã với tôi.

Chúng tôi ngồi bên bàn ăn, thường chỉ nói xoay quanh vài chủ đề cũ nát như chuyện học tập, chuyện yêu đương, sau đó trêu đùa Tuấn Anh và chị Vân, rồi hỏi sao tôi và Trung Kiên quen nhau..

Cũng may hôm nay tinh thần phá hoại của mẹ con nữ chính không dâng cao như mọi ngày, hai người bọn họ chỉ lịch sự ngồi cạnh bố hờ và cười dịu dàng mà thôi. Thế nên mọi việc cũng coi như ổn thoả..

Nhưng sao tôi thấy vẫn cứ có gì đó không ổn.. Nữ chính dễ yên cho tôi giả như vậy sao? Đùng đưa, bạn ấy không phải kiểu người dễ dàng từ bỏ đâu!

“Chào mọi người!” Đang mải mê suy nghĩ, phía bên ngoài đã có tiếng người vọng đến. Giọng nữ lạnh lạnh, vui vẻ cùng giọng nam trầm giao hòa cực kì êm tai “Nhà mình ăn cơm sớm thật!”

Tất cả ánh nhìn trong phòng ăn đều đổ dồn về phía đó, hai người, nam đỉnh đặc đẹp trai, nữ nhu thuận ngọt ngào.. đang đứng đó với dáng người tiêu chuẩn.

Vâng, còn ai vào đây nữa!

Chính là cặp thầy trò Đăng Khoa và Hạ Lam!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89

Bố mẹ Trung Kiên không lái xe tới nên sau khi bữa ăn kết thúc, dù muốn hay không anh ta cũng phải đưa bố mẹ mình về.

Mặc dù hai nhà cách nhau có 50m, nhưng khoảng cách ấy có thể ra cả một loạt vấn đề đấy. Bạn Trung Kiên trước khi ra khỏi cửa còn nhám nháy tôi ý rằng mình sẽ thăm dò ý kiến bố mẹ, xem hai người bọn họ có gì không hài lòng với tôi hay không.

Tất nhiên trước khi dứt áo ra đi còn không quên ý nhị cười với Đăng Khoa một cái. Nụ cười ấy nếu trong mắt người ngoài thì có vẻ lịch sự lắm, nhưng tôi đảm bảo nó ẩn chứa cả đồng hàm ý. Xem kìa, mắt của Đăng Khoa rục rủa rồi kìa!

Sau khi nói vài chuyện linh tinh vớ vẩn, đám trẻ chúng tôi lần lượt rời khỏi phòng khách. Tuấn Anh và chị Vân đi hẹn hò loang quanh đâu đó, còn hai vị khách quý và bạn Ngọc Nhi thì theo tôi lên phòng.

Biến mất lâu quá ta, bạn bị người ta bắn gần chết rồi mới quay lại thăm hỏi. Tình nghĩa quá!

Nhìn thấy Hạ Lam thật sự tôi chỉ muốn nhào đến cho bạn ý một trận, chừa cái thói trốn nhanh như chuột ấy đi!

“Thầy.. Thầy cùng em đi bê chút đồ uống được không?” Còn chưa kịp lên đến tầng hai, Ngọc Nhi đã bắt đầu giờ trò. Hi, rủ nhau đi bê đồ uống nữa cơ? Cẩn thận Tuấn Đạt đến đột xuất thì tha hồ giải thích nhé!

“Ừm..” Đăng Khoa liếc mắt nhìn qua tôi một cái như thể hỏi ý kiến, tất nhiên cái nhìn này tôi không dám đón nhận nên cứ giả vờ cầm cốc đi đi đi. “Cũng được!”

“Không cần!” Hạ Lam ngăn giữa, thân mật cực kì kéo tay Ngọc Nhi q”Minh và bạn đi nha, bạn thấy có được không?”

“Ồ..” Trước mặt nam phụ của đời mình, dù chết cũng phải diễn! Phương châm ấy bám riết lấy bạn Ngọc Nhi làm cho bạn ấy dù đang ghét bỏ Hạ Lam hết sức cũng không dám hất tay ra “Chuyện này..”

“Minh bê nổi, có mấy cái cốc nhỏ xíu thôi mà!” Hạ Lam cười híp mắt có vẻ dịu dàng lắm nhưng giọng nói thì lại coi thường hết sức “Xem đi, mình đâu có liễu yếu đào tơ như bạn!”

“...”

“Hơn nữa thầy đi cùng Tịnh Nhi mới tốt..” Hạ Lam không nhìn tôi, cũng không nhìn Đăng Khoa, cúi đầu đi xuống dưới “..Nhờ đâu bạn ấy ngã còn có người nâng!”

“Cậu cũng học võ cơ mà!” Tôi nhăn mặt kiến nghị, dám nói lấy mị à? Cậu mấy tuổi rồi Hạ Lam? Không thấy tôi sắp lấy chồng rồi sao mà còn lắm chuyện??? “Không tranh cãi nữa! Thầy đi với Ngọc Nhi đi!”

“Được rồi!” Đăng Khoa neho mắt nhìn tôi một cái, sau đó gật đầu với Hạ Lam rồi đi thẳng xuống phía dưới.

Ngọc Nhi thấy vậy liền lên lút muốn hất Hạ Lam ra, ai ngờ cô bạn của tôi lại là dân học võ, thân thủ bất phàm. Trước khi nữ chính ra tay Hạ Lam đã kịp đẩy Ngọc Nhi một phát vô cùng mạnh làm cô nàng suýt chút lảo đảo cầu thang.

Tôi và Hạ Lam cao ngạo đứng phía trên nữ chính mấy bậc, nhìn xuống phía dưới thấy cô nàng chật vật mãi mới đứng vững được thì há hê vô cùng. Không cần nhìn nhau cũng đoán được mặt người còn lại vô cùng vui vẻ.

Đáng tiếc là cô ta không ngã, tôi thật sự cũng có ác ý muốn cho Ngọc Nhi lăn cầu thang một lần. Cho cô ta ném mùi đau khổ vì bị cạnh bậc thang đập vào người một chút.. xem sau này còn dám đẩy tôi nữa không?

“Giúp tôi bật điện!” Cửa phòng được Hạ Lam chu đáo đẩy ra, tôi chỉ về cái công tắc ngay bên cạnh cô nàng lên tiếng nhờ vả “Phòng hơi bừa bộn một chút!”

“Ồ không ngờ nha~~” Hạ Lam không để ý đến lời cảnh báo của tôi, nhào đến cạnh mấy giá.. ừm.. Giá sách của tôi mà xem loạn “Cậu thế này mà lại là một sách! Đọc nhiều ghê! Gì đây.. Trăm lần lăn giường, một lần yêu? Tịnh Nhi, lăn giường là gì? Còn đây nữa.. Chúng tôi tôn thờ cô ấy? Eo kinh quá! Là loại tôn giáo gì à!?!?.. Này nữa..”

“Cậu đừng xem nữa..” Tôi dựa lưng vào thành giường, mặt mày tái mét.

Đừng Hạ Lam!

Tôi không muốn hủy hoại mầm non đất nước!!

Thể loại máu chó cả biển như vậy cậu không thể động vào đâu! Nhất định cậu sẽ chết chìm, chết sặc, chết tắc.. trong đó!!!

“Mau qua đây, tôi có chuyện muốn hỏi!”

“...”

Hạ Lam thấy tôi nghiêm túc liền thu lại biểu cảm giả bộ vui vẻ, xụ mặt tiến tới chỗ tôi ngồi xuống bên cạnh.

Chúng tôi cứ như vậy, nhìn nhau một lúc lâu, mãi cho tới khi thấy hai người kia chuẩn bị quay lại mới thôi. Tôi thờ dài, vẫn là tự mình lên tiếng chất vấn trước: “Hạ Lam, cậu đã trốn ở đâu bao ngày qua?”

“Tôi..” Hạ Lam hơi cúi mặt, chậm rãi đáp lời “Tôi đi cùng anh ấy!”

“Đăng Khoa?” “Đúng vậy!”

Thì ra bạn Hạ Lam đã biết hết mọi chuyện, từ việc thân phận của Đăng Khoa đến quá khứ của anh ta. Ban đầu cô nàng cũng chỉ xuất phát từ lý do Đăng Khoa dám làm phiền bạn thân của cô nàng -tức là mị đây- mà cho người điều tra anh ta một chút.

Mục đích ban đầu là để tìm điểm yếu uy hiếp Đăng Khoa hòng bắt anh ta tránh xa tôi ra.

Ai ngờ được càng tìm hiểu, càng điều tra.. lại càng chìm đắm. Dần dần, Hạ Lam nữ hiệp của chúng ta đã không khống chế được cảm xúc của bản thân, tự mình đã đem lòng yêu người con trai vừa mạnh mẽ lại vừa yếu đuối ấy từ khi nào..

Vừa mạnh mẽ lại vừa yếu đuối?

Theo tôi thấy thì phải là vừa quái dị vừa biến thái mới đúng!

Nhưng mà.. thôi đi, Hạ Lam người ta đang chìm trong tình yêu đầu đời mãnh liệt, tôi mà nói xen vào ăn mắm như chơi!!

Buổi trưa hôm đó, lúc nghe Đăng Khoa bày tỏ tình cảm với tôi Hạ Lam đã rất sốc. Ban đầu cô nàng còn tưởng Đăng Khoa chỉ lấy tôi ra làm lá chắn tốt để che giấu thân phận, nào ngờ được anh ta thật sự lại ôm tình cảm này với tôi..

Nói thật, chính tôi còn cảm thấy sốc nữa là..

Sau khi tôi đi khỏi, Đăng Khoa cũng đi. Anh ta lên máy bay đi đến một vùng đất nào đó ở Trung Đông. Hạ Lam lo sợ Đăng Khoa vừa bị từ chối tình cảm sẽ sinh ra chán đời các kiểu nên vội vã dùng máy bay riêng chạy đến chỗ anh ta.

Ngờ đâu một lần đi này lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.. Vụ giao dịch của Đăng Khoa thất bại vì có sự cố, trong lúc anh ta cùng đám đàn em trở về thì bị tập kích, số người chết quá nửa, số còn lại mở đường máu rút lui. Dù sao cũng đang trên đất khách, không nhường nhịn không được!

Hạ Lam đến đúng lúc cuộc chiến đang ở điểm cao trào, liên tục dụng địa hình nhảy đến chỗ Đăng Khoa, ý đồ kéo anh ta đến máy bay riêng để chạy.

Thế nhưng người tính không nhanh bằng trời tính.. Bầu trời Trung Đông u ám bao phủ hàng loạt khói sẫm màu, rồi những tiếng động vang trời ồ ồ, rung chuyển cả vùng đất dưới chân hai người. Đăng Khoa vội vàng ôm lấy Hạ Lam, cả hai rơi vào một vùng nào đó mãi đến hôm nay mới trở về được.

Thì ra lúc ấy có một vụ đánh bom khủng bố, chỗ Hạ Lam và Đăng Khoa đứng ngay gần đấy nên bị ảnh hưởng rất nhiều. Bọn họ kẹt trong một tòa nhà đổ nát nên thoát thân, còn tất cả những người đi chung, kể cả máy bay riêng của Hạ Lam đều đã biến thành tro bụi.

“Trời ơi, còn kịch tính gấp ngàn lần mấy cái phim Hoàng Quốc Trung Kiên cho tôi coi!” Tôi phải tự kiềm chế N lần mới ngăn được mình không gào rú như con thú “Quá hấp dẫn! Thế nào rồi? Qua mấy ngày ở chung.. Quan hệ của hai người đã đến bước mấy rồi?”

“Chẳng đến bước nào hết!” Hạ Lam phì cười lắc đầu “Đăng Khoa là người thâm tình.. Một khi anh ấy đã yêu ai sẽ không dễ dàng thay đổi..”

“Anh ta sẽ bỏ rơi một người dám hi sinh tất cả vì mình ư?” Tôi lắc đầu không đồng tình với ý kiến của Hạ Lam

Cả hai chị em nhà họ đều thật đáng ngưỡng mộ.. Dám từ bỏ, dám đấu tranh, cũng dám hi sinh vì tình cảm của mình. Nhìn lại bản thân.. Tôi đã làm được gì cho tình cảm của mình và Trung Kiên? Hay tất cả những gì tôi hành động chỉ là ngồi im và hưởng thụ đãi ngộ tốt đối phương đem đến cho mình?

“Theo tính cách của anh ấy thì tôi sẽ là một quân cờ tốt!” Hạ Lam nhếch môi, chưa bao giờ tôi thấy nụ cười của cô ấy thô lương đến vậy “Nhưng thế thì sao chứ..”

“...”

“Anh ấy có sức lực theo đuổi cậu, tôi cũng có sức lực theo đuổi anh ấy!” Cô nàng vẫn giữ nguyên nét cười buồn bã ấy, nhưng ánh mắt lại có mấy phần quyết tâm “Đến tận khi anh ấy hết hi vọng với cậu, tôi nhất định sẽ có cơ hội!”

“Cậu không cần chờ lâu đâu..” Tôi vỗ vỗ vai Hạ Lam an ủi, ai ngờ vô ý dụng mạnh chạm đến vết thương, lại một trận đau đến chết đi sống lại “.. Tôi sắp đính hôn với Trung Kiên rồi!”

“Nhanh vậy sao?” Hạ Lam lắp bắp hỏi lại “Cậu.. Cậu mới có 15 tuổi chứ gì? Tôi sẽ báo cảnh sát, xịch hết các cậu vì tội tảo hôn!”

“Cậu dám?”

“Tất nhiên tôi dám!!”

“Mà này.. Sao hai người đó đi lâu quá vậy?” Tôi nhìn đồng hồ, hơi nhíu mày hỏi. Chỉ là bê mấy cốc nước thôi mà, có cần làm quá đến nửa tiếng vậy không??

“Ờ, cái con bé đó nhìn là nhận ra ngay loại hồ ly rồi..” Hạ Lam nghe nhắc mới nhớ, xiết chặt nắm tay dứ ra phía cửa “.. Không hiểu Hạ Vũ ung nó ở điểm nào?”

“...”

“Dám quyến rũ Đăng Khoa của tôi? Nhất định phải cho nó nếm thử mùi đau khổ!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90

Không cần đợi chờ quá lâu, chỉ chút xíu sau Đăng Khoa và Ngọc Nhi đã quay trở lại. Đăng Khoa vẫn giữ thái độ bình thường như vậy, nhưng nữ chính

của chúng ta đã khác.

Cô nàng đặt khay nước uống lên bàn, như vô tình ngồi ngay sát cạnh Đăng Khoa, bày trò em gái tốt hỏi thăm tôi xem vết thương hôm nay thế nào, đã đỡ chưa?

Ôi cmn tốt!

Em gái quý hỏi chuy câu này, chuy xin lấy cái bóng đèn ra mà đảm bảo tối nay vết thương lên da non luôn ấy chứ!

Quan tâm ghê hồn, “Vết thương của chị thế nào?” nữa cơ?

Còn nữa.. Hình như nữ chính đã thay đồ?

Khi này cô ta mặc cái váy khác cơ mà? Hoa nhỏ màu sáng.. Sao giờ đã chuyển thành váy trắng rồi?

Lẽ nào hai bọn họ xảy ra chuyện-ám-muội gì?

Ừm... chuyện ám muội cũng không liên quan đến tôi.. Nhưng sao lại cứ phải là màu trắng? Định làm âm hồn bắt tán ám bọn tôi đến cùng hay sao!???

“Đau lắm đúng không?” Đăng Khoa như có như không lướt nhẹ mấy ngón tay thon dài của anh ta lên vai tôi. Sự run rẩy chậm chạp truyền từ đầu ngón tay anh ta qua vai làm tôi nghi ngờ bản thân cảm nhận nhầm.

Đăng Khoa anh ta đang xót xa giúp tôi đấy à?

“Tất nhiên là đau!” Trung Kiên nắm lấy tay anh ta, cười nửa miệng và xiết bàn tay đó thật mạnh..

OMG!

Trung Kiên!

Lại là bố Kiên!

Bố làm ơn đừng có xuất quỷ nhập thần thế được không?

Làm chúng tôi ở đây ai nấy hết hồn, xem kia.. bạn Hạ Lam đang uống trà cũng phải phun ra quá nửa rồi! Thật sự là mất hết cả hình tượng!

“Cậu trúng đạn không biết bao nhiêu lần rồi..” Trung Kiên nhếch môi cười tà “Cảm giác đau này cậu phải hiểu rõ hơn ai hết chứ?”

“Tôi không hỏi cậu thì phải?” Đăng Khoa nheo mắt, hất mạnh tay Trung Kiên ra.

Nếu đây không phải ngôn tình thuần, và bạn Kiên không phải chồng sắp cưới của tôi thì tôi thật sự sẽ làm bạn Kiên và bạn Khoa là một cặp. Và vì nữ phụ Tịnh Nhi tôi đây xen ngang nên bọn họ giận đối nhau, ghen tuông nhau..

“Cô ấy chuẩn bị là vợ tôi, hỏi cô ấy cũng giống như hỏi tôi vậy!” Trung Kiên tự đắc ngồi xuống cạnh tôi, đưa lưng tôi dựa lên ngực anh ta cho êm “Em nói xem thế có đúng không Tịnh Nhi?”

Không!

Đừng lôi tôi vào chuyện của các người!!

“Một số việc.. Oan có đầu, nợ có chủ..” Đăng Khoa âm trầm, khí tức nguy hiểm tràn ngập khắp chốn “.. Phải trả đúng người mới được!”

“Ồ, cậu đi quá xa chủ đề rồi!” Trung Kiên cũng không kém phần, tiếp tục đẩy không khí trong phòng xuống âm độ.

Ba người con gái xinh đẹp, liễu yếu đào tơ chúng tôi ngồi tại đây có chút không thích hợp.. ngọt ngào quá!!

“Chẳng lẽ cậu vẫn còn nghĩ chúng ta đang đi học sao mà phải theo chủ đề?” Đăng Khoa phá ra cười, nụ cười ẩn ý ấy làm ba mỹ nhân chúng tôi mờ mịt “Trung Kiên, nói xem có phải dạo này cậu rất rảnh không?”

“Đúng!” Trung Kiên không nao núng, híp mắt ung dung thừa nhận “Vô cùng rảnh!”

“Nói cho cậu hay.. Bẫy kinh tế cũng không chỉ mình cậu mới biết làm!” Đăng Khoa trầm giọng, hàm ý ám chỉ rõ ràng.

Anh ta đang nói tới vụ đàn em của mình bị Trung Kiên thanh trừng bớt đấy à!?

Chắc vậy rồi, giọng điệu có vẻ uất ức thế kia cơ mà! Giống hệt nữ sinh đang làm nũng người yêu nha~~

“Và cũng không phải chỉ mình cậu mới biết tránh!” Trung Kiên cũng cười, nụ cười của cả hai bọn họ làm chúng tôi chóng mặt.

“...”

“...”

Chúng ta nói chuyện khác được không?

Mấy vấn đề này còn đá qua đá lại nữa nhất định sẽ tốn chương đến chết!!

Tôi rơi lệ ngập lòng, liếc mắt qua phía hai người con gái còn lại.. Họ cũng chẳng khác gì tôi, thà chửi nhau còn hơn nghe hai ông nội tranh cãi chuyện kinh tế..

.

.

.

Thời gian thấm thoát tựa thoi đưa, đưa qua đưa lại, cuối cùng cũng hết cái mùa trăng cuối cùng.

Chỉ còn hai ngày nữa là đến tết, không khí náo nhiệt tràn đầy khắp nơi. Tuy không ra ngoài nên không thể biết ngoài đường thế nào, nhưng trong nhà tôi, những người làm đã lôi ra từng bọc đồ trang trí lớn, thi nhau treo đèn kết hoa.

Từ trong nhà đến ngoài ngõ, từ tầng 1 đến tầng N, từ phòng khách đến nhà vệ sinh.. đều được thay thế một bộ mặt lớn. Những chiếc đèn sao nhấp nháy, những câu đối đỏ, nhưng bao lì xì treo lên lấy may.. Rồi cả cây Đào và cây Quất lớn cũng đã được bê vào giữa phòng khách, để ở đó làm không khí tết tràn ngập khắp nơi.

Ngoài sân vườn, những đèn đăng đỏ được treo lên cao, treo hai bên tường, treo trên cửa.. hệt như những nhà quý tộc của thời đại trước, bắt mắt cực kì.

Có lẽ là do sắp tết nên nhiều việc, dạo này mọi người trong nhà lúc nào cũng trong trạng thái chân không chạm đất. Bọn họ lúc nào cũng vội vã sau đó đi giải quyết tài liệu, tới cả Trung Kiên cũng vậy, về đến phòng một cái là nhào đến ôm tôi rồi xử lý tài liệu ngay.

Sổ sách ngập đầu!

Đúng là làm kinh doanh cũng không có sướng!!

Hạ Lam và Đặng Khoa sau hôm đó cũng ít tới thăm tôi dần. Đặng Khoa có sai người đưa tới cho tôi mấy hộp thuốc, rồi cũng ít liên lạc dần. Hạ Lam nói anh ta có phi vụ gấp ở Tung Cù nên đã xuất ngoại, phải tận giao thừa mới có thể về..

Chính vì những lẽ đó mà hiện giờ tôi đây đang cảm thấy chán-vô-cùng!

Oa~ Ở nhà nhiều thật sự rất CHÁN!!!!

“Không cần kêu than!” Trung Kiên ôm xiết lấy tôi, vui vẻ nói “Chiều nay anh nghỉ làm, dẫn em tới một vài nơi!”

“Anh nghỉ?” Tôi nửa ngạc nhiên, nứt mong chờ “Còn công việc thì sao?”

“Ừm.. Đã coi như xong cả rồi!” Anh ta nhẹ nhàng thở ra, thông báo “Anh cũng đã để nhân viên nghỉ hết, còn có ngày mai nữa là tới tết rồi còn gì!”

“Được!” Tôi gật đầu kiểu bắt khuất “Anh muốn đưa em đi đâu?”

“Còn nhớ vụ quà tết không?” Anh ta làm ra vẻ thần bí “Hôm nay anh dẫn em đi xem, tiện thể đi mua sắm chút đồ rồi.. trở về nhà anh trước. Em thấy thế nào?”

“Về nhà anh?” Tôi giật mình suýt nữa nhảy dựng cả lên. Về nhà anh ta sao? Tục lệ thăm nhà trước tết ấy hả??

Trời ơi!

Mị không muốn!

Mị ngại ngùng

“Ừm, trước sau gì cũng phải tới, tới sớm tranh thủ tình cảm sớm!” Trung Kiên nhẹ giọng khuyên nhủ “Dù sao hôm trước bố mẹ cũng đang rất vừa ý với em!”

“Chuyện này..” Tôi bối rối “Em còn chưa sẵn sàng!”

Sao lần trước chưa là gì của nhau thì thấy đến nhà anh ta ăn chùa ở chùa các kiểu là chuyện vô cùng bình thường. Mà đến giờ, khi đã xác định quan hệ

rồi lại cảm thấy khó khăn đến vậy?

Tôi rất sợ phải lấy lòng người khác.. vì chuyện này tôi làm không có tốt! Nếu nói thẳng ra thì còn phải là quá tệ ấy! Bảo tôi khéo léo nịnh nọt người ta? Thà để tôi dùng đường chà vào lưỡi cho người ta ngọt còn dễ dàng hơn..

“Có gì đâu, anh sẽ làm chống lưng cho em!” Trung Kiên nắm lấy tay tôi, khuyên nhủ “Chúng ta cứ ra ngoài trước, trên đường đi em hãy suy nghĩ kĩ về chuyện này.. Tới lúc vài trung tâm thương mại rồi trả lời cho anh sau được không?”

“Ừm..”

“Mà chồng nghĩ thế này này vợ ơi..” Trung Kiên đột ngột quay phắt lại ôm xiết eo tôi “Em nên học hỏi anh đây này.. Xem, anh với em còn chưa có gì mà anh đã tới nhà em ăn chùa ở chùa.. “

“...”

“Đó.. Em còn ngại gì chứ?”

“...”

Ông nội, đừng bắt tôi vô duyên như ông có được không???

.
.
.

Trung Kiên đưa tôi đi qua sân bay, tiến dần đến khu phía Đông. Khu này thời gian trước rõ ràng còn là khu nhà ổ chuột, là nơi ở của hàng trăm ngàn người dân nghèo, nay tất cả đều đã bị dẹp bỏ, dấu tích còn lại chỉ là những ô đất nền đã được xây dài phân cách thành từng khu nhỏ.

Những người thợ vẫn đang dốc sức làm việc, đẩy nhanh tiến độ. Đảm bảo chỉ trong một thời gian ngắn nữa thôi, khu này sẽ được khoác lên mình một bộ mặt hoàn toàn mới. Có khi còn trở thành trung tâm tiếp theo của thành phố cũng nên..

“Sao lại đưa em tới đây?” Trung Kiên mở cửa xe, giúp tôi xuống dưới. Cũng may không đi giày cao gót, nếu không nhất định sẽ ngã dập mặt.. Nhìn xem, chỗ này chỉ toàn đất đá lổm chổm.

“Anh đã đầu tư quy hoạch lại khu này..” Trung Kiên đóng cửa xe, mỉm cười nghiêm nghị.

Gió đông thổi thoảng qua hất tung mái tóc ngắn mềm mại của anh ta, gương mặt khẳng khái, đẹp như tượng tạc tỏa ra một thứ ánh sáng vô cùng thu hút. Tôi bất tri bất giác nhìn qua Trung Kiên, sau đó không thể rời mắt được nữa..

“Chúng ta sẽ gây dựng lại chỗ này!”

“VẬY.. Còn người dân ở đây?” Tôi nhăn trán, nhìn những mảnh đồ nát vương vãi còn chưa được dọn dẹp xong xuôi. Khu này trước đây là khu ổ chuột, nơi trú chân của hàng trăm hàng ngàn người. Như tôi trước đây cũng vậy.. chẳng phải không ngại đi ngàn dặm đường, chỉ lo không thuê được nhà giá rẻ đó sao?

Bọn họ sẽ như thế nào? Đã sắp tết, lại không còn nhà??

“Em không cần lo, anh đã có sắp xếp cả rồi!” Trung Kiên nháy mắt, kéo tôi đi tới “Này, có cần anh ôm em đi không?”

“Không biết xấu hổ!” Tôi bĩu môi, tự mình bước trước. Trung Kiên theo ngay phía sau, mỗi lần anh ta đi tới đâu những người công nhân ở đây lại quay ra cười và chào hỏi anh ta như thể đã quen biết từ lâu.

Trung Kiên vừa đình đặc lại vừa gằn gữ, cứ như vậy vừa đi vừa gật đầu chào hỏi lại bọn họ.

Nói thật, tuy không phải lần đầu nhìn thấy hình ảnh trưởng thành của anh ta. Nhưng lần nào nhìn thấy cũng làm tôi có chút cảm giác khó tả, dường như đó là một người khác, một gương mặt khác của Trung Kiên. Tôi không tài nào chạm tới được.

“Tĩnh Nhì!” Trung Kiên cười ngọt ngào, kéo tôi lại gần phía mình. Chúng tôi đang đứng trước một nền đất đã được san phẳng và đổ nền. Phía bên cạnh cũng đã được xây tường bao, về cơ bản đã định hình xong phần nào kiến trúc “Đáng lẽ đợi tới lúc xây xong anh mới đưa em tới.. Nhưng anh thật sự không thể đợi tới lúc đó được..”

“Chỗ này..”

“Chúng ta sẽ xây cơ sở hai!” Trung Kiên híp mắt cười “Nhà hàng của em, một nơi dành riêng cho người nghèo!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 91

Sau khi chúng tôi rời khỏi khu Đông, Trung Kiên dẫn tôi tới trung tâm mua sắm, hai đứa cùng nhau chọn vài thứ đồ. Từ quần áo mới cho tới đồ gia dụng hằng ngày, tiếp đến là vài món đồ biếu dùng cho nhà tôi và nhà anh ta. Nghĩ là ít vậy mà loanh quanh cũng mất mấy tiếng đồng hồ, đồ chất đầy xe. Nhiều đến mức Trung Kiên phải bỏ lại một cơ sở thứ để nhờ nhân viên giao đến tận nhà.

Trung Kiên đánh thẳng xe vào gara phía trong biệt viện. Mặc dù tôi biết rõ độ dài đoạn đường từ gara vào nhà là quá 50m nhưng vẫn cố chấp ngồi nguyên trên xe. Mãi tới khi Trung Kiên xuống trước, mở cửa và giục giải mới lật đật bước xuống.

Được rồi!!

Có sao!

Cũng chỉ là gặp phụ huynh thôi mà.. Đâu phải tôi chưa từng gặp ông bà bố mẹ Trung Kiên lần nào đâu mà phải ngại ngùng!

Dung mấy lần trước ý nghĩa khác, còn lần này ý nghĩa khác..

“Đừng lo!” Anh ta vác túi đồ lên vai, nụ cười vẫn phơi phới như gió xuân “Có anh ở đây rồi!”

.

.

.

Bài trí trong nhà vẫn y nguyên như vậy, khung cảnh không thay đổi, con người cũng không khác biệt gì hết.. Vậy mà sao tim mị lại đập ầm ầm thế này??

Trung Kiên đặt đồ vào phía trong phòng khách, gọi lớn một tiếng nhưng tuyệt không có ai trả lời. Anh ta nghi hoặc nhìn qua tôi một cái, gạt đầu trấn an sau đó chạy quanh tìm kiếm. Mãi tới lúc tiếng Trung Kiên từ lầu ba vọng xuống cánh cửa gần chỗ tôi đứng mới được mở ra.

Bà nội Trung Kiên từ đó bước ra, khuôn mặt đã nhuộm màu năm tháng, tuy được bảo dưỡng rất tốt nhưng cũng không thể giấu được vết chân chim và vài nếp nhăn đã hiển hiện nơi khóe mắt. Bà nhìn qua tôi một lượt, ánh mắt có vài phần cương nghị.. thật sự là giống hệt lúc Trung Kiên làm việc!

Ai da.. Phải là Trung Kiên giống bà nội anh ta mới đúng chứ!

“Bà..” Tôi hồi hộp nở nụ cười, đảm bảo là cười khó coi lắm, nhưng mà thôi kệ đi “Cháu chào bà ạ!”

“Mới về đã gọi ầm cái gì?” Bà nội có vẻ không vui, cũng không gạt đầu cười lại với tôi giống như mọi lần, chỉ vẫy tay mấy cái rồi đi nhanh đến bàn bên phòng khách, miệng lầm bầm khó chịu “Đúng là ồn ào!”

“Dạ..” Thái độ kiểu này.. Là đang dẫn mặt tôi sao?

Bầu không khí khó chịu không tả, tôi chẳng biết mình nên làm gì, cứ đứng chôn chân tại chỗ lén nhìn bà nội tiến đến ghế dài, chậm chạp ngồi xuống. Bà nội với tay lấy điều khiển tivi trên bàn, bấm một cái, tiếng tin tức từ phía trong phát ra còn ồm ồm gấp mấy lần tiếng gọi của Trung Kiên. Từ trên tầng có lẽ anh ta cũng đã nghe thấy động tĩnh, liền quay bước xuống dưới.

Từ đây, tôi có thể nghe rõ ràng tiếng gày của Trung Kiên gõ xuống mặt sàn hoa cương. Từng bước, từng bước.. chắc nịch!

“Lại đây ngồi đi!” Bà nội lúc này mới quay lại nhìn qua tôi một cái, ánh mắt không chút cảm xúc, lãnh đạm như nói với không khí “Mau lên, mắc công Trung Kiên lại nghĩ ta ngược đãi bạn gái nó!”

“O..” Chết rồi! Nói chuyện kiểu này là ý gì?? Mẹ ơi, lẽ nào lần đầu trải nghiệm gặp mặt “gia đình chồng” lại thảm thế này? “Dạ vâng ạ..”

Trong lòng rối như tơ vò, tôi cúi đầu đi nhanh tới chỗ chiếc ghế nhỏ kê tít phía ngoài, cố gắng học dáng điệu lịch sự nhất mà ngồi xuống.

“Bà ở đây sao?” Trung Kiên từ cầu thang vui vẻ hỏi “Vậy mà để con gọi mãi! Mọi người đi đâu cả rồi?”

“Ra ngoài!” Bà nội không mặn không nhạt trả lời cho có lệ, mắt vẫn dán vào tivi mặc dù trên màn hình chẳng phát sóng cái thông tin quái gì hay ho cả.

Ừm.. Cũng không thể nói thế, nhờ không hay với tôi mà hay với bà thì sao?

“Ra ngoài là thế nào?” Trung Kiên nhăn mày không vui “Đều nói hôm nay Tịnh Nhi qua..”

“Ta bảo ra ngoài hết đó! Con thích ý kiến gì không?” Bà nội cắt ngang, không hề khách khí mà lườm tôi một cái.

OMG!!

Đích thị là bị ghét rồi!!

Tại sao? Tại sao chứ??!

Tôi còn chưa có làm gì!! Chưa có nói gì!!!

Hơn nữa lần gặp trước không phải mọi thứ đều bình thường sao?

“Bà..” Trung Kiên có vẻ bất lực, cuối cùng cũng cúi đầu áy náy bước nhanh đến chỗ tôi “Anh sẽ gọi bố mẹ về, em chờ chút!”

“Khỏi gọi!” Bà nói nhanh “Điện thoại đều ở đây!”*...” Vậy là xong..

“Cháu cũng ra ngoài đi!” Bà nội nhìn xoáy vào bàn tay của Trung Kiên đang đặt lên vai tôi, lạnh giọng ra lệnh “Tôi sẵn bay đón người!”

“Tại sao cháu phải đi?”

“Ta muốn có thời gian nói chuyện riêng với.. cháu dâu tương lai một chút!”

.

.

.

Trung Kiên tần ngần không muốn rời đi, nhưng vì tôi giục nên anh ta đành cầm chìa khóa ô tô đi nhanh khỏi cửa. Khuôn mặt đẹp trai tràn đầy biểu tình khó chịu cùng bất mãn, giống hệt đứa trẻ nhỏ bị mẹ thất hứa không cho đi chơi công viên vào cuối tuần. Đặc biệt đáng yêu!

Đừng nói mị nghe lời hay dễ thoả hiệp cái khi gì đó.. chỉ là, cái cảm giác bị một người lớn tuổi nhìn chăm chăm bằng ánh mắt ghét bỏ.. nó chẳng vui chút nào thôi! Vậy thì.. thay bằng kháng lệnh tốt nhất cứ chiều ý bà nội biết đâu cứu vãn được chút tình thế. Dù gì thì gì, tôi khẳng định là mình chưa làm cái gì quá đáng đến mức bị ghét bỏ thế này cả! Chắc chắn còn có ân tình!

Ừm.. Trung Kiên đi đón ai vậy ta!?

“Sao phải ngồi xa như vậy?” Bà nội nhìn chán chê, chep miệng nói nhỏ, giọng nói đã bớt đi vài phần xa cách nhưng lớp phòng bị vẫn còn rất dày “Sợ ta ăn thịt cháu sao?”

“Đâu có ạ..”

“Đúng là con gái của Vi gia.. Càng lớn lên càng xinh đẹp, giống hệt như mẹ cháu vậy!”

Bà nội cùng tôi nói vài chuyện linh tinh, kể lại quá khứ trước kia, rồi thì mấy việc lúc nhỏ của Trung Kiên, vài thói quen của anh ta.. Chẳng hiểu vô tình hay cố ý, hầu như lúc nào trong câu chuyện của bà nội cũng sẽ có thêm một nhân vật nữ: đó chính là bạn Quỳnh Chi!

Được rồi, tôi đúng là đẹp thật, nhưng tôi đâu có ngu! Mà dù có ngu đi chăng nữa, cái tên Quỳnh Chi ấy nhắc đi nhắc lại cả trăm lần như thế cũng đủ đâm thủng não cho tôi hiểu rằng, bà nội Trung Kiên muốn loại bỏ tôi ra một bên và ghép cặp bạn Kiên với bạn Chi!

“Này Tịnh Nhi, nghe nói cháu và Trung Kiên dự tính qua tết đính hôn?” Bà nội cười dịu dàng nhưng đáy mắt không chứa lấy nửa tia vui vẻ “Cháu thấy như vậy có phải hơi sớm không? Qua năm cháu mới chỉ có 16 tuổi! Chẳng lẽ.. Hai đứa đã có gì rồi nên mới gấp rút như vậy??”

“Dạ..” Cháu cũng không vội! Là cháu trai của bà vội kìa!! Trong lòng gào thét N câu thanh minh, cuối cùng cũng không dám thốt ra lấy nửa lời. Tôi chán chừ nhìn chăm chăm vào đống chiếc tách đựng trà tinh xảo trên bàn, giả như đang nghiên cứu nghệ thuật.

“Cháu xem đó..” Bà nội nhỏ giọng khuyên nhủ “Là phụ nữ thì không thể vội vàng.. Mẹ cháu còn không phải ví dụ tốt nhất sao? Chọn sai người đàn ông sẽ khổ cả phần đời còn lại!”

Bà đâu cần làm thế.. Hạ thấp cả cháu trai yêu quý của mình để tôi bỏ cuộc sao?

Tôi cũng đâu phải là đứa nhóc mới mười mấy tuổi mà còn nông nổi đến mức không nhận ra ai tốt ai không chứ? Ừm.. Mà cũng không đúng, trong mắt bà nội tôi quả thật mới có mười mấy tuổi..

Đang đây dưng suy nghĩ, bạn nam phụ đáng thương bị chính bà của mình vùi dập đã quay trở lại nhanh như chưa từng phải đi!

Không phải sân bay cách chỗ này khá xa sao? Trung Kiên quay lại nhanh vậy là thế nào? Chẳng lẽ anh ta bỏ dở đang không đón người nữa mà về nhà để bảo vệ cho tôi?

Trung Kiên bước nhanh tới, những bước chân trầm ổn dần dập ngày một lớn. Khuôn mặt anh ta nửa lo lắng, lại như vui mừng khi thấy tôi và bà nội ngồi sát nhau như vậy, còn cúi đầu thân mật nói chuyện nữa chứ..

“Ồ về nhanh quá!” Bà nội vui vẻ nhìn về phía Trung Kiên, giọng nói nửa xa nửa gần khi nãy biến mất hoàn toàn “Mau thật!”

Tôi ngẩng đầu nhìn về phía đó, đằng sau Trung Kiên là một người nữa, một cô gái với vẻ ngoài ôn nhu lương thiện, với tuổi đời vừa quá hai mươi nên càng thêm vào vài nét thanh thực và trầm ổn.

Đúng rồi!

Còn ai khác ngoài người mà chúng tôi nhắc tới này giờ, chính là bạn nữ phụ đã đi xa ngàn năm mới trở lại: Quỳnh Chi!!!

Cô nàng vui vẻ đi phía sau Trung Kiên, nét mặt tươi trẻ cộng thêm sự ngọt ngào kia thật sự dụ người nhìn chết chìm. Quỳnh Chi rất ý tứ, chỉ đi phía sau Trung Kiên mà không hề nhào đến nắm tay nắm chân anh ta gì hết. Thậm chí đến cả bước còn cố bước sau anh ta mấy bước chân liền.

Sự bảo thủ này của cô nàng có vẻ cực kì được bà nội tán dương..

Sao tôi có thể quên được chứ?

Bà nội chính là lớp người cũ! Tư duy cũ! Cách sống cũ!

Lý do tôi chưa làm gì đã bị ghét bỏ không phải quá rõ ràng rồi sao? Bà nội nào lại có thể chấp nhận một đứa con gái chưa về nhà chồng đã theo trai lên giường được chứ??

“Cháu xem Tịnh Nhi..” Bà nội gật đầu, cười thật lòng “Hai đứa nó thật đẹp đôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92

Quỳnh Chi vừa xuất hiện tôi liền thẳng cấp thành người thừa!

Bà nội luôn miệng hỏi cô nàng mọi chuyện thế nào, rồi tình hình bên đó ra sao, đã giải quyết xong toàn bộ thủ tục chưa.. Còn vui vẻ khoe với tôi Quỳnh Chi chính là một trong những tiến sĩ trẻ nhất cả nước, tự hào như thể cô nàng mới chính là cháu nội quý của bà vậy.

Cũng đúng, nếu tôi mà là bà của Trung Kiên nhất định cũng sẽ chọn Quỳnh Chi thay vì Tịnh Nhi.. Xem, đứng chuẩn con nhà người ta nhé, thông minh, xinh đẹp, giỏi giang.. đã vậy còn có thâm tình với Trung Kiên từ nhỏ, độ tuổi cũng vô cùng thích hợp. Chẳng bù cho tôi, ngoài gương mặt dễ nhìn ra thì chẳng còn điểm gì hay ho. Hơn nữa còn là đứa nhóc miệng còn hôi sữa, cả người thương binh!

Quanh quanh đã lại chuẩn bị đến giờ ăn.. Nói thật, chưa bao giờ tôi lại mong đến giờ này như hôm nay. Mặc dù Trung Kiên ý nhị cố gắng tạo không khí thoải mái nhất cho tôi, nhưng nói thật, cố cũng vô ích.

Thử nghĩ xem, nếu bạn đến ra mắt nhà chồng tương lai của bạn, và bạn bị người ta hắt hủi. Thay vào đó, mọi người lại chỉ chăm chăm nâng niu một cô gái khác.. bạn có vui được không? Có bình thường được không?

Trừ khi bạn bị vô cảm!

Quỳnh Chi lấy có một mồi không muốn vào bếp, tôi thì thương tích đầy mình nên cũng không thể nấu cơm. Vậy nên Trung Kiên đành gọi điện đặt thức ăn ở nhà hàng của tôi.

Đúng lúc họ giao đồ ăn tới, bố mẹ và ông nội của Trung Kiên cũng trở lại. Bọn họ vui vẻ hàn huyên với Quỳnh Chi như thể đứa con gái thân thiết đã lâu mới về.

Tôi tự biết thân phận, sau khi chào hỏi xong xuôi thì phén vào bếp gặm nhấm nỗi đau bằng cách dọn đồ ăn lên bàn để chút nữa Trung Kiên bê chúng vào nhà ăn.

Nan giải thật, thế này làm sao đi làm dâu?

“Em buồn?” Trung Kiên đã theo tôi vào bếp từ khi nào, anh ta dịu dàng quàng tay qua eo tôi, nhỏ giọng thở hơi bên tai.

“Không.” Không buồn mới lạ! Tôi giả bộ lắc đầu, cúi mặt tránh hơi nóng từ tai truyền đến “Anh giúp em bê đồ ra ngoài đi, hai bác đợi.”

“Không cần chối, anh biết.” Trung Kiên cúi đầu cẩn thận vào cổ tôi, vừa đau vừa ngứa “Bà nội lúc nào cũng thương tiếc Quỳnh Chi như vậy, vô tình làm tổn thương đến em rồi!”

“...”

“Nhưng đó lại là gia đình của anh.”

“Em biết!” Tôi xoay người lại, cố gắng rặn ra một nụ cười, sau đó kiễng chân lên thom má bạn Kiên một cái thật kêu “Không cần nói nữa!”

Người như Trung Kiên luôn coi trọng gia đình.. Anh ta thật sự nghĩ sẽ gắn bó với tôi cả đời vậy nên mới đưa tôi tới đây, cố gắng gắn kết tôi cùng gia đình vốn có của anh ta, muốn tôi hòa nhập với họ, là một phần của họ.

Như vậy.. Tôi nỡ phá bỏ hi vọng của Trung Kiên đi sao?

Cũng chỉ là giả vờ tươi cười một chút, có phải tôi chưa bao giờ bị coi như không khí? Bị cho ra rìa đâu?

“Kết hôn chúng ta sẽ sống ở ngoài!” Trung Kiên cười vui vẻ, híp mắt cọ cọ cằm lên trán tôi. Làn da mềm mại mang theo xúc cảm vô cùng tốt, hại tôi không nhận được muốn cọ thêm hai ba cái nữa “Anh không thể chờ được nữa!”

“Lẽ nào Đăng Khoa lại nói đúng...?” Tôi nheo mắt, nhận xét. Nào ngờ vừa nhắc đến cái tên này đã làm bạn Trung Kiên nhú mày không vui. Gớm, làm như có thâm thù đại hận gì không bằng, còn không phải chính anh đã hại anh ta thăm một thời gian dài à?

“Nói đúng chuyện gì?” Trung Kiên cao giọng, có chút không vừa lòng “Sao tự dưng nhắc cậu ta chứ?”

“Ai khi yêu cũng biến thành kẻ ngốc..” Nghịch ngợm nhìn biểu cảm trên mặt Trung Kiên biến hóa, tôi ác ý trêu thêm câu nữa “Anh ghen hay sao?”

“Tất nhiên!”

“Này..”

“E HỀM!!!!” Tiếng háng giọng vô-cùng-lớn làm chúng tôi đứng ngay toàn bộ hành động đã đang và sẽ làm, cùng lúc quay ra. Quỳnh Chi xinh đẹp đứng dựa vào cửa, đôi mắt sắc sảo không giấu được sự khó chịu và mệt mỏi “Bà nội nói muốn ăn, hai người đã xong chưa?”

“Xong rồi!” Trung Kiên gật đầu, không lạnh không nhạt đáp lời “Em nói mọi người vào phòng ăn trước đi!”

“Anh có cần em bê giúp gì không?” Quỳnh Chi tự nhiên đi vào nắm lấy tay Trung Kiên thân thiết hỏi. Vừa nói vừa không nhận được mà hung hăng lườm cho tôi một cái.

Hờ, giờ mới nhớ nha

~~Bạn Chi và bạn Ngọc Nhi hòa nhau hạ được Trung Kiên nhằm mục đích gắn ghép anh ta và Quỳnh Chi là một đôi. Ai ngờ, trai cò mổ nhau, ngư ông đắc lợi, tôi loằng ngoằng thế nào đứng phía sau lại vừa được ăn bánh ngon vừa chiêm được “người đẹp”.

Sau vụ đó hẳn nhiên Quỳnh Chi cay cú lắm. Cay cú đến mức gọi điện trách cứ Ngọc Nhi nữa cơ mà!!

Tối hôm đó ngoài cái này ra bọn họ còn bàn cái gì nữa??

Hình như là nói bà nội Trung Kiên vô cùng thích Quỳnh Chi, phải lợi dụng điểm này để đá tôi ra khỏi nhà?

Đúng không?

Vậy là thái độ của bà nội kiểu kia chắc chắn một phần là do cô ta tác động!!

“Không cần đâu!” Tôi đứng bên này không hiểu sao thấy bức bối khó tả liền giả cười đưa tay ra nắm Trung Kiên “Đã có em ở đây rồi, chị cứ ra ngoài đi!”

“Ai hỏi em chứ?” Quỳnh Chi cười khẩy, nghe ra được ý mỉa mai trong giọng nói của tôi nên càng cáu gắt “Tránh ra cho anh chị nói chuyện! A.. Cái này.. Cái này...”

“Đau..” Quỳnh Chi đột ngột nhào đến nắm lấy tay tôi, bàn tay cô nàng nhìn qua thanh mảnh mà có lực vô cùng, làm tôi đau đến chảy mồ hôi lạnh. “Em làm gì thế?” Trung Kiên nhanh chóng đẩy Quỳnh Chi qua bên, cô nàng loạng choạng ngã vào cạnh bàn, đẩy một loạt cốc chén thi nhau rơi xuống.

Âm thanh loảng xoảng chói tai tựa như tiếng tim ai vỡ vụn.

Cô nàng nắm tay vào cạnh bàn, đau xót nhìn Trung Kiên vừa lạnh nhạt hất mình ra, lại qua tôi bằng ánh mắt căm phẫn, tựa như tôi là kẻ thứ ba xen vào

phá hoại hạnh phúc gia đình họ vậy.

“Cái đó.. Anh Kiên..” Quỳnh Chi nhăn mày nói nhỏ, vừa tầm mọi người ở ngoài đã bị tiếng rơi vỡ của thủy tinh chú ý, chạy tới bên cửa.

Nhìn qua một màn này, Quỳnh Chi yếu nhược đứng một bên, tôi và Trung Kiên đứng một bên.. Đảm bảo 9/10 người sẽ cho rằng cô nàng đang bị bắt nạt. Ô, đúng là cô nàng đang bị bắt nạt đấy, ai bảo tự dưng hành động kiêu khó hiểu ấy để làm gì?

“Có chuyện gì?” Bà nội lập tức ra mặt đòi lại công đạo cho cháu gái yêu. “Sao lại thế này?”

“Sao vậy Kiên?” Bố mẹ Trung Kiên cùng lúc hỏi dồn “Đồ vỡ hết rồi, có ai bị thương không?”

“Dạ không sao!” Tôi cười trừ, dù không thích bị lờm nhưng vẫn bước đến “Cháu bắt cần làm đồ, cháu sẽ dọn ngay!”

“Cái đó..” Quỳnh Chi lấp bắp chỉ vào tay tôi, gương mặt thất thần khó tả “Chiếc nhẫn ấy..”

“Có vấn đề gì sao?” Trung Kiên nín lấy tay tôi, không cho phép rời đi. Đôi mắt tựa chim Ưng sắc bén khác thường “Chúng tôi chuẩn bị đính hôn, có lẽ là cùng ngày với đám cưới của Tuấn Anh!”

“Nhanh vậy ư?”

“Đó chẳng phải là đồ gia truyền của nhà chúng ta sao?” Mẹ Trung Kiên ngạc nhiên liếc qua, nắm bắt của anh ta một cái rồi nói “Thằng nhóc nghiêm túc thật?”

“Hừ..” Bà nội phẩy tay, gắt gỏng đi trước “Có gì mà xôn xao, mau lên, ăn cơm!”

.

.

.

Bằng sự sắp xếp của số phận mang tên “bà nội”, tôi và Trung Kiên chính thức bị chia cắt ra hai miền đất nước. Mang tiếng là hai đứa ngồi hai bên bà cho thân mật, Trung Kiên ngồi bên phải bà còn tôi bị điều sang bên trái. Ngay cạnh Trung Kiên là Quỳnh Chi vẫn đang cố gắng hết sức để cướp lại trái tim của người đẹp.

Câu chuyện trên bàn ăn xoay quanh những thứ mà tôi mù tịt, bà nội luôn miệng hỏi chuyện Quỳnh Chi, những việc liên quan đến cô nàng hoặc những vấn đề văn hóa xã hội.. Nhìn bọn họ vui vẻ đàm luận, thi thoảng còn gấp đồ ăn cho nhau, ánh mắt hiền hòa vui vẻ hết như một gia đình hạnh phúc. Trộm nghĩ, nếu ở đây không có tôi, đảm bảo họ còn hạnh phúc gấp mười lần thế này!

“Bà nội.. Bà kể chuyện ngày xưa hai ông bà đi!” Trung Kiên nãy giờ vẫn tiếp chuyện bà nội và bỏ rơi bỏ rớt mị một góc tự dưng chuyển đề tài. Có vẻ cái đề tài này HOT lắm, xem vẻ mặt ai nấy đều hứng thú hoặc cổ tỏ vẻ hứng thú kia là biết ngay kìa!

“Phải đó, bà kể đi bà!” Quỳnh Chi ngồi bên cạnh cũng hòa theo, đôi mắt xinh đẹp cong cong cười với Trung Kiên, dịu dàng vô hạn. “Cháu cũng muốn nghe nữa!”

“Ôi dào, có gì mà kể chứ?” Ông nội xấu hổ, xua tay gạt đi, hai bên má đã lấm tấm đồi mồi cũng đã xuất hiện mấy vết hồng nhạt.

Có vẻ là chuyện tình yêu thâm đẫm nước mắt như phim Hường Quốc đây.. Xem ông bà gấn bó thế này, hơn nữa vào cái tuổi thất thập cổ lai hi rồi mà ông vẫn còn chiều chuộng bà như thế là đủ hiểu tình cảm họ dành cho nhau thế nào.

Chắc, cuối đời vẫn còn yêu thương, một quãng đường thật dài..

Vậy mà tôi với Trung Kiên mới bước chung có một đoạn đã thấy vấp đá, suýt té đập mặt rồi!

“Ông sao lại xấu hổ chứ?”

“Phải đó, bà kể đi bà! Chuyện là thế nào?”

“Ừm hừm..” Bà nội háng giọng, gật gù chiều ý sau khi lờm yêu cháu trai một cái “Thằng nhóc này lúc nào cũng hư như vậy, chuyện cháu nghe đã mấy trăm lần mà vẫn còn muốn sao?”

“Trăm lần như một, lần nào cháu cũng thấy hay hết!” Anh ta cười tà, nịnh hót không ngưng miệng luôn!

“Được rồi..” Bà nội đặt đĩa xuống, chậm rãi nhìn về một khoảng không xa xôi nào đó trong quá khứ “.. Lúc ấy ta mới có 17, ông các cháu đã quá 23.. Nhà ta nghèo lên cụ nội các con chê hai gia đình không môn đăng hộ đối, không cho phép cưới, ra sức cấm cản ta và ông nội các con qua lại..”

“Sau đó thế nào mà hai ông bà vẫn đến được với nhau?” Trung Kiên vui vẻ, vừa thong dong ăn uống vừa hỏi. Ánh mắt có vài phần trào phúng, vài phần đắc thắng trong khi tất cả mọi người ở đây đều đang ngỡ ngàng.

Ồi giời ôi!

Cháu trai quý hóa lại dám bắt bà nội của mình???

Xem xem, mặt bà nội đen sấp thành tro rồi!!

“Có phải.. Vì hai người yêu nhau nên cuối cùng cũng về với nhau không vậy ạ?” Trung Kiên nhếch môi, tiếp tục công kích bằng cách đọc lời thoại phim

Tôi hừ mũi, lườm anh ta một phát. Tên này, bà nội anh đã bao nhiêu tuổi rồi chứ? Nói chuyện kiểu đó có phải muốn bà tức chết không???

“Trung Kiên..” Bà nội sau một hồi á khẩu liền trầm tĩnh nhìn qua tôi một cách thâm thúy. Đôi mắt vẫn còn nguyên nét tinh anh đã ôn hòa hơn hẳn “Bà đánh giá cháu thấp quá rồi!”

“Đúng vậy!” Trung Kiên điềm tĩnh đáp lời “Cháu trai của bà đã trưởng thành, bà cũng nên thay đổi mức điểm của cháu mới đúng!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93

Sau mấy câu nói đầy ẩn ý của hai bà cháu Trung Kiên, vụ việc trước đây không được nhắc đến nữa. Mặc dù tôi không biết chuyện tình cảm của ông bà nội anh ta sóng gió đến mức nào, nhưng tôi lại biết, từ lúc ấy, thái độ của bà nội với tôi đã khác hẳn.

Không phải là dịu dàng ngọt ngào, nhưng ít ra đã không còn bài xích, cũng không có lãnh đạm lạnh nhạt nữa. Thi thoảng cũng kéo tôi vào những câu chuyện đang được nhắc đến trên bàn ăn, hoặc lái qua vấn đề học tập để hỏi tôi vài thứ..

Như vậy so với lúc đầu đã tốt hơn cả vạn lần rồi.

Fufufu~ Xem ra kế hoạch lôi kéo trưởng lão của bạn Quỳnh Chi lại không thành, ai bảo bên quân tôi có một chiến sĩ vừa thông minh vừa dũng cảm như bạn Trung Kiên chứ? Khéo léo khơi ra được cả lòng đồng cảm của bà nội, quá giỏi!

Bữa ăn ấy sẽ kết thúc vô cùng viên mãn, nếu như tay tôi lạnh lặn và có thể đi rửa bát...

.
. .
.

Chúng tôi không lái xe mà quyết định đi bộ cho tiêu com.

Thật ra thì tôi cũng không ăn được nhiều đến độ phải dùng tới cách này để giảm bớt sức nặng cho dạ dày. Có điều, từ hôm nay Trung Kiên sẽ ở nhà anh ta chứ không tới nhà tôi ăn chùa ở chùa nữa nên thật sự có chút luyến tiếc không muốn xa bạn ấy.

Quỳnh Chi xinh đẹp tất nhiên phải ở lại tiếp chuyện các bà lão nên không thể làm cái đuôi đi theo chúng tôi. Nhưng có vẻ cô ta cũng chẳng quan tâm lắm, vì chút nữa kiểu gì Trung Kiên chẳng phải trở về nhà.

Trước khi từ biệt cô nàng còn cao ngạo liếc tôi một cái đầy coi thường, sau đó vào bếp nói chuyện với mẹ chồng.

Đúng là đi đường không phải xem đường xa bao nhiêu mà phải xem người đi cùng bạn là ai.

Quãng đường bình thường thấy dài thật dài, tự dưng hôm nay có cảm giác ngắn lắm. Chỉ một loáng đã sắp về đến cổng nhà tôi rồi.

Con đường vắng lặng và lạnh giá.

Mặc dù phía trên mỗi thân cây lớn đều được chăng đèn kết hoa, rồi hoa đăng các kiểu.. nhưng sự lạnh lẽo vì thiếu hơi ấm của con người vẫn hiển hiện rõ rệt. Tôi không có thời gian thả suy nghĩ của mình đi rong quá lâu, Trung Kiên ép tôi đứng cạnh gốc cây Sầu Đông, từ nhẹ nhàng đến cuồng bạo đặt những nụ hôn tới tấp lên môi tôi. Chỉ một khắc sau, cảm giác nóng bùng và chút đau đón nhàn nhạt đã từ khoe môi truyền đến..

“Anh luôn có cảm giác không thực..” Trung Kiên vuốt mấy sợi tóc đang lòa xòa bên trán của tôi ra sau tai, nhỏ giọng thì thầm. Giọng nói nam tính triền miên của anh ta phiêu phiêu trong gió, vô cùng dễ nghe “..Em là ai? Em đến từ đâu? Liệu em có rời bỏ anh không? Em có trở về thế giới trước kia, bỏ lại anh trong này với một số phận đã định sẵn..”

“Trung Kiên, anh trở nên đa sầu đa cảm thế từ bao giờ vậy?” Tôi phì cười, nhìn anh ta vẫn nghiêm túc tự dưng thấy mình thật vô duyên.

Ể, thánh vô duyên phải là bạn Kiên mới đúng chứ? Có gì tôi lại phải có cảm giác này???

“Từ khi yêu em.” Anh ta nhỏ giọng, đôi mắt sâu thẳm đầy nhu tình.

Sau đó Trung Kiên không nói thêm gì nữa. Thật ra tôi thấy anh ta cũng không cần nói gì hết. Những thứ cảm xúc phức tạp này dù có dùng hàng trăm triệu từ ngữ để nói cũng không nói rõ được. Vậy là chúng tôi cứ như vậy, đứng lặng dưới gốc cây lớn như hai kẻ si tình, đắm đuối nhìn nhau chẳng cần biết ngày mai thế nào..

“Ừm.” Trung Kiên đột ngột buông tay, bàn tay mất đi hơi ấm trở nên trống trải vô cùng. Anh ta gãi gãi cái mũi thẳng tắp, nháy mắt “Anh có việc, cần phải về trước!”

“Hà..?” Về trước? Đoạn này đến nhà tôi còn cần N phút đi bộ đấy?

Sao tự dưng muốn đi chứ?? Anh về nhà với Quỳnh Chi hả? Sợ cô ta đòi không được hay sao??

“Đừng nhìn anh kiểu oán phụ thế!” Trung Kiên cười, đưa tay ra hiệu với ai đó phía sau. Tôi tò mò ngoảnh lại, chỉ thấy một thân ảnh cao lớn xa lạ đứng dựa vào bức tường lớn đầy rêu phong, toàn thân ngập trong bóng tối. Trên miệng người đó ngậm một điếu thuốc lá, ánh sáng hồng hồng lấp lóe như những đốm ma trơi “Ngày mai anh sẽ qua đánh thức em!”

“Trung Kiên?” Không đợi tôi kiến nghị, anh ta đã chạy mất hút, nhanh như ma đuổi!!

Người đàn ông đứng dựa tường nãy giờ thấy vậy, vút điếu thuốc đang hút dở xuống đất, lấy gót giày di di cho tắt hẳn, sau đó chậm rãi bước đến chỗ tôi.

“Sao vậy? Con gái lớn về muộn thế này không tốt đâu!”

BỐ HỜ??

WTF??

ÔNG ẤY LÀM GÌ Ở ĐÂY??

Tôi ngạc nhiên đến mức suýt á khẩu.

Chặn đường chúng tôi chỉ để dạy dỗ về chuyện con gái lớn không được về muộn à? Ồ mai gót! Ông ấy lại tốt như thế từ bao giờ vậy? Nếu thật sự lo cho tôi cũng không lạnh nhạt dứt khoát đuổi tôi khỏi Vi gia như vậy!

“Vẫn còn giận bố?” Bố hờ tiến gần đến, tháo khăn quàng cổ của mình ra quàng cho tôi. Tất nhiên hành động này không được tôi đón nhận nên tôi cố sức né né né!

Ai dè càng né ông ấy càng cố quàng vào!

Một màn hành động tình cảm bị biến đổi thành trò cười siêu cấp. Tự dưng thấy buồn cười không tả, tôi phì ra một tiếng, ông ấy cũng vậy, thoải mái cười như trẻ con.

“Lạnh như vậy mà để hở cổ làm chi? Mau quàng vào cho bố!”

“Đâu có liên quan?” Tôi cúi mặt nói nhỏ, nụ cười tự dưng bay biến, hương vị dỗi hờn xông đầy cổ họng “Lạnh như vậy, bố đứng đây chỉ để đợi con về mắng cho con một trận sao?”

“Không phải..” Bố hờ lắc đầu, cuối cùng cũng vẫn cố gắng quàng bằng được khăn cho tôi mới yêm tâm thở dài “Con đừng trách Trung Kiên, là bố gọi điện cho nó!”

Mới có vậy mà đã bán vạ..

Phản ròi!

Nhất định ngày mai xử anh te tua!

“Vết thương.. Còn đau không?” Ông ấy đột ngột đưa tay xướt nhẹ lên vết thương bên vai tôi, đôi mắt sâu trũng xuống đã có mấy phần mệt mỏi khó tả.

Người đàn ông này là cha của Tịnh Nhi! Cha của Tịnh Nhi nguyên bản chứ chẳng phải cha của mày đâu Ái Nhi à! Tự dưng thương tiếc như vậy, đau lòng như vậy là có làm sao chứ?

“Không sao!” Tôi lắc đầu tránh thoát. Người đàn ông trung niên lướt qua vài tia mắt mát mát và hụt hẫng “Nó sắp lành hẳn rồi!”

“VẬY THÌ TỐT!” Ông ta cũng gật đầu, nới bước theo tôi nhưng bước chân thả thật chậm. Tôi không đành lòng, cũng bước chậm theo, con đường dài vô tận, êm êm tiếng gió. “Khi này con qua nhà Trung Kiên thế nào?”

“Cũng tạm ổn!” Nếu như bạn Quỳnh Chi không phải nữ phụ!

“Ừm, ông bà bên đó đều là người tốt, Trung Kiên cũng là hạc giữa bầy gà, vừa tài giỏi lại vừa ngoan ngoãn..” Bố hờ cũng giống như bao người bố bình thường khác, điềm đạm phân tích cho tôi cái hay cái dở của nhà thông gia.

Dung mà có đúng bố bình thường cũng thế này không ta? Mị từ bé đến giờ chưa bao giờ có bố nên cũng không dám nói chắc.

Nhưng mà.. Cảm giác này thật sự không tẻ đâu!

“Ít ra.. Nó cũng yêu con thật lòng!”

“VẬY BỐ THÌ SAO?” Tôi buột miệng, hỏi một câu chẳng liên quan gì. Câu hỏi này như mọc rễ trong trí óc từ rất lâu, muốn nhổ ra cũng không thể được. Lại nữa! Bạn Tịnh Nhi nguyên bản lại tác quái!!! “Bố có yêu mẹ con không?”

“Chuyện người lớn con không hiểu được đâu!” Ông ấy cười gượng gạo, sau đó thấy tôi đang nhìn bằng con mắt kiêu: Đây sắp lấy chồng, đừng bảo đây bé! Thì liền gãi đầu giải thích “Cái này khó nói lắm!”

“...”

“Thật ra trong chuyện tình cảm không thể nói ai đúng ai sai..” Bố hờ tiếp tục, đôi mắt xa xăm “..Chỉ có thể xem cuối cùng ai là người không phải hối hận mà thôi. Trong cuộc đua tình cảm này, bố chính là kẻ thua cuộc, quá nhiều điều bị bố bỏ lỡ, đến khi ngoảnh lại nhìn thì đều đã muộn cả rồi!”

Đây là lần đầu tiên bố hờ nói với tôi một câu dài như vậy!

Thế mà cảm giác khó chịu không hề có, trong lòng cứ lan tỏa những thứ xúc cảm kì dị không nói được thành lời. Tôi ngẩn ngơ nhìn người đàn ông trung tuổi, thân thể kinh qua sương gió cuộc đời không giấu được vẻ mệt mỏi và phong trần, đôi mắt trũng sâu thâm thúy và cái nhìn buồn rầu vô hạn..

Đó là bố của Tịnh Nhi..

Tôi là Tịnh Nhi.

Đó cũng là bố của tôi!

Mối quan hệ bắc cầu rất lạ nhưng trái tim khát khao có một gia đình lại không cho phép tôi gạt bỏ. Mặc kệ ông ta đã làm gì, đã nói gì, giờ phút này.. có thể cho phép tôi có một người bố hay không??

Thờ ờ một tiếng, tôi tiếp tục bước, con đường dài, những câu chuyện vụn vặt của bố và con gái..

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94

Tết đến rồi!

Lần đầu tiên trong đời trải nghiệm tết cạnh người thân nên thật sự có chút mong chờ!

Haha, chính là một chút mong chờ thôi, chứ tôi đâu phải trẻ con mà làm rộn hết cả lên được!!!

Chúng tôi cũng cúng gia tiên, sau đó đi chúc tết theo đúng chuẩn: mừng một tết cha, mừng hai tết mẹ, mừng ba tết thầy. Nhưng đúng chuẩn ý chỉ được thực hiện đến ngày thứ hai, vì qua ngày thứ ba tôi không làm cách nào bay đi Pháp thăm sư phụ được, cũng nhất định không tới quây rầy Đăng Khoa đang bị Hạ Lam quẩn chân.

Đến chúc tết Đăng Khoa?

Chuyên cười lạnh quá! Thời gian đó thà tôi ở nhà bám càng Trung Kiên đi chơi còn hạnh phúc hơn nhiều!!!

Hai ngày đầu tiên được cảm nhận tết thật sự đúng là vui không tả xiết. Nhà họ Vi là một gia đình danh gia vọng tộc, đã vậy còn có vô cùng nhiều những mối quan hệ lằng nhằng rắc rối với các vị trong giới thượng lưu. Thế là mấy ngày đầu tôi chỉ việc ngồi dưới phòng khách, thấy ai đến chơi chỉ cần dịu dàng cười, với sức mạnh của tuổi 15, tiền lì xì bay ngay vào túi!

Số tiền này không tính là nhiều, cũng chỉ bằng doanh thu vài ngày của nhà hàng, nhưng với đứa chưa được lì xì quá hai con số như tôi, nó thật sự là một món lớn!

Hạnh phúc vô hạn đếm đếm đếm, tôi đem con lợn lớn Trung Kiên mua cho hôm trước tết ra sức nhét vào. Nhét cho mầy đầy chật luôn, để dành sau này lấy tiền mua quần áo cho con gái! Hi hi ~ Tôi quả nhiên là người phụ nữ đảm đang, biết suy nghĩ cho gia đình! Tuyệt vời!

“Biết em tuyệt rồi!” Trung Kiên nhét điện thoại vào túi, uể oải đứng dậy. Thái độ này là do rượu mà thành, tết gia đình vui thì vui thật, nhưng phải nói các ông uống nhiều rượu quá!

Uống thành xô thành chậu thành thùng luôn ý!

Đi đâu cũng thấy uống uống uống và uống! Chúc sức khỏe cũng uống một cái! Chúc tiền tài cũng uống một cái! Chúc con cái cũng cụng thêm cái nữa! Ôi trời, mấy thứ tốt đẹp chưa thấy đâu đã thấy nhập viện vì ngộ độc rượu rồi ấy!

“Nhưng đừng ngăn con lợn ấy nữa, em nhìn nó cả tiếng rồi còn chưa đủ sao?”

“Đủ thế nào được!” Tôi hớn hờ quay ra nhìn khinh thường bạn Kiên một cái, ai ngờ bị con sâu rượu ấy phát hiện, lập tức anh ta nhào đến quyết tử với tôi “Đừng cù.. Buồn em..”

“Buồn mà em lại cười ác thế à?” Tên mặt dày nào đó vô si cười gian, tay vẫn không ngừng động, lườt lườt lườt làm tôi nổi da gà.

Thật ra tuy ngoài mặt mỉa cười, nhưng trong lòng mỉa đang lo lắng lắm đó. May cho bạn Kiên là mỉa đây không bị viêm cánh các kiểu, chứ nếu không bạn ấy thúi tay mà chết là cái chắc rồi!!

Đúng là không cần thận gì hết!

“Anh..” Mãi đến khi tôi cười tới mức sắp tắt thở, bạn nam giầu tên nào đó mới dừng lại, đắc chí cười gian. Đáng ghét, anh ta nhất định là muốn ăn đập!

“Thôi không đùa nữa!” Trung Kiên hất hất mái tóc đen mềm mại không keo bọt của mình, đứng thẳng người “Này Tịnh Nhi, em nằm kiểu này là ý gì? Tính.. khiêu khích anh sao?”

Nghẹn thở!

Tôi ngẩn ra nhìn lại dáng người đáng xấu hổ của mình một chút. Dáng nằm nàng tiên cá gãy chết, bộ váy ngắn vì quần quai do cười nhiều mà xộc xệch, bầu ngực lộ ra quá nửa, đôi chân trần trắng muốt, thon dài xinh đẹp. Đoán chắc khuôn mặt tôi lúc này cũng đã đỏ hồng vì thiếu đường khí, thêm nữa là đôi mắt xanh xinh đẹp đã ngấn ngấn lệ..

Ừm.. chính mình tưởng tượng ra còn thấy mê người, nói gì đến con sâu rượu kia chứ!

“Tránh ra ngay!” Tôi kéo tay ném chiếc gối ôm vào người Trung Kiên, sau đó ra sức chỉnh lại quần áo. Anh ta giả bộ biến hình thành sói ca hớn hờ lại gần.

“Tịnh Nhi a Tịnh Nhi ~” Trung Kiên ngâm dài giọng, quyến rũ cực kì “Em đang nghĩ bậy!”

“...”

“Không đùa với em nữa, chúng ta đi Club đi!”

“Hả??”

“Hương Đêm! Bọn Tuấn Anh đang chờ rồi!”

“...”

.
. .
.

Trung Kiên đáng chết!

Có biết đùa giỡn kiểu đó là gián tiếp giết chết trái tim non mềm xinh đẹp của mỉa không hả? Đúng là không thể chấp nhận được mà!!

Mặc dù trong lòng vô cớ kháng nghị nhưng vẫn phải dùng tốc độ bàn thờ để đi thay đồ nhằm mục đích không để anh ta thấy phản ứng khác lạ của mình. Chọn một bộ váy đơn giản thoải mái, đi đôi giày búp bê nhẹ nhàng, cột cao tóc.. Xoay người trong gương hai vòng, quá hoàn hảo! Hình ảnh một cô gái xinh đẹp hiện hiện trong chiếc gương lớn, mặc dù cô gái này vì là con lai nên hơi có vẻ trưởng thành trước tuổi..

Thôi, kệ đi, già trước già sau kiểu gì chả phải già! Thà rằng mình già luôn từ bây giờ, sau này nhìn vào gương đỡ mất công giặt mình!

Chúng tôi tới Club đã là quá 8h tối. Vì đây là quán dành cho tầng lớp thượng lưu nên rất sang trọng, tiếng nhạc nhẹ nhàng du dương kết hợp với không gian kiến trúc tinh mỹ mát mắt cực kì.

Khách khứa đa phần là người trẻ, bọn họ vừa cầm những ly chất lỏng bắt mắt gì đó vừa nói chuyện vui vẻ. Tiếng cười đùa ngọt ngào, âm thanh truyện trò rôm rả rất có không khí.

Bàn của Tuấn Anh nằm ở một góc khuất gần quầy bar. Lách qua đám người đông đúc, mãi một lúc lâu vừa lúi vừa kéo mới có thể tới được, ngồi vào ghế êm tôi thậm chí cảm thấy may mắn hết sức vì mình đi giày bệt. Nếu không nhất định mỗi chân mà chết rồi!

Nhân vật tụ họp đêm nay vẫn là những gương mặt cũ, không có gì thay đổi. Nam nữ chính ngồi sát nhau, vui vẻ uống rượu, nữ phụ Quỳnh Chi đang hào hứng nói chuyện gì đó với chị Vân và Tuấn Anh, có lẽ là đang bàn về đám cưới, Hạ Vũ gác chân lên bàn, thi thoảng uể oải liếc mắt qua cặp tiền nhân. Cặp nam nữ chính bằng ánh mắt bốc lửa.

Đúng là không biết trời cao đất dày, dám dụ dỗ trẻ vị thành niên uống rượu, muốn đi tù hết lượt có phải không?

“Tới muộn!” Tuấn Đạt nâng cốc hướng về phía Trung Kiên, còn Quỳnh Chi vô cùng tự nhiên nở nụ cười dịu dàng tiêu chuẩn vờn tay kéo nam phụ của chúng ta ngồi xuống cạnh mình “Phải phạt!”

“Đúng đó!” Ngọc Nhi hào hứng cười “Bồi bàn! Thêm rượu!”

“Đừng phạt anh ấy!” Quỳnh Chi lớn tiếng can ngăn, nhưng khuôn mặt chẳng có biểu hiện ngăn cấm gì hết “Trung Kiên tửu lượng rất kém!”

“Cậu ta mà kém?” Tuấn Anh bĩu môi “Một mình cậu ta hạ gục cả nhà tôi đấy!”

“Đừng nói quá!” Trung Kiên cười sang sảng, kéo tôi ngồi vào lòng anh ta. Hành động thân mật ở chỗ đông người mọi cảm thấy không tự nhiên nên muốn xuống, nhưng tên nào đó nhất định không chịu.

Anh ta ôm xiết lấy eo tôi, nhướn lông mày lên thật cao.

Ấn ý gì đây??

Muốn chứng nhận quyền sở hữu cho cả thiên hạ biết à??

“Cần gì làm thế chứ?” Quỳnh Chi bĩu môi ngồi lui ra một chút “Ghế cũng không thiếu, anh để em ấy ngồi xuống đi!”

“À được!” Trung Kiên ngâm dài giọng, để tôi ngồi giữa cạnh anh ta và Quỳnh Chi. Đúng là không hổ danh nam phụ siêu cấp, làm gì cũng có hàm ý!

Chúc qua chúc lại, mãi đến quá 9h tối cũng chưa xong, số lượng chai lọ trên bàn càng lúc càng tăng cao, có xu hướng biến hình thành ngọn núi nhỏ. Mấy anh chàng thi nhau uống không cần biết đến ngày mai, hai chị em nhà họ Hạ vì có chuyện đã đi về trước. Ngọc Nhi và Quỳnh Chi cũng không để tâm chuyện say sưa, cứ nhiệt tình vừa rót vừa nói chuyện. Thành ra một mình tôi không tài nào ngăn cản được.

Không khí trong Club cũng đã thay đổi, nhạc nhẹ đã bị thay bằng âm thanh rộn ràng, vui vẻ, DJ nhiệt tình đánh từng bản, vừa đánh vừa ra sức khuấy động không khí. Ánh sáng dịu dàng cũng bị che lấp bằng đèn mờ và đèn chớp lóa mắt.

“Anh ra ngoài một chút!” Trung Kiên đã có chiều hướng say, khuôn mặt tỉnh anh góc cạnh đỏ hồng. Anh ta ngã vào xương quai xanh của tôi, dịu dàng thở ra “Muốn đi chung không?”

“Cậu đi vệ sinh rủ em gái tôi làm gì?” Tuấn Anh cũng bị men rượu kích thích, lớn giọng cười hời “Đúng là không biết xấu hổ!”

Một tràng cười lớn vang vọng bị tiếng nhạc xập xình lấn át, tôi nhìn theo bóng lưng cao gầy của Trung Kiên đã có phần lao đảo đi về phía sau. Cách chỗ chúng tôi ngồi một đoạn là một ngách nhỏ có rèm che, có lẽ nhà vệ sinh ở phía đó. Vì tới đây lần đầu nên cái gì cũng mù mờ đúng là có điểm bất tiện.

“Xa anh rề một chút chị đã buồn rồi sao?” Ngọc Nhi đã rời chỗ nam chính từ lúc nào, đến ngồi bên cạnh tôi. Nhìn lại mình lúc này, kinh, đào hoa bay toán loạn luôn! Hai bên hai người đẹp nhé! “Không thể hư thế được, phải cho anh ấy không gian riêng tư chứ!”

“Đúng đấy!” Chắc là do men rượu, Tuấn Anh bỗng dung hòa nhã hết sức với kẻ thù này “Thôi kệ cậu ta đi, mau uống!!!”

“Haha~ Tuấn Anh sắp bị xích rồi, muốn thoát mái cũng không thể!”

“Nào, nâng cốc vì Tuấn Anh!”

“Uống đi chị gái yêu!”

“...”

Sao lạ vậy??

Ngọt ngào thế là ý gì?

Ngồi cạnh mì là ý gì?

Bọn điê* này nhất định lại có âm mưu cho coi, làm sao có chuyện bạn Chi và bạn Ngọc đề yên cho tôi gả!!

Nhưng âm mưu đó là gì?

Trung Kiên, anh ở đâu? Vệ sinh gì cả tiếng không thấy quay lại vậy hả?? Hả!!!!?? HẢ???

.
. .
.

Đội mãi không thấy Trung Kiên quay lại, tôi đành phải bỏ dở cuộc vui để đi tìm. Chán nản nhìn lướt qua một lượt, anh trai và Tuấn Đạt đã say tới mức không biết trời đất là gì, bên này nữ chính và nữ phụ cũng đã say tã lã, bắt đầu công cuộc nói năng linh tinh rồi.

Đứng là dính vào rượu thì không thể nào khá được mà! Các người hãy xem ta đây này, chuẩn công dân gương mẫu nhé!!

Thôi không đông dài, công dân gương mẫu đi tìm chồng phát đã. Không khéo lại bị bòn cầu nuốt luôn thì đến khổ.

Tôi đi về phía khi này Trung Kiên tới, ở đây còn một dãy dài thật dài những căn phòng xa hoa. Có lẽ là chỗ “nghỉ chân” tạm thời của cặp đôi nào đó muốn thay đổi không khí. Hành lang tít tắp vô tận, đèn huỳnh quang yếu ớt rất mờ như thể chỗ này đóng không đủ tiền điện nên chuẩn bị bị cắt điện vậy đó. Tiếng kêu la, rên rĩ ái muội lúc có lúc không cứ vang vọng, vang vọng mãi..

Nhà vệ sinh nằm ở cuối hành lang, tôi dùng hết dũng cảm từ bé của mình, liên tục niệm kinh rằng việc này là vì tình yêu, sau đó nhìn trước ngó sau đập cửa bước vào.

Không có!

Kê cả phòng vệ sinh nữ cũng không thấy bóng dáng Trung Kiên đâu!!

Anh ta đi chỗ nào rồi??

Sau một hồi lùng sục cả hai nhà vệ sinh, tôi đành chấp nhận một sự thật không tưởng là bạn Kiên đã biến mất! Hoang mang rời khỏi đó, tôi đi nhanh khỏi dãy phòng nghỉ dài, ai ngờ mới đi được nửa quãng đường, thân thể thương binh đã bị ai đó đập một phát thật mạnh.

Bị bắt ngờ, lại thêm đau đớn từ vết thương trên vai ập đến, tôi ngã vào một cánh cửa gần đó. Ai ngờ cánh cửa này chỉ khép hờ, bị tôi đẩy một cái lập tức bật mở.

Xảo xảm mặt mày, tôi choáng váng nhìn lên, ai ngờ đã bị người kia bồi thêm cho một đá vô cùng mạnh. Hấn ta cười khoái trá, khuôn mặt dưới ánh đèn mờ vụn vụn khó tả. Sau đó, bằng một hành động dứt khoát, đem cánh cửa đó đóng sầm lại, “tách” một tiếng, chót luôn!!

Chuyện.. Chuyện quái gì đây???

SAO LẠI NHỐT TÔI TRONG NÀY???

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95

Sững sờ mất một lúc tôi mới định hình ra được sự thật là mình vừa bị nhốt!

Đùa à??

Đó là ai??

Sao tự dưng lại nhốt tôi ở đây chứ???

“MỞ CỬA! MỞ CỬA ĐI!!!”

“THẢ TÔI RAAAAAAAAA!!!”

“AI ĐÓ!! MAU MỞ CỬA!!! MỞ CỬA!!!!!!”

Mẹ kiếp!!

Thế này là thế quái nào??

Tôi phải bình tĩnh mới được! Nhưng nói thật, trong cái tình huống chẳng rõ đầu đuôi thế này mà bình tĩnh được mới tài đấy!!

Đau quá, ra tay đúng là đủ tàn nhẫn, một phát đập cho tôi ăn đau đến nhe răng trợn mắt. Nhắc vai áo qua một bên, vết máu đỏ nho nhỏ như hoa đã thấm ra ngoài lớp băng vải trắng bốp. Kiểu này vết thương lại toác ra rồi!

Đúng là đen đủi, đen không để đâu cho hết!!

Cứ như vậy thì đến đời nào thân thể mới lành lặn được?

Đội xuôi đau một chút, tôi đứng dậy nhìn quanh một lượt. Một căn phòng đúng kiểu khách sạn tình yêu chỉ có trên phim xxx! Ánh đèn mờ ảo, khung tranh trên tường lồng những bức ảnh mang hàm ý khác lạ, chiếc giường rộng lớn trải ga hồng cũng bộ chăn ga gối tiếp màu bắt mắt.. Chiếc tivi màn hình lớn đặt trên kệ đối diện đang phát hình ảnh của một căn phòng tương tự.

Ai đó đang theo dõi tôi à??

Đứa nào?

Đứa nào dám nhét mị vào đây rồi đặt máy theo dõi mị??

Láo toét!

Nhất định là bọn Quỳnh Chi và Ngọc Nhi! Hai con khốn định bụng nhét tôi vào đây để quyến rũ Trung Kiên cho dễ đây mà! Lại được cái ông này nữa, giờ phút này còn trốn đi đâu??? Đúng là nam phụ có khác, chờ người nơi ấy, chờ hoài không thấy!!!!

Điện thoại, mẹ kiếp, điện thoại của mị còn chưa mua! Nhất định trong phòng này cũng có điện thoại bàn! Tôi lao đến phía đầu giường, chiếc điện thoại nằm ngay trên đó, đáng tiếc chiếc dây nối duy nhất đã bị cắt! CẮT! Mẹ, đủ ác!!!

Tôi điên tiết vớ lấy điều khiển ti vi muốn tắt quách đi cho xong, bực mình, ra không ra được, tự mình xem mình để làm gì???

Khoan đã..

Không đúng!

Đây không phải hình ảnh tự quay trong phòng này!!!

Tôi đây rõ ràng đang ngồi trên giường cơ mà, đâu có nằm?? Người đang nằm hơi nhúc nhích, xoay qua xoay lại một chút, có vẻ ngủ rất không yên ổn. Ừm.. Cái dáng vẻ này hình như có chút.. Quen quen!! Đó chẳng phải là..

*CẠCH!!

Âm thanh sóng động nổi trên loa, tôi ngạc nhiên nhìn đến màn hình. Phía cửa bên đó đã có người bước vào, là một cô gái!

Ánh sáng mờ ảo cũng không chống lại được camera N pixel, màn hình rõ nét đến bất ngờ. Cô gái đó có khuôn mặt dịu dàng, dáng người thon thả ba vòng siêu chuẩn, mái tóc mềm mại được quấn gọn ra phía sau, vừa hững hờ tùy ý lại có phong thái trang nhã khác thường.

Vâng!

Còn ai khác ngoài nữ phụ Quỳnh Chi thân yêu của chúng ta!!!

CMN!! Thế thì chắc chắn 100% kẻ đang say khướt nằm giường kia là bạn Trung Kiên thân yêu của nhà chúng ta!!! Khốn nạn, định nhốt tôi ở đây cho tôi xem pón full HD không che không lấp tiếng đây à???

Mị đã nghi ngờ từ đầu rồi mà, làm gì có chuyện hai cô nàng này dễ dàng bỏ cuộc như vậy.. Thế nào cũng tìm cách phá hoại hai chúng tôi. Dùng đến cả cách hạ cấp thế này, vậy mà cũng đòi làm nữ phụ thâm hiểm nhất truyện? Ngu ngốc! Toàn là con rối của nữ chính!!

Trung Kiên là người đàn ông có trách nhiệm.. Nếu mai tỉnh dậy anh ta thấy người nằm bên cạnh mình là cô bạn thân từ nhỏ, không hiểu phản ứng của anh ta sẽ ra sao? Liệu có còn đủ dứt khoát để đến với tôi nữa hay không??

“Hi Tịnh Nhi!” Quỳnh Chi dí sát khuôn mặt tinh xảo của mình vào màn hình, vui vẻ nói. Giọng nói mềm mại lại có chút treu ngoi cực kì đáng ghét! “Ồ bên đó thế nào?”

F*ck!

Thế nào?

Thế nào ấy à?

Đội chạy ra khỏi đây nhất định sẽ tính kế cho cô em biết tay!!

“Yo, sau đêm nay nhất định phải nói cho tôi nghe đó nha~” Quỳnh Chi ngâm dài giọng, giễu cợt “Suyt, tôi không thể lớn tiếng, chồng tôi sẽ bị làm phiền!”

“Haha~ Nhất Tịnh Nhi đó nha, được xem vợ chồng người ta động phòng miễn phí! Đã vậy còn full HD không che!”

“Nhưng mà ở một mình xem cái đó sẽ bị kích thích lắm đó.. Ừm, hay thế này đi, xem xong chị sẽ gửi cho cục cưng mấy anh trai cao to, cho cưng tha hồ chơi đùa giải tỏa cả đêm! Được không?”

“Hay đó! Cưng dâm dăng như vậy chắc phải 7 anh mới đủ ấy ha~~ Chị thì chỉ cần mình Trung Kiên là được rồi! Có gì thứ bản thủ như cưng có thể lột mất xanh anh ấy? Cưng hạ được chứ gì? Đúng là đồ hồ ly chuyên quyến rũ đàn ông!”

“Căn phòng đó phải có khóa mới mở, còn không ấy à, cách âm, cưng kêu rách họng cũng không ai tới đâu!”

“Thôi nha~ Chị đi không chồng yêu của chị đội..”

Quỳnh Chi nói xong câu cuối, cười vang một tràng dài sau đó vừa lột đồ trên người mình vừa tiến đến phòng tắm. Phòng tắm được ngăn với bên ngoài bằng một tấm kính mỏng dính, gần như trong suốt. Từ góc này tôi cũng nhìn thấy được thân thể xinh đẹp của cô ta mờ mờ ảo ảo..

Mờ ảo đã là cái đích gì!

Chút nữa còn phải xem cô ta đóng phim heo kia!!!

“CMN QUỲNH CHIIIIII MỞ CỬA NGAY CHO BÀ!!!”

“MỞ CỬA!!!”

“MỞ CỬA!!!!”

“TRUNG KIÊNNNNNNN!!!”

“...”

Trời không thấu đất không hay!

Lẽ nào tôi thật sự phải nhận mệnh???

Tuấn Anh sâu rượu mau đi tìm em đi! Tìm em đi! TÌM EM ĐI!!!!

.
. .
.

Chỉ vài phút sau Quỳnh Chi đã bước ra khỏi phòng tắm, thân thể hoàn mỹ chỉ quấn một chiếc khăn tắm nhỏ nửa kín nửa hở những cảnh xuân khiêu khích. Đôi gò bồng đảo trắng ngần nẩy lên theo từng bước đi, cặp chân dài gợi cảm và bờ vai thon thả dịu dàng..

Cô ta hất nhẹ cho tóc xỏa tung về phía sau, dùng cách thức gợi cảm nhất để bò lên giường. Đáng tiếc, cái dáng vẻ đó cũng có mỗi mị thấy, vì bạn Trung Kiên đã say như cá chết và nằm im một góc ở kia rồi!

Không bỏ cuộc, Quỳnh Chi nhẹ nhàng hôn lên mặt Trung Kiên, từng chút từng chút một, vừa dịu dàng vừa khiêu khích, sau đó bàn tay ngọc ngà di chuyển, khéo léo cởi bỏ từng cúc áo một của anh ta. Thân thể cường tráng dần dần hiển lộ trong không khí, từng chút cơ ngực cơ bụng của Trung Kiên tràn ra như nước lũ! Quỳnh Chi nửa cười nửa không, nhếch môi đưa tay nhích từng chút một xuống dưới, dưới, dưới nữa..

Nam phụ say khướt của chúng ta có vẻ bị lạnh, nhả mây nhả mặt khua tay tìm chăn kéo tới ngang ngực. Một hồi cảnh xuân bị che lấp làm máu mũi tôi sắp chảy cũng bị kéo ngược trở về. Quỳnh Chi không chấp nhận, liền hất tung chăn ra, tiện thể bỏ luôn khăn tắm của mình, ma sát từng chút một, bộ ngực đầy đặn âm áp di chuyển khắp cánh tay anh ta..

Trung Kiên quả nhiên bị cô ta lay tỉnh! Bàn tay lớn của anh chàng cũng nương theo cọ sát mờ ám đó mà di chuyển. Quỳnh Chi thấy hành động của mình cuối cùng cũng có kết quả liền kêu lớn một tiếng, sau đó bị Trung Kiên đè ép xuống dưới!

Trung Kiên!

Trung Kiên nát rượu!!!

Anh dám ra tay xem, tôi nhất định sẽ từ mặt cho anh vừa lòng!!!!

Kiểu như nghe được tiếng lòng của tôi, quả nhiên anh ta không động nữa, đè lên Quỳnh Chi sau đó im re luôn!!!

Ồi gòi ôi, cái lúc nước sôi lửa bỏng như thế này mà bố còn ngủ được à!!?

Quỳnh Chi bị đè nặng, đồ mặt hất nhẹ tên nào đó đang ngáy ra một bên, tiếp tục công việc khiêu khích của mình. CMN chứ, muốn thành công sao bà không lên cho xuân được vào luôn giống lần trước đi, cứ thế này thì dây dưa đến bao giờ??

Cô ta bực bội lườm cái camera một phát sắc lẹm, như thể đó là tôi không bằng. Lườm gì chứ? Có lác mắt cũng đâu ảnh hưởng gì đến tôi??

Haha~ Coi bộ việc hôm nay khó thành công rồi bạn Chi à ~~

Quỳnh Chi không cố kị nữa, đưa tay trực tiếp lột sạch bạn Kiên ra! Lột trần như nhộng luôn!!!

“Kiên Bé” xinh đẹp cũng đang ngủ hệt như “Kiên Lớn”, ày.. về phần kích thích, thôi bỏ qua đi, nam chính nam phụ nào trong ngôn tình tiểu thuyết năng lực lại kém chứ hả?

Cô nàng trực tiếp đem “Kiên Bé” nhà chúng ta lên miệng, khẽ thổi hơi khiêu khích, sau đó bắt đầu quá trình Bị nóng bỏng mất!!! Trung Kiên có vẻ bị cái đó làm gọi lên hứng thú, đồ vật này nó cũng có dấu hiệu đứng lên rõ ràng.

“Làm trò gì vậy??” Bất ngờ giật gồng, anh ta hất nhẹ sau đó co chân trùm kín người như cung tần mỹ nữ ngày xưa. Ừm, giọng nói của Trung Kiên lúc đang ngái ngủ lúc nào cũng khó chịu như vậy.. “Hừm.. Tịnh Nhi?”

“Anh..” Quỳnh Chi cũng giả bộ kéo chăn che ngang ngực “Em là..”

“...”

“Ồ.. Trung Kiên? Trung Kiên anh đi đâu???”

“Trung Kiên?”

“TRUNG KIÊN???”

“...”

Không nói thêm lời nào, anh ta tiến đến phía cửa, xoay xoay cái chốt chặn một phát lập tức cửa mở tung! Tên nam phụ mặt dày nào đó không biết xấu hổ, quần chắn ngang người để lộ bộ ngực trần mề hoặc đi thẳng!!!

Đi đâu??

Đi đâu vậy??

Sao tự dưng lại đi rồi??!

Cả tôi và Quỳnh Chi đều ngẩn người nhìn theo bóng lưng thẳng tắp của anh ta. Không, giờ không phải lúc mình ngẩn người, khi nãy Trung Kiên đã xoay cái khóa kia thế nào????

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 96

Bằng sức mạnh trí tuệ siêu phàm, tôi đã tháo được chốt cái cửa chết tiệt kia! Mẹ nó! Mở cửa thôi mà, có cần khó khăn như vậy không chứ? Còn cái ông Kiên này nữa, say rượu mà mở khóa cũng tài quá nhỉ? Hay ra vào chỗ này nhiều thành quen tay rồi?

Ngày mai nhất định phải hỏi cho rõ ràng mới được, giờ này thì nên té nhanh trước khi bạn Chi nhận ra và cho tôi ăn hành để trút giận.

Trung Kiên vẫn còn loạng choạng đứng tựa vào tường thờ đốc chưa rời đi nên đám người phía ngoài không dám động tay động chân gì đến tôi nữa. Một đường chạy thẳng, tôi tháo áo khoác ngoài ra dùng sức choàng qua vai anh ta, mục đích che lấp một số thứ không nên nhìn.

Trung Kiên liếc mắt qua tôi một cái, thờ dài u uất: “Chúng ta về nhà! Anh muốn ngủ!!”

“Sao tự dừng lại chạy chứ?”

“Cọ cọ phiền muốn chết, người ta thích ngủ cơ!”

“Anh đang cọ em đấy!”

“Cái này tính gì..”

“...”

Chúng tôi đi xuyên qua đám người, gọi một chiếc taxi phóng thẳng về Vi gia, không quan tâm gì tới xung quanh nữa. Nhưng đảm bảo, ngày mai Trung Kiên nhớ ra được anh ta dùng cái bộ dạng này ra đường gặp người, đảm bảo anh ta sẽ có cảm giác muốn đập đầu tự tử!

.
. .
.

Cuối cùng cái tết đầu tiên cũng qua, chóng vánh hết như cách nó đến vậy. Chúng tôi trở về guồng quay bình thường của công việc, của chuyện học hành, sau đó là cùng nhau chuẩn bị đính hôn..

Quỳnh Chi sau vụ đó có vẻ im hơi lặng tiếng, thu liễm hơn hẳn. Thi thoảng khi tôi tới biệt viện nhà họ Nguyễn gặp cô nàng, cô nàng cũng không tỏ vẻ gì lắm. Có thể là do có bà nội nên phải diễn, cũng có thể cô ta muốn từ bỏ vì nhận ra Trung Kiên chẳng có tình cảm quái gì với cô nàng hết..

Hahah ~ Tự mình nói ra mà còn thấy hự cầu!

Nếu đây là thế giới bình thường thì chuyện đó còn có khả năng xảy ra, chứ trong cái thế giới mà tính cách nhân vật được lập trình sẵn như thế này thì khó thay đổi lắm!

Nhưng khó đâu có nghĩa là sẽ không xảy ra, chẳng phải Tuấn Anh cuối cùng cũng thoát khỏi con đường nam phụ làm đá lót đường sao??

Mọi người trong gia đình Trung Kiên cũng quen dần với sự xuất hiện của tôi, mối quan hệ của chúng tôi đang tiến triển theo chiều hướng ngày một tốt đẹp.

Nữ chính và mẹ kế vẫn cứ bạch liên hoa như vậy, lúc có bố thì sẽ giả bộ tốt đẹp với tôi, còn không thì lập tức đổi mặt nạ. Muốn xấu xa bao nhiêu có xấu xa bấy nhiêu!

Nhưng thời gian này bố hồ đã tỉnh mắt hơn nhiều, không còn để mẹ con Ngọc Nhi tùy ý xoay vần mình nữa. Thi thoảng sẽ giả cầm giả điếu để quan sát thái độ của hai mẹ con họ. Thi thoảng lại phán vài câu động giời động đất, ví dụ như sáng nay: “Ngọc Nhi còn nhỏ, tập trung học đi. 5% ấy bố sẽ rút bớt lại, khi nào con trưởng thành sẽ tính tiếp!”

Nghe xong một câu này mặt cả hai mẹ con nữ chính đều xanh như tàu lá! Nghĩ đã thấy vui vẻ rồi!!!

“Cậu làm sao vậy? Trung Kiên cho ăn nắm cười hay sao vậy?” Hạ Lam vừa ăn đồ ăn trưa, vừa nháu mày hỏi. Hôm nay chúng tôi đi ăn trong căn tin trường, đúng lúc cao điểm nên rất đông đúc. Cô nàng này từ sáng đến giờ đã nhăn nhó mặt mày, có phải chuyện truy phụ có vấn đề không??

Ủm ừm nhắc mới nhớ, hôm nay Đấng Khoa sama cũng không có tiết!

“Cậu mới tí tuổi đầu đã không trong sáng rồi!” Tôi lườm qua, còn nghĩ chị đây không hiểu ý nghĩa từ nắm bị cậu nhấn mạnh sao?? Mơ đi!

“Áy, chỉ có người nghĩ không trong sáng, người nói không có lỗi!” Hạ Lam lúc này mới phá ra cười, vui vẻ nhìn về một phía nào đó “Ồ, sắp tới!”

“Cái gì tới?” Tôi nhìn về phía Hạ Lam đang chăm chú, chỉ thấy một cô gái nhỏ đáng vẻ xinh đẹp dịu dàng, tươi tắn rạng ngời đang bê một khay đồ ăn đi thẳng “Ài vậy?”

“Nhân vật mới!” Hạ Lam thích thú cười “Im lặng xem đi!!”

Cô gái nhỏ nhanh nhẹn đi xuyên qua đám người, vừa đi vừa giữ chặt khay đồ ăn của mình, khuôn mặt nhỏ vui vẻ cười với bạn của mình ở phía xa. Có gì hay đâu..

*RẦM!! HUỠCH!!

“Ồi.. A.. Nóng quá!!”

“Đi đứng kiểu gì đó? Không có mắt sao??”

“Ngọc Nhi, Ngọc Nhi có bóng không??”

Bằng một cách rất thần kì nào đó, cô gái nhỏ đáng yêu của chúng ta đã va phải nữ chính đang đứng đây. Và khay đồ ăn chỉ toàn đồ nóng trên tay không hề khách khí úp thẳng lên đầu của Ngọc Nhi!

Nữ chính chặt vật gạt bỏ rau dưa dính đầy trên tóc, đã vậy.. cái vệt màu nâu kia có phải mấm tôm không vậy?? Cô gái nhỏ? Cô ăn cái quái gì mà có cả thứ hàng độc này thế???

Quả này về nhà tha hồ tắm nhé! Kì cọ rách da cũng không thoát được mùi hương quyến rũ ấy đâu!!

Mấy cô bạn của Ngọc Nhi thi nhau ra mặt cho cô nàng, quát nạt ầm vang cả khu căn tin, dù muốn dù không, tiếng động lớn như vậy làm mọi người đều chú ý. Hình ảnh chặt vật như vậy bị cả N con mắt nhìn thấy, nữ thần ơi nữ thần, sau hôm nay nhất định em sẽ được thay tên!!

“Em.. Em xin lỗi!” Cô gái nhỏ hoảng hốt, nước mắt chảy nhanh như dê vỡ. Lập tức vài cô bạn của cô gái cũng tiến đến đòi công đạo cho bạn mình “Em thật sự không cố ý!”

“Không cố ý gì chứ?” Bạn của Ngọc Nhi lớn giọng quát nạt “Xem đi, mày nhất định ghen tị với Ngọc Nhi nên tìm cách vu dập bạn ấy chứ gì? Con nhỏ xấu xí!”

“Này! Nói ai xấu xí?” Bạn của cô gái nhỏ ào đến như một đám tín đồ “Dám chê Họa Tranh nhà chúng tao xấu xí, có tin tao móc mắt mày ra không??”

“Họa Tranh?? Không lẽ là Họa Tranh đó?”

“Người mẫu nhí với bộ ảnh vụng về siêu đáng yêu đó ư??”

“Oa, đáng yêu quá! Ra là cô ấy vụng về thật!!”

Bên cạnh đã có vài tiếng xôn xao, mấy bạn nam còn ra sức đứng lên bênh vực Họa Tranh, quay lưng hoàn toàn với nữ thần mấm tôm đang uất ức đứng đó. Ngọc Nhi xiết nắm đấm, tức giận nhưng vẫn cố giữ thái độ bình thản, mím chặt môi muốn rời đi mà không được vì đám Fan club của Họa Tranh vây kín.

“Tôi thấy rõ là bạn Ngọc Nhi không để ý, đứng lên vội vàng mới va phải Họa Tranh!”

“Đúng đó! Vậy mà dám mắng Họa Tranh nhà chúng tôi? Đúng là đáng ghét! Rõ là đang ghen tị với sự nổi tiếng của Họa Tranh!”

“Bị thế là đáng đời lắm!”

“Họa Tranh không cần khóc! Hừ, đúng là thứ dân phiên toái, mới ngày đầu nữ thần Họa Tranh chuyển đến đã dám gây khó dễ rồi..”

“Các cậu đừng..” Họa Tranh lúc này mới nhỏ nhẹ can ngăn, diễn vai Bạch Liên Hoa còn sâu hơn nữ chính vạn phần “.. Chuyện này đều do mình, nếu mình để ý xung quanh một chút thì tốt rồi..”

“Ngốc quá! Không phải do cậu!”

“Dám làm Họa Tranh khóc! Mau xin lỗi đi!” Mấy cô nàng xung quanh đó dồn ép nữ chính, Ngọc Nhi dường như cả đời chưa bị ai quy kết thành người xấu bao giờ nên có vẻ vẫn còn sốc lắm “Xin lỗi đi!!”

“Hừ..” Ngọc Nhi nhếch môi, bình thường sẽ là nụ cười phong tình vạn chủng, nhưng hôm nay chỉ còn là sắc mùi mấm tôm! Cao quý ở đâu? Diễm lệ chốn nào?? “Tránh ra cho tôi đi! Chuyện này tạm thời bỏ qua, lúc khác nói!”

Chỉ đợi có thế, đám đông xem trò vui tản ra tạo thành một con đường nhỏ đủ cho nữ chính đi chuyển. Mấy cô bạn của Ngọc Nhi này giờ bị người đàn áp cũng tức giận lục đục muốn đi. Một cô còn ác ý đẩy Họa Tranh một cái, Họa Tranh liêu yếu đảo to lại thêm bất ngờ bị đẩy liên loạt choạng ngã xuống!

Hay rồi!

Cung đường ngã vô cùng mát mắt, Họa Tranh xoay người ngã đứng con đường nhỏ Ngọc Nhi vừa mới bước qua, trước khi mặt chạm xuống sàn đá tay còn kịp với lấy một thứ tài sản vô cùng có giá trị của nữ chính: chân váy!!

Lập tức chiếc quần lót nhỏ đẹp dễ màu hồng có ren hiện lộ trong không khí, bao nhiêu ánh mắt đều đổ dồn về phía này, bao nhiêu máy ảnh máy quay đều bấm lia lịa!!

LỘ HÀNG RỒI!

NGỌC NHI LỘ HÀNG RỒI!!

HAHA XEM NGÀY MAI CÔ EM DỪNG KHUÔN MẶT NÀO ĐỂ RA ĐƯỜNG NHÌN NGƯỜI KHÁC NHÉ!!!!

.
. .
.

Cả buổi học hôm ấy tôi đều cười sung sướng đến mức miệng không khép lại được! Đảm bảo hôm nay chính là ngày thảm nhất trong cuộc đời Ngọc Nhi, nhục nhã như vậy em ấy có chuyển trường không ta? Nếu chuyển đi rồi chắc cuộc sống cấp 3 của tôi sẽ tươi không cần tưới!

“Này, sao cậu biết chuyện đó sẽ xảy ra?” Giờ mới nhớ, tôi quay sang hỏi Hạ Lam sau khi thầy giáo nhắc nhở và giao nốt bài tập về nhà “Chuyện Họa Tranh đó?”

“Tôi còn biết Họa Tranh hôm nay sẽ chuyển tới lớp Ngọc Nhi, ngồi ngay cạnh cô ta nữa cơ!” Hạ Lam cất gọn sách vở, tự đắc liếc qua Hạ Vũ một cái “Anh trai, thích Họa Tranh không em giới thiệu cho!”

“Con nhỏ biến thái đó ai thèm chứ?” Hạ Vũ cất đồ nhanh như bão tố, nghe thấy tên Họa Tranh thì xanh mặt, chạy thẳng “Em đi mà trông Bách với nó!”

Quái quỷ, Họa Tranh nhìn qua ngoan ngoãn đáng yêu lắm mà? Chẳng lẽ đúng là diễn sâu thật? Mà nói chuyện kiểu này.. bọn họ có quen nhau sao?

“Sau này cuộc sống của cô ta ở trường sẽ không dễ dàng đâu!” Hạ Lam ha hả cười, sáng khoái cực độ “Thích Bạch Liên Hoa? Chị đây sẽ tìm Bạch Liên Hoa đấu với cưng!”

“Họa Tranh là người của cậu??”

“Tôi nói rồi.. Dám quyến rũ Đăng Khoa, chỉ có THÂM!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97

Sau đó cuộc sống trường học của Ngọc Nhi có thật sự thảm hay không tôi cũng không rõ. Chỉ biết, một tuần liền cô nàng khóa trái mình trong phòng, không ra đường, cũng không gặp ai, mẹ kẻ ngọt nhạt đủ điều cũng không thể lôi cô nàng ra ánh sáng được!

Tôi nhủ mấy thờ dài, bàn tay vàng, hào quang nữ chính.. vân vân mây mây gì đó mà lại bị đập tắt đơn giản thế sao? Đừng đùa! Tôi nhất định không tin!!

Giống hôm tết đó, vừa thả lỏng cảnh giác phát đã bị cắn trộm rồi. Chắc chắn cô ta đang ở phòng ủ mưu bày kế bản! Tuyệt đối không nên lơ là!!

Nhưng công nhận thời thế thay đổi nhanh đến chóng mặt.. Trường cấp ba đã thiếu đi một Trình Phuong, nay lại mất thêm một nữ thần Ngọc Nhi đúng là yên ổn hơn hẳn! Hơn nữa bạn Đăng Khoa lại tiếp tục đi nghỉ dưỡng chưa đến trường, cuộc sống cứ phải gọi là hồng phơi phơi luôn!! Hahah

~Cô bạn Họa Tranh liễu yếu đào tơ thì càng ngày càng nổi tiếng và được mọi người săn đón. Không chỉ xinh đẹp đáng yêu còn có ma lực thu hút mọi ánh nhìn, thành ra trong trường từ già đến trẻ, từ nam đến nữ, từ gay đến les đều dành cho cô nàng những cái nhìn thiện cảm.

Dung mà quý độc giả tuyệt đối đừng bị vẻ ngoài đó lừa! Tiếp xúc mới biết câu nói mà Hạ Vũ nói là chính xác, Họa Tranh chính là biến thái trong biến thái! Cô nàng có một sở thích duy nhất: đóng giả hiền lương thực đức lừa gạt người! Càng lừa được sâu đến khi bóc mặt nạ trước mặt cho họ sốc lại càng vui vẻ!!

Đúng là người giàu rảnh rồi, suy nghĩ kiểu này quá thoát tuyền, mị không thể hiểu nổi..

“Ô Ngọc Nhi!!!” Mẹ kẻ thấy nữ chính sau bao ngày tự nhốt mình hôm nay lại xuống ăn sáng thì vui mừng sứt chảy nước mắt.

Ủm, tất nhiên là phải mừng rồi, thiếu nữ chính thì bên đó thiếu nhân lực, trên bàn ăn bị Tuấn Anh và tôi vô tình chèn ép chịu sao được. Nhất là khi bây giờ bố hờ đã sáng mắt và chẳng thêm bệnh vực bà ta nữa.

“Bố mẹ, anh chị.” Ngọc Nhi ưỡ oải chào một lượt. Thái độ thì vậy, chứ về ngoài tôi thấy cô nàng chẳng mặt mày tí nào. Khuôn mặt thanh thuần xinh đẹp

mị nhân, trang điểm dịu dàng làm nổi bật đôi mắt to tròn ướt nước và bờ môi hồng anh đào căng mọng.. Nhìn qua là đủ thấy yêu thương rồi!

Hôm nay chủ nhật mà, tự dưng trang điểm rồi mặc đẹp như vậy.. Bôi đủ kem chống nắng rồi nên muốn ra ngoài sao??

Tôi nhướn mày nhìn qua, nữ chính khoác trên mình bộ váy liền màu xanh dương có hoa nhỏ rất đẹp, rất vừa vặn.. Haha ~ Váy liền à? Sao không mặc chân váy nữa?? Đảm bảo sau vụ đó cô nàng bị ám ảnh với chân váy cho xem!!

Có khi nào là cả đời không dám mặc chân váy không ta??

“Em cười gì vậy??” Tuấn Anh ra về thấy người là dị ứng, nhứu mày khiển trách “Có gì vui chứ?”

“Lâu không thấy Ngọc Nhi..” Tôi vẫn bụm miệng cười đến nỗi sặc cả nước, bỏ hờ phải dùng khăn lau vội cho tôi, sau đó đưa tay vỗ nhẹ nhẹ vào lưng một cách thân thiết.

Mẹ con nữ chính thấy một màn này thì nhức mắt, bức bối. Nhất là Ngọc Nhi, em gái nhất định hiểu tôi cười cái váy của cô ta nên tím mặt lại, sắt đá lườm!

Hìhì~ Lườm cũng vô ích ~ Xấu hổ, lêu lêu

~~”Hôm nay thấy em ấy nên em vui quá!!”

“Con kia..” Bố hờ trách cứ “Không giống con gái gì cả!”

“Đúng vậy!” Mẹ kể hùa vào xét đoán “Như vậy sau này sao về nhà người ta làm dâu chứ!? Đúng là mẹ con mất sớm quá không dạy được con từ tẻ mà..”

“Còn bà nữa..” Ai dè bà ta chưa nói hết câu đã bị chặn lại, bố hờ quay mặt qua nạt “..Con gái mình quản chưa tốt nói gì con người khác? Lớn thế này rồi còn ở đâu kiểu dỗi hờn đó hả??”

“Tôi..” Mẹ kể tính phản bác gì đó nhưng vì hiểu rõ ánh mắt của bố hờ là gì nên đành ngậm miệng, uất ức lườm tôi. Chắc, đúng là thói đời, ghét không nói được thành ra ôm hận. Có điều bà ta cũng chỉ là nhân vật phụ như tôi, làm được gì chứ?? “A này ông à, hôm nay tôi tính đi..”

“Đi đâu?” Bố hờ nhăn mặt buông dao nĩa xuống “Lại mua sắm? Hình như dạo này bà vung tay hơi quá trán rồi! Còn vài khoản chi không rõ nguồn gốc, ăn xong bà lên nhà tính toán rõ cho tôi!”

“Cái này..”

“Con xin phép ra ngoài!” Nữ chính ăn chưa được mấy miếng đã buông súng đầu hàng, nhăn mày đứng dậy “Mọi người cứ tiếp tục!”

“Ồ này Ngọc Nhi!! Con gái à, con gái..”

“...”

.

.

.

Khu Đông đang gấp rút được hoàn thành nên Trung Kiên bận đến bù đầu, tiêu biểu như việc hôm nay là ngày nghỉ, vậy mà anh ta cũng không thể ở nhà cùng tôi tiêu dao khoái hoạt gì gì đó được. Ngồi ngốc trên ghế dài nhìn Tuấn Anh và chị Vân ra khỏi cửa đi hẹn hò, bỏ thì đi chơi golf với bạn, liếc đến máy tính thì thấy hình Hạ Lam đang sung sướng theo chân Đặng Khoa tiếp tục hành trình truy phụ gian khổ..

Chắc..

Rảnh rồi quá rồi!

Tôi.. Tôi cũng nên tìm việc làm đi thôi!!!

Nghĩ là hành động, tôi thay bộ đồ lịch sự một chút, sau đó nhờ bác tài đưa ra ngoài một chút.

Cả buổi sáng loang quanh trong thành phố, tôi mua quần áo và thức ăn rồi cùng bác tài đến mấy cô nhi viện lớn. Nhìn khung cảnh và đám trẻ con ở đây thật sự có cảm giác hoài niệm quá khứ.

Chúng thật sự rất giống tôi trước kia, đều bị bỏ rơi, đều có tâm hồn non yếu dễ bị tổn thương.. có khác chỉ là điều kiện ở chỗ này có vẻ tốt hơn một chút, và những người chăm sóc kia có vẻ rất thật tâm.

Vì tôi tới lần đầu nên đám nhóc không quen lắm, chỉ đứng xa xa nhìn ngó bằng ánh mắt to tròn ngây ngô đầy tò mò. Lúc phát kẹo cho chúng, chúng cũng

chỉ lẳng lặng cầm lấy cảm ơn rồi quay người đi mất..

Có lẽ sau này sẽ khá hơn, nhất định sau này có thời gian tôi sẽ năng tới đây!!

Sau khi quỳn góp một chút cho các cô nhi viện, tôi lên xe rời đi. Nhìn thoáng qua đồng hồ, không còn sớm nữa. Nhưng về nhà thì làm gì có ai.. Thôi thì đi mua đi động, tiện thể ghé qua nhà hàng luôn vậy!

Nhờ phúc của Tường Vy mà giờ toàn bộ nhân viên trong nhà hàng đều biết chủ của nó không phải bác quản gia cũ nhà Trung Kiên mà chính là tôi đây. Nhưng chuyện này có vẻ cũng không gây ra động thái gì lớn lắm thì phải.

Xem, cái thế giới này là thế giới nào chứ?

Tổng tài nhiều như rau muống, ra chợ tùy ý chọn cũng được vài bó. Người trẻ tuổi làm tổng tài còn nhiều hơn gấp vạn lần, kiểu sao trên trời luôn, đếm hoài không hết!

Đã vậy người trẻ tuổi lại còn có bố mẹ giàu như Vi Tịnh Nhi tôi đây mà mở được mấy cái nhà hàng cũng chẳng phải điều gì quá sốc.

“Ô cô chủ tới kia!” Mấy cô nhân viên chân không chạm đất chạy qua chạy lại phục vụ khách hàng trong quán.

Đã qua 10h30, chuẩn bị tới giờ cao điểm ăn trưa rồi. Hơn nữa hôm nay còn là ngày nghỉ cuối tuần, chính vì vậy mà khách khứa lại càng đông đúc, đủ các loại người.

“Cô chủ!”

“Chào cô!”

“...” Tôi cười ngại ngùng, trốn vào bếp “Mọi người cứ làm việc, không cần quan tâm đến tôi!”

“Cô chủ tới sao?” Bác quản gia cũ nhà Trung Kiên.. Chắc, thôi đi, đã sắp hết cả trăm chương truyện rồi, tôi lại nhờ vả người ta lâu như vậy cũng nên cho người ta tí danh phận chứ nhỉ! Được, thì gọi bác ấy là giám đốc, giám đốc Thành “Hôm nay có thực phẩm mới chuyển từ thành phố S về, đều là đồ ngon lắm! Đáng tiếc cậu Khoa không ở.. nếu không cậu ấy nhất định nấu đồ ăn cho cô!”

“Cậu Khoa thật đẹp trai!” Mấy cô phục vụ vừa vào nghe nhắc tới Đăng Khoa đã hớn hờ khen.

Ai bảo đàn ông đẹp nhất khi làm việc mình yêu thích chứ, đây bạn Khoa đã đẹp sẵn rồi, lúc vào bếp càng tỏa cmn sáng.. Đèn cao áp còn thua số KW của anh ta ấy chứ. Gái mê là phải!

“Đứng! Lạnh lùng các kiểu nữa!”

“Ôi, lâu lắm không thấy cậu ấy quay lại.. Nhớ cậu ấy quá!”

“Cậu Khoa..”

“Tôi thấy cậu Kiên cũng rất đẹp!”

“Này, hoa có chủ đừng động!!!”

“...”

Chúng tôi đi loanh quanh xem xét một hồi, sau đó đến khu thực phẩm tươi sống nhìn qua một chút. Đúng là cực phẩm, đều là đồ tươi ngon hết, nếu như tay chân khá khẩm một chút, nhất định tôi sẽ nấu bữa trưa cho Trung Kiên!

Ừm, gọi cho anh ta một chút vậy, sim mới số mới, trêu Trung Kiên sama tí nào!

“Anh à?” Chuông vừa đổ hai tiếng đã có người nhắc máy, tôi bóp mũi méo giọng nói kiểu trêu trạo.

“Ừ..” Trung Kiên hơi ngần ra, sau đó tiếp ngay “Em mới mua điện thoại sao?”

“Anh biết em là ai không?” Tôi vẫn cố chấp bóp mũi giả giọng gạt người “Anh nhớ em không?”

“Mới thân mật hôm trước xong, làm sao quên được chứ?” Tên nào đó cười vui vẻ, không vì tôi đùa dai mà tức giận “Tịnh Nhi! Định lừa anh? Về đổi giọng đi!”

“Sao anh biết chứ!????” Sốc!! Giọng nị khác lắm mà!

“Vợ, vợ ăn gì chưa?” Trung Kiên ngọt ngào “Anh đang đi ăn, chiều đón em qua xem một chút, đến ngày 20 là khai trương được rồi!”

“Em ăn sáng muộn nên chưa đói!” Tôi thất bại thờ dãi đi lên cầu thang tầng hai, ý muốn lên phòng cũ của mình ngồi buồn dựa cho thoải mái “Đã xong rồi

sao? Anh làm việc cũng thật là nhanh!”

“Tất nhiên! Khen chồng em có mà khen cả ngày!” Tên mặt dày nào đó ha hả cười. Trung Kiên, anh đảm bảo xung quanh anh không có ai chứ? Tôi thật sự lo lắng cho hình tượng của anh đó! “Bắt đầu từ ngày mai đã có hộ dân chuyển vào khu rồi, trung tâm mua sắm của anh cũng đã tính ngày khai trương. Nơi này nhất định sẽ là thiên đường mới của người bình dân!”

“Dự định hôm nào vậy? Có trùng ngày với nhà hàng không anh?” Nghe giọng Trung Kiên hào hứng tự dưng tôi cũng vui lây “Anh..”

*ÀO!!

“Ra ngoài!” Vừa lên đến cầu thang tầng kế tiếp đã bị mấy tiếng động này làm giật mình.

Tôi nhìn về phía đó, chỉ thấy một nữ tiếp viên đang chập vạt đứng cạnh cửa, cả người sưng nước, liên miêng nói xin lỗi với khách hàng phía trong.

Chuyện gì vậy??

“Trung Kiên, em có chút việc!” Tôi cúp máy, nhanh chóng đi về phía đó “Chiều chúng ta gặp!”

Bình thường mấy chuyện rắc rối với khách thể này tôi sẽ không ra mặt, nhưng lúc này chính mắt mình chứng kiến mà không tới xem thể nào thì thật sự quá vô trách nhiệm!

Đưa cho nữ nhân viên đó một chiếc khăn tay, tôi nhỏ giọng hỏi có chuyện gì. Ngờ đâu chưa nói hết câu đã bị người phía trong làm cho sốc: “Yo, chị gái, chị cũng tới đây ăn trưa sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98

Ngọc Nhi ngồi trên chiếc ghế sang trọng, đôi chân ngọc ngà vắt chéo để lộ một mảng da thịt trắng nõn mê người. Đối diện cô nàng là nam chính Tuấn Đạt, khuôn mặt anh ta này giờ vẫn không có chút sắc thái, điềm nhiên ăn uống tựa như việc không liên quan tới mình. Mặc cho dưới sàn nhà vương vãi mảnh li tách thủy tinh, mặc kệ luôn nữ nhân viên vừa bị đuổi ra ngoài toàn

thân ướt sũng.

Tôi cười nửa miệng, ánh mắt cũng làm ra vẻ cao ngạo đối chọi lại với nữ chính. Ra là đi hẹn hò với nam chính. Xuy, bạn đến gọi bao lần thì nhất quyết không đi, vậy mà giai hạn phát đã tốn đi ngay được! Đúng là hết nói nổi!!

“Sao vậy?” Tôi gật đầu chào hai người bọn họ, Tuấn Đạt từ lúc thấy tôi xuất hiện cũng đã ngừng ăn, đưa khăn lên miệng tao nhã lau qua một lượt rồi vui vẻ làm người qua đường A xem náo nhiệt “Có chuyện gì à?”

“Không liên quan tới chị đâu!” Ngọc Nhi nói nhỏ, vẻ vênh vang cũng tiêu biến không còn dấu tích “Chị đi chung với anh Kiên sao?”

“Không có!” Tôi lắc đầu, cái kiểu biến đổi thái độ như tắc kè này của cô nàng đúng là hay thật. Xem bao nhiêu lần cũng vẫn thấy vui! “Hôm nay anh ấy ra ngoài có việc!”

“Ôi, đúng là bận rộn quá nha~” Ngọc Nhi tiến đến chỗ tôi, che miệng cười. Ai ngờ cô nàng đi một bước, nàng tiếp viên chỗ tôi lùi một bước thể như sợ hãi thể lực hắc ám nào đó “Còn không có chút thời gian nào dành cho vợ sắp cưới nữa ư?”

“Bọn chị gần gần, có tối nào không gặp?” Tôi nhếch môi cười, đối đáp lại. Định chia rẽ tình cảm bọn này à? Đừng hòng! “Chỉ có em và anh Tuấn Đạt đây là xa xôi, cả tuần mới hẹn nhau đi ăn được một bữa thế này thôi!”

“Haha, chị..” Ngọc Nhi mặt cười nhưng mắt lạnh tanh tiến nhanh tới tóm chặt lấy cánh tay tôi, móng tay vô ý đâm thật sâu “..Chị vào ăn trưa cùng chúng em đi!”

“Khỏi!” Tôi hất tay một cái, nữ chính vì đi giày cao gót nên lập tức loạn choạng muốn ngã, chập vạt xô vào bàn ăn.

Ngạc nhiên chính là này giờ nam chính thật sự chỉ đóng vai người qua đường! Thấy nữ chính Bạch Liên của chúng ta sắp ngã lăn cũng không hề có chút động tĩnh nào hết!!

Thế là thế nào?

Đúng kịch bản thì anh ta phải ra mặt sỉ vả cho tôi một trận ra trò chứ? Kiểu này sai sai, không quen thể nào ấy..

Nhân viên phục vụ này giờ đứng góc phía sau tôi, thấy Ngọc Nhi suýt ngã thì phì ra cười. Âm thanh rất nhỏ nhưng vì trong phòng cách âm tốt lại không có ai nói chuyện nên nó bị phóng đại gấp N lần. Đâm vào lòng tự trọng của nữ chính làm cô nàng đỏ mặt tía tai. Chắc, đúng là có hơi vô duyên, nữ chính bị ngã thật, nhưng dáng ngã của em gái chuẩn như Lê Duẩn, đẹp như mơ thế kia thì cô cười cái gì??

“Cô còn không đi đi?” Ngọc Nhi trừng mắt hung dữ xù lông “Gọi quản lý tới!”

“Có chuyện gì mà hai người lại cần gấp quản lý?” E hèm, chỉnh đốn chút! Mình đang phục vụ thượng đế, không được câu giận, không được nhăn mày!! “Thức ăn có vấn đề? Thái độ nhân viên không tốt?”

“Cả hai!” Ngọc Nhi hất tóc, khó chịu ngồi xuống “Em chính là gọi bỏ tái 7 phần, cô ta lại đem loại chín 3 phần lên. Bảo đi đổi thì có thái độ không vừa lòng với khách, còn dám nói em gọi sai?”

“...”

“Đã vậy còn hậu đậu, đồ uống bùng lên cũng làm đổ..” Nữ chính tiếp tục “Đây cũng dám tự xưng nhà hàng 5 sao à?”

“Đã xin lỗi khách chưa chị?” Tôi gật đầu quay sang hỏi nhân viên phục vụ, có vẻ là người mới vào chưa quen việc thật. Thái độ và khả năng kiểm chế vẫn còn rất kém, chỉ mới bị nói vài câu mắt đã đầm lệ muốn khóc “Chuyện này đều là do chất lượng phục vụ chưa tốt, bữa ăn hôm nay hai người cứ tự nhiên, chúng tôi sẽ không tính tiền, xin quý khách thông cảm!”

“Cô chủ..” Nhân viên phục vụ uất ức kêu lên một câu, tôi lắc đầu sau đó ra hiệu, chị ta âm ức ôm khay quay người rời khỏi.

“Cô chủ?” Ngọc Nhi ngạc nhiên quay ra, ánh mắt nghi ngờ khó hiểu “Chị là chủ chỗ này?”

“Đúng vậy!” Tôi gật đầu khẳng định lại, tự dưng có cảm giác thành tựu đầy hưng vinh.

Nữ chính, cô xem đi, không chỉ có cô mới phát triển được trong cái thế giới cầu huyết này đâu! Tôi đây này, Vi Tịnh Nhi, nữ phụ chẳng có điểm quái gì nổi bật trừ xinh đẹp, gia thế tốt, đầu óc thông minh.. ra cũng làm được khối chuyện nhé!

Cô có mấy phần trăm tập đoàn Vi gia, tôi cũng có trong tay cái nhà hàng!

“Bảo sao dạo này mấy hoạt động lớn đều tổ chức ở đây..” Nữ chính nhếch môi, gạt gù ra vẻ đã hiểu “Tuấn Anh còn ra sức quảng bá cho nhà hàng tôi tàn này nữa chứ..”

“Tôi tàn..?” Má, có cung tôi tàn thì có! Nhà hàng đẳng cấp 5sao, có cả siêu đầu bếp Đăng Khoa nấu ăn vài ngày một tháng đấy nhé!

“Thế thì em nghỉ..” Ngọc Nhi xoay xoay chiếc ly sáng bóng, cười vui vẻ “Chuyện khi này... không giải quyết đơn giản thế được đâu!”

“Ồ, vậy em còn muốn sao hả, em gái?”

“Cái này..”

“Đừng đòi hỏi quá đáng!” Nam chính này giờ im lặng đột ngột lên tiếng cắt ngang “Em sai rồi, đừng cố gây chuyện nữa!”

“Em sai?” Ngọc Nhi hơi sùng sốt, giọng nói đã có phần thiếu kiềm chế “Chuyện trước đây chị ta nhốt em trong nhà vệ sinh còn chưa nói, hôm nay còn sai nhân viên phục vụ tới đây khi dễ em. Nhất định là muốn làm em bẽ mặt!!”

Ôi mẹ ơi!

Nữ chính đang tức giận!

Bạch Liên Hoa của chúng ta đang phát hỏa trước mặt nam chính kìa! Đúng là chuyện lạ ngàn năm mới thấy một lần nhé!

Bình thường không phải dù có chuyện gì cô nàng cũng bình thản hoặc giả vờ bình thản giải quyết để không làm mất hình tượng gây dựng bấy lâu sao? Tự dưng hôm nay thiếu kiềm chế vậy là thế nào?

Có lẽ do chuyện ở trường xúc tác, đã vậy còn gặp ông người yêu cực phẩm như bạn nam chính. Muốn lạnh bao nhiêu có bấy nhiêu, ích kỷ, không bao giờ quan tâm gì khác ngoài việc thỏa mãn bản thân.. Đó, ai bảo thích nam lạnh lùng bá đạo cơ, đến lúc họ không quan tâm đến mình lại sốt xình xịch lên! “Hôm đó chị và Tuấn Đạt đi tìm em, sao em lại nói chị nhốt em lại?” Tôi loạng choạng lùi hai bước, tựa vào tường ra vẻ sốc lắm “Chị.. Chị..”

“Chị còn dám chối?” Ngọc Nhi nhăn mày, hắng giọng bình tĩnh trở lại “Chính chị nhân lúc tôi nghe điện thoại mà khóa ngoài, nếu như Đăng Khoa không tới chẳng phải tôi sẽ bị nhốt ở đó đến sáng mai sao?”

“Em gái, cái điện thoại của em lẽ nào chỉ dùng để làm cảnh?” Tôi cười dịu dàng, vạch trần “Vả lại chỗ khuất như vậy sao Đăng Khoa biết mà tới? Không phải.. em gọi anh ta thay vì Tuấn Đạt đấy chứ?”

“Chị.. Ý chị là gì?” Ngọc Nhi nhận ra mình lỡ miệng, hốt hoảng nhìn ngang cầu cứu nam chính “Anh Đạt, đừng nghe chị ta nói vớ vẩn!”

“Hôm đó anh không hỏi..” Tuấn Đạt trầm mặc một chút rồi chậm rãi tiếp lời “.. Nhưng thật sự anh cũng muốn biết, tại sao Đăng Khoa lại xuất hiện?”

“Anh ta đi ngang qua, thấy em đập cửa thì tò mò tới mở cửa..” Nữ chính xiết tay vào khăn trải bàn trắng làm nó nhăn nhúm “Hôm ấy chính anh cũng nghe Đăng Khoa nói rồi mà!”

“Mà này, hành động của hai người hôm đó còn rất thân mật..” Tôi nhếch môi nhìn Ngọc Nhi chật vật đối đáp. Cũng may nữ chính mới có 15 tuổi, dù kinh qua bao thử thách cũng chỉ là đứa nhóc chưa trưởng thành.. Đợi thử hai ba năm nữa xem, tôi không dám chắc chắn là bản thân đủ khả năng đối đầu với cô nàng đâu! “Đăng Khoa và em thật sự không có quan hệ gì sao?”

“Anh Đạt!” Ngọc Nhi run rẩy nhìn qua, nam chính lạnh lùng đáp lại ánh mắt của cô ta, đáng vẻ anh khí mưòi phần, sẵn sàng đâm chết địch nhân dưới chân “Tôi.. Tôi hiểu rồi!”

“...”

“Hai người..” Nữ chính nửa cười nửa khóc, đưa ngón tay thon dài lên lần lượt điểm mặt tôi và nam chính đại thần “.. Hai người thông đồng với nhau đúng không?? Nhất định là chị, chị em hoặc anh Đạt để anh ấy ruồng bỏ em đúng không? Nhất định là chị sắp xếp để Đăng Khoa tới phòng vệ sinh hôm đó rồi dẫn Tuấn Đạt tới giả bộ bắt quả tang.. Nhất định là chị! Khốn khiếp! Chị dám quyến rũ người của tôi??? Tịnh Nhi chị đúng là cái loại không biết xấu hổ!!!!!”

“Dừng lại đi!” Tuấn Đạt có vẻ hơi bất ngờ trước thái độ của Ngọc Nhi, anh ta quát lớn một tiếng, đứng ra chặn ngang không để nữ chính xông vào xâu xé tôi “Nếu như cô không có gì.. Thì sợ người ta bắt quả tang sao?”

“Anh Đạt! Anh Đạt! Anh phải nghe em nói!!!”

“Đã đến nước này còn gì mà nói?” Tuấn Đạt nhếch mép cười khẩy “Không ngờ cô cũng có lúc lột mặt nạ trước mặt tôi.. Vậy thì tôi cũng không ngại, vạch trần mọi sự thật cho cô xem đâu!”

“Ý anh là gì?”

“Cô nghĩ.. Chuyện cô làm không ai biết sao?” Anh ta cười ha hả, đưa tay tóm lấy cằm Ngọc Nhi, nhắc cô ta lên ngang tầm mắt mình. Sự điên cuồng của hai người họ làm tôi sợ hãi đến mức không thể di chuyển. Đúng, chính là sợ hãi đến mức không đi nổi chứ tuyệt không phải do tôi muốn ở đây hóng hót!! “.. Dây dưa với Đại Việt, lui tới phòng khám của Hòa An, quyến rũ Hạ Vũ, lăng nhăng với Đăng Khoa.. Rồi còn hàng loạt những cái tên khác nữa.. Nếu tôi và cô thật sự là một đôi, không hiểu trên đầu tôi lúc này có bao nhiêu cái sừng rồi!”

“Anh.. Anh biết?” Ngọc Nhi sững sờ. Và không chỉ cô ta, tôi cũng sững sờ không kém đâu! Tuấn Đạt biết vậy mà tại sao vẫn cứ buông tha cho Ngọc Nhi không nói đến, tới tận bây giờ khi mọi thứ bị vạch ra mới bắt đầu nhắc?

Chẳng lẽ thật sự tồn tại thứ tình yêu như tác giả nói? Chỉ cần người ấy yêu mình, mọi chuyện khác đều không quan trọng?

“Phải! Tôi biết hết!” Nam chính vui vẻ cười, bàn tay xiết mỗi lúc một chặt làm nữ chính tái mặt vì thiếu dưỡng khí.

Ôi mẹ ơi, anh ta định giết người ở nhà hàng của tôi sao?

Không được!

Nó đã bê bối lắm rồi, đừng làm nó bết nhè thêm nữa!!!

“Vậy.. Tại sao anh vẫn còn như vậy?” Ngọc Nhi khó nhọc hỏi “Anh.. Anh yêu em sao?”

“Yêu ư?!” Tuấn Đạt ngẩng đầu cười không dừng lại được, cười đến chua xót cả lòng “Yêu?? Ngọc Nhi, không ngờ cô cũng khéo tưởng tượng lắm! Tôi yêu cô? Đừng có mơ! Tôi ở cạnh cô.. cũng vì nhờ cô mà tôi có thể lợi dụng được đám người đó..”

“...”

“Chơi người đàn bà của Tuấn Đạt.. Thì phải trả cho cậu ta món đồ có giá trị tương đương..” Anh ta tàn nhẫn nói thẳng “Với tôi, cô chỉ là đồ trao đổi!”

*BUP!!

Tôi nghiêng răng huých một phát thật mạnh, nam chính và nữ chính cùng nhau loạng choạng ngã đè lên nhau trên bàn. CMN, tiểu thuyết khi gì đây? Nữ bại hoại nam óc chó!! Không thể chấp nhận mà!!

“Cô.. Em làm trò gì vậy?” Tuấn Đạt buông tha cho Ngọc Nhi, bực bội quay người.

“Làm gì à??” Tôi nhướn mày, từ trên cao nhìn xuống bằng ánh mắt coi thường cực độ “Hai người mau cút khỏi nhà hàng của tôi, ở đây tôi chịu không được, ô nhiễm không khí!”

“Tịnh Nhi..” Tuấn Đạt chậm rãi đứng dậy, chỉnh đốn lại trang phục sau đó sải từng bước dài đi tới chỗ tôi đang đứng. Anh ta cúi người, ghé tai nói nhỏ

“Đã có ai bảo với em là.. Em rất thú vị chưa?”

Ôi CMN!

Thú.. Có mà thú tính ấy! Ở đây mà thú với chả vị! Lòi thoại phim Hường Quốc này hôm nào Trung Kiên chẳng cho đây nghe, muốn tạo ấn tượng thì nói cái gì hay ho hơn tí đi!

“Tĩnh Nhi! Tĩnh Nhi!! Tôi hận chị!!” Đó, ít phải như vậy! “Tao hận mày!!! Con khốn! Con bại hoại! Đồ tiểu tam!!!”

Má! Nữ chính! Ai động gì đến nhà em mà em phát rò vậy??

Bảo vệ!

Bảo vệ đâu, mau hộ giá!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99

Lôi cả hai người bọn họ ra ngoài xong tôi mới tạm thở phào được.. Trời ạ, chỉ sợ bạn nữ chính ghi hận với tôi sau đó ra tay hãm hại cả nhà hàng thì chết! Thời gian này phải nhắc nhở mọi người cẩn thận mới được, tốt nhất cứ nhờ Trung Kiên thuê giúp thêm vài vệ sĩ, tìm luật sư riêng luôn cho chắc chắn!

“Baby~~” Vừa nghĩ phát thấy người ngay! Khiếp thật, thiêng vừa chứ thế này sau không khéo con cháu đốt hương muối đã thấy cụ hiển linh rồi! Trung Kiên sama của chúng ta vô cùng gọi cảm đứng cửa mà tạo dáng, đôi mắt phong tình nhìn tôi một lượt “Thật là nhớ em quá đi~”

“Anh lại uống rượu?” Tôi nhìn hai mặt hồng hồng trên má anh ta, khinh thường đáp lại “Còn chưa tòn vự hôm tết sao? Muốn người ta đề nữa mới vui?”

“Được em đề tất nhiên là vui!” Anh ta mặt dày nhảy vào ôm lấy tôi, dịu dàng xoa nhẹ nhẹ lên tóc “Này, đi với anh, anh tìm được vài thứ hay ho lắm!”

“Đi đâu?”

“Tôi rồi biết!” Trung Kiên nháy mắt bí mật “Sao? Em có đi không?”

.

.

.

Tôi và Trung Kiên đến một vùng hẻo lánh gần quán bar hôm trước. Chúng tôi cứ đi, đi mãi, cho tới lúc khung cảnh thành phố hoàn toàn biến mất khỏi cửa kính xe mới thôi.

Bên ngoài là một khu nhà xưởng bỏ hoang tàn tạ, cỏ lau mọc đầy rẫy. Duy chỉ có một lối đi nhỏ ở giữa là còn có vẻ sạch sẽ hơn hẳn. Trung Kiên cười thần bí, nháy mắt một cái rồi kéo tôi đi về phía đó.

Định cầu hôn mị đấy à??

Hìh~ Có khi nào vào đến phía trong sẽ là một căn phòng lớn đầy hoa hồng đỏ, thêm vào đó là một bàn ăn dưới ánh nến không ta?

Chep, tư duy bạn Kiên thoát tuyến lăm, đã vậy còn bị lặn phim Hường Quốc nặng nữa..nhờ đâu bạn ấy không ưa kiểu tỏ tình chốn đông người mà chạy tới đây bày trò thì sao??

Uầy, lúc anh ta quỳ xuống trao nhẫn tôi nên nói gì cho lãng mạn bây giờ?

Đang YY suy tính các kiểu, cánh cửa đã bật mở. Trái với suy nghĩ của tôi, trong phòng chẳng có miếng nền với hoa nào hết, chỉ đầy đặc những người là người!

Một đám người ăn mặc kiểu xã hội đen hiện đại, vest đen từ đầu đến chân, mặt mũi bặm trợn, xăm trổ đầy mình... đứng quây thành vòng tròn. Vừa thấy Trung Kiên tới đều cung kính quay ra cúi đầu chào một tiếng cậu chủ!

Ôi mẹ ơi!

Ngã!

Tập đoàn nhà họ Nguyễn không phải bạch đạo sao? Khi nào lại đào tạo được một đội quân hùng hậu thế này? Còn gọi Trung Kiên một tiếng 'cậu chủ', trời ơi, anh đã thành trùm hắc đạo rồi sao??

“Thế nào rồi?” Trung Kiên mỉm cười, nụ cười không còn dịu dàng nữa mà lạnh tanh, chẳng chứa chút nào thứ cảm xúc tích cực nó nên có “Không đánh hấn ta chết đấy chứ?”

“Cậu cứ yên tâm!” Một anh chàng cao khoảng mét bảy, khuôn mặt thanh tú ngọt ngào chậm rãi bước ra. Ô chội ôi, đúng chuẩn tiêu thụ!!! “Có chết cũng phải kéo hồn lại nhận tội với cậu đấy!”

“Lại đây Tịnh Nhi!” Anh ta gật đầu sau đó đưa tay ôm tôi lại “Nhận dạng một chút!”

“Chuyện.. Chuyện gì vậy?” Đám người hai bên đồng loạt dạt ra cho tôi đến.

Phía trong hiện lộ một người đàn ông thâm vô cùng, thân thể bị người ta đánh cho bầm dập nhưng mặt mũi tuyệt nhiên không có chút vết xước. Tóc tai bê bết những vết máu đã khô, quần áo rách nát tơi tả..

Gì thế này?? Định làm phim kinh dị đấy à??

“Haha~” Tiểu thụ cười phá lên “Chị gái, sợ à?? Quên mất đáng lẽ phải thay đồ cho hấn ta rồi mới đưa chị coi, xin lỗi nhé, bọn này không chu đáo rồi!”

Lập tức bên cạnh có vài tiếng cười khúc khích vang vọng. Mẹ, cười chị đây nhát gan chứ gì? Được, tôi nhát đấy thì sao nào? Nói thật chứ, thấy mấy cảnh máu me này mà vui thích được mới đúng là đáng sợ đấy!

“Thôi đi!” Trung Kiên lạnh mặt lườm qua, không gian lập tức yên ắng lạ thường. Oa oa~ Chồng tôi đúng là có uy nha~ Nói một câu lập tức không ai dám ho he! “Cô ấy mới có 15, chị cái gì mà chị!!!”

NÀY!

ANH ĐI ĐÚNG TRỌNG TÂM TÝ ĐI ĐƯỢC KHÔNG HẢ???

Tái mặt lườm Trung Kiên một cái, tôi chăm chú nhìn qua, người này đúng là có chút quen mặt.. Quen quen, quen lắm, quen.. CMN! Đúng rồi!

Chính là tên khốn dám đập tôi vào phòng hôm đó, hại tôi đây bị động chạm vết thương phải về băng bó thêm N ngày. Đã vậy còn bị bác sĩ mắng cho một trận té tát!

Đủ thảm!

“Sao anh tóm được người hay vậy?” Tôi cười nhếch mép, chuẩn hàng rồi, kiểu này Trung Kiên tính làm đến cùng với Quỳnh Chi đúng không?

“Đúng chứ?” Anh ta nhướn mày tự đắc, sau đó gật đầu với tiểu thụ rồi kéo tôi ra ngoài “Xử lý sạch sẽ chút! Đừng để hấn chết, chỉ cần cho hấn biết mùi vị địa ngục là thế nào thôi!”

“Không cần!” Tôi xua tay ngăn lại, có lẽ tên này cũng chỉ là được người ta thuê, thiếu tiền làm vậy cũng không phải chuyện lạ “Hấn ta đủ thảm rồi!”

“Chị gái, không nên thánh mẫu thế đâu!” Tiểu thụ cười phá lên, câu nói sau đó của anh ta tôi không nghe rõ nữa vì Trung Kiên đã kéo tuột tôi ra ngoài rồi.

“Nếu em biết hấn đã làm những gì anh nghĩ em sẽ suy nghĩ khác!” Anh ta cười lạnh, đẩy tôi vào ghế phụ, đóng nhẹ cửa lại “Rồi, có lẽ chuyển phát nhanh cũng sắp đến, chúng ta về nhà anh một chút!”

“Hấn đã làm gì?” Tôi mù mờ nhìn Trung Kiên giúp mình thắt dây an toàn “Về nhà anh? Không phải chúng ta đi khu Đông sao?” “Khu Đông ngày mai sẽ đi..” Trung Kiên xoa nhẹ đầu tôi một cái cho tóc tôi xù lên vì điện tích, sau đó hài lòng quay người đi mở khóa khởi động xe, chạy thẳng “Hôm nay về nhà anh đã, có việc cần giải quyết!”

“Nhưng người đó đã làm gì?” Tôi nhăn mày “Hấn ta chỉ nghe lệnh Quỳnh Chi đập em có một phát vào phòng rồi khóa lại..”

“Không phải lệnh của Quỳnh Chi!” Trung Kiên nhướn mày, bênh vực cô ta đấy à? Hừ, còn tưởng anh định giải quyết Quỳnh Chi giúp tôi cơ? Dám lên tiếng bênh cô ta nữa, muốn tôi gang miệng ra không?? “Là em gái Ngọc Nhi của em đấy!”

“Hả?”

“Kế hoạch tối hôm đó là của Ngọc Nhi..” Anh ta vẫn giữ kiểu cười lạnh nhạt đó, không khí xung quanh bị giảm xuống âm độ làm tôi nổi cả da gà “Quỳnh Chi chỉ là con cò của cô ta thôi!”

“Sao anh biết chuyện này?” Tôi nghi ngờ nhìn qua, anh đảm bảo anh không bênh Quỳnh Chi đấy chứ? Cô nàng nổi danh nữ phụ thâm hiểm nhất truyện đó!

“Cuộn băng ghi hình ngoài hành lang quán Bar trả lời tất cả rồi.” Trung Kiên nhún vai “Hon nữa em không thấy hấn quen mặt sao?”

“...”

“Em đúng là đồ ngốc!” Trung Kiên gõ nhẹ lên trán tôi “Người làm ở nhà mình còn không nhớ?”

“Người làm nhà em sao?” Có à? Trời ạ, cái căn biệt thự ấy bao nhiêu phòng tôi còn không nhớ, nói gì đến chuyện điểm mặt người làm!

Nhưng nếu thật sự là người làm ở nhà tôi, vậy thì hấn ta hấn phải có liên quan đến nữ chính đại nhân rồi..

“Phải, trước đây hấn đã từng quay lên chúng ta một lần rồi, cũng may chồng em thần thông quảng đại bắt được tại chỗ!”

“Quay lại..”

“Có đĩa luôn, em muốn xem không?”

“Cái..”

.
. .
.

Suy đi nghĩ lại, vắt óc mới nhớ ra một tình tiết bước ngoặt trong nguyên tác, đó chính là: lần đầu tiên tôi và Trung Kiên xxoo xong sẽ bị người khác quay lên!

Người-khác ở đây là một anh người làm có tâm nào đó trong gia đình Tinh Nhi. Sau khi ra đĩa xong còn lấy nó uy hiếp Tinh Nhi, ép cô nàng đi vào con đường hắc ám không lối thoát. Tưởng rằng mọi thứ thay đổi thì chuyện này cũng thay đổi chứ? Thì ra nguyên tác cũng thật có sức mạnh, vài chuyện “đỉnh” dù có cố gắng đến đâu cũng không thể thay đổi được. Ví dụ như chuyện tôi và Trung Kiên, chuyện Ngọc Nhi cứu Đăng Khoa..

Điều này chứng tỏ tâm cơ nữ chính sâu không thấy đáy, xem đi, đứa trẻ 15 tuổi nào lại có thể suy nghĩ cái người bên cạnh ám hại chị gái mình như nó chứ? Còn đủ khả năng lòng vòng với N loại nam phụ mà nam chính không hề biết.. Ô, lộn rồi! Tên Tuấn Đạt đó biết!

Thế mới thấy núi cao còn có núi cao hơn! Nữ chính nghĩ mình thông minh, ngờ đâu cuối cùng chỉ là con cò trong tay nam chính. Để anh ta tùy ý đùa giỡn, tùy ý xoay vần..

“Cháu chào ông bà, chào hai bác..” Tôi và Trung Kiên trở về nhà anh ta lúc gần 6h chiều. Lúc này mọi người đều đã quay trở lại, vừa quây quần vui vẻ nói chuyện vừa đợi đầu bếp nấu cơm.

Đầu bếp nhà anh thật sự rất thần bí đó Trung Kiên, tôi và anh ta quen nhau đến N ngày rồi vậy mà đến tận hôm nay mới thấy được bác ấy..

“Ồ Tinh Nhi?” Bác gái thân thiết kéo tay tôi, để tôi ngồi xuống bên cạnh “Hai đứa về muộn quá, mọi người đợi lâu lắm rồi!

“Phải đó, Trung Kiên lại đưa con đến chỗ công trường đó à?” Bác trai nhìn Trung Kiên đang tháo áo khoác treo lên mắc bằng ánh mắt trách cứ “Muốn ngược đãi con dâu sao?”

“Đâu có ạ..”

“Chỗ đó không còn là công trường nữa bố ạ!” Anh ta cời bỏ áo vest lịch thiệp, phía trong mặc một chiếc áo len màu xám và cổ áo trắng sơ mi lộ ra ngoài vô cùng điển trai “Chỉ qua năm đảm bảo sẽ có biến hóa!”

“Hi vọng con không làm bố thất vọng!”

“Ông bà, hai bác..” Chúng tôi đang nói chuyện rôm rả thì một bóng người thướt tha từ phía bếp đi ra, trên tay còn bê khay hoa quả lớn “Mọi người ăn hoa quả đi!”

“Chị Quỳnh Chi..” Tôi cười gượng gạo nhẹ giọng chào hỏi. Đùa chứ, bây giờ bạn thử có một anh người yêu, sau đó cô bạn thân của anh ta lúc nào cũng quần chân cạnh anh ta, ở lại nhà anh ta như nhà mình, còn được gia đình anh ta yêu quý còn hơn mình xem bạn có cười nổi không?

Đây là chưa kể Quỳnh Chi này chẳng phải bạn bình thường chút nào đấy nhé..

“Trung Kiên về rồi sao?” Quỳnh Chi cười ngọt ngào để mặc Trung Kiên tiến đến đỡ giúp mình khay đồ nặng “Muộn quá, người ta chờ lâu lắm đó!”

“Mới có 6h thôi mà cái con bé này..” Bà nội tuy không lạnh nhạt với tôi nhưng giống như cũ, vị trí của Quỳnh Chi lúc nào cũng cao hơn hấn “Mau qua đây, gọt lại đứt tay rồi, đứng là..”

“Cháu không sao!” Quỳnh Chi tất nhiên không qua chỗ bà nội vì còn bận bịu đứng cạnh Trung Kiên, cô nàng híp mắt cười nhẹ, vui khó hiểu “Anh gọi điện một cái là em tới ngay đó, có chuyện gì gấp sao?”

“...”

Anh ta gọi điện cho Quỳnh Chi bảo cô nàng tới?

Là ý gì? Trung Kiên muốn làm gì?

Không đợi tôi thắc mắc xong xuôi, cũng không đáp lại câu hỏi đó của Quỳnh Chi, Trung Kiên đưa mắt ra cửa, một người mặc đồ đưa thư đang nhanh chân chạy từ cổng chính vào nhà, anh ta thấy vậy mới gật đầu nói nhỏ: “Đã đến rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100

Trong lúc chúng tôi còn đang tự hỏi không hiểu hành động đó của anh ta là gì, Trung Kiên đã làm xong vài thủ tục với người đưa thư, kí nhận sau đó cầm trên tay một phong bì lớn.

Anh ta sai bước đi về phía chúng tôi, ngồi vào chiếc ghế cạnh tivi sau đó xé bì thư, lập tức một xấp ảnh tràn ra ngoài. Trung Kiên nhét hết chúng lại, chỉ lấy ra một chiếc đĩa DVD mới công.

Gi đây?

Phim Hùòng Quốc à?

Bạn Kiên định đầu độc tổ quốc bằng cái này sao??

Thôi xin đi, thứ máu chó cả biển như vậy bọn này thật sự không thể thâm thấu nổi!

“Muốn xem không?” Câu nói trống không này tất nhiên dành cho Quỳnh Chi. Không hiểu có phải do tôi bị ảo giác hay không, chỉ thấy đột nhiên ánh mắt Trung Kiên sắc bén vô cùng, sắc đến mức làm tôi cảm thấy lạnh gáy!

“Đó.. Đó là cái gì?” Quỳnh Chi hiển nhiên cũng thấy được khí thế áp bách của Trung Kiên dành cho mình, hốt hoảng hỏi lại “Phim tình cảm sao? Không xem! Em sợ xem xong ăn không tiêu com!”

“Phải đấy!” Bà nội và ông nội cũng cười theo “Ai lại xem phim tình cảm giờ này chứ? Muốn xem cháu lên phòng mà xem! Mấy cái đĩa này..”

“Anh gọi em đến chỉ để khoe cái này hả?” Quỳnh Chi thả lỏng hơn một chút, đúng lúc đầu bếp đi từ trong ra mời mọi người vào ăn bữa tối “Ăn tối xong chúng ta cùng xem, anh thấy sao?”

“Chúng ta thôi?” Trung Kiên do dự một chút rồi cũng gật đầu “Ý kiến này không tệ!”

Không nói đến lời thứ hai, quả nhiên anh ta cất nó đi đợi tới tận lúc ăn uống xong xuôi mới dẫn chúng tôi lên phòng riêng của mình. Anh ta giúp tôi gọi điện về nhà một chút, sau đó mở máy tính rồi để mặc tôi và Quỳnh Chi ngồi trong phòng. Trung Kiên không nói hai lời dứt khoát đi xuống dưới nhà lấy đồ tráng miệng và nước uống.

Người lớn trong phòng không hề để tâm đến chuyện của ba chúng tôi, cũng có thể bọn họ cố ý lơ đi, mặc cho Trung Kiên tự giải quyết, tự chọn lựa.

Quỳnh Chi đưa mắt liếc qua tôi một cái, ánh nhìn khinh thường không để đâu cho hết. Sau đó bằng một hành động vô cùng đẹp mắt ngồi ngã ra chiếc ghế tựa êm ái của Trung Kiên, đưa tay click chuột thể như quen thuộc lắm.

Hừ, mới có mấy ngày đã quên bém hôm trước bà bị anh ta phũ thế nào à? Hôm nay đã dương dương tự đắc như vậy, có cần tôi nhắc lại cho nhớ không??

Còn dám vênh mặt? Nghĩ mình vào được phòng Trung Kiên hay sao?

“Còn chưa biết ai thắng ai thua..” Quỳnh Chi không thèm liếc mắt, buông một câu chẳng “Đừng có tự đắc!”

Cảnh cáo tôi đấy à?

Bực bội.. Trung Kiên, anh đi đâu rồi?

“Sao thế?” Vừa nhắc Trung Kiên đã mở cửa bước vào, khuôn mặt thanh thuần có vài nét cứng cáp đẹp trai sáng láng “Hai người không có gì để hàn huyên với nhau sao?”

Hàn xì thì có chứ hàn huyên thì bọn này xin kiếu!

Tôi và Quỳnh Chi có một lần ăn ý hiểm có, đồng loạt liếc qua Trung Kiên bằng ánh mắt khinh thường kinh khủng. Anh ta cười hì hì, nhanh chân chạy tới đặt đồ uống lên bàn sau đó đưa cho tôi một ly nước nhỏ: “Anh pha đó, uống thử coi!”

“Anh không cho thứ gì vào đây đây chứ?” Tôi bĩu môi nhìn ly nước sóng sánh thơm nức trên tay, ai ngờ được câu hỏi này vào tai Quỳnh Chi lại mang hàm ý khác, cô nâng lưng hăng quay sang lén lút lườm tôi một cái.

Ai da~ Chi đùa thôi mà, sao chị phải chột dạ vì chuyện xấu trước đây chị làm vậy?

“Nếu cho thì đã sao?” Anh ta nhếch môi nhìn qua Quỳnh Chi ý như muốn cảnh báo cái nhìn bất thiện đó đã lọt vào mắt anh ta rồi “Em là người của anh, cũng mất đi đâu mà thiệt!”

“Trung Kiên..” Quỳnh Chi cũng cầm lấy một ly trên khay, gượng gạo cười “Cái này anh cũng pha sao?”

“Ừm..” Anh ta không đáp vội, trầm ngâm một chút mới tiếp lời “Rót từ chai ra có tính không?”

“...”

“Này, anh muốn cho bọn em xem cái gì?” Thôi căng thẳng cái gì, tôi vội vỗ vai anh ta một cái, nói nhanh.

Xem xong còn đưa chị đây về, sống trong cái không khí nặng nề thế này cái mặt vốn già của tôi sẽ càng thêm nếp nhăn mắt!

Anh ta gạt đầu tiến đến chỗ Quỳnh Chi ngồi click vào mấy biểu tượng trên màn hình. Màn hình nhấp nháy một chút, sau đó phần giới thiệu phim bắt đầu. Tôi tò mò nhìn qua phía đó, có điều cả cái màn hình lớn dùng bị hai tấm phản che mắt nên tuyệt không nhìn thấy gì hết.

Trung Kiên kết nối máy tính với màn hình tivi lớn, đưa tay bật tivi lên sau đó tắt điện ngồi xuống cạnh tôi. Quỳnh Chi vẫn yên vị trên chiếc ghế tựa lớn, say mê đưa mắt nhìn về phía Trung Kiên.

“Xem đi!” Anh ta nhếch môi cười lạnh, âm ngoan cực kì.

Phía trên màn tivi lớn đang chiếu phần giới thiệu nhân vật, tiếng nhạc nhẹ nhàng vang vọng báo hiệu đây là một bộ phim tình cảm cầu huyết đúng chất Trung Kiên.

Má ơi.. Tưởng anh ta đùa, ra là anh ta định cho chúng tôi xem phim thật???

Không! Hai người ở lại mà lắng mạn, tôi không thèmmmmm!!!!

Trong phòng tĩnh lặng, ngoài tiếng nhạc nhẹ từ loa phát ra tuyệt không còn thấy gì nữa. Tôi cũng không dám động, sợ rằng mình sẽ làm phiền bọn họ chăm chú xem phim. Liếc qua Trung Kiên một cái, đôi mắt anh ta càng lúc càng lạnh, đến mức người ngồi ngay cạnh như tôi thấy sắp đóng băng đến nơi. Quỳnh Chi vẫn si mê đóng đinh ánh nhìn của mình vào Trung Kiên, mãi đến khi trên màn hình xuất hiện cái tên mới tò mò nhìn qua.

Khung cảnh trên màn ảnh lớn biến đổi từ con đường dài tới ngõ sau một CLUB. Trái ngược với vẻ hoa lệ rực rỡ của cửa Club, ngõ sau này tối om, rác rưởi không đến mức ngồn ngộn nhưng cũng chẳng sạch sẽ gì, nhìn qua thể như đã lâu lắm không có người lui tới.

Ấy vậy mà xem kĩ một chút, trong góc tối có hai bóng người đang chụm đầu nói nhỏ gì đó. Vì thiếu ánh sáng nên không thể nhìn rõ mặt ngang mũi dọc của họ như thế nào.

“Cứ tùy ý anh hành động..” Giọng nữ mềm mại có chút quen tai vang vọng “Miễn sao nhốt nó lại được là được!”

“Cần khóa ngoài không cô chủ?” Giọng nam đề tiện cùng lúc đáp lời, kèm theo đó là tiếng cười xấu xa “Con nhỏ đó có gì chứ? Đáp một phát là bay vạn dặm!”

“Khỏi khóa mắt công..” Cô chủ có vẻ mất kiên nhẫn, phẩy tay “..Khách sạn đó có chốt cửa trong vô cùng biến thái, cô ta chưa tới đây bao giờ đừng hòng biết cách mở!”

“...”

“Hơn nữa, nó cũng thiết kế không thể khóa được từ bên ngoài..”

Sau đó, hai người họ ai đi đường nấy, người con gái xinh đẹp dịu dàng hiển hiện dưới ánh đèn mờ ảo.. Ôi CMN ngạc nhiên chưa!!! Ngọc Nhi, Ngọc CMN Nhi!! Em ấy chuyển phỏm sang đóng phim từ bao giờ vậy???

Quỳnh Chi cũng ngạc nhiên chẳng kém gì tôi, cô nàng đứng bật dậy làm chiếc ghế xoay phía sau bị xô ra ngoài, va vào bàn tạo ra tiếng động vô cùng

mạnh.

“Cái này là gì?” Quỳnh Chi hét lớn, giọng nói như đã vỡ ra điều gì đó vô cùng chua xót “Ài? Là ai quay cái này??”

Trung Kiên không đáp lời, chỉ nhướn mày lười biếng nhìn cô ta một cái. Trên màn hình “bộ phim” ấy vẫn tiếp tục, lúc này nhân vật không chỉ có Ngọc Nhi mà còn có thêm cả mấy người chúng tôi. Mấy câu chuyện phiếm được cắt ghép vô cùng kịch tính, những cái nhìn, những sự đụng chạm giống như chất xúc tác để đẩy “bộ phim” ấy lên đến cao trào kịch tính.

Biên kịch của cái này cũng đủ tài năng, sắp xếp quá hay, quá chuẩn, đã vậy ghép nhạc còn hợp không thể chê!

“Ý anh là gì hả Trung Kiên?” Quỳnh Chi chậm rãi đi tới chỗ chúng tôi, ánh mắt xen lẫn sự hận thù và yêu thương “Ý anh là gì?”

“Là gì à?” Trung Kiên đứng dậy chắn giữa tôi và cô nàng, anh ta cao ngất, cao đến mức Quỳnh Chi phải ngẩng mặt lên nhìn “Em xem cái này xong mà không vỡ ra được gì sao?”

“...”

“Có phải anh đã dung túng em quá rồi không?” Anh ta híp mắt, tiếp tục “Lần nào em cũng quá trốn như vậy, có cần anh phải ra mặt cắt đứt luôn em mới vừa lòng không??”

“Anh.. Anh..” Quỳnh Chi bắt lực buông thông tay, tiếp tục nhìn tới màn hình lớn đang chiếu đến cảnh phim ba ịch Full HD không che. Cô nàng bắt ngờ bị kích động, điên cuồng nhào đến đập đổ cả màn hình, đập nát nó “Khi này.. Anh tính tuyệt đường của tôi bằng cách để cả nhà xem cái này sao??”

“...” Anh ta lãnh đạm quay mặt đi “Phải thì thế nào?”

“ANH TUYỆT TÌNH VỚI TÔI THẾ SAO?” Nước mắt chảy giàn trên gò má thanh lệ, Quỳnh Chi hét lớn một tiếng. Tiếng này cùng với âm thanh đập tivi khi nãy thành công lôi kéo sự chú ý của gia đình Trung Kiên dưới nhà.

Lắng tai một chút có thể nghe thấy bước chân dồn dập phía cầu thang. Có lẽ chỉ một vài phút nữa thôi bọn họ sẽ xô cửa bước vào bệnh viện cho cô nàng.

“VÌ CON NHÓC NÀY? NÓ CÓ GÌ HAY CHỨ? CÓ GÌ HAY? NHẤT ĐỊNH NÓ CHO ANH ĂN BỮA MÊ THUỐC LÚ GÌ RỒI ĐÚNG KHÔNG???”

“Những việc em làm là đúng hay sai..” Trung Kiên không trả lời mấy câu hỏi đó, chỉ âm trầm nhìn cô ta “..Anh nghĩ một tiền sĩ như em có thể tự nhận định được!”

“Anh..” Quỳnh Chi vùng vằng quay đi, chạy nhanh về phía cửa “Trung Kiên, tôi hận anh!!”

“...” Trung Kiên nhìn bóng lưng yêu kiều của Quỳnh Chi mất dạng sau cửa, thờ dài liếc qua tôi một cái.

“Anh đuổi theo cô ấy đi!” Dù sao cũng làm bạn bao nhiêu năm, anh ta thật sự có thể nhẫn tâm đến thế sao?

“Không cần, mất công lại cho cô ấy hi vọng!” Trung Kiên lắc đầu, vói tay tắt màn hình tivi đi sau đó tiến đến chỗ tôi cúi đầu hôn nhẹ “Xin lỗi vì kéo em vào chuyện rắc rối này!”

“Em..”

“Trung Kiên! Trung Kiên đâu!!!” Tôi còn chưa nói hết câu, giọng bà nội dưới nhà đã âm vang. Hiển nhiên là muốn giúp Quỳnh Chi ra mặt đây mà.. “Mau xuống!”

“Anh xuống nhà đi!” Tôi gạt đầu, đẩy anh ta ra ngoài trước “Giải quyết hậu quả cho thỏa đáng vào!”

“Được..”

Lường lự một chút, cuối cùng anh ta cũng quay lưng đi. Tôi nhủ mày nhìn bộ phim trên máy tính vẫn còn đang hăng hái phát. Chậm chạp đi đến phía đó đưa chuột tắt đi, vô tình trượt tay làm chiếc phong bì khi nãy nhân viên chuyển phát nhanh đưa đến làm đổ ảnh và chiếc đĩa DVD duy nhất trong đó đổ xô ra ngoài.

Trung Kiên thật sự tuyệt tình đến mức sẽ vạch mặt Quỳnh Chi trước mặt gia đình anh ta bằng chiếc đĩa này sao?

Tôi đưa tay với lấy mấy bức ảnh thần tượng có chữ kí nhét lại vào phong bì, trên tay run rẩy cầm chiếc đĩa có nhãn rõ ràng: “Best movie: Trái tim mùa khô”.

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101

Má, rõ là phim tình cảm Hoàng Quốc chứ vạch cái gì mà vạch!

Nói cho cùng thì Trung Kiên cũng không nỡ làm hình tượng đẹp để Quỳnh Chi gây dựng bao lâu sụp đổ như vậy. Nhưng theo tôi thì thế mới tốt, nếu anh ta thực sự tuyệt tình với người bạn thanh mai trúc mã của mình tôi mới thấy đáng sợ.

.

.

.

Đợi tới khi mọi chuyện yên ắng trở lại tôi mới lờ mờ đi xuống. Cả gia đình Trung Kiên gần như đã quên hẳn sự tồn tại của tôi và biến mất không dấu vết. Chỉ duy có bác đầu bếp là vừa dọn dẹp xong đang nhàn nhã ngồi xem tivi.

“Ồ Tịnh Nhi?” Vừa thấy tôi xuống, bác ấy đã quay lại nở nụ cười ấm áp. Ai vậy? Mới gặp lần đầu mà biết tên tôi là sao? “Lâu quá mới gặp cháu!”

“Cháu chào bác..” Tôi cười gượng gạo, không dám nhiều lời vì sợ bác ấy biết tôi chẳng rõ bác ấy là ai “Cháu xin phép về trước, đã muộn rồi ạ..”

“Ừm, Trung Kiên bị ông bà nội xách sang nhà Quỳnh Chi xin lỗi rồi!” Bác ấy gật đầu thông báo “Nó nói cháu chờ một chút, nhưng mà nếu cháu lo về muộn quá thì cứ đi thôi. Dù gì cũng gần mà..”

“Dạ, cháu xin phép..”

Đi bộ một mình chán chết!

Quãng đường này mấy hôm trước có Trung Kiên cùng đi gần biết bao nhiêu, hôm nay đi một mình lại buồn thảm bấy nhiêu.

Con đường xa xa xa xa ối là xa, xa đến mức làm tôi mỏi chân đến nhức nhối.

Cổng nhà thôi mà, có cần vài cây số thế này không vậy hả??

Đến tận lúc tôi cảm thấy mình sắp viêm cơ háng đến nơi mới thấy được cửa nhà. Đưa tay vặn nùm cửa uể oải bước vào, cả căn nhà tối om!

Gì vậy?

Giờ này còn chưa có ai về hay sao?

Kì lạ thật đó..

“CÚT! CÚT KHỎI ĐÂY!!” Giọng bố hò vang vọng trên cầu thang tầng hai, tôi ngạc nhiên ngẩng ra mắt một lúc rồi bất kể kẻ sắp rời ra vì khi này, ra sức chạy lên trên đó xem nào nhiệt.

“Không, đừng mà..”

Mọi người đều đứng vây quanh căn phòng cách phòng tôi một khoảng, khuôn mặt của bố căm phẫn cực kì còn Tuấn Anh thì ngược lại, thản nhiên như không.

Có chuyện gì xảy ra trong căn phòng đó?

Tò mò chạy đến cửa, Tuấn Anh thấy tôi thì mỉm cười sau đó nhanh tay ngăn tôi lại: “Phía trong là cảnh 18+, em chưa được xem!”

“Xi..” Tôi bĩu môi “Cướp của giết người gì mà không cho em xem? Em cũng sắp gả cho người ta, có gì là em chưa biết?”

“Anh chỉ muốn tốt cho em!” Tuấn Anh thấy vậy thì thả tay, tần ngần nghĩ lại “Được rồi, muốn xem thì phải chuẩn bị tinh thần đã!”

“Ông chủ, xin đừng..” Giọng nam chói tai vang vọng “Tôi không có ý, là do bà chủ dụ dỗ tôi..”

“Lâm, Lâm nói gì vậy hả?” Mẹ kể hốt hoảng “Thế là thế nào?”

Khung cảnh trong phòng đúng là rất sốc! Sốc đến mức làm tôi ngạc nhiên suýt kêu ra tiếng.

Ôi mẹ ối, hôm nay đúng là ngày đầy biến động nha

~Sáng đi chơi một mình thì không nói, trưa về nhà hàng một cái lập tức vấp phải vụn vặt mặt lẫn nhau của nam nữ chính, chứng kiến anh chị ấy chia tay trong sung sướng. Chiều thì đi bắt “tội phạm”, tối thì xem một bộ phim kinh cmm điển.

Đến giờ về nhà lập tức được tham gia vào một vụ bắt gian cực kì hoành tráng!!

Vâng, chính là BẮT GIAN, bắt gian đấy!!

Căn phòng to lớn xa hoa được bao phủ bởi thứ ánh sáng vàng ấm áp. Trên chiếc giường king size trải ga giường trắng thanh thuần là thân thể trắng trẻo không kém của hai người. Bọn họ chặt vật cực kì, với tay kéo chần lăm cảnh xuân nửa che nửa lộ.

Một người thì tôi vô cùng quen mặt, đó chính là mẹ kế “thân yêu” của tôi. Người còn lại thì khác, đó là một kẻ hoàn toàn xa lạ.

Hắn ta rất trẻ, chỉ tầm 28-30 tuổi là cùng, thân thể trắng kiện, cơ bắp săn chắc nhìn qua là biết có tập luyện. Khuôn mặt hắn ta cũng rất đẹp, nam tính góc cạnh, lại thêm một chút râu lún phún rất có phong vị đàn ông. Đôi môi nhạt màu, gò má cương nghị và cặp mắt hoa đào tung tóe!

Vâng, nói cách khác chính mà mắt đ* đấy ạ!

Khiếp, đàn ông đàn ang gì mà mắt la mày lém dễ sợ luôn!

Chuyện tình mẹ con à?

Đã vậy còn to gan lớn mật dám hành động ngay trong nhà nữa? Có phải ý lại chuyện mọi người đi vắng để làm bậy không vậy??

Hừ hừ, thế thì cái tiếng trước đây tôi vô tình nghe thấy chính là tiếng này đấy hả???

“Thế nào gì nữa?” Người đàn ông tên Lâm đề tiện cười lạnh “Thứ chuyện bản thiêu này tôi chính là không muốn làm, chính bà dụ dỗ tôi, nói sẽ cho tôi tiền gửi về nhà nên tôi mới cần rặng chịu đựng..”

“Lâm nói gì lạ vậy?” Mẹ kế quên hẳn sự tồn tại của người chồng danh chính ngôn thuận đang đứng tựa cửa của mình, hốt hoảng lay lay cánh tay rắn chắc của nhân tình trẻ “Lâm à, chẳng phải Lâm nói Lâm yêu mình sao??”

“Yêu bà? Yêu bà mới lạ đấy!” Hắn ta hung ác, nhất quyết xoay người ra khỏi chần. Khác với tưởng tượng của tôi, thân dưới của anh ta có mặc đồ đầy đủ!

E hèm, có lẽ trong lúc mọi người mãi nói chuyện anh ta đã mặc lại quần áo của mình rồi. Nhanh tay ghê ta

~“Nếu như mẹ tôi không cần tiền trị xạ, có chết cũng đừng mơ tôi động đến bà!”

“Lâm, Lâm...” Mẹ kế khóc sụt sướt, nước mắt hóa thành từng hạt châu to tròn trong suốt chảy dọc hai gò má thanh lệ “Lâm thật sự nỡ sao??...”

“...” Bó hờ có vẻ bị một màn này dọa sốc, cứ đứng tựa cửa như vậy, một lời cũng không thể thốt ra nổi.

“Hai người đã thâm tình như vậy..” Tuấn Anh liếc bỏ một cái rồi nhanh chóng ra mặt thị uy giùm “..Nhà họ Vi chúng tôi sẽ thành toàn cho hai người!”

“Cậu chủ, tôi thật sự không có gì với bà ta..” Tên Lâm đó thấy Tuấn Anh lạnh mặt thì hốt hoảng quay sang “..Xin đừng đuổi việc tôi, tôi còn mẹ già đau yếu. Xin cậu..”

“Đứng dậy Lâm!” Mẹ kế thấy nhân tình của mình hèn mọn cầu xin, liền không để ý an nguy của chính mình, cũng không nghĩ tới chuyện sau lúc này mình có bị đuổi khỏi Vi gia hay không, chỉ tức giận quát nạt “Khỏi cầu xin, mình sẽ giúp mẹ Lâm! Lâm đứng dậy đi!!”

“Câm miệng!” Bó hờ giờ này mới thoát ra được khỏi tâm ma của mình, uất hận quát “Tuấn Anh, cho người đuổi bọn chúng ra khỏi đây đi. Sau này cũng đừng bao giờ cho ta thấy mặt chúng nữa!”

“Dạ được!” Tuấn Anh sáng lạng cười với tôi, ánh mắt tinh nghịch như đứa trẻ vừa thành công hoàn thành được nhiệm vụ khó.

Anh ta vừa nói xong, phía cầu thang đã lục đục tiếng bước chân vững chãi đi tới. Có lẽ là anh trai đã gọi bảo vệ lên để tổng khứ đôi gian phu dâm phụ này theo đúng ý nguyện của bố hờ.

Ông ta quay sang nhìn tôi, nụ cười chưa xót đến tận đáy lòng.

Dù gì cũng là người yêu đầu tiên, còn là người tình bao nhiêu năm, lấy về làm bà hai cũng từng ấy thời gian.. Làm sao lại không có tình cảm? Lại không thấy đau lòng?

Mặc dù tôi không đồng tình với ông ấy nhiều chuyện, nhưng thật sự thấy bố hờ vì chuyện này mà tuyệt vọng tới mức tâm rớt hổ băng cũng có chút thông cảm.

“Chuyện này.. Chuyện này là sao??” Ngọc Nhi cũng theo đám người bảo vệ chạy lên theo. Ánh mắt như đã đoán được chuyện gì, hốt hoảng pha lẫn sợ

hồi mãi không thôi “Bố, anh trai.. Mẹ.. Mẹ??”

“Ngọc Nhi.. Ngọc Nhi con về rồi..” Mẹ kể lúc này mới chặt vật mặc xong quần áo, thấy nữ chính thì mừng như điên. Bà ta nghĩ trong tình cảnh thế này nữ chính còn đủ sức cứu bà ta sao?

Chưa kể nữ chính còn chẳng phải con gái ruột của bố hờ, lời nói của cô ta ở chỗ nào có sức nặng chứ?

“Mẹ.. Trời ơi!!” Nữ chính phức tạp nhìn qua, khuôn mặt xinh đẹp thần thờ.

Thần thờ cũng đúng thôi, dù gì thì Ngọc Nhi lúc này cũng mới qua 15 tuổi, có kinh qua bao nhiêu chuyện đi nữa thì cũng chỉ là một đứa trẻ. Vướng vào chuyện rắc rối như thế này mà bình thân được mới gọi là đáng sợ đấy.

“Mẹ đúng là ngu ngốc!” Nữ chính điên cuồng gào lớn, nước mắt tiếp tục chảy giàn. Cô ta còn không quên ném cho tôi cái nhìn đăm đăm như cá Chuối nữa chứ.

Ây da, suýt chút nữa là mị quên chuyện ở nhà hàng rồi, may mà có em gái nhắc lại giùm.

Sáng thì bị người yêu đá, còn phát hiện chuyện xấu mình kì công che giấu đều bại lộ. Tối đến thì mẹ ruột bị bắt gặp ngoại tình, hai mẹ con có nguy cơ cao bị đá khỏi Vi gia.. May mắn thật!

“Con đã nói với mẹ bao lần rồi? Tên lái xe này là đồ cặn bã mà mẹ không nghe! Còn theo hán ta làm đủ chuyện đáng xấu hổ.. Mẹ có tiền bao được thiếu gì người, sao cứ phải đâm đầu vào hán??”

“Nhưng.. Nhưng mẹ yêu Lâm..”

“Được lắm!” Bố hờ giữ ngực không để mình nộ hỏa công tâm, ánh mắt đã âm trầm trở lại “Thì ra hai mẹ con các người thông với đồng nhau lừa gạt tôi.. Tốt! Tốt lắm.. Đã vậy thì cùng nhau cút đi! Cổ phần của Vi gia, một phần các người cũng đừng hòng có!!”

“Bố à, bố.. “Ngọc Nhi nức nở khóc lên, đáng vẻ điềm điềm đáng thương cực kì “Đừng mà.. Con không biết gì hết..”

“Đưa chúng đi!” Bố hờ cau gắt hất tay một cái, thân thể mảnh mai của Ngọc Nhi bay ra thật xa, va vào cửa. Cú va đập này có vẻ mạnh lắm, nữ chính đau đớn đến mức không thể nhúc nhích nổi.

Không vấn đề gì, không nhích nổi thì đám người bảo vệ hùng hậu sẽ giúp họ đi.

Ba người bọn họ đồng loạt bị kéo ra khỏi cửa Vi gia. Ban đầu nữ chính cùng mẹ cô ta còn giãy giụa kêu gào mong muốn ở lại, sau đó càng lúc càng tĩnh lặng, cuối cùng chỉ còn trơ mắt căm hận nhìn qua chúng tôi.

Bóng dáng bọn họ khuất sau cầu thang thật dài, tôi nhìn qua Tuấn Anh chỉ thấy anh trai đang vui vẻ nở một nụ cười hiểm ác khó hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102

Quanh đi quẩn lại thời gian đã trôi thật nhanh.

Từ lúc mọi rắc rối đều được thanh trừng cuộc sống của tôi tươi mát hơn hẳn. Trình Phương biến mất, Ngọc Nhi cũng không còn xuất hiện nữa. Trường học lúc này mới được gọi là thiên đường chân chính.

Hôm đó, sau khi mẹ con Ngọc Nhi bị đá khỏi thành phố, bố hờ đau lòng rơi nước mắt trọn một đêm. Tự khóa mình trong phòng vừa uống rượu vừa đốt thuốc, muốn tự ngược thân thể để bớt đi nỗi đau về tinh thần.

Anh em chúng tôi dù muốn dù không cũng phải tới an ủi ông ta một vài câu. Nói mãi tâm trạng của bố hờ mới khá lên được, và tới tận lúc Tuấn Anh tạo bất ngờ cho ông ta bằng cách tiết lộ cho ông ta biết nhà hàng của tôi ở khu Trung Tâm thì cảm xúc mới cân bằng trở lại.

Khu Đông của Trung Kiên khai trương đồng loạt từ phố mua sắm đến trung tâm thương mại, nhà hàng, rạp hát... Đều có đầy đủ cả. Khu vực này đa phần để phục vụ dân nghèo nên giá cả rất vừa phải, dù là người một năm không kiếm nổi mấy triệu cũng có khả năng lui tới tìm vui.

Song song với hoạt động kinh doanh thì hoạt động từ thiện cũng được đẩy mạnh. Từ điểm phát đồ ăn tới nước uống đều miễn phí, còn mở thêm một số lớp học tình thương cho trẻ em nghèo.. Kết hợp cùng sự quảng bá và thông qua của Chủ tịch thành phố, nơi này rất nhanh đã trở nên sầm uất.

Đồng người thì sức tiêu thụ đồ ăn cũng nhanh chóng. Nhà hàng của tôi lại ở ngay cạnh trung tâm mua sắm nên càng đông đúc hơn. Nơi này bố trí theo

phong cách đơn giản là chủ đạo. Một nhà hàng nằm tầng với những dãy bàn ghế kiểu thông thường kê san sát tạo cảm giác bình dân. Trong mỗi góc phòng đều có cây xanh, cửa kính và tường vẽ đầy những hình ảnh ngộ nghĩnh đáng yêu, trên bàn đặt bình hoa Hồng nhỏ xúu tươi mát...

Vì giá cả ở đây không quá cao nên đa phần chúng tôi phục vụ những món bình thường. Đề là đồ ăn hay xuất hiện trong thực đơn của gia đình trung lưu. Có điều, những món này qua tay các đầu bếp tay nghề cao chất lượng cũng cao hơn hẳn. Mùi vị tốt, giá lại rẻ, phục vụ khách hàng chu đáo.. Tiếng lành đồn xa, nhà hàng này còn phát triển gấp mấy lần nhà hàng sang trọng bên khu trung tâm của tôi.

“Oa~ Mấy ngày nay thật chán!” Hạ Lam nằm bò ra bàn thờ dài. Đăng Khoa không tới trường, Họa Tranh lại một đường chiến thắng trở thành nữ hoàng học đường.. Chẳng còn ai làm đối thủ, bạn Hạ Lam ưa náo nhiệt của chúng ta chán là đúng “Chán quá! Chán quá! Tịnh Nhi kể chuyện gì đi!”

“...” Đùng đùng! Cậu nghĩ tôi sẽ bị lừa nữa sao? Lần trước chuyện còn chưa kể quá nửa đã bị cậu đội cho gáo nước lạnh rồi. Lần này thì đừng hòng!

“Mà thôi, cậu kể chuyện kinh chết đi được!” Hạ Lam không đợi tôi phản bác đã xua tay gạt đi. Đúng là vuốt mặt không nể trứng cá, đáng ghét! “Hạ Vũ, sao đột ngột này hay đi cùng Họa Tranh thế?”

“Liên thiên!” Hạ Vũ xì một tiếng dài, đứng dậy bỏ ra ngoài “Có nó bám anh mày thì có, đừng nói bậy hồng thanh danh quàng tử của anh mày!”

“Góm chết..” Hạ Lam khinh thường bĩu môi “Anh mà cũng có thanh danh? Ô danh mới đúng!”

*RẦM RẦM!!!

Hạ Vũ chưa kịp chạy đã bị tiếng động này làm giật mình. Đám người trong lớp đang làm việc riêng đều chăm chú quay mặt nhìn lên bảng. Lớp trưởng lớp tôi đã đứng trên bục giảng từ bao giờ, bàn tay thanh mảnh vẫn còn giữ chiếc thước kẻ lớn ra sức gõ để lấy sự chú ý của mọi người.

“Cả lớp trật tự một chút!!” Lớp trưởng dùng sự tử hống gào to, bên dưới tuy vẫn ồn ào nhưng cũng đồng loạt quay lên “Hai tuần nữa trường mình sẽ tổ chức lễ kết nghĩa với trường nữ sinh bên cạnh..”

“Oa, trường nữ sinh..”

“Ôi mẹ ơi, con sắp thoát ế rồi!!”

“...”

Vừa nghe đến đây, đám con trai trong lớp đã hỗn loạn không thể tả. Ai nấy đều mừng đến mức nước mắt rớt đầy trên mặt.

“Trật tự! Trật tự!!” Lớp trưởng tiếp tục dùng sức lực cả đời để gào thét “Có gì mà xôn xao lên thế chứ, đứng là.. Từ tuần sau chúng ta sẽ tập văn nghệ, bạn nam nào muốn gây ấn tượng với các bạn nữ bên trường kia thì đăng kí đi!!!!”

Nghe đến đăng kí đi tập văn nghệ, anh nào anh nấy mặt xanh như đất nhái, chỉ còn lảng sang chuyện khác chứ lấy đâu dũng khí mà đăng kí. Vậy là lớp trưởng lại một lần nữa lấy điểm thi đua ra để dọa nạt, bắt ép rồi dụ dỗ các kiểu, cuối cùng cũng kéo được đủ một băng đảng 12 thành viên tham gia tập văn nghệ. Tất nhiên, trong số đó không có chúng tôi!

.
. .
.

Đăng Khoa quay trở lại trường sau thời gian nghỉ dưỡng, anh ta tiếp tục dạy học như bình thường. Tuy ánh mắt vẫn nhìn tôi theo kiểu kì quái nhưng cũng không còn cùng tôi làm ra mấy hành động chăm sóc bất thường kia nữa.

Trong lớp anh ta đối xử với tôi như những người khác, không có đặc biệt cũng không thiên vị. Sau giờ học anh ta cũng không còn gọi tôi đến phòng giáo viên nữa, tận lực kiềm chế mối quan hệ của chúng tôi xuống mức thấp nhất.

Có lẽ sau một số chuyện Đăng Khoa đã hiểu ra rằng cái hành động chăm sóc kiểu biến thái đó đã gây đủ cho tôi các loại rắc rối. Cũng có thể do công việc truy phu của Hạ Lam đã đại công cáo thành..

“** nó, chán chết!” Hạ Lam ngồi phịch xuống chiếc ghế dài trong vườn hoa, lớp học giờ là tụ điểm tập văn nghệ nên người không liên quan như chúng tôi không thể vào.

Nói qua nói lại cũng không thể trách bọn họ nhiệt tình thái quá được. Vì nghe nói lần hội thi này liên quan đến danh tiếng trường nên phần thưởng rất lớn. Cái gì mà trải nghiệm xuyên không..

Nhưng... thực nữ sao lại chửi bậy thế kia? Không tốt! Thật mất hình tượng!!

“Lại làm sao?” Tôi cũng ngồi xuống bên cạnh, ngẩn ra nhìn mấy người thợ đang ra sức bắc dàn giáo để sơn sửa lại trường. Tính qua tính lại cũng chỉ còn hai, ba ngày nữa là đến hội kết cmn nghĩa gì gì đó.

Đúng là trường giàu, nguồn thu nhiều có khác, đầu tư ghê thật! Băng rôn dài treo từ sân thượng xuống sát mặt đất, biển hiệu chào mừng có ở khắp nơi, cờ hoa rực rỡ giăng đầy trên những tán cây lớn..

Son tường vốn chẳng cũ cũng được sơn sửa lại hoàn toàn. Máy người thợ sơn đang hí hục vừa bắc giáo vừa chuyển những thùng sơn lớn lên cao. Khung cảnh vừa náo nhiệt lại có chút phong vị thôi thúc người ta hồi hộp mãi không thôi.

“Thì Đăng Khoa đó..” Hạ Lam nghiêng răng cắn mạnh mấy miếng, đồ ăn trong miệng cô nàng đảm bảo bị nghiền nát rồi! “Đáng ghét, người ta cố gắng như vậy mà nhìn một cái anh ấy cũng không nhìn!”

“Haha..” Ra là chuyện tình yêu tình báo có vấn đề. Nhưng nói thật có nói với tôi cũng chẳng ích gì, mặc dù đã sắp có chồng nhưng tôi chính là con gà lớn trong chuyện này đây! “Có phải cậu dữ dội quá nên anh ta rên không?”

“Sợ? Sợ gì chứ?” Hạ Lam đập tay xuống băng ghế, cảm phần “Anh ấy vào sinh ra tử bao lần, là đàn ông trong đàn ông, máu me chết chóc còn không sợ lại đi sợ cái này sao? Nhất định không thể!!!”

“...”

“Ừ..” Cô nàng đột ngột tròng xuống, trong một giây hiếm hoi Hạ Lam nữ hiệp của chúng ta rơi vào trạng thái suy nghĩ phân vân và day dứt khôn cùng “Biết đâu cậu nói đúng, nhờ anh ấy không thích con gái chủ động? Nhưng tôi không giống cậu, nếu tôi không chủ động chạy tới thì anh ấy cũng chẳng thèm để ý đến tôi!!!”

“Cái này...”

“Ồ nhìn kia!” Tôi chưa kịp mở miệng khuyên răn Hạ Lam đã giật lấy tay áo “Đó chẳng phải cô nàng Trinh Phương hay sao???”

Tôi ngăn người nhìn về phía Hạ Lam vừa chỉ, một thân thể gầy gò ốm yếu lọt vào tầm mắt. Trinh Phương cũng chỉ mới biến mất cách đây không lâu, ấy vậy mà lúc trở lại thì trở nên tiêu tụy hết nói nổi. Khuôn mặt vốn trẻ trung, thanh xuân phơi phới nay biến đổi hoàn toàn. Đuôi mắt to trũng sâu, đen quăn mấy vệt như gấu trúc. Tròng mắt cũng không còn linh động, mờ đục, đầy những tơ máu vì thiếu ngủ. Đôi môi khô khốc, nứt nẻ, chủ nhân của nó cũng chẳng buồn chăm chút gì. Hai gò má đã không còn màu hồng nhạt mê người, da dẻ cũng mất đi nét hồng hào vốn có. Thân hình vốn đầy đặn nay gầy đi một vòng lớn, quần áo đồng phục thì vẫn vậy nên càng có cảm giác cô nàng quá gầy.

Chắc hẳn sự biến đổi không mấy vui vẻ kia đã ép khô sinh lực của cô nàng rồi. Tự dưng thấy trong chuyện này mình cũng có mấy phần tội lỗi, sự áy náy dâng đầy trong lòng.

“Con bé đứng cạnh là ai kia?” Hạ Lam tò mò hỏi, kéo tôi ra khỏi sự suy tư “Nhìn quen quen.. Có phải em gái cậu không???”

Ngọc Nhi?

Ngọc Nhi á??

Tôi đưa mắt qua, người đứng cạnh Trinh Phương không mặc đồng phục mà khoác một bộ quần áo cũ nát, mũ trùm lụp xụp che nửa mặt. Hình thể kiểu này đúng là có chút quen mắt.. Nhưng nữ chính thật sự chấp nhận mặc thứ quần áo kinh dị kiểu kia để đi ra ngoài ư?

Có thể.. vì từ tối hôm đó bố hờ đã đóng băng toàn bộ tài khoản của hai mẹ con cô nàng, cũng cho người đuổi khỏi thành phố.. Nếu như cái ăn còn không có thì người ta làm gì có thời gian mà để tâm đến chuyện mặc nữa?

Nhưng nếu đó thật sự là nữ chính thì cô ta và Trinh Phương vừa xuất hiện trở lại kia đang bàn bạc chuyện gì?

Tự dưng có cảm giác sống lưng lạnh buốt..

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103

Có vẻ tôi đã lo lắng quá xa xôi, vì từ hôm đó đến nay tuyệt nhiên chẳng xảy ra chuyện gì đáng ngờ cả.

À, tất nhiên trừ việc Trinh Phương đã trở lại trường học và ngồi yên vị ở chỗ cũ. Cô nàng sau vụ này đã thay đổi rất nhiều, trầm tĩnh hơn hẳn. Mọi người trong lớp không có nhiều thiện cảm với Trinh Phương nên thường xuyên nhìn cô ta rồi chỉ chỏ, thậm chí vài người ác ý còn dương dương tự đắc công khai lấy cô ta ra làm trò đùa. Sĩ nhục cô nàng thì cũng được đi, đây còn lôi cả gia đình cô nàng ra mà rửa xả. Cái gì mà con sâu hại nước hại dân, ăn tiền thuế của dân có thấy vui không?..

Thật ra tuổi trẻ nên nổi loạn một chút mới tốt, nhưng thế này có vẻ hơi quá rồi! Cơ mà người bị bắt nạt không lên tiếng, kẻ như tôi lấy tư cách gì mà đứng

ra? Bao đồng quá mắc công người ta lại nói mình già tạo!

Hơn nữa cũng gần đến ngày cưới của chị Vân và Tuấn Anh, rồi thêm công việc ở hai nhà hàng cứ chồng chéo lên nhau. Tôi bận đến mức chân không chạm đất, nhiều khi còn phải đem cả sổ sách tài liệu đến trường để xử lý.

Thật ra cái này đề đến tối cũng không vấn đề gì, nhưng trong lòng lúc nào cũng có con sâu ngo ngoáy kêu gào không muốn, vì đó là thời gian rảnh rỗi hiếm hoi của tôi và Trung Kiên.

Còn hai ngày nữa là hội trường, việc chuẩn bị cũng sắp sửa hoàn thiện. Hôm nay mấy cô nàng lớp tôi còn rủ nhau trốn biệt đi đâu đó để tiếp tục tập múa, bùng tiết không nề mặt ai luôn!

“Hạ Vũ cũng bùng?” Tôi nhướn mày sau đó vui vẻ ngồi ra, trước đây ngồi ba người, tôi lại còn ở giữa nên suốt ngày bị anh em nhà họ Hạ chèn ép. Nay được rộng rãi như vậy ai mà không vui thích chứ? “Cậu ta đi múa phụ họa à?”

“Không, anh ta được người ta thuê đi phối đồ!” Hạ Lam đưa tay lên lút vợ toàn bộ sách vở vào cặp “Tôi cũng chuẩn bị bùng đây!”

“Hả?” Đây, rộng thế này là vừa đủ rồi, tôi không ham rộng thêm đâu!! Đừng đi!!!

“Chúng tôi phải về nhà bà ngoại!” Cô nàng ôm cặp đứng dậy, lớp tuy đông nhưng vì vướng phải phong trào bùng tiết nên chỉ còn lèo tèo vài mống “Tạm biệt, ngày kia trở lại tôi sẽ mua quà cho cậu!”

“Này, Hạ Lammmmmmm...”

Tiếng gọi tê tâm liệt phế, đau lòng đến chết áy của tôi tuyệt nhiên không được ai đáp trả. Nữ hiệp ra đi đầu không ngoảnh lại.. Tuyệt tình dứt khoát vô cùng!

.
. .
.

Trở về nhà đã là chuyện của vài giờ sau..

Trung Kiên sau khi lái xe đi một vòng với tôi thì thả tôi ở cổng, nghe nói công ty anh ta có việc gấp, vẫn còn phải tăng ca.

“Ngày mai sẽ đền bù thỏa đáng cho em!” Anh ta giúp tôi tháo dây an toàn nháy mắt gian manh “Đội anh nha cục cưng!”

“Không biết xấu hổ!” Tôi hất bàn tay xấu xa đang xoa xoa mặt mình ra “Mai em bận rồi!”

“Không cho phép bận!” Trung Kiên sama đột nhiên trở mặt, không hiểu học kiểu bá đạo trẻ con này ở đâu, cương nghị cự tuyệt lời nói của tôi “Trưa mai anh sẽ tới đón em, chúng ta cùng nhau ăn trưa!”

“...”

“Nếu còn thời gian thì tiện thể bồi dưỡng tình cảm một chút..”

“Còn lâu!”

“Thôi em vào nhà đi..” Anh ta xoa nhẹ tóc tôi, sau đó nhanh chóng chạy xuống mở cửa. Trước khi vào lại xe để phóng đi còn nhanh nhẹn hôn trộm một cái “..Ngày mai anh sẽ đón em!”

“Vâng!”

Tôi đứng ngoài cổng đợi cho chiếc xe quen thuộc ấy khuất mãi đổi đường mới xoay người đi vào nhà. Con đường từ cổng vào đến nhà chính được lát một lớp gạch đá màu đỏ sẫm tạo cảm giác cổ kính, hai bên được trải thêm lớp sỏi trắng mỏng manh. Một hàng rào thấp bằng hoa Dạ Hương, lại xem thêm những thân cây Bạch Dương trắng muốt rủ tán xuống lòng đường.

Hương thơm man mác hòa cùng không khí lúc chiều muộn vô cùng dễ chịu.

“Cảm ơn cục cưng!” Giọng nam trầm trệu vang lên trong một góc vườn làm tôi đang thả hồn theo gió phải chú ý tới “Lần sau có việc cứ gọi!”

“Giải quyết hậu quả cho xong đi!” Tuấn Anh khó chịu lảng tránh “Đừng để lộ cái gì!”

“Cứ yên tâm, tôi chưa bao giờ thất bại việc gì..”

Từ lùm cây có tiếng loạt xoạt rất nhỏ như thể có người rẽ lối mà đi. Tuấn Anh và ai vậy? Bọn họ nói chuyện không đầu không cuối thế là thế nào? Đã vậy còn lén lút đứng ở đây? Nếu thật sự không thích người khác biết sao không hẹn nhau ở ngoài mà phải làm vậy??

Tâm khẽ động, tôi muốn trốn nhưng có vẻ quá muộn. Người trong lùm cây nhanh chóng đi ra, bốn mắt nhìn nhau tóe lửa làm cái bọc nhỏ trên tay người kia hơi khựng lại một chút.

“Ài nha ~” Hân ta cười ê hề, lấy lại bình tĩnh rất nhanh “Cục cưng à, em gái cậu về này!”

“Tĩnh Nhi?” Tuấn Anh nghe thấy vậy thì cũng lộ diện, tôi ngạc nhiên đến mức á khẩu chỉ còn biết nhìn hết từ người này sang người khác.

Tên đó..

Là người tình nhỏ của mẹ kế mà!

Sao hân ta lại ở đây??

Chuyện này.. Chắc chắn có gì đó mờ ám!!!

“Giải quyết chuyện trong nhà đi!” Hân ta híp mắt cười tươi, xoay người đi khỏi “Tạm biệt!”

“Thế này là thế nào anh?” Tôi nghi ngờ liếc qua Tuấn Anh “Anh cài người vào cạnh bà ta à?”

“Tất nhiên!” Anh trai chẳng hề do dự, gật đầu xác nhận “Bà ta cài đủ người cạnh anh, sao anh không làm điều tương tự được chứ? Có trách.. cũng là trách bà ta quá không an phận thôi!”

“...”

“Chuyện này em cứ coi như chưa thấy gì.” Tuấn Anh bỏ nụ cười âm hiểm ấy đi, tiến đến gần ôm lấy vai tôi thân thiết. Đúng vậy, dù anh trai này có xấu xa, có tính kế bao nhiêu người.. nhưng tôi biết rõ, anh ấy sẽ không bao giờ động đến cô em gái Tĩnh Nhi này! “..Nghe chưa?”

“Em hiểu rồi..”

.

.

.

Hôm sau quả nhiên Hạ Lam không tới lớp, chỗ ngồi của Hạ Vũ cũng trống đến mức không thể trống hơn. Bình thường đều muốn bàn rộng một chút, hôm nay thật sự rộng rãi rồi lại có chút cảm giác không quen.

Nhất là khi không có “lá chắn người”, ánh mắt của Trình Phương lạnh như băng đá một đường cứ xoi mói thẳng lên người tôi. Cảm giác bao nhiêu giận dữ, bao nhiêu căm hận cô ta đều trút vào đó vậy. Nếu thật sự ánh mắt có thể giết người thì không biết cô ta đã ép chết tôi được bao nhiêu lần rồi.. Nhưng như thế này thôi cũng đã thấy rất áp lực, rất khó chịu.

Sống lưng lạnh lạnh theo từng cái nhìn đưa lên đưa xuống của cô ta, Trình Phương đã im hơi lặng tiếng quá lâu, có khi nào cô ta sẽ nhân lúc Hạ Lam đi khỏi mà ra tay với tôi không?

Tốt nhất nên cẩn thận một chút!

“Bạn ơi, bạn ở lớp X đúng không?” Một vài cô nàng vui vẻ đứng ở hành lang nhìn thấy tôi liền chặn lại “Mấy thứ đồ này đội múa lớp bạn nhờ mua giùm, bạn mang về cho họ giúp bọn tôi nha!”

“Được không?” Người khác thấy tôi đang ngờ ra chưa hiểu chuyện thì lập tức hòa vào, dự định lấy nước miếng dè người đây mà.. “Bọn này cũng phải đi tập duyệt nữa!”

“Phải đó, đi mua đồ ăn giùm đã tốt lắm rồi! Bọn này cũng phải tập chứ, mai thi rồi!”

“Bạn đem đi nha, đội múa lớp cậu tập trên sân thượng hay sao ấy!”

“Ồ..”

Đến nhanh mà lướt cũng nhanh!

Bọn họ dúm vào tay tôi một bọc đồ ăn vô cùng lớn sau đó đồng loạt kéo nhau chạy biến sau góc khuất hành lang. Dòng người đi nhiều không kể xiết mà tuyệt nhiên không hề thấy bóng dáng của đứa nào lớp tôi là sao??

Có cần tuyệt tình như vậy với nhau không?? Cả một tập thể lớp mấy chục đứa mà các người lại chặn đứa thương bình như tôi để giao nhiệm vụ là thế nào???

Đã ra chơi được một lúc rồi, không khéo chỉ vài phút nữa là Trung Kiên đại nhân sẽ theo lời hẹn hôm qua đến đón tôi ra ngoài. Mẹ ơi, lười quá!

Chạy đây còn đói nữa! Đói sắp mờ mắt rồi!!!

Sân thượng?

Sân thượng cái quần! Thiếu chỗ tập luyện hay sao???

Lê bước đi tới chỗ phòng học lớp mình xem xét qua loa, đúng tuyệt nhiên không một bóng người luôn! Khiếp, chắc bọn họ đã bỏ đi ăn trưa cả rồi.. Còn cái đám đội văn nghệ này nữa, nhiệt tình vừa chứ, không phải tập cả sáng rồi hả? Giờ này còn tập? Chẳng lẽ không sợ mệt chết???!!

Đành phải cuộc bộ lên tận N tầng, sau khi chân tay cùng nhau đồng loạt đình công, tôi đành phải ngồi xuống một góc chân cầu thang nghỉ xả hơi. Vừa đói lại hoa mắt chóng mặt các kiểu, thờ tới 10 phút còn chưa thấy hồi sức nữa!

Càng lên cao càng thấy ít người đi lại, cũng đúng, mấy tầng trên này đều là tầng để đồ hoặc phòng thực hành mấy môn phụ. Đã không có lớp học, còn đang trong giờ nghỉ trưa ăn cơm nên thừa thớt cực kì. Chỉ lẽ tẻ vài thầy cô còn chưa xuống hoặc mấy đôi tình-nhân trẻ tìm nơi riêng tư để hẹn hò.

Bọn họ đều vội vã đi tới thang máy đi xuống, vội đến mức còn chẳng buồn để ý đến góc cầu thang có một cô gái trẻ trung xinh đẹp.. chính là tôi đây đang ngồi.

Thang máy..

Thang máy..

Ôi, CMN!! Tại sao tôi lại quên được chứ? Trường này của người ta là trường quý sò tộc đó!! Có thang máy vậy mà con dờ hơi IQ hai chữ số như tôi lại lục cục cuộc bộ suốt bao tháng ngày!!!

Trời ơi! Trời ơi! Trời ơi!!!!

*Tinh Tinh!!!

Tin nhắn?

Lại của Viettel chứ gì, cả ngày tổng đài chỉ canh giờ nhắn tin báo khuyến mãi là thế nào? Chết đây không cần!

Dù gì cũng không muốn rửa xả bản thân thêm nữa, tôi mở máy ra xem, trái với dự đoán, đó là tin nhắn từ một số lạ. Chưa kịp mở ra đọc thì Trung Kiên sama đã gọi tới rồi.

“Alo?” Tôi ư ử oai nhấc máy, chuyện mình cuộc bộ N tầng lâu không thể để Trung Kiên biết được, nhất định anh ta sẽ cười tôi thói mũi! “Anh à?”

“Vợ, em đang ở đâu?” Anh ta hào hứng hỏi, có lẽ Trung Kiên đang vừa lái xe vừa tận dụng gọi điện cho tôi, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng nhạc từ loa nhẹ phát ra “Anh sắp tới cổng trường em rồi!”

“Em sẽ xuống ngay!” Tôi gạt đầu đáp lời, quả nhiên mình đoán đúng! “Anh chờ em một chút!”

“Ồ, trường em có hội à?” Trung Kiên hô lên một tiếng, tôi có thể tưởng tượng rõ nét khuôn mặt ngạc nhiên của anh ta “Anh thấy có rạp này, cả băng rôn biển hiệu.. Ngày gì vậy?”

“À, kết nghĩa với trường nữ sinh..” Vậy là đến cửa rồi hả? Thôi được rồi, tốt nhất nên đi nhanh thôi! Nghĩ là làm, tôi lao ra chặn thang máy, nhân lúc không có ai bấm điện cường đề nó chạy tới tầng áp mái “Ngày mai đó anh, anh đi xem không?”

“Em diễn văn nghệ không?” Anh ta cười hi hi, hỏi bằng giọng mong chờ “Tịnh Nhi mà múa thì quá đẹp!”

“...” Anh..

“Mà thôi, không được!” Trung Kiên đột ngột cao giọng “Cấm em múa hát, nếu thích thì chỉ được múa hát cho anh xem thôi!”

“Anh mới xem phim gì có nam chính bá đạo phải không?” Khóe môi giật giật, tôi cố mãi mới rặn ra được câu hỏi. Ai ngờ đầu dây bên kia vang lên tiếng cười mờ ám vui vẻ.

Thôi tha, dám lấy tôi ra làm trò đùa à?

Chưa kể trò đùa này còn thiếu muối hết sức chứ..

“Được rồi, anh lên lớp tìm em!” Trung Kiên cố lắm mới nhịn cười lại được, giả giọng nghiêm túc thị uy “Đội anh!”

“Không cần lên, để em xuống!” Tôi buông một câu rồi tắt luôn máy, đã đứng ở tầng áp mái rồi, thang máy vèo phát là xong anh cần gì đi lại vất vả?

Loảng thoảng đã nghe tiếng nhạc xập xình ồn ã, tôi lôi túi đồ ăn có xu hướng nguội ngắt bước lên từng bậc cầu thang một. Trên tay vẫn còn cầm chiếc điện thoại đang sáng, tiện thể mở luôn phần tin nhắn ra xem, một dòng chữ không rõ đầu cuối nhảy ra màn hình chờ: “Tĩnh Nhi, mày đang vui lắm chứ gì? Cứ chờ đấy, xem xem mày có cười được mãi không!! Tiểu tam xen vào cuộc sống của người khác còn dám hại mẹ tao bị đuổi khỏi nhà? Tất cả những đau khổ mày gây cho tao tao sẽ trả lại gấp vạn!!”

Nữ.. Nữ chính đại nhân à???

Ôi vãi, cô ta lấy đâu ra số của tôi mà nhắn tin đe dọa vậy?? Bàn tay vàng phủ sóng toàn quốc hay sao hả, tìm số điện thoại mới của tôi nhanh như thế..

Được rồi em gái! Khỏi cần dọa dẫm, mấy hôm trước thấy em lảng vảng cùng Trình Phương là chực đây hiểu không được phép lơ là rồi. Hừ, sau hôm nay tôi sẽ tìm vệ sĩ! Một vệ sĩ tận hết trách nhiệm không giống như tên Đại Việt đen sì kia. Để xem lúc đó nữ chính cùng đàn nữ phụ kia làm cách gì để động nổi vào lông chân của tôi nào!!

Tự đắc mở cửa sân thượng tôi đưa tay nhét điện thoại vào túi. Ai ngờ điện thoại còn chưa nhét xong cả người đã có cảm giác chấn động!!!

Sau gáy bị ai đó cầm gậy đập mạnh một cái, tôi xây xẩm mặt mày loạng choạng muốn ngã, điện thoại cùng túi đồ ăn đang cầm trên tay cũng theo quán tính mà tung bay. Người này ra tay hiểm ác nhưng lực lại không đủ nên không thể làm tôi ngã ngay được, cô ta cũng thấy vậy nên lập tức bồi thêm vài cú, cú trước mạnh hơn cú sau, cuối cùng cũng thành công làm tôi ngã xuống nền bê tông nham nhám

Trước khi mất hoàn toàn ý thức còn lơ mơ nhìn thấy được điện thoại mới tung bay. Một đường cung hoàn hảo vẽ ra trong không trung sau đó nó sai cánh ước mơ nhảy thẳng ra khỏi sân thượng!

Roi rồi!

Hôn đất là cái chắc rồi!

Tội nghiệp mày quá điện thoại mới.. Hường dương được có vài ngày...

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Chương 104

Cảm giác đau nhức khó tả từ sau gáy truyền đến làm tôi tỉnh dậy. Lơ mơ mở mắt, khung cảnh trước mắt nhòa nhòa không tài nào nhìn rõ, chỉ thấy gió thổi lăm vấy tung bay, hai cổ tay và cổ chân cũng đau kì lạ.

Đứa nào?

Đội văn nghệ với tôi có thâm thù đại hận gì hay sao mà chúng nó phải dày công bày kế với tôi thế này?

Cmm, sau hôm nay về nhất định bà đây sẽ mời luật sư kiện chúng mày. Cho chúng mày ném thứ mùi vào trại giáo dưỡng là như thế nào! Để xem còn dám cười không, còn dám tính kẻ người khác nữa không!!!

Chửi rủa một hồi, tâm lý thoải mái hơn hẳn, tôi đưa tay muốn vén tóc và giữ lại vấy, nó bay tốc lên thế này thật sự không tốt, nhờ bị địa quần chip thì toi! Thế nhưng dù tôi dùng hết sức lực tay cũng không dịch chuyển một li nào, chân lại càng không thể cựa quậy để kẹp vấy lại..

*ÀO!!!

"Ồ, tỉnh rồi à Vi tiểu thư??" Nước vừa hắt tới mặt đã làm tôi tỉnh táo hẳn. Khiếp, chơi xả láng dữ, còn học theo phim truyền hình nữa cơ! Lắc đầu hai cái để nước trên mặt bay biến bớt, tôi tiếp tục công cuộc rửa xả không điểm dừng của mình, tiện thể xem lại chút tình trạng hiện tại.

Trời đã sắp qua hè nhưng vẫn chưa nóng hẳn nên hiển nhiên đồng nước lạnh toát này chạm vào da thịt cảm giác chẳng dễ chịu tí nào. Sau gáy đau nhức, chân tay bị trói đúng kiểu chúa Giê-su đóng đinh trên thập tự.

Khiếp hãi!

Sao trên sân thượng lại có cái thể loại cột thép biến thái thế này vậy? Dùng để treo băng rôn chào mừng đấy sao???

Quả nhiên trước mắt hiển hiện màu đỏ thẫm của tấm lụa in biển chào mừng được nhà trường treo dài từ tầng thượng xuống tận dưới mặt đất!!

Thảm quá thể!

Vâng, tình trạng hiện tại của mị chính là thế này: Bị người ta tẩn sau đó bị trói ra ngoài lan can, nhích chân nhích tay một chút là lập tức rớt từ sân thượng

xuống hôn đất ngay!!!

"Sao thế?" Giọng nữ từ phía sau tiếp tục vang lên, cô ta hẳn đã tắt nhạc nền khi này, không gian hiện tại yên ắng đến mức tôi có thể nghe rõ ràng nhịp tim thỉnh thoảng của mình "Sợ đến mức á khẩu luôn sao?"

"Trình Phương?" Tôi nghiêng răng đáp lời, vì không thể quay đầu lại nên không thể nhìn thấy vẻ mặt hiện giờ của cô ta. Nhưng qua giọng nói thì đoán chắc cô nàng đang dương dương tự đắc lắm đây. Mẹ nó, con khôn, mày tính kẻ người khác thì được, đến lúc lĩnh hậu quả lại không dám chấp nhận?

Còn đồ họa lên đầu tôi thế này? Nhất định con này có vấn đề về thần kinh!!!

Nhưng gì thì gì cũng phải công nhận cô ta đúng là trâu bò đội lốt người, công việc trói tôi ra đây có độ khó cao như vậy mà cũng làm được..

"Haha~" Cô ta cười mĩa mai, từng tiếng bước chân chậm rãi tiến đến "Thật vinh hạnh quá, Vi tiểu thư còn nhớ đến tôi?"

"Cô định làm gì?" Tôi hắng giọng, nhắm mắt để không nhìn thấy sự heo hút phía dưới nhưng thật sự áp lực này quá lớn, làm sao bình tĩnh nổi cơ chứ?

Vi Ái Nhi!

Mày đúng là đồ vô dụng!!

"Cho cô chết chứ làm gì?" Trình Phương cười nhỏ, giọng nói bệnh hoạn khoái trá vô cùng "Cô chết rồi thì mọi thứ đều tốt!"

"Cô nói chuyện điên rồ gì vậy?" Tôi giả vờ trầm tĩnh nhưng giọng nói lại lộ ra mấy phần vội vàng "Tôi động chạm gì đến cuộc sống của cô mà lại muốn tôi chết? Tôi đã làm gì?"

"Đến lúc này cô còn không biết mình đã làm gì à?" Cô ta đến sát chỗ tôi đang đứng, lúc này tôi mới nhận ra hàng rào thép gai bao quanh sân thượng đã bị cô ta cắt nát một khoảng lớn đủ tạo thành một cánh cửa nhỏ.

Trình Phương đứng phía sau vừa nói vừa thổi hơi. Bình thường Trung Kiên thoải tha làm trò này sẽ khiến tôi rạo rức, còn bây giờ, trong tình huống nước sôi lửa bỏng thế này đúng là rùng hết cả mình!

Cô nàng vừa nói chuyện vừa dí dí mũi dao dọc cánh tay tôi, cảm xúc lạnh lẽo từ kim loại truyền qua da thịt buốt giá vô cùng. Tâm trí vốn hoảng loạn lại càng loạn hơn, tôi thật sự sợ Trình Phương này sẽ lên con điên rồi đâm tôi một phát! Vậy là xong!!

"Này Vi tiểu thư, bị trói vậy hẳn là mỏi lắm ha!"

"..." Tất nhiên là mỏi. Nhưng cô ta hỏi vậy là ý gì? Đã muốn trói tôi ở đây còn lo sợ tôi sẽ mỏi tay mỏi chân hay sao?

Nhất định không đơn giản!!

"Để tôi giúp cô cởi trói!" Trình Phương khanh khách cười, lướt nhẹ mũi dao làm nó vạch một đường đỏ thẫm lên tay tôi, vết thương trên vai và tay bị bốt bốt còn chưa lành hẳn lập tức trở nên đau đớn khó tả.

Dây thừng bên tay phải bị tuột ra cùng dòng máu đỏ thẫm, tôi chơi vơi trong không trung vì tay trái và chân vẫn còn bị trói chặt. Chỉ một chút nữa thôi.. nếu như hai mối trói còn lại bị buông lỏng nhất định tôi sẽ ngã chết!

Cô ta đang chơi đùa với tôi!

Con khôn này nhất định muốn làm tôi hi vọng sau đó tuyệt vọng mà chết!

"Cô nói cho rõ ràng đi!" Mồ hôi lạnh toát ra đầy lưng, tôi không giữ nổi bình tĩnh nữa mà lớn tiếng quát "Tôi làm gì có lỗi với cô?? Cô xem, cô hứa với bọn Ngọc Nhi ăn hiếp tôi tôi còn không nói, đã vậy còn tính kẻ bầy tôi vào phòng y tế cho kẻ khác làm nhục!! Mẹ nó! Nếu là cô cô có nhận không??"

"Đừng có giả mồm!" Trình Phương thấy tôi yếu ớt giãy giụa thì vui vẻ đáp trả "Mày đáng bị thế! Thứ đàn bà dơ bẩn như mày chỉ đáng bị thế thôi!"

"..."

"Sao mày không yên phận mà chịu số mệnh của mình hả??" Cô ta như nhớ ra chuyện gì, bỗng dưng điên cuồng. Bàn tay cầm dao cũng không vì thế mà dễ yên, cứ vùng loạn lên lưng tôi. Mỗi lần vùng lên là một lần đau nhói.. "Mày xem mày đã làm gì? Dám quyền rũ Đảng Khoa của tao, còn hại anh ấy hiểu lầm tao, khiến cho cả gia đình tao ly tán.. Mẹ nó! Là tại mày! Tất cả là do mày!!! Mày chết là đáng lắm! Đáng chết lắm!!!"

"A..." Máu ứ đọng sau lưng, chảy tràn xuống dưới váy và dọc cả bắp chân. Sự đau xót hòa lẫn với cảm giác ấm nóng kì dị. Lẽ nào hôm nay tôi thật sự phải chết ở đây sao??

Trung Kiên?

Trung Kiên anh đang ở chỗ nào??

Không phải anh tới đây rồi à? Mau lên sân thượng cứu em đi!!

Trung Kiennnnn!!!

"Đâu à? Có đâu bằng tao không con đ*?" Cô ta hung hăng rạch thêm vài đường, rạch đến khi hết sức mới ngồi phịch xuống bên cạnh tôi "Mày hại tao không còn gia đình, cũng chẳng còn ai yêu thương."

"Cô còn cả tương lai phía trước.." Tôi thều thào cắn răng nhẫn nhịn. Ở với đứa hâm phải âm thầm chịu đựng, ở với đứa dở phải hôn hờ chào mừng. Con này không biết nó hâm hay dở, tốt nhất cứ hòa hoãn với nó đã, không nó ngứa tay thêm vài phát thì người tôi lại lĩnh đủ sẹo! "Trình phương! Cô đừng nghe người khác xúi bậy! Cô còn trẻ còn làm lại được cuộc đời, hơn nữa tôi và Đăng Khoa chỉ là anh em, tôi còn sắp kết hôn rồi làm sao xem vào chuyện của cô được chứ?"

"Mày theo dõi tao?" "Ồi má, sao má nghĩ ra cái này hay vậy?" "Mày theo dõi tao nên biết Ngọc Nhi bày cách này cho tao chứ gì? Mục đích của mày là gì? Muốn giết người diệt khẩu?"

"Tôi mà biết thì còn ở đây cho cô trối sao?" "Ngu nó vừa chứ..

"Đừng biện hộ!" Trình Phương vung dao cắt dây trối ở chân tôi, lập tức cả người đều chao đảo, chân tay đều nhũn hết ra "Tưởng đối phó với tao dễ à? Thế thì được! Tao không thèm chơi với mày nữa, thả mày xuống dưới kia cho mày nát bét!"

"Khoan.." Tôi hốt hoảng tìm cách đứng vững nhưng tuyệt nhiên không thể! Bê tông phía ngoài lan can sân thượng rất ít, chỉ vừa mũi chân mà thôi, nếu không nhờ tay trái vẫn còn bị trối thì nhất định là rơi rồi!!

"Để Trung Kiên nhà mày thấy mày nát bét.." Trình Phương đi đến phía bên kia, cười hềnh hếch "Xem xem hán ta có cảm giác thế nào!"

"Để anh ấy biết cô cũng chết không yên được đâu! Đừng có dại dột!" Mắt thấy con dao sắc lém của Trình Phương cứa cứa vào dây thừng làm nó sắp đứt, thanh thép cứng để treo băng rôn thì trơn như bôi mỡ không tài nào bám được, tôi huyệt chân tóm luôn lấy cổ áo Trình Phương.

Đúng lúc dây thừng bên tay trái cũng đứt, lực hút trái đất kéo chúng tôi rời khỏi sân thượng cao thật cao. Tôi rơi xuống trước, Trình Phương vì bất ngờ bị tóm cũng rơi ngay phía sau. Khuôn mặt xinh đẹp của cô ta vắn vẹo vì sợ hãi, đôi môi khô khốc không chút huyết sắc.. họng cứng đến mức muốn hét cũng không hết lên nổi.

Chết là thế nào?

Trình Phương, hôm nay chúng ta cùng nhau cảm nhận đi!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Chương 105

Tôi đang rơi sao??

Chỉ trong khoảnh khắc nữa tôi thật sự sẽ chết ?

Cái chết ấy có hình dáng như thế nào? Đập xuống đất từ độ cao khủng khiếp thế này nhất định toàn thân sẽ dập nát, máu me sẽ từ da thịt trào ra như suối, chân tay cũng sẽ gãy rời .. Thật sự xấu xí.. nếu Trung Kiên thấy không biết anh ta có buồn nôn không nhỉ?

Được rồi.. Thi buồn nôn, ít ra lúc tôi chết cũng kéo được Trình Phương chết theo!! Muốn hại tôi à? Thế thì đồng quy vu tận đi!!

Thấy bàn tay mình vẫn còn nắm cổ áo cô ta, tôi hung ác lôi mạnh một cái, lập tức Trình Phương bị đảo chiều xuống dưới. Cô ta vừa sợ hãi vừa tức giận trừng mắt lườm qua tôi. Haha, thế nào? Cảm giác gãy ông đập lưng ông vui chứ hả??

Tiếng gió rất nhanh rít lên bên tai, tấm băng rôn trải dài từ sân thượng xuống tận mặt đất lúc này bị gió thổi tung cứ quẩn quanh quẩn lấy tôi. Trong đầu lóe ra một suy tính táo bạo, tôi đưa tay cố sức nắm lấy tấm băng rôn lớn.

Rơi xuống dưới không chết cũng sống thực vật, tôi còn chưa hưởng thụ hết hạnh phúc nhân gian, còn chưa muốn ra đi thanh thân kiểu này đâu! Dù gì cũng không còn hi vọng, dại gì không cố gắng đến cùng??

Lực rơi rất mạnh, tốc độ cũng vô cùng nhanh.. Vết thương cũ chưa lành cộng thêm hàng loạt vết rạch mới khắp lưng và cánh tay vẫn còn đang rỉ máu làm tôi yếu đi khá nhiều. Cố gắng mãi cuối cùng cũng nắm được vào tấm băng rôn lớn, thậm chí cầu mong thanh thép treo nó phía trên sân thượng đủ chắc chắn để chịu đựng được lực. Tôi bám cả thân người vào tấm băng rôn bằng lụa đỏ chắc chắn, cảm giác cả mười đầu ngón tay vì lực trượt xuống mà gầy gáp.

Cần răng chịu đựng, mãi tới khi tốc độ rơi xuống có dấu hiệu giảm dần tôi mới thở phào ra được. Phía dưới đã lác đác có người nhìn thấy một màn kinh dị này, đang tụ tập đến xem mỗi lúc một đông.

Trình Phương không may mắn như tôi, cũng có thể cô ta đã chán nản đến mức không buồn cố gắng rồi. Cứ như vậy một đường rơi thẳng, "bịch" một tiếng thật lớn, toàn thân đều chìm trong vũng máu!!

Xung quanh vang vọng những tiếng hét thảm thiết, có người chạy loạn, cũng có người đến xem hiện trạng của chúng tôi thế nào. Lúc còn cách mặt đất khoảng gần 1m, trước mắt tôi hoa lên, chân tay cũng không còn cảm giác.. Chỉ thấy mình rơi vào một vòng ôm quen thuộc, Trung Kiên hoảng sợ đến mức không thốt lên lời, cứ như vậy đưa tôi đi thẳng.

.

.

.

Nhờ nhanh trí bám được vào tấm băng rôn lớn mà tôi thoát chết. Nhưng thoát chết là một chuyện, thương tích đầy mình lại là chuyện khác! Mười đầu ngón tay đều gãy rời, tay phải động xương cốt phải kéo dài thời gian điều trị, vai trái vết đạn bắn bị đứt tủy, rách thêm mấy cm. Còn chưa kể chân tay và lưng đều bị rạch đến không ra hình người. Nếu như lúc đó Trung Kiên không gấp gấp đưa tôi đến viện thì đảm bảo không chết do ngã cũng chết do mất máu!

Trình Phương quả nhiên không hổ danh nữ phụ, rơi từ độ cao đó xuống mà không chết hẳn, cũng được đưa vào bệnh viện cao cấp. Tuấn Anh nói sẽ chi tiền cho để bác sĩ cứu cô ta. Sau đó sẽ cho cô ta nằm thử mùi vị sống không bằng chết xem cảm giác của cô ta như thế nào!

Tôi định khuyên can vài thứ nhưng bị Trung Kiên ngăn lại, anh ta nói chẳng lẽ tôi muốn cô ta chết mới vừa lòng?

Thật ra cái này hơi khó trả lời, vì chết bây giờ và sống một cách khổ sở cực kì khó chọn lựa.. Thôi thì đành để cô ta tỉnh dậy tự tìm cách đi! Coi như cô ta hại tôi một mạng, tôi trả cô ta lại một mạng.

"Anh xin lỗi!" Trung Kiên buông thõng tay nhìn tôi cả người đều là băng băng, trắng đến thảm hại, đến mức mà anh ta muốn nắm chỗ nào cũng sợ tôi đau "Là do anh.."

"Do anh chỗ nào?" Tôi cười cười, ngoảnh đầu không được nên đành liếc mắt qua "Nơi đó là trường học, đâu phải anh muốn là có thể đi vào!"

"Đáng lẽ trước đây cậu nên nhỏ cò tận gốc!" Đãng Khoa đã đứng ngoài cửa từ lúc nào, phía sau còn có hai anh em nhà họ Hạ. Bọn họ cùng tiến vào, trên tay mỗi người đều cầm hoa hoặc quả gì đó "Mềm yếu như vậy đến giờ mới thấy hối hận cũng đã muộn rồi!"

"Tĩnh Nhi." Hạ Lam đặt giỏ đồ lớn lên bàn, cười khinh thường "Cậu. Thảm. Quá!"

"Cậu có tin là tôi gọi bảo vệ đã cậu ra khỏi đây ngay không?" Lờm qua Hạ Lam một cái, cô nàng chẳng có vẻ gì là sợ hãi cả, tự nhiên ngồi cạnh giường giúp tôi gọt táo. Trung Kiên và Đãng Khoa vẫn đóng vai hai bạn công-thụ mang đặc tính oan gia, gặp mặt là xia xói nhau nảy lửa!

"Đúng là ngốc! Vậy mà cũng bị con đấy lừa gần chết!" Hạ Lam trách cứ sau đó nhét miếng táo nhỏ đã được gọt sạch cho tôi ăn "Nghe nói lúc đó hai anh đều ở trường. Thế mà chuyện nhỏ nhặt này còn không làm nổi cho Tĩnh Nhi sao??"

"Cửa sân thượng là loại đặc thù!" Đãng Khoa lúc này mới trấn tĩnh, quay sang giải thích. Hình như anh ta đã biết chuyện Trình Phương hại tôi có liên quan đến vấn đề tình cảm với anh ta rồi. Nhìn kiểu ấy này kia là biết..

Hừ, ầu cũng là cái kiểng thôi, trước đây bạn chăm sóc mình tận tình như vậy mà không bao giờ nghĩ đến hậu quả này à!?

"Đã khóa ngoài thì khó mà mở được, đó là chưa kể cô ta còn dùng đồ chặn cửa!!"

"Chúng tôi phá cửa rất lâu không được nên đành đi xuống tìm cách khác, ai ngờ trong một giây cô ta lại nổi điên lên đập Tĩnh Nhi xuống chứ?" Trung Kiên chưa xốt nói một câu, đôi mắt đầy quầng thâm và hơi đỏ ửng của anh ta dán chặt vào tôi.

"Đều là do em không cẩn thận.." Tôi vươn tay cố chấp muốn nắm lấy tay anh ta, Trung Kiên thấy hành động này thì vội vàng đưa hàng tới cho tôi "Anh đừng tự trách mình nữa!"

"Cô ta chết chưa?" Hạ Vũ này giờ ngồi trong góc ăn uống lúc này mới lên tiếng "Nghĩ muốn mượn người làm búp bê một thời gian!"

"Anh biến thái vừa thôi!" Hạ Lam bĩu môi nhìn stylist siêu hạng nhà mình "Mà này, anh Tuấn Anh thực sự cứu cô ta sao?"

"Anh ấy nói.. Muốn cho cô ta nằm trải địa ngục, sau đó mới cho cô ta chết trong tuyệt vọng!"

.

.

Tôi nằm viện rất lâu, lâu đến mức cảm giác người sắp mọc rễ đến nơi mất!

Nhắm tính lại thời gian một chút, quả thật từ lúc xuyên qua đây đến giờ thời gian mình trong phòng bệnh còn nhiều hơn thời gian đi chơi quá!

Cũng may đợt này sắp đến hè nên tập đoàn nhà Trung Kiên đã ít việc hơn, anh ta cũng không cần tăng ca, hôm nào cũng có cả ngàn tập tài liệu cần xử lý nữa. Mỗi ngày đều đúng giờ anh ta đến giúp tôi làm vệ sinh, ăn uống, rồi tập vật lý trị liệu.

Đám cưới của Tuấn Anh và chị Vân buộc phải hoãn lại một tháng, họ cùng với bố hờ ra sức chăm sóc cho tôi, chăm đến mức tôi thật sự sợ mình sẽ chẳng mấy mà béo giống như ngày xưa mất!

Gia đình Trung Kiên cũng rất hay lui tới thăm hỏi con dâu, cháu dâu. Chẳng hiểu anh ta làm thế nào, từ sau vụ ngày hôm đó không còn ai trong gia đình anh ta nhắc đến cái tên Quỳnh Chi trước mặt tôi nữa. Bà nội cũng thân cận hơn rất nhiều, trong đôi mắt điểm mấy phần già nua còn xen lẫn vài tia nhìn áy náy khó tả..

Đăng Khoa và Hạ Lam cũng thường xuyên dúi đầu nhau đến thăm tôi. Hạ Lam thì vẫn năng nổ và nhiệt tình như vậy, còn Đăng Khoa thì luôn áy náy và cố gắng hết sức để giữ khoảng cách với tôi.

Hiển nhiên kẻ thông minh như Hạ Lam biết chớp thời cơ, cô nàng tấn công dồn dập luôn! Giữa hai người bọn họ có một sự ăn ý khó tả, ai bảo con gái nhà họ Hạ đều là báu vật như vậy làm gì chứ, đã yêu ai thì yêu hết mình luôn! Có điều Đăng Khoa sama đầu óc vẫn còn rất tăm tối, chưa chịu xác lập tình cảm với Hạ Lam làm cô nàng buồn bã mãi không thôi.

Nhờ mối quan hệ của Vi gia mà chuyện nghỉ học bao nhiêu ngày của tôi được lơ đi, có nghĩa là sau khi nghỉ hè xong tôi vẫn có thể lên lớp bình thường! Nói thật chứ lần đầu đi học đã đúp thì nhục nhà lắm..

"Cảnh sát lại tới kia!" Tuấn Anh thò đầu ra, khó chịu "Bực thật!"

"Họ vẫn còn thắc mắc về chuyện của Trình Phương.." Tôi nương theo sự nâng đỡ của Tuấn Anh mà ngồi dậy. Thật ra bản thân cũng đã khỏe hơn rất nhiều, có thể tự mình làm vài việc này nọ, nhưng chẳng mấy khi anh trai được nghỉ giữa tuần, tội gì không lợi dụng "Ồ, hôm nay là người khác à?"

"Cậu ta.." Tuấn Anh hơi nheo mắt, ngưng lại như để lục lại kí ức của mình một chút "À, thiếu gia nhà họ Lương! Học sinh gương mẫu trường anh đấy!"

"Bạn học cũ của anh sao?" Tôi đưa mắt nhìn qua. Bình thường đến lấy "khẩu cung" đều là một chú cảnh sát trung niên nhìn qua có vẻ cổ chấp, hôm nay lại thay bằng một bạn nam đẹp để tự dụng nhìn có chút không quen.

Haha, nhưng bạn nam này chừng mấy trăm mới xuất hiện thì dù có đẹp như tranh vẽ, như tượng tạc đi chăng nữa cũng chỉ là nhân vật người qua đường mà thôi!

"Ừm.. Chuyện này để anh giải quyết. Dứt điểm luôn!" Tuấn Anh lịch sự đứng dậy, đi ra phía ngoài "Gia Khánh, lâu lắm rồi không gặp.."

"Tuấn Anh??"

Sau đó, hai người bọn họ mất hút sau cánh cửa bệnh viện lớn. Tôi hơi ngần người nhìn qua, trong đầu hàng loạt những suy nghĩ phóng như tên.

Chuyện chúng tôi ngã từ sân thượng trường hôm đó có rất nhiều nghi vấn nên ban giám hiệu đã vội vã báo cho cảnh sát. Nhưng Tuấn Anh lại nghĩ, Trình Phương bị thương nặng như vậy, lại không có người thân thì lấy ai cứu chữa cho cô ta? Để cô ta chết đơn giản như vậy thì quá tiện lợi cho cô ta rồi.

Còn nữa, nếu như Trình Phương có chút đặc tính của nữ phụ mà sống lại một cách kì diệu thì cô ta mới có mười mấy, cùng lắm là bị vào trại vài năm, sau đó sẽ thoải mái trở về cuộc sống cũ..

Như vậy còn tốt cho cô ta hơn, Tuấn Anh sao chịu được chứ!

Vậy là anh trai quyết định tìm bác sĩ tốt nhất chữa trị cho cô nàng, rồi tìm người lập hiện trường giả để biến đó thành một vụ tai nạn. Vì vụ việc xảy ra giữa trưa, Trình Phương còn cẩn thận khóa cửa rất kĩ lưỡng nên không ai rõ nội tình thế nào. Tới lúc biết được thì tôi và cô ta đều đã thương tích đầy mình cả rồi!

Tuấn Anh rất nhanh quay trở lại, anh trai cười đến đắc ý, vui vẻ thông báo đã "lừa gạt" người xong xuôi. Đảm bảo sau hôm nay sẽ không còn bóng dáng bất kì nhân vật mặc quân phục nào tới đây làm phiền chúng tôi nữa.

Anh trai kiếm một chiếc xe lăn, nhẹ nhàng tung chăn bế sóc tôi lên: "Tĩnh Nhi, Chúng ta cùng nhau đi xem vài thứ thú vị đi!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Chương 106

Tuấn Anh không giải thích cái nhìn đầy thắc mắc của tôi, chỉ đẩy xe đưa tôi qua thang máy. Chúng tôi đi tầm vài ba phút là tới khu điều trị đặc biệt. Anh trai thuần thục giờ ra một tấm thẻ, bác sĩ trực nhìn thấy nó lập tức gật đầu rồi dẫn anh em chúng tôi đến một gian phòng tách biệt.

Từ cửa kính nhìn vào, một thân hình nhỏ nhắn gầy gò đang yếu ớt nằm trên giường. Người cô nàng cắm đầy những dây rợ, bên cạnh giường bệnh thì đủ loại máy móc. Tay chân, rồi cả đầu cũng băng băng trắng lớp.. Trắng đến mức mà trong phòng bệnh vip này nhờ có muối thì con muối ấy cũng sẽ không biết nên cắm vòi của mình vào đâu để hút máu mất..

À.. Nhân vật này hẳn nhiên quý vị cũng đoán được là ai rồi đúng không? Phải, còn ai khác ngoài bạn Trình phượng!

"Gãy cột sống, liệt nửa người.. Có thể có vấn đề về thần kinh.." Tuấn Anh bình tĩnh liệt kê một loạt những triệu chứng bệnh tật của Trình Phương. Rơi từ độ cao như vậy mà còn sống đã là kì tích rồi, thương thế kiểu này tính gì?

Nhưng thật sự nhìn thấy nhân chứng sống nằm đó cảm giác lạnh người vẫn không thể tránh khỏi. Nếu lúc ấy tôi không liều mạng bám vào tấm băng rôn lớn, nếu Trình Phương không trói tôi ở chỗ đó mà nhích ra 10cm, nếu như cô ta không đợi tôi tỉnh đã vội vã ném tôi xuống.. Thì khả năng lớn là lúc này tôi đã xanh cò rồi!

"..."

"Không cần sợ!" Tuấn Anh tinh ý nhìn ra được vấn đề của tôi, anh trai đưa tay xoa nhẹ đầu tôi một cái dịu giọng trấn an "Anh đã tìm bác sĩ tốt nhất điều trị cho cô ta rồi! Coi như .. cho cô ta hưởng sự sung sướng cuối cùng!"

"Anh .."

"Ừm.. Tất nhiên là không thể điều trị tận gốc, xương chân đều gãy nát, sau này cô ta sẽ không thể đi lại được.. Sức khỏe không có, tiền cũng không, để xem cuộc sống của cô ta sau này thế nào!"

"Anh không cần mất công đối phó cô ta nữa đâu!" Tôi lắc đầu, quay người đi. Với một cô gái mười mấy tuổi, sự đời còn chưa hiểu hết, đừng một cái gia đình ly tán, sau đó còn mất đi đôi chân.. đó chính là sự tra tấn tàn nhẫn nhất đối với phần đời còn lại của Trình Phương rồi! "Cô ta đã phải trả giá đầy đủ rồi còn gì.."

"Haha~" Anh trai cười lạnh, đôi mắt sâu không thấy đáy "Em gái, anh chỉ đưa em đi xem, không phải cho em quyết định! Chuyện cô ta sau này thế nào, em không cần quan tâm nữa!"

"Em.."

"Chúng ta đi ăn! Trung Kiên đến rồi!"

.
. .
.

Sau đó tuyệt nhiên không ai nhắc tới người con gái mang tên Trình Phương nữa. Cô ta gần như bốc hơi khỏi cuộc đời này, tôi có vài lần vô tình hữu ý moi móc thông tin từ Trung Kiên nhưng anh ta đều làm lơ hoặc chuyển chủ đề sang hướng khác.

Nhờ Hạ Lam tìm hiểu cũng không thấy dấu tích, khoa điều trị kia còn xác định không có bất kì bệnh nhân nào tên Trình Phương từng chữa trị ở đây.

Chắc chắn cô ta xảy ra chuyện không hay.. Nhưng tôi phải làm gì? Giúp cô ta chắc? Hay tố cáo Tuấn Anh hại người? Tất nhiên tôi không ngu đến thế, vậy nên cuối cùng mọi chuyện đều kết thúc trong yên lặng.

Nghỉ hè nhanh chóng đã tới, phía ngoài cửa sổ nắng nhẹ nhàng buông mình trên từng nhánh lá non. Tiếng ve kêu lúc 5h sáng đánh thức toàn bộ không gian, thổi sức sống vào từng con gió. Tôi ưỡn oai mở mắt, dưỡng bệnh đã bao lâu rồi, những vết thương trên người đều đã lành lại. Mặc dù chưa hoàn toàn nhưng tôi cũng đã gần như trở về trạng thái bình thường.

Có thể tự làm vệ sinh cá nhân, tự tắm rửa, tự mặc đồ.. Các kiểu. Tay phải cũng đã có thể tháo bột, vai trái đã lành da, chỉ cần không động mạnh thì một vài tuần nữa sẽ ngon lành. Những vết rạch trên lưng, trên tay trước kia Trình Phương để lại cũng đã lành hẳn, giờ chỉ cần mỗi ngày hai lần bôi kem liền sẹo là được..

Vậy mà tại sao?

Tại sao không cho tôi xuất viện chứ hả??

Có biết mỗi ngày đều nằm ngốc ở đây khiến tôi sắp sửa lên men rồi không??

"Tĩnh Nhi..." Trung Kiên đột ngột đẩy cửa, mắt la mày lém quan sát xung quanh. Ôi má, giật nảy mình! Má xuất hiện vào lúc này là sao hả?? Hôm nay thứ hai và giờ thì mới qua 4h30 sáng có một chút thôi, bình thường không phải đúng 6h anh mới tới hay sao??

Mà nữa.. Tự dưng nhảy bổ vào dòng suy nghĩ của người ta là thế nào? Mình chắc chắn bị nhốt lâu đến điên rồi! Nhất định là ảo giác!!!

"Này, em bơ anh đấy hả??" Ảo giác nào đó nhanh chóng khép cửa lại, sai bước thật dài tiến đến cạnh giường tôi, tự nhiên nằm xuống. Anh ta chọc chọc ngón tay lên má tôi, giọng nói sắc mùi làm nũng "Dám bơ anh? Có tin anh hôn em không hả??"

"..."

"Còn giả ngủ??" Trung Kiên không chỉ chọc má, bàn tay xấu xa đang ngày một có xu hướng đi xuống dưới, từ chọc chọc chuyển sang xoa xoa nắn nắn mờ ám cực kì "Tĩnh Nhi.. Em cứ thế này thật sự rất giống công chúa ngủ trong rừng nha~~ Gọi cảm cực kì.. Làm anh tự dưng nhớ ra.. Lâu lắm rồi chúng mình không có .."

"..." Trung Kiên! Tôi biết anh là hàng thật giá thật rồi! Đừng có dựa sát, cũng bỏ ngay tay anh ra đi!!!! Đồ mặt dày! Đồ không biết xấu hổ!!

"Này.. Em còn giả bộ ngủ nữa là anh tiến tới đấy nhé!" Trung Kiên thì thầm nho nhỏ, bên hông tự dưng truyền đến cảm giác cứng cứng cùng với sự ấm nóng khác lạ. Tuyệt đối không phải tôi nghĩ bậy, nhất định là do bạn Kiên không biết tiết chế!! "Tĩnh Nhi? Anh bắt đầu đấy này!"

"Bỏ ngay cái đó ra!!" Tôi đỏ mặt hét toáng lên, vì bây giờ là sáng sớm, không gian vốn yên tĩnh nên tiếng hét ấy vô cùng có uy lực. Vang ầm ầm như sấm luôn!

"Cái gì?" Anh ta cười gian tà, mặc tôi ngại ngùng mà đưa tay đến sát bên hông của tôi. Một đường lồi thẳng thứ ấm nóng và cứng cứng khi nẩy ra khỏi người.

Mẹ nó!

Ra khỏi người luôn!!!

"Ý em là điện thoại của anh à? Hihi~~"

"Anh.. Ừm.. Khụ khụ.." Tôi giả bộ ho khan, lấy tay che miệng, quay đi tự sỉ vả mình cả ngàn lần "Điện thoại của anh dí vào người em rất khó chịu!"

"Hihi ~ Anh hiểu mà!" Anh ta gật đầu, ngoan ngoãn đáp lời.

Hihi cái của khi ấy!

Điều cười này mang hàm ý gì hả??

Anh đang chế nhạo tôi có đúng không????

"Ừm.. Anh tới sớm vậy làm gì?" Tôi xiết chặt nắm đấm, ngọt ngào cười. Quên đi, là do mình nghĩ xấu, giờ này tự dưng nói anh ta khác nào vạch áo cho người xem lưng đâu.

"Làm gì à??" Trung Kiên ngẩn ra nhìn tôi một chút, hơi thở vương mùi bạc hà thoang thoang dễ chịu vô cùng. Quen anh ta đã lâu như thế, cái mùi mặc định này lúc nào cũng xuất hiện, đến mức tôi đã chán thối nức nó từ lâu rồi.. "Tất nhiên là để ngủ!"

"Cái gì...??" Giờ thì đến lượt tôi ngẩn người, chạy đến đây sớm như vậy chỉ để ngủ?? Nhất định là não anh ta có vấn đề rồi, vấn đề nặng nữa là đẳng khác!!

Không phải dạo này cường độ công việc của anh lại có xu hướng đi lên rồi sao? Tự dưng rảnh rỗi đến độ tới đây ngủ giờ này là thế nào?

"Anh mới xuống máy bay liền về đây.." Trung Kiên ném điện thoại ra xa, ngáp lớn một cái sau đó khéo léo ôm xiết lấy tôi "Buồn ngủ quá, em cũng ngủ thêm một chút đi!"

"..." Không nói hai lời lập tức ngáy khò khò rồi?

Tôi thờ dãi một hồi, khẽ nghiêng đầu nhìn lên khuôn mặt thanh tú đẹp đẽ đã có mấy phần gầy gò của Trung Kiên. Muốn đưa tay xoa nhẹ chỗ giữa hai lông mày để nếp gấp ở đó tan biến bớt nhưng anh ta ôm quá chặt, tuyệt không thể xoay nói người.

Thôi được .. Thì ngủ..

May cho anh là vòng tay của anh êm ái đấy, nếu không nhất định tôi sẽ đá anh ra ngoài không thương tiếc!

Vui vẻ nhắm mắt lại, tiếng thở và tiếng tim đập đều đều của người bên cạnh như một lời ru, êm đềm ngọt ngào dỗ tôi vào giấc ngủ. Có lẽ bên cạnh một người như Trung Kiên cả đời là một thứ hạnh phúc.. Giá như thời gian cứ mãi dừng ở điểm này, cuộc đời không còn sóng gió, chẳng có bon chen.

Nhưng có vẻ ông trời hơi bị dị ứng với vật thể mang tên Tịnh Nhi này hay sao ấy. Bình thường chán tôi không cầu nguyện gì thì không sao, mở miệng mong ước cái lập tức sẽ bị ông ấy giáng một đòn đau đớn!!

Lơ mơ chưa ngủ được thêm mấy tý, ngoài hành lang đã truyền đến tiếng bước chân dồn dập. Trung Kiên nằm bên cạnh khó chịu xoay người, lờ lờ cả tấm chăn mỏng đắp ngang người tôi ra. Điều hòa bật từ hôm qua, nhiệt độ chính hơi thấp nên lúc này trong phòng có chút lạnh. Tôi co ro ngồi dậy, mặc kệ anh ta ngủ mà lê lét đến phòng vệ sinh làm vài chuyện riêng tư. Nhìn đồng hồ một chút, có lẽ Tuấn Anh hoặc bố hồ cũng sắp đến đây rồi...

*RUỖNNHHHHH !!!

"Ồi, sao lại đâm vào đó?"

"Phòng bệnh của người ta đấy!!"

"Xem bệnh nhân thế nào rồi? Xem bệnh nhân đi!!"

Tiếng động lớn làm tôi giật nảy mình, treo lại khăn mặt lên giá, nhanh chóng mở cửa phòng tắm đi ra ngoài. Trung Kiên lộn vẫn ngủ im thín thít mặc cho cửa chính đã bị người ta đẩy xe vào làm tung hấn ra.

Mấy cô y tá vừa gây ra một vụ tai nạn giao thông kinh hoàng khi để xe chở bệnh nhân va đập với cánh cửa phòng tôi. Khóa cửa lẫn chiếc xe đều lật nhào, bệnh nhân đang nằm trên xe cũng theo đó mà lăn xuống đất. Bọn họ ra sức khiêng bệnh nhân trở lại giường, sau đó quay sang ríu rít nói xin lỗi với tôi. Tôi chỉ gật đầu và cười cho có lệ một chút vì đang mãi nhìn người bệnh vừa tới kia, quả nhiên có chút quen mặt..

Đó là một thanh niên tầm 25-26 tuổi, khuôn mặt trung tính bị người ta đánh tới mức bầm dập, bộ quần áo vốn sạch sẽ giờ dính đầy cái bụi và máu đỏ thẫm. Chiếc nơ nhỏ trên cổ bị kéo xộc xệch không còn ra hình dáng gì cả..

Ai vậy nhỉ?

Chỉ biết là rất quen mà không nhớ được chính xác là ai cả..

"Người này bị làm sao vậy ạ?" Tôi tiến đến gần, nhỏ giọng hỏi. Bọn họ dường như cũng đã thấy có người trong phòng nên đều giảm volume xuống mức thấp nhất.

"Bị người ta đánh ở công chợ đầu mối!" Một cô y tá trẻ hào hứng giải thích cho tôi, đúng lúc bệnh nhân cũng đã được sắp xếp ổn thỏa, bọn họ liền rục rịch rời đi.

"Khoan đã! Khoan đã!" Giọng nữ từ phía sau hô lên làm mọi người đều chú ý "Tôi là người nhà, các vị muốn đưa anh ấy đi đâu??"

"Tường Vy?"

"Ồ.. Cô chủ??"

"Đây là người nhà của chị à?"

"A.. Anh ấy ..."

"..."

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Chương 107

Từng câu từng chữ Tường Vy nói sau đó tôi đều để lọt từ tai này sang tai kia.

Thì ra trong khi tôi nằm viện lại xảy ra chuyện lớn như vậy!! Tại sao không ai nói cho tôi hay chứ!? Nhà hàng là do bác quản gia cũ nhà Trung Kiên đứng ra thay tôi quản lý, nếu không báo được với tôi thì bác ấy có thể nói với Trung Kiên cơ mà.

Nhưng.. Cũng có khả năng anh ta bận đến mức bác ấy không thể liên hệ nổi, xem Trung Kiên vừa từ máy bay xuống đã vội chạy đến chỗ tôi để ngủ kia là biết..

Trong đầu quay cuồng hàng loạt những tưởng tượng tồi tệ, tôi thở dài một hơi, chán nản quay người khép cửa đi thẳng ra vườn hoa của bệnh viện.

Khung cảnh chẳng khác gì bình thường... Sáng sớm không khí vẫn còn mát mẻ, hơi sương mang chút hương vị tươi mới của mùa hè. Tiếng côn trùng nhỏ nhỏ vang vọng khắp không gian, sân vườn rộng lớn có vài người thừa thớt vừa đi bộ vừa nói chuyện.

Tôi ngồi cạnh đám hoa Tú Cầu, ngần ngừ đếm từng cánh hoa nhỏ trong bông hoa lớn, cảm thấy mình rảnh rỗi vô cùng.

Quả nhiên là mùa mưa đen mịt, tôi nói điều tốt thì chẳng bao giờ thấy đúng, lời mồm nói mấy thứ linh tinh lập tức chuẩn ngay! Sau ngày tôi vào viện không lâu nhà hàng ở khu Trung Tâm đã xảy ra vài vấn đề.

Ban đầu chỉ là mấy vụ lật vật kiểu như có người đến gây rối, bỏ ruồi nhặng vào thức ăn rồi đổ lỗi cho nhà hàng .. Sau khi Đăng Khoa cho bảo kê đến giải quyết thì mọi thứ tạm lắng xuống một thời gian. Tiếp đến bọn chúng bắt đầu nhúng tay vào nhân viên trong quán, chặn đường bọn họ đi làm về, nam thì đánh đập nữ thì trêu đùa quá đáng .. Thậm chí hôm nay còn đón đầu nhân viên đi nhận thực phẩm mà đánh đến mức anh ta gần chết ..

Việc này không chỉ ảnh hưởng đến danh dự của nhà hàng ở khu Trung Tâm mà còn ảnh hưởng lớn đến nhân viên nhà hàng. Đang yên đang lành, chỉ là nhân viên đi làm thêm thôi mà lại gặp phải thứ tai bay vạ gió kiểu này đúng là chẳng ai muốn cả..

"Em đang nghĩ gì?" Vòng tay lớn đột ngột ôm lấy tôi từ phía sau, giọng nói ngọt ngào dịu dàng quấn quanh "Buồn chán lắm sao? Mấy hôm nữa em khỏe chúng ta sẽ cùng nhau đi thành phố X!"

"Trung Kiên?" Tôi không xoay người, cảm giác uể oải từ sâu trong tâm trí đánh úp ra ngoài "Anh dậy sớm vậy?"

"Tuấn Anh đem đồ ăn sáng đến, không thấy em nên cậu ta bắt anh đi tìm!" Trung Kiên vui vẻ kể tội anh trai, anh ta buông tôi ra ép tôi quay lại "Hình như công ty có họp gấp nên cậu ta đã đi luôn rồi!"

"Trung Kiên.. Anh có gì giấu em đúng không?" Tôi nhủ mấy chất vấn, và ngạc nhiên là khi nghe thấy câu hỏi này anh ta lại ngần ngừ, đôi mắt đen láy sâu thẳm bình thường luôn nhìn thẳng giờ này lại có chút trốn tránh.

Chuyện gì?

Anh giấu tôi chuyện gì??

"Không có.." Trung Kiên lắc đầu chối bỏ, sau đó bị tôi nhìn ác quá đành phải gật đầu "Được rồi, là có!"

"Chuyện gì? Anh khai mau!"

"Anh đã giấu em đặt trước một chuyến du lịch mười ngày đi thành phố X.." Anh ta bắt lực nói ra, có vẻ hơi mất hứng "Định tới sinh nhật em sẽ bắt cóc em đi.."

"Vậy là anh không biết chuyện gì xảy ra với nhà hàng của em sao?" Tôi không để ý lắm, nín lấy tay anh ta mà hỏi.

"Nhà hàng của em?" Trung Kiên nhăn mày khó hiểu "Có vấn đề gì? Giám đốc Thành nói mọi thứ vẫn ổn mà?"

.

.

.

Chúng tôi giải quyết nhanh bữa sáng sau đó cùng nhau tới nhà hàng. Lúc này mọi chuyện ở đây gần như loạn thành một đoàn, thực phẩm tươi sống đều đã bị người ta đập hỏng hết, nát còn hơn cả anh nhân viên vừa nằm viện hôm nay. Cửa trước, cửa sau bị vứt đầy những rác rưởi xù uế, trên tường vẽ đủ loại hình ảnh thô tục.. Những chiếc xe ô tô lớn nhỏ ùn ùn đổ về đây, chắn ngang qua đường làm cả một đoạn này đều bị tắc.

"Chuyện gì đang xảy ra đây?" Trung Kiên gọi tất cả mọi người vào phòng họp, trên mặt ai nấy đều treo thái độ chán nản cộng thêm buồn bã đến mức muốn bỏ việc "Tại sao không có ai báo cáo chuyện này? Chẳng lẽ mọi người muốn giúp chúng tôi làm nhà hàng phá sản hay sao??"

"Cậu Kiên..." Giám đốc Thành có chút bất lực nhìn qua phía tôi, ánh mắt áy náy tràn ngập ân tình.

"Được rồi, giờ không phải lúc nói mấy chuyện này.." Tôi gật đầu xoa dịu anh ta "Trước tiên phải giải quyết đống hỗn loạn ngoài kia đã.."

"Ừm.." Trung Kiên gật đầu, thuận thực phân phó từng người vào những nhiệm vụ khác nhau. Bọn họ như rần rọc thêm dầu, ai nấy nhanh chóng đi giải quyết việc của mình.

Tôi cũng cùng mấy nhân viên tới chợ đầu mối lớn nhất thành phố chọn mấy thứ thực phẩm tươi sống. Trước khi ra ngoài, Trung Kiên đã điều đến vài người lên theo sau chúng tôi để nhờ có vấn đề lập tức ra tay ứng phó.

Rác rưởi phía ngoài nhanh chóng được dọn dẹp sạch sẽ, con đường nãy giờ bị ùn tắc cũng đã được cảnh sát giao thông giải tỏa. Tường nhà hàng vốn bị vẽ bậy bạ cũng đã được thay thế bằng một lớp dán tường tạm thời, đội tôi nay khi khách khứa ra về hết sẽ bắt tay vào sơn sửa lại.

Do ảnh hưởng của mấy vụ lùm xùm mà mấy hôm nay doanh thu nhà hàng bị ảnh hưởng không nhỏ. Đã vậy lại có người phía sau giật dây tung tin đồn

nhằm về chất lượng đồ ăn và phục vụ ở đây nên khách lui tới cũng giảm rõ rệt.

Chúng tôi buộc phải thực hiện mấy phi vụ mang tính chất quảng cáo lại từ đầu. Ví dụ như lập phòng tình nhân, miễn phí đồ tráng miệng mang thương hiệu Đăng Khoa .. Rốt cuộc chạy loạn từ sáng tới chiều mọi thứ cũng coi như tạm ổn.

"Không hề phát hiện được cái gì sao?" Tôi nhú mày nghe Tiểu Thụ nhà Trung Kiên báo cáo tình hình. Cậu ta vẫn cứ đẹp đẽ và nhỏ nhắn như thiên sứ, ngạo nghễ đứng đầu một đám đàn ông cao lớn tráng kiện.. Chắc, thật sự cái hình ảnh đối lập này nhìn mãi cũng không thấy quen nổi.

"Chúng tôi luôn giữ khoảng cách hợp lý." Cậu ta nhướn mày, tiếp tục giũa móng tay "Tuyệt nhiên không thấy gì khác lạ, có lẽ bọn chúng đã phát hiện ta có phòng trước nên tạm thời lơ đãng để chúng ta mất cảnh giác mới bắt đầu hành động!"

"Đám người này khá chuyên nghiệp.." Trung Kiên hơi trầm ngâm, đưa tay lên xoa xoa trán ".. Đến cả Đăng Khoa còn không phát hiện ra điều gì thì các cậu không thấy lạ cũng là hiển nhiên thôi!"

"Chuyên nghiệp?" Tôi nhăn trán, chuyện này không phải do Ngọc Nhi bày trò hay sao?

Nhà hàng này của tôi từ trước đến nay không thù không oán với ai, hơn nữa xung quanh đây cũng chỉ toàn mấy quán đồ ăn vặt vỉa hè bình thường, tôi và bọn họ bình thường nước sông không phạm nước giếng đâu có động chạm gì nhau mà cần phải tính kế với nhà hàng của tôi?

Quỳnh Chi thì không biết gì đến sự tồn tại của nhà hàng này, càng không biết rằng nó là của tôi.. Vậy nên hiển nhiên chẳng có lý do gì mà cô ta tìm cách đối phó với tôi cả.

Chỉ duy có Ngọc Nhi.. Ngọc Nhi ôm hận với tôi, cô ta biết đây là tài sản của tôi, hơn nữa với tính cách vụn vặt biến thái như cô ta thì chuyện trả thù là lẽ đương nhiên. Nhưng Trung Kiên lại nhận định chuyện này do dân chuyên nghiệp ra tay.. Chuyên nghiệp đến mức có thể đối đầu với nhóm của Đăng Khoa mà không hề sợ hãi sẽ lộ ra tin tức ??

Có vẻ tôi đã quá coi thường nữ chính rồi, tưởng rằng cô ta không có tiền thì sẽ không làm được chuyện gì ra hồn sao?? Nhảm to rồi! Cô ta còn có bàn tay vàng của tác giả phía sau trợ lực, không tiền thì còn mị lực! Dùng sức quyến rũ hoặc cái đầu của mình mà lợi dụng được cả một thế lực để giúp đỡ!

Ai là người đứng sau Ngọc Nhi?? Hay thật sự không phải do cô ta mà tôi đã vô-tình đắc tội nhân vật lớn nào rồi?

Mục đích của chúng là gì? Kéo sập nhà hàng của tôi? Hay còn có gì khác nữa..?

Mọi thứ trước mắt đều rối như mớ bòng bong, nhất thời làm tôi mờ mịt không thể suy nghĩ ra được cái gì.

"Nước dâng thì nâng nui.." Trung Kiên trầm ngâm một lát rồi thở dài, anh ta đứng dậy xoa nhẹ đầu tôi "Dù sao bây giờ cũng không rõ bọn chúng là ai, cứ ở đây lo lắng cũng không phải cách. Các cậu chú ý cái người xung quanh cho tôi, nhất định đừng lơ là cảnh giác."

"Vâng, anh Kiên!" Tiểu Thụ thấy Trung Kiên thân mật với tôi thì bĩu môi hồng, nguyệt một câu dài "Đi thôi, ăn trước rồi tính!"

"Vâng!!!"

Sau đó, cả đám người cao lớn đều vui vẻ đi phía sau Tiểu Thụ, một đường tiến thẳng ra ngoài, khí thế uy áp đến mức khoa trương.. Mẹ ơi, không phải nói là nên ăn mình thôi sao, như vậy..

"Đừng có lo, bọn họ đều rất giỏi!" Trung Kiên kéo tôi vào lòng, hôn nhẹ mấy cái, bàn tay vỗ vỗ bàn khi nãy cũng chuyển qua vỗ cái khác "Quan trọng bây giờ là sức khỏe của em kia, phải khỏe lên mới giải quyết mọi chuyện được!"

"Anh gọi bác Thành chút đi." Tôi giẫy ra khỏi ma trảo của anh ta, kiến nghị "Khi nãy hình như bác ấy có điều muốn giải thích!"

"Bác ấy nói chuyện này đều do bác ấy.." Trung Kiên không cho tôi thoát, dùng thái cực quyền nửa cương nửa nhu mà giữ tôi lại. Đáng ghét, kiểu gì cũng không ra được là sao?? "Có người thổi gió bên tai, nói em bệnh nặng, chuyện này báo lại nhất định sẽ khiến em đột quỵ nên đành phải giữ kín.."

"Người đó là ai?" Tôi hơi hơi hiểu ra, vậy là bác ấy muốn tốt cho tôi nên mới không dám hé gì với Trung Kiên cả. Nhưng bệnh của tôi cũng không nặng đến mức như thế, lại càng không phải cái gì mong manh tới độ nghe tin sốc lập tức đột quỵ..

Người này không muốn để tôi biết, cũng không muốn Trung Kiên nhúng tay vào.. Hắn ta muốn hủy hoại nhà hàng sau đó mới cho tôi thấy kết cục không thể cứu vãn. Để cho tôi đau đớn, hối hận nhưng không biết trút vào đâu, hoặc giả có điều tra ra được thì mọi chuyện cũng đã quá muộn màng rồi đúng không??

"Không rõ là do ai nói, chỉ biết tin này đồn thổi bắt đầu từ hôm em nhập viện.." Anh ta cười nhếch, đôi môi bạc vẽ ra một đường cung hoàn hảo lạnh lẽo "Điều này chứng tỏ .. Nhà hàng của em có nội gián!"

"..."

"Hơn nữa nội gián còn là một kẻ cực kì quen thuộc với em!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 108: Chương 108

Gián điệp?

Nhà hàng của tôi có tay trong của Ngọc Nhi sao? Tuấn Anh trước đây cũng nói hai mẹ con cô ta cài người vào bên cạnh anh ấy, có khi nào bọn họ cũng làm điều tương tự với tôi không? Nếu như có thì cô ta cài người vào bên cạnh tôi từ khi nào? Là kẻ nào?? Và như thế nào??

Cạnh tôi không hề có người giúp việc thân cận, nhân viên nhà hàng đều là người do bác quản gia cũ nhà Trung Kiên nhận vào làm, hoàn toàn có thể loại trừ. Hơn nữa Ngọc Nhi mới biết đến sự tồn tại của nhà hàng này không lâu nên cái đó cũng có thể gạch bỏ...

Vậy thì khả năng lớn là cô ta đã mua chuộc nhân viên nhà hàng để lấy thông tin và lịch trình.

Rốt cuộc, kẻ trong bóng tối ấy là ai??

.

.

.

Bằng sức mạnh của việc làm nũng, rốt cuộc tôi cũng lung lạc được Trung Kiên, để anh ta giúp mình xuất viện.

Sau khi ăn uống xong xuôi, anh ta nhất quyết bắt tôi trở về bệnh viện. Bác sĩ đã điện thoại gọi suốt từ trưa đến giờ nhưng vì mọi chuyện lu bù quá mức nên anh ta tạm thời để mặc, cho tôi tự do nửa ngày. Nhưng đến tối sẽ có thời gian y tá tới thay bông băng và bôi thuốc liên sẹo sau lưng cho tôi nên nhất định phải trở lại..

Thật ra mấy vết thương này đã ổn định từ lâu, chuyện bôi thuốc gì gì đó kia tôi hoàn toàn có thể tự túc. Chẳng qua bọn họ đều cẩn thận quá mức nên tôi mới bị buộc phải ở lại chỗ nhảm chán đó thôi..

Ban đầu Trung Kiên còn phản đối, dùng sức mạnh ôm tôi bế ra xe, sau khi đi được một đoạn, anh ta tự dưng nghĩ đến chuyện gì đó liền đồng ý để tôi xuất viện.

Lạ lùng là bạn Kiên đã đi gần đến bệnh viện rồi còn quay ngoắt xe lại, đưa tôi về nhà hàng, để tôi yên vị trên phòng mới trở đi. Nói rằng anh ta sẽ giúp tôi thuyết phục gia đình và đem thuốc tới, tôi nên ngoan ngoãn ở lại đây đợi anh ta đi!!

Đúng là người kì quái, tư duy thoát tuyền không thể hiểu nổi..

Vậy là sau khi tắm rửa xong xuôi tôi liền đi thang bộ xuống phía dưới, vừa đi vừa để ý động tĩnh xem có vấn đề gì hay không. Nhưng quả nhiên giống như lời Trung Kiên tiên đoán, bọn chúng biết được chúng tôi đã biết nên im hơi lặng tiếng để xem xét tình hình..

Mấy tầng trên là những phòng riêng biệt, mỗi phòng có một nhân viên phụ trách riêng đứng bên cửa và một nhân viên tổng đứng ở quầy. Mỗi lần dừng lại ở một tầng tôi lại cố ý hỏi thăm tình hình bọn họ, xem xem dạo này có chuyện gì đáng lưu ý hay không, có gì khác lạ hay không.. Tiện thể nhìn xem có ai có biểu hiện đáng ngờ thì ghi vào danh sách đen.

Thế nhưng đời không như là mơ.. Có thể do tôi quá kém tinh tế, cũng có thể là bọn họ che giấu kĩ hoặc thật ra là chả có gián điệp quái nào trong số bọn họ cả. Tuyệt nhiên tôi không nhìn ra được điểm gì đáng ngờ, mình đúng là không có duyên với nghề thám tử mà ..

"Cô chủ?" Tường Vy vừa ghi danh sách, vừa chột thức ăn để vào khay và sổ bàn vừa hỏi. Mặc cho điều hòa trong phòng chạy hết công suất, mồ hôi trên trán cô nàng vẫn thi nhau chảy thành từng đường "Cô chủ chưa về bệnh viện sao?"

"Người sáng hôm nay sao rồi chị?" Tôi nhăn trán, mặc dù chúng tôi đã lập danh sách những nhân viên bị quấy rối trong thời gian này, cũng đã đưa tiền đến để bù thỏa đáng..

Nhưng chung quy có nhiều vấn đề không phải cứ có tiền sẽ giải quyết được. Ví dụ như anh chàng sáng nay, dù có chữa khỏi thì sau này nếu mưa gió, trái nắng trở trời kiểu gì cũng sẽ vẫn đau nhức không thôi.

"Anh ấy đã ổn định lại rồi!" Tường Vy vẫn ghi diên cuồng, thấy tôi hỏi thăm đến người sáng nay thì vui vẻ đáp lời "Cảm ơn cô chủ đã để ý!"

"Anh ấy với chị là.." Tôi buột miệng, cái thái độ này không phải hai người yêu nhau tôi mới thấy lạ đấy!

Rốt cuộc thì một người có quá khứ đau thương như Tường Vy cũng đã hòa nhập được với cuộc sống rồi sao? Thật tốt quá..

"Bọn họ chuẩn bị đăng kí kết hôn rồi đó!"

"Phải, phải! Hôm nào cũng diễn cảnh ngọt ngào làm anh em chúng tôi sắp sập sâu răng hết lượt rồi!"

"Haha~"

"..."

Lời vừa nói ra, lập tức mọi người nhao nhao hưởng ứng, người nào người nấy đồng loạt hưởng ứng, nói đến độ Tường Vy cô nương xấu hổ tới mức đỏ mặt bỏ chạy!

Nhưng.. Chồng sắp cưới của mình không dung vì công việc này mà bị thương.. Lẽ nào Tường Vy không hề cảm thấy oán trách?

Cô nàng cao thượng đến thế ư? Hay là do tôi đã đa nghi quá mức rồi??

.
. .
.

Trung Kiên trở lại đã là việc của mấy tiếng sau.. Thật ra làm thủ tục ra viện không phải vấn đề lớn, chỉ cần nộp giấy sau đó 7h ngày mai tới thanh toán là xong. Anh ta còn bận đi tìm mua giúp tôi mấy loại thuốc mà bệnh viện vừa tẩm hết rồi mới trở về.

Về mặt xuân phong phơi phơi kiểu như vừa thành công chen ép được ai kia là thế nào? Dù nghi ngờ nhảy loạn trong lòng tôi cũng không dám mở miệng hỏi, vì giữa cái thời điểm nước sôi lửa bỏng thế này tự dưng bạn Kiên lên con, bé tôi chạy từ tầng ba lên tận phòng ờ!!

Không phải tôi thích thế, cũng không phải tôi không chống cự.. Nhưng nói thật bạn Kiên quá mạnh thế nên tôi đành ngậm ngùi hưởng thụ.

"Anh đã khóa cửa rồi, em không chạy thoát đâu!" Anh ta tự đắc tung cao chiếc chìa khóa rồi thuận thực bắt lại, nụ cười gian tà lại bắt đầu treo trên mặt.

Chạy cái gì?

Mắc mớ gì mà tôi phải chạy??

Bạn Kiên, đừng thỉnh thoảng lại lên con thế, tôi thật sự không chịu nổi đâu!!!

"Ngoan ngoan ở đây đợi, anh tắm 5p là xong ngay!"

"Này, anh muốn làm gì??" Không chờ tôi thắc mắc xong bạn ấy đã vội vã chạy mất hút.

Hơ..

Khó hiểu..

Còn bày đặt khóa cửa nữa chứ, xì, làm như chúng tôi chưa cùng phòng kiểu này bao giờ ấy. Cũng đâu phải trẻ con mà cần giả bộ ngại ngùng? Tôi khinh thường lườm cửa nhà tắm một hồi, sau đó nằm bò ra giường xem mấy chương trình tivi thiếu muối.

Chỗ này đã thật lâu không có người ở nhưng Trung Kiên luôn giúp tôi dọn dẹp, thi thoảng quét dọn và thay ga trải giường để nhờ tôi có phải ở lại cũng không lo không có đồ sạch.

Nghĩ đến mấy hành động nho nhỏ mà Trung Kiên thường xuyên làm cho mình, tự dưng cảm giác trong lòng nở đầy những hoa, vui vẻ cực kì. Nếu như tôi vẫn còn ở thế giới thực thì những trải nghiệm này chắc chắn cả đời sẽ không được hưởng qua.

"Em còn chưa coi đồ sao?" Trung Kiên vừa lau tóc vừa vui vẻ mở cửa đi ra, tốc độ tắm đúng là kinh hoàng thật, kiểu như đi qua nước không bằng!

"Coi đồ làm gì?" Mối tôi tự dưng giật giật, dự cảm chẳng hay ho chút nào. Anh làm như tôi đợi cung phi đến thị tắm không bằng, còn coi đồ trước...

"Có cần anh giúp không??" Trung Kiên ném cái khăn mặt ra xa, kì diệu thế nào nó lại bay một đường thuận thực treo mình trên móc áo. Áo quá! Quá ảo!! Không thể có chuyện hoang đường như thế được!!!

Không đợi tôi kháng nghị xong xuôi, bạn Kiên đã sử dụng mị lực làm vũ khí sắc bén với mong muốn cắt đứt suy nghĩ của tôi. Thân thể trắng kiện vẫn còn hơi nước và mùi hương xả phòng dịu dàng, ngực trần trụi màu cổ đồng hiển lộ trong không khí, phần dưới chi vền vền chiếc khăn nhỏ quấn ngang, mái tóc đen nhánh hơi ướt được vén sang một bên.. Cộng thêm dáng đi khuêu gợi, khéo léo phô bày toàn bộ vẻ đẹp thân thể, Trung Kiên đã hoàn toàn thành công làm tôi xị máu mũi!!!

Này!

Tôi đang bị thương đây người đấy!

Anh.. Anh muốn làm gì??

"Không!" Tôi giữ chặt cổ áo, vừa lau máu mũi vừa quyết tử cổ thủ.

"Sao lại không?" Trung Kiên cúi sát mặt tôi, ngọt ngào lợi dụng vẻ thanh thuần của mình để giả ngây thơ "Chuyện này là chuyện bình thường thôi mà, em xấu hổ gì chứ??"

"Không được!" Tôi quát, hất bàn tay đang đưa loạn của anh ta lên "Tôi.. Tôi đang bị thương đấy!"

"Ồ, xưng tôi với anh cơ à?" Trung Kiên nhếch mép cười haha, sau đó cúi mặt đưa môi tới, ý đồ hôn để làm lung lạc ý chí của tôi chứ gì???

"Em.. Đây, anh đừng có đùa!!!"

"Được rồi không đùa!" Anh ta phá ra cười, ngồi sang một bên vui vẻ ôm bụng "Em đang nghĩ cái gì mờ ám đúng không? Tịnh Nhi đúng là nhiều suy nghĩ xấu xa thật đấy!"

"Hả.. Anh.. " Tôi vừa oan ức vừa thất thần nhìn Trung Kiên kéo cái khăn che ngang bụng mình, phía dưới.. phía dưới thế mà lại có mặc quần!!

Vậy là ngay từ đầu anh ta đã có ý định trêu tôi!!

Tên! Khốn!

"Anh nói cời đồ.."

"Ừm, cời đồ để anh bôi thuốc cho!" Trung Kiên vẫn cứ khúc khích cười, gọi đòn cực kì "Hihi~ Tịnh Nhi ~~~"

"Anh.."

Vậy là sau một quá trình đấu tranh và trấn áp, cuối cùng chúng tôi cũng làm xong mọi việc. Trung Kiên không trở về nhà mà cùng tôi ở lại nhà hàng, chúng tôi cùng nhau sửa lại lớp sơn bên ngoài nhà hàng, hộ tổng nhân viên làm ca tối về hết sau đó phân tán theo dõi bên ngoài để xem có dò ra được manh mối gì hay không.

Một đêm dài dằng dặc, mãi tới tờ mờ sáng chúng tôi mới buông lỏng để nghỉ ngơi.

Ai ngờ, đúng lúc này điện thoại Trung Kiên lại reo vang.

Tiếng điện thoại reo rất lớn xuống phá tan sự yên ả của buổi sớm mùa hè mát mẻ. Không hiểu sao lúc anh ta vừa nhắc máy báo nghe dự cảm nguy hiểm reo vang trong tâm trí. Quả nhiên Trung Kiên vừa nghe vừa nghiêng rằng, sau đó anh ta xiết chặt nắm tay ngăn mình không ném điện thoại, đôi mắt sắc như chim Ưng lạnh giọng thông báo: "Tường Vy.. Cô ta xảy ra chuyện rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Chương 109

Nhóm Tiểu Thụ vẫn đang ở đây, nghe Trung Kiên nói rõ tình hình xong xuôi ai nấy đều yên tĩnh đến mức đập bàn đập ghế.

Không cay cú sao được chứ? Cả đêm qua bọn họ cất cử người đưa nhân viên trong nhà hàng về ,còn chia nhau ra canh giữ để xem động thái. Ai ngờ được, đến cuối cùng bao cố gắng đều đổ sông đổ bể hết, vì Tường Vy giữa muôn lớp bảo vệ như vậy mà vẫn xảy ra chuyện!!

Cô ấy bị người ta làm nhục!

Còn là ngay tại căn hộ nhỏ mới thuê ở gần nhà hàng!!

Sáng sớm nay khi mọi người trong chung cư của Tường Vy dậy đi làm mới phát hiện cô ấy thoi thóp trong căn hộ của mình. Quần áo tả tơi bị người ta xé nát, đồ đạc trong nhà bị đập hỏng hết.. Đến cả thân thể cũng bị bạo hành tới không ra dạng người.

Tường Vy phải nhập viện gấp, đến giờ còn chưa tỉnh lại. Với một người có vết thương lòng thật lớn như vậy, giờ đây vừa trở về cuộc sống bình thường đã bị người ta hủy hoại.. Không biết cô ấy sẽ tuyệt vọng đến nhường nào.

Tôi hệt hăng ngồi phịch xuống cạnh Trung Kiên, cảm giác vừa đau đớn xót xa lại vừa tội lỗi giao hòa và giằng xé. Nếu như tôi không đắc tội với cô ta, nếu như tôi không mở nhà hàng, nếu như tôi không nhận Tường Vy vào làm...

Hối hận..

Dù biết việc đã làm ra rồi có hối hận cũng không cứu vãn được nhưng vẫn không nhịn được cảm xúc này. Tôi.. Giờ này tôi nên làm gì mới tốt??

"Tôi không tin không thể tìm ra kẻ đứng sau!" Trung Kiên xiết chặt tay, lực mạnh đến nỗi muốn bóp méo chiếc điện thoại trong tay. Đôi mắt hùng hực lửa và giọng nói trầm thấp đầy kiên nhẫn "Muốn chơi đùa với bọn này? Được thôi, nhất định tôi sẽ nghiền hân ra bã!"

"Được lắm anh Kiên!" Tiểu Thụ cũng điển tiết không kém, nghe Trung Kiên nói vậy lập tức hưởng ứng "Phải làm rõ ràng vụ này mới được!"

"Đứng đây!!"

"Anh em ta đường đường là bang XX mà lại thảm bại à??"

"Chúng nó có não mà tưởng anh em mình không hả?? Đừng mơ!!"

"..."

Bàn tay lớn của Trung Kiên chạm nhẹ lên vai tôi, anh ta đã lấy lại được sự bình tĩnh vốn có, nụ cười dịu dàng cũng đã xuất hiện trở lại: "Chuyện ở đây dựa vào anh đi, được không?"

"..." Thú thật là lúc này tôi cũng rối lắm rồi, nếu không dựa vào anh ta thì có lẽ bây giờ tôi cũng chẳng đứng vững nổi.

Gật đầu xác nhận với Trung Kiên một chút, anh ta vui vẻ đưa mắt nhìn qua Tiểu Thụ rồi đẩy tôi đứng dậy.

"Việc của em bây giờ là đến bệnh viện thăm cô ta, tiện thể an ủi hoặc mời chuyên viên tâm lý.." Trung Kiên thuận thực nói một lèo, giọng điệu tự tin và kiên định mười phần "Chỗ này cứ để anh lo!"

Sau đó chẳng đợi tôi kháng nghị mấy người anh em của Tiểu Thụ đã hộ tống tôi ra xe, nửa bước chân cũng không rời.

Con đường đến bệnh viện mọi hôm dài thẽ, vậy mà hôm nay đi có một xú đã tới nơi rồi.. À, thật ra nói vậy có hơi hư cấu vì đây là lần đầu tôi từ nhà hàng đến bệnh viện, nhưng mà thật sự phải tả thế mới hết được 2000 chữ, kết chương cho nhanh chứ!! Haha, chỉ đùa thôi..

Nói thật tâm trạng của tôi hiện giờ đang cực kì rối ren, vừa muốn vào lại có chút không muốn. Tường Vy bị như vậy một phần cũng là trách nhiệm của tôi, không biết sau khi xảy ra những chuyện này cô ấy có trách cứ tôi, coi tôi là kẻ thù, là người hủy hoại hạnh phúc của cô ấy.. sau đó cấm hận tôi không??

Tôi thật sự rất sợ, nếu như cánh cửa phòng bệnh kia mở ra, ánh mắt sâu không thấy đáy của Tường Vy sẽ nhìn thẳng vào tôi với một sự tan vỡ khủng khiếp..

Nhưng nếu không thăm cô ấy thì tôi sẽ áy náy chết mất.

Vậy là sau quá trình đấu tranh dài N phút, tôi đã quyết định mở cửa đi vào!

Trái ngược với những tưởng tượng của tôi, Tường Vy lúc này không khóc không nháo, cũng không cấm hận ném đồ gì hết.. cô ấy vẫn an tĩnh nằm yên trên giường. Thân thể gầy gò chìm trong bộ đồ bệnh viện, làn da tái xanh thì thoảng lại có vài vết xanh tím đáng sợ. Mái tóc đen nhánh được vuốt gọn sang một bên, gò má nhợt nhạt và đôi mắt mờ to vô hồn.

"Chị Tường Vy.." Thần thờ một lúc lâu, rốt cuộc tôi cũng gọi ra được một tiếng. Cô ấy lúc này mới phát hiện ra có người đến, ánh mắt mang mấy phần sợ hãi, giật mình nhìn ra. Thế nhưng thân thể lại vô lực, làm cách nào cũng không di dịch được một li..

"Cô chủ.." Lúc thấy tôi vào cô ấy mới bình tĩnh trở lại, lên thở phào một tiếng, cố nặn ra nụ cười trấn an "Mọi việc ở nhà hàng thế nào? Sao cô lại tới đây giờ này?"

"Chị.." Lần đầu rơi vào cảnh này thật sự bối rối hết sức, tôi cứ loay quanh không biết nên làm thế nào. Bàn tay trắng ngần đưa xuống vịn gấu áo đến nỗi làm nó nhàu nhĩ không ra hình dạng gì hết "Em thật sự xin lỗi!"

"Cô chủ nói gì ngốc vậy?" Ai ngờ Tường Vy lại phóng khoáng trách cứ tôi một câu, trong giọng nói có mấy phần ý tứ nuông chiều "Chuyện này đâu phải lỗi của cô?"

"Nhưng là.." Tôi cúi mặt, cảm thấy mình đáng trách cực kì "..Nếu như chị không phải nhân viên nhà hàng thì chuyện này đã không xảy ra.."

"Cô chủ, tôi biết cô chủ lo cho tôi, nhưng chuyện này thật sự không phải lỗi của cô!" Tường Vy cười híp mắt, chân tình khuyên bảo "Chuyện vừa rồi hoàn toàn là ngoài ý muốn, không phải do cô muốn như vậy. Hơn nữa tôi mang ơn cô chủ còn không hết, làm sao dám trách cứ chứ?"

"..."

"Nếu như cô chủ không cứu tôi ra khỏi đó thì đến giờ tôi vẫn còn dơ bẩn.. Nếu như cô không nhận tôi vào làm thì tôi đã không được trải nghiệm cuộc sống bình thường, không thể gặp anh ấy.."

"..."

"Cũng may người gặp chuyện này là tôi, nếu như là người khác thì thảm rồi!" Tường Vy thấy không khí trong phòng xuống đến âm độ thì cười lớn trêu đùa. Tôi đúng là vô dụng mà, hai mươi mấy tuổi đầu vậy mà an ủi người khác thôi cũng không biết làm!! "Dù sao tôi cũng đã quen với mấy chuyện này, ngày trước còn gặp nhiều gã có sở thích biến thái hơn.. Tôi.."

"Chị đừng kể nữa.." Tôi hốt hoảng ngồi xuống bên cạnh Tường Vy, đang nói chuyện và cười đùa vui vẻ như vậy, tự dưng nước mắt cô ấy trào ra không ngừng.

Vốn không mạnh mẽ mà cứ cố gắng cười an ủi ngược lại tôi làm gì chứ? Làm gì có cô gái nào sắp kết hôn với người yêu của mình lại vui vẻ được khi bị một đám người lăng nhục đến mức này??

Từng giọt nước mắt to tròn trong veo chứa đầy những nỗi tủi nhục của Tường Vy thì nhau thánh thót.

Tôi run rẩy đưa tay gạt đi, cảm giác nước đọng trên tay lạnh như băng đá, nhọn như kim châm. Tê tái vô cùng..

.
. .
.

Mấy ngày sau đó Trung Kiên cùng đám người Tiểu Thụ bỏ bê việc bên tập đoàn Nguyễn gia, tập trung điều tra vụ việc này. Không chỉ vì nhà hàng của tôi mà còn vì sĩ diện đàn ông của bọn họ nữa.

Mọi phương pháp từ cổ truyền đến hiện đại đều được áp dụng nhưng số lượng tin tức Trung Kiên thu về không tính là nhiều. Anh ta cũng có vài suy đoán nhưng do không bằng không có, lại thêm mối liên hệ giữa nhà hàng của tôi với họ không có nên không dám động tay chân.

Thật ra chuyện này không thể lộ mảng được, việc làm ăn người lớn chứ đâu phải trẻ nít mà thích thì vung tay. Làm gì có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích mới là vĩnh hằng. Chính vì câu khẩu quyết này mà hầu như tất cả đều dậm chân tại chỗ.

Trong thời gian này đám người ẩn trong bóng tối kia cũng rất tĩnh lặng, không làm ra hành động gì ám muội. Có lẽ bọn chúng biết Trung Kiên ở đây, một khi bị nắm đuôi anh ta nhất định sẽ đưa chúng tới chết!

Tôi vẫn tiếp tục ra vào viện trông chừng Tường Vy, tiện thể thay bông băng hằng ngày và xem luôn anh chàng chồng sắp cưới của cô ấy. Cũng may là vết thương của tôi đã ổn định trở lại, tay bị gãy cũng đã được tháo bột. Mặc dù không được phép bê đồ nặng ngay nhưng cũng tiện lợi hơn nhiều.

Cứ tưởng tượng nắng nóng đến ba mấy bốn mươi độ mà trên tay còn ộp một lớp thạch cao dày cộm là đủ thấy ngửa người rồi!

"Hôm nay ăn món gì vậy cô chủ?" Tường Vy tinh thần rất tốt nhìn qua chồng sắp cưới của mình, ngọt ngào hỏi.

Qua mấy ngày tiếp xúc, nhìn cách anh ta đối xử với Tường Vy là có thể đoán đại khái tính cách của người này. Anh ta thuộc kiểu đơn giản, dễ vui dễ giận nhưng rất biết cảm thông với người khác. Nói chung là một người rất tốt, nếu như không tốt thì có thể chấp nhận một cô gái đã từng lỡ bước sao? Nếu như không tốt thì thấy bạn gái mình bị lăng nhục còn ở đây chăm sóc hay sao?

Sợ rằng mới chỉ nghe tin anh ta đã muốn chạy mất dép, tìm mấy cô còn *rình mà cưới rồi.

"Bác sĩ nói chị vẫn còn yếu, đừng tùy tiện ngồi dậy." Tôi đặt mấy món đồ lên bàn, ngồi xuống ghế đối diện. Anh người yêu của Tường Vy cũng học theo, chào một tiếng cô chủ. Khuôn mặt nam tính góc cạnh bị băng dày bông trắng trông rất buồn cười "Em mua mấy món chị thích, để anh ấy giúp chị ăn!"

"Bệnh nhân phòng 306 tới phòng thử máu!" Chưa kịp mở đồ ăn, y tá đã lách mình qua mấy vệ sĩ của tôi mà vào nhắc nhở "Trước khi thử máu không được ăn sáng!"

"Không thể ăn sao?" Tường Vy hơi thất vọng nhìn đồng hồ trên bàn, sau đó rất nhanh khôi phục vẻ mặt ngoan ngoãn "Hôm nay em sẽ tự đi, không ngồi xe lăn nữa, dù sao chân tay cũng đâu vấn đề gì!"

"Vấn đề không phải ở chân tay của em.." Anh ta lớn tiếng trách móc, giọng nói oang oang hào sảng "..Em còn yếu lắm, không tự đi được đâu, hơn nữa nếu tự đi mà giữa đường bị ngã cô chủ cũng không bế em được!"

"Anh không đi cùng em à?"

"Anh phải đi thay băng bây giờ! Em phải thử máu luôn sau đó trở lại ăn sáng nếu không sẽ ngất đấy!"

"Không sao, em đưa chị đi là được rồi!" Tôi vui vẻ xen vào, tiện thể đứng dậy đẩy xe lăn đến. Người yêu của Tường Vy rất nhanh bế cô ấy ngồi vào

"Một đoạn đường thôi mà!"

"Mau lên nào!" Y tá có vẻ hơi sốt ruột giục già "Sắp đến giờ uống thuốc của chị rồi, thử máu xong ăn sáng rồi còn trở lại!"

"Vâng, bọn em tới ngay!"

Vậy là chúng tôi nối gót theo chân y tá đi xuống tầng một, loay quanh qua khu huyết học. Vì là sáng sớm nên rất thưa người, chỉ có lác đác vài cô lao công đẩy những thùng xe đựng đầy quần áo bệnh nhân bẩn hoặc rác thải y tế đi qua đi lại.

Y tá dịu dàng đi cạnh tôi và Tường Vy, thi thoảng lại thân mật hỏi thăm vài câu, cũng không quên nhiệm vụ chính của mình là giục chùn tôi nhanh chân. Vệ sĩ Trung Kiên sắp xếp cho tôi đi phía sau, cách chúng tôi vài bước chân. Giữ khoảng cách an toàn, nếu có chuyện lập tức ứng phó được, còn không thì cũng không nghe lén chuyện chúng tôi đang nói, tạo không khí tự nhiên đến mức tối đa.

"Cô chủ, tôi muốn đi vệ sinh!" Cách phòng lấy máu một đoạn đột nhiên Tường Vy đề nghị. Lúc này quả nhiên chúng tôi đang dừng lại trước cánh cửa một nhà vệ sinh lớn, sạch sẽ cực kì "Cô chủ đưa tôi vào được không?"

"A.."

"Được rồi, hai người đi vệ sinh xong thì tới phòng 102!" Y tá nói xong lập tức xoay người đi như bay, vội vã không sao tả xiết "Tôi bận, đi trước vậy!"

Cửa nhà vệ sinh nữ bật mở, tôi đẩy nhanh chiếc xe lăn vào phía trong, giúp Tường Vy vào một phòng sau đó đứng trước gương soi lại khuôn mặt mình một chút. Mấy vị vệ sĩ nam không nhiệm vụ miễn vào nên đang yên trí đứng canh gác bên ngoài.

Tiếng xả nước nhẹ nhàng phát động, tôi tĩnh lặng nghe ngóng Tường Vy gọi nhờ mình giúp. Ngờ đâu đợi đến 5p sau cũng không có động tĩnh gì cả, đúng lúc xoay người định đi, phía sau xuất hiện một thân ảnh.

Không chờ tôi kêu gào cứu mạng, người này đã mạnh mẽ chụp chiếc khăn tay trắng muốt lên ngang mũi tôi, mùi hương ngai ngái xuống lên làm tôi buồn nôn muốn chết. Sau đó, trước mắt hoa lên, tâm trí tuy vẫn thanh tỉnh nhưng lại không thể động đậy, cũng không thể kêu gào, chỉ có thể ngã vật ra sàn nhà vệ sinh ẩm ướt mà trừng lớn mắt mà nhìn.

Tường Vy!

Tường Vy hoàn toàn khỏe mạnh đang cầm trên tay chiếc khăn tay trắng ngần ử đầy nước hoa. Cô ta cười lạnh, từ trên cao nhìn xuống phía dưới. Ánh mắt hả hê lại có vài phần khinh thường cực độ.

CMN!

Lớn đầu thế này còn nhìn nhầm người!!

Tĩnh Nhi, mày đúng là đồ ngu!!!

"Vui không?" Tường Vy thì thầm, đôi mắt sâu thăm đủ loại xúc cảm "Tao đưa mày đến chỗ này còn vui hơn nhiều!"

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Chương 110

Thuốc mê làm tôi lơ mơ không thể nhận thức rõ ràng. Chỉ cảm thấy thân thể bị kéo lê trên sàn đá lạnh ngắt sau đó là nhấc bổng lên rồi ném bịch ra ngoài cửa sổ nhà vệ sinh.

Mẹ nó chứ, hết cách cho trộm vào rồi hay sao mà lại thiết kế cái cửa thông gió lớn chà bá như thế? Cũng may đây là tầng một đấy, nếu không bị ném kiểu này thể nào tôi cũng ngã chết!

Và bạn Tường Vy nữa, cmn bạn uống doping hay bạn là siêu nhân sịp đồ ẩn mình, cái thứ sức mạnh biến thái đó của bạn là từ đâu mà ra vậy???

Phía dưới cửa sổ là bồn hoa lớn, những cây cỏ dại và cành hoa cọ xát vào da thịt, màu đỏ sẫm quen thuộc lại bắt đầu xuất hiện.

Lạ lùng là chỗ này mặc dù là sân bệnh viện nhưng tuyệt đối không có ai lui tới cả, xung quanh vắng đến mức không thể vắng hơn.

Chẳng đợi tôi nhận thức thêm cái gì, Tường Vy ném phịch cái xe lăn của cô ta xuống dưới. Vì không thể di chuyển nên tôi linh nguyên cả cái xe vào

bụng, cảm giác đau đớn không tới, nhưng tê dại cực kì. Đảm bảo sau khi thuốc tê thuốc mê gì gì đó mà cô ta vừa hạ tôi tan đi, sự đau đớn này sẽ xong đến mà cần xé cho tôi đến chết đi sống lại.

Tiếp đó, một bóng đen to lớn khác đi tới, giọng cười hi hi cùng tiếng nói oang oang quen thuộc. Bóng đen ấy nhấc cái xe lăn ra khỏi bụng tôi để sang một bên rồi tiến gần đến đỡ Tường Vy đang trèo từ cửa thông gió khi nãy ra.

"Chị Vy, giờ đi đâu?" F*ck!! Tôi nhận ra rồi! Má nó, thế mà lại là thằng người-yêu-sắp-cưới của bạn Vy!! Mẹ nó! Mẹ nó!!

Thế mà tôi còn nhận thức nó tốt, đúng là ngu mà! Ví dụ tiêu biểu của việc bị bán còn giúp người ta đếm tiền!!

Hôm nào cũng lết xác đến phòng bệnh đó, cung phụng anh chị ấy từng tí một, ngày ba bốn bữa đau đầu nghĩ thực đơn sao cho vừa ngon vừa bổ dưỡng, còn nào là hoa quả, nào là quần áo mới, nào là mời bác sĩ tâm lý..

Ôi Tịnh Nhi ơi là Tịnh Nhi, đúng là không còn lời nào để nói.. Đ** thế ngờ..

"Nói ít thôi." Cô ta đứng xuống bên cạnh, dùng chân đá mạnh một cái làm tôi lăn một vòng, đập người vào cạnh tường. Mẹ, ghen tị với sống mũi cao thẳng của chụy mầy à cái đồ mũi tẹt dí kia??? "Mặc áo này cho nó, nhấc nó lên xe lăn kia!"

"Vâng.." Tên khốn đó cười hề tiện, bàn tay lớn tiến đến mỹ danh giúp tôi mặc đồ nhưng thật chất đang tiện thể sờ mó. Mặc dù thân thể không có cảm giác nhưng sự thanh tỉnh trong lý trí này làm tôi uất ức không thôi.

Thảm nhỏ nước bọt trong lòng, tôi cảm hận nghĩ sau này nhất định chặt tay thằng khốn này!

Nhưng ít nhất cũng phải biết mục đích của bọn này là gì đã. Tường Vy làm việc cho ai? Sao tự dưng lại muốn bắt cóc tôi, phá nhà hàng của tôi?

Tội gì cô ta phải chơi xả láng thế, dùng cả khổ nhục kế để tôi tin tưởng sau đó mới ra tay??

Tại sao?

Tại sao???

"Nhanh lên, mười phút nữa chỗ này sẽ có người tới!" Tường Vy có vẻ biết rất rõ nơi này, thuần thục nói. Vừa nhấc nhò tên kia cô ta vừa khoác lên người chiếc áo khoác trắng của bác sĩ, đội mũ, đeo khẩu trang y tế.. Thành công biến mình thành một nhân vật khác "Hơn nữa mấy thằng vệ sĩ trong kia không thấy người ra sẽ nghi ngờ, mầy không muốn bị tóm đấy chứ?"

"Được rồi, xong rồi!" Tên khốn xoa xoa tay, tiếc nuôi nhấc tôi ngồi vào xe lăn. Vì thoát lực nên cả người ngã về phía trước, bọn chúng phải dùng dây cố định tôi lại, sau đó kéo nhau đi thẳng "Con đ* này ngon hàng gớm, hay cho em hưởng sái tí đã chị Vy!"

"Mày câm đi, đưa nó tới chỗ hẹn đã rồi tính!" Tường Vy lờm qua, ý khó chịu thấy rõ. Nhìn thấy thái độ này của cô ta, tên kia không dám ho he gì nữa, cũng bắt chước Tường Vy mặc áo hộ sĩ, đưa tay tháo băng trên mặt rồi đeo khẩu trang lên.

"Em thấy hình như nó vẫn tỉnh táo.." Vừa đẩy tôi đi bọn chúng vừa nhẹ giọng trao đổi.

Lúc này chính là thời điểm bác sĩ đến phòng bệnh nhân phát thuốc nên hầu như sân bệnh viện không có ai, sân sau cửa sau càng ít người. Bảo vệ cũng đã biến mất sau ô cửa kính nên bọn chúng một đường đẩy thẳng, thành công đạp được tôi lên một chiếc xe thùng đã đỗ sẵn ở đó.

"Chị không dí thuốc nó à?

"Mày mù à?" Cô ta thiếu kiên nhẫn quát, tiện đường còn cời cái áo ném thẳng vào mặt tôi. Chiếc xe đóng cửa lại, bóng tối mờ mờ bao phủ khắp nơi. Tôi có thể cảm nhận được sự rung chuyển từ nhẹ tới mạnh, sự rung chuyển ấy chính là minh chứng rõ ràng nhất của việc chiếc xe đang phóng nhanh dần đều "Liều nặng đấy! Nó nhích người còn không nổi nó gì đến tỉnh táo!"

"Nhưng rõ là em thấy nó mở mắt.."

"Lần đầu làm người xấu bảo sao gặp cái gì cũng sợ!"

"..."

Đúng là thân thể bị đánh thuốc nhưng lý trí của tôi lúc này vẫn giữ được chút ít thanh tỉnh. Không hiểu lý do tại sao, nhưng ở cái thể giới cầu huyết người xuyên qua nhiều như lá mùa thu thế này thì chuyện gì không xảy ra được chứ?

Tôi trầm mặc, nhắm mắt lại cảm nhận sự sóc này của chiếc xe. Muốn đoán xem mình sẽ bị đưa tới chỗ nào cơ mà thùng xe tối om thế này, cảnh vật xung quanh không thấy gì hết.. quả thật là muốn đoán còn khó hơn lên gòi!!

Làm màu thật, mình là kẻ xuyên thư chứ có phải nhà ngoại cảm quái đâu..

Đám người này hành động bài bản, lại có kế hoạch và nghiên cứu rõ ràng. Sau khi nhận định tình hình ổn thỏa hết mới bắt đầu xuống tay. Quả nhiên đúng như Trung Kiên suy đoán, là dân chuyên nghiệp làm ra.. Nhưng tại sao phải lao tâm khổ tứ như vậy làm gì? Bắt cóc tôi cũng chẳng phải chuyện khó

khăn đến vậy, chỉ có vài người bảo vệ, bọn chúng đem một đám tới vậy công không phải đơn giản hơn nhiều sao?

Còn bày đặt đánh người, bày đặt hạ nhục .. Làm tôi tin tưởng sau đó gạt bỏ lòng tin của tôi để tôi thất vọng? Hay muốn cười vào mặt Trung Kiên, chế giễu anh ta rằng dù anh ta có cố gắng canh giữ thế nào thì người của anh ta cũng sẽ bị cướp??

Mờ mịt quá!

Một đồng những suy đoán rồi ren chạy loạn trong đầu, tốc độ phải ngang với tốc độ xe chạy. Đúng lúc tôi quyết định dừng nghĩ thì chiếc xe cũng phanh lại, cửa thùng bật mở, ánh sáng ủa vào làm tôi có chút chói mắt.. À quên, mình vẫn đang nhắm mắt mà..

Chiếc xe lăn không ai thương tiếc, bị đẩy từ trên thùng xe cao nửa mét xuống đất. Và người đang được cố định trên cái xe lăn đó-là tôi đây, cũng chịu cảnh ngộ tương tự, ngã lăn xuống dưới, vai và đầu đập xuống nền đất!

Cũng may đất ở đây mềm lại có nhiều cỏ mọc, nếu không nhất định tôi chán thương sợ hãi, chết hết đám no-ron thần kinh ít ỏi rồi..

Thấy tư thế chật vật của tôi, bên cạnh vang lên mấy tiếng cười cao ngạo tự đại lại xen chút vui vẻ. Sau khi nghĩ mình nhất định cứ cắm đầu xuống đất thế này mà chết thì đã có kẻ hảo tâm nhắc tôi lên.

Lén lút mở mắt, phía trước không một bóng người, chỉ có vài kẻ đứng sau tôi vừa nói chuyện vừa cười đùa. Thi thoảng vui tay vui chân còn đến tần tôi vài miếng. Trước mắt là khung cảnh hoang tàn, đúng chuẩn chỗ nhân vật phản diện bắt nốt nữ chính trong mấy bộ phim ngôn tình Hường Quốc nói về chủ đề Hắc bang. Nhưng.. CMN, tôi đây không phải nữ chính, cũng đánh phải người tình nhỏ của ông chủ hắc bang nào hết! Tôi chỉ là một nữ phụ thể thâm sắp sửa cưới một anh chồng doanh nhân thôi..

Tiếng kêu than ai oán này ông trời có lẽ đã thấu, chính vì vậy mà giữa lúc nắng hè đương lên, ông ấy đã quyết định đổ mưa đột ngột!!

Má ơi, định vẽ ra tương lai sau cơn mưa trời có cầu vòng với tôi đây à?? Cho xin đi!!

"Tự xưng mưa là thế nào??"

"Mưa bóng mây thôi, chạy mau lên!"

"..."

Một khu nhà hoang lớn, bốn phía bên cạnh đầy những rác rưởi bần thiu, gạch đá sắp xếp lổm chổm xung quanh, lại thêm cỏ dại mọc đầy và phong nền mưa lớn càng làm chỗ này trở nên ảm đạm như phim ma dài tập.

Tôi thật sự muốn len lén thở dài, thương thay cho số phận của mình mà tuyệt không thể làm nổi. Vậy là đành bất lực cắn răng ngồi im nhìn mình bị đưa đến một căn phòng rồi tàn phía cuối hành lang.

Hỏi thật nhé, sao đất nước mình đang phát triển, đất thì chật, người thì đông.. mà lại có lắm khu dân cư chưa quy hoạch thế? Lắm khu nhà xưởng bỏ hoang thế?? Đi đâu cũng có thể bắt gặp một cái rồi lấy làm cứ điểm là sao???

"Thành phố thiếu gì chỗ nhốt người, sao cứ phải đến mấy chỗ dột nát lại xa xôi thế này làm gì chứ?" Ồ, cuối cùng cũng có một đồng chí cùng quan điểm với mị rồi!

"Xa xôi thì cảnh sát mới lâu tới được, nhờ có chuyện gì anh em mình chạy cũng dễ hơn chứ sao?" Người còn lại khinh thường đáp lời, không quên cầm một xô nước tạt thẳng vào người tôi.

Cảm giác lạnh lạnh do bất ngờ và quần áo bị ướt thấm vào từng thớ thịt, tôi hoang mang thử lắc lắc đầu để nước trên mặt chảy bớt đi đỡ che khuất tầm nhìn. Ai ngờ thế mà nước lạnh lại có tác dụng, cổ khó khăn quay qua quay lại, nước đọng trên mí mắt cũng rớt xuống không ít.

"Tĩnh rồi?"

"Vâng thưa cô!"

"Được, các cậu ra ngoài kia đi!!"

Trước mắt đột ngột rõ ràng, mấy thân hình đẹp như siêu mẫu lần lượt xếp hàng trước mặt tôi. Ba người bọn họ ai nấy đều nhìn tôi bằng ánh mắt đác thẳng và cảm hận ít nhiều. Ha ha, đoán vậy mà đúng quá nha, nữ chính xuất hiện rồi, và vui chưa, phía sau còn có hai nữ phụ đầu sỏ trợ lực!

Ngọc Nhi, Quỳnh Chi và Tường Vy.. ba thiên thần tuyệt mỹ đối lập hoàn toàn với khung cảnh đổ nát. Đầu tư hiệu ứng thị giác quả nhiên không tệ!!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 111: Chương 111

Lên sàn rồi!

Cuối cùng thì trùm cuối cũng xuất hiện!!

Đúng là hôm nay ông trời ưu ái trí tuệ của tôi ghê cơ, cho đoán phát trúng luôn mới tài. Đây, giá như trước đây cũng thế này thì bài kiểm tra trắc nghiệm của tôi đâu đến nỗi tệ hại như vậy..

Tôi nhưn mảy, cố gắng ngẩng đầu nhìn qua một lượt. Ngọc Nhi quả không hổ danh nữ chủ, cao ngạo đứng phía trước, hai bàn tay ngọc ngà khoanh trước ngực tạo khí thế uy áp cực kì. Phía sau cô nàng lần lượt là Quỳnh Chi và Tường Vy, hai người này tuy khí chất Bạch Liên Thiên Sư còn kém hơn một chút nhưng không sao, làm lá xanh cho nữ chính rất tốt, rất chuẩn!

Tường Vy xách một chiếc túi nhỏ, vứt bỏ bộ đồ bác sĩ vẫn mặc này giờ và thay vào đó là bộ quần áo công sở không thể bình thường hơn. Cô nàng có vẻ chẳng liên quan gì đến tôi nữa, liếc mắt nhìn qua một cái rồi lập tức chụp mũ lên đầu: "Hai người chơi vui vẻ, tôi đi trước đây!"

"Sao vậy?" Quỳnh Chi quả nhiên rất vui vẻ, băng qua nữ chính mà tiến đến chỗ tôi. Ánh mắt sáng rực của cô ta làm tôi lạnh hết cả gáy.. Quỳnh Chi, cô muốn làm gì? Muốn giết người à mà bày ra cái thái độ đó?? "Ồ lại chơi chút nữa đi!"

"Chúng tôi cùng lúc mất tích thì kẻ ngu cũng hiểu ra vấn đề.." Tường Vy xoay người giải thích "Hơn nữa Trung Kiên không ngu, anh ta mà điều tra cô y tá sáng nay thì chuyện tôi là gián điệp sẽ lộ ngay.. Đến lúc đó anh ta sẽ tra ra chỗ này.. Cô muốn không?"

"Làm gì ghê vậy?" Tất nhiên là Quỳnh Chi không muốn rồi. Thử mà cô ta mong ấy à, chính là đề chết tôi, sau đó gả cho Trung Kiên làm chủ Nguyễn gia!

CMN, nữ phụ cái chó má gì chứ? Tại sao cô nào cô nấy cố chấp cả đời chỉ theo đuổi một tình yêu?? Tại sao cứ thấy đối tượng mình thích yêu người khác là lập tức biến đen nhân phẩm rồi tìm cách hại người??

Ngoài kia thiếu trai đẹp hay sao? Thiếu trai giàu hay sao?? Còn chưa kể cô nữ phụ nào cũng xinh đẹp, gia thế khủng nữa đấy..

Bực thật, ngoài đời thực làm gì có kiểu con gái hư cấu này chứ!!!

"Mau đi đi, máy bay đã chờ sẵn rồi!" Ngọc Nhi lúc này mới lười biếng nhếch môi, giọng nói đã mang theo mấy phần trầm tình khác thường. Có lẽ những ngày qua ăn đủ đau khổ đã khiến nữ chính của chúng ta trưởng thành không ít rồi.. Xem, cả Trung Kiên còn bị cô ta đùa trong tay "Đi mà hưởng thụ cuộc sống hạnh phúc đi!"

"Haha~ Tất nhiên!!"

"T.. Tại.. Tại sao chứ?" Tôi không cam lòng nhìn Tường Vy cứ thế quay đi.

Tại sao hả Tường Vy?? Nữ chính đối xử với cô thậm tệ như vậy mà cô vẫn vui vẻ hợp tác với cô ta là thế nào??

Chẳng lẽ cô đã bị xe tông mất trí nhớ và quên luôn rằng trước đây Ngọc Nhi đã đồ tội thực đơn chết người ấy cho cô kiểu gì?? Hay là cô cũng quên luôn nữ chính thất hứa không cứu cô ra sao??

Vậy thì.. Vì lẽ gì??

Vì lẽ gì mà lúc này cô lại dễ dàng bán mình tiếp tục làm việc cho cô ta như thế chứ?? Chẳng có lẽ bàn tay vàng nữ chính thật sự mạnh mẽ đến vậy, toàn bộ mối quan hệ cô ta cần đều có thể dễ dàng đạt được??

"Ồ, không cam lòng hả?" Tường Vy đã tính đi ra, thấy tôi thều thào như vậy liền lạnh mặt quay lại. Đôi mắt sâu thẳm đầy ác ý nhìn xoáy về phía tôi, lại cái cảm giác này, lạnh đến thấu xương!!

"Tại sao.. lại lừa tôi?" Tôi thanh cổ họng, cố gắng nói tiếp. Được rồi, lạnh thì lạnh, hận thì hận.. giờ này các người chỉ cần mỗi người nói thêm với tôi một câu thì may ra cơ hội Trung Kiên tìm đến đây nhanh còn có.. "Tại sao? Tôi đã làm gì sai? Đã làm điều gì có lỗi với chị?"

"Làm gì à?" Tường Vy đột ngột cười lớn, cười tới mức tê tâm liệt phế, đến không thể dừng lại được "Nguyên việc cô tồn tại đã là một điều sai trái rồi!"

"..."

"Hừ, cô dựa vào cái gì chứ?" Tường Vy tiến đến gần chỗ chiếc xe lăn tôi đang bị trói, một bàn tay vô cùng có lực đưa tới, cổ áo của tôi lập tức bị xóc tung ra. Lặng tai còn có thể loáng thoáng tiếng chỉ dứt toạc "Cô dựa vào cái gì?? Một con lợn xấu xí không hơn không kém, vậy mà lại có thể sống trong giàu sang từ bé? Có bố có mẹ có anh trai, sau đó còn cướp thêm cả Trung Kiên nữa..?? Cô còn dám lợi dụng anh ấy để anh ấy vì cô kinh doanh, lợi dụng anh ấy để anh ấy chạy xuôi chạy ngược vì cô.. Cô dựa vào đâu hả?"

Tôi ngơ ngàng nhìn Tường Vy, cô ta vừa thờ ơ lạnh lùng vừa hung hăng trừng tôi. Vừa thoáng thấy ánh mắt này của tôi, tâm Tường Vy như rối loạn, cô ta điên lên đập mạnh cái túi xách nặng trĩu của cô ta vào mặt tôi. Mùi máu tanh tươi xộc thẳng vào mũi, nhưng tuyệt nhiên không có cảm giác đau đớn gì hết..

Nhìn thấy máu, tâm trí cô ta như bị kích thích, càng lúc xuống tay càng mạnh. Đập liên hồi vào mặt, vào má, vào cổ.. làm tôi có chút choáng đầu.

"Thôi đi, nó chết luôn thì còn gì vui nữa!" Ngọc Nhi nhỏ nước bọt, lớn tiếng cãi lại nhưng chân lại không nhích nửa bước. Rõ là chẳng có tí tâm nào hết "Thuốc này có vẻ công hiệu ghê nhỉ?"

"Thuốc gì vậy?" Quỳnh Chi nhìn thấy một màn này có vẻ rên, dù sao cô nàng cũng là phần tử trí thức, thà dùng đầu óc để giết người còn hơn dùng tay chân. Chắc máu me bê bết kiểu này vẫn là lần đầu vị tiến sĩ hay giáo sư gì đó này nhìn thấy đi "Phải rồi, từ nãy đến giờ không hề thấy cô ta kêu la gì hết.. Hai người không lẽ..?"

"Phải!" Ngọc Nhi lạnh giọng trả lời, khóe môi hiện lên nụ cười ngọt như đường mật "Là loại thuốc đó.. Có tác dụng trong vòng 6 tiếng, trong sáu tiếng này có thể tùy ý làm gì cũng không thấy đau đớn!"

"Nhưng sau đó.." Tường Vy tiếp lời ".. Sau đó thế nào thì còn phải xem cô ta có hạnh phúc để hưởng hay không!!"

"Bọn này thật nhân đạo đúng không chị Nhi?" Nữ chính tiến đến gần, trong tay cầm theo một con dao nhỏ xíu đã có dấu hiệu hoen rỉ "Sẽ cho chị một cái chết không hề đau đớn!!"

"Này.." Quỳnh Chi hơi lui lại, bàn tay bám xiết vào cửa phòng, nhưng sau khi cô ta nhìn thấy khuôn mặt đầy máu của tôi, đột nhiên ánh mắt cứng lại "Đúng là thú vị!"

Ôi ôi mẹ ơi..

Truyện gì mà toàn là biến thái thế này???

Có phải hay không hôm nay nhất định sẽ chết ở đây?? Mà nhìn cái quả dao cùn kia của bạn Ngọc Nhi.. Không lẽ bạn ấy định dùng nó đâm tôi cho tôi chết từ từ??

Mặc dù không cảm thấy đau nhưng sự hành hạ về mặt tinh thần như thế tôi thật sự không chống đỡ nổi đâu.. Ông trời ơi, xin đừng để tôi đoán trúng nữa!!

"Thôi được rồi, tôi không chơi nữa, nhường cho hai người đấy!" Tường Vy đưa tay tát cho tôi thêm một phát sau đó mới xoay người đi ra. Cảm giác má nóng rực, cả người bị lực tát cực mạnh của cô ta làm cho lung lay. Đúng là siu nham sị đồ ẩn mình, quá khỏe!! "Tôi đi đây!"

"Khoan.." Tôi run giọng gọi lớn, con dao cùn của Ngọc Nhi sắp đưa tới rồi, tôi không phải nữ chính bàn tay vàng, làm gì có nam chính nào đứng lúc tới cứu chứ? Tốt nhất cứ tự thân vận động trước khi quá muộn là hơn.. "Tường Vy.."

"Lại chuyện gì nữa??" Có vẻ tôi dài dòng làm bọn họ mất kiên nhẫn lắm, cả ba người bọn họ đồng loạt quát lên "Nói cho xong đi, tính kéo dài thời gian đến bao giờ???"

"Chuyện ngày đó.." Tôi cắn môi ngập ngừng "..Ngọc Nhi đối xử với cô như vậy mà cô vẫn chấp nhận hợp tác với cô ta sao??"

"Đúng là ngu ngốc!" Quỳnh Chi đưa tay đỡ trán, tỏ vẻ không ngờ Trung Kiên lại bỏ mình đi yêu một đứa thiếu não như thế này..

"Không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích là trên hết!" Tường Vy phá ra cười, sau đó quay người đi thẳng. Kiểu này tôi mà gọi thêm lần nữa không biết cô ta có quay lại đập tôi vỡ alo không nhỉ? Thôi, tốt nhất là đừng đại..

"Chị gái ngây thơ.." Ngọc Nhi mặc kệ Tường Vy đi khuất sau cánh cửa, đưa con dao nhỏ đến cọ cọ lên má tôi. Xúc cảm lạnh giá không truyền đến, nhưng tâm trí thì nhảy loạn vì âm ảnh sợ dao đâm phát đau "..Chị không nghe nói, có tiền sai khiến được cả ma quỷ sao??"

"Tiền?" Tôi ngạc nhiên nhìn qua "Chẳng phải bố đã thu hồi toàn bộ tài sản của hai người rồi sao? Chẳng phải hai người bị đuổi đi mà không được phép mang thứ gì đi sao??"

"Haha~" Nữ chính mĩa mai, con dao nhỏ chọc một phát vào gò má của tôi, máu bắn ra bốn phía như hoa, đỏ rực che lấp tầm nhìn "Đúng đấy, ông ta cũng tàn nhẫn quá nhỉ! Nhưng chị nghĩ ai cũng ngu như chị sao? Tất nhiên trước khi bị đuổi chúng tôi đã kịp gom đủ tài sản rồi!"

"Này, tôi đứng một mình rất buồn chán.." Quỳnh Chi ác ma cũng đã nhúng tay vào, cười khê một tiếng "..Có thứ gì sắc bén chút không? Tôi muốn thử cắt thịt nấu ăn cho Trung Kiên.. Xem xem anh ta nếm ra mùi vị gì!"

"Ý tưởng rất hay!!" Nữ chính nhìn mặt tôi tái xanh mà vui vẻ. Ôi mẹ ơi, các phần tử trí thức trong truyện ơi, phần người của các vị đi đâu rồi, sao cứ để phần con nổi dậy vậy??

Biên thái nó cũng vừa phải chứ!

Còn muốn học tập Tấm Cám, bày trò cắt thịt làm đồ ăn! Còn là làm cho Trung Kiên nhà tôi ăn nữa!!! Không được! Đừng hòng!! Đừng có hòng!!!

Chết tiệt!

Trói gì mà chặt dữ.. Thứ thuốc quỷ này nữa, mau hết tác dụng đi!!!

"Cầm lấy!"

Quỳnh Chi đón lấy một con dao khác từ trong tay Ngọc Nhi, hai người bọn họ mỗi người đứng một bên, cao ngạo nhìn tôi như thể nhìn xuống một thứ sinh vật bản thủ cần loại bỏ.

Nhìn hai con dao bọn họ lấp lăm trên tay, máu trong người tôi gần như sôi sục. Cảm giác sợ hãi và sự hành hạ về mặt tâm hồn làm tôi muốn ngất! Tôi không thích thế này! Không thích!!!

Trung Kiên mau cứu em! Tuấn Anh, Hạ Lam, ông trời... Ai cứu tôi nhất định tôi sẽ làm nô lệ cho người đó cả đời.. À, mười năm!! Cứu tôi đi!!

Quỳnh Chi tiến đến cạnh tôi, đưa tay vạch mạnh một phát, chiếc áo mỏng trên người lập tức tả tơi. Bộ ngực no tròn vốn bị ép phía trong áo ngực cũng bị nẩy ra ngoài, cực kì bắt mắt. Cô ta cười khúc khích, chạm nhẹ lên đó, đôi mắt xinh đẹp tinh nghịch quay ra thảo luận cùng nữ chính: "Ngọc Nhi, cô nghĩ Trung Kiên thích ăn thịt ở phần nào?"

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Chương 112

Quỳnh Chi che miệng cười, mỗi bước đến gần tôi lại di chuyển chậm hơn một chút. Hiệu ứng sờ lâu màu sùng y hết "Cô dâu N tuổi" làm tôi không tự chủ được phát run lên. Tâm lý quá nhĩ, quá quá quá luôn ý! Hiểu cả cách hành hạ người khác về mặt tinh thần như thế này.

Con dao nhỏ loang loáng, bị ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu đến có chút chói mắt. Mặc dù không cảm nhận được nhưng khi mũi dao chạm tới bên ngực tôi vẫn thấy phía sau lưng như có luồng điện chạy dọc qua, cực kì ghê rợn.

"Chị Nhi! Chị Nhi!!" Một người phía ngoài chạy ào vào làm tay Quỳnh Chi giật mình chệch đi một chút, lập tức trên bầu ngực trắng ngần đầy đặn của tôi xuất hiện một vết xước dài đỏ đến sẫm.

"Chuyện gì mà gọi lớn tiếng thế?" Quỳnh Chi không vui quay ra, ánh mắt sắc lạnh lờm không có kị "Đáng ghét, người ta giật mình trượt tay làm bị thương bảo bối rồi!"

"..." Mẹ nó, cô cứ đứng đấy mà vờ vịt! Trượt tay cái *ầm ý. Trượt thêm hai lần nữa đảm bảo tôi chết vì mất máu luôn!

"Chị ơi, anh ấy trở lại!"

"Trở lại rồi?" Ngọc Nhi mặt không đổi sắc nhưng con dao nhỏ trên tay đã bị gấp lại cất đi "Đang ở đâu?"

"Đã đi đến cửa rồi!"

"Mau lên, chụp đầu nó lại!!"

Bọn họ lập tức cất hết hung khí, xé toạc chiếc áo ngoài của tôi làm toàn thân trần trụi. Vo mảnh áo đó thành cục, bóp miết tôi mạnh mẽ nhét vào. Nhét một đường đến tận cổ họng, cảm giác buồn nôn dâng tràn như núi lửa. Không đợi tôi hết sức, bọn chúng lôi cái bao rách đầy cát trong góc phòng ra chụp nhanh lên đầu tôi, che kín không hở chút nào. Bụi đất từ đó bay ra rơi vào mắt mũi, vừa xót lại vừa khó thở.

Vừa xong mọi việc thì "anh ấy" đã đến, tiếng bước chân trầm ổn gõ từng nhịp trên mặt đất.

Boss lớn đứng sau Ngọc Nhi đây sao??

Là ai??

Tại sao khi hắn ta đến lại phải che mặt tôi lại??

Lẽ nào là người quen của tôi và chuyện bắt cóc tôi này Ngọc Nhi tự ý làm nên boss lớn không biết, cô ta cũng không muốn để boss biết??

Thật loãng loãng!!!

Quá mức loãng loãng!!!

"Anh về rồi?" Ngọc Nhi mềm mại hỏi, giày cao gót gõ trên sàn nhịp nhàng nhè nhẹ "Không phải anh đi Nam Phi sao??"

"Xong việc thì về!" Giọng nam trầm thấp có điểm quen thuộc vang vọng, tiếng nói uy áp làm ai nấy trong phòng đều phải nín thở.

"Về sao không nghỉ ngơi, vất vả tới chỗ này làm gì chứ?"

"Không muốn tới đến? Cô mượn thể lực của tôi để giấu tôi làm chuyện gì xấu xa sao?"

"Cũng chẳng liên quan gì đến anh! Chúng ta đang trao đổi đồng giá đấy!"

"Ngọc Nhi, cô đừng làm quá! Để tôi biết cô dùng người của tôi làm chuyện tổn hại đến anh em của tôi thì cô chỉ có đường chết!"

"Haha~ Đừng đùa, anh đã chấp nhận rồi, muốn thay đổi cũng đã muộn!"

"Thưa anh, có điện thoại ạ!" Hai người họ đang ra sức cãi qua cãi lại thì bị xen vào. Giọng nói nhỏ nhỏ pha thêm mấy phần rụt rè vang lên cắt ngang cuộc tranh cãi kia.

Sau thời gian sốc vì bị trói, bị chụp bao cát lên đầu, tôi đã lấy lại được chút ít bình tĩnh mà đồng tai lên nghe ngóng.

Ra là vậy.. Thì ta boss lớn và Ngọc Nhi kí kết hợp đồng ác quỷ: boss cho cô ta mượn người để làm việc, cô ta cũng đồng dạng dùng thứ gì đó có giá trị tương đương để trao đổi. Nhưng Ngọc Nhi có gì tương đương sao? Cô ta tiền không có, thể lực cũng không.. chỉ có mỗi cái thân thể kia cùng với trí tuệ.. Lẽ nào là trao đổi cái này?!

Ừm hừm, cái đấy cũng không liên quan đến tôi lắm.

Mà vì sao khi thấy boss đến cô ta lại phải bao kín tôi lại như cái bánh ú thế này? Không muốn boss biết tôi là ai hả??

Trong thành phố này.. Không, phải nói là cả cái nước A này mới đúng.. Ai giỏi, ai giàu, ai nắm trong tay thể lực mạnh.. chẳng phải đám Tuấn Anh, Trung Kiên đều đã giới thiệu cho tôi rồi sao? Chắc chắn boss này là người quen, nhất định boss còn biết mặt tôi nữa, biết tôi là người nhà của hai nam phụ kia..

Cô ta lên lút boss bắt tôi, sợ boss biết tôi là Vi Tịnh Nhi sẽ thả tôi đi và phá hợp đồng với cô ta sao?

Chắc chắn là thế!

Dù sao tôi cũng chưa thấy có ai muốn đổi đầu với hai nhà Vi-Nguyễn bao giờ...

Vậy là bằng tất cả hơi sức, tôi dùng toàn lực để hò hét. Đáng tiếc đồng giẻ rách trong miệng quá lớn, che kín toàn bộ thanh âm. Tôi có dùng sức thế nào thì tất cả cũng chỉ là những tiếng ưm ưm a a vô nghĩa.

"Bắt được chủ nhà hàng rồi sao?" Tiếng điện thoại rung khi này đã tắt ngấm, thay vào đó là giọng boss âm trầm vang vọng "Ồ, ra tay cũng tàn nhẫn quá nhỉ? Cô làm!"

"Phải thì sao?" Ngọc Nhi hừ lạnh đáp lời, giọng thăm hỏi khách khí khi này đã biến mất. Mặt nạ đã đập bỏ rồi sao?? Kì vậy, đây là ai mà nữ chính lại không quan tâm mặt mũi, trực tiếp thể hiện cá tính thật của mình??? "Anh cũng ác độc đâu kém?"

"Haha~" Boss lớn cười mỉa mai, điệu giọng "Ít ra cũng không đến mức này, tôi không có hứng thú biến thái tới mức bắt người sau đó nhốt lại để hành hạ!"

"..."

"Đừng động vào người không nên động, thế thôi!"

"Đã biết!"

"Thưa anh, điện thoại ạ.."

"Được rồi, đưa đây!" Boss khó chịu nói nhỏ, tiếng bước chân trầm ổn lại tiếp tục vang xa "Đại Việt nghe đây.."

Ồi mẹ ơi!!

ĐẠI VIỆT !!

ĐẠI VIỆT ĐẠI CA!!!!

ĐẠI VIỆT ƠI LÀ ĐẠI VIỆT!!!

Tôi biết mà, tôi biết ngay mà, biết từ lúc gặp rồi mà.. Từ khi nhìn thấy bạn là tôi đã hiểu bạn chính là bóng đêm của cuộc đời tôi rồi!

CMN chứ, người gì đâu mà đen sì sì, đen như trời đêm, đen xin xít như.. Ừ ừm.. Nói chung bây giờ không phải lúc phê bình vấn đề mất thẩm mỹ của bạn Đại Việt.

Đúng là chẳng thể ngờ đấy, ra boss lớn đứng phía sau Ngọc Nhi lại chính là anh ta! Cũng phải, từ lần đầu gặp Đại Việt đã mê đắm Ngọc Nhi rồi, sau đó

còn ra sức bảo vệ các kiểu, thù hờ còn hơn cả "cô chủ hờ" là tôi đây! Sau khi biết nữ chính và Tuấn Đạt có quan hệ với nhau cũng chỉ rút lui trong im lặng ..

Ai ngờ lần này quay lại anh ta lại đóng vai trò ghê gớm như vậy. Cũng phải, bạn Đại Việt này trong nguyên tác được xem là boss thần bí, mức độ hot trong truyện chỉ thua mỗi nam chính, sức bao phủ của bạn ấy còn ghê hơn Đăng Khoa, lan ra toàn thế giới luôn.. Mỗi tội theo nguyên tác bạn ấy bị bệnh sạch sẽ thành ra không thể lăn giường với nữ chính được.

Đáng tiếc việc tôi tới đây đã làm thay đổi tất cả, dám chắc đến 90% hai bạn ấy đã lăn giường rồi!

Tiếng xe ô tô phía xa nổ máy rồi phóng nhanh, sau đó khuất hẳn không còn thấy gì nữa.

Đại Việt đã đi rồi, vậy là cứu tinh cuối cùng của tôi cũng đã biến mất.. Tiếp đến có phải hay không bạn Quỳnh Chi sẽ đem tôi ra để giải phẫu??

Không!

Tôi không muốn!!!

Chiếc bao đầy đất cát trên đầu bị kéo tuột ra, lại mộ tầng đất trên đó bay là tả. Bụi bắn dính đầy vào vết thương, máu trên mặt dính bết lại, nặng nề. Đôi mắt đầy dã tính và khuôn mặt xinh đẹp vụn vụn đủ thứ cảm xúc kì dị. Trong lòng tôi không tự chủ được nổi lên sự sợ hãi lạ lùng.

Tôi sẽ chết!

Hôm nay tôi nhất định sẽ chết ở đây!!

.

.

.

Đại Việt kiểm chế lại cảm xúc muốn bóp chết người, trầm ổn đi ra ngoài, vừa đi vừa nghe điện thoại của Tuấn Anh.

"Mất tích? Tịnh Nhi sao?" Đại Việt ngạc nhiên hỏi lại, cô nương này không phải bảo bối của cậu ấm nhà họ Nguyễn à? Cậu ta khi nào cũng kè kè bên cạnh như vậy mà cũng để cô nàng bị bắt cóc được?

Còn nữa.. Cậu ta không phải dạo này cũng học đòi nhúng tay vào hắc đạo sao? Đào tạo được cả một đội quân tinh nhuệ mà không cất cử nổi một vệ sĩ cho cô nàng hả?

Hừ, hay lại giải quyết chuyện không đâu vào đâu sau đó gây thù chuốc oán với kẻ nào rồi?

Để kẻ đó nhắm vào người phụ nữ của mình mà ra tay, đúng là thứ đàn ông vô dụng!

Được rồi, Ngọc Nhi từng đẩy cô nàng một lần, mình trước đây làm vệ sĩ cho cô nàng cũng chưa tận trách.. Bây giờ, trả lại cho đủ vậy!

"Cách đây hai tiếng, trong bệnh viện.." Tuấn Anh gấp gấp trình bày, đúng là đồ siscon, yêu em gái thành bệnh! Còn tưởng cậu ta lấy vợ xong sẽ khỏi cái này chứ, thì ra.. "Chuyện dài lắm, cậu có ở trong nước không?"

"Được rồi, tôi đến chỗ cậu, đợi một chút!" Đại Việt thở dài một hơi, nhét điện thoại vào túi rồi nhanh chóng tự lái xe đi.

Xong ngày hôm nay, khi Ngọc Nhi xả xong giận dữ của cô ta thì cô ta sẽ phải theo anh đến Trung Phi một tháng! Hừ, dám trao đổi với tôi? Được lắm, tôi sẽ cho cô biết thế nào là ác quỷ!

Mà này.. chủ cửa hàng ăn kia là ai mà Ngọc Nhi có thâm thù đại hận dữ dội vậy? Dám cả gan đánh đổi tất cả chỉ để "xử" được cô nàng?

Lẽ nào là tình địch cướp Tuấn Đạt từ tay cô ta??

Hmm~ Ai cần quan tâm chứ, có điều.. Người đó rơi vào tay bọn họ, hôm nay nhất định thâm rồi!

*Tác giả có lời muốn nói: Truyện của mì chỉ up trên wattpad, tại sao hôm nay lại thấy đây trên mấy web yêu đọc truyện với Abc .. gì đó nữa thế??

Ai đã đem truyện của mì đi up thì xin đừng làm vậy nữa, hoặc ít ra cũng nên xin phép mì và ghi đầy đủ tên tác giả. Dù sao đây cũng là tài sản riêng, là công sức của mì

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Chương 113

Trung Kiên không ngờ tin đầu tiên trong ngày anh nghe được lại là một tin dữ. Điện thoại từ bệnh viện gọi về làm anh giật mình, cô nàng tên Tường Vy này luôn làm anh cảm thấy lo lắng, ánh mắt cô ta nhìn Tịnh Nhi không hề đơn giản. Đó là ánh mắt của kẻ chứa chất căm thù trong lòng, chỉ hận không thể ném Tịnh Nhi của anh vào lò lửa!

Nhưng Tịnh Nhi đã làm gì cô ta? Vợ anh chỉ có ơn chứ không có lỗi, chính vì suy nghĩ ấu trĩ này mà Trung Kiên quyết định để mặc cô vợ nhỏ của mình thường xuyên đến viện thăm cô ta, và bên cạnh Tịnh Nhi chỉ có vài ba vệ sĩ.

Hai kẻ đi kèm, một số người trực chiến xung quanh, cái trang làm bệnh nhân hoặc bác sĩ. Ấy thế mà tất cả những kẻ không lộ đều bị tra ra và đánh gục hết, chỉ duy có hai người đi kèm vẫn tỉnh táo như không!

Điều này chứng tỏ cái gì?

Thứ nhất, là do chính bản thân anh chưa suy nghĩ thấu đáo, chưa nhìn nhận tốt được vấn đề.

Thứ hai, kẻ địch quá chuyên nghiệp! Hơn nữa, kế hoạch của chúng quá hoàn hảo. Bọn chúng không tiếc thời gian chờ đợi, rình rập, điều tra toàn bộ vệ sĩ bên cạnh Tịnh Nhi, còn âm thầm xử đẹp từng người một.

Hành động vừa kín đáo lại vừa thâm thúy, đúng là chẳng khác nào đang trực tiếp và cho anh một phát!!

Thật không ngờ nhằm vào nhà hàng chỉ để che mắt, Tịnh Nhi mới là đối tượng thực sự.. Mẹ nó! Rốt cuộc là ai làm?

"Bắt đầu tra từ cô y tá.." Trung Kiên nhăn mày, lúc này cái anh cần là bình tĩnh, càng cuống thì càng lâu tìm ra tung tích Tịnh Nhi. Nhất là khi bây giờ anh không rõ mục đích của bọn bắt cóc là gì.. muốn tống tiền, hay thủ tiêu cô ấy? "Giúp tôi liên lạc với Tuấn Anh, báo cho cậu ta biết chuyện Tịnh Nhi.."

"Vâng.."

"Khoan đi đã.." Sự nhớ ra điều gì, Trung Kiên gọi với lại, đôi mắt sâu như hồ nước thâm trầm "Giúp tôi điều tra một người, làm ngay!"

"Là..?"

"Ngọc Nhi!"

.
. .
.

Công việc ở công ty giải quyết chưa xong vậy mà Trung Kiên lại dám gọi điện làm phiền. Hừ, đã cuốn mắt em gái yêu của anh, giờ còn muốn lấy luôn thời gian rảnh rang ăn sáng quý giá của anh sao?

Tuấn Anh bĩu môi nhưng cuối cùng vẫn nhắc máy lên nghe ngóng. Ai ngờ vức mới sáng sớm đã vấp phải chuyện xui tận trời: "Cậu nói Tịnh Nhi mất tích!?"

"Mất tích? Cậu trông nó thế nào mà để nó mất tích?"

"Đồ vô dụng! Em gái tôi có mệnh hệ gì nhất định tôi sẽ giết cậu!"

"Được, tôi tới ngay!!"

"Alo, Đại Việt, Tịnh Nhi mất tích rồi, cậu giúp tôi tìm người đi!"

"..."

.
. .
.

Con dao trên tay nữ chính múa trên không trung, cô ta xoay xoay chuôi dao một cách chuyên nghiệp, giống hệt trong mấy clip trên youtube. Tôi nuốt

nước bọt, hết nhìn Quỳnh Chi đang cười gian tà lại nhìn màn xoay dao đẹp mắt của Ngọc Nhi, trong lòng rối như tơ vò.

Nên chọn bên nào?

Chọn bên nào cũng khổ.. Con dao cùn của Ngọc Nhi còn có thể giữ mạng cho tôi, kéo dài thời gian để Trung Kiên tìm thấy. Nhưng nếu bị đâm bằng con dao đó sẽ rất đau, vết thương lại nham nhở nữa.. Nếu là con dao của Quỳnh Chi sẽ tốt hơn nhiều, vừa sắc lại vừa mới.. Vết cắt đẹp còn không lo nhiễm trùng! Có điều phần trăm tử nạn cũng sẽ cao hơn..

"Chúng ta còn nhiều thời gian mà.." Quỳnh Chi vuốt nhẹ má tôi, ngọt ngào an ủi "..Cứ từ từ mà chơi. Nếu như chơi với chúng tôi xong mà vẫn thấy chán, nhất định tôi sẽ sắp xếp cho cô mấy anh chàng đẹp trai!"

"Các anh ấy sẽ cho chị một con đường xuống Hoàng Tuyền trải đầy sung sướng!" nữ chính cầm dao nhỏ hạ một đường lên bắp tay tôi. Lực đạo có vẻ rất mạnh nhưng con dao này quá cùn, không thể cắt đứt ngay được "Thích nha~ Xem em gái tốt với chị thế nào!"

"Nhìn người ta vẽ hoa lên người thật sự rất đẹp.. Tôi muốn thử việc này lâu rồi!!"

"Hay đấy!"

"..."

Vậy là hai người bọn họ một đường lại một đường, từng nhát dao thi nhau hạ xuống. Lớp da mỏng trên cánh tay tôi vốn mịn màng nay bong tróc từng mảng, lộ ra cả thịt và cơ bên trong. Máu chảy đầm đìa nhìn thoáng qua ghê người cực độ.

Tôi không thấy đau đớn, cũng không dám mở mắt chứng kiến cảnh tượng ghê rợn này. Thế nhưng hai người bọn họ giống như hai kẻ điên, càng thấy máu chảy càng ra sức rạch, rạch mạnh tận xương!

Mất máu nhiều làm tôi váng đầu, cả người vô lực, não cũng ì trệ không muốn làm việc.

Trung Kiên, anh đang ở đâu?

Em thật sự không muốn chúng ta vừa mới được hạnh phúc bên nhau đã phải đưa tiễn thế này..

Tại sao chứ?

Tôi đã làm gì sai??

Tôi đã làm gì các người mà các người lại đối xử với tôi như vậy??

Tiếng điện thoại vang vọng đột ngột, truyền vào tai tôi giống như kim châm. Khó chịu vô cùng.

"Ai gọi??" Ngọc Nhi đột ngột dừng tay, vớt con dao ra một góc hung hăng quát tên đàn em đang đứng canh phía cửa "Đại Việt? Anh ta vừa hỏi gì??"

"Dạ.." Người này vốn là đàn em của Đại Việt, nhưng boss đã có lệnh phải tuân theo tuyệt đối con nhóc này nên anh ta không dám nghịch ý "Anh ấy hỏi.. chỗ này có cô gái nào tóc dài mắt xanh không?"

"Không có!" Ngọc Nhi quát lớn, bàn tay không dừng ở đó mà đưa ra kéo thật mạnh tóc tôi, trên đầu có cảm giác man mát, có lẽ một mảng tóc lớn đã bị cô ta kéo đứt rồi!

Đẹp ư?

Xấu ư?

Chuyện đó còn quan trọng không khi mà bạn sắp chết??

"Tóc dài không, mắt xanh lại càng không!!"

"Chuyện này.." Anh ta có vẻ bị hành động của Ngọc Nhi làm cho sốc, mồ hôi chảy đầy trên trán.

"Chị gái, mắt chị màu gì??" Cô ta vui vẻ đưa hai ngón tay đến, theo quán tính tôi liền nhắm mắt lại, sợ hãi không thôi "Cho em mượn xem được không??"

"DỪNG LẠI!!!"

Tiếng hét lớn làm tất cả đều đứng sững, ngoài cửa chính một đám người nhanh chóng xông đến. Máu che khuất tầm nhìn nên tôi không rõ đó là những ai, chỉ biết bọn họ cùng với đàn em của Ngọc Nhi ra sức đối kháng, đánh qua đánh lại loạn thành một đoàn.

Trong một thoáng chốc thấy bóng dáng quen thuộc của người ấy, cảm xúc trong lòng dâng tràn như sóng đỏ.

"Trung Kiên!" Rốt cuộc không chịu đựng được nữa, tôi sợ hãi gọi lớn một tiếng, anh ta hoảng hốt nhìn về phía tôi. Có lẽ lúc này trông tôi thảm lắm, tóc

thì rụng nham nhở, mặt bị người ta đánh sưng vù, cánh tay và ngực bị rạch bằng dao làm máu chảy đầm đìa..

"Tĩnh Nhi!!!" Anh ta hét lớn một tiếng, lao nhanh về phía tôi. Từ lúc Trung Kiên xuất hiện tới giờ nữ phụ Quỳnh Chi vẫn còn chưa hết sững sốt, con dao trên tay cũng bị ném đến tận nơi nào.

Nữ chính thông minh hơn một chút, đã kịp quan sát tình hình và nhanh hơn một bước nhào đến chỗ tôi, cầm con dao nhỏ kề sát vào cổ tôi "Cô muốn làm gì?! Mau thả Tĩnh Nhi ra!!"

"Anh không phải thông minh lắm sao?" Ngọc Nhi dí sát dao vào cổ tôi, cười lạnh đáp lời.

Trong đầu mơ hồ hỗn loạn, có vẻ tác dụng của thuốc đã nhạt dần đi, cảm giác đau đớn bỏng rát thì thoảng lại xuất hiện. Từng con từng con giống như thủy triều lên xuống không ngừng nghỉ.

"Vậy mà còn không đoán ra tôi muốn làm gì?"

"Cô dám?" Trung Kiên hơi dừng chân, nhìn lại thân thể trầy trật không để đâu cho hết của tôi thì biết ngay cô ta có dám không chứ gì. Xem, một người đang bình thường, đang xinh đẹp vậy mà còn bị cô ta hành hạ cho chết từ từ thế này.. nói gì đến việc xiên một phát cho chết ngay! "Được rồi! Dừng lại!! Cô muốn gì??"

"Ngừng tay chịu trôi đi, nếu không.." Nữ chính không nói hết câu, dí nhẹ con dao để thị uy. Đôi mắt sắc sảo hừng hực lửa, ngọn lửa nóng bỏng ấy tràn ra bốn phía như thể muốn thiêu rụi tất cả chúng tôi "Cả anh nữa, bỏ vũ khí xuống!"

"Cô ấy đã thân tàn ma dại rồi.." Trung Kiên nhếch môi bạc, bình thân ném vũ khí của mình ra xa "Chi bằng để tôi làm con tin thay thế, cô thấy sao?"

"Anh điên hả? Không được!" Quỳnh Chi dơ từ nãy đến giờ mới khởi động lại được. Thấy Trung Kiên tình nguyện chui đầu vào rọ thì quyết liệt ngăn cản "Không được đầu anh Kiên, cô ta nguy hiểm lắm!"

"Tôi nguy hiểm?" Ngọc Nhi bị đồng đội cắn ngược thì bực mình vặc lại "Cô nói có thấy xấu hổ không Quỳnh Chi? Những vết dao trên người chị gái thân yêu của tôi đây này, nếu tôi rạch 9 thì cô nhất định phải có 10!"

"Nói bậy!" Thấy Trung Kiên lạnh mặt nhìn qua, cô nàng gấp đến mức sắp khóc, vẻ hung thần ác sát khi nãy cũng bay biến hẳn "Anh Kiên, đừng nghe cô ta, em là bị ép.."

"Hừ, đã muốn quay lưng phản bội tôi thì đừng có trách!" Nữ chính vô cảm tuyên bố, đám người nãy giờ vẫn tạm ngưng chiến nay lại có dấu hiệu loạn thành một đoàn. Cô ta hát hăm, đưa mắt liếc ngang "Người của anh dám chống cự thêm một chút, tôi liền tiến chị ta xuống Hoàn Tuyền thêm một bước!"

"Mọi người dừng lại!" Trung Kiên xoay người hô một câu, lập tức tất cả bọn họ đứng yên không nhúc nhích kiểu như bị điểm huyệt, trên mặt ai nấy đều treo biểu tình căm hận cực điểm "Được rồi Ngọc Nhi, cô bình tĩnh đi!"

"Bình tĩnh?" Ngọc Nhi mĩa mai, đôi môi anh đào ngọt ngào vẽ ra một đường cung hoàn hảo "Tôi đang rất bình tĩnh, nếu không sao chơi được với tất cả các người?"

"..."

"Trời tất cả lại!" Nữ chính quát lớn, hát hăm nhìn về phía Quỳnh Chi "Cả cô ta nữa!"

"Cô.." Quỳnh Chi chưa kịp kháng cự đã bị mấy bàn tay lớn tóm lấy, một đường trời gô lại không thể nhúc nhích.

"Gì chứ? Trung Kiên..??" Ngọc Nhi có chút nghi ngờ nhìn về phía anh ta. Trung Kiên yên lặng không kháng cự, để mặc người ta xuống tay với mình "Anh không còn muốn đổi chỗ với chị gái tôi nữa sao?"

"Khỏi cần!" Anh ta nhếch môi bạc, khí tức nguy hiểm tràn ra bốn phía "Dù gì cũng không thể thoát!"

Không thể thoát?

Là chúng tôi không thể hay là Ngọc Nhi không thể??

Tự dưng anh ta nói chuyện mập mờ thế là thế nào??

*ĐOÀNG!!!!

Chưa kịp ngạc nhiên xong, một tiếng động thanh thúy đâm xuyên qua màng nhĩ làm tôi giật mình. Nữ chính tựa như con chim trúng tên bị lực xung kích đánh bay ra xa mấy mét, đập vào cạnh tường sau đó ngã gục trên nền đất.

Chuyện.. Chuyện gì đã xảy ra???

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 114: Chương 114

Tất cả mọi người trong phòng - trừ Trung Kiên, đều ngạc nhiên cực kì. Ai nấy tròn mắt nhìn về phía nữ chính đang nằm trong góc thoi thóp, bên vai phải thũng một mảng lớn, máu không ngừng chảy ra thấm ướt vai áo.

Đạn bắn sao?

Là ai bắn cô ta?

Từ đâu?

Như thế nào??

Người của Trung Kiên ư??

Hàng loạt những câu hỏi nhảy ra trong đầu, mọi người trong phòng có lẽ cũng có những thắc mắc giống như tôi. Ai nấy đều ngơ ngác nhìn quanh, lao xao, ồn ã bàn luận. Có vài người nghe tiếng súng còn sợ hãi tìm chỗ trốn, lo rằng lần sau khi âm thanh ấy vang lên sẽ có một viên đạn khác bay tới đâm xuyên qua người mình.

Dù sao thì Ngọc Nhi cũng chẳng phải chủ nhân thật sự của bọn họ, thế nên đám đàn-em-hò của cô ta rất nhanh di tản, cuối cùng trong phòng chỉ còn lại người của Trung Kiên, tôi và Ngọc Nhi.

Vui vẻ rồi!

Đầu năm nay làm phụ nữ cũng không dễ dàng.. Nhìn ngay trong phòng này là biết rồi, bao nhiêu đàn ông khỏe mạnh mà chẳng ai bị thương, chỉ có tôi và Ngọc Nhi-hai cô gái íu đúi, là thương tích đầy mình!

Mấy người bên cạnh Trung Kiên nhanh chóng di chuyển, đem dây trói trên người anh ta cởi xuống. Trung Kiên chẳng buồn để tâm tới Ngọc Nhi và Quỳnh Chi, một đường chạy thẳng đến chỗ tôi đang ngồi.

Thân thể vô lực vừa thoát khỏi dây trói lập tức đổ sập, vừa tằm rơi vào một vòng tay lớn. Trung Kiên thương tiếc nhìn tôi một thân đầu máu, dấu hiệu đau đớn và nhức nhối đã bắt đầu trở lại. Mặc dù khá là đau nhưng tâm lý lại thoải mái vô cùng, ít ra tôi cũng đã có thể thả lỏng. Trung Kiên ở đây, ngay bên cạnh tôi rồi..

"Thế .. Thế là thế nào?" Ngọc Nhi yếu ớt hỏi, đôi mắt sắc sảo đã bao phủ mấy phần tuyệt vọng "Anh dám sắp xếp người bên ngoài ư?"

"Tất nhiên.." Trung Kiên ôm lấy tôi, bế bồng lên muốn đi ra ngoài. Có vẻ thấy cô ta chưa đủ thấm nên cố ý ở lại đàm đạo với cô ta vài giây "Cứu người đầu thể nóng vội.."

"Sao anh lại biết?" Nữ chính ngồi thẳng dậy, hành động này làm vết thương trên vai bị động chạm, máu càng chảy dữ dội "Tại sao??"

"Cô có vài cái sai.." Anh ta nhếch môi bạc, lạnh nhạt nói "Thứ nhất là dùng người của Đại Việt, bọn họ sẽ chẳng bao giờ trung thành với cô cả. Thứ hai là chọn địa điểm không chuẩn, chỗ này chính là địa bàn của tôi. Thứ ba.. suy tính quá non tay, mức độ phòng thủ kém, làm việc không quyết đoán, dấu vết không xóa sạch.."

"Haha~" Ngọc Nhi cười lớn, đáng tiếc vẻ tiêu sái lúc này đã không còn nữa "Đúng, phân tích phải lắm! Có điều, anh cũng chẳng hơn gì tôi.."

"..."

"Có con đàn bà của mình cũng không bảo vệ được.." Cô ta gằn giọng "Đúng là vô dụng!"

"Phải!" Anh ta không thèm nhìn Ngọc Nhi mà tiến thẳng ra cửa "Nhưng ít ra bây giờ tôi còn bù đắp được cho cô ấy, còn cô thì sao? Thời gian sửa sai cũng chẳng còn nữa!"

Chúng tôi đi nhanh về phía cửa, chưa kịp ra đến ngoài thì đã vấp phải một đám người đi ngược chiều. Tuấn Anh, Đại Việt.. cùng đàn em của họ đồng loạt bước đến. Anh trai thấy tôi thảm như vậy thì sợ hãi không thôi, lo lắng tới mức vành mắt đỏ hoe, nếu như đây không phải chỗ đồng người nhất định sẽ khóc đến lê hoa đài vũ mắt.

Tiểu Thụ cũng từ ngoài theo vào, trên tay còn xách cây súng trường thật dài, khóe môi nhếch lên vui vẻ. Khiếp thật, thì ra anh ta chính là người bắn phát đó, cũng siêu quá đi chứ, Ngọc Nhi đứng ngay sát cạnh tôi, đã vậy cô ta còn di động liên tục .. Ấy vậy mà một phát trúng ngay xương bả vai, vừa chế ngự được cô ta vừa giữ được mạng cho cô ta.

Nếu lúc đó Tiểu Thụ trượt tay hoặc nhầm lệch một chút thì đảm bảo giờ này tôi chẳng còn mạng mà ở đây nói nhảm được nữa..

Đại Việt chạy vượt qua chúng tôi, một đường hướng về nữ chính đang thoi thóp trong góc phòng. Nhìn ánh mắt thương xót kia là đủ hiểu, bạn Đại Việt tuy mất thẩm mỹ thấp kém, mắt nhìn người càng tệ hại.. thế nhưng lại là một kẻ si tình.

Đáng tiếc gặp không đúng người, Ngọc Nhi và anh ta vô duyên vô phận, cô nàng chẳng hề ngó ngang gì đến anh ta.

Bi kịch thật.

"Cậu ra tay cũng quá nặng rồi!" Đại Việt không nhìn được trách móc, muốn ôm lấy Ngọc Nhi nhưng bị cô ta đẩy ra.

"Nặng?" Tuấn Anh đỏ mặt xông tới túm cổ áo anh ta, giọng nói hằn học kiểu muốn đánh người "Cậu xem em gái tôi kia, xem nó sắp chết chưa mà cậu còn nói Trung Kiên ra tay nặng? Không được, tôi nhất định phải giết cô ta!"

"Khỏi cần!" Trung Kiên buông câu cuối, được rồi, quý độc giả đừng sốt ruột, dù sao cũng phải khởi động xe mới lên được, tôi bây giờ ra xe cũng chỉ có nước chờ. Một vài giây cũng không chết, tội gì không ở lại nghe nốt câu chuyện?? "Không ngờ sạch sẽ thành bệnh như cậu mà lại ung được cô ta!"

"Cậu nói vậy là ý gì?"

"Hỏi cô ta xem, chuyện mẹ cô ta sắp chết là thế nào? Rồi còn chuyện cô ta ngây thơ đứng trong ngõ ở khu thành Tây lúc 11h đêm là thế nào?? Tiếp đến là chuyện cô ta túm quá đã liều cả thân mình thế nào??"

"Cái..??"

"Câm miệng!! CÂM MIỆNG!! CÂM MIỆNGGGGGG!!!!" Không hiểu sức lực ấy ở đâu ra, Ngọc Nhi bất ngờ gào thét như thể bị người ta chạm vào vẩy ngược vậy. Sau đó, bất chấp vết thương trên vai đang chảy máu ròng ròng, cô ta lao qua đám người, một mạch chạy về phía chúng tôi.

Con đường thoáng và sự thả lỏng này giờ làm phản ứng của mọi người đình trệ trong thoáng chốc. Và chỉ thoáng chốc ấy đã đủ làm nên chuyện, hào quang còn sót của nữ chính được thúc đẩy đến cực điểm, được chuyển thể thành skill chạy tốc độ cao. Trong tay cô ta còn cầm theo con dao nhỏ, không phải con dao cùn khi này vẫn dùng để hành hạ tôi mà là một con dao khác sắc lẹm.

Nếu bị con dao này đâm phải không chết cũng bị thương nặng!

Trong đầu lóe ra dự cảm nguy hiểm, Trung Kiên nhanh nhạy hơn tôi hiển nhiên cũng nhận ra hành động bất thường này của cô ta. Nhưng mà anh ta đang ôm tôi đấy, một là để mặc cô ta đâm, hai là ném tôi qua một phía để tránh cho dễ.. Trung Kiên sẽ chọn cách nào???

"A.."

"Quỳnh Chi..???"

"Quỳnh Chi???"

"Giữ cô ta lại!" Trung Kiên quát lớn một tiếng, lúc này mọi người trong phòng mới thanh tỉnh lại, lao đến tóm chặt lấy Ngọc Nhi. Cô ta đỏ mắt giẫy giụa nhưng đáng tiếc sức mạnh có hạn nên cuối cùng chỉ có thể ngoan ngoãn nằm im.

Quỳnh Chi này giờ bị chúng tôi bỏ quên trong góc phòng nay mới xuất hiện trở lại. Đúng lúc quan trọng nhất cô ấy không hề bất chấp nguy hiểm mà đỡ cho Trung Kiên một dao. Máu đỏ tươi chảy từ bên ngực xuống thấm đẫm áo trắng, nhìn qua nhức mắt vô cùng.

Quỳnh Chi..

Quỳnh Chi..

Mặc dù cô ta không hề tốt với tôi, nhưng thật sự không thể phủ nhận tình cảm của cô ta giành cho Trung Kiên.

Tình yêu ấy quá lớn lao và vĩ đại, có điều cách thể hiện lại quá tiêu cực.. Nếu như tôi rơi vào hoàn cảnh của cô ta, yêu một người thật nhiều thật nhiều năm, sau đó phát hiện người ấy chẳng hề thích mình mà lại chạy theo người khác.. không hiểu tôi có tuyệt vọng đến mức hành động thế này không?

"Mau! Tôi bệnh viện!!!"

Ba cô gái được đưa lên xe, từng chiếc , từng chiếc một lao nhanh vun vút về phía trước.

Haizzz ~ Nói rồi mà, đầu năm nay làm phụ nữ thật sự không dễ..

*Chỉ còn một chương nữa là "Nam phụ! Theo em về nhà!" đã hoàn rồi. Mặc dù chỉ là một bộ truyện tình cảm mình viết trong lúc buồn chán nhưng lại được mọi người theo dõi đến tận lúc này.. Thật sự cảm ơn mọi người *Cúi đầu*.

À quên, hihi ~ Mì PR truyện mới tí ă, nàng nào thích đôi gió đọc thanh xuân vườn trường nhớ ủng hộ luôn bộ "Hải Đại Thiếu, Yêu Em Không?" mình mới update nhé. Yêu ngàn lần

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Chương 115

Những vết thương ghê người trên thân thể tôi được xử lý qua một lượt, thế nhưng bác sĩ nói sau này kiểu gì cũng sẽ có sẹo, mặc cho tôi dùng thân được gì. Vết dao rạch, vết khắc sâu, những đường ngoằn ngoèo như từng đàn giun bò trên mặt đất vào sáng sớm.

Ôi, thật sự bị chút xấu thương tích ở tay chân ngực.. như thế này cũng chẳng có gì đáng nói so với vết sẹo bỏng của tôi trước đây. Cơ mà tôi nghĩ vậy không có nghĩa là Trung Kiên, Tuấn Anh và bố hồ cũng nghĩ như vậy!

Ba người bọn họ đều lo lắng sau vụ này tâm trí tôi sẽ bị tổn thương, rồi từ việc nhìn những vết sẹo mà sinh ra suy tư rồi trầm cảm, rồi tự kỉ, rồi đa nhân cách.. Vậy nên không chỉ tìm bác sĩ tốt nhất trị thương bên ngoài cho tôi mà còn mời thêm một tá bác sĩ tâm lý. Nói thật, tình trạng này tiếp diễn thêm chục ngày đảm tôi không điên cũng sẽ biến thành điên!!

Cuối cùng, khi đã kiểm nghiệm xong xuôi tâm lý của tôi không vấn đề gì, Hạ Vũ đã giúp bọn họ giải quyết vướng mắc cuối cùng: Đám sẹo lớn trên làn da của tôi.

Không hiểu cậu ta đi đâu tìm được một thợ xăm, và người thợ này không xăm theo trường phái bình thường mà theo đuổi một thứ nghệ thuật đích thực khác biệt: lột da tạo hình!

Ôi má, nghe đã thấy hãi rồi, giống hệt như hôm đó hai người bọn họ làm với tôi vậy!!

Nói thật tôi cũng không phải dạng con gái quá yếu đuối.. Thế nên để chứng minh mình thật sự không bị ám ảnh bởi chuyện kia, tôi đã quyết định để người đó xuống tay trên da mình!

Tất nhiên có sự can thiệp của thuốc gây tê và khi xăm hình tôi đã ngủ hoàn toàn. Tới lúc tỉnh lại thì hiệu quả quả nhiên rất tốt, những hình dạng xấu xí trên da đã bị thay thế bằng những hoa văn xinh đẹp lạ kì..

Quả nhiên thiên hạ nhiều người giỏi!

Quỳnh Chi chỉ bị thương nhẹ, mặc dù con dao hôm đó của Ngọc Nhi thật sắc, nhưng cô ta đâm không trúng chỗ hiểm, đã vậy vì mới trúng đạn nên lực tay không có nên sát thương cũng không lớn.

Gia đình Quỳnh Chi và cả nhà Trung Kiên thấy vậy thì ra sức nói tốt, vun vào cho hai người bọn họ. Gì mà: Nó tốt với cháu chưa? Nó dám hi sinh cả tính mạng để cứu cháu? Lúc đó Tịnh Nhi ở đâu? Xem, con gái người ta tốt như vậy... v.v.v...

Mãi sau đó, tới tận khi bố tôi bức mình nói toẹt ra vụ này một phần có công Quỳnh Chi "góp sức" bọn họ mới thôi.

Cũng không thể trách, dù gì thì mong muốn ghép cặp Trung Kiên-Quỳnh Chi cũng đã tồn tại trong đầu bọn họ từ lâu. Thâm căn cố đế đầu phải ngày một ngày hai có thể thay đổi được?

Vậy nhưng Trung Kiên lại chẳng vì chuyện cô ta xả thân vì mình mà vui vẻ. Mấy ngày Quỳnh Chi hôn mê anh ta còn thường xuyên tới thăm, sau khi cô ta tỉnh thì tuyệt không lui tới nữa. Anh ta nói sẽ nhân chuyện này làm Quỳnh Chi nghĩ anh ta tuyệt tình mà hết hi vọng vào anh ta đi.

Quả nhiên có lợi ích, vì sau đó không lâu Quỳnh Chi đã tự xuất viện. Lấy cơ sở sở vật chất trong nước kém phát triển mà từ biệt đi ra nước ngoài để chữa trị.

Ngọc Nhi bị Đại Việt ôm đi, tôi biết dù thế nào thì anh ta cũng không nỡ để nữ chính rơi vào tay Tuấn Anh hay Trung Kiên. Bởi vì đảm bảo vào tay hai người này chỉ có đường thảm!

Mọi chuyện bấy giờ cũng coi như sóng yên biển lặng. Chỉ trừ việc cô-bạn-thân nhất của tôi: Hạ Lam là biến mất không dấu tích suốt từ hôm tôi gặp nạn đến giờ. Nghe nói cô nàng và Đấng Khoa đã NĂM TAY nhau cùng xuất ngoại từ nửa tháng trước rồi.. Aiii~

"Đừng gây khó dễ cho tôi nữa!" Đại Việt bức bội đá cửa phòng, lớn tiếng quát lên.

Gì vậy má?

Đây là bệnh viện đó!

Trong bệnh viện không được làm ồn có biết không hả?

"Ô, cậu nói gì lạ vậy?" Trung Kiên và Tuấn Anh đồng loạt nhìn ra, hai con cáo già ngọt nhạt đáp lời "Sao có mấy ngày đã thật gầy rồi? Qua đây ôm ấp thăm hỏi cái coi!"

"Bày mặt Hồ Ly cho ai xem?" Anh ta đen mặt gắt, chuyện gì đã xảy ra giữa họ vậy? Đại Việt không phải boss lớn hắc đạo sao, tự dưng đám Trung Kiên và Tuấn Anh gây khó dễ được là thế nào??

Lắm chuyện khó hiểu quá..

"Khách sạn của tôi mới tẩy trắng được chút các cậu đã muốn phá?"

"Thích yên bình thì nôn người ra đây!" Tuấn Anh lạnh giọng "Đừng tưởng bọn này không biết cậu giả bộ hành hạ cô ta để giữ cô ta lại bên người!"

"Ngọc Nhi đã thành ra như thế, các cậu vẫn còn muốn tính sổ sao?"

"Đã nợ là phải trả cho đủ! Nếu cậu không muốn giao người, hay là chúng ta ra ngoài bàn chút chuyện trao đổi.."

"Ý cậu là gì??"

"Về việc xử lý vài tên đàn em của cậu và cô nàng tên Tường Vy đó.."

"..."

"Trung Kiên, mọi chuyện là thế nào?" Nhìn bóng dáng anh trai và Đại Việt khuất sau cánh cửa, tôi mờ mịt hỏi "Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với Ngọc Nhi?"

"Cũng không có gì.." Anh ta gọt táo cho tôi ăn, ánh mắt sùng sục, yêu thương đọng đầy "Chỉ là.. Trước đây khi bị bố chúng mình đuổi khỏi nhà đã có vài chuyện hay ho xảy ra.."

"Chuyện hay ho?" Hơ, bố chúng mình nữa cơ đấy...

"Mẹ kế của em thật sự rất chung tình nha~ Người tình nhỏ của bà ấy đã có gia đình, vậy mà bà ấy vẫn tới nhà người ta làm loạn, kết quả bị đánh đến nội thương. Số tiền còn lại của bọn họ đều dùng hết cho việc chữa bệnh của bà ta.. Nhưng sau đó tiền hết mà bệnh vẫn chưa khỏi nên là.."

"..."

"Ngọc Nhi nghe tin Tuấn Đạt tới khu thành Tây, 11h đêm đợi trong ngõ nhỏ tính cầu xin cậu ta giúp đỡ. Ai ngờ người cần thì không gặp, người gặp lại chẳng cần.. Cô ta thân gái dặm trường bị một đám đàn ông say rượu cưỡng hiếp.."

"Chuyện này.." Quá hoang đường rồi! Hào quang của nữ chính đâu?? Sao tự dưng thấy tất ngấm vậy???

"Đúng đấy, sau đó để có tiền cô ta bắt đầu điên cuồng bán thân, bán đến mức dính bệnh lúc nào chẳng hay.."

"Bệnh??" Tôi sững sờ hỏi lại, Trung Kiên lập tức gạt đầu khẳng định. Tác giả? Tác giả đâu? Chả lẽ người đã hoàn toàn quên mất cô nữ chính đó rồi?

"Có lẽ vì biết mẹ cô ta sắp chết, chính cô ta cũng chẳng còn sống bao lâu nên mới hận đời tìm cách lôi em đi cùng.." Anh ta nhún vai đoán già đoán non ".. Vậy nên mới bày ra cái kế hoạch đây kẻ hở đó.. Có điều cô ta nói cũng có phần đúng.."

"Đúng gì cơ anh?" Tôi vẫn còn đang thần thờ, đột ngột bị Trung Kiên ôm lấy. Anh ta khẽ sát má tôi, hơi thở thơm mát lan tỏa dịu dàng

"Đến bảo vệ em anh còn không làm nổi thì lấy tư cách gì phê bình cô ta chứ?" Trung Kiên lẩm bầm nhỏ, giọng nói có phần chua xót. Anh ta nắm lấy tay tôi, tay áo bệnh nhân vô ý trượt dài để lộ phần hoa văn được xăm tinh xảo "Tĩnh Nhi.. Anh xin lỗi.."

"Sau này anh cố làm cho tốt là được rồi!" Tôi cười hi hi, quay lại ôm lấy cổ anh ta, ngọt ngào hôn lấy lòng. Trung Kiên, anh thật sự rất tốt, ít ra là đối với em!

"Được!"

Chỉ một từ "Được" đầy ý khẳng định của người đó là đủ làm hện ước cả đời. Cần gì lời hoa mỹ, cần gì những hứa hẹn suông, cần gì những hành động lãng mạn ngọt ngào... Yêu thương chẳng thể hiện ở nền hay hoa hồng mà nó được gọi tên từ những hành động nhỏ nhặt nhất bạn dành cho người ấy..

Chúng tôi không nói, im lặng nhìn nhau. Đôi mắt sâu thẳm và sóng sánh như nước hồ thu của anh ta cứ cương trực nhìn xoáy vào tâm can tôi thật lâu thật lâu..

Thời gian.. Ước gì cứ dừng lại mãi ở giây phút này.

-HOÀN-

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 116

Sáu giờ ba mươi phút sáng - ngoại ô thành Đông.

Căn nhà nhỏ được bày trí tinh xảo, từ những đồ vật nhỏ nhất cho tới lớn nhất. Khung cảnh hoa lệ ngọt ngào hòa lẫn cùng không khí trong lành buổi sớm biến nó trở thành khu vực nghỉ dưỡng tốt nhất.

Căn phòng xa hoa trên tầng hai, từ ban công có điểm nhìn rất tốt, vừa thấy được cảnh biển lại vừa nhìn được về hướng núi. Quả nhiên không hổ danh khu resort có giá đắt đỏ nhất, cái gì cũng đủ chất lượng năm sao!

Đáng tiếc, hai người lớn trong phòng chẳng ai có tâm trí thưởng thức cái gọi là “chất lượng năm sao” ấy cả. Có lẽ do bọn họ chuyển đến khu này đã lâu, cũng có thể do hai người họ quá mệt mỏi vì những luật động nguyên thủy nhất đêm qua.

Tịnh Nhi nằm trên chiếc giường lớn đột ngột bật dậy, chiếc chăn mỏng vốn che ngang ngực nay bị thống xuống, để một phần cánh xuân hiển lộ ra không khí. Chẳng buồn để ý đến việc bánh bao hấp của mình đang nguội dần, cô lập tức tung chăn chạy thẳng.

Thấy bên cạnh có động, người nằm đó lập tức tỉnh. Anh chàng ấy đẹp trai tiêu sái ngồi ngời, qua mấy năm, vẻ thanh nhã đã biến mất, thay vào đó là sự nam tính và chín chắn. Nét trầm ổn của một người đàn ông đã qua ba mươi cực kì quyến rũ.

Màu da cổ đồng cùng vài múi cơ ngực cũng theo cái tung chăn của cô gái kia mà lộ ra ngoài. Trung Kiên nhú mày dụi mắt nhìn qua, thấy Tịnh Nhi chẳng hề để ý bản thân đang trần như nhộng mà ra sức chạy thì ngạc nhiên đứng dậy.

Phía dưới chỉ có mỗi chiếc quần tam giác nhỏ nhưng anh cũng chẳng buồn để tâm, xem đi, bảo bố nhà mình cũng có mỗi chiếc quần chữ T tình thú mà thôi ~ Hihi, đây không phải khiêu khích mình thì là gì? Thôi đi, khỏi mặc đồ, biết đâu tí nữa lại mất công cời bỏ!

“Tịnh Nhi, em sao vậy??” Trung Kiên giữ suy nghĩ bí ối đó trong đầu, ngọt giọng mà hỏi. Hơ, mình mới ngủ dậy còn chưa đánh răng mà, mùi bạc hà ở đâu ra vậy ta??

Lẽ nào mình lại có hương thơm tự nhiên quyến rũ đến vậy? Bảo sao Tịnh Nhi mê đắm mình mãi không thôi..

“Đi tè cũng đâu cần gấp thế? Cẩn thận không ngã!”

“Ừ.. Qeeeeee.. Trung Kiên.. Qeeee... “Tịnh Nhi định phản bác cái gì đó nhưng chưa kịp nói đã bị một cơn buồn nôn khóa lắp. Vậy là cô cúi mình giao lưu với bồn cầu, bỏ mặc Trung Kiên đứng phía ngoài sắc mặt nửa xanh nửa hồng với đủ loại suy đoán.

“Tịnh Nhi? Tịnh Nhi??” Trung Kiên đập cửa phía ngoài, tự dưng nôn ói dữ dội vậy là ý gì?? Lẽ nào? Lẽ nào?? “Tịnh Nhi, em chậm sao???”

Chậm.. Chậm cái cục!!!

Người nào đó vừa chúi thằm trong lòng vừa ra sức nôn ọe. Lẽ nào lại là thật? Lần nào chúng tôi cũng dùng đồ bảo hộ đó, còn chưa kết hôn đã muốn bụng bầu? Không, tôi còn không muốn đâu!!

.

.

.

“Ừm, triệu chứng nôn nghén có vẻ nghiêm trọng.” Hòa An chỉ chỏ mấy hình ảnh nho nhỏ trên màn hình máy siêu âm, khề khàng giảng giải cho cái tên-nào-đó về sự hình thành của thai nhi “Mới được có gần 4 tuần đã thấy thế này rồi thì trong hai-ba tháng tới sẽ vất vả lắm..”

“Vất vả cũng không sao!!” Trung Kiên hớn hờ nắm tay Tịnh Nhi, haha, không bỏ công anh lấy kim chọc bao mấy tháng nay. Ai bảo Tịnh Nhi mãi không chịu cưới chứ, còn đòi hoãn đến tận cuối năm.. Anh đã chờ năm năm, chờ đủ rồi! Tịnh Nhi, để xem có cục cưng rồi em còn dám điên cuồng làm việc hay không!

Trái ngược với vẻ vui sướng của ai-đó, người phía bên này hết lờm Trung Kiên lại tự vấn lương tâm. Thế là thế nào?? Mình còn chưa chuẩn bị kĩ, còn chưa muốn sinh em bé đâu.. Tại sao lại có được? Không phải đã phòng bị rất kĩ ư? Trời ơi, khóa học dạy trẻ còn chưa học xong lẽ nào phải nghỉ?? Làm thế nào?? Làm thế nào đây!?

Khoan, không được nghỉ linh tinh!

Không được căng thẳng!

Thế này sẽ ảnh hưởng không tốt đến em bé..

Nhưng..

“Anh sẽ chăm sóc em!” Trung Kiên vỗ ngực khẳng định, nụ cười treo trên mặt không hiểu sao gian trá vô cùng “Đảm bảo luôn!”

“Được rồi!” Hòa An gật đầu “Có vài chuyện tôi cần dặn dò cậu, Tịnh Nhi, đây là đơn thuốc bổ em ra ngoài lấy trước đi!”

Hừ, hai người có chuyện gì mà phải nói riêng với nhau vậy?? Đúng là khá ngil!!

“Cái gì? Có dấu hiệu dọa sảy?”

“Cậu đùa tôi à??”

“Kiêng không làm chín tháng???”

“CMN Hòa An, cậu ghen tị tôi sắp có vợ nên định phá hoại đúng không?!”

“...”

Ồ hơ, nếu chuyện riêng là cái này thì cũng được đây.. Haha, Qeee..~~~

.
. .
.

Nguyễn gia, 8h sáng.

Phòng khách chật kín những người, từ già đến trẻ từ trai đến gái đều treo trên mặt nụ cười vui vẻ. Họ đang cùng nhau bàn luận rôm rả về một cái đám cưới đã bị hoãn mấy năm trời vì cô dâu chưa đủ tuổi kết hôn. Vậy là chờ đợi bao lâu cũng có kết quả rồi, cuối cùng cũng đẩy được hai quả bom nổ chậm trong nhà đi, hơn nữa còn là đẩy theo chuẩn khuyến mãi: mua một được hai!!

“Con không nên đi làm nữa!” Bố Vi vui vẻ nắm tay con gái, vỗ vai con rể khuyên nhủ “Mặc dù chuỗi nhà hàng đang tiến lên 5 sao, lại xây thêm mấy cơ sở bên khu Nam nhưng bác Thành dù sao cũng có kinh nghiệm. Quản lý tốt lắm!”

“Nếu không ổn con sẽ đưa thêm trợ lý sang..” Trung Kiên hớn hờ liếc qua Tuấn Anh đang ngồi ôm vợ bên cạnh, vẻ khiêu khích thấy rõ. Ai nha~ Ai bảo anh chị ấy kế hoạch chứ, ba mươi rồi mà chỉ thích du lịch, chưa bầu bí gì hết..

“Đúng đó, giờ này cháu chỉ cần ở nhà dưỡng sức thôi..” Bà nội chăm nước mắt hạnh phúc “Chờ Trung Kiên đem kiệu hoa sang rước.. Cuối cùng ta cũng có thể nhìn mặt chất nội rồi! Tốt nhất nên sinh con gái..”

“Phải phải, sinh con gái!” Ông nội ngọt ngào lau nước mắt giúp bà, hòa theo một cách tự nhiên.

“Chúng cháu về trước!” Tuấn Anh im lặng này giờ mới lên tiếng, ai ngờ không nói thì thôi, nói phát làm mọi người ngạc nhiên ngay lập tức.

Đây là Tuấn Anh cuồng em gái sao??

Không thể nào!

Nếu đúng là anh ta thì lúc nghe tin em gái mang thai nhất định sẽ sốt sắng thăm hỏi chứ không phải cái thái độ lờ lững đòi về thế này!

“Ồ.. Về làm gì anh?” Chị Vân ngạc nhiên nhìn chồng đang kéo mình đi, ngờ ngác kim lại “Không về, làm gì có chuyện gì đâu mà về?”

“Anh không thể thua Trung Kiên được!” Tuấn Anh không để vợ kiến nghị, nửa ôm nửa bế vác chị Vân đi khỏi đó “Cậu ta dám khinh thường anh! Chúng ta về, đầu tư sản xuất!”

“Ồ này.. Mọi người..”

“Aiii ~ Đám trẻ thật hiếu động..”

.
. .
.

Sáu tháng sau..

Tịnh Nhi chán nản ngồi trên ghế dài phía ngoài phòng khám của Hòa An. Phóng tầm mắt về phía xa, khung cảnh quen thuộc làm cô có phần ngao ngán. Sáu tháng này vì ốm nghén, lại thêm thay đổi môi trường sống, môi trường làm việc nên Tịnh Nhi có phần không quen. Hơn nữa cô còn chưa chuẩn bị kỹ lưỡng đã mang thai, còn chưa tiêm phòng, chưa bổ sung dinh dưỡng đầy đủ.. lại thêm trước đó có phần sinh hoạt gia đình hơi quá độ.. e hèm, nên là em bé hơi quậy.

Ba tháng đầu dọa sảy, sau đó suýt phải nằm treo chân, cũng may Hòa An có bản lĩnh nên đến tháng thứ bảy rồi cô mới khỏe được như thế này.

Mỗi tội Tịnh Nhi từ lúc bầu bí lại bị say xe mới chết chứ, thành ra lần nào đi khám cũng phải đích thân ông xã đưa đi bằng xe máy.

Chỗ để xe cách bệnh viện không xa, nhưng Trung Kiên luôn cẩn thận thả cô ở sân bệnh viện sau đó mới đi gửi xe. Anh ta luôn sợ hãi như vậy, bảo hộ Tịnh Nhi còn hơn vàng, thiếu điều đem luôn cả băng đảng đi theo làm vệ sĩ cho bà bầu này đây!

“Tịnh Nhi?” Giọng nữ nhẹ nhàng xen lẫn vài phần chua xót vang lên sau lưng. Tịnh Nhi hơi giật mình quay lại, một người không ngờ! “Ngạc nhiên thật, lại có thể gặp chị ở đây?”

“Ngọc Nhi?” cô buột miệng thốt ra, nếu không nhờ giọng nói thật sự cô không thể nhận ra được nữ chính.

Cô nàng mới qua 20 mà trông như đã già lắm, mái tóc đen bị cắt cụt lùn, xơ xác không thể tả. Làn da vàng vọt lốm đốm những mụn thịt quanh má. Đuôi mắt cũng đầy những nếp nhăn và vết chân chim chi chít. Đôi môi anh đào đã không còn hồng hào và ngọt ngào nữa, nó khô khốc, nứt nẻ như đồng ruộng cần cỗi mong một cơn mưa.

Thân hình vốn là của một thiếu nữ tươi trẻ, thanh xuân phơi phới.. vậy mà cũng héo tàn đến cực điểm. Gầy gò ốm yếu, chiếc váy trắng cũ kỹ càng tôn thêm vẻ yếu ớt. Ngọc Nhi như thể chiếc lá vàng trước gió, chỉ một cơn cuồng phong cũng có thể thổi bay cô nàng đi, thật xa, đến tận một vùng không ai hay biết..

“Phải, là tôi đây!” Cô nàng nhìn mấy vết xăm tạo hình trên mu bàn tay tôi, ý cười không nhận được mà lộ ra mấy phần “Gặp lại tôi chị có vẻ không vui lắm nhỉ?”

Vui..

Vui được mới tài!

Tịnh Nhi thật sự muốn nổi bão 1000 lần trong đầu, nhưng sợ ảnh hưởng đến cục cưng nhỏ nên không dám. Chỉ đành hít thở bình ổn lại tâm trạng, đưa mắt nhìn quanh, bên cạnh thật đông người, Trung Kiên cũng sắp trở lại, cô ta còn yếu ớt thế kia.. dù có muốn làm gì mình cũng không thể!

Nhưng trước đây cũng vậy, Ngọc Nhi luôn lợi dụng lúc cô lơ là nhất mà ra tay, phải can trọng mới được! Nhỡ như bị con điên này hầy nhẹ một phát là cục cưng có vấn đề ngay!

“Đừng có lo, tôi chẳng rồi hơi mà làm gì chị đâu!” Cô ta thấy vẻ đề phòng treo trên mặt Tịnh Nhi thì phì cười, đưa tay chỉ một loạt “Thấy không? Đây là người của anh ta đây!”

Trung Kiên cử người đi theo bảo vệ cô?

CMN!

Thế sao anh ta không nhờ bọn họ gửi xe hộ rồi ở đây mà làm vệ sĩ cho cô đi, dài dòng thế này.. Anh ta có mục đích gì???

“Có chuyện gì?”

“Chẳng có gì..” Ngọc Nhi cười khẩy, ánh mắt vàng vọt vô hồn “..Chỉ muốn đến từ biệt chị mà thôi..”

“Từ biệt tôi?” Là ý gì?

“Và báo cho chị một tin mừng..” Vẻ vô hồn khi nãy biến mất hoàn toàn, thay vào đó là cái nhìn đầy ác ý “Quỳnh Chi sắp trở về rồi, liệu mà đối phó với cô ta đi!”

“Này..”

“Vĩnh biệt Tịnh Nhi!” Giữa chúng ta đã xảy ra thật nhiều chuyện, nhưng cuối cùng thì chị đã thắng rồi! Thắng tuyệt đối luôn!

Rõ ràng ban đầu mọi chuyện đều nghiêng về phía tôi, ấy vậy mà cuối cùng kết quả lại thế nào? Tất cả cán cân đều lệch về bên chị!

Tôi đã mất, mất mọi thứ.. Người thân duy nhất bị người ta đánh chết, chính bản thân mình cũng bệnh sắp chết, mỗi ngày đều chịu đựng sự hành hạ của những cơn đau đớn kéo dài. Thuốc hạn chế tác dụng của bệnh cũng sắp không còn tác dụng với tôi nữa.. Đến khi đó thứ cuối cùng chờ tôi cũng sẽ là cái

chết, một cái chết thảm thiết và xấu xí.

Những tưởng tìm kiếm ra được tình yêu đích thực của mình là Đại Việt.. ngờ đâu chính mình lại hại anh ta thảm theo. Đại Việt tẩy trắng băng đảng, đang trong quá trình quá độ, ngờ đâu lại bị chính phủ sờ-gáy. Chuyện này chắc chắn có bàn tay của Tuấn Anh và nhà họ Hạ dính vào!

Anh ta muốn diệt cô, muốn trả thù cho Tịnh Nhi, cô em gái thân yêu của mình.. Chính vì thế mà không từ thủ đoạn, đẩy Đại Việt đến mức hai bàn tay trắng phải lưu lạc ra nước ngoài..

Vậy là hết, tiền không, tình không, sinh mạng cũng như ngọn nến lung lay sắp tàn..

Cuộc đời à..

Ai mà ngờ được đó đã từng là nữ chính trong một câu chuyện cầu huyết, bàn tay vàng bao phủ khắp nơi??

Tịnh Nhi ngăn người nhìn Ngọc Nhi đi khuất, còn chưa kịp nghĩ gì đã bị một bàn tay lớn chụp tới. Trung Kiên sáng lạn cười, hạnh phúc thom nhẹ lên má cô một cái rồi dịu dàng ôm Tịnh Nhi tiến vào phía trong tòa nhà.

Quỳnh Chi trở về sao?

Để làm gì?

Lẽ nào cô ta còn chưa thể quên Trung Kiên??

Không, điều ấy chẳng hề quan trọng, thứ quan trọng bây giờ là cô nên giữ tâm trạng mình cho bình ổn mà dưỡng thai kia!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 117: Phiên Ngoại Thứ II - Tôi Là Quỳnh Chi!

8h sáng - sân bay thủ đô nước ABC.

Gió thổi nhẹ làm mái tóc nâu mềm mại của cô bay tung lên, người con gái ấy chỉ yên tĩnh ngồi một góc mà làm bao ánh mắt không thể rời khỏi. Khuôn mặt thanh tú xinh đẹp yêu mị, cặp mí nhãn đen tuyền trong suốt không gợn đục, đôi môi anh đào hồng nhuận và khí chất dịu dàng trầm ổn trời sinh.. Một thân thể hoàn mỹ với ba vòng chuẩn như Lê Xuân làm bao cô gái đi qua đều phải ghen tị nhìn lại..

Đùa thôi!

Cái suy nghĩ ấy chỉ là Quỳnh Chi tự mình huỷ hoại hoặc ra trong lúc đợi làm thủ tục lên máy bay. Chứ cô bây giờ dù rằng xinh đẹp, nhưng nét đẹp ấy phần nào đã bị cái tuổi ba mươi che lấp ít nhiều. Làm sao còn phong độ giống như những cô gái thanh xuân phơi phới quanh đây chứ?

Đó là chưa kể cách đây ít nhiều Quỳnh Chi còn bị thương nặng, cả ngày chỉ dưỡng thương, mất máu liên tục làm làn da sạm đi.. Haizzz, nói chung, cô đã già rồi!

Thanh xuân của người con gái là bao lâu chứ?

Chẳng phải tìm hướng về người ấy, chỉ vài cái năm năm là đã hết cuộc đời rồi sao??

Tâm trí của một tiến sĩ trẻ bình thường luôn xoay vần quanh những dây số, nay lại bị thả trôi.. Một miền quá khứ mộng mơ, cách đây thật lâu.. Thật lâu..

Quỳnh Chi sinh đầu năm còn Trung Kiên sinh cuối năm, nên nghiêm nhiên cô được làm chị! Hai gia đình còn ở rất gần nhau, giao tình tốt đẹp nên từ nhỏ đã cho hai người chơi chung. Hơn nữa bà nội Trung Kiên vì thích có cháu gái nên càng thích cô hơn, lúc nào cũng gieo vào đầu Quỳnh Chi suy nghĩ lớn lên cô phải gả cho anh ta.

Quỳnh Chi ngay từ lúc còn ghi nhớ được đã coi điều ấy như tâm niệm của cuộc đời mình rồi. Không chỉ vì ông bà định hướng mà còn vì cô thật sự.. thích anh ta!

Trung Kiên lúc nhỏ giống như một tiểu thiên sứ, khuôn mặt xinh đẹp trắng trẻo giống như con gái, hai bên má hồng hào lại thật nhiều thịt thừa ai nhìn cũng yêu thích. Cứ gặp Trung Kiên là ai cũng xông vào beo đến khi hai má đã hồng lại càng hồng hơn.. Thật sự Quỳnh Chi nhỏ cũng muốn làm vậy, nhưng cô không dám vì không dưới 5 lần Trung Kiên đã thề sẽ đâm vỡ mặt bất kì ai dám beo anh ta. Mặc dù anh ta chỉ thề suông nhưng cô cũng không đủ dũng khí để làm.

Trung Kiên lớn một chút thì càng ra dáng, càng thông minh.. Biểu hiện trên trường xuất sắc làm thầy cô ai cũng thích. Anh ta nói ghét nhất con gái ngốc,

vậy là cô gái nhỏ nào đó để chứng minh mình không ngốc đã điên cuồng lao đầu vào học, học ngày học đêm..

Đề tới khi đủ khả năng nói chuyện học tập với anh ta thì Quỳnh Chi giật mình phát hiện, con nhóc xấu xí đó đã dám đứng cạnh anh từ khi nào!

Cả đời này Quỳnh Chi cũng không thể quên được ngày hôm đó. Buổi chiều sau khi đi học thêm về, cô chạy đi tìm Trung Kiên nói chuyện, ai ngờ anh ta đã tới đi chơi cùng tên ẻo là nhà họ Vi!

Tên Tuấn Anh đó có gì hay mà Trung Kiên lại thích chơi với hắn ta vậy chứ? Mặt mũi thì giống hệt con gái, giọng nói thì nhõng nhẽo, còn suốt ngày em gái tôi thế này, em gái tôi thế kia.. Đáng ghét! Hơn cô mỗi cái tò rím thôi chứ có gì hay!

Vậy mà Trung Kiên cứ hờ ra là lại chạy qua nhà họ Vi mới tài.. Và rồi chuyện gì đến cũng phải đến, Tuấn Anh rốt cuộc đã nhờ anh ta trông em gái giúp rồi!

Tĩnh Nhi 6 tuổi còn chưa tới lớp mẫu giáo, lại vì mẹ mất mà trở nên lầm lì, cả ngày nhốt mình trong nhà hết ăn lại ngủ béo như cái lu!

Nhìn thôi đã thấy ghét bỏ rồi, mập như con heo vậy đó!!

Thế này mà tên Tuấn Anh này cũng cuồng được nữa, đúng là tên ngu ngốc, mất thẩm mỹ bằng con số không!!

Quá đáng hơn nữa, tên điên đó còn dám nhờ Trung Kiên giữ em giúp để hắn đi học thêm nữa chứ. Đúng là phiền phức hết cỡ, trong năm thi không học hành từ tể, đến giờ mới lao đầu đi học thêm. Ngu ngốc x2!!

Tuấn Anh mất có vấn đề hay sao mà không nhìn ra Trung Kiên ghét bỏ Tĩnh Nhi như thế nào? Đã vậy cô em gái cũng ngốc chẳng kém gì ông anh, bị người ta ghét như vậy vẫn còn bám theo nhăng nhặng được nữa. Đi đâu cũng một câu "Anh Kiên" hai câu "Anh Kiên", đáng ghét, anh Kiên là cho nó gọi à? Nó có tư cách sao??

Thế nhưng ngoài dự đoán, Trung Kiên tuy không ưa gì nó nhưng cũng rất bảo vệ cho nó. Nhớ lần ấy cô chơi ác, dùng thuốc dụ côn trùng bôi người Tĩnh Nhi, muốn cho con nhóc xấu xí nếm thử mùi vị bị ong đốt. Vậy mà ngờ đâu Trung Kiên lại đỡ đạn thay cho nó, đỡ đến mức toàn thân đều bị chích, đến mức sưng u như ngâm bột nở..

Tĩnh Nhi nước mắt nước mũi tèm lem, khóc ướt cả vạt áo..

Sau đó.. Sau đó..

Thật sự rất nhiều chuyện xảy ra, đều là những chuyện trẻ con mà giờ này nhớ lại cô vẫn còn cảm thấy buồn cười. A quá khứ.. nhanh thật, vậy mà đã mấy chục năm..

Với Quỳnh Chi, khoảng thời gian ấy không phải là khoảng thời gian đáng nhớ nhất, vì khi đó tất cả đều còn nhỏ. Mặc dù trong lòng cô mong nhớ, yêu thích Trung Kiên.. nhưng sự yêu thích ấy chỉ dừng lại ở những suy nghĩ ngây thơ mà thôi. Mãi đến sau này, khi cả hai gia đình chuyển ra nước ngoài, lúc ấy cả hai đều đã có phần trưởng thành.. thứ tình cảm thâm căn cố đế trong lòng Quỳnh Chi mới thực sự bắt đầu nở hoa.

Cô và Trung Kiên học chung lớp cấp ba, sau đó cùng nhau lên đại học.. Vì một vài lý do mà Quỳnh Chi phải ở lại một năm sau đó mới có thể liên thông lên thạc sĩ.. Ai ngờ trong một năm này lại xảy ra biến hóa lớn. Trung Kiên nhanh chóng hoàn thành khóa học của mình, anh ta không hề thông báo đã vội vàng trở về nước.

Ngày Trung Kiên bay, cô nằm trên giường bệnh vì một trận cúm đầu mùa. Mãi đến khi anh ta cách mình nửa vòng trái đất rồi mới biết.

Phải.

Cả thế giới này đều rõ ràng Quỳnh Chi cô yêu Trung Kiên.

Thế nhưng .. người trong cuộc như anh ta lại luôn tỏ ra lãnh đạm, tựa như chuyện ấy chẳng can hệ gì đến mình.

Lòng Quỳnh Chi đau nhói, yêu đơn phương là thế nào? Chính là tự mình đập xe ngược gió trong tiết trời mùa đông lạnh lẽo. Vừa nặng nề lại vừa mệt mỏi. Nhưng dù vậy cũng không nỡ từ bỏ, vì sợ hãi khi bỏ chiếc xe đạp ấy qua một bên, mình sẽ chẳng biết bám víu vào đâu nữa.. Đôi chân này đã gắn bó với pedal quá lâu, tới mức tưởng nó là một phần của mình, một phần quan trọng không thể tách rời.

Chết lặng thật lâu, ấy vậy mà khi nghe thấy giọng người ấy lại chẳng hề cau gắt. Một luồng nước ấm cứ róc rách chảy thấm trong tim, vừa ngọt ngào vừa dịu dàng.

Quỳnh Chi theo chân Trung Kiên trở về ngay khi hoàn thành khóa học. Mặc kệ sự ngăn cản của bố mẹ, cũng bỏ mặc luôn tình trạng sức khỏe của mình, cuộc sống của cô đâu có ý nghĩa khi người ấy không ở đây?

Nhiều lúc nghĩ lại cô cũng tự thấy mình là đứa con gái bất hiểu, bố mẹ yêu thương như vậy mà luôn làm họ bận lòng. Nhưng lí trí rất nhanh bị cảm xúc chi phối và nhấn chìm. Tình yêu của người trẻ giống như sóng thần, mạnh mẽ cuồng bay tất cả định kiến, không kể tốt xấu thế nào..

Vừa về tới nơi đã nhận được một vé dự tiệc, thật may mắn là Trung Kiên cũng chưa có ai cùng đi. Cô vui vẻ gọi điện báo cho anh, Trung Kiên theo phép lịch sự cũng đành đồng ý. Cô biết trong giọng nói của anh có sự miễn cưỡng và xa cách, nhưng cô mặc kệ. Miễn là theo đuổi được anh, có mặt

dày nữa Quỳnh Chi cũng chịu được!

Mắt công làm đẹp, chọn đồ, trang điểm .. cả ngày trời, nhưng cuối cùng người đón cô lại là trợ lý của anh. Lòng cô một mảnh lạnh lẽo, nhưng Quỳnh Chi cố nhịn, đến khi thấy anh đi cùng cô gái khác, cô thật sự không nhịn nổi nữa rồi!

Tĩnh Nhi!

Tĩnh Nhi!!

Tĩnh Nhi!!!

Lại là con bé đó?

Có ai tin được không? Con nhóc béo ú ngày xưa đã thay đổi rồi! Nó không còn tròn vo xấu xí nữa, thay vào đó là vẻ đẹp mượt mà của thiếu nữ. Dòng máu lai làm nó trưởng thành hơn bình thường, khuôn mặt cao quý kinh diễm, đôi mắt xanh hút hồn, vóc dáng mê người.. bảo sao mà quyến rũ được Trung Kiên!

Con khôn, một lần suýt chết đúng là chưa dọa nổi nó mà. Đã vậy cô cho nó nếm mùi thêm lần nữa, xem xem Trung Kiên có cứu nổi nó không!!

Rồi sau đó.. cô gặp Ngọc Nhi, hai người giống như gương kẻ gương. Hai khuôn mặt đẹp đẽ nhưng tâm hồn thì vụn vỡ xấu xí với những chấp niệm không thể xóa nhòa. Mỗi quan hệ của cả hai chỉ đơn thuần là hợp tác hại người, nhưng nhiều khi cùng cô ta nói chuyện điện thoại, Quỳnh Chi cảm giác người hiểu mình nhất không phải là bố mẹ, càng không phải Trung Kiên mà chính là con nhóc xấu xa mới qua 15 tuổi này đây..

Nhưng cuối cùng thì thế nào?

Hai người cùng nhau hành hạ kẻ thù chung, mỗi một nhát dao đâm xuống thì chính cô lại hoảng sợ nhận ra rằng mình tội tệ thế nào. Xúc cảm giống như bản nhạc địa ngục, âm u, rùng rợn, thăng trầm khó đoán..

A, thì ra mình vẫn không đủ khả năng làm người xấu, nhất là khi thấy Trung Kiên tới và nhìn mình bằng ánh mắt tựa như người xa lạ ấy.

Tại em??

Tại em sao Trung Kiên???

Không!

Em không có lỗi!

Tình yêu thuần khiết em dành cho anh càng không có lỗi..

Vậy cuối cùng.. Là do ai?

"Cô Quỳnh Chi?" Cô tiếp viên xinh đẹp dịu dàng hỏi "Vâng, xin cô thắt dây an toàn, máy bay chuẩn bị tăng độ cao!"

"Máy bay đang bay qua tầng mây mù, xin quý khách lưu ý ngồi tại chỗ, thắt dây an toàn đầy đủ.." Tiếng cô tiếp viên hướng dẫn trầm trầm vang vọng kéo cô trở lại thực tại. Quỳnh Chi nhìn ra cửa sổ, luồng mây đen đặc không làm cô phân tâm. Lần này trở về, nhất định cô sẽ làm rõ mọi chuyện "Mặt nạ đường khí ở phía.. Ồi.. A.. Mọi người bình tĩnh không nên hoảng loạn! Chi là một chút vấn đề phía khoang lái.."

Lời tiếp viên vừa dứt, phía ngoài đã vang vọng những tiếng nổ liên tục, ầm ầm như sấm động. Chiếc máy bay giữa tầng mây đen kịt chao đảo, khoang hành khách phát ra những tiếng kêu gào thảm thiết, những tiếng rên la, tiếng hành lý rơi lộp bộp.. Hỗn loạn vô cùng.

.

.

.

Ba tiếng sau, nước X.

Tivi báo đài đưa hàng loạt tin tức về chiếc máy bay mang số hiệu xx6996- của tập đoàn S airlines đã rơi trên biển. Theo nghiên cứu và thống kê của chính phủ, chiếc máy bay dân dụng đó chở 250 hành khách và phi hành đoàn. Vì trước khi rơi đã kịp nổ tung nên hầu như việc tìm kiếm người mất tích vô cùng khó khăn..

Trung Kiên và Tĩnh Nhi hốt hoảng đi đến đại sứ quán nghe ngóng tin tức. Quỳnh Chi mặc dù gây ra nhiều chuyện, nhưng thời gian đã trôi qua thật lâu, cô ấy lại giúp Trung Kiên đỡ một đao như vậy.. Thật sự không thể bỏ mặc..

.

Năm không rõ, quốc gia không rõ nốt.

Một cô gái mặc đồ cổ đại mơ màng tỉnh lại dưới chân núi, khuôn mặt xinh đẹp có mấy phần ngạc nhiên, lại thêm mấy phần sững sốt.

Đây là đâu?

Là nơi nào?

Chẳng phải cô vừa trên máy bay và chiếc máy bay đó có vấn đề hay sao!?

Lẽ nào rơi máy bay cô vẫn mạng lớn thoát chết? Nhưng nếu vậy xung quanh phải có dấu tích mảnh vỡ của máy bay chứ? Những người khác đâu? Họ đều đã chết sao??

Nhưng.. bộ quần áo này là thế nào??

Bàn tay nhỏ xíu vô lực này nữa, không, đây không phải tay cô!

Quỳnh Chi giật mình, trong đầu lóe ra hai từ kinh khủng: XUYỀN KHÔNG!!!

Lẽ nào?

Cô xuyên qua?!?!

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118

Tình yêu là một thứ tồn tại vô cùng khó hiểu.

Hạ Lam luôn tâm niệm mình sẽ chẳng bao giờ yêu ai, bởi trong mắt cô không có tên đàn ông nào xứng với cô hết!

Trách Hạ Lam quá tự tin?

Không hề đâu, vì cô có đủ khả năng để vỗ ngực tự tin như vậy.

Sinh ra trong một ngày nắng đẹp trời, cô và Hạ Vũ giống như hai thiên thần nhỏ được tất cả mọi người chào đón.

Gia thế hiển hách, cha mẹ, họ hàng.. đều là những người có chức có quyền, được người đời trọng vọng. Ngoại hình của hai anh em càng không cần bàn cãi, cô và Hạ Vũ vừa sinh ra đã được các công ti thời trang sơ sinh, bím, sửa.. sẵn đón làm mẫu riêng cho sản phẩm của mình.

Một khoảng thời gian dài, tên tuổi của hai anh em nhà họ Hạ gắn liền với những đoạn quảng cáo đình đám trên tivi. Thậm chí vì khả năng diễn xuất trời phú, bọn họ còn được các đạo diễn lớn để mắt, mời đi diễn một vài bộ phim bom tấn.

Công việc này làm Hạ Vũ hứng thú, vì những người trong giới giải trí đều là những người có tiền, mất thẩm mỹ cao. Và anh ta lại là kẻ mê đắm thời trang, thích vui mình nghiền cứu xu hướng sau đó đem nó trở thành HOT!

Nhưng anh em sinh đôi không có nghĩa là giống nhau hoàn toàn, chuyện Hạ Vũ có hứng thú chưa chắc cô đã thích!

Vậy là sau vài năm, khi đã nắm trong tay một khoản lớn tiền cát sê, cùng với khoản mừng tuổi đồ sộ tích lũy nhiều năm, Hạ Lam đã giải nghệ. Cô bắt đầu con đường kinh doanh một cách dễ dàng, những chuỗi cửa hàng, những chi nhánh lớn nhỏ.. cứ qua một năm lại nhiều thêm một chút.

Bọn họ vì thực sự thích sản phẩm do công ti của cô làm ra, một phần cũng là vì những mối quan hệ lâu đời nhà họ Hạ gây dựng được trong giới thượng lưu. Bọn họ muốn lợi dụng việc hợp tác với cô để tìm cơ đi lại hồng nhờ cậy quyền thế của gia đình cô.

Ha Lam nhếch môi cười khẩy, nghĩ rằng cô nhỏ nên dễ lợi dụng sao hả? Được, cứ việc nghĩ thế, càng có lợi cho việc làm ăn của cô!

Mãi đến khi chuỗi cửa hàng của Hạ Lam biến thành một tập đoàn xuyên quốc gia, đám cáo già đó mới nhận ra cô không phải con cừu. Đáng tiếc, quá muộn rồi!

Vậy đó, cuộc sống của một kẻ mang hào quang vạn tượng như Hạ Lam không kiều ngạo sao được? Quả thật, nếu người vừa giàu có, vừa xinh đẹp lại thông minh... như cô mà khiêm tốn mới chính là điều khó hiểu!

Biết rõ giá trị của bản thân và không muốn mình tụt hậu nên Hạ Lam liên tục học tập. Từ một cô gái nhỏ yếu đuối cô đã biến thành nữ cường nhân thời đại mới. Tự lập, tự lực, không điều gì là không thể làm!

Nếu như vậy rồi.. cô còn cần những tên con trai không ưu tú kia làm gì chứ???

Thế rồi đến một ngày, cuộc sống của Hạ Lam hoàn toàn thay đổi. Đó chính là hôm cô gặp được anh ấy của cuộc đời mình.

Chuyển về trường, quen Tịnh Nhi, cảm thấy tính cách trầm lặng của cô tiểu thư nhà họ Vi này thật sự hợp với mình. Vậy là chẳng biết như thế nào và từ khi nào, hai người trở nên thân thiết. Hạ Lam nhiều lúc thắc mắc, không hiểu vì sao cùng là người nhà họ Vi mà cô em gái khác mỗi chữ đệm của Tịnh Nhi lại xấu tính đến vậy, nhìn thấy ai cũng coi khinh coi rẻ, đem người ta lột xuống mặt đường mà nhìn.

Hừ, còn tưởng thế nào, thì ra là đồ con roi!

Con roi cũng được thôi, đó chẳng phải là lỗi của cô ta.. Nhưng cái lỗi lớn nhất cô ta mắc phải, chính là thái độ lồi lõm không ra sao!

Đã vậy còn dám chơi cùng con khốn Trình Trình xấu xí gì đó nữa.. Tính khiêu khích bọn này à? Gì chứ đánh nhau Hạ Lam đây không bao giờ ngần!

Trải qua một thời gian giằng co, cuối cùng mọi chuyện cũng coi như tạm lắng xuống. Chị Vân bỏ việc theo anh trai Tịnh Nhi vào Nam công tác, muốn theo đuổi tình yêu của mình đến cùng.

Lần lúc cô cảm thấy thật sự hâm mộ bà chị gái này của mình, mặc dù thường ngày tính cách thật yếu đuối, không có tiền đồ, trên lớp cũng chỉ miệng cứng lòng mềm. Nhưng khi xác định yêu thương ai thì thật quả quyết, ra tay đến cùng.

Tuấn Anh này cũng là người xuất chúng, một tay gánh vác một phương trời của tập đoàn Vi gia. Đẹp trai, tài giỏi.. Nghe nói anh ta làm thuyết pháp cực kì tài, chỉ cần họp đồng có anh ta cùng đi nhất định sẽ kí được!

Tốt lắm.. Chị gái đã già, nên ổn định rồi.

Ôm tâm trạng nửa phân vân nửa hâm mộ đó đến trường, Hạ Lam hừng hờ bách bộ trên con đường phía sau tòa nhà lớn. Ngôi trường này quả thực siêu rộng, không gian thoáng đãng cùng với cảnh quan đẹp làm cô yêu thích mãi không thôi. Đã vậy còn là ở trong nước, nhớ trước đây sống ở nước ngoài, dù tân tiến nhưng không tránh được cảm giác thiếu thốn thứ gì đó..

Và buổi sáng định mệnh ấy chính là buổi sáng cô gặp anh, người đàn ông với cái tên Trần Đăng Khoa đã đi vào đời cô đơn giản như vậy!

Anh đi giữa một đám nhóc con, khuôn mặt anh tuấn sáng ngời, khí chất vương giả chân chính, thân thể cao lớn rắn chắc.. Nhìn anh ấy thật sự còn tỏa sáng hơn ánh mặt trời mùa đông bấy giờ.

Hạ Lam không nhịn được mà ngẩn ra đứng nhìn, Đăng Khoa dường như biết được đôi mắt thiếu nữ ấy đang mê đắm theo dõi anh. Anh khẽ nhướn mày, sau đó quay về nơi Hạ Lam đang đứng, một nụ cười nhếch nhẹ nhàng vậy mà làm trái tim thiếu nữ xiêu đổ.

Hạ Lam biết được, bắt đầu từ giờ phút này, cô gái 15 tuổi ấy đã biết thế nào là sắc đẹp khuynh quốc khuynh thành!

“Con nào đây? Cút qua một bên!” Mấy tên lôm côm đang áp tải quàng tử của lòng cô đi ngang, thấy Hạ Lam liền churong mắt “Cản đường quá!”

“Mẹ nó, đi sớm vậy có phải muốn bị ***** không đấy?” Một thằng nhóc khác cọt nhả, còn không quên ngoái lại nhìn cô thể hiện hành động khiêu khích giới tính “Con đ* cút ra!”

“Biến cho bọn ông đi!”

“...”

Hạ Lam nhúu mày, anh ấy cũng nhúu mày muốn nói gì đó sau lại thôi. Chỉ trong khoảnh khắc cô có ảo giác một luồng sát khí cực mạnh được thả trôi, nhưng sau đó rất nhanh bị thu lại. Đám công tử nhà giàu chỉ lo ăn chơi làm sao có được cái nhìn sắc bén như vậy?

Nhất định là anh ấy!!

Quả nhiên người Hạ Lam cô vừa mắt không đơn giản.

Có điều, anh ấy là ai?

Học sinh trường này ư?

Không có khả năng!

Nếu trường này thật sự có người ưu tú như vậy thì cô hẳn phải biết rõ mới đúng.

Có lẽ cũng không phải người trong thành phố.. Làm gì có kẻ nào trong giới thượng lưu ở thành phố này mà cô chưa thấy qua?

Ai?

Rốt cuộc đó là ai??“Điếc à?!” Không đợi Hạ Lam suy tính xong xuôi, một thằng nhóc thấy cô không hề chú ý đến chúng mà cứ chăm chăm nhìn anh thì diên tiết, đẩy mạnh vai cô một phát.

Hạ Lam đang tập trung suy nghĩ bị đẩy bất ngờ, hai chân hơi loạng choạng, người nghiêng đi suýt ngã. Đến cả chân váy đồng phục trên người cô cũng theo đó mà bay lên mấy phân, để lộ ra phần chân tuyết trắng.

“Cút!” Hạ Lam đứng vững lại, không thèm nhìn mà quát một câu.

“Dám nói tao cút! Mày có biết bố tao là ai không hả?” Thằng trẻ trâu nào đó gào lên.

Mày bà đây còn không biết thì biết bố mày sao được?? Đúng là thằng ngốc, cả ngày chỉ biết bám lấy bố mẹ!

“Không biết!” Hạ Lam lạnh giọng buông một câu, tiếp đó một chuông cũng được tung ra. Lập tức một tên ăn đau, ngã ra đất.

Thấy bạn mình bị một đứa con gái đánh ngã, lập tức mấy tên nhóc còn lại lao đến với mục đích cứu nguy cho đồng đội. Cả đám con trai không biết xấu hổ mặt dày bắt nạt một cô gái. Hạ Lam nghiêng rằng muốn xông tới, ai ngờ cổ tay đã bị một người nắm lấy.

Cô tròn mắt nhìn qua, chỉ thấy khuôn mặt yêu nghiệt của người nào đó đang phóng đại trước mắt mình. Ngay ngắn, sau đó lập tức bị người ta kéo chạy đi.

Chạy thật nhanh, thật nhanh, bàn chân nhỏ thỏ như bay trên mặt đá hoa cương sáng bóng.

A..

Thì ra cảm giác tim đập vì một người chính là thế này đây!

“Ồ đây đi!” Một quãng khá xa, anh ấy dừng lại nói nhỏ. Giọng nói trầm ổn lại mang theo vài phần chín chắn đáng tin cậy. Hạ Lam cứ thế, biến từ một cô gái thông minh, một nữ cường nhân thành một kẻ ngẩn ngẩn ngơ ngơ chỉ biết nghe sắp xếp của người khác.

“...”

“Con gái không nên dưng vào mấy chuyện này!” Anh ấy ngọt ngào phát biểu một câu, sau đó xoay người tiến đến chỗ mấy tên trẻ trâu đang lao đến.

Nào ngờ, vừa được nửa đường, phía bên kia đã có tiếng hô. Giọng nói ngọt đến khé cổ làm Hạ Lam vừa nghe thấy đã ngửa tai: “Dừng tay lại! Các người không được i động hiếp yếu!”

Không cần nhìn qua cô cũng tưởng tượng ra được khung cảnh Ngọc Nhi xuất hiện tỏa sáng như thiên sứ. Hừ, cũng chỉ là khác nhau ở hai chữ chính-phụ thôi mà, có cần màu mè thế không?? Đáng ghét, thật muốn đập nát bản mặt giả tạo của con nhỏ đó!

Ồ kia, kia chẳng phải Trình Phương sao? Cô ta đứng phía sau nữ chính và cũng nhìn anh ấy của cô bằng ánh mắt này lửa.

Mẹ kiếp!

Chưa biết tên đã có tình địch rồi!

.

.

.

Quả nhiên là duyên trời định, sau đó anh ấy làm giáo viên chủ nhiệm lớp cô. Có điều, Trần Đăng Khoa quá mức hoàn hảo, cách đối nhân xử thế của anh ta cực kì chuyên nghiệp làm ai muốn đến gần cũng không dám.

Vậy là dưới con mắt ngưỡng vọng của N người, anh ấy nghiêm nhiên trở thành thầy giáo được yêu thích nhất. Không chỉ vì dạy giỏi, mà còn vì khuôn mặt quá pơ phếch.

Thế nhưng khi Tịnh Nhi quay lại mọi chuyện đã khác, cách Đăng Khoa đối xử với cô ấy giống như hai người đã quen từ lâu. Mỗi một cái nhìn, một cái đưa tay, hành động nhỏ nhặt.. của anh ấy dành cho Tịnh Nhi đều mang theo thứ tình cảm khó đoán định. Thời gian đầu có lẽ cả Đăng Khoa và Tịnh Nhi đều không phát giác, nhưng cô thì biết, kẻ đứng ngoài chứng kiến như cô thì biết tất cả!

Cảm giác đau lòng mơ hồ ẩn hiện trong lòng Hạ Lam, nhưng cũng thật nhanh chóng qua đi. Cô biết, với kẻ mạnh như cô thì thời gian đau lòng không có

đâu, cô phải hành động!!

Anh ấy không để mắt đến cô?

Cô sẽ làm cho anh ấy phải nhớ đến một người con gái có cái tên Hạ Lam này!

Điên cuồng?

Phải, cứ điên đi vì chúng ta còn trẻ..

Hạ Lam thuê người điều tra thân thế của Đăng Khoa. Với kẻ nguy hiểm như anh ta thì một vài chiêu che giấu rất dễ dàng được bày ra. Hạ Lam luôn cảm thấy cái vỏ bọc của anh ta có gì đó khó hiểu, nên cô không chỉ thuê những thám tử bình thường mà còn nhờ người ở văn phòng chính phủ. Tất nhiên, những người này sẽ nể mặt bố cô mà làm, và kết quả thì khả quan hơn hẳn.

Đăng Khoa không giống như bề ngoài, anh ấy không chỉ là thầy giáo và đầu bếp. Phía sau anh ấy còn có cả một băng đảng hắc đạo lớn đang ở giữa quá trình giao thoa để tây trắng. Quá khứ của anh ấy cũng có rất nhiều khúc mắc, nhắc đến lại làm một cô gái chưa từng kinh qua khổ cực như Hạ Lam động lòng.

Không, cô không thương hại anh ấy!

Cô đang cảm thông và cảm phục Đăng Khoa!

Anh ấy thật sự quá hoàn mỹ.. Liệu cô, có xứng không??

“Tĩnh Nhi, anh thật sự yêu em!” A, thì ra người hoàn mỹ như anh ấy cũng có một thứ tình yêu thật bình dị.

Tuy trong đầu nghĩ như vậy, nhưng trên mặt nước mắt không kiềm chế được mà rơi như mưa.

Đăng Khoa yêu Tĩnh Nhi!

Anh ấy yêu cô ấy!

Không phải cô!!

Mặc cho cô có dùng mọi cách để gây chú ý, cuối cùng Đăng Khoa chỉ nhớ được cô là cô bạn thân hay đi cùng Tĩnh Nhi mà thôi..

Trong mắt anh ấy vốn chỉ có cô ấy.

Đăng Khoa, yêu đơn phương kiểu này thật sự rất đau..

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 119

Chân không thể tự chủ mà di chuyển, thể như vừa nghe thấy chuyện gì động trời động đất.

Không, việc Đăng Khoa có tình cảm kiểu này với Tĩnh Nhi cô đã đoán biết trước từ lâu, sao đến bây giờ khi anh ấy thú nhận cô lại thấy ngạc nhiên thế này??

Ra là Hạ Lam cô cũng có lúc hèn nhất đến thế cơ đấy.. Haha, chỉ vì cô yêu thích Đăng Khoa mà mù quáng, mà cố tình che lấp đi không chịu nhận định tình cảm anh ấy dành cho cô ấy.

Đúng là nực cười.

Quá mức!

Hạ Lam chậm rãi đứng trên sân thượng để gió hong khô đôi mắt ướt nhoe của cô. Trong lòng cô gái nhỏ không nhận được mà tự mình ghen tị, Tĩnh Nhi hơn cô ở điểm nào?

Chỉ là cao hơn một ít, xinh hơn một tí, da đẹp hơn một tí, vòng ngực nhìn hơn một tí, vòng hai bé hơn một tí, vòng ba.. CMN! Cái gì cũng hơn vậy!! Bảo sao mà cô mãi cũng không lọt được vào mắt xanh của anh! Ra là do bên cạnh có thứ vũ khí nguy hiểm mang tên Tĩnh Nhi này đây!!

Hừ hừ, Tịnh Nhi, may cho cậu là cậu có người yêu rồi đấy, nếu không nhất định tôi sẽ trừ khử cậu!! Nhất định!!!

Haizz ~ Đùa vậy thôi, chứ mấy chuyện ném đá giấu tay như vậy Hạ Lam không bao giờ thèm làm. Cô vốn là quân tử, sao phải lén lút vậy chứ!?

Không sao, không thể từ bỏ, nhất định Tịnh Nhi sẽ từ chối anh ấy.. Phải nhân lúc Đăng Khoa đau lòng mà nhảy vào an ủi, rồi anh ấy sẽ bị cô làm cảm động thôi. Đến khi ấy.. Đến khi ấy xem xem anh có nhào vào lòng em không nào!

Vậy là với phương thức tấn công dồn dập, Hạ Lam liên tục vô tình tạo ra những lần đụng mặt với anh ấy. Những thương vụ làm ăn, những cuộc gặp gỡ trên bàn tiệc, những đêm dạ hội.. Gặp gỡ trên trường lại thêm gặp ngoài cuộc sống nhiều như vậy, Đăng Khoa đang ôm trái tim đau đớn vì tình yêu dù muốn hay không cũng phải nhận thức ra cô.

Qua vài lần, cuối cùng anh cũng nhớ được cô là Hạ Lam, là cô con gái nhỏ của Hạ gia!

Hạ Lam bước đầu thành công bước ra khỏi cái bóng bạn thân Tịnh Nhi, cô mừng đến nỗi suýt khóc..

.

.

.

Đăng Khoa đi Trung Đông.

Thông tin động trời này Hạ Lam nhận được khi cô chuẩn bị cùng Hạ Vân đi thử váy cưới. Hai người này sau chuyến đi công-tác chuyện tình cảm đã có tiến triển, hơn nữa còn là tiến triển vượt bậc. Một phát thăng từ bạn bè bình thường lên vợ chồng sắp cưới.

Ôi má, đúng là tốc độ tên lửa!

Cô mới chỉ làm anh ấy nhớ được tên thôi đấy, các người có cần đi nhanh như vậy không trời?!!

Anh ấy trong lúc nước sôi lửa bỏng như thế này còn muốn đi Trung Đông? Cô hiểu, hơn ai hết, Đăng Khoa chính là kẻ biết rõ Trung Đông là nơi nguy hiểm như thế nào. Đang xảy ra chiến loạn, lại là vùng khủng bố tập trung thật đông. Rốt cuộc anh ấy muốn qua đó làm gì? Lẽ nào có vụ làm ăn gì đó thực sự quan trọng đến mức anh ấy phải thân chinh đi??

Trong lòng Hạ Lam thể như có lửa đốt, cô đứng ngồi không yên, nhìn Hạ Vân trong chiếc váy cưới tinh khôi càng làm cô bồi hồi. Ngọn lửa nóng rực cứ như vậy thiêu rụi toàn bộ kiên nhẫn của cô, Hạ Lam không thể ngồi yên được nữa, bỏ mặc ánh mắt ngơ ngác của chị gái, cô lao ra ngoài.

Sắp xếp một chiếc máy bay riêng, Hạ Lam nhanh chóng lần theo dấu vết của Đăng Khoa, theo anh tới Trung Đông xa xôi. Trước khi máy bay cất cánh đến phương trời xa lạ, mẹ cô chỉ kịp gửi đến một tin nhắn: “Giữ gìn sức khỏe, kháng chiến trường kì!”

Hạ Lam mỉm cười nhét điện thoại vào túi áo, tính cách mạnh mẽ này là cô và Hạ Vân học được từ mẹ. Chỉ cần không phạm phải cấm kỵ thì bà đều khuyến khích cô tự giành lấy.

Nếu không cố gắng thì chỉ có thể làm đá lót đường cho người khác mà thôi. Mà Hạ Lam. Kẻ mạnh như cô sẽ không bao giờ chấp nhận kẻ chân cho người khác!

Đúng!

Chính vì vậy mà cô phải cố gắng, phải giành lấy tình cảm của anh ấy!! Bằng được!

Bầu trời Trung Đông u ám, xám xịt vô cùng. Vừa bước chân xuống mảnh đất cằn cỗi đầy nắng gió này trong lòng cô đã dấy lên một dự cảm xấu xí không rõ tên tuổi. Hạ Lam ghét nhất những điều mình không nắm chắc, chính vì vậy mà cô muốn gặp Đăng Khoa thật nhanh, sau đó sẽ cùng anh ấy trở về nhà.

Trở về nhà!

Hạ Lam không nhận được mà cười một cái, đúng vậy, quê hương đó là nhà chung của hai người. Rồi sau này, cô sẽ thu hẹp dần diện tích của căn nhà ấy, vừa bằng biệt viện nhà cô là ổn rồi!

Hạ Lam quan sát thông tin mật vụ gửi đến qua mail, cô dò đường sau đó đi theo chỉ dẫn, chỉ một chốc là đã tới gần chỗ Đăng Khoa làm việc. Khu nhà đắp bằng đất tồi tàn, tường đã bị lở ra từng mảng lớn, lung lay như sắp sập. Xung quanh cũng xập xệ đến đáng thương, một chút cỏ lau và vài cây vàng úa thiếu sức sống cực độ.

Cô nhú mày suy tính, Đăng Khoa là trùm hắc đạo, không có chuyện anh ấy tới nơi vắng vẻ xa xôi thế này chỉ để uống trà đàm đạo hòa bình với ai. Đảm bảo phía trong ngôi nhà này vài vụ việc động trời đang được vẽ ra..Nếu cô tùy tiện đến nhất định sẽ không thể vào vì bị đàn em của anh ấy ngăn cản, lại khiến cho đối tác làm ăn của anh ấy nghi ngờ dẫn đến hỏng việc..

Tiếp cận kiểu gì đây??

Không gian vốn yên tĩnh đột ngột vang vọng vài tiếng “bụp” rất nhỏ, sau đó là tiếng bàn ghế xô đẩy, tiếng bước chân người rầm rập chạy qua lại.

Không ồn!

Là tiếng súng giảm thanh!!

Đặng Khoa xảy ra chuyện???

Hạ Lam trợn to mắt sắp xếp vài người của mình rồi cùng bọn họ tiếp cận căn nhà. Phía trong vốn đã loạn thành một đoàn nên chẳng ai để ý đến đám người Hạ Lam vừa tới nữa. Có vẻ đàm phán về vụ lùm xùm này thất bại, mâu thuẫn tăng cao nên gây ra vụ hỗn chiến này. Mấy người chết nằm la liệt trên mặt đất, máu tuôn từ những lỗ đạn nhỏ chẳng chừa. Đặng Khoa đang tiến ra phía cửa, thấy có người lạ đột nhiên giúp mình tiêu diệt đối thủ thì ngạc nhiên nhìn qua.

Hiển nhiên là cái nhìn nửa bất ngờ nửa khó hiểu.

Cô theo anh đến tận đây, nửa vòng trái đất không phải là con số nhỏ. Đặng Khoa, anh còn cố tình tỏ ra không hiểu như thế đến khi nào?

“Hạ Lam?”

“Chạy mau!” Cô không trả lời câu hỏi đó, chỉ lao đến nắm lấy cổ tay anh sau đó phát động lệnh chạy trốn.

Tức thì mấy người đi chung với cô yểm trợ cho hai người rút lui. Vừa cẩn thận, vừa cẩn mẫn. Tốt lắm, đều là người đối xử tốt với cô, bảo vệ cô từ lâu.. Cô cũng không muốn bất kì ai trong số họ phải hi sinh vì chuyện này.

“Cô chủ mau đi trước!”

“Mọi người nhanh lên, tập kết ở máy bay!”

Hạ Lam gật đầu một đường kéo Đặng Khoa chạy thẳng khỏi đó, tiếng đạn lách tách phía sau nhỏ dần rồi tắt hẳn. Bên tai anh ấy có tiếng gió, còn bên tai cô chỉ có tiếng đàn.

Tiếng đàn nhẹ nhàng du dương của thần tình yêu cứ vô thức nhảy múa làm trái tim thiếu nữ lần đầu nắm tay người thương cứ nhảy loạn. A, không được! Không thích hợp chút nào! Hai người còn đang trong giai đoạn nước sôi lửa bỏng đó!

Cô vốn không phải kẻ không thể khống chế mình như vậy.. Tình yêu, thật kì lạ!

Đặng Khoa không mấy để ý đến biến hóa trên gò má cô gái, thứ anh quan tâm là sự rung chuyển của mặt đất.

Ban đầu chỉ là những trận rung nhẹ nhẹ, sau đó tăng dần. Chuông báo nguy trong đầu anh kêu vang, Đặng Khoa nhìn về phía sau, một cột khói trắng bùng lên như cây nấm rom. Anh hốt hoảng kéo mạnh một cái, thân thể mềm mại của ai đó lập tức ngã vào lòng anh. Chẳng có thời gian suy nghĩ, Đặng Khoa ôm lấy cô gái đang nắm chặt tay mình ngã lăn xuống đất. Vừa tầm một luồng sáng xung kích và một tiếng nổ lớn vang vọng!

Bom!!

Ở giữa vùng chiến loạn này có bom xuất hiện cũng không có gì là lạ. Thế nhưng hôm nay, anh thật sự phải bỏ mạng ở đây sao? Còn có cô gái này.. Ngốc nghếch vì anh mà chạy tới.

.

.

.

Hạ Lam và Đặng Khoa trở về đã là chuyện của vài ngày sau, bọn họ bị kẹt trong một tòa nhà lớn. Cũng vì kẹt trong đó mà thoát được một kiếp nạn truy sát của khủng bố. Bởi lúc ấy dù hai người có chạy được thì máy bay riêng cũng đã nổ tan tành, người của cả hai đã biến mất toàn bộ.

Ngồi trên máy bay, cảm giác vui vẻ vì đuổi theo được anh ấy trong lòng Hạ Lam đã tiêu tán hết. Cô cảm thấy hối hận, vừa hối vừa tiếc nhưng lại không thể khóc than. Đùng vậy! Đều là do cô! Vì sao lại bốc đồng như vậy? Chỉ vì một phút vui vẻ mà toàn bộ mọi người đã chôn thân nơi đất khách!

Hạ Lam cũng là con người, sống cùng những người một lòng bảo vệ mình lâu như vậy nói không có tình cảm là nói dối. Trái tim dù mạnh mẽ đến đâu thì cũng không phải sắt đá..

Đặng Khoa dường như cũng có chung tâm trạng với cô.. Mà cũng có thể do anh ấy không buồn quan tâm đến người đã đồng sinh cộng tử với mình là cô. Ngồi bên cạnh, lạnh nhạt như băng đá nhắm mắt dưỡng thần.

Trong khoảnh khắc, Hạ Lam tỉnh tể nhận ra được một sự thật bàng hoàng đến đáng sợ, cô vĩnh viễn không thể chạm đến chân tình của người này!

Vĩnh viễn..

Vĩnh viễn sao?

Nực cười!

Không có chuyện gì là chuyện Hạ Lam này không làm được!

Mọi người à.. Cháu xin lỗi!

.
.
.

Tin tức Tịnh Nhi bị thương nhanh chóng truyền tới điện thoại của anh ấy. Vết băng đá bị đập tan, thay vào đó là biểu tình nửa khản trương nửa lo lắng. Hạ Lam theo Đăng Khoa đến thăm Tịnh Nhi, tâm tình của cô vốn không ổn định lại vừa trải qua chuyến đi dài thật mệt mỏi vậy nên sắc mặt cô cho Tịnh Nhi cũng không dễ nhìn.

Tịnh Nhi luôn như vậy, trong một số chuyện có cái nhìn vô cùng sắc bén như thể một bà cô già. Cô nàng liếc mắt là đoán được giữa cô và Đăng Khoa nhất định đã xảy ra chuyện. Hạ Lam cao ngạo không dám thừa nhận mình đã thích anh ấy từ lâu, đành bịa ra một số chuyện kiểu như thấy anh ấy bắt nạt cậu thì điều tra hành tung, điều tra xong cứ chìm vào mê đắm, sợ anh ấy tỏ tình thất bại làm ra điều gì dại dột...

Vậy mà Tịnh Nhi cũng tin sái cổ, hình tượng bà cô già của cô nàng nháy mắt bị đập vỡ. Đúng là trẻ con dễ lừa!

Còn nữa, Ngọc Nhi này.. Dám liếc mắt đưa tình với anh ấy? Không thấy đánh dấu chủ quyền rồi à? Có tin chụy đây móc mắt cung ra nữa không??

.
.
.

Sau những ngày ấy, Đăng Khoa không còn bài xích sự xuất hiện của cô nữa. Anh ấy cũng quen dần với việc chỗ nào anh ấy đi cũng có thể bắt gặp hình dáng xinh đẹp của một cô gái mười sáu. Nhưng quen không có nghĩa là chấp nhận, Hạ Lam luôn nói anh “thâm tình” “yêu ai luôn hướng về người đó”, những thật sự phải nói, kẻ như anh là “sắt đá” mới đúng!

Thời gian trôi qua thật nhanh, những chuyến đi dài ngày ngắn ngày cứ như vậy nối tiếp nhau. Anh ấy vẫn chẳng ngoảnh lại phía sau nhìn cô lấy một lần..

A, Hạ Lam thấy mệt mỏi!

Đăng Khoa, anh có thể đừng mãi quay lưng với em như vậy được không??

Thật muốn hỏi, rốt cuộc lại không dám mở miệng, vì sợ anh ấy sẽ cố tình vụn lại: Có ai bắt em đi theo tôi đâu nào?

Nếu anh ấy hỏi vậy cô sẽ nói sao? Do em tình nguyện? Đăng Khoa, lẽ nào anh không nhận ra tình cảm của em??

Tuổi xuân của người con gái được mấy năm chứ? Chỉ trong chớp mắt mà như cả đời người, thoáng chốc cô gặp anh đã được năm năm. Tịnh Nhi cũng đã có baby, cũng đã rình rang có một đám cưới hạnh phúc với người mà cô ấy yêu thương nhất. Lắm lúc Hạ Lam tự hỏi: bao giờ mới tới lượt cô?

Thời gian này Đăng Khoa thay đổi hẳn tâm tính, anh ấy dễ dàng nổi nóng vì những chuyện nhỏ nhặt, cũng hay đi bar, đi sàn.. Và hơn hết, anh ấy thờ ơ cặp kè với những cô gái không đúng đắn còn hơn là nhìn đến cô!

Cô biết không phải anh ghét cô, cũng không phải anh không ra gì. Từ trước đến nay Đăng Khoa luôn tỏ ra lạnh lẽo như để cho cô thấy anh ấy như thế nào với cô, chỉ là cô luôn cố chấp, luôn hi vọng..

Và còn một lí do khác nữa.. Cứ nhìn thấy bạn thân của cô ấy là sẽ vô tình nhớ đến cô ấy..

Chưa khi nào Hạ Lam cảm ghét cái móc ấy như lúc này..

“Đã năm năm rồi..” Cô khó khăn mở miệng, lúc cô nhìn thấy anh đã quá 2h đêm, Đăng Khoa từ trên ô tô của mình bước xuống, tay còn ôm eo một cô gái không hề đứng đắn. Mọi cảm xúc của cô như vỡ òa, Hạ Lam không thể chịu nổi nữa! “.. Đăng Khoa, lẽ nào trong lòng anh em thật sự không có chút phân lượng nào?”

“Cô đi về đi!” Câu này dĩ nhiên là nói cô tiếp viên kia, Hạ Lam nhìn cô ta khó chịu lườm cô sau đó đóng sập cửa xe để tài xế đưa mình đi khuất.

Đăng Khoa đưa mắt nhìn cô, ánh mắt có thương tiếc, có cảm thông.. Và ngoài những thứ đó ra thì tuyệt không còn gì hết.

Cô dùng thời gian, muốn đổi nó lấy chân tình của anh.. Thế nhưng, không thể!

Anh ấy không nói, cũng không bước tiếp, chậm rãi lấy từ trong túi áo ra một bao thuốc, lười biếng châm lửa. Mấy tháng gần đây Đăng Khoa bắt đầu hút thuốc, mỗi một lần đều đốt thành tàu điện, khói mù mịt cả căn phòng. Cô đã không ít lần bóng gió nói với anh nên bỏ, nhưng anh luôn như vậy, bỏ ngoài tai tất cả.

Ừ. Nhìn vào đó là đủ hiểu anh với cô thế nào rồi đúng không?

Vậy mà cô gái ngốc nghếch nào đó vẫn cứ cố chấp.

“Đăng Khoa..” Hạ Lam run rẩy gọi nhỏ, cô rất sợ âm thanh của mình sẽ phá vỡ khoảng không gian tĩnh lặng của anh ấy. Nhưng cô lại càng sợ hãi anh ấy chìm đắm trong đó mà không nhìn thấy cô..

“Em cũng nên về đi!” Ai ngờ câu đầu tiên anh nói lại mang hàm ý đuổi khách. Hạ Lam hơi sững sờ, đôi mắt luôn mở to cương nghị của cô đã nhuộm mấy phần hoảng hốt.

Lại thứ cảm giác không nắm rõ trong tay, cô ghét cảm giác này cực kì!

“Hạ Lam, đã năm năm rồi, em theo anh mãi như vậy không mệt mỏi sao?”

“Không mệt!” Cô lắc đầu kiên định, người mạnh mẽ như cô một khi đã xác định mục tiêu sẽ theo đuổi đến khi sức cùng lực kiệt.

Haha, biện hộ!

Đúng là Hạ Lam biện hộ, nhưng đôi khi lụy tình cũng đâu có sai?

“Nhưng anh thì khác..” Anh ta nhếch môi “Anh thấy mệt lắm rồi!”

“...”

“Tình cảm của em làm anh cảm thấy áp lực!” Đăng Khoa đứng yên, đôi mắt đen sâu thẳm cũng không chớp động. Thứ bóng tối nhu hòa mà lạnh lẽo bao phủ trên bờ vai rộng của anh ta. Hạ Lam cắn môi, đôi môi nhỏ đã nhạt màu vì lạnh “Mỗi ngày đều thấy em, mỗi ngày đều bị em quăn thúc.. Nói thật, nếu không vì tự trọng của em anh đã sớm đuổi em về!”

“...”

“Tối hôm nay anh sẽ nói rõ ràng, hi vọng sau này em không đi theo anh nữa!”

“Anh..”

“Anh không có cảm giác với em! Bây giờ không! Sau này vĩnh viễn cũng không!!”

Sau đó, người ấy quay lưng đi thẳng, cánh cửa sắt vô tri mạnh mẽ khép lại trước tầm mắt của cô gái chỉ quá đôi mươi.

Hạ Lam mỉm cười, tại sao ư, chính cô cũng không biết!

Khoảng thời gian thanh xuân vô nghĩa qua đi không thể lấy lại.

A, cố gắng hết sức vẫn cứ là nữ phụ trong chuyện tình của người khác. Cô.. Sau này nên thế nào?

*Chuyện tình cảm không thể cưỡng cầu a~~

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120

Ngọc Nhi mở mắt nhìn lên trần nhà nứt nẻ. Căn phòng ảm thấp đã tự trả lời cho người nhìn giá trị của nó.

Và cô- chủ nhân của nơi này - cũng có giá trị hết như căn phòng này vậy. Tồi tàn, rách nát, bẩn thỉu, xấu xí... Dù dùng tất cả những tính từ để miêu tả sự kinh khủng của cô và nó cũng không đủ. Ngọc Nhi thờ dài, giọng ngậm từ từ chuyển sang khàn khàn khó hiểu.

Cô đang vỡ giọng sao?

Hmm ~ Cũng đã 21, tuổi vỡ giọng nên qua lâu rồi mới phải.

Có lẽ là do đã quá lâu không ăn uống, cũng có thể do loại virus kinh khủng kia đã tàn phá lên tận bộ máy xử lý tình huống của cô đến nơi rồi. Ngọc Nhi không biết rõ quy trình làm việc của bọn virus chết người đó nên đành buông bỏ, không suy nghĩ nữa. Cô nhếch môi, cố gắng nhớ lại tại sao mình xuất hiện ở khu nhà cũ nát này. Ai ngờ, lí do không nhớ được, tâm tưởng cô lại bị trôi dạt về đâu..

Một vùng đất trắng đen đan xen lẫn lộn..

Nó mang tên Quá Khứ.

.

.

.

Từ lúc sinh ra tới giờ Ngọc Nhi chưa từng thấy mặt bố. Điều này đối với đa phần đám trẻ trong khu cô sống mà nói là quá bình thường. Vì sao ấy à, vì cả khu này chỉ toàn phụ nữ sinh sống, họ cùng nhau làm cái nghề bị cả xã hội khinh khi ghét bỏ, cái nghề ngày ngủ đêm thức ấy nó mang mỹ danh: Đ**m

Ngọc Nhi sống cùng một lũ trẻ có chung hoàn cảnh giống cô đó là vô thừa nhận, nhưng tâm tưởng cô lúc nào cũng ghen tị với chúng.

Con A bên cạnh hôm nay được mẹ bón com cho ăn, nó đã 3 tuổi rồi, sao không biết tự động tay chân chứ? Đúng là đồ vô dụng! Xem mình đây này, 2 tuổi đã tự xin được com ăn rồi nhé, đâu có cần mẹ phải lo?

Nhưng cảm giác được mẹ bón com là thế nào nhỉ?

Nhớ ngày xưa có lần mình ôm mẹ đã từng bón cho mình rồi, nhưng lúc đó mê man lại không nhớ gì hết.. Mình cũng muốn được như vậy thêm lần nữa.

Mẹ à?

Mẹ ở đâu??

Trả lời cô chỉ là những tiếng rên rỉ vô nghĩa trong căn phòng không thềm đóng kín ngay đối diện. Ngọc Nhi bó gối ngồi trong góc phòng khách bẩn thỉu, bừa bộn đầu rác, cúi đầu xuống nhìn chân. Chuyện xảy ra trong phòng là Chuyện Người Lớn, mẹ nó trẻ con cảm nhìn, sau này học dốt!

Nói tới học dốt, con B bên kia được mẹ cho đi học lớp 1 rồi mà còn ngu ngốc hơn mình. Chữ cũng không biết đọc nữa, đánh vần thì sai tề le hết cả. Hừ, mình mà được mẹ cho đi học kiểu gì cũng giỏi hơn nó cả vạn lần.

Ừm, mình cũng muốn đi học, nhưng mẹ nói không có tiền phải làm sao bây giờ??

Nhà tầng C ở cuối ngõ, thẳng trời đánh nghịch như quỷ, phá làng phá xóm suốt ngày. Nó chuyên gia cắt váy và quần áo của bọn con gái, mỗi lần cắt bị cáo trạng đều bị mẹ nó đánh cho trạch bò đầy chân.. Ôi, tưởng mẹ nó ghét nó cơ, ai ngờ hôm nay sinh nhật nó, mẹ nó mua cho nó cả một bàn đồ ăn.. Bao nhiêu bánh kẹo ngon lành, bọn mình cũng được tới ăn ké nữa.

Từ bé đến giờ chưa bao giờ mình thấy nhiều bánh kẹo như vậy cả.. Nhưng mẹ nói không được phép ăn nhiều, bất lịch sự, đến cả con chó có nhiều xương cũng không ăn một lúc 2 cục, mình không thể không bằng con chó được!

A a a vài ngày nữa là sinh nhật mình 10 tuổi rồi. Mình không cần nhiều bánh kẹo, cũng không cần các bạn chúc mừng, mình chỉ muốn đi học thôi.. Ước gì..

“Ngọc Nhi muốn đi học??” Buổi tối hôm đó không hiểu sao cả khu vực náo loạn. Mình ngồi im trong góc phòng, xem mấy cuốn sách lớp 1 cũ của thằng C ném cho, chăm chú tập đọc. Ai ngờ chưa đọc quá nửa, mẹ đã hỏi vậy rồi.

Ôi, không nhầm chứ?

Mẹ hỏi mình muốn đi học hay không?

Tất nhiên là có rồi!! Nhưng.. chẳng phải mẹ nói nhà mình không có tiền ư? Đi học rất tốn kém, còn tốn hơn cho mình ăn nhiều.. Mẹ lấy đâu ra tiền mà cho mình đến lớp chứ?

“Con có..” Ngọc Nhi sắp 10 tuổi vẫn cố gắng gạt đầu, vẻ mặt non nớt ánh lên niềm hạnh phúc kì lạ nhưng rất nhanh biến mất “.. Mà thôi, con không cần! Không cần tới lớp con vẫn biết chữ!”

“Có muốn đi học không?” Mẹ có vẻ thiếu kiên nhẫn, cố gắng nở nụ cười tươi hỏi lại “Muốn không?”

“Dạ..”

“VẬY nghe lời mẹ, tới đây xong về mẹ sẽ cho đi học!” Mẹ vui vẻ kéo Ngọc Nhi vào nhà tắm, lần đầu tiên trong cuộc đời người mẹ ấy giúp cô bé tắm rửa sạch sẽ. Sau đó không để cô kháng nghị đã kéo cô tới cửa một khách sạn gần đây.

Ngọc Nhi biết nơi này!

Đây là chỗ mẹ làm việc mỗi tối, lần nào từ đây trở về mẹ cũng dẫn theo một vài người đàn ông. Trước đây, cứ mỗi lần như vậy cô đều kiên trì hỏi mẹ xem đó có phải bố mình hay không, nhưng lần nào câu trả lời cũng là cái nhìn coi thường và sự ghét bỏ. Thậm chí có khi mẹ say còn thẳng tay tát cô, nói cô cút qua một bên. Từ đó, tâm trí non nớt luôn mong mỏi có tình yêu ấy của Ngọc Nhi trở nên vừa sợ hãi vừa thèm khát.

Cô muốn có bố, nhưng cũng thật sợ người mang mỹ danh bố ấy.

Nhưng tại sao hôm nay tự dưng mẹ lại dẫn cô tới đây? Chỗ này không phải là nơi chỉ có người lớn mới được tới hay sao??

Ngọc Nhi bị mẹ đẩy vào một căn phòng kín xa hoa. Quá nhiều lần đầu tiên làm cô bé chưa tròn 10 tuổi tròn mắt ngắm nhìn. Ra đây chính là nơi mẹ làm việc, phòng thật lớn, thật sạch sẽ. Riêng thảm trải đã êm gấp ngàn lần giường của cô rồi. Bàn ghế cũng thật cao và tinh xảo, đèn sáng quá, thứ ánh sáng vừa dịu dàng vừa êm ái thật sự thích mắt..

Cô tò mò quan sát hết lượt từ nơi này sang nơi khác cho đến khi cánh cửa bật mở. Người mẹ bỏ con nãy giờ vội vã bước vào, ngồi sụp xuống trước mặt cô vui vẻ dặn dò: “Hơi đau một chút, nhưng sau chuyện này, con làm người lớn rồi thì sẽ được tới lớp!”

“Đau.. Bằng đứt tay không mẹ?” Ngọc Nhi còn nhớ, lần đó cô cố gắng cắt rau, ngờ đâu con dao thật lớn lại sắc lẹm. Một vết cứa làm tay cô đau rát, chảy thật nhiều máu. Nếu không có chị D nhà bên cạnh, nhất định cô sẽ chảy máu đến chết!

“Không bằng!” Mẹ cười, nụ cười ngọt ngào nhất mà cô được thấy. Ngọc Nhi hơi lặng người, mẹ thương mình thế cơ mà, tất cả hàng xóm đều nói dối! Bọn họ dám bảo mẹ không cần cô! Sau hôm nay, để xem. “Ngoan, nếu không làm xong cái này thì cô giáo sẽ không nhận con vào lớp!”

“Dạ..”

“Anh này sẽ dạy cho con!” Nụ cười ấy nhanh chóng tiêu tán, mẹ trừng mắt nhìn cô cảnh cáo “Phải ngoan!”

Ngọc Nhi rất ngoan!

Đúng vậy!

Cô yên tĩnh ngồi nguyên trên giường lớn chờ đợi. Chỉ vài phút sau, cánh cửa lớn đã bị mở tung, một người con trai đẹp như tranh vẽ nhanh chóng bước vào.

Người ấy rất đẹp, cực kì đẹp.. Mặc dù Ngọc Nhi không rõ ràng cái đẹp có chuẩn mực thế nào, nhưng đây quả thật là người đẹp nhất từ trước tới nay cô thấy. Khuôn mặt cương nghị lạnh lùng, đôi mắt sắc sảo giờ này nhuộm màu đỏ hồng mỹ lệ. Cặp môi bạc hơi mím lại và gò má màu anh đào rực rỡ.

Anh ta chậm rãi bước vào phòng, bàn tay đặt trên ngực áo có vẻ hơi run rẩy. Anh ta đưa đôi mắt đã nhiễm mấy phần hơi nước nhìn qua Ngọc Nhi, vẻ vừa ý đặt trên mặt không hề che giấu.

Sau đó.. Người ấy tới gần, không nhẹ nhàng cũng không mạnh mẽ. Cô bé Ngọc Nhi 10 tuổi đã chính thức biến thành đàn bà.

.
.
.

Quả nhiên sau buổi tối đầu đốn ấy cô được tới trường.

Tồn thương về mặt tâm lý đâm sâu trong trí óc non nớt của cô, thế nhưng chỉ những lúc Ngọc Nhi cô độc nó mới hiện hữu, còn không, cô hoàn toàn quên khuấy. Cuộc sống mới với ngôi trường, thầy cô và bạn bè dạy cho cô nhiều điều. Ngọc Nhi không chỉ thông minh trong vấn đề học tập mà những cuốn sách cô đọc cũng giúp cô mở mang không ít kiến thức xã hội. Cô dần dần nhận định được rõ ràng lớp mây mù mà trước đây cô lạc phải.

Ngọc Nhi biết mẹ cô làm gì.

Ngọc Nhi biết tại sao mọi người nói cô chỉ là đồ bỏ đi, đến cả mẹ ruột cũng không thêm thương tiếc.

Ngọc Nhi biết lý do đêm đó mẹ dịu dàng dỗ dành cô như vậy.

Ngọc Nhi cũng biết, tiền học phí này là do người đàn ông đêm đó để lại trả công cho cô..

Ahaha~ Đứa trẻ vừa qua ngưỡng 10 tuổi không lâu đáng lẽ ra vẫn còn được ngây ngô làm nũng mẹ mới đúng chứ? Vậy mà cô thì sao? Cô thì sao chứ

há??

Ngọc Nhi chưa xót cười, thông minh để làm gì? Cô không muốn!

Nhận định rõ ràng tất cả mọi chuyện, Ngọc Nhi âm thầm thay đổi con người của mình. Cô biết, muốn thoát khỏi nơi dơ bẩn này cô chỉ có con đường học. Học thật giỏi, sau đó thi đại học, đi làm, tự mình nuôi sống bản thân.

Nhưng nói nơi này bẩn, cô cũng đã đi khách, có phải hay không thân thể cô cũng thật bẩn??

“Mày đúng là đồ bẩn thỉu!” Lên cấp 2 không lâu, đám đàn chị đã ngứa mắt Ngọc Nhi, muốn xử lí cô.

Ai bảo cô lớn lên xinh đẹp vậy làm gì chứ? Còn chưa dậy thì mà môi đã đỏ, mắt đã phong tình, mỗi bước đi đều làm xao động trái tim bao nhiêu thằng nhóc. Hại bọn nó đến giờ này còn chưa có người yêu, đúng là đáng chết!

Đã vậy nó còn học giỏi, còn làm kiêu, lúc nào nói chuyện cũng ngẩng cao đầu! Thứ con hoang như nó có quyền sao?? Nghĩ cũng đừng nghĩ!!

“Muốn tranh giành với bọn này!? Mơ đi!”

“Con đ* con!”

“Cút!!”

Ngọc Nhi lấy cặp sách che đầu, cô đưa mắt âm thầm nhớ mặt từng đứa một trong đám bắt nạt. Đứa nhóc đứng ngoài hã hê kia có vẻ là thủ lĩnh.. Người ta nói đánh rắn phải đánh đập đầu, tốt nhất nên xử lý nó trước!!

Cô nghỉ học mấy ngày, âm thầm quan sát nhất cử nhất động của con bé thủ lĩnh, cũng nắm luôn được nó thích ai thế nào, gia cảnh gia đình ra sao.. Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Để Ngọc Nhi cho nó biết, chê trách người khác sẽ có hậu quả như thế nào!

“Anh, chị Ly có thư gửi cho anh ạ!” Cô cười sáng lạn đem bức thư tay xinh đẹp được dán kín đưa tới. Tất nhiên chẳng phải của chị Ly nào hết, là do cô viết để lừa người. Đối tượng lừa gạt? Tất nhiên là kẻ mà con nhóc thủ lĩnh - Khánh Ly - đó thích. “Chị ấy nói anh xem xong xin hãy trả lời luôn ạ, đây là giấy bút!”

“Khánh Ly sao?” Thằng nhóc này đúng là xứng đôi với con nhỏ đó vô cùng, ánh mắt xấu xa lướt trên người Ngọc Nhi một lượt mới cầm lá thư lên xem.

Em là Khánh Ly, có lẽ anh không biết nhưng em yêu anh từ rất lâu. Gia đình em sắp chuyển đi rồi, chuyển này đi cũng không biết khi nào mới có thể trở lại đây. Tới nay em và đám bạn có tổ chức party chia tay, anh và bạn của anh cũng tới nhé!

“Ồ, cô ấy mời tôi tới dự tiệc!” Hắn ta cười nhếch, vui vẻ khoe khoang “Em muốn đi không?”

“Haha.. Anh, đây là giấy viết thư, anh hãy trả lời chị ấy đi ạ!”

Tất nhiên chẳng có party nào hết, cũng chẳng có chuyện Khánh Ly đó chuyển đi đâu hết. Tất cả đều là do Ngọc Nhi bịa chuyện!

Cô nhếch môi cười tươi, ném bức thư trả lời vào tủ cho Khánh Ly, ngày hôm sau nhất định có chuyện vui vẻ.

Quả nhiên, hôm sau cô ta không đến lớp. Phải đến vài ba ngày sau mới xuất hiện chặn đường Ngọc Nhi. Có điều, người này không còn khí thế như trước cũng không đi cùng ai hết, mái tóc rối xù, vành mắt thâm đen quá độ.

“Đêm đó bố mẹ chị không có nhà chắc mấy người chơi vui lắm hả?” Ngọc Nhi không cần cô ta mở miệng cũng đoán được chuyện gì đã xảy ra. Haha, hắn còn không đến một mình, lần đầu mà đã được ném trái tư vị tập thể chắc cả đời cũng không thể quên đâu!

“Mày..” Khánh Ly lao đến, nghiêng răng xông vào.

“Thử tát xem, ngày mai chuyện đó sẽ truyền ra cả trường!”

“Ai tin mày chứ? Ai sẽ tin mày??”

“Nói xem!”

“...”

Từ đó trở đi, cuộc sống của cô ở trường vô cùng nhàn hạ. Khánh Ly phục dịch cô một thời gian thì có bầu nên buộc phải chuyển đi nơi khác, lúc cô ta đi, ánh mắt nhìn cô đan xen giữa căm hận và nhẹ nhõm kì dị. Ngọc Nhi có một chút áy náy, nhưng sự áy náy đó rất nhanh bị chìm vào quên lãng vì một chuyện lớn khác biệt.

Mẹ cô kết hôn!

Mẹ Ngọc Nhi kết hôn với một người đàn ông giàu có cực kì, và ông ấy còn đồng ý làm luôn bố của cô!

Lần đầu tiên được ông ấy xoa đầu, bàn tay ấm áp đó khiến Ngọc Nhi âm thầm thề rằng, nhất định phải biến ông ấy trở thành bố thật sự của mình!!

.

.

.

Về Vi gia làm con gái thứ hai.

Ở trên cô còn một người anh trai tài giỏi và một cô chị gái vô dụng cực kì.

Cô ta béo ú, xấu xí, học dốt.. vậy mà sao ai cũng yêu quý như vậy là thế nào?? Tại sao cô ta chẳng có điểm nào đặc biệt mà ông trời lại ưu ái cô ta như thế?? Gia cảnh tốt đẹp, sống sung sướng từ nhỏ đến lớn không phải nhúng tay vào chuyện gì, anh trai bao bọc.. Không! Cô không cam tâm! Cô không chấp nhận!!

Con lợn này không thể nào hạnh phúc hơn cô được!!

Ngọc Nhi này mới là kẻ đáng có được hạnh phúc!

Vậy là Ngọc Nhi dùng tất cả mọi cách từ đơn giản đến phức tạp để bài trừ sự xuất hiện của cô chị gái hờ này. Mục đích của cô là loại bỏ chị ta, biến chị ta thành người thừa trong nhà, để tất cả tình cảm của mọi người đều xoay quanh cô!

Đúng lúc mọi chuyện đang diễn ra tốt đẹp thì cô gặp lại anh ta!! Người đàn ông cực kì đẹp đẽ và cái đêm khủng khiếp khó quên đó! Vừa nhìn Ngọc Nhi đã nhận ra ngay người ấy, thế nhưng anh ta lại chẳng hề hay biết gì. Cứ như đêm hôm ấy, cứ như cô ấy.. chỉ là tồn tại xa lạ chẳng hề liên quan đến cuộc sống của anh ta.

Không được phép!

Anh ta phải nhớ cô! Phải yêu cô! Cả một đời!

Ngọc Nhi phát hiện mình càng ngày càng điên cuồng. Cô cố gắng hết sức biến bản thân trở thành một cô gái quý tộc hoàn hảo. Học hành, lễ nghi, nữ công gia chánh... Tất cả đều được hướng dẫn một cách bài bản, được học một cách chi tiết. Chỉ trong thời gian ngắn Ngọc Nhi đã lột xác thành công!

Đoạn thời gian lúc nhỏ khổ cực kia cô vĩnh viễn không muốn nhớ tới nữa.

Có điều, không muốn là việc của cô, còn ám ảnh cô hay không lại là việc của nó.

Bản chất thâm sâu, hiểm ác, tính cách ganh ghét đó kị.. đã ăn sâu vào tim Ngọc Nhi như gốc rễ, cô có muốn loại bỏ cũng không thể làm được..

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121

Trong lúc cô cất lực thay đổi bản thân để quyến rũ được người đàn ông hoàn hảo như Tuấn Đạt, cô chị gái hờ kia cũng đã thay đổi theo rồi.

Bắt đầu từ buổi chiều hôm đó, khi cô ác ý hất vai để chị ta ngã lăn từ đầu cầu thang xuống đất. Ngọc Nhi vui vẻ nhìn Tịnh Nhi lăn lăn lăn, lăn đến tận cuối cầu thang sau đó còn chạy thêm vài chục vòng. Tới tận lúc chị ta va vào tường đánh “ầm” một tiếng mới thấy dừng lại.

Mỡ nhiều như vậy thì chỉ có hồng tường chứ chết làm sao được?

Ngọc Nhi bữu môi đi ra cửa, quả nhiên chị ta lồm cồm bò dậy chậm chạp lê lên tầng hai ngủ thẳng giấc đến tận lúc cô đi học về!

Đúng là đồ con heo!!

Sau đó, Trung Kiên trở lại.

Ánh mắt anh ta nhìn cô không một chút cảm tình, người này tuy bề ngoài không lạnh lùng như Tuấn Đạt, nhưng đáy mắt anh ta luôn phát ra tia sáng nguy hiểm làm cô sợ hãi. Sớm trưởng thành, Ngọc Nhi luôn nhạy cảm với biểu hiện của người xung quanh. Cô biết, mình nên tránh xa anh ta!

Ấy thế mà người này lại dám nhìn con lợn đó bằng ánh mắt ngọt ngào! Mặc dù khen cô nhưng chưa lần nào nhìn cô cả, mọi ánh mắt của anh ta đều

phiêu du trên người chị ta!! Đừng nói anh ta khẩu vị nặng, đến cả con lợn này cũng muốn ăn đấy nhé?

Hôm sau Tịnh Nhi tới trường, còn tiến hành chuyển lớp. Trước khi đi chị ta còn mạnh dạn đối đầu với thầy chủ nhiệm. Hừ, khó khăn lắm cô mới khiến mọi người bài xích được chị ta, vậy mà chị ta còn dám đến trường, dám chuyển lớp?

Được rồi, dù sao đó cũng chỉ là lớp vô tích sự, ra khỏi đây xem chị còn giá trị gì không nào!

Lùm xùm trên trường đi qua, chị ta còn được Tuấn Anh thuê Đại Việt về làm vệ sĩ cho. Đáng hận, Đạt Việt như vậy mà chị ta muốn anh ấy đi theo bảo vệ? Có phải chị ta điên rồi hay không?? Người mà anh ta nên bảo vệ phải là cô đây này!!!

Mỗi một ngày Ngọc Nhi đều bận rộn, đều quay cuồng. Tình cảm, cô muốn có tình cảm!

Một thứ tình cảm mãnh liệt có thể đốt cháy mọi thứ thì càng tốt!

Vậy là đối tượng Tuấn Đạt ra sức được cô tìm cách đón ngã. Song song với anh ta còn có vài người đàn ông khác không đáng nhắc tới. Ngọc Nhi luôn mong muốn trái tim mình được lấp đầy, nhưng việc đó thì một kẻ lạnh nhạt như Tuấn Đạt vĩnh viễn không thể làm được. Có điều, người cô muốn chân chính chỉ có anh ta..

A, mâu thuẫn quá!

Nhưng Ngọc Nhi tình nguyện không rời khỏi những sự mâu thuẫn này đâu.

Cuộc sống của hai mẹ con Ngọc Nhi từ khi chuyển đến biệt thự Vi gia thay đổi chóng mặt. Đúng là từ chìm trĩu biền thành Phụng Hoàng. Mẹ cô vẫn xinh đẹp như thế, và giờ đây với sức mạnh thêm vào của đồng tiền, người phụ nữ ấy càng biến mình trở thành kẻ quyền rũ nhất thế giới.

Ít ra là trong con mắt của Ngọc Nhi, mẹ cô lúc nào cũng đẹp. Trừ khi bà ấy nổi điên lên và mắng chửi cô không hết lời.

Có điều từ lúc về Vi gia đến giờ, người này dường như đã tìm cách giấu kín toàn bộ phần nộ của mình đi. Cũng có thể do bà ấy không còn phải vất vả lo chuyện tiền nong nữa, cũng có thể do bà ấy phải giữ gìn hình tượng của mình trước mặt người nào đó..

Giống như cô, mỗi lần ở bên Tuấn Đạt đều phải diễn trò, đeo lớp mặt nạ giả tạo lên đó. Con người thật xấu xa muốn cháy lên nhưng lại sợ hãi anh ta nhìn thấy vẻ mặt kinh khủng ấy mà ghét bỏ cô. Dần dần, Ngọc Nhi diễn mãi thành thói quen. Đến mức mỗi khi trời tối, chỉ còn mình cô trong căn phòng lớn xa lạ, Ngọc Nhi nhìn vào gương hoảng hốt tự hỏi đâu mới là mình?

Người con gái dịu dàng xinh đẹp kia.. Hay là kẻ tâm ngoan thủ lạt cả ngày tìm cách tính kế người khác??

Ở đâu??

Cô là ai??

.

*TRUYỆN THUỘC SỞ HỮU CỦA SUMONSTER098, CHỈ ĐĂNG DUY NHẤT TRÊN WATTPAD. AI LẤY TRUYỆN CỦA MÌNH ĐI ĐÂU LÀM ỒN HÃY XIN PHÉP VÀ GHI NGUỒN ĐẦY ĐỦ.

.

Rốt cuộc cô cũng gặp được một người.

Người đó nâng niu trân trọng cô.

Người đó biết rõ bộ mặt thật của cô nhưng vẫn chấp nhận, miễn cô không muốn gỡ mặt nạ cũng không nhẫn tâm tháo sự giả tạo của cô xuống.

Người đó luôn một lòng hướng về cô, ánh mắt nhìn cô sạch sẽ đến đáng sợ.

Người đó bề ngoài đáng sợ như trời đêm, nhưng nội tâm lại cao quý đẹp đẽ như ánh sáng mặt trời.

Người đó..

Đáng tiếc, anh ta đến quá muộn.

Lúc Đại Việt xuất hiện, quan tâm cô, chăm sóc cho cô.. Chính là sau khi cô và Tuấn Đạt phát sinh quan hệ không lâu.

Quả nhiên cô đoán đúng. Tuấn Đạt không nhận ra cô chính là cô gái 10 tuổi năm nào. Người đàn ông ưa sạch sẽ và có ham muốn chiếm hữu cao như anh ta không chấp nhận thân thể đã từng có quan hệ xác thịt như cô.

Nói cô bản?

Ngọc Nhi chưa xốt cười khẩy, bần ư? Còn không phải do anh??

Nhưng thiếu nữ 15 tuổi tưởng như đã trưởng thành vì trải đời sớm ấy lại không thể nói ra những lời đó. Càng không thể mở miệng thanh minh cho chính mình..

Nhìn bóng lưng người đàn ông ấy quay đi, lòng cô một mảnh lạnh lẽ. Có cái gì đó như chết đi, vỡ tan trong lồng ngực. Ngọc Nhi thầm thiết muốn gào khóc, nhưng bề ngoài lại lặng ngắt như tờ. Cô không chế cảm xúc quá tốt, hay là do nó không thể vỡ òa?

Đại Việt giống như dòng suối mát, ở bên cạnh dịu dàng xoa dịu tâm hồn chẳng chịt vết thương của cô. Tất nhiên, chuyện giữa cô và Tuấn Đạt như thế nào anh ta chẳng hề biết rõ. Nếu như Đại Việt cũng giống những tên đàn ông khác thì sao? Hề thấy con gái không còn thứ đó, sẽ nghiêm nhiên quy chụp lên đầu người con gái ấy cái mác lăng lợ.

Nếu anh ta quả thật nghĩ như vậy, cô sẽ không cần!

Nhưng Ngọc Nhi rất sợ cô đơn, cô sợ phải ở một mình.

Căn phòng ấy, ngôi nhà ấy.. Quá rộng lớn.

.
. .
.

Tịnh Nhi thay đổi hoàn toàn, chị ta lột xác thành một mỹ nhân hoàn toàn khác biệt. Về mặt xinh đẹp, ăn nói đã có phần khá khảm hơn, đã vậy còn bắt đầu biết đề phòng với cô. Hừ, có vẻ sau cú ngã đó, dây thần kinh nào đó bị mỡ dè của chị ta đã được giải phóng! Tịnh Nhi ngu ngốc đã không còn rồi!

Không sao. Yếu thì dè nén, mạnh thì thân cận! Chị ta càng mạnh, cô càng được nhờ. Có điều, chị gái, chị đã có Trung Kiên một lòng một dạ, sao nhất thiết còn phải câu kéo Tuấn Đạt của tôi??

Đồ tham lam không biết xấu hổ!

Đừng hòng tôi cho chị làm được điều ấy! Tuấn Đạt là của tôi!!

VĨNH VIỄN!!

Không lâu sau đó cô gặp Quỳnh Chi- kẻ đem lòng yêu Trung Kiên say đắm. Hai người bắt tay với nhau hợp tác đẩy Tịnh Nhi xuống hố. Ai ngờ trời không chiều lòng người, mọi thứ bắt đầu từ khi cô tính kế chị ta đột nhiên trở nên khó khăn.

Mọi mưu kế đều bị Tịnh Nhi hóa giải, từ trong hiểm nguy chị ta lại tìm được may mắn thoát chết. Không những vậy còn vô tình đẩy vị thế của mẹ con cô xuống đáy. Từ những người được bố tin tưởng, yêu thương.. ông ấy đã có những ánh nhìn nghi hoặc với hai người.

Ngọc Nhi ra sức cứu vãn tình thế, nhưng sức lực bỏ ra nhiều, kết quả thu lại chỉ là con số âm!

Tất cả mọi người đều rời bỏ cô, đến cả Đại Việt tưởng như thâm tình, vậy mà khi biết rõ cô là người của Tuấn Đạt đã ra đi không luyến tiếc.

Sau đó, anh ta, anh ta, và cả anh ta nữa.. Bọn họ đều lần lượt quay lưng với cô. Cuối cùng, trong nhà hàng ấy, ngay trước mắt người chị gái hờ kia, Tuấn Đạt đã ném tự tôn của cô xuống đất, nhấn tâm dẫm lên, bóc trần mọi thứ!

Tuấn Đạt!

Tuấn Đạt!!

Vậy là sao!?

Em nghe không rõ!!!

Anh nói.. Mọi chuyện anh đều biết??

Em qua lại với người đàn ông nào anh cũng rõ như lòng bàn tay??

Tại sao anh không nói là anh biết??

Tại sao?

Vì em còn khả năng lợi dụng sao?

Vì em..

Không!

Nhất định không phải!!!

Tịnh Nhi!

Tất cả là do chị khoi mào chia rẽ chúng tôi!

Hận..

Tôi hận chị!!

Haha ~ Cô biết chứ, Tịnh Nhi chỉ là cái thót cô giận quá mà chém vào. Bản chất của người đàn ông mang tên Tuấn Đạt này sao cô không rõ: lạnh lùng, bá đạo, luôn luôn đặt lợi ích lên trước mắt. Cô nhất định bị mù mới nhìn trúng anh ta, mới coi anh ta như trời, như đời của mình mà theo đuổi tới cùng..

Sau cuối thì sao?

Người đau cũng chỉ có người con gái ngu ngốc như cô mà thôi.

Ngọc Nhi cô cũng mới chỉ 15 tuổi..

Tại sao ai cũng không tình nguyện yêu thương cô??

.

.

.

Mẹ ngoại tình cùng tên lái xe mới tới, hấn ta đẹp trai lại dẻo mồm nên nhanh chóng chiếm được cảm tình của mẹ. Thế nhưng từ trên người hấn ta cô luôn cảm nhận được khí tức nguy hiểm, kiểu như đó không phải một tay lái xe đơn thuần. Có lẽ nào hấn là người của Tịnh Nhi cài vào? Giống như cô cài vô số tay trong bên cạnh chị ta và Tuấn Anh vậy??

Nhưng Tịnh Nhi từ khi nào lại thông minh được đến thế, hơn nữa người này còn là do chính tay mẹ cô lựa chọn, không thể..

Có điều về mặt nguy hiểm của hấn, tốt nhất bỏ đi, mẹ thiếu tiền để bao dưỡng trai trẻ hay sao? Vì có gì cứ đâm đầu vào hấn??

A, hay rồi!

Bố cô phát hiện!

Một buổi chiều mà có đủ loại khó khăn ập đến, Ngọc Nhi bối rối phát hiện ra mình không biết phải làm thế nào cho phải, mãi tới khi bị đuổi ra khỏi nhà cô mới hoàn hồn.

Mẹ đứng bên cạnh cô, đôi mắt đẹp mờ to trống rỗng. Bà ấy không tiếc nuôi tình cảm vừa tan vỡ với bố hờ, cũng không hối tiếc kho vàng vừa mất, 5% của Vì gia kia bà càng không để vào mắt.. Thứ mà bà quan tâm giờ này chỉ có mấy câu nói của kẻ phản bội kia. Phải, hấn thế nào lại yêu mẹ chứ! Hấn chỉ lừa mẹ thôi, hấn chỉ lợi dụng mẹ mà moi tiền thôi!!

Sao?

Sáng mắt ra chưa??

Sáng mắt ra chưa??

“Mẹ? Mẹ muốn đi đâu??” Khuôn mặt đẹp đờ đẫn, bà ấy vô thức đi về phía trước. Cũng may cung đường này vắng vẻ không có xe qua lại, nếu không Ngọc Nhi thật sự sợ rằng bà ấy trong lúc tuyệt vọng bị xe tông chết.

“Lâm, Lâm. Không thể như vậy..” Bà ấy không trả lời cô, miệng lẩm bầm mấy câu gì đó.

Cảm giác của bà ấy lúc này ra sao?

Tuyệt vọng không?

Chẳng hiểu lý do, nhưng khi thấy người phụ nữ ấy đờ đẫn đứng ngốc cạnh mình, trong lòng Ngọc Nhi nở đầy hoa.

Mẹ, giờ thì mẹ chỉ có thể dựa vào con!

Bằng một phương thức kì diệu nào đó, 5% cổ phần Vi gia đáng lẽ thuộc về cô nay lại biến mất sạch sẽ không dấu vết. Mặc dù Ngọc Nhi có đứng tên người khác mở một tài khoản riêng, nhưng số tiền trong đó chỉ là tiền chết, không thể mỗi ngày một tăng như 5% kia được.

Mẹ cô thì.. Aii~ Coi như vô dụng rồi! Bà ấy từ trước đến nay đều vung tay quá trán, gấp bữa liền ăn. Làm gì có chuyện tích cóp cái gì đó cho sau này chứ?

“Haha Ngọc Nhi~” Giọng cười sang sảng mang theo vài phần hàm ý ghét bỏ và hả hê vang vọng “Mày cũng xuống dốc thế này à??”

“Trình Phương?” Hừ, còn khốn thất bại này làm gì ở đây? Không phải cả gia sản nhà nó đều đã bị tịch biên, cả nhà vào tù hết lượt rồi à?

“Ai làm mày đến nông nổi này?” Cô ta đưa mắt hỏi nhỏ “Không ngờ đấy, đứa nào có bản lĩnh diệt nổi kẻ lòng lang dạ thú như mày?”

“Câm miệng!”

Đứa nào?

Đứa nào à?!

Lẽ nào nói tự mình làm tự mình chịu??

Không thể! Lỗi không phải do cô, phải có người chịu trách nhiệm cho chuyện này! Tịnh Nhi..

Phải! Chính là chị ta! Tại sao chứ? Tại sao ông trời lại bắt công đến thế? Một kẻ sống sung sướng từ nhỏ, ngoại hình xinh đẹp, tính cách thuần lương đã vậy ai gặp cũng yêu quý chị ta hết.. Vì sao không dành cho cô một chút? Cô chỉ cần một người bỏ cũng không thể có??

Tại sao!!

Vi Tịnh Nhi!

Chị ta không đáng có được những thứ đó!

“Kẻ này mày cũng biết đó thôi..” Ngọc Nhi cười khẩy, tùy ý nói “Này Trình Phương, có muốn hả giận không? Tao sẽ bày cách cho mày..”

Ngọc Nhi quay người trở về. Bản tính Trình Phương thế nào cô đã sớm nắm rõ như lòng bàn tay. Tưởng rằng sau vụ việc của gia đình cô ta sẽ trưởng thành không ít, ai ngờ vẫn cứ như cũ, vừa bị kích vài câu đã nóng máu lên rồi.

Được đấy, với kẻ có thù tất báo như vậy, xem xem chị sống có dễ chịu hay không!

Còn chưa biết chị ta sau đó thế nào, Ngọc Nhi vừa về đến khu trọ thì nơi này đã sớm loạn thành một mảnh. Trước cửa phòng cô người đứng xem chen chúc, bọn họ vừa nhìn ngó vừa chỉ trỏ, ánh mắt mang theo ý thương hại và khinh thường đan xen.

Dự cảm không tốt làm cô nhẩn mày lại, Ngọc Nhi xuyên qua đám đông tiến vào phòng. Trên chiếc giường lớn bản thủ, thân thể dập nát của mẹ cô nằm đó, thoi thóp như thể chỉ còn một vài hơi tàn.

Ngọc Nhi sững sờ nhìn qua, cảm giác bàn chân cô như hóa đá. Máy ngày nay mẹ đều ngủ gật trong phòng, không ăn không uống, khuôn mặt xinh đẹp cũng tiêu tụy không ít. Nhưng tiêu tụy không có nghĩa là thế kia.. Da mặt bong tróc vì những vết móng tay sắc nhọn, tóc và da đầu bong từng mảng đau đớn, thân thể đầy những vết thương vẫn đang rỉ máu..

Mẹ.. Mẹ muốn bỏ con đi sao??

“Kính quá, vậy mà dám đi tìm đàn ông có vợ đánh ghen!”

“Nhìn mặt có vẻ hiền lành.. Ai ngờ chỉ là kẻ ghê tởm!”

“Bị đánh đáng lắm!! Coi bộ sắp chết rồi!”

“Haha..”

“CÚT!!! CÚT HẾT ĐI!! KHÔNG AI MUỐN CÁC NGƯỜI Ở CHỖ NÀY NHIỀU CHUYỆN!!!!”

Ngọc Nhi điên cuồng gào lên, bàn tay nhỏ cũng không yên tĩnh, cô cầm chiếc túi xách của mình khua loạn. Ai nấy đều cảm thấy hoảng hốt, chửi bới cô điên sau đó cũng tản ra.

Điên?

Phải, cô điên rồi!!

“Mẹ! Sao mẹ ngốc vậy chứ??” Bác sĩ nói mẹ cô nguy kịch, giờ muốn khỏi hẳn thì không thể, chỉ có khả năng kéo dài sự sống mà thôi.

Nhưng cái sự kéo dài kia.. Rất tốn kém!

Vậy là khoản tiền trong ngân hàng sắp sửa bay biến hết, rồi sau này cô biết làm gì để lấy tiền chữa bệnh cho mẹ đây??

“Đề tao chết đi!” Mẹ cô nhắm mắt, nức nở “Lâm đã không cần tao, tao còn sống làm gì??”

Nhưng con cần!

Câu này Ngọc Nhi không nói ra miệng, nhưng nó vang lên trong tâm trí cô hàng ngày. Nếu như mẹ cô thật sự chết, cô sẽ không biết nên bám víu vào đâu nữa.

Hơn nữa, từ khi bà ấy bị người ta đánh ra nông nổi này, mọi sinh hoạt hàng ngày của bà đều do cô phục vụ.. Thành ra người mẹ ấy vừa có chút cảm kích cô, lại có phần nể sợ. Cô biết, bà ấy nói muốn chết, nhưng chỉ là nói mà thôi, đến con gà còn ham sống thì lấy đâu ra kẻ muốn chết chứ??

Nhìn người phụ nữ một thời không cần cô, luôn đá cô ra xa, nay biến đổi trở nên dựa dẫm dần vào mình, không có mình thì không thể sống.. Cảm giác thỏa mãn ngập tràn tâm trí Ngọc Nhi.

.
. .
.

Tuấn Đạt tới khu Tây làm việc?

Cô muốn gặp anh ấy.. Chỉ cần một chút thôi cũng được, giả như được nhìn thấy Tuấn Đạt, được cùng anh ấy nói vài ba câu, được anh ấy nhìn nhận.. Giá như..

Lúc ở trong con hẻm bẩn thỉu bị người luân gian, Ngọc Nhi chưa xót nhận ra bản thân vô giá trị thế nào. Bẩn thỉu, xấu xí, ghê tởm.. đến ông trời cũng không công nhận cô, không để mắt đến cô.

Cô càng chưa xót hơn khi nhận ra rằng, thì ra cô giống bà ấy đến vậy.. Vừa nghĩ tới đối phương đã làm lí trí của cô bay biến hết..

.
. .
.

Gặp lại Đại Việt đã là chuyện của mấy tháng sau..

Cô sa đọa, lao mình vào việc bán thân, vừa để có đồ ăn vừa để chữa bệnh cho mẹ. Thế nhưng cũng chỉ được một thời gian mà thôi, mẹ cô đã hoàn toàn tuyệt vọng với thế giới, ra đi trong đau đớn. Ánh mắt tan rã của bà ấy lúc nhìn đến cô vẫn còn hằn nguyên trong đầu Ngọc Nhi. Vừa là sự chối bỏ lại vừa là cảm giác hối hận. Suy cho cùng, từ bé đến giờ cô vẫn luôn là cái gai trong mắt bà ấy, mặc cho cô có đối tốt với bà ấy thế nào cũng không thể thay đổi.

Anh ta đến quán Bar uống rượu, tình cờ thế nào lại nhìn thấy cô. Đại Việt nửa ngạc nhiên nửa nghi ngờ nhìn qua, đến tận khi tiếng cười giòn giã của cô vang lên anh mới tỉnh lại.

“Tại sao em ở đây?”

“Sao tôi lại không thể ở đây?” Ngọc Nhi nhếch môi cười, một làn khói thơm phả ra từ khuôn miệng xinh đẹp. Cô dụ điều thuốc, nhướn mi thành thực “Đại Việt lão già, có muốn cùng tôi làm một vài trao đổi thú vị không??”

Ánh mắt anh ta phức tạp, nhưng rồi cuối cùng vẫn gặt đầu đồng ý toàn bộ yêu sách của cô. Ngọc Nhi đau lòng nhấc mình, sự hối hận đan xen nhau dày đặc.

Nếu như ngày đó cô chọn Đại Việt có lẽ bây giờ cuộc sống của hai mẹ con cô đã khác.

Đáng tiếc không có nếu như.. Cô đã hủy hoại mình, vô tình làm liên lụy cả anh..

.
. .
.

Con đau cuối cùng đã không còn, Ngọc Nhi cảm thấy bản thân nhẹ bẫng. Một đời người trôi qua trí óc cô chỉ trong nháy mắt, tất cả cảm xúc vỡ òa

trong im lặng.

Thần trí không còn thanh tỉnh, bàn tay cô cũng lạnh dần.

Lạnh quá..

Giá như có ai đó thật lòng ôm mình vào ngực..

Bạn đang đọc truyện *Nam Phụ! Theo Em Về Nhà!!* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.